Ed Falco

BƯỚC ĐƯỜNG TRỞ THÀNH BỐ GIÀ CORLEONE

(The Godfather)

The Family Corleone

Người dịch: PHAN QUANG ĐỊNH

NHÀ XUẤT BẢN
PHƯƠNG ĐÔNG

Table of Contents

Lời giới thiệu của Jamie Raab, Phó Chủ tịch Phụ trách Xuất bản của Grand Central Publishing
TÁC PHẨM CỦA ED FALCO
TÁC PHẨM CỦA MARIO PUZO
LỜI CẢM TẠ
QUYỂN MỘT
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13
14.
15.
16.
17.
QUYỂN HAI
18.
19.
20.
21.

https://thuviensach.vn

22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.

ĐẾN VÀO THÁNG NĂM 2012

https://thuviensach.vn

Lời giới thiệu của Jamie Raab, Phó Chủ tịch Phụ trách Xuất bản của Grand Central Publishing

Bạn đọc thân mến,

Khi chúng tôi thông báo việc in ấn sắp đến của quyển ***Gia đình Bố già Corleone*** - một tiền sử của **Bố Già (*The Godfather*)** dựa theo chính kịch bản chưa được công bố của **Mario Puzo** - thì đáp ứng của công chúng rất nhanh nhạy, hào hứng và phổ quát. Ai ai cũng mong muốn được đọc quyển truyện kia.

Phản hồi nhanh chóng, đầy nhiệt tình này chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Bởi ít có quyển sách nào có được tầm ảnh hưởng xa rông và lâu bền lên văn hóa đại chúng như là quyển tiểu thuyết kinh điển của Mario Puzo.

Giờ đây, trong bàn tay phù thủy biến hóa của **Ed Falco,** một tác giả từng đoạt nhiều giải văn học của Mỹ, ***The Family Corleone*** tái hiện những nhân vật từng lôi cuốn người hâm mộ qua bao thập kỉ, kể lại câu chuyện chưa được biết về chặng đường mà **Vito Corleone** đã chiến đấu để trở thành Ông Trùm quyền lực hùng mạnh mà chúng ta biết từ quyển ***The Godfather*** (Hay là theo cách gọi của tờ *New York Times* , **"The Godfather, Before He Was" - Bố già, Trước Khi Trở Thành Bố Già**).

Nói vắn tắt là, đấy là quyển tiểu thuyết mà bất kỳ người hâm mộ nào của quyển ***Bố Già*** đều muốn đọc. Tất cả chúng tôi ở Grand Central Publishing và Hachette Book đều tự hào khi làm việc với gia đình Puzo để mang những chương mới, phi thường này của bộ trường

https://thuviensach.vn

thiên sử thi dân gian *Godfather* đến với bạn đọc. Tôi rất vui sướng chia sẻ bản thảo này và khi các bạn đọc nó, tôi nghĩ rằng các bạn sẽ thấy tại sao mọi người chúng tôi ở đây đều tin rằng *Gia đình Bố già Corleone* sẽ trở thành một quyển kinh điển mới, do chính nội lực của nó.

Trân trọng,

Jamie Raab

https://thuviensach.vn

TÁC PHẨM CỦA ED FALCO

Tiểu thuyết

Saint John of the Five Boroughs

Wolf Point

Winter in Florida

Truyện vừa

Burning Man

Sabbat Night in the Church of the Piranha

Acid

Plato and Scratch Daniel's

Truyện ngắn

In the Park of Culture

Truyền thông mới

Chemical Landscapes, Digital Tales

Circa 1967-1968

Self-Portrait as Child w/ Father

Charmin' Cleary

https://thuviensach.vn

A Dream with Demons

Sea Island

Kịch

The Center

Possum Dreams

The Pact

Radon

Sabbath Night in the Church of the Piranha

https://thuviensach.vn

TÁC PHẨM CỦA MARIO PUZO

The Dark Arena (Đấu trường tăm tối – Nxb Phương Đông)

The Fortunate Pilgrim (Người hành hương may mắn- Nxb Phương Đông)

The Godfather (Bố Già- Nxb Phương Đông)

Fools Die (Những kẻ điên rồ phải chết, Phan Quang Định dịch, Nxb Phương Đông)

The Sicilian (Người về từ Sicily- Nxb Phương Đông)

The Fourth K (Người thứ tư của Gia đình K)

The Last Don (Ông Trùm Quyền Lực Cuối Cùng)

Omerta (Luật Im lặng, Phan Quang Định dịch, Nxb Phương Đông)

The Family (Gia đình Giáo hoàng – Nxb Phương Đông)

https://thuviensach.vn

Kính tặng Bố và gia đình bên nội gồm sáu anh em và hai chị em, nhà Falcos ở phố Ainslie, Brooklyn, New York, và kính tặng Mẹ và gia đình bên ngoại, nhà Catapanos và nhà Espositos, ở cùng khu phố - tất cả đều là hậu duệ của những di dân Ý, đã sống những cuộc đời đứng đắn cho chính mình và cho gia đình, cho con cái mình và con cái của con cái mình, trong đó có nhiều người là bác sĩ, luật sư, giáo sư, vận động viên, nghệ sĩ và những người ở các ngành nghề khác. Và kính tặng vị bác sĩ gia đình của khu phố chúng tôi trong những thập niên bốn mươi và năm mươi của thế kỉ hai mươi, Pat Franzese, người đến tận nhà để khám bệnh và chăm sóc chúng tôi mỗi khi chúng tôi đau ốm, thường là miễn phí, hoặc chỉ với một chút bất kì " của ít lòng nhiều" nào.

Với lòng yêu mến, với mọi lời chúc tốt đẹp và sự tôn trọng chân thành.

Ed Falco

https://thuviensach.vn

LỜI CẢM TẠ

Cám ơn Neil Olson đã cho tôi cơ hội viết quyển sách này. Những nhân vật và những chủ đề của Mario Puzo càng tỏ ra thú vị và hấp dẫn khi ta càng thăm dò chúng sâu xa hơn. Cám ơn Toni Puzo và gia đình Puzo đã tán đồng sự lựa chọn của Neil, và trên hết là lòng tri ân sâu sắc với chính **Mario Puzo** , người mà tôi chân thành hy vọng rằng hương hồn ông cũng sẽ tán đồng quyển *The Family Corleone* này. Thiên trường ca dân gian *The Godfather* đã đi vào vương quốc huyền thoại Mỹ ngay từ thuở sinh thời của Mario Puzo. Tôi thật vinh dự đã có được cơ hội làm việc với kho tư liệu dồi dào phong phú đó.

Cám ơn Mitch Hoffman vì sự biện tập tinh tế, sự khích lệ của anh và khiếu hài hước đáng yêu. Cám ơn Jamie Raab, Jennifer Romanello, Lindsey Rose, Leah Tracosas, và tất cả những người chuyên môn đầy tài năng ở Grand Central. Một ghi nhận tri ân đặc biệt xin gửi đến Clorinda Gibson, đã hiệu đính phần tiếng Ý và như vậy đã phải làm việc với tất cả những từ ngữ mà cô không được phép thốt ra vì cô vốn sinh trưởng trong một gia đình Ý đứng đắn, danh giá.

Như thường lệ, tôi biết ơn sâu xa bạn bè và gia đình cùng những nhà văn, những nghệ sĩ mà tôi từng được may mắn làm việc với trong nhiều năm qua. Cám ơn tất cả.

Ed Falco

https://thuviensach.vn

QUYỂN MỘT

Quái kiệt (Mostro)

MÙA THU 1933

https://thuviensach.vn

1.

Giuseppe Mariposa đứng chờ ở cửa sổ với hai tay chống ngang hông và đôi mắt ngước nhìn lên tòa cao ốc Empire State Building. Để nhìn đỉnh tòa cao ốc, một antenna mảnh như cây kim đâm thẳng lên bầu trời xanh lơ, ông ta dựa vào khung cửa sổ và áp mặt sát vào kính. Ông đã theo dõi tòa cao ốc này mọc lên từ mặt đất, và ông thích kể lại với đám trẻ chuyện ông từng là một trong những người cuối cùng đã dùng bữa tối ở Waldorf-Astoria, cái khách sạn mỹ lệ, sang trọng xưa kia từng ngự trị uy nghi tại nơi mà hiện nay tòa nhà cao nhất thế giới (vào thời điểm 1933) đang sừng sững chọc trời, bỏ lại xa bên dưới những căn nhà bốn, năm mươi tầng ở chung quanh. Từ cửa sổ, ông lùi trở vào và phủi bụi từ bộ đồ vest của mình.

Bên dưới ông, nơi đường phố, một anh chàng to con trong bộ quần áo lao động ngồi trên chiếc xe ngựa cà tàng đi lững thững về phía góc phố. Chàng ta đội một mũ quả dưa màu đen, vung bộ dây cương da, quát tháo om sòm, đập lên hông của chú ngựa đi lắc lư. Giuseppe quan sát chiếc xe chạy qua. Khi nó quẹo góc, ông lấy chiếc mũ để trên gờ cửa sổ, áp vào tim mình, và nhìn bóng mình trong một ô kính. Tóc ông giờ đã bạc, nhưng vẫn còn dày và đầy đặn và ông dùng bàn tay vuốt ngược ra sau. Ông chỉnh nút thắt cà vạt và vuốt cho nó phẳng ra nơi nó hơi bị phồng lên khi rút vào bên trong áo vest. Trong một góc mờ của căn hộ trống đằng sau ông, Jake LaConti cố nói điều gì đó nhưng Giuseppe chỉ nghe được tiếng lắp bắp khàn khàn trong cổ họng. Khi ông xoay quanh, Tomasino đi tới cửa căn hộ và xông vào phòng mang theo một gói giấy màu nâu. Tóc tai hắn ta bù rối như mọi khi, mặc dầu Giuseppe đã bảo hắn hàng trăm lần là phải chải lên cho gọn ghẽ - và râu ria thì vẫn để bờm xờm, không chịu cạo, như mọi khi. Mọi thứ nơi anh chàng Tomasino này đều bừa bãi, lộn xộn, bẩn thỉu.

https://thuviensach.vn

Giuseppe trừng mắt nhìn khinh miệt nhưng, cũng như mọi khi, Tomasino đếch cần để ý. Cà vạt của hắn lỏng lẻo, cổ áo sơ mi mở nút và có vết máu trên chiếc áo bị nhàu. Những mảng tóc quăn, màu đen nằm lộn xộn nơi cổ áo hở ra của hắn ta.

"Hắn nói gì không?" Tomasino rút một chai Scotch ra khỏi túi giấy, bẻ cổ chai rượi và tu một ngụm.

Giuseppe nhìn đồng hồ đeo tay. Tám giờ ba mươi sáng. "Trông hắn ta còn có vẻ có thể nói được điều gì không, Tommy?" Khuôn mặt của Jake đã được dập cho một trận cẩn thận đến te tua tơi tả. Cằm của hắn gập xuống tới ngực.

Tomasino nói, "Tôi không định đập nát cằm nó."

"Đổ cho nó ngụm rượu," Giuseppe nói. "Thử xem có giúp được gì không."

Jake đang ườn ra với thân hình dựa vào tường và hai chân lắc lư bên dưới. Tommy đã lôi hắn ra khỏi phòng khách sạn lúc sáu giờ sáng và hắn vẫn còn mang trên người bộ đồ ngủ bằng lụa sọc đen trắng mà hắn mặc lên giường ngủ đêm trước, chỉ khác là bây giờ hai hột nút trên cùng đã bị mất đi để lộ bộ ngực vạm vỡ của một chàng trai ở độ tuổi ba mươi, khoảng phân nửa số tuổi của Giuseppe. Trong lúc Tommy quì xuống bên cạnh Jake và nâng nhẹ hắn ta lên, chỉnh sửa vị thế cái đầu hắn để có thể rót rượu Scotch vào mồm và trôi xuống cổ họng hắn, Giuseppe chú tâm quan sát và chờ xem rượu có giúp được gì không. Lão đã sai Tommy xuống xe lấy lên chai Scotch sau khi Jake bất tỉnh. Anh chàng ho, phun ra một dòng máu xuống ngực mình. Chàng ta hé nhìn qua đôi mắt sưng phồng và nói điều gì đó mà có lẽ đã không thể thốt ra nếu như chàng ta không nói mãi ba từ lặp lại suốt cuộc tra khảo. "He’s my father" (Ông ấy là bố tôi), mặc dầu chúng thoát ra khỏi miệng chàng ta giống như là *"E ma fad".*

https://thuviensach.vn

"Được rồi, bọn ta biết." Tommy nhìn Giuseppe. "Chú mày phải báo hiếu cho bố chú mày. Tốt thôi!"

Giuseppe quì xuống bên cạnh Tomasino. "Jake," lão ta nói. "Giacomo. Dầu sao thì ta cũng sẽ tìm thấy lão mà." Lão rút một chiếc khăn tay trong túi ra và dùng nó để giữ cho đôi bàn tay mình khỏi vấy máu khi lão xoay mặt anh chàng kia để nhìn vào lão. "Bố già của người," lão nói, "Ngày của Rosario đã đến. Các ngươi chẳng làm gì được đâu. Thời huy hoàng của Rosario đã qua rồi. Chú mày hiểu ta nói gì không, Jake?"

" *Si,* " Giacomo nói, cái âm đơn thoát ra rõ ràng.

"Tốt," Giuseppe nói. "Vậy hắn ở đâu. Tên chó đẻ đó đang trốn ở đâu?"

Giacomo cố gắng cử động cánh tay phải, vốn đã bị gãy, và nhăn nhó vì đau đớn.

Tommy hét lên, "Nói cho bọn tao nghe hắn ở đâu đi, Jake! Sao mi không chịu nói!"

Giacomo cố gắng mở đôi mắt, như thể đang căng mắt để nhìn xem kẻ nào đang hét vào mình. " *E ma fad,"* chàng ta khẳng khái lặp lại.

" *Che cazzo!"* (Con c...t!) Giuseppe tức tối vung cả hai tay ra và khạc ra cái từ tục tĩu không xứng hợp chút nào với bộ mã bảnh bao thanh lịch của lão. Lão nhìn Jake và nghe ngóng hơi thở gấp của chàng ta. Tiếng la hét của trẻ con đang chơi đùa dưới đường vọng lên lồng lộng và rồi yếu đi dần. Lão đưa mắt ra hiệu cho Tomasino trước khi thoát ra khỏi căn hộ. Nơi sảnh lớn, lão chờ ở cửa cho đến khi nghe được tiếng súng bị nghẹt lại bởi ống hãm thanh, một âm thanh nghe giống như tiếng búa phập vào gỗ. Khi Tommy đến gặp lão, Giuseppe

https://thuviensach.vn

hỏi: " Chú mày có chắc là đã kết liễu hắn đến nơi đến chốn chứ?" Lão đội nón lên đầu theo cái kiểu lão vẫn thích, nghĩa là cụp vành xuống.

"Này Joe, ông nghĩ sao thế?" Tommy hỏi. "Tôi lại không biết tôi đang làm gì à?" Khi Giuseppe không trả lời, hắn ta xoay tròn mắt. "Phần trên cùng của sọ hắn văng đi. Óc hắn bắn tung tóe trên sàn nhà."

Nơi bậc thềm, sắp sửa bước xuống đường phố, Giuseppe dừng lại và nói. "Hắn đã không phản bội bố mình. Ngươi phải kính trọng hắn về điểm đó."

"Hắn kiên cường đấy," Tommy nói. "Song tôi vẫn nghĩ là lẽ ra ông nên để cho tôi làm việc trên hai hàm răng của hắn. Bảo đảm với ông là không có ai còn không chịu nói sau khi thưởng thức món ác liệt đó."

Giuseppe nhún vai, chấp nhận rằng Tommy có thể đúng. "Vẫn còn thằng con kia," lão nói. "Có tiến bộ gì về mặt đó không?"

"Chưa," Tommy nói. "Có thể hắn cùng đi trốn với Rosario."

Giuseppe nhận định về đưa con trai kia của Rosario trong một nhịp tim trước khi ý nghĩ của lão chuyển sang Jake LaConti và làm thế nào mà cậu ta đầu bị tra khảo rùng rợn vẫn không phản bội bố mình. "Chú mày biết gì nào?" lão nói với Tomasino. "Gọi bà mẹ và bảo với bà ta tìm con mình ở đâu." Lão dừng lại, suy nghĩ và tiếp lời. "Họ sẽ kiếm một nhà mai táng đàng hoàng, tẩm liệm hắn tử tế và làm một đám tang linh đình."

Tommy nói. "Tôi không biết gì về chuyện tẩm liệm tử tế, Joe à."

"Tay nhà đòn đã làm việc rất tốt khi chôn cất O' Banion tên là gì nhỉ?" Giuseppe hỏi.

"À, tôi biết ông muốn chỉ ai rồi."

https://thuviensach.vn

"Đặt hàng lão ấy đi," Giuseppe nói và vỗ vào ngực Tommy. "Ta sẽ bỏ tiền túi của mình lo liệu mọi phí tổn. Gia đình anh ta không cần biết. Bảo lão ta nói với họ là lão sẽ cung ứng mọi dịch vụ miễn phí, vì lão là bạn thân của Jake, đại loại như thế... Chuyện này chú mày chu toàn được chứ?"

"Chắc chắn rồi," Tommy nói. "Nói không phải nịnh ông đâu chứ ông như thế là tốt bụng lắm, nhân đức lắm, Joe à." Hắn ta *âu yếm* vỗ nhẹ lên cánh tay Giuseppe. " Ậy! Giết người ta rồi mà còn lo ma chay rình rang cho người ta, theo cái đạo lí *nghĩa tử là nghĩa tận,* thế chẳng phải là tử tế quá hay sao? Đúng quá đi chứ lị! "

"Được rồi!" Giuseppe nói. "Cứ thế nhé!" và lão bắt đầu xuống cầu thang, nhảy hai bậc một, cứ như một em bé rất hồn nhiên yêu đời, ngây thơ vô số tội!

.....*.....

https://thuviensach.vn

2.

Sonny ngồi vào ghế trước của chiếc xe tải và bẻ cụp vành chiếc mũ fedora xuống. Đây chẳng phải là xe của cu cậu, nhưng cũng chẳng có ai quanh đó hỏi han lôi thôi chuyện gì. Mà nếu có ai muốn lôi thôi, e rằng sẽ rước phiền não vào người đấy! Tầm này, vào khoảng hai giờ sáng, cái quãng nối dài của Đại lộ Thứ Mười Một này rất yên tĩnh ngoại trừ một kẻ say xỉn lảo đảo dọc vỉa hè. Ở một vài chỗ đâu đó có thể có cảnh sát khu vực, nhưng Sonny hình dung rằng mình nằm dán người xuống ghế ngồi, và ngay cả nếu tay cớm có thấy cu cậu, điều này khó xảy ra, thì chắc y cũng cho cu cậu là một anh chàng say xỉn nào đó đang ngủ lang vào một đêm thứ bảy - chuyện này thì cũng không xa sự thật là mấy bởi vì cu cậu đã uống khá nhiều. Nhưng anh chàng không say. Cu cậu là một đứa to con, cao sáu feet khi mới mười bảy tuổi, khỏe gân guốc, thân dài vai rộng, và không dễ say với bia rượu. Cu cậu quay cửa sổ xe xuống và để cho làn gió se lạnh mùa thu từ mặt sông Hudson lùa lên giúp mình tỉnh thức. Chàng mệt lắm rồi, và ngay khi chàng thư giãn sau cái vòng rộng của tay lái xe tải, cơn buồn ngủ bắt đầu ập xuống người chàng.

Một giờ trước đó chàng đã ở hộp đêm Juke's Joint nơi phố Harlem với Cork và Nico. Một giờ trước nữa chàng đã lân la nơi bán rượu lậu ở trung tâm thành phố, nơi Cork kéo chàng ta đi sau khi hai đứa mất gần một trăm đô (bằng một tháng lương công nhân thời đó) khi chơi bài poker với một băng Ba Lan ở Greenpoint. Cả đám phá ra cười khi Cork bảo rằng mình và Sonny nên bỏ đi trong khi vẫn còn có được manh quần tấm áo che thân, chứ còn ngồi nán lại e rằng phải tuột cả đến cái quần tà lỏn! Sonny cũng cười theo, mặc dầu mới một giây trước đó chàng ta suýt gọi tên Ba Lan to xác nhất nơi sòng bài là tên cờ bạc bịp chó đẻ khốn nạn. Cork có cách đọc được suy nghĩ của

https://thuviensach.vn

Sonny. Vào thời điểm kết thúc ở Juke's, nếu như chàng ta chưa say thì cũng đã tiến rất gần đến tình trạng đó. Sau vài bước nhảy và thêm vài ly, thế là quá đủ cho một đêm và chàng sắp lên đường về nhà thì một người bạn của Cork chặn chàng lại ở cửa ra và nói với chàng về chuyện Tom. Chàng suýt đấm cậu ta nhưng rồi kịp trấn tĩnh và thay vì thế, giúi cho cậu ta mấy đô. Cậu ta cho chàng địa chỉ nơi vụ việc đang diễn ra, và giờ đây chàng đang nằm co trong một chiếc xe tải xộc xệch trông như sót lại từ thời Thế chiến thứ nhất, nhìn vào những cái bóng nhảy múa trên mấy bức màn cửa sổ nhà Kelly O'Rourke's.

Bên trong căn hộ, Tom sửa soạn mặc lại quần áo trong khi Kelly đếm bước trong căn phòng, mang một khăn choàng cài ngang ngực. Tấm khăn choàng thõng xuống một bên ngực và kéo lê trên nền nhà, bên gót chân nàng. Nàng là một cô gái thiếu nét duyên dáng nhưng lại có một khuôn mặt đẹp một cách... đầy kịch tính - làn da không tì vết, môi đỏ, đôi mắt xanh lá cây pha màu nước biển được viền khung bởi những lọn tóc màu đỏ sáng - và cũng có một chút gì kịch tính trong cái cách nàng di động quanh căn phòng như thể nàng đang diễn trên sân khấu phim trường và đang tưởng tượng chàng Tom Hagen là đại tài tử Cary Grant hay siêu sao Randolf Scott.

"Nhưng tại sao anh phải đi?" nàng hỏi lại lần nữa. Bằng bàn tay còn trống nàng áp vào trán mình như thể đang tự đo thân nhiệt. "Bây giờ đang là nửa đêm, Tom à. Tại sao anh lại muốn chạy xa một cô gái?"

Tom mặc đồ lót vào. Cái giường mà từ đó chàng ta vừa mới chui ra giống một chiếc giường cũi cho em bé hơn là giường nằm của người lớn, và nền nhà chung quanh giường bày bừa bộn những tạp chí, phần lớn là các tờ *Saturday Evening Post, Grand và American Girl* . Dưới chân chàng, Gloria Swanson nhìn lên một cách quyến rủ từ trang bìa của một số báo *The New Movie* đã cũ. "Búp bê này," chàng nói.

https://thuviensach.vn

"Đừng gọi tôi là búp bê," Kelly bắn trả. "Ai cũng gọi tôi là búp bê, chán lắm rồi." Nàng tựa vào tường bên cạnh cửa sổ và buông rơi tấm khăn choàng xuống. Nàng tạo dáng cho chàng ngắm, lắc nhẹ hông và mông. "Tại sao anh không muốn ở lại với em, hở Tom? Anh có là đàn ông không đấy?"

Tom mặc sơ mi vào và bắt đầu cài cúc áo trong khi nhìn trừng trừng vào Kelly. Có cái gì đó như luồng điện và một chút xao xuyến trong đôi mắt nàng tiếp giáp với tính õng ẹo lẳng lơ của một con ngựa cái bất kham, như thể nàng đang trông chờ một cái gì làm giật mình, sững sờ xảy đến bất kỳ lúc nào. "Em có lẽ là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp," chàng lên tiếng.

"Anh chưa từng thấy cô nào ưa nhìn hơn em?"

"Chưa bao giờ với một cô gái đẹp hơn em," Tom nói. "Không hề."

Vẻ ưu tư biến mất khỏi đôi mắt Kelly. "Hãy qua đêm với em đi, Tom à," nàng nói. "Đừng bỏ em một mình nhé. Trời lạnh quá sao anh đành bỏ em một mình?"

Tom ngồi trên mép giường Kelly, suy nghĩ chuyện nên đi hay ở. *Quân tử dùng dằng đi chẳng nỡ, Đi thời cũng dở ở không xong.* Ngon xơi quá, mới cắn một miếng chưa đã thèm. "Hoằm" thêm nhát nữa? Nhưng... biết bao nguy cơ rình rập. Chàng Tom Hagen này tuy tuổi đời còn non nhưng kinh nghiệm sống của một đứa trẻ sớm mồ côi cha mẹ, từng phải lang thang bụi đời nên cũng sớm khôn lõi vả chăng cũng được phú bẩm *thông minh vốn sẵn tính trời* , thêm bản chất cẩn trọng đa mưu túc trí, nên sau ba mươi giây suy nghĩ chàng bèn quyết: Mang giày vào và chuồn thôi!

Sonny nhìn ánh sáng từ trụ đèn bằng gang hắt ra trên hai đường song song của tuyến đường sắt cắt ngang đường nhựa. Chàng để bàn tay lên phía trên cần sang số của chiếc xe tải và nhớ lại lúc nhỏ mình

https://thuviensach.vn

ngồi trên vỉa hè nhìn những chuyến xe hàng rầm rập chạy qua phố Mười Một, với một tay cảnh sát của Thành phố New York cưỡi ngựa dẫn đường để ngăn ngừa những tay bợm nhậu say xỉn và lũ nhóc không ùa xuống đường lúc xe lửa băng ngang qua. Có lần cu cậu thấy một người đàn ông ăn vận bảnh bao, đứng trên một trong những toa chở hàng. Cu cậu vẫy tay chào thân thiện thế mà tên ấy lại nhìn cu cậu với vẻ cau có rồi nhổ toẹt một bãi nước bọt cứ như thể việc nhìn thấy Sonny làm cho hắn ta phát tởm. Khi cu cậu chạy về hỏi mẹ mình tại sao người kia lại hành động như thế, bà đưa tay lên trời và nói, *Sta'zitt!* (Câm mồm đi!) Một *cafon'* (thằng khốn) nào đó nhổ nước bọt xuống lề đường thì can cớ gì mày đi hỏi tao? *Madon'!* (Lạy Đức Mẹ!) Bà giận dữ bỏ đi, và đó là cách trả lời điển hình của bà cho hầu hết những câu hỏi mà Sonny hỏi mẹ khi còn nhỏ. Từ đó cu cậu thấy rằng hình như mỗi câu của bà đều bắt đầu với *Sta'zitt!* hoặc *V'a Napoli!* (Đến Napoli mà hỏi!) hoặc *Madon!* (Lạy Đức Mẹ!) Trong nhà, cu cậu trở thành một kẻ quấy rầy, một đứa hay làm phiền, gây bực bội..., và thế là cu cậu suốt ngày chạy rông ra ngoài đường phố nghịch quấy cùng bọn trẻ láng giềng.

Việc trở lại khu phố Hell's Kitchen (Nhà bếp ở Địa ngục), nhìn qua đại lộ đến một dãy những cửa hàng và nhìn vào tầng trệt của một số căn hộ mang Sonny trở về thời thơ ấu, về những năm tháng mà bố cậu mỗi sáng thức dậy lái xe xuống phố Hester, đến văn phòng làm việc của ông ở nhà kho, nơi hiện nay ông vẫn còn làm việc - mặc dầu, tất nhiên bây giờ, khi Sonny đã lớn, mọi chuyện đã khác đi nhiều, khi chàng nghĩ thế nào về bố mình và về chuyện ông làm gì để kiếm sống. Nhưng trở về thời ấy, khi bố chàng là một doanh nhân, đồng sở hữu với Genco Abbandando của Công ty Dầu Ô-liu Nguyên chất Genco. Trong những ngày ấy, mỗi khi Sonny thấy bóng dáng bố mình trên đường phố, cu cậu liền chạy ùa tới nắm tay bố, bi bô liến thoắng ríu rít huyên thuyên về bất cứ chuyện gì hiện đến trong đầu óc ngây thơ của cậu. Sonny thấy được cách mà những người khác nhìn bố mình và cu

https://thuviensach.vn

cậu rất tự hào bởi vì bố là một nhân vật quan trọng, là một nghiệp chủ giàu có tiếng tăm và mọi người đều tỏ vẻ ngưỡng mộ, kính trọng ông, khiến cho Sonny khi còn là một thiếu niên đã nghĩ về mình như một ông hoàng nhỏ. Công tử của một bậc thế gia. Tất cả ý nghĩ đó thay đổi khi cu cậu lên mười một tuổi, hoặc *chuyển hướng* có lẽ là một từ sát nghĩa hơn là thay đổi, bởi vì cậu vẫn nghĩ mình là một ông hoàng- mặc dầu, tất nhiên, giờ đây, là một ông hoàng nhưng thuộc về một loại khác!

Bên kia đại lộ, nơi căn hộ của Kelly O'Rourke nằm phía trên một tiệm hớt tóc, đằng sau hàng rào mắt cáo quen thuộc của các lối thoát khi hỏa hoạn, một hình dáng in lên bức màn, rồi nhẹ nhàng rời đi để Sonny có thể thấy một vệt sáng dịu và một mảng da trắng hồng, một mớ tóc đỏ, và sau đó giống như thể cùng lúc chàng hiện diện ở hai nơi: chàng thanh niên Sonny mười bảy tuổi nhìn lên cửa sổ có màn che nơi tầng hai của căn hộ của em Kelly O'Rourke, trong lúc đồng thời cậu bé Sonny mười một tuổi đứng nơi lối thoát hỏa hoạn của nhà mình, qua cửa sổ, nhìn xuống phòng sau của Bar Murphy. Kí ức về đêm đó ở Bar Murphy vẫn còn sống động từng màn cảnh trong đầu óc chàng...

Đêm ấy... chưa khuya lắm, có lẽ mới chỉ độ chín giờ rưỡi, hay mười giờ là cùng. Cậu bé Sonny mới lên giường nằm bỗng nghe bố mẹ lời qua tiếng lại gì đó, nho nhỏ thôi - mẹ chàng không bao giờ lớn giọng với bố- nên Sonny không thể nghe ra những lời đó là gì, nhưng bằng một giọng không thể nhầm lẫn đối với một đứa con, giọng nói chứng tỏ mẹ chàng đang lo lắng hoặc bối rối, và sau đó cánh cửa chính mở ra và đóng lại và tiếng bước chân của bố trên cầu thang. Thuở đó chưa có ai đứng ở cửa chính phía trước, chưa có ai chờ nơi chiếc Packard to đùng hay chiếc Essex đen bóng tám xy-lanh để chở bố đi bất kỳ nơi nào bố muốn. Đêm đó Sonny quan sát từ cửa sổ mình trong lúc bố ra khỏi nhà qua cửa trước, đi xuống các bậc thềm và hướng về Đại lộ

https://thuviensach.vn

Mười Một. Sonny mặc đồ vào phóng như bay từ lối thoát hỏa hoạn xuống đường phố ngay vào lúc bố cậu quẹo ở góc phố và biến đi.

Cu cậu đã cách nhà mình khoảng sáu, bảy dãy phố trước khi chịu tự hỏi mình đang làm cái gì đây. Nếu bố cậu bắt gặp cậu chắc ông sẽ cho cậu một trận đòn, và tại sao không? Cậu đang ở trên đường phố khi lẽ ra cậu phải ở trên giường. Nỗi lo lắng làm chùng chân cậu lại và cậu tần ngần, gần như chôn chân tại chỗ một hồi lâu và suýt quay đầu trở lại - thế nhưng tính hiếu kỳ đã thắng nỗi lo ngại và cậu bẻ cụp vành mũ dạ xuống gần sát mũi và tiếp tục đi theo bố, chập choạng vào ra những bóng mờ và giữ khoảng cách một dãy phố giữa cậu và bố. Khi họ đi vào những khu phố nơi có bọn trẻ Ái Nhĩ Lan sống, mức độ lo ngại của Sonny vọt tăng lên mấy bậc. Cu cậu không được phép rong chơi nơi những khu phố này, và ngay cả nếu được phép, cu cậu cũng chẳng dám, vì cu cậu biết rằng bọn trẻ Ý mà xớ rớ đến đó thì chỉ có nước no đòn và khóc bằng tiếng Sicily thôi! Và cu cậu từng nghe các câu chuyện về những đứa trẻ lang thang đến các khu phố Ái Nhĩ Lan rồi biến mất hàng tuần trước khi nổi lềnh bềnh trên dòng sông Hudson. Trước cậu một dãy phố bố cậu vẫn đang rảo bước, hai tay thọc vào túi áo và cổ áo jacket của ông được bẻ lên cao để chống lại luồng gió lạnh lùa lên từ mặt sông. Sonny đi theo cho đến khi cả hai gần xuống đến bến tàu, và tại đó cậu thấy bố đứng dưới một tấm vải bạt có sọc, trước một bảng hiệu tự lập của Bar Murphy's. Sonny ẩn vào một cửa hàng và chờ đợi. Khi bố cậu đi vào trong bar, âm thanh tiếng cười, tiếng hát ùa ra đường phố sau đó bị bịt lại khi cánh cửa khép vào, mặc dầu Sonny vẫn còn có thể nghe, có điều bị tịt đi. Cu cậu băng qua con phố, di đông từ mảng bóng tối này đến mảng bóng tối kia, từ cửa hàng này đến cửa hàng kia, cho đến khi cậu trực tiếp đi ngang qua bar Murphy, nơi cậu có thể thấy, qua một cửa sổ hẹp, những bộ mặt nhòa trong bóng tối của mấy người đàn ông cúi xuống quầy bar.

https://thuviensach.vn

Với ông bố ở ngoài tầm nhìn, Sonny ngồi xổm trong một vùng bóng tối và chờ, nhưng chỉ sau một giây cu cậu di động trở lại, đi qua một con đường sỏi cuội và đi xuống một lối đi nhỏ đầy rác rến. Cu cậu không thể nói với bạn chính xác cu cậu đang nghĩ gì, ngoài chuyện là hình như có lối vào phía sau và có lẽ cu cậu đã thấy cái gì ở đó- và quả thực khi cậu đi vòng phía sau của bar Murphy cu cậu thấy một cánh cửa đóng với một cửa sổ có màn che bên cạnh và ánh sáng vàng vọt chiếu ra trên đường đi. Cu cậu không thể thấy cái gì qua cửa sổ, nên cu cậu bèn trèo lên cái xô đựng rác bằng kim khí ở phía bên kia của lối đi và từ đó cậu nhảy qua bậc cuối của một cái thang thoát hiểm hỏa hoạn. Một lát sau cậu nằm sấp bụng và nhìn xuống xuyên qua khoảng không gian giữa đầu cửa sổ và một bức màn, vào phòng sau của Bar Murphy. Căn phòng chất đầy những thùng gỗ và hộp các-tông, và bố cậu đang đứng, thọc tay vào túi quần và nói một cách bình thản với một người hình như bị trói vào ghế ngồi có lưng dựa. Sonny biết người ngồi trên ghế. Cu cậu từng thấy ông ta ở khu phố láng giềng cùng với vợ con ông ta. Đôi tay của người ấy ở ngoài tầm nhìn vì bị trói quặt ra sau ghế, Sonny đoán là thế. Quanh eo và ngực của ông ta những sợi dây trói chặt vào cái áo jacket màu vàng nhăn nhúm. Môi ông ta chảy máu, đầu gục rũ xuống giống như thể ông ta đang say mèm hay đang ngủ gật. Trước mặt ông ta là chú Peter của Sonny ngồi trên một đống thùng gỗ và nhìn cau có trong khi chú Sal đứng khoanh tay, trông vẻ nghiêm trang. Chú Sal trông nghiêm trang thì không có gì lạ- chú vẫn thường như thế - nhưng chú Peter mà cau có thì lại là chuyện khác. Sonny biết chú cả đời vẫn như một con người lúc nào cũng sẵn sàng cười và sẵn sàng kể chuyện tiếu lâm để góp vui cùng anh em bạn bè. Từ chỗ ngồi trên cao Sonny quan sát và giờ đây như bị thôi miên với cảnh tượng bố và hai ông chú của mình nơi phòng sau của một quán bar với một người đàn ông ở khu phố láng giềng bị trói vào ghế. Cậu không thể tưởng tượng chuyện gì đang xảy ra. Cậu không có ý niệm nào. Thế rồi bố cậu đặt một bàn tay lên đầu gối

https://thuviensach.vn

người kia và quì xuống cạnh ông ta và ông ta phun nước bọt vào mặt bố cậu.

Vito Corleone rút chiếc khăn tay từ túi quần ra và lau sạch mặt mình. Đằng sau ông, Peter Clemenza cầm cái xà beng ở dưới chân lên và nói, "Sao lại làm như thế với tên đê tiện này? Hãy cho hắn nếm mùi đòn xà beng cạy răng xem hắn còn nghênh ngang được nữa không!"

Vito đưa một tay lên ngăn Clemenza, bảo ông ta đợi đã.

Mặt Clemenza đỏ ửng lên. "Vito," ông nói, " *V'fancul!* (Đéo mẹ nó!) Bạn không thể nói chuyện phải trái với một tên Ái Nhĩ Lan ngu độn như thằng này được đâu."

Vito nhìn vào con người máu me kia rồi nhìn lên cửa sổ phía sau, như thể ông biết Sonny đang vắt vẻo nơi lối thoát hiểm hỏa hoạn và quan sát chuyện ông làm - nhưng thật ra ông đâu biết chuyện đó. Ông còn không thấy cả cái cửa sổ và bức màn che tồi tàn nơi đó. Ý nghĩ của ông đang tập trung vào kẻ vừa mới phun nước bọt vào mặt ông, nghĩ về Clemenza đang đang nhìn ông, và Tessio đằng sau Clemenza. Cả hai đang quan sát ông. Căn phòng được chiếu sáng bởi một bóng đèn trần treo lên trần nhà với sợi dây kéo bằng kim loại đong đưa trên đầu Clemenza. Bên kia cánh cửa gỗ dày dẫn đến quầy bar, tiếng người hát hò, cười nói oang oang. Vito quay sang người kia và nói, "Sao bạn chẳng chịu biết phải quấy gì cả vậy, Henry. Tôi phải năn nỉ Clemenza để anh ta không phang gãy chân bạn đấy."

Trước khi Vito có thể nói thêm lời nào, Henry đã chận ngang, "Ta chẳng mang ơn mắc nợ lũ chó má các người điều gì cả!" ông ta hét lên. "Các người, lũ người Ý gian manh độc ác đê tiện xấu xa!" Mặc dầu say nhưng lời nói ông ta rất rành rọt rõ ràng và đầy tiết tấu trầm bổng du dương đặc trưng của giọng Ái Nhĩ Lan. "Tất cả các người nên cút về cái xứ Sicily gió tanh mưa máu tởm lợm của các người đi" ông

https://thuviensach.vn

ta nói, "và đéo những con mẹ Sicilian ham dâm háu đéo của các người đi!" Ông ta biết đã đến nước này thì có nhũn cũng chết, mà cương - cũng chỉ chết là cùng - thì tội gì không cương tới bến, chửi xả láng cho đã giận rồi chết cũng hả dạ, không phải làm hồn ma ấm ức tức tối!

Nộ khí bừng bừng của kẻ tuyệt vọng liều chết phóng ra dữ dội đến nỗi khiến Clemenza giật mình, bất giác bước lùi một bước. Ông ta ngạc nhiên hơn là tức giận.

Tessio nói, "Vito à, tên chó đẻ này thôi thế là hết thuốc chữa rồi."

Clemenza lại lượm thanh xà beng lên và Vito lại đưa tay lên. Lần này Clemenza lắp bắp và rồi, nhìn lên trần nhà, tuôn ra một tràng chửi rủa bằng tiếng Ý. Vito chờ cho đến khi ông bạn quí cạn bầu tâm sự, và sau đó còn chờ lâu hơn cho đến khi Clemenza cuối cùng nhìn mình. Ông đón nhận tia nhìn của Clemenza trong yên lặng trước khi ông quay lại với Henry.

Nơi lối thoát hiểm hỏa hoạn, Sonny đặt hai bàn tay sát vào ngực mình và co ro vì lạnh. Gió đã nổi lên và trời đang chuyển mưa. Tiếng hú dài trầm đục của còi tàu bồng bềnh vang trên mặt sông rồi lan tỏa ra khắp các đường phố. Bố Sonny là một người tầm thước nhưng chắc khỏe, với đôi cánh tay cơ bắp nở nang rắn chắc và đôi vai vạm vỡ từ những ngày làm việc nơi các sân ga tàu hỏa. Đôi khi ông ngồi nơi mép giường của Sonny vào buổi tối và kể cho cậu nghe những ngày tháng ông lên xuống hàng từ những toa xe lửa. Chỉ có người điên mới dám nhổ vào mặt ông. Đó là ý nghĩ hay nhất mà Sonny có thể nghĩ ra để giải hòa với một chuyện xúc phạm nặng nề đến thế. Con người ngồi trong ghế kia hẳn là điên loạn rồi. Nghĩ theo cách đó giúp cho Sonny bình tĩnh hơn. Trong một thời gian cậu đã phát hoảng bởi vì cậu không biết phải giải thích những gì mình thấy theo một nghĩa nào đây., nhưng rồi lúc đó cậu quan sát bố mình khi lại một lần nữa ông quì xuống để nói với người kia và ông tạo một tư thế đường hoàng,

https://thuviensach.vn

hợp lí mà ông vẫn dùng khi ông nghiêm túc muốn nói chuyện gì quan trọng mà Sonny cần phải hiểu. Cu cậu cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ người kia chắc là điên rồ, và bố mình đang nói chuyện với ông ta, cố gắng thuyết phục cho ông ta thấy ra điều hay lẽ phải. Cậu cảm thấy chắc chắn rằng bất kỳ lúc nào người kia cũng sẽ gật đầu và bố cậu sẽ làm cho người ấy mềm lòng và bất kỳ chuyện sai quấy nào rồi cũng sẽ được giải quyết, bởi vì rõ ràng đấy là lí do tại sao họ đã gọi bố cậu đứng vào vị trí đầu tiên để ổn định việc gì đó, để giải quyết một vấn đề. Mọi người chung quanh đều biết rằng bố cậu giải quyết được mọi chuyện. Mọi người biết điều đó về bố cậu. Sonny quan sát màn cảnh đang diễn ra bên dưới cậu và trông mong bố mình dàn xếp mọi việc ổn thỏa.

Nhưng, trái với sự chờ đợi của cậu, người nọ bắt đầu vùng vẫy giãy giụa trong ghế, lồng lộn điên cuồng, trông giống như con thú dữ bị mắc bẫy khi thấy có người đến thì sẵn sàng dứt bỏ một phần thân thể để thoát ra mà cấu xé người kia cho hả dạ. Và rồi người nọ ngẩng đầu lên và ông ta lại nhổ vào mặt bố Sonny, một sự phun trào đầy máu như thể ông ta cố làm sao gây tổn thương cho kẻ thù, nhưng mà ông ta chỉ phí máu thôi, tất nhiên rồi. Sonny thấy ngụm máu phun trào kia bắn vọt ra khỏi miệng người ấy rồi rơi lộp độp, văng tung tóe trên mặt bố cậu.

Điều gì xảy ra tiếp theo là phần sau cùng của những gì mà Sonny còn nhớ về đêm ấy. Chính là một trong những kí ức đó, vốn không phải khác thường trong thời thơ ấu, song lạ lùng và bí ẩn vào thời điểm đó, nhưng về sau trở nên sáng tỏ dần với kinh nghiệm. Vào thời điểm đó thì Sonny rất phân vân. Bố cậu đứng và chùi sạch vết phun nhổ khỏi mặt mình và rồi ông nhìn vào mặt người nọ trước khi quay lưng lại và bước đi, nhưng chỉ có mấy bước, đến cửa sau, ở đó ông đứng bất động trong khi đằng sau ông chú Sal rút ra từ túi áo jacket một chiếc áo gối. Chú Sal là người cao nhất trong đám nhưng chú đi

https://thuviensach.vn

dáng hơi khòm xuống với đôi cánh tay đong đưa hai bên như thể chú không biết làm gì với chúng. Một *chiếc áo gối.* Sonny nói ra tiếng đó hơi lớn, đầu chỉ thì thầm. Chú Sal đi ra đằng sau ghế và chụp chiếc áo gối lên đầu người nọ. Chú Peter cầm cây xà beng lên, vung lên cao và rồi những gì xảy ra sau đó chỉ còn là một bóng mờ hỗn độn trong kí ức Sonny. Chỉ có mấy hình ảnh Sonny còn nhớ rõ: Chú Sal tròng chiếc áo gối màu trắng bọc đầu người kia, chú Peter vung cao thanh xà beng rồi quất xuống, chiếc áo gối trắng chuyển sang màu đỏ, đỏ tươi, và hai chú cúi xuống trên người ngồi trong ghế, mở các dây trói ra. Xa hơn nữa thì cậu không thể nhớ được điều gì. Cu cậu phải về nhà. Phải vào giường nằm ngủ. Đầu óc cậu lơ mơ. Mọi chuyện cho đến chiếc áo gối thì còn khá rõ, và rồi sau đó mọi diễn biến trở nên mờ ảo trước khi kí ức tan biến vào hư không...

Trong một thời gian rất dài, Sonny không biết những gì mình từng chứng kiến. Cậu phải mất nhiều năm để nối kết từng mảnh rời kí ức lại với nhau.

Bên kia Đại lộ Mười Một bức màn cửa lao xao phất phới phía trên tiệm cắt tóc và rồi nó bị kéo giật mạnh qua bên và Kelly O'Rourke, được viền khung trong cửa sổ, nhìn xuống đại lộ như một phép lạ - một luồng ánh sáng nhanh chiếu lên thân thể một phụ nữ trẻ, được vòng quanh bởi những lối thoát hiểm hỏa hoạn màu đen, những bức tường gạch đỏ nhớp nháp và những cửa sổ tối.

Kelly nhìn vào bóng tối và xoa nhẹ vào bụng mình, như nàng đã thấy mình làm đi làm lại động tác đó một cách hầu như vô thức trong nhiều tuần qua, cố gắng cảm nhận vài sự

máy động của mầm sống mà nàng biết đã bén rễ nơi đó. Nàng lướt các ngón tay trên làn da và cơ bắp hãy còn săn chắc và cố gắng tập trung ý nghĩ, nối kết nhau lại những ý tưởng đang phiêu du vô định, phân tán khắp nơi. Gia đình nàng, anh em nàng, tất cả đều đã từ bỏ,

https://thuviensach.vn

đã tuyệt giao với nàng, có lẽ ngoại trừ Sean, vậy thì can cớ chi nàng còn phải bận lòng chuyện họ nghĩ gì về nàng? Nàng đã uống một trong những viên thuốc màu xanh lúc ở câu lạc bộ và nó giúp nàng cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái. Nó làm cho bao ý nghĩ của nàng trở nên phiếu diễu, mông lung. Trước mặt nàng chỉ có bóng tối và hình ảnh phản chiếu của nàng trong gương. Đêm đã khuya và mọi người luôn bỏ rơi nàng đơn độc. Nàng xòe tay ra, áp lên bụng, cố gắng cảm nhận cái gì đó. Dầu cố gắng nhiều nàng vẫn không thể nối kết tư tưởng lại với nhau, giữ cho chúng tĩnh tại và tập trung.

Tom đi quanh Kelly và kéo bức màn lại "Này, cưng ơi," chàng lên tiếng. "Em làm thế để làm gì?"

"Làm gì?"

"Đứng trước cửa sổ như thế."

"Tại sao? Anh ngại ai đó có thể thấy anh ở đây với tôi, phải không Tom?" Kelly chống nạnh một tay lên hông và rồi buông rơi tay xuống trong một cử chỉ kham nhẫn. Nàng tiếp tục đếm bước trong phòng, mắt nhìn xuống sàn nhà một lúc, sau đó nhìn vào mấy bức tường. Dường như nàng không còn biết đến sự hiện diện của Tom, ý nghĩ của nàng đang lãng du về phương trời nào khác.

Tom nói, "Kelly, nghe này. Tôi mới vào đại học mấy tuần trước đây thôi, và nếu tôi không quay lại"

"Ồ, đừng có rên rỉ, thút thít như thế chứ," Kelly nói. "Vì Chúa!"

"Bậy nào! Tôi đâu có khóc lóc rên rỉ," Tom nói. "Tôi chỉ muốn giải thích."

Kelly dừng bước. "Chị biết," nàng lên giọng kẻ cả. "Cậu em hãy còn là một chú nhóc. Chị biết điều đó khi chị bốc cậu đi. Cậu em bao

https://thuviensach.vn

nhiêu tuổi vậy? Mười tám? Mười chín?"

"Mười tám," Tom nói. "Tôi chỉ muốn nói là tôi phải trở về kí túc xá. Nếu tôi không có mặt ngay từ sáng sớm, người ta sẽ phát hiện."

Kelly giật mạnh tai mình và trừng trừng nhìn Tom. Cả hai đều yên lặng, quan sát nhau. Tom tự hỏi Kelly đang nhìn cái gì. Chàng cứ mãi thắc mắc điều đó kể từ khi nàng thong dong tản bộ đến bàn của chàng ở hộp đêm Juke's Joint và yêu cầu chàng nhảy với mình bằng một giọng nói gợi tình đến nỗi tưởng chừng như nàng đang yêu cầu chàng lên giường ngủ với mình. Chàng lại thắc mắc khi nàng, sau vài bài nhảy và một ly rượu, mời chàng đưa mình về nhà. Hai đứa không nói gì nhiều với nhau. Tom cho nàng biết là mình đang học ở NYU (New York University). Nàng kể với chàng là hiện nay mình đang thất nghiệp và rằng nàng xuất thân từ gia đình giàu sang nhưng nàng không hòa thuận với những người thân trong nhà. Nàng muốn bước vào điện ảnh. Nàng mặc một áo dài màu thiên thanh ôm sát thân hình nàng từ chân lên đến ngực nơi cổ áo được khoét sâu và màu trắng của làn da nàng sáng lấp lánh trên nền vải sa-tanh. Tom bảo với nàng là mình không có xe, rằng mình đến đây với nhiều bạn nữa. Nàng bảo chàng chuyện đó không thành vấn đề, nàng có xe, và chàng cũng không thắc mắc tại sao một cô gái thất nghiệp như nàng lại có được xe riêng. Chàng nghĩ có thể đó không phải là xe của nàng và rồi khi nàng lái xe xuống phố Hell's Kitchen (Nhà bếp của địa ngục), chàng không kể với nàng là mình đã lớn lên ở cách khoảng hơn mười dãy nhà nơi nàng đỗ xe trên đại lộ Mười Một. Khi chàng thấy chỗ ở của nàng, chàng biết rằng chiếc xe này không phải của nàng, nhưng chàng không có thời gian để hỏi câu nào trước khi hai đứa nhào lên giường và những ý tưởng của chàng đã tản mạn nơi khác. Những biến cố trong đêm rồi đã diễn ra thật nhanh và theo một cách xa lạ với chàng, và giờ đây chàng càng nghĩ lung trong khi quan sát nàng. Cách hành xử của nàng hình như chuyển hướng từng giây phút: đầu tiên là kẻ quyến rủ

https://thuviensach.vn

và rồi là cô gái dễ tổn thương không muốn chàng rời đi, và giờ đây nàng trở nên cứng rắn, gần như giận giữ. Trong khi quan sát chàng, hàm cô siết lại, đôi môi cô mím chặt. Nơi Tom cũng có cái gì đó đang chuyển hướng. Chàng đang chuẩn bị để ứng phó với bất kỳ điều gì nàng có thể nói hay làm, chuẩn bị luận chứng để đối đáp, để tranh biện.

"Vậy thì cậu là cái thứ gì vậy?" Kelly hỏi gằn. Nàng tựa lưng vào một cái quầy bên cạnh một cái đôn bằng sứ trắng. Nàng ngồi lên cái đôn và tréo chân. "Một thứ phó phẩm lai tạp Ái Nhĩ Lan-Ý Đại Lị?"

Tom thấy cái áo gió của mình treo nơi thành giường. Chàng khoác lên lưng mình và buột hai tay áo quanh cổ. "Tôi dân Đức-Ái Nhĩ Lan," chàng đáp. "Điều gì khiến cô nói tôi người Ý?"

Kelly tìm thấy một gói thuốc lá Wings nơi tủ để ly chén phía sau nàng, mở gói thuốc và đốt một điếu. "Bởi vì ta biết cậu là ai," nàng nói. Nàng dừng lời - một cách đầy kịch tính - cứ như thể nàng đang diễn xuất. " Cậu là Tom Hagen. Cậu là con nuôi của Vito Corleone. " Nàng rít một hơi khói thuốc dài. Phía sau màn khói, đôi mắt nàng long lanh một ánh hỗn hợp khó đọc ra giữa hạnh phúc và giận dữ.

Tom nhìn chung quanh, ghi nhận cẩn thận những gì mình thấy - cũng chẳng có gì hơn là một phòng trọ rẻ tiền, chứ chưa được là một căn hộ chung cư với một bồn rửa bát đĩa và mấy tủ kệ gần cửa ra vào một đầu và một chiếc giường nhỏ ở đầu kia. Sàn nhà là một mớ hỗn độn linh tinh những tạp chí, những chai lọ, quần áo, những vỏ bao thuốc Wings và Chesterfield. Quần áo thì quả là quá sang trọng đắt tiền so với khung cảnh chung quanh. Trong một góc chàng để ý thấy một chiếc áo bờ-lu bằng lụa có lẽ đắt hơn một tháng tiền thuê nhà. "Tôi không được nhận làm con nuôi," chàng nói. "Tôi lớn lên trong gia đình Corleones nhưng chưa bao giờ được nhận làm con nuôi."

https://thuviensach.vn

"Cũng chẳng có gì khác," Kelly nói. "Vậy cái gì tạo nên cậu em? Một ‘ới’ hay một ‘í’ hay một tạp chủng thể ‘í-ới’? (mick-wop mix- một hỗn hợp Ái Nhĩ Lan và Ý)

Tom ngồi ở mép giường. Giờ đây hai đứa đang có một cuộc đối thoại có vẻ giống như một câu chuyện làm ăn kinh doanh vậy. "Vậy ra cô kéo tôi về đây bởi vì cô biết đôi điều gì đó về gia đình tôi, đúng không?"

"Cậu nghĩ gì thế, cậu bé? Cậu có điều chi ngại ngùng?" Kelly gạt tàn từ điếu thuốc đang hút vào bồn rửa bên cạnh nàng. Nàng vặn nước cho tàn thuốc trôi đi.

Tom hỏi, "Tại sao gia đình tôi lại có liên quan đến chuyện này?"

"Đến chuyện gì?" nàng hỏi, nụ cười trên mặt nàng có vẻ chân thực, như thể cuối cùng nàng đang tự hân thưởng (as if she were finally enjoying herself)

"Với chuyện cô lôi tôi về đây và xoáy ốc vít cô," Tom nói.

"Cậu không xoáy ốc vít chị, bé con à. Mà chính chị đã... bế mịch cuộc đời trong trắng của cậu em đấy, cưng à!"

Tom đá vào một vỏ bao thuốc Chesterfields. " Ai hút thứ thuốc củi này?"

"Chị chứ ai."

"Cô hút cả Wings lẫn Chesterfield?"

"Wings khi ta bỏ tiền mua. Còn thuốc chùa thì Chesterfield." Khi thấy Tom không nói ra ngay chuyện gì, nàng đế thêm, "Cậu đang ấm lên đấy. Tiếp tục đi."

https://thuviensach.vn

"Okay," Tom nói. "Vậy thì chiếc xe chúng ta lái về đây là của ai? Không phải của cô rồi. Cô không thể sở hữu một chiếc xe như thế mà lại sống tại một nơi chốn như thế này."

"Được lắm, cậu bé," nàng nói. "Bây giờ cậu vô đúng khía rồi đó."

"Và ai mua cho cô những bộ cánh sang trọng bảnh bao kia?"

"Trúng đề lớn rồi!" Kelly nói. "Cậu hiểu ra chuyện rồi đấy. Bạn trai của chị mua cho chị đấy. Còn xe thì cũng là của anh ta."

"Lẽ ra cô phải nói anh ta lo cho cô sống ở một nơi tốt hơn thế này." Tom nhìn quanh làm như thể chàng ta ngạc nhiên với vẻ "hào nhoáng choáng lộn" của căn phòng.

"Tôi biết!" Kelly cùng hòa giọng "ca ngợi" căn phòng như thể nàng cùng chia sẻ sự ngạc nhiên thích thú của cậu. "Cậu tin cái ổ chuột này? Đây là nơi tôi phải sống!"

"Cô phải nói với anh ta," Tom nói, "anh bạn trai của cô."

Kelly không có vẻ nghe chàng. Nàng vẫn còn nhìn qua phòng, như thể thấy nó lần đầu. "Chắc là anh ta ghét tôi, phải không," nàng nói, "nên mới để tôi sống nơi một chỗ như thế này?"

"Cô phải nói với anh ta," Tom lặp lại.

"Thôi nào," Kelly nói. Nàng nhảy xuống từ quầy và bó người trong tấm vải choàng. "Đi đi," nàng nói. "Tôi đùa với anh đến phát mệt rồi."

Tom dợm bước về phía cửa chính nơi chàng đã treo chiếc mũ trên một cái móc.

"Ta nghe nói gia đình cậu có hàng trăm triệu đô la," Kelly nói, trong khi Tom vẫn còn quay lưng lại với nàng. "Vito Corleone và băng

https://thuviensach.vn

đảng của ông ta."

Tom kéo chiếc mũ xuống sát phía sau đầu và vuốt thẳng nó ra. "Có chuyện gì thế, Kelly? Tại sao cô không cho tôi hay?"

Kelly vẫy vẫy điếu thuốc đang hút, ra hiệu cho chàng ta đi. "Đi ngay đi," nàng bảo. "Tạm biệt, Tom Hagen."

Tom chào tạm biệt một cách lịch sự và rồi bước ra, nhưng trước khi chàng đi được hơn vài bước xuống đến hành lang, cánh cửa bỗng mở rộng ra và Kelly đang đứng trong lối đi tối. "Dầu là người nhà Corleones, cậu cũng không nên cương như thế."

Tom chạm tay vào vành mũ, vuốt cho nó thẳng ra trên đầu mình. Chàng quan sát Kelly nơi nàng đang đứng một cách trơ tráo ngay trước cửa nhà. Chàng nói, "Tôi không chắc là mình đại diện được cho gia đình mình."

"Ơ... " Kelly thốt ra một tiếng vô nghĩa. Nàng lùa các ngón tay qua từng lớp sóng tóc. Nàng có vẻ bối rối bởi câu trả lời của Tom trước khi nàng biến vào căn hộ của mình mà không khép kín lại cánh cửa sau lưng mình.

Tom kéo chiếc mũ sụp xuống trước trán và bắt đầu xuống các bậc thềm, đi ra đường.

Sonny đã ra khỏi chiếc xe tải và hối hả băng qua Đại lộ Mười Một ngay khi Tom bước ra khỏi căn bin-đinh. Tom đến đằng sau Sonny hướng về cửa chính như thể chàng ta đang cố lùi lại để rút vào lối đi bên trong nhà, trong khi Sonny nhào vào chàng, đặt một cánh tay vòng lên vai chàng và đẩy manh chàng ta vào lề đường và kéo chàng đến góc phố. "Này, tên ngốc!" Sonny nói. "Nói cho ta nghe một chuyện, được chứ? Chú mày muốn dấn thân vào chỗ chết hay chú mày ngu dại không biết gì? Chú mày biết cái con nỡm mà chú mày vừa xả

https://thuviensach.vn

xú - bắp vào nó đó, là đào của tay nào không? Chú mày biết mình đang ở đâu không?" Giọng của Sonny càng lúc càng to hơn theo từng câu hỏi và rồi chàng ta đẩy Tom trở lại lối đi nhỏ. Chàng ta giơ nắm đấm lên và nghiến răng cố kiềm chế để không đấm Tom ngã vào bức tường. "Chú mày không có một ý tưởng nào về chuyện rắc rối mà chú mày đang dây vào, phải không?" Chàng ta nghiêng người về phía Tom như thể sẵn sàng nhào vào nện cho Tom mấy quả bất kỳ lúc nào. "Chú mày đang làm gì với con ma nữ dâm đãng lăng loàn đó vậy?" Chàng ta đưa hai tay lên và xoay một vòng tròn nhỏ, đôi mắt hướng lên trời như thể đang kêu cầu các thần linh chứng giám. " *Con buồi!* " chàng hét lên. "Lẽ ra ta phải đá đít cho chú mày văng xuống cống rãnh cho rồi!"

"Sonny," Tom nói, "làm ơn bình tĩnh nào." Chàng vuốt thẳng nếp áo sơ mi, lấy cái áo gió ra khỏi cổ và cầm tay.

"Bình tĩnh? Còn bình tĩnh thế đéo nào được nữa?" Sonny nói. "Để ta hỏi chú mày lần nữa: Chú mày có biết con dâm phụ chú mày vừa đéo đó là đào của tay nào không?"

"Ai biết đâu," Tom ậm ừ. "Tôi vừa mới phết em nào vậy nhỉ?"

"Chú mày không biết thật à?"

"Biết chết liền, Sonny à. Tại sao bạn không nói cho mình biết?"

Sonny trừng mắt ngạc nhiên nhìn Tom, và rồi, như thường xảy ra với chàng ta, cơn giận của chàng vụt tan biến. Chàng cười lớn. "Ả là đào ruột của Luca Brasi đấy, ngốc ạ. Thế mà chú mày lại không biết!"

Tom nói, "Mình chẳng biết tí gì. Mà Luca Brasi là ông kẹ nào vậy?"

"Luca Brasi là ai," Sonny lặp lại. "Bạn không muốn biết Luca Brasi là ai. Luca là kẻ sẵn sàng giật gãy cánh tay người khác và dùng một

https://thuviensach.vn

gốc cây quật cho người ta đến chết nếu hắn cho rằng người đó đã... nhìn đểu hắn. Ta biết có nhiều tay cứng cựa lắm mà thấy mặt Luca Brasi thì cũng sợ đến chết khiếp. Hắn đúng là "Quỉ Kiến Sầu" đấy. Thế mà chú mày dám khoan cắt bê tông con đào ruột của nó thì ta cũng bái phục cái máu liều của chú mày thật!"

Tom nhận thông tin này một cách bình thản. Và vô tư nhận định về... "những nội hàm khả hữu" của thông điệp! Bởi chàng tự tin ở khả năng *mạnh dùng sức yếu dùng chước.* Trí tuệ của Tom Hagen này há lại phải chịu thua kém cái sức trâu rừng bò mộng của tên Luca Brasi cục súc thừa cơ bắp mà thiếu đầu óc hay sao? Không việc gì phải rối!

"Được rồi," chàng nói, "còn bây giờ đến lượt bạn trả lời mình một câu hỏi. Bạn đang làm gì ở đây vậy?"

Sonny nói, "Lại đây!" Chàng ta bao phủ Tom bằng một vòng ôm làm ngột ngạt rồi ngửa mặt ra sau để nhìn rõ người anh em của mình hơn. "Nàng ta thế nào?" Chàng vẫy tay. " *Madon!* Chắc là cắt ra xào được một đĩa đầy đấy!"

Tom đi quanh Sonny. Trên đường phố một con ngựa lang lông bóng mượt, dáng thật đẹp kéo chiếc xe mang hiệu bánh Pechter Bakery. Một anh chàng to béo cầm cương xe ngựa liếc xéo Tom và Tom kéo thấp vành mũ phía anh ta trước khi quay lại với Sonny. "Và tại sao bạn lại ăn mặc sang trọng lịch lãm như thế này?" Chàng ta sờ các ve áo trên chiếc áo vest hàng hiệu đắt tiền của Sonny. "Làm thế nào một anh chàng làm việc nơi garage lại có được bộ cánh thượng hạng như thế này?"

"Nào," Sonny nói. "Tôi đang hỏi bạn mà." Chàng ta lại đặt cánh tay quanh vai Tom và hướng Tom ra đường phố. "Nghiêm chỉnh nhe, Tommy," chàng ta nói. " Bạn có ý niệm nào về chuyện rắc rối bạn đang dính vào không?"

https://thuviensach.vn

Tom nói, "Tôi không biết cô ả là bạn gái của gã Luca Brasi nào đó. Nàng ta đâu có nói với tôi." Chàng chỉ lên phía đầu đường. "Chúng ta đang đi đâu đây?" chàng hỏi " Quay lại Đại lộ Số Mười?"

Sonny không đáp câu hỏi của Tom mà lại hỏi ngược lại, "Bạn làm gì mà la cà ở hộp đêm Juke's Joint?"

"Làm thế nào bạn biết tôi ở Juke's Joint?"

"Bởi vì tôi đến đó sau bạn."

"Tốt. Và bạn la cà ở hộp đêm Juke's Joint để làm gì?"

"Câm mồm không ta lại nên cho ngươi một trận nên thân đấy!" Sonny bóp vai Tom để chàng này biết rằng mình không thực sự nổi cáu với chàng ta. "Bạn cũng biết là ở trường mình chẳng phải là kẻ thích vùi đầu vào sách vở."

"Hôm nay tối thứ bảy mà," Tom nói.

"Không còn là thế nữa rồi," Sonny nói. "Bây giờ đã là sáng chủ nhật rồi, bạn à," chàng thêm vào, như thể chàng vừa tự nhắc nhở mình đã muộn đến thế nào, "Tôi mệt quá."

Tom thoát ra khỏi cánh tay Sonny. Chàng dỡ mũ ra, vuốt lại mái tóc, rồi đội mũ lên lại, kéo sụp vành mũ xuống trán. Ý nghĩ của chàng quay lại với Kelly, với hình ảnh nàng đếm bước qua khoảng không gian nhỏ xíu của căn phòng nàng, kéo lê tấm vải choàng đằng sau nàng như thể nàng biết rằng lẽ ra nàng nên choàng hẳn lên người nhưng có thể không cần bận tâm nhiều. Nàng đã xức một thứ nước hoa mà chàng không biết phải diễn tả như thế nào. Chàng nhíu môi trên - điều chàng thường làm khi suy nghĩ lung - và ngửi lại dư hương của nàng còn vương lại trên mấy ngón tay mình. Một mùi hương phức hợp, gợi thèm muốn nhục thể và hơi nồng. Chàng thấy sững sờ với

https://thuviensach.vn

mọi chuyện vừa xảy ra. Như thể chàng mới sống cuộc đời của một người nào khác. Một người nào đó giống với Sonny nhiều hơn. Trên Đại lộ Mười Một, một chiếc ô tô chạy lọc cọc phía sau một chiếc xe ngựa. Nó chậm lại một khoảng thời gian ngắn khi tài xế liếc nhanh về phía hè phố rồi vòng qua chiếc xe ngựa và chạy thẳng. "Chúng ta đang đi đâu đây?" Tom hỏi. "Quá trễ rồi để còn dạo chơi lang thang."

"Mình có xe," Sonny nói.

"Bạn có xe à?"

"Xe của garage. Họ để cho tôi dùng."

"Xe đỗ ở đâu?"

"Cách đây vài dãy nhà."

"Tại sao bạn đỗ xe trên kia nếu bạn biết mình đang"

" *Che cazzo!* " Sonny mở rộng hai cánh tay theo một điệu bộ gợi ý ngạc nhiên về chuyện *ngơ ngác cái sự đời* của anh chàng Tom. "Vì đây là lãnh địa của Luca Brasi," chàng nói. "Luca Brasi và đám O'Rourkes và một lũ Ái Nhĩ Lan điên khùng."

"Chuyện đó có liên quan gì đến bạn?" Tom hỏi. "Chuyện lãnh địa này của tay trùm nào thì liên quan gì đến một kẻ làm việc trong garage?"

Sonny xô đẩy Tom ra khỏi đường. Không hề nhẹ nhàng nhưng chàng ta vừa làm thế vừa cười. "Quanh quẩn ở đây nguy hiểm lắm," chàng cười. "Mình không liều lĩnh như bạn đâu." Ngay khi mấy từ đó vừa thoát ra khỏi miệng, chàng liền cười phá lên, như thể chàng thấy ngạc nhiên với chính mình.

https://thuviensach.vn

Tom nói, "Được thôi, nhìn này," và chàng ta bắt đầu đi ngược lại dãy phố vừa mới qua. "Mình đến Juke's Joint với vài người bạn mới quen ở kí túc xá. Bọn mình định nhảy nhót một tí, uống một vài ly rồi trở về. Thế rồi cô ả kia đến mời mình nhảy, và điều tiếp theo mà mình còn biết được, là mình lên giường với nàng. Mình hoàn toàn không biết rằng cô ta là bạn gái của Luca Brasi. Mình còn chưa biết Luca Brasi là ai nữa mà. Nói thật đấy. Xin thề!"

"Madon!" Sonny chỉ vào một chiếc Packard đỗ dưới một ngọn đèn đường. "Của mình đấy," chàng nói.

"Bạn muốn nói của garage."

"Ờ, thì cũng thế," Sonny nói. "Vào đi và câm mõm giùm."

Bên trong xe Tom choàng cả hai tay ra ghế ngồi phía sau và quan sát Sonny dỡ chiếc mũ fedora, đặt vào chỗ ngồi bên cạnh mình và rút một chiếc chìa khóa từ túi áo vest ra. Cần sang số lắc nhẹ khi chiếc xe khởi động. Sonny rút một gói Lucky Strikes từ túi áo jacket, đốt một điếu, sau đó đặt điếu thuốc vào cái gạt tàn khoét vào gỗ nơi táp-lô xe. Một làn khói tản vào kính chắn gió khi Tom mở hộp đựng bao tay và thấy một gói Trojans. Chàng ta nói với Sonny, "Họ để cho bạn lái chiếc xe này vào tối thứ bảy?"

Sonny lái xe vào đại lộ, lặng thinh không trả lời.

Tom hơi mệt nhưng tỉnh thức hoàn toàn và chàng đoán rằng đó là một khoảng thời gian khá lâu trước khi chàng lơ mơ thiếp đi. Bên ngoài phố sá rộn lên dần khi Sonny hướng về trung tâm thành phố. Tom nói, "Bạn đưa mình về kí túc xá hả?"

"Về chỗ ở của mình," Sonny nói. "Tối nay bạn có thể ở lại với mình." Chàng ta nhìn Tom. "Bạn chẳng nghĩ gì về chuyện này à?" chàng nói tiếp. "Bạn có ý tưởng nào về điều gì phải làm hay không?"

https://thuviensach.vn

"Ý bạn muốn nói nếu tên Luca đó phát hiện chuyện linh tinh vừa rồi?"

"Đúng," Sonny nói. "Mình muốn chỉ chuyện ấy đấy."

Tom quan sát các đường phố lướt qua. Họ đi qua một dãy nhà, các cửa sổ phần lớn còn tối bên trên ánh đèn đường. "Làm thế nào mà hắn phát hiện được?" cuối cùng chàng nói. "Nàng ta sẽ không điên rồ gì mà đi nói với hắn, để hắn vặn cổ nàng ta sao?" Tom lắc đầu như thể phủ nhận khả năng Luca có thể phát hiện. "Nhưng mà mình nghĩ cô ả này cũng hơi hâm một tí đấy," chàng nói. "Suốt đêm nàng ta toàn làm những chuyện dở hơi."

Sonny nói, "Bạn biết là chuyện này không chỉ liên quan đến riêng bạn thôi đâu, Tom à. Nếu Luca phát hiện ra sự vụ lăng nhăng giữa bạn và đồ chơi riêng của hắn, chắc chắn hắn sẽ kiếm bạn để trị cái tội *ăn không coi nồi ngồi không coi hướng,* dám bố láo phạm thượng chẳng thèm nể mặt người trên kẻ trước. Rồi Bố phải đi gặp hắn để tính chuyện phải quấy. Thế là chiến tranh nổ ra. Và tất cả chỉ vì bạn không thể giữ cái phéc-mơ-tuya quần của mình khép lại."

"Làm ơn thôi đi!" Tom hét lên. "Bạn lên lớp mình về chuyện khép chặt dây kéo quần đấy à?"

Sonny giật chiếc mũ ra khỏi đầu Tom.

"Cô ta sẽ không kể lại với hắn đâu," Tom nói. "Sẽ không có hậu quả rắc rối gì đâu."

" *Hậu quả rắc rối!* " Sonny chế giễu. Làm sao mà bạn biết được? Làm sao bạn biết cô ả dở hơi đó lại không muốn chọc ghen tên quái vật kia? Bạn có nghĩ về chuyện đó chưa? Rất có thể cô ả đang tìm cách chọc ghen hắn."

https://thuviensach.vn

"Như thế thì đúng là... khùng điên ba trợn, bạn có nghĩ vậy không?"

"Đúng vậy," Sonny nói, "nhưng bạn vừa nói là nàng ta cũng khá dở hơi. Vả chăng đàn bà thường là tóc dài nhưng trí tuệ lại ngắn. Đặc biệt là đám Ái Nhĩ Lan. Bọn chúng đều khùng khùng điên điên mát mát cả, chẳng riêng gì đứa nào."

Tom lưỡng lự, và rồi nói như thể chàng ta đã dứt điểm vấn đề. "Mình không nghĩ là nàng sẽ kể lại với hắn ta," chàng nói. "Còn nếu nàng làm thế thì mình sẽ không có chọn lựa nào khác hơn là thưa trình sự việc với Bố."

"Có gì khác nhau nếu Luca giết bạn hay Bố giết bạn?"

Tom nói, "Mình còn có thể làm gì khác hơn?" Rồi chàng thêm vào - ý tưởng chợt đến với chàng - " có lẽ mình nên có một khẩu súng."

"Để làm gì? Bắn bay chân bạn?"

"Bạn có ý tưởng gì không?"

"Rất tiếc là không," Sonny nói, cười nhăn nhở. "Dầu sao thì quen biết bạn cũng là điều hay. Bạn là anh em tốt của mình." Chàng ta dựa ngửa người ra sau và trong xe tràn đầy tiếng cười sảng khoái của chàng.

"Bạn vui đấy nhỉ," Tom nói. "Xem nào. Mình cá là cô ả sẽ không kể lại cho hắn đâu."

"Chắc vậy," Sonny nói, tỏ vẻ thương hại chàng Tom. Chàng ta gạt tàn khỏi điếu thuốc, rít một hơi, và nói trong khi nhả khói ra. "Và nếu ả làm thế," chàng nói, "Bố sẽ hình dung ra cách để dàn xếp êm xuôi vụ việc. Bạn sẽ phải lánh mình đâu đó một thời gian, nhưng Bố sẽ không để cho Luca làm hại bạn đâu." Sau một lúc, chàng đế thêm, "

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên là trong trường hợp mà hàng tá nhân tình của ả ma nữ cuồng dâm kia cùng lúc lại phát ghen lên với bạn thì mình không đảm bảo tình hình rồi sẽ như thế nào..." và rồi chàng ta lại cười lớn.

"Hình như bạn đang đắc thời, đắc chí lắm nhỉ?" Tom nói. "Có gì vui kể cho mình nghe với?"

"Xin lỗi," Sonny nói, "nhưng chuyện này quả là nói không nỗi. Ông Hoàn hảo thật ra không hoàn hảo như người ta tưởng. Cậu Con ngoan cũng có vài tật xấu nho nhỏ chưa bị lật tẩy đấy thôi. Mình thấy hứng thú vì là người đầu tiên phát hiện ra... sự thật vĩ đại!" chàng ta hào hứng nói và nghiêng người qua với tay vò đầu xoa tóc Tom.

Tom hất tay chàng ta ra. "Má lo lắng về bạn đấy," chàng nói. "Má tìm thấy một tờ năm mươi đô la trong túi quần mà bạn đưa cho má giặt. Tiền đâu bạn có nhiều thế?" *(Xin lưu ý bạn đọc: Bảy, tám mươi năm trước thì năm mươi đô la là nửa tháng lương công nhân ở Mỹ đấy)* .

Sonny đập mạnh cổ tay vào cần lái. "Ra thế đấy! Má nói gì với Bố?"

"Không. Chưa. Nhưng má lo lắng về bạn đấy."

"Má làm gì số tiền đó?"

"Má cho mình."

Sonny nhìn Tom.

"Đừng lo," Tom nói. "Mình cất kỹ rồi."

"Vậy Má lo lắng chuyện gì? Mình đang làm việc. Nói với má là tiền đó do mình để dành mà có được."

https://thuviensach.vn

"Thôi nào, Sonny. Má đâu có khờ. Chúng ta đang nhắc tới một tờ năm mươi đô la mà."

"Vậy nếu má lo lắng, tại sao bà không trực tiếp hỏi mình?"

Tom thả ngửa người trong ghế ngồi, như thể chàng mệt mỏi ngay cả cố gắng nói chuyện với Sonny. Chàng mở cửa sổ xe hết cỡ để cho gió lùa vào mặt mình. "Má không hỏi bạn," chàng nói, "như cách Má không hỏi Bố tại sao bây giờ chúng ta sở hữu nguyên cả một tòa cao ốc ở khu Bronx, trong khi trước đây cả sáu người trong gia đình ta sống ở Đại lộ Thứ Mười trong một căn hộ chỉ có hai phòng ngủ. Cùng những lí do tại sao bà không hỏi Bố làm thế nào mà mọi người sống trong cao ốc đều làm việc cho ông, hoặc tại sao lúc nào cũng có hai tay ở trước nhà quan sát mọi người đi ngang nhà."

Sonny ngáp và dùng mấy ngón tay lùa vào mớ tóc quăn, đen mượt lòa xòa trước trán xuống gần tới mắt. "Hà," chàng nói. "Việc kinh doanh dầu olive nguy hiểm thật."

"Sonny". Tom nói. "Bạn đang làm gì với tờ năm mươi đô la trong túi mình? Bạn đang làm gì trong bộ cánh trông giống một tay găng-x-tơ như thế này? Và tại sao," chàng hỏi, di chuyển nhanh tay mình bên dưới áo jacket của Sonny ngược lên đến vai chàng ta, "bạn có mang hàng nóng không?"

"Này, Tom," Sonny nói, hất tay chàng ta ra. "Nói tôi nghe coi. Bạn nghĩ Má thực sự tin rằng Bố đang kinh doanh dầu ô liu à?"

Tom không trả lời. Chàng ta quan sát Sonny và chờ đợi.

"Tôi phải có cái đồ chơi biết sủa này," Sonny nói "bởi vì người anh em của tôi có thể gặp chuyện rắc rối và có thể phải cần đến một ai đó giúp anh ta gỡ rối."

https://thuviensach.vn

"Bạn kiếm được hàng nóng ở đâu vậy?" Tom nói. "Bạn đang có chuyện gì vậy, Sonny? Bố sẽ giết bạn đấy nếu bạn tiếp tục làm những gì hình như bạn đang làm. Có chuyện gì không ổn vậy?"

"Hãy trả lời câu hỏi của mình đã," Sonny nói. "Mình nghiêm túc đấy. Bạn có nghĩ Má thực sự tin Bố đang kinh doanh dầu ô liu?"

"Bố *đang* kinh doanh dầu ô liu. Tại sao bạn đặt câu hỏi đó? Bạn nghĩ Bố đang làm chuyện gì?"

Sonny liếc nhìn Tom như thể muốn nói *Đừng nói giọng ngô nghê như một thằng khờ.*

Tom nói, "Mình không biết Má tin điều gì. Mình chỉ biết là Má yêu cầu mình nói chuyện với bạn về tiền bạc."

"Thì bạn hãy nói với Má là mình dành dụm được từ công việc ở garage."

"Bạn có còn làm việc ở garage không?"

"Còn chứ," Sonny khẳng định. "Mình đang làm việc."

"Jesus Maria, Lạy Chúa tôi, này Sonny..." Tom dụi mắt bằng phần cuối lòng bàn tay. Họ đang ở trên Phố Canal với vỉa hè hai bên có những trụ bán hàng trống không. Giờ đây mọi sự đều yên tĩnh nhưng trong vài giờ nữa đường phố sẽ đông đặc người trong những bộ cánh lộng lẫy diện vào ngày Chủ nhật để dạo chơi trong một ngày đẹp trời mùa thu. Chàng nói, "Sonny này, nghe mình nói đây. Má đã cả đời lo lắng vì Bố - nhưng về con cái Má chưa có gì phải lo lắng. Bạn có nghe mình nói không đấy hở anh chàng đắt sô?" Tom hơi lên giọng một chút để nhấn mạnh điểm chính yếu. "Mình đang học Cao đẳng. Bạn có việc làm tốt ở garage. Fredo, Michael, Connie hãy còn là nhóc con cả. Hàng đêm Má có thể ngủ yên giấc bởi vì má không có gì phải lo

https://thuviensach.vn

lắng về con cái, như cách Má phải lo lắng, mọi lần thức tỉnh trong đời mình, về Bố. Hãy suy nghĩ đi, Sonny à." Tom mân mê một trong hai ve áo của chiếc áo jacket Sonny đang mặc. "Bạn muốn Má phải ưu tư đến thế nào? Bộ quần áo cắt may đúng điệu hàng hiệu cao cấp này bạn phải trả giá bao nhiêu mới có được?"

Sonny cho xe lên lề đường phía trước một garage. Trông anh chàng có vẻ buồn ngủ và mệt mỏi. "Chúng ta đến nơi rồi," chàng ta nói. "Mở giùm cửa cho mình đi, anh bạn."

"Thế thôi à?" Tom nói. "Bạn chỉ có thế để nói thôi sao?"

Sonny bỏ mũ xuống trên đầu ghế ngồi và nhắm mắt. "Ờ... thế thôi. Mình mệt lắm rồi."

"Mệt lắm rồi sao?" Tom gằn lại.

"Đúng vậy," Sonny nói. "Bây giờ thì mình thuyền chìm tại bến đây."

Tom quan sát Sonny và chờ đợi, cho đến khi chàng nhận ra, sau một phút, là Sonny đã ngủ gục rồi. " *Mammalucc!* " (đồ ngốc! – theo một kiểu nói thân mật). Chàng giật nhẹ một nắm tóc của người anh em và lay nhẹ chàng ta.

"Cái gì vậy?" Sonny hỏi mà không mở mắt. "Bạn vào garage chưa?"

"Bạn có chìa khóa để mở cửa không?"

Sonny mở hộp đựng găng tay, rút ra một chìa khóa đưa Tom. Chàng ta chỉ vào cánh cửa xe.

"Hân hạnh đón Ngài," Tom ra giọng kiểu cách khoa trương. Chàng ta bước ra đi vào đường phố. Họ đang trên phố Mott, cách căn hộ của

https://thuviensach.vn

Sonny một dãy nhà. Chàng định hỏi Sonny tại sao phải để xe ở garage cách căn hộ của mình cà một dãy nhà thay vì có thể dễ dàng đỗ xe nơi đường phố phía trước cửa nhà mình. Chàng nghĩ về chuyện đó, nhưng rồi quyết định ngược lại, và đi mở cửa garage.

.....&.....

https://thuviensach.vn

3.

Sonny gõ cửa một lần, mở cửa trước, bước thẳng vào và Connie, vừa thấy mặt anh cả đã reo tên anh và nhào vào vòng tay anh. Chiếc áo dài màu vàng sáng của con bé bị trầy mòn và xỉn lại nơi con bé thường quì trên hai gối để bò đi. Những lọn tóc đen và mượt như tơ lòa xòa trên mặt bé. Đằng sau Sonny, Tom đóng cửa trước lại vì ngọn gió thu bốc lá khô và rác rến khỏi mặt Đại lộ Arthur và quét chúng xuống phố Hughes, băng qua những bậc trước của nhà Corleone, nơi Chàng Béo Bobby Altieri và Johnny LaSala, một cặp cựu võ sĩ xuất thân từ Brooklyn, đang đứng khom khom hút thuốc và nói chuyện về Những Người Khổng Lồ. Connie vòng đôi cánh tay nhỏ bé quanh cổ anh cả Sonny và đặt một cái hôn thật kêu lên má anh. Michael nhảy ra khỏi trò chơi cờ đam mà cậu đang chơi với Paulie Gatto, và Freddo chạy đến từ nhà bếp, và rồi mọi người trong căn hộ - có cả một đám đông trong chiều chủ nhật hôm ấy - dường như tất cả chào đón Sonny và Tom bằng những lời reo hò vang khắp các phòng.

Ở tầng trên, nơi phòng làm việc ở đầu một dãy cầu thang gỗ, Genco Abbandando đứng lên từ chỗ ngồi trong một chiếc ghế da và đóng cửa lại. "Hình như Sonny và Tommy vừa xuất hiện," ông nói. Bởi vì bất kỳ người nào mà không điếc tai đều đã nghe tên của hai chàng trai được gọi lên cả chục lần, cho nên việc thông báo là không cần thiết. Vito, ngồi trong một chiếc ghế dựa, gõ mấy ngón tay lên đầu gối và nói, "Tạm thời gác chuyện này lại, ta muốn gặp mấy con trai ta đã."

"Như tôi đã nói," Clemenza tiếp tục, "Mariposa sắp vỡ mạch máu não đấy." Ông lấy một cái khăn tay ra khỏi túi áo jacket và xì mũi. "Tôi bị cảm lạnh," ông nói, vung chiếc khăn tay cho Vito thấy như để nêu bằng chứng. Clemenza là một người to béo với khuôn mặt tròn và một đường tóc hói nhanh. Thân hình to bè của ông ngồi đầy chiếc ghế

https://thuviensach.vn

da bên cạnh Genco. Giữa họ là một cái bàn với một chai anisette và hai cái ly.

Tessio, người thứ tư trong phòng, đang đứng trước một chỗ ngồi nơi cửa sổ nhìn ra Đại lộ Hughes. "Emilio gửi một trong những đứa con của lão ta đến gặp tôi," ông nói.

Clemenza nói, "Tôi cũng thế."

Vito có vẻ ngạc nhiên. "Emilio Barzini nghĩ rằng chúng ta đang đánh cướp chuyến hàng rượu của lão sao?"

"Không," Genco nói. "Emilio khôn hơn thế. Mariposa nghĩ rằng chúng ta đánh cướp rượu của hắn, và Emilio nghĩ có thể chúng ta biết ai làm."

Vito cạ mặt sau các ngón tay dọc theo hàm. "Làm sao mà một kẻ ngu ngốc như vậy," ông nói - ý muốn chỉ Giuseppe Mariposa, "lại vươn cao đến thế?"

"Lão ta nhờ có Emilio cộng tác với lão," Tessio nói. "Điều ấy giúp ích nhiều lắm."

Clemenza nói thêm, "Lão ấy còn có đám anh em Barzinis, anh em nhà Rosaro, Tomasino Cinquemani, Frankie Pentangeli – *Madon!* Rồi các capos của lão nữa..." Clemenza vẫy các ngón tay, ý muốn nói đám *capos* của Mariposa toàn những tay cứng cựa, khó nhằn.

Vito vươn tay cầm lấy ly rượu Strega màu vàng để trên bàn. Ông uống một ngụm rồi đặt ly xuống lại. "Con người này," ông nói, "hắn ta là bạn với Bộ sậu Chicago. Lão bỏ túi gia đình Tattaglia. Lão có đám chính trị gia và những nhà lãnh đạo doanh nghiệp sau lưng..." Vito xòe hai bàn tay hướng về các bạn mình. "Tại sao tôi lại đi biến một kẻ

https://thuviensach.vn

đấy thế lực như vậy thành kẻ thù của mình bằng cách ăn trộm một ít đô la của anh ta?"

Tessio nói thêm, "Lão ta còn là hảo bằng hữu của Al Capone. Họ giao du thân tình với nhau lắm."

Clemenza nói, "Nhưng hiện nay Frank Nitti đang điều hành Chicago."

"Nitti nghĩ mình đang điều hành Chicago," Genco nói. "Nhưng Ricca mới là người quyết định chiến hay hòa kể từ lúc Capone nằm nhà đá."

Vito thở dài đánh sượt một cái và cả ba người trước mặt ông lập tức yên lặng. Ở tuổi bốn mươi mốt Vito vẫn còn giữ được nhiều nét trẻ trung: tóc còn đen mượt, thân hình với các cơ bắp săn chắc, nước da màu ô liu vẫn chưa hề có nếp nhăn. Mặc dầu cũng sàn sàn độ tuổi với Clemenza và Genco, nhưng Vito trông trẻ hơn hai người kia - và trẻ hơn nhiều so với Tessio, một người mới sinh ra trông đã là... ông cụ non. "Genco," ông nói. "Này *Consigliere* , ông nghĩ xem có thể nào lão ta lại ngu đến thế không" - Vito đánh dấu câu hỏi với một cái nhún vai - "hay lão ta có ý nhắm đến chuyện gì khác?"

Genco nhận định tính khả thi của vấn đề. Là một người mảnh khảnh với một lỗ mũi khoằm giống mỏ chim ưng, trông ông ta lúc nào cũng có vẻ căng thẳng hay bồn chồn lo lắng. Ông ta bị bệnh khó tiêu mãn tính nên ngày nào cũng bỏ hai viên Alka-Seltzer sủi bọt vào ly nước và uống một hơi như thể cạn một cốc rượu. "Giuseppe không quá ngu đến nỗi không thể đọc cáo thị dán trên tường," ông nói. "Lão ta biết Đạo luật Cấm Rượu đang trên đường đi toong, và tôi cũng nghĩ điều này đối với LaConti, tôi nghĩ lão đang chuẩn bị để làm người quyết định chiến hay hòa khi Đạo luật Volstead bị hủy bỏ. Nhưng chúng ta phải luôn nhớ rằng vụ việc với LaConti chưa xong đâu".

https://thuviensach.vn

"LaConti coi như đã chết rồi," Clemenza cắt ngang. " Chỉ có điều là lão chưa biết đấy thôi."

Genco nói, " Lão ấy đã chết đâu. Rosario LaConti không phải là người có thể xem thường."

Tessio lắc đầu làm như thể ông ta lấy làm tiếc một cách sâu xa về những gì mình sắp phải nói ra. "Lão ấy còn sống mà như đã mất hồn rồi." Ông ta rút một gói thuốc từ trong túi áo jacket ra. "Phần lớn thuộc hạ của lão ta đã chạy sang qui thuận dưới trướng Mariposa."

"LaConti vẫn chưa chết cho đến khi lão ấy thực sự chết đứ đừ đừ!" Genco hét toáng lên. "Và nếu chuyện đó xảy ra, thử xem nào! Một khi Đạo luật Cấm rượu bị hủy bỏ, tất cả chúng ta sẽ phải nằm dưới ngón tay cái của Joe. Lão ấy sẽ phụ trách việc chia phần miếng bánh, tính toán phân bổ thế nào để chắc chắn lão sẽ chiếm được phần của sư tử. Mariposa sẽ là đại gia hùng mạnh nhất trong mọi Gia đình, ở New York và bất cứ nơi đâu."

"Ngoại trừ Sicily," Clemenza nói.

Genco phớt lờ Clemenza. "Nhưng, như tôi nói, LaConti vẫn chưa chết - và cho đến khi Joe chiếu cố đến lão ấy, chuyện đó là ưu tư đầu tiên của lão." Genco chỉ vào Tessio. "Lão ta nghĩ bạn đánh cướp các chuyến hàng của lão, hoặc bạn này," ông ta chỉ vào Clemenza, "hoặc là chúng ta," ông nói với Vito. "Tuy nhiên trước mắt lão không nghĩ đến việc gây chuyện với chúng ta đâu. Ít nhất là không, cho đến khi lão giải quyết xong với LaConti. Hiện nay lão không muốn làm to chuyện vụ này đâu."

Vito mở một ngăn kéo nơi bàn, lấy ra một gói cigars De Nobili, rút ra một điếu. Ông hỏi Clemenza, "Bạn đồng ý với Genco?"

https://thuviensach.vn

Clemenza xếp hai tay lên bụng. "Lão Mariposa này quả là chẳng thèm nể mặt chúng ta chút nào."

"Xưa nay lão ấy có thèm hạ cố nể mặt ai đâu," Tessio nói.

"Với Joe, chúng ta chỉ là một đám *đồng tính* thôi." Clemenza xoay trở một cách không thoải mái tí nào trong chiếc ghế vốn không chịu dãn nở cho vừa tầm kích cỡ thân hình ông ta.và mặt ông hơi đỏ lên. "Chúng ta bị lão coi như đám du côn Ái Nhĩ Lan mà lão đã cho ra rìa và bị lão đánh đồng với một đám ăn cắp vặt. Tôi không nghĩ lão bận tâm lắm về việc có nên bắt đầu gây chuyện với chúng ta hay không. Lão có đủ nhân tài vật lực cần thiết để làm những gì lão muốn làm."

"Tôi không phản bác," Genco nói, và cạn ly anisette. "Mariposa ngu ngốc, đúng rồi. Hắn ta kiêu căng, mục hạ vô nhân, chuyện đó cũng quà rõ. Tôi đồng ý với những nhận định này. Nhưng những *capos* của lão không ngu đần đâu. Họ hướng sự chú ý của lão vào chuyện LaConti trước. Cho đến khi chuyện ấy qua đi, thì những vụ ăn hàng vừa rồi chỉ là... *nhằm nhò gì ba cái chuyện lẻ tẻ* ! Tạm thời cứ coi như... *nơ pa!* - không có gì. Đấy, tôi nhận định ý đồ của bọn họ là như thế."

Vito đốt điếu xì gà và quay sang Tessio. Ở dưới nhà, một trong những người đàn bà la lớn điều gì đó bằng tiếng Ý và một trong những người đàn ông la trở lại, và sau đó cả nhà rộn tiếng cười.

Tessio dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn màu đen để bên cạnh ông nơi chỗ ngồi gần cửa sổ. "Joe không biết ai xoáy những chuyến hàng của lão. Lão đưa nắm đấm về phía chúng ta, rồi sau đó lão sẽ chờ xem chuyện gì xảy ra."

Genco, gần như hét, nói, "Vito. Lão ấy đang gửi đến chúng ta một thông điệp. Nếu chúng ta xoáy hàng của lão, tốt hơn chúng ta nên dừng lại. Nếu chúng ta không làm thế, tốt hơn chúng ta nên phát hiện

https://thuviensach.vn

ai là thủ phạm và chấm dứt cái chuyện linh tinh này - vì sự an nguy của chúng ta. Các *capos* của lão ấy biết rằng chúng ta không đến nỗi ngu dại để đi trộm cướp một ít đô la, nhưng họ nghĩ hiện tại họ cần tập trung giải quyết vụ LaConti và họ muốn chúng ta gánh vác chút việc bê bối nhỏ nhoi này cho họ như là một cách *chu toàn nghĩa vụ chư hầu đối với lãnh chúa.* Như thế họ không phải *động binh* vì một chuyện chưa đáng gì mà vẫn không bị mất thể diện vì chịu tiếng có kẻ dám vuốt râu hùm mà hùm vẫn không hề... xúc động đậy! Hóa ra là hổ giấy hay hổ nhồi bông chứ đâu phải là hổ sống! Và tôi dám cá rằng chính tay quân sư quạt mo Barzini đã nghĩ ra cái *thiện xảo phương tiện* này. Một mưu thuật hay đấy!" Ông ta tìm thấy một điếu xì gà trong túi áo khoác, rút ra, xé bỏ lớp giấy kiếng bọc ngoài. "Vito này," ông nói. "Hãy nghe lời *consigliere* của anh".

Vito yên lặng, để Genco có đủ thời gian lắng xuống. "Vậy bây giờ chúng ta làm việc cho Joe Mariposa." Ông nhún vai. "Làm thế nào mà," ông nói với cả ba người, "những tên trộm cướp này vẫn chưa ai biết? Chúng phải bán số whiskey này cho ai đó, đúng không nào?"

"Chúng bán cho Luca Brasi," Clemenza nói, "và tên này bán lại cho mấy quán bán rượu lậu ở khu Harlem."

"Vậy tại sao lão Joe không tìm kiếm những gì lão muốn biết từ tên Luca Brasi đó?"

Clemenza và Tessio nhìn nhau, như thể ai cũng hy vọng là người kia sẽ nói ra trước. Khi không ai chịu khai khẩu, Genco bèn nói toẹt ra. "Luca Brasi là một con quái vật. Hắn to lớn dềnh dàng, sức bằng cả mười người, cực kỳ hung bạo lại có máu điên. Mariposa cũng phải e dè hắn. Ai cũng sợ hắn."

" *Il diavolo!* " (Quỉ dữ) Clemenza nói. "Vinnie Suits ở Brooklyn thề rằng hắn từng thấy Brasi lãnh một viên đạn thẳng vào tim mà vẫn hiên

https://thuviensach.vn

ngang bước đi như không có chuyện gì xảy ra."

"Một con quỉ đến từ địa ngục," Vito nói, và cười như thể để đùa chơi. "Vậy làm thế nào mà đây mới là lần đầu tôi mới được *văn kỳ thinh* một nhân vật ác liệt như vậy?"

"Thật ra thì hắn chỉ là thứ *hạ trung nhân dĩ hạ* , rất ư là... xoàng văn xĩnh thôi. Chỉ được sức lực hơn người và cái dũng của đứa thất phu chứ đầu óc chẳng có mấy tí," Genco nói. "Hắn chiêu tập đâu được chừng năm, bảy đứa vô lại làm những trò trộm cướp lăng nhăng, tranh giành lãnh địa với đám Ái Nhĩ Lan. Hắn chưa từng tỏ ra có chí bành bá."

"Hắn tung hoành ở vùng nào?" Vito hỏi.

"Ở các khu Ái Nhĩ Lan quanh các phố Thứ Mười và Mười Một, và lên đến Harlem," Tessio nói.

"Được rồi," Vito nói, và ông gật đầu ra ý là cuộc thảo luận đã xong. "Tôi sẽ để mắt đến *con quỉ* đó."

"Vito," Genco nói. "Luca Brasi không phải hạng người có thể nói chuyện phải quấy."

Vito nhìn vào Genco như thể đang đọc trang sách tâm hồn ông ta.

Genco ngã người ra trên ghế.

"Còn gì khác nữa không?" Vito nhìn vào đồng hồ đeo tay. " Họ đang đợi chúng ta để dùng bữa tối."

"Tôi đói muốn xỉu đây," Clemenza nói, " nhưng tôi không thể ở lại. Bà nhà tôi đã tập họp mọi người trong nhà rồi. *Madre'Dio!* (Bà Mẹ Chúa Trời!). " Ông vỗ trán.

https://thuviensach.vn

Genco cười trước cảnh tượng đó và ngay cả Vito cũng không thể ngăn một cái nhếch mép đầy hàm ý.

Bà vợ của Clemenza cũng to béo như ông ta mà còn cứng đầu cứng cổ hơn. Gia đình ông ta vốn nổi tiếng là những kẻ to mồm thích tranh cãi về mọi thứ từ bóng chày đến chuyện chính trị.

"Thêm điều này nữa," Tessio nói, "nhân bàn về đám Ái Nhĩ Lan. Tôi được nghe là một số bọn chúng hình như đang cố gắng liên kết với nhau và đã có những cuộc gặp gỡ giữa đám anh em nhà O'Rourke, đám Donellys, PeteMurray và nhiều nhóm nữa. Bọn chúng đau khổ và tức tối vì bị đẩy ra ngoài những chuyện làm ăn béo bở vốn xưa kia là của bọn chúng."

Vito tỏ vẻ coi thường chuyện này với một cái hất đầu. "Những tên Ái Nhĩ Lan duy nhất mà hiện nay chúng ta phải lo lắng là bọn cớm và những tay chính trị gia. Còn cái đám mà bạn vừa nói đến chúng chỉ là bọn đánh nhau trên đường phố. Chúng cố gắng để tổ chức, để liên kết nhau nhưng rồi kết cục là chúng sẽ chỉ say xỉn và chém giết lẫn nhau thôi."

"Tuy thế," Tessio nói. "Chúng có thể tạo ra vấn đề."

Vito nhìn vào Genko.

Genco nói với Tessio, "Nhìn chừng chúng giùm tôi. Bạn có nghe gì thêm..."

Vito đứng lên bước ra khỏi ghế và vỗ hai tay với nhau làm hiệu, có ý nói cuộc họp đã xong. Ông dụi điếu xì gà vào cái gạt tàn bằng thủy tinh, tợp ngụm cuối trong ly rượu Strega, và đi theo Tessio ra khỏi cửa và bước xuống cầu thang. Nhà ông đang đông đủ người nhà và bạn bè. Nơi phòng khách ở cuối cầu thang, Richie Gatto, Jimmy Mancini, và Al Hats đang giữa cuộc tranh luận sôi nổi về đội Yankees và đội Ruth.

https://thuviensach.vn

"Bambino!" Mancini kêu lớn, trước khi thấy Vito đi xuống cầu thang. Anh ta đứng lên, cùng với những người khác. Al, một anh chàng hơi thấp người, ăn mặc tinh tươm, trong độ tuổi năm mươi, la lớn với Tessio, "Mấy tên ngốc này đang cố thuyết phục tôi rằng Bill Terry là một nhà quản lí tốt hơn là McCarthy!"

"Bill ở Memphis!" Genco nói.

Clemenza hét lại, "Đội Yanks thua xa đội Senators!"

Tessio nói, "Đội Giants đã cầm chắc lệnh kỳ rồi." Giọng của ông gợi ý là ông không vui lắm về chuyện đó, với tư cách là người hâm mộ Brooklyn Dodgers, nhưng đó là những sự kiện thực tế.

"Pop," Sonny nói, "Bố khỏe chứ?" và chàng chen qua đám đông để đến ôm bố.

Vito vỗ lên cổ Sonny. "Công việc chỗ con làm ra sao?"

"Tốt, Bố ạ" Sonny chỉ vào cánh cửa mở giữa phòng khách và phòng ăn, nơi Tom vừa xuất hiện bồng Connie trên tay, Freddo và Michael đi theo hai bên. "Bố xem con tìm được ai," chàng ta nói, ý chỉ Tom.

"Chào Bố!" Tom lên tiếng. Chàng đặt Connie xuống ghế sofa và đi tới Vito.

Vito ôm chàng rồi đặt tay trên vai chàng. "Con làm gì ở đây thay vì phải ở trường để lo học hành?"

Carmela từ nhà bếp đi vào mang một đĩa lớn antipasto, những lát *capicol* (thịt đông lạnh) cuộn lại, cùng với những khoanh cà chua đỏ tươi, những trái ô liu đen và những miếng phô mai tươi. "Thằng bé

https://thuviensach.vn

cần vài món ăn tốt!" bà nói. "Coi kìa, đầu óc nó nhăn lại vì phải nuốt ba cái thứ thổ tả ở căn-tin nhà trường. Ăn đi con!" bà nói với Tom. Bà mang đĩa thức ăn tới bàn được phủ khăn trải bàn xanh đỏ.

Tessio và Clemenza xin lỗi rồi vạch đường đi qua những cái bắt tay và những cái ôm trước khi rời đi.

Vito đặt tay lên lưng Tom và khiến chàng đi đến phòng ăn, nơi đám đàn ông con trai còn lại đang kéo ghế ra quanh cái bàn dài trong khi cánh đàn bà đi lại sắp xếp chỗ ngồi và mang ra thêm những khay đựng antipasto và bánh mì cùng với các lọ dầu ăn và giấm. Cô vợ của Jimmy Mancini, chỉ mới trong độ tuổi đôi mươi, đang ở trong bếp với mấy người đàn bà khác. Họ đang làm món sốt cà chua sáng lung linh với thịt và gia vị, và cứ từng mỗi vài phút tiếng cười sằng sặc ầm ĩ của nàng sẽ làm bật lên tiếng cười của những phụ nữ lớn tuổi hơn khi họ kể những câu chuyện và nói về gia đình họ và hàng xóm láng giềng. Ở cái bàn nhà bếp đằng sau họ, Carmela tham gia vào câu chuyện trong khi vừa chế biến món ricotta. Bà đã dậy sớm để trộn và nhồi bột và sau đó bỏ ravioli vào một thùng to nước sôi. Bên cạnh bà ở cái bàn bếp, một trong những bà bạn láng giềng của Carmela, Anita Columbo, lặng lẽ làm món *braciol* , trong khi cô cháu của Anita, Sandra, một thiếu nữ tuổi vừa tròn trăng, tóc đen nhánh, mới vừa đến từ Sicily, sắp những miếng croquettes khoai tây màu nâu trên một cái đĩa màu thiên thanh. Sandra, giống bà ngoại mình, cũng lặng lẽ ít nói, mặc dầu nàng sinh ra ở Bronx,miền đất nói tiếng Anh rất chuẩn.

Trên tấm thảm nơi phòng khách, Connie chơi đùa với Lucy Mancini, bạn cùng tuổi với nó nhưng đã nặng hơn nó gấp đôi dầu chỉ cao hơn nó khoảng một inch. Hai con bé ngồi trong một góc im lặng chơi một trò chơi gồm các con búp bê và các cốc trà. Michael Corleone, mười ba tuổi, đang học lớp tám, lôi cuốn sự chú ý của mọi người ở bàn nhà ăn. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng giản dị và ngồi vào bàn với đôi bàn tay xếp lại để phía trước. Cậu vừa mới thông báo

https://thuviensach.vn

với mọi người hiện diện là cậu ấp ủ một dự án lớn phải hoàn tất vào cuối năm cho môn Lịch sử Hoa kỳ, và cậu đang xem xét viết một tường trình về năm binh chủng của lực lượng vũ trang lục quân, thủy quân lục chiến, hải quân, không quân và tuần duyên. Fredo Corleone, lớn hơn Michael mười sáu tháng tuổi, và học trước cậu một lớp, la lên, "Này, chú ngốc! Lực lượng tuần duyên thuộc quân đội từ hồi nào vậy?"

Michael liếc xéo ông anh. "Từ bao giờ vẫn thế," cậu nói, và rồi nhìn vào Vito.

"Đồ ngốc!" Fredo la lên. Cậu ta làm dấu với tay này và dùng tay kia nắm miếng kim loại nhỏ trên bít tất của mình. "Tuần duyên không thuộc về quân đội *thực sự.* "

"Buồn cười đấy, Fredo à." Michael ngửa người ra sau và rồi quay qua "chiếu tướng" anh mình. "Tôi đoán là tờ bướm tôi lấy từ văn phòng tuyển mộ chắc là họ in lầm."

Khi cả bàn phá ra cười, Fredo gọi bố, "Này Bố! Tuần duyên không phải là lực lượng quân sự, đúng không Bố?"

Vito, ngồi ở đầu bàn, tự rót một ly vang đỏ từ một bình rượu bên cạnh đĩa ăn. Đạo luật Volstead vẫn còn hiệu lực, nhưng không có gia đình người Ý nào ở khu Bronx mà không dùng rượu với bữa ăn ngày chủ nhật. Khi ông cạn ly của mình, ông rót một ít cho Sonny, người ngồi gần ông nhất ở bên trái. Bên phải ông là chiếc ghế trống của Carmela.

Tom trả lời thay cho Vito bằng cách vòng một tay qua người Fredo và nói " Mikey nói đúng đấy, chỉ có điều là lực lượng tuần duyên không tham gia các trận đánh lớn như các binh chủng khác."

"Thấy chưa," Fredo nói với Michael.

https://thuviensach.vn

"Dầu sao," Michael nói với cả bàn, "có lẽ tôi sẽ trình điều đó lên Quốc hội."

Vito ra hiệu về phía Michael và nói, "Có lẽ một ngày nào đó chính con sẽ ngồi nơi Quốc hội."

Michael cười tươi khi nghe bố nói thế trong khi Fredo lầm bầm điều gì đó không ai nghe rõ, và rồi Carmela và mấy người phụ nữ nhập bọn ở bàn ăn, mang theo hai liễn lớn đựng ravioli được phủ đầy xốt cà cùng với mấy đĩa thịt và rau củ quả. Quanh bàn, câu chuyện trở nên rôm rả hơn khi nhìn thấy lương thực được tiếp tế dồi dào và rồi chuyển thành sự chòng ghẹo, bỡn cợt vui vẻ khi đám phụ nữ đi vòng quanh bàn để chia khẩu phần vào đĩa mỗi người. Khi mọi đĩa đều đầy thực phẩm, Vito nâng ly rượu lên và hô " *Salute* !" (Chúc sức khỏe!) và mọi người cũng đáp lại như thế trước khi cùng vui vẻ dùng bữa ăn đặc biệt ngày chủ nhật.

Vito, như cách điển hình của ông, không nói nhiều trong bữa ăn. Chung quanh ông những người thân trong gia đình và bạn bè trò chuyện rôm rả trong khi ông chậm rãi ăn, nhẩn nha dùng thời gian để thưởng thức món xốt và pasta, những viên thịt và những khoanh chả giò *braciol'* nhâm nhi loại vang đỏ làm ấm lòng chiến sĩ (Hearty Red Wine) vốn từ cố quốc, bằng mọi ngã, vẫn luồn lách lọt qua ải Đạo luật Cấm Rượu, để đến góp vui cho bàn tiệc ngày chủ nhạt ở nhà ông. Ông không thích cái cách mà những người khác cùng bàn tiệc, đặc biệt là cậu cả Sonny phổi bò, thô lỗ, cứ ngốn thức ăn trong khi lại tập trung vào việc trò chuyện nhiều hơn là vào thức ăn. Điều đó làm ông phiền lòng, nhưng ông giữ sự bực bội ẩn đằng sau chiếc mặt nạ của sự quan tâm thầm lặng. Ông biết rằng mình có vẻ kỳ khôi. Ông thích ở mỗi thời điểm chỉ tập trung làm một việc, dành sự chú tâm để chu toàn công việc hay để thưởng thức trọn vẹn một khoái cảm. Về nhiều phương diện ông khác với những người đã từng nuôi dạy ông và ông từng sống với họ. Ông nhận ra điều này. Ông nghiêm túc đối với

https://thuviensach.vn

những chuyện liên quan đến tình dục, trong khi chính mẹ ông và phần lớn những người phụ nữ mà ông biết lại thích cách nói huỵch tẹt và tục tĩu. Carmela hiểu Vito và cẩn ngôn về những gì mình nói khi ông ở trong tầm nghe- nhưng có một lần khi đi ngang nhà bếp lúc đó đầy phụ nữ, Vito nghe Carmela đưa ra một nhận định dung tục về những khẩu vị thưởng ngoạn tình dục của một phụ nữ khác khiến ông phiền lòng suốt nhiều ngày sau đó. Vito là người dè dặt trong lời ăn tiếng nói- và ông sống giữa những người nổi tiếng về sự thô thiển trong cách biểu cảm, ít ra là giữa họ với nhau và giữa gia đình, bạn bè thân. Ông khoan thai thưởng thức đồ ăn thức uống, và giữa những miếng ăn, ông để tâm nghe ngóng, xem xét, suy ngẫm sự tình.

"Vito" Carmela nói, giữa chừng bữa ăn. Bà cố tỏ ra dè dặt nhưng không thể kiềm lại một nụ cười. "Hình như ông xã có điều gì muốn nói với mọi người?"

Vito chạm vào bàn tay vợ và nhìn quanh bàn. Những người nhà Gattos, nhà Mancinis và nhà Abbandandos chăm chú theo dõi ông, cũng như chính gia đình ông, các con ông, Sonny và Tom, Michael và Fredo. Ngay cả cô bé Connie, ngồi ở đầu bàn đằng kia gần bên cô bạn Lucy Mancini - ngay cả Connie cũng tò mò quan sát bố.

"Bao lâu mà chúng ta còn sống bên nhau, gia đình tôi và gia đình bạn bè," Vito nói, phác một cử chỉ với ly rượu cầm tay hướng về gia đình Abbandandos, đây là thời điểm thích hợp để cho mọi người biết rằng tôi đã mua một ít đất đai ở Long Island- không xa lắm, ở ngay Long Beach thôi - và tôi đang cho xây cất nhà cửa ở đó cho gia đình tôi, và cho một vài trong số những người bạn thân nhất và những người cộng sự làm ăn gần gũi nhất của tôi. "Ông gật đầu hướng về gia đình Abbandandos. "Genco đây và gia đình của ông ấy sẽ cùng chúng tôi về Long Island. Sang năm cũng vào khoảng thời gian này, tôi hy vọng tất cả chúng ta sẽ dời về chỗ ở mới."

https://thuviensach.vn

Mọi người lặng yên. Carmela và Allegra Abbandando là những người duy nhất tươi cười, cả hai đều đã nhìn thấy khu đất và những đồ án cho các ngôi nhà. Những người khác dường như chưa biết phải phản ứng như thế nào.

Tom nói, "Bố, bố muốn nói là giống như một khu liên hợp? Tất cả các ngôi nhà gần kề bên nhau?"

" *Si! Esattamente!* " (Đúng, chính xác!) Allegra nói, và rồi im lặng khi đức phu quân Genco ban cho cái nhìn mang hàm ý *đàn bà đái không qua ngọn cỏ, đừng có làm tài lanh!*

"Có sáu lô," Vito nói, "và cuối cùng chúng ta sẽ xây nhà trên tất cả các lô đó. Hiện nay những ngôi nhà cho chúng tôi, cho nhà Abbandandos, cho Clemenza và Tessio, và một căn khác cho những người cộng sự gần gũi, khi chúng tôi cần họ ở kề bên."

"Có một dãy tường thành bao quanh tất cả," Carmela nói, "giống như một lâu đài."

"Giống một pháo đài?" Fredo hỏi.

" *Si,* " Carmela trả lời và cười.

Michael nói, "Thế còn trường học thì sao?"

Carmela nói, "Đừng lo. Các con học hết năm học ở đây."

"Chúng ta đi xem chỗ đó được không?" Connie la lên. "Khi nào chúng ta có thể đi xem chỗ ấy?"

"Sớm thôi!" Vito nói. "Chúng ta sẽ đi picnic. Chúng ta đi dã ngoại vui chơi trọn ngày."

https://thuviensach.vn

Anita Columbo nói, " Chúa đã ban phước cho ông được tài lộc dồi dào. Tuy nhiên chúng tôi sẽ thấy thiếu vắng các bạn." Bà áp hai bàn tay lên trán, như thể đang cầu nguyện. "Láng giềng sẽ không bao giờ như cũ khi không có nhà Corleones."

"Chúng tôi sẽ luôn gần gũi bạn bè," Vito nói. "Điều này tôi xin hứa với tất cả các bạn."

Sonny, tự nãy giờ "yên lặng một cách rất... phi đặc trưng" (uncharacteristically quiet), nhìn vào Anita, và cười rạng rỡ với bà. "Đừng lo, thưa bà Columbo," chàng ta nói. "Chắc bà không nghĩ là tôi lại để cho cô cháu xinh đẹp của bà quá cách xa tôi chứ?"

Sự táo bạo của Sonny làm cho mọi người ở bàn ăn phá ra cười – ngoại trừ Sandra, bà Columbo và Vito.

Khi tiếng cười lắng xuống, Vito nói với bà Columbo, "Xin bà thứ lỗi cho thằng con ngỗ ngáo của tôi. Nó được sinh ra với một tấm lòng tốt nhưng với một cái miệng ưa nói chuyện bá láp." Ông đánh dấu nhận xét của mình bằng cách vỗ nhẹ lên phía sau đầu của Sonny.

Những lời của Vito và cú vỗ đầu cậu con ông càng mang lại nhiều tiếng cười hơn cho bàn ăn và một nụ cười thoáng qua trên đôi môi nàng Sandra - nhưng không có tác dụng nào để làm sáng lên vẻ lạnh lùng trong nét biểu cảm của bà Columbo.

Jimmy Mancini, một anh chàng vai u thịt bắp trong độ tuổi đầu ba mươi, đứng lên và nâng ly rượu. "Chúc mừng nhà Corleones," chàng ta nói. "Mong Chúa ban phước lành và bình an cho họ. Chúc gia đình họ an khang thịnh vượng." Anh ta nâng ly cao hơn và nói, " *Salute!* " (Chúc sức khỏe!) và uống một cách hào sảng thật lòng, trong lúc mọi người nơi bàn ăn cùng làm theo, hô vang " *Salute!* " và cùng cạn ly.

.....&.....

https://thuviensach.vn

4.

Sonny nằm ườn ra trên giường, hai bàn tay đan nhau để dưới cổ, chân bắt chéo nhau nơi mắt cá. Qua cửa sổ phòng ngủ để mở chàng trông thấy nhà bếp và một đồng hồ treo tường bên trên cái bồn tắm. Tom đã gọi nơi đây là "chốn miễn thứ," và bây giờ cái từ này cứ vang leng keng trong đầu Sonny trong lúc chàng chờ các giây phút cứ đều đều tích tắc qua đi cho đến nửa đêm. Mặt tròn của đồng hồ có những chữ "Smith & Day" ở trung tâm, bằng chữ in màu đen giống như các chữ số. Kim phút cứ nhích lên đều và kim giờ tiến sát số mười hai. "Chốn miễn thứ" nghĩa là chẳng có đồ đạc gì nhiều và cũng không cần trang hoàng tô điểm làm chi. Cũng gần đúng như vậy thật. Một cái tủ rẻ tiền được mang đến đây là món đồ duy nhất trong phòng ngủ ngoài chiếc giường. Đồ đạc trong nhà bếp gồm hai chiếc ghế màu trắng và một cái bàn với một cái hộc duy nhất dưới một mặt bàn giả men trắng. "Chốn miễn thứ"... chàng chẳng cần gì thêm. Chuyện giặt giũ quần áo đã có mẹ lo cho rồi, chàng tắm rửa ở nhà bố mẹ, và chẳng bao giờ mang gái về đây vì chàng thích ngủ với các em tại phòng của họ dầu sao cũng tiện nghi hơn, hoặc là đánh quả nhanh nơi ghế sau trong xe, dầu như thế thì hơi bị... dơ dáy!

Chàng còn năm phút nữa trước khi có thể rời đi. Trong phòng tắm chàng nhìn vào bóng mình trong gương. Chàng mặc một chiếc sơ mi sẫm màu, quần chinos đen, mang đôi giày vải đen hiệu Nat Holman. Đó là một thứ đồng phục. Chàng đã quyết định mọi thành viên đều ăn mặc giống nhau khi hành sự. Bằng cách này người ngoài sẽ khó phân biệt hơn thành viên này với thành viên kia. Chàng không thích giày vải. Chàng nghĩ chúng làm cho bọn chàng trông càng có vẻ một đám nhóc hơn, điều mà cả bọn muốn tránh bởi vì đứa lớn nhất trong bọn cũng chỉ mới mười tám - nhưng Cork nghĩ chúng có thể chạy nhanh

https://thuviensach.vn

hơn và vững bước hơn với giày vải, và thế là cả bọn đồng ý chọn giày vải. Cork chỉ cao độ hơn mét sáu và nặng khoảng 120 pounds, nhưng không có đứa nào, kể cả Sonny, muốn đánh nhau với hắn. Chàng ta nghiêm khắc và bị ám ảnh bởi quyền của kẻ mạnh đến độ Sonny đã từng đích thân chứng kiến chàng ta lạnh lùng hạ gục một anh chàng khác chỉ vì anh chàng này tỏ vẻ bất phục tùng. Chàng ta cũng thông minh nữa. Chàng ta có những hộp sách để rải rác khắp căn hộ của mình. Sonny biết Cork vẫn luôn như thế, vẫn đọc sách rất nhiều bởi vì chúng từng bên nhau suốt thời tiểu học.

Sonny lấy cái áo jacket màu xanh đậm từ cái móc trên cửa trước. Chàng khoác áo vào, rút một chiếc mũ dạ từ túi áo ra, đội lên mái tóc dày và kéo thấp xuống. Chàng quay lại liếc nhìn đồng hồ khi nó điểm quá nửa đêm và rồi chạy bộ xuống hai dãy cầu thang đến Phố Mott, nơi vầng trăng hạ huyền nhú ra từ một cái lỗ trong đám mây chiếu sáng con đường trải đá cuội và những dãy cao ốc chung cư với mặt tiền bằng gạch và những lối thoát hỏa hoạn bằng sắt sơn đen. Các cửa sổ đều tối om và bầu trời mây giăng u ám như muốn chuyển mưa. Nơi góc phố Mott và Grand một vũng ánh sáng tụ lại dưới một trụ đèn. Sonny bước về phía ánh sáng, và khi chàng thấy mình lẻ loi trên đường phố, chàng bèn lủi về một mê cung những lối đi nhỏ và theo chúng băng qua Mulberry đến Baxter, nơi Cork đang chờ đằng sau một chiếc Nash màu đen với hai đèn đầu kiểu mắt lồi.

Cork lái xe ra từ từ ngay khi Sonny chuồn vào ghế ngồi phía trước. "Sonny Corleone," chàng ta gọi, cố phát âm Corleone sao cho thật giống một người Ý bản ngữ, và thấy thích thú với chuyện đó. "Ngày chán ngắt buồn tẻ như một mớ giẻ rách. Còn bạn thế nào?" Chàng ta trang bị y như Sonny, tóc thẳng và vàng cát, nhiều lọn lọt ra ngoài viền mũ.

"Thì cũng rứa!" Sonny đáp. "Bạn có... hồi hộp?"

https://thuviensach.vn

"Chút chút thôi," Cork nói, "nhưng chúng ta không cần phải thông báo điều đó cho người khác vào lúc này, đúng không?"

"Trông tôi giống cái gì nào?" Sonny xô đẩy Cork, sau đó chỉ lên đường phố, vào một góc, ở đó Romeros, Vinnie và Angelo đang ngồi ở những bực cuối của một bờ đá xù xì.

Cork tấp xe vô lề và rồi phóng ra trở lại ngay sau khi đám kia nhảy vào sau xe. Vinnie và Angelo là một cặp song sinh, và Sonny phải nhìn thật kỹ mới phân biệt được đứa nào là đứa nào. Vinnie cắt tóc sát da đầu khiến chàng ta trông cứng cỏi hơn Angelo với tóc luôn chải cẩn thận và rẽ đường ngôi thẳng băng. Nhưng khi cả hai đứa đều đội mũ, thì cách duy nhất mà Sonny có thể phân biệt chúng với nhau là một ít tóc lòa xòa trên trán Angelo.

"Lạy Chúa tôi!" Cork vừa nói vừa liếc về ghế ngồi sau xe. "Mình từng biết cả hai bạn từ nhỏ đến giờ vậy mà giờ đây hai bạn ăn mặc như thế này mình cũng chịu chết không thể nào phân biệt được ai là ai."

Vinnie nói, "Mình là người khôn ngoan," còn Angelo nói, "Mình là chàng *đẹp giai* ," rồi cả hai đứa khoái chí cười hí hí. Vinnie hỏi, "Nico đã đem hàng nóng theo chưa?"

"Dạ, có đủ, xin quí ông anh khỏi lo." Sonny dỡ mũ ra, ép tóc nằm xuống, rồi đặt mũ lại cho ngay ngắn và ôm sát đầu. "Món đó làm chúng ta tốn khối tiền đấy."

"Miễn đáng đồng tiền bát gạo là được," Vinnie nói.

"Này, bạn vừa lái qua con đường ấy đấy!" Sonny nãy giờ vẫn nhìn vào ghế sau. Chàng ta quay tròn và xô đẩy Cork.

"Ở đâu?" Cork nói. "Và đừng có xô đẩy tôi nữa, đồ mắc dịch!"

https://thuviensach.vn

"Phía trước tiệm giặt ủi," Sonny nói. Chàng ta chỉ vào cửa sổ có treo bảng hiệu Chick's Laundry. "Bạn sao thế, mù à?"

"Mù, cái con khỉ!" Cork nói. "Chỉ tại mình phải chú tâm vào nhiều thứ mà thôi."

"Trong nhiều thứ đó, có cái hĩm của em nào không..." Sonny lại xô đẩy Cork và làm cho chàng ta phá ra cười, hết còn làm mặt khó đăm đăm nữa.

Cork gài số de chiếc Nash và lùi vào đường hẻm. Chàng tắt máy, tắt đèn.

Angelo hỏi, "Bọn chúng ở đâu?" đúng lúc cửa vào ngõ hẻm mở bung ra và Nico Angelopoulos bước vào vỉa hè rác rưởi vứt lung tung, giữa những hàng xô đựng rác đầy tràn, theo sau là Stevie Dwyer. Nico thấp hơn Sonny đến một inch nhưng vẫn còn cao hơn đám còn lại. Chàng ta hơi mỏng nhưng có thân hình săn chắc của một vận động viên chạy nước rút. Stevie hơi thấp và to bè. Cả hai mang những túi vải hình ống màu đen với dây rút bằng vải bố quàng qua vai. Nhìn cách di chuyển của mấy chú ta thì những chiếc túi này có vẻ nặng.

Nico len vào chỗ ngồi đàng trước, giữa Cork và Sonny. "Hãy đợi cho đến khi các bạn thấy những cái này."

Stevie đã đặt chiếc túi vải của mình xuống sàn xe và đang trong quá trình mở chiếc túi ra. "Chúng ta nên cầu nguyện là mấy con chó lửa này sủa vang được chứ đừng có khục khặc như hóc xương thì chẳng khác gì một đống rác rưởi."

"Một đống rác rưởi?" Cork hỏi lại.

"Bọn mình chưa bắn thử. Mình đã bảo cái lão Hy Lạp đần độn ấy"

https://thuviensach.vn

"Thôi, câm mồm," Nico nói với Stevie. Với Sonny chàng ta hỏi, "Bọn mình phải làm gì, bắt đầu rải chì từ phòng ngủ của mình trong khi những người khác xuống cầu thang và nghe theo lệnh Arthur Godfrey?"

"Làm như thế sẽ đánh thức hàng xóm láng giềng," Vinnie nói.

"Mong sao chúng không phải là đồ bỏ," Stevie mở miệng. "Nếu không thế thì chúng ta lại phí tiền đi rước ba cái của nợ."

Nico rút một trong những khẩu súng từ túi vải ra và trao cho Sonny; chàng ta nắm vào báng súng tiểu liên rồi dùng các ngón tay bọc quanh cái chuôi bằng gỗ được đánh bóng và gắn vào nòng súng. Chuôi súng được khắc những rãnh xoắn cho các ngón tay bám vào chắc hơn, khỏi bị trượt và gỗ rất chắc và ấm áp. Ổ đạn bằng kim loại đen ở giữa khẩu súng, một inch phía trước cái giữ cò súng, nhắc nhở Sonny về ống đựng đạn. Sonny nói với Nico, "Bạn mua mấy thứ này từ Vinnie Suits ở Brooklyn?"

"Đúng vậy, dĩ nhiên rồi. Đúng như thủ lĩnh đã lệnh." Nico có vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi của sếp.

Sonny nhìn mặt Stevie Nhỏ. "Vậy thì chúng không phải là đồ bỏ đâu," chàng ta nói. Quay sang Nico chàng hỏi, "Và tên của ta không hề được thốt ra chứ?"

"Ôi, lạy Chúa tôi!" Nico nói. "Em đâu có bỗng dưng thành thằng ngốc? Anh yên chí, không có ai nêu tên anh hay nói bất kỳ chuyện gì về anh cả."

"Tên của ta không bao giờ lọt ra nhé," Sonny nói. "Huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, không bao giờ bỏ nhau, đúng không nào?"

https://thuviensach.vn

"Đúng thế, đúng thế," cả bọn hò reo phụ họa. Cork khởi động xe và cho xe vọt ra khỏi con hẻm. "Cất ba cái đồ chơi kia kín đáo chút đi kẻo không khéo có tên cớm nào đấy gây nhiễu cho chúng ta thì lại rách việc."

Sonny đút khẩu súng vào lại trong túi vải. "Chúng ta có bao nhiêu ổ đạn?"

"Một ổ gắn sẵn vào súng và một ổ phụ trội cho mỗi khẩu," Cork nói.

Sonny nói với cặp song sinh, "Này hai chú biết xài mấy thứ hàng nóng này chứ?"

Angelo nói, "Tôi biết làm thế nào để lẫy cò mà."

Vinnie nói, "Chắc chắn rồi. *Đơn giản như là ta đang giỡn* thế thôi!"

"Vậy thì, xuất quân!" Sonny huých cùi chỏ vào Cork. Chiếc Nash lao vào đường lớn và chàng dựa ngửa ra sau. "Điều quan trọng là," Sonny nói, "như lần trước, nhanh và thật ầm ĩ, để ai cũng hoảng hốt, bối rối, ngoại trừ chúng ta. Chúng ta chờ cho đến khi chiếc xe tải lên đầy hàng. Có một xe dẫn đường và một xe kéo. Ngay khi chiếc xe dẫn đường đi qua, Cork chen ngang chận đầu chiếc xe tải. Vinnie và Angelo, hai cậu nhào ra, bắn chỉ thiên, đốt vài dây pháo cho giòn dã. Nhớ bắn lên trời thôi nhé. Chúng ta không muốn giết ai cả, thể theo đức hiếu sinh của trời đất! Ta và Nico xông thẳng vào buồng lái, khống chế tài xế và tước vũ khí tất cả. Stevie chui ngay vào phía sau xe tải, xem có tên nào phục ở đó không."

"Nhưng sẽ không có ai ở đó đâu," Stevie nói, "đúng không nào? Bạn không thấy người nào lên phía sau xe cả, phải không?"

https://thuviensach.vn

"Toàn bộ phía sau xe là rượu," Sonny nói. "Nhưng ai biết được, vậy nên hãy sẵn sàng cho mọi tình huống, để không phải trả giá cho việc học được chữ ngờ."

Stevie rút một khẩu tiểu liên từ chiếc túi vải ra và trắc nghiệm cảm nhận về nó trong đôi tay mình. "Em luôn sẵn sàng," chàng ta khẳng định. "Nói thật với đại ca, em hy vọng sẽ bắt gặp tên nào đó ở sau xe để xem bản lĩnh đối phó tình huống của mình đến đâu."

Cork nói, "Cất cái đó đi. Và đừng cho ai xơi đạn chì nếu không bắt buộc phải làm thế."

"Đừng lo. Em sẽ bắn bổng bắn bỏ thôi," Stevie nói, cười nhăn nhở.

"Các cậu phải nghe theo Cork." Sonny để cho tia nhìn của mình chần chừ quét qua người Stevie, và rồi tiếp tục giải trình kế hoạch. "Khi đã nắm quyền kiểm soát xe tải, chúng ta quay đầu xuống đường hẻm. Cork đi theo chúng ta, với Vinnie và Angelo vẫn tiếp tục xả đạn lên trời để trấn áp tinh thần bọn chúng." Quay sang phía anh em nhà Romeros chàng nói, " Nếu bọn chúng cố lẽo đẽo theo đuôi, hãy bắn thủng lốp xe và lốc máy của chúng. " Với toàn quân chàng lệnh, "Toàn bộ sự việc phải diễn ra nhanh gọn trong vòng một, hai phút thôi. Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, tốc chiến tốc thắng. Nhanh và rền vang như sấm sét để chúng bưng tai không kịp. Rõ cả chứ?"

"Rõ," anh em nhà Romeros đáp lại quân lệnh.

"Hãy nhớ là," Sonny huấn thị tướng sĩ. "Chúng ta phải hành động thần tốc như sét đánh ngang mày khiến chúng hoảng kinh hồn vía, bủn rủn tay chân, vãi đái ra quần, im re không đứa nào dám hó hé!" Chàng ta bỗng cảm thấy mình như... Napoléon Bonaparte đứng trước đoàn quân viễn chinh Ai Cập, cũng oai phong và... đại hùng biện đâu có kém gì vị danh tướng đã xô ngã bao nhiêu ngai vàng của châu Âu!

https://thuviensach.vn

Thấy chàng Sonny có vẻ quá say sưa với hoang tưởng vĩ cuồng ngỡ mình là... thiên tài quân sự lừng danh lịch sử, chàng Cork bèn chọt nhẹ cho Sonny trở lại mặt đất, "Hãy làm sao cho bọn chúng bối rối như em bé đói bụng trong một phòng đầy những cô nàng đang thoát y vũ!" Khi thấy chẳng có ai cười với câu pha trò... lãng xẹt của mình, chàng ta bèn chữa thẹn, "Ôi giời! Cảm thức hài hước của mọi người đâu cả rồi?"

"Thôi tập trung chuyên môn vào chuyện lái xe đi, ông tướng!" Stevie nói.

"Lạy Chúa tôi!" chàng Cork nói cho có nói, và rồi tất cả rơi vào yên lặng.

Sonny lấy một khẩu súng từ túi vải ra. Chàng ta đã mơ về cái đêm này suốt cả tháng nay, từ khi chàng nghe loáng thoáng Eddie Veltri và Fat Jimmy, hai trong số những thuộc hạ của Tessio, kể lại chiến tích của bọn họ. Chúng không nói gì nhiều, chỉ vừa đủ cho Sonny hình dung ra những chuyến hàng là whiskey từ Canada, mà bọn chúng đang dỡ hàng ở cầu cảng Canarsie, và số rượu là của Giuseppe Mariposa. Nắm được những thông tin đó rồi, chàng thấy mọi chuyện trở nên... dễ ợt! Chàng ta cùng với Cork đi quan sát thực địa ở các bến tàu cho đến khi hai đứa thấy một cặp Hudson straight-eights đỗ lại trên bến cảng cùng với một chiếc Ford pickup dài được phủ vải bạt xanh. Mấy phút sau, một cặp xuồng cao tốc bóng loáng, kiểu dáng đẹp, chạy đến rẽ nước gọn. Chúng được buộc vào cầu cảng và khoảng nửa tá người bắt đầu kéo những thùng gỗ ra khỏi các xuồng cao tốc và chất hàng lên xe tải. Trong vòng hai mươi phút mấy chiếc xuồng cao tốc phóng vụt đi biệt tăm và mấy chiếc xe tải đã ăn đầy hàng. Chẳng phải lo lắng gì về đám cớm bởi Mariposa đã bỏ túi gọn bọn chúng. Đó là một đêm thứ ba và rồi thứ ba tới thì mọi sự cũng sẽ... bổn cũ soạn lại, y chang! Sau đó, Sonny và Cork "ngâm kiếu" kỹ thực địa và kế hoạch tác chiến thêm một lần nữa và giờ đây họ đã rành đủ sáu câu,

https://thuviensach.vn

sẵn sàng lên sân khấu ca diễn để phục vụ bà con cô bác! Không có vẻ gì là sẽ có bất kỳ "ngạc nhiên đột xuất" nào. Nhiều cơ may là sẽ không có ai hăng hái muốn đánh nhau. Ai dại gì đi xả thân hy sinh để bảo vệ chính nghĩa của... mấy thùng rượu lậu?

Khi họ đến cầu tàu, Cork tắt đèn và lái xe ngược vào đường hẻm như đã lên kế hoạch. Anh chàng tính toán vị trí đỗ xe sao cho người ngồi trên xe có thể quét radar mọi diễn biến trên bến tàu. Chiếc xe tải nhỏ và hai chiếc Hudson đỗ lại cùng những chỗ mà chúng đã đỗ trong ba tuần vừa qua. Sonny quay cửa hông xe xuống. Một cặp ăn mặc bảnh bao chải chuốt đứng tựa vào cái chắn bùn phía trước của chiếc xe dẫn đường, hút thuốc lá vặt và tán chuyện gẫu. Hai anh chàng nữa ở trong thùng xe Ford, hút thuốc lá với cửa hông xe mở ra. Họ mặc áo gió và mũ dạ và trông giống một cặp công nhân bốc vát. Tài xế đặt cả hai bàn tay lên vô-lăng, đầu dựa ngửa ra sau, mũ kéo sụp xuống che cả mắt. Anh chàng mang shotgun hút thuốc lá và nhìn mông ra mặt nước.

Sonny nói với Cork, "Trông giống một cặp công nhân bến cảng lái xe tải đấy."

Cork, "Vậy lại càng tốt cho chúng ta."

Nico nói, "Ngon xơi lắm," thế nhưng vẫn điểm một chút lo lắng.

Stevie Nhỏ làm bộ như bắn súng, thì thầm "Rat-a-tat-tat" và cười nhăn nhở. "Em là Nelson Mặt Búng Ra Sữa đây," cu cậu nói. "Có điều, Mặt Búng Ra Sữa nhưng Tay Khạc Ra Lửa đấy!"

"Chú mày muốn nhắc đến cặp Bonnie và Clyde đấy à," Cork nói. "Nhưng chú mày là nàng Bonnie đấy!"

Anh em nhà Romero cười vang. Vinnie chỉ vào Angelo và nói, "Chú em này là Floyd Xinh Trai đây."

https://thuviensach.vn

Angelo nói, "Thế còn tên găng-x-tơ xấu xí nhất ở đấy là ai?"

Nico nói, "Kelly Súng Máy."

"Chính anh," Angelo nói với anh mình.

"Câm mồm!" Cork nạt. "Các chú nghe gì không?"

Một lát sau Sonny nghe tiếng động cơ xuồng cao tốc vọng lại trên mặt nước.

"Con mồi đến nạp mạng đấy," Cork nói. "Xuất quân."

Sonny cầm khẩu tiểu liên ở giữa thân súng, với ngón trỏ đặt phía trên chỗ giữ cò súng, và xoay vòng vòng để có cảm nhận "thân thuộc" hơn. " *Che cazzo!* " chàng ta văng tục một cách vô cớ, và ném nó lại vào chiếc túi vải. Chàng ta rút ra một khẩu súng khác từ bao súng ngắn quàng ở vai và chỉa lên mái nhà.

Cork nói, "Ý tưởng hay đấy." Chàng ta lấy một khẩu súng lục từ túi áo jacket ra và đặt trên chỗ ngồi gần mình.

Nico nói, "Em cũng thế." Cậu ta ném khẩu súng máy qua một bên và rút ra khẩu 38 từ bao súng quàng ở vai. Chàng ta chỉ khẩu súng dài. "Mang thứ đó theo giống như phải ẵm một em bé theo bên mình."

Sonny nhìn lại đám Romeros và nói, " Đừng có suy nghĩ lung tung nhe. Các chú vẫn cứ dùng súng tiểu liên nghe."

"Tôi thích chiếc máy đánh chữ Chicago lắm," Stevie nói. Cậu ta chỉ mũi súng ra khỏi cửa hông xe và làm bộ bắn súng.

Ở cầu tàu, bốn người bước ra khỏi xuồng cao tốc. Hai anh chàng ăn mặc bảnh bao đội mũ fedoras đi ra và trao đổi mấy lời ngắn ngủi, và sau đó một trong hai người chiếm vị trí ở rìa cầu tàu. Anh ta theo

https://thuviensach.vn

dõi việc xuống hàng từ xuồng cao tốc, trong khi anh chàng kia giám sát việc lên hàng vào xe tải. Hai mươi phút sau khi các công nhân bốc xếp đóng cửa sau chiếc xe Ford lại rồi dùng móc và dây xích siết chặt nó lại, trong khi các xuồng cao tốc nổ máy và phóng đi, băng qua vịnh Jamaica.

Sonny tựa người vào cửa, một tay để ở chốt cửa. Tim chàng ta nhảy thình thịch và chàng ta đổ mồ hôi, mặc dầu một cơn gió lạnh buốt bốc lên từ mặt nước thổi đến.

Khi chiếc xe dẫn đường bắt đầu chuyển động, chiếc Ford và chiếc Hudson thứ nhì theo sau, Cork rồ máy.

"Đừng để mất giây nào," Sonny nói với Cork. Với đám kia chàng lệnh," Hãy nhớ, nhanh gọn và rôm rả."

Trên bến tàu, hai ngọn đèn pha của chiếc xe dẫn đầu rọi vào mặt nước đen trong lúc lách vòng qua chiếc xe tải để lên trên đầu đoàn xe. Thế rồi mọi chuyện diễn ra, như Sonny đã chỉ đạo kịch bản, nhanh chóng và rộn rã như pháo Tết. Cork bắn chiếc Nash lên chận đầu chiếc xe tải trong lúc Vinnie, Angelo và Stevie nhảy từ xe xuống, súng khạc lửa, nổ đì đùng liên tục. Mọi sự đang yên ắng một giây trước đó bỗng rộn ràng lên như Ngày Quốc khánh 4 tháng Bảy. Trong thoáng chốc Sonny đã nhảy lên bực cửa trước của chiếc xe Ford đang chạy, giật tung cửa xe ra và ném tài xế xuống đất. Ngay lúc chàng ngồi vào sau tay lái, Nico ở bên cạnh chàng la lớn, "Vù đi, vù đi!" Có ai bắn ngược về phía sau không thì Sonny cũng không rõ. Tay tài xế mà chàng ta vừa ném ra khỏi buồng lái đang cong đuôi chạy như một con chó đua! Chàng nghe tiếng súng nổ đến từ phía sau mình, và chàng hình dung đó là Stevie Nhỏ. Bên ngoài khóe mắt mình chàng thấy một ai đó nhảy ùm xuống nước. Trước mặt chàng, mấy lốp sau của chiếc Hudson đã bị bắn thủng, xì hơi xẹp lép khiến phần trước của chiếc xe hơi ngước lên trời, hai đèn pha của nó chiếu vào những đám mây đen.

https://thuviensach.vn

Angelo và Vinnie đứng cách nhau khoảng hai mươi feet, bắn ra từng loạt nhanh, ngắn. Mỗi lần chúng lẫy cò, các khẩu súng trông như những sinh vật đang vùng vẫy để tha hồ phóng đãng. Chúng nhảy một điệu giậm giật và cặp sinh đôi cùng múa may quay cuồng với chúng. Không biết bằng cách nào đó mà chiếc lốp xơ-cua treo gần cửa tài xế trên chiếc Hudson dẫn đầu đã bị bắn văng ra và nó đang lắc lư, lảo đảo, loạng choạng trên bến tàu, sẵn sàng đổ ập xuống. Không thấy bóng dáng tài xế ở đâu và Sonny đoán là anh ta ngồi xổm xuống dưới bảng đồng hồ. Nghĩ đến hình ảnh người tài xế cúm rúm, co ro trên sàn xe làm cho Sonny cười phá lên khi chàng đánh vòng chiếc xe tải xuống con đường nhỏ. Đằng sau chàng, nhìn vào kính chiếu hậu, chàng thấy Vinnie và Angelo đứng trên mấy bực cửa của chiếc Nash, một tay bấu vào xe, bắn từng loạt chỉ thiên trên các bến tàu hoặc bắn xuống nước.

Sonny đi theo con đường đã vạch sẵn, và trong vài phút chàng lái xe dọc theo Rockaway Parkway với lưu lượng giao thông mỏng, theo sau là Cork - và mọi chuyện thế là êm xuôi trót lọt. Cuộc đốt pháo đã chấm dứt. Sonny nói với Nico, " Chú mày có thấy Stevie vào trong chiếc xe tải?"

"Chắc chắn," Nico nói, "và em thấy anh ấy bắn lên phía cầu tàu."

"Hình như không có ai bị trầy sướt chút nào, phải không?"

"Đúng như đại ca đã, đã... nói sao nhỉ? À, đã *thần cơ diệu toán!* Đúng không?"

"Ghê nhỉ! Hôm nay lại được nghe chú mày ‘xổ nho’ nữa. Chuyện này lạ à nghen!" Sonny làm bộ chọc quê đàn em chứ trong lòng chàng đang lâng lâng khoái chí vì được kẻ tri âm khen rất là *đúng khía* ! Nên lòng chàng phơi phới, đã quá xá đã!

Tuy trái tim Sonny vẫn còn đập nhanh, nhưng trong đầu chàng đã "chuyển mạch" sang chuyện đếm tiền. Cái sàn dài của chiếc pickup

https://thuviensach.vn

được chất cao những thùng whiskey Canada. Chàng hình dung ba ngàn đô la là bét. Thêm một mớ nữa từ việc bán đổ bán tháo chiếc xe tải.

Nico, như thể đang đọc tâm hồn Sonny, nói, " Anh nghĩ chúng ta sẽ được bao nhiêu?"

"Hy vọng là được mớ kha khá," Sonny đáp. "Cũng còn tùy"

Nico cười và nói, "Em vẫn còn phần chia của phi vụ vừa rồi, cất giấu trong nệm."

"Sao lại thế?" Sonny ngạc nhiên. "Chú mày không tìm được em nào để tiêu tiền sao?"

"Em cần một cô nào biết đào mỏ vàng," Nico đáp. Cu cậu tự cười mình và rồi lại giữ yên lặng.

Rất nhiều em gái cho rằng anh Nico trông sao mà giống tài tử điện ảnh Tyrone Power quá. Trong năm cuối ở trường trung học phổ thông anh chàng từng có mối tình học trò thắm thiết với cô bạn cùng trường Gloria Sullivan, nhưng sau đó bố mẹ nàng cấm cửa nàng gặp chàng bởi vì họ nghĩ chàng là dân Ý (mà trong định kiến của họ, thì dân Ý nào cũng bốc mùi... Mafia!) Khi nàng bảo rằng chàng là người Hy Lạp, điều ấy cũng chẳng làm nên sự khác biệt nào. Nàng vẫn tiếp tục bị cấm không được gặp chàng. Kể từ đó chàng Nico bèn *"mai táng mối tình sầu* " vào tận đáy lòng và thề " *tịnh khẩu* " về chuyện trai gái! Gớm, đến thế kỉ hai mươi rồi mà còn có chàng trai chung tình đến thế, quả là của hiếm! Sonny bảo, "Đêm mai tất cả bọn ta cùng đến hộp đêm Juke's Joint ăn mừng chiến công hiển hách và kiếm các em Rên (Jane), em Bết (Elisabeth), em Dzít (Brigitte) để mà có chỗ vung tiền chứ."

Nico mỉm cười nhưng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Sonny định kể với Nico mình cũng còn phần lớn của chia từ các phi vụ trước đây cất giấu trong nệm, mà đúng là thế. Của để dành đó đã lên đến hơn bảy ngàn đô *(= bảy mươi tháng lương công nhân thời đó)* , đủ để cả bọn vi vu vung vít trong nhiều tháng. Trong khi đó Sonny đã tiêu số tiền đó vào chuyện gì? Chàng ta đã mua cho mình một xế hộp vào loại khá tinh tươm, và cả đống trang phục hàng hiệu đặc sắc, và chàng hình dung là mình vẫn còn mấy ngàn tiền mặt nằm đâu đó. Chàng tiêu tiền mà không cần đếm. Nhất là với các tiểu muội xinh tươi chàng lại càng quen thói bốc rời, vài trăm đô đổ một trận cười cũng chưa là... cái nghĩa địa gì! Của thiên trả địa mà. Nhưng ít ra cũng được tiếng là... làm từ thiện cho các em, để lại âm đức cho con cháu! Hơi đâu mà ky ca ky cốp, ghi chép, cân đối chi thu. *Thiên kim tán tận hoàn phục lai.* Năm ba ngàn đô xài hết, làm phi vụ khác lại có năm ba ngàn đô khác xài hoài, lo gì!

Với một chuyện làm ăn lớn như chuyện "Hiệp đạo" của chàng (xin thưa ngay, hiệp đạo ở đây không có nghĩa là... hợp với đạo lí, mà đạo ở đây là đạo chích, đạo tặc đấy! Nhưng đạo chích mà hào hiệp trượng nghĩa à nghen! Vì đánh cướp của nhà giàu rồi đem vung tiền cho các em gái nghèo - thiếu vải mặc - thì cũng là một cách tái phân phối lợi tức xã hội, thực hiện lí tưởng công bằng xã hội mà bao nhiêu tâm hồn vĩ đại của nhân loại như Saint Simon, như Charles Fourier, như Proudhon, như Mã khắc Tư... từng mơ ước. *Chẳng phải vậy ru?* !) Vâng, với chuyện làm ăn lớn như thế chàng đã choáng váng ngất ngây trong hàng tuần để lên phương án, để vạch kế hoạch, và đêm hành động (đêm thực hiện chiến dịch) cũng giống như đêm Giáng sinh khi chàng còn nhỏ - với biết bao hồi hộp mong chờ - nhưng chàng không thích tiếng vang ầm ĩ tung tóe ra tiếp theo sau đó. Ngày hôm sau trên trang nhất của các tờ *New York American* và tờ *Mirror,* và rồi mọi người cứ bàn tán râm ran về chuyện đó hàng tuần. Khi có lời đồn đoán rằng vụ này chắc là do băng nhóm Dutch Schultz làm thì Sonny thấy nhẹ nhõm cả người.

https://thuviensach.vn

Sonny không thích suy diễn về chuyện gì sẽ xảy ra nếu Bố phát hiện những gì mình đang làm. Tuy vậy đôi khi chàng cũng nghĩ đến chuyện đó - đến những gì mình có lẽ sẽ biện bạch cùng Bố. *Bố à,* có lẽ chàng sẽ nói. *Con biết rõ mọi việc Bố đang làm.* Chàng đã tổng diễn tập rất nhiều lần những lời đối thoại này cùng Bố trong đầu mình. Có lẽ chàng sẽ nói *Con lớn khôn rồi mà Bố!* Có thể chàng sẽ nói, *Chính con đã hoạch định chiến dịch Sóng Thần Đại Tây Dương đấy Bố à. Và tụi con đã thực hiện thành công mỹ mãn. Bố nên đặt niềm tin vào con và tự hào Hổ Phụ Sinh Hổ Tử chứ!* Chàng vẫn luôn luôn có thể tìm thấy những lời mình sẽ nói - nhưng chàng không bao giờ có thể ước đoán những gì mà Bố chàng sẽ phản ứng. Thay vì thế chàng chỉ thấy Bố nhìn mình theo cách nhìn khi ông thất vọng chuyện gì.

"Đó thực sự là một khoản đáng kể," Nico nói. Chàng ta giữ yên lặng để Sonny tập trung điều khiển chiếc xe tải qua các đường phố chằng chịt của khu Bronx. Nhưng rồi ngứa miệng không kiềm được chàng ta vụt thốt lên khi một hình ảnh chợt tái hiện, " Đại ca có thấy cái anh chàng lao mình xuống bến cảng? Lạy Chúa tôi!" cu cậu cười như đứa trẻ. "Chàng ta bơi lặn chẳng khác nào đại kình ngư Johnny Wessmuller!"

"Là ai thế?" Sonny hỏi. Bọn chúng đang chạy xe trên Đại lộ Công viên (Park Avenue) nơi khu Bronx cách mấy dãy phố từ chỗ chúng khởi hành.

"Cái tên cầm shotgun đấy," Nico nói. "Đại ca không thấy hắn à? Khi nghe bọn em khai hỏa rầm rộ, hắn ta quýnh đít đâu dám bắn trả phát nào mà... ùm! gieo mình tự trầm xuống làn nước đầy dầu mỡ của bến cảng, để giữ tròn danh tiết!" Như để tự thưởng cho câu pha trò... có duyên của mình, chàng Nico càng... bội nhân tràng cười khoái chí!

"Chú mày có thấy đám Romeros không?" Sonny hỏi. "Trông có vẻ như hai anh em bọn nó không làm chủ được hai khẩu tiểu liên. Làm

https://thuviensach.vn

như bọn nó nhảy múa với súng đạn chứ không phải là đang... hành hiệp giang hồ!"

Nico gật đầu và rồi thở ra khi dứt tiếng cười. "Em nghĩ chắc bọn chúng bị bầm dập từ sự lại quả của đám kia."

Sonny cua xe từ Đại lộ Công viên và một đường phố nhỏ yên ắng hơn. Chàng lái xe đến trước một nhà kho có cửa sắt cuốn và Cork đến ngay sau chàng. "Hãy để Cork thương lượng chuyện mua bán," chàng nói với Nico và chui ra khỏi xe. Rồi lại chui vào chiếc Nash của Cork và lái đi.

Angelo và Vinnie ở trên vỉa hè, chờ đợi. Cork bước đến bậc bước lên của chiếc xe tài và nói với Nico, " Có chuông ở gần cửa hông. Bấm chuông ba hồi ngắn, đợi một giây rồi bấm tiếp ba hồi ngắn nữa. Sau đó trở lại bên xe tải."

Nico hỏi, " Mật khẩu là gì?"

Cork nói, bằng giọng Ái Nhĩ Lan, " Vì Chúa Jaysus, hãy đi bấm cái chuông mắc dịch kia, Nico. Đừng hỏi lôi thôi. Mình mệt lắm rồi."

Nico bấm chuông đúng như cách Cork dặn rồi quay đầu trở về lại chiếc xe tải, ở đó Cork đã ngồi vào chỗ tài xế. Cơn mưa chuyển gầm gừ suốt đêm bắt đầu rơi xuống thành một cơn mưa phùn nhẹ, và Nico kéo cao cổ áo jacket khi chàng sắp đến trước đầu xe. Đằng sau chàng, cánh cửa sắt garage cuốn lên, để lọt ánh sáng ra đường phố. Luca Brasi đứng ở giữa garage với đôi tay chống nạnh giống như ăn mặc để đi dự một cuộc hẹn đi ăn tối, mặc dầu có lẽ lúc ấy đã là một giờ sáng. Hắn ta cao hơn sáu feet, có lẽ là sáu feet ba hay sáu feet tư, với đôi chân như trụ điện thoại. Ngực và vai hắn ta trông như chạy thẳng đến cằm, và cái đầu to đùng của hắn nổi bật với cái trán dồ trên đôi mắt sâu với đôi chân mày rậm như hai con sâu róm. Trông hắn giống một người tiền sử Neanderthal ăn diện một bộ đồ vest sang trong sọc xám

https://thuviensach.vn

hồng với một chiếc mũ fedora xám bạc bẻ lệch một bên trông rất ngang tàng, tự mãn, ngông nghênh. Quả là một bức biếm họa pha trôn những nét man dã và thanh lịch một cách kệch cỡm dễ khiến người ta tức cười, nhưng, xin mọi người cẩn thận! Chớ có chọc giận con quái vật cục súc này. Chỉ cần hắn cho rằng ai đấy nhìn đểu hắn thế là đủ để hắn nện cho người ấy đến té đái vãi phân rồi, bất kể là ai. Rồi sau đó muốn ra sao thì ra. Tui là dzậy đó, ai chịu thì chịu, ai hổng chịu cũng... làm gì được tui? [Hất mặt lên, hử?] Đằng sau hắn, đứng rải rác quanh garage là Vinnie Vaccarelli, Paulie Attardi, Hooks Battaglia, Toni Coli, và Jojo DiGiorgio. Cork biết Hooks và Jojo do chỗ là láng giềng của nhau, còn những tay kia là do cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ. Đám kia đã là những đứa lớn xác trên đường phố khi Cork hãy còn là thiếu niên. Bây giờ ít nhất bọn chúng cũng gần ba mươi bởi Cork từng nghe danh mấy đàn anh này khi cu cậu hãy còn đi nhà trẻ. Luca Brasi càng lớn tuổi hơn nhiều, trên ba mươi xa, cỡ gần tứ tuần. Cả bọn trông đứa nào mặt mũi cũng " hầu ngầm", đầy vẻ lục lâm thảo khấu! Chúng đứng với đôi tay thọc vào túi áo hay túi quần, dựa vào tường hay chồng thùng gỗ, hoặc thọc một tay vào túi áo jacket, hay khoanh đôi tay trước ngực. Chúng đều đội mũ homburg hay mũ fedora trừ Hook, một đứa hơi kí quặc, lập dị, đội một chiếc mũ len có chóp, vành cong lên.

"Đồ chó đẻ," Nico nói, nhìn vào garage. "Phải chi Sonny có ở đây với bọn mình."

Cork quay cửa hông xe xuống và di chuyển để Vinnie và Angelo đặt chân vào bục lên xe. "Để mình nói chuyện," chàng ta nói với họ một khi họ vào trong xe tải. Chàng nổ máy chiếc pickup và lái chầm chậm vào garage.

Hai thuộc hạ của Luca khép cửa nhà kho lại khi Cork đi ra và nhập vào với Vinnie và Angelo. Nico đến từ chiếc xe tải và đứng bên cạnh họ. Garage được chiếu sáng rực bởi một dãy đèn treo, tỏa anh sáng

https://thuviensach.vn

chói chang xuống nền bê tông nứt nẻ, nhớp nháp dầu mỡ. Có những dãy thùng, hộp đây đó, nhưng phần lớn nơi này còn bỏ trống. Âm thanh ục ục của nước chảy qua các đường ống đến từ một nơi nào đó phía bên trên họ. Ở cuối garage một phần với cánh cửa chính kế bên một cửa sổ lớn có vẻ như một không gian văn phòng. Ánh sáng hắt ra từ những bức màn che màu trắng nơi cửa sổ. Luca Brasi đi đến phía sau chiếc xe tải trong khi đám thuộc hạ quây quần bên hắn. Hắn buông cửa sau xe xuống, ném ngược tấm vải bạt phủ, và thấy Stevie Dwyer bị nêm chặt giữa các thùng rượu, chỉa khẩu tiểu liên vào hắn ta.

Luca không hề nao núng, nhưng thuộc hạ của hắn tất cả đều chạy đi lấy súng. Cork la lớn, " Này Stevie, Vì Chúa, hãy để súng xuống!"

"Trời đất!" Stevie nói. "Ở đây đâu có chỗ nào để đặt cái của nợ này xuống."

Hooks Battaglia la lên, " Thì ném nó xuống đất, thằng ngốc!"

Stevie lưỡng lự một giây, cười nhăn nhó, rồi chúc mũi súng xuống chân.

"Ra khỏi xe," Luca quát.

Stevie nhảy xuống từ sàn xe tải, vẫn còn cười nhăn nhở và giữ chặt khẩu súng, và chỉ tích tắc sau khi đôi chân chàng ta chạm đất, Luca tóm áo chàng ta với một cái vuốt to khỏe như tay gấu, còn cái vuốt kia giật mạnh khẩu súng khỏi Stevie. Trong khi cu cậu còn lảo đảo vì mất thăng bằng, Luca chuyền khẩu súng từ tay phải sang tay trái rồi ném cho JoJo, và tống một quả đấm thẳng, nhanh vào cằm khiến Stevie rơi vào trong vòng tay của Cork. Đầu của chàng ta lắc lư nghiêng ngả trong lúc chàng cố đứng vững trên đôi chân, nhưng hai cẳng chân chàng ta như rệu rã chỉ muốn sụm xuống và Cork phải đỡ chàng ta trở lại.

https://thuviensach.vn

Luca và băng đảng của hắn yên lặng nhìn cảnh tượng này.

Cork chuyền Stevie qua cho Nico vốn đã đến sau chàng ta với cả đám. Chàng ta nói với Luca, "Tôi nghĩ là chúng ta đã có thỏa thuận với nhau, chẳng lẽ giờ đây chúng ta lại đi gây sự với nhau?"

"Các người sẽ không gặp rắc rối," Luca nói, " chừng nào các người không có những thằng Ái Nhĩ Lan dở hơi đi chỉa súng vào ta."

"Cậu ta đâu có ý đó," Cork nói. "Cậu ta đâu muốn có chuyện rắc rối."

Từ phía sau Cork, Stevie la lên, " Tên dago chết tiệt đó đã đấm tôi văng mất cái răng!"

Cork nghiêng người lên Stevie. Chàng ta nói nhẹ nhàng nhưng đủ lớn để mọi người cùng nghe, " Câm mồm lại. Nếu không chính tay tớ sẽ vặt lông cu của cậu đấy!"

Môi của Stevie bị chẻ ra và sưng vều lên trông quá ư là xấu xí. Cằm cậu ta nhểu nhão máu và cổ áo sơ mi cũng loang lổ máu. "Ta không nghi ngờ gì chuyện chú mày sẽ làm như thế," chàng ta nói với Cork, và trong giọng nói của chàng ta mặc hàm một ý nghĩa không được nêu ra nhưng không thể nhầm lẫn: Cả hai đều là dân Ái Nhĩ Lan vậy mà bạn mình lại không bênh mình mà đi bênh tên khốn nạn kia.

"Cậu nghĩ sai rồi," Cork thì thầm vỗ về. "Chịu khó im đi để bọn mình thương lượng công việc cho trót lọt. Đừng để tiểu tiết làm hỏng đại sự nhe, bạn thân mến."

Cork đi lòng vòng để tìm Luca đang quan sát chàng ta đầy chủ ý. Chàng nói, " Chúng tôi muốn ba ngàn đô. Tất cả đều là whiskey Canada loại tốt nhất."

Luca nhìn chiếc xe tải và nói, "T a sẽ cho chú em một ngàn đô."

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Thưa ông Brasi, đó không phải là một cái giá công bằng."

"Ông hay Ngài Brasi cũng chẳng ăn nhằm gì trong chuyện này, chú nhóc à. Chúng ta đang nói chuyện làm ăn. Ta là Luca. Chú mày là Bobby. Đúng không nào?"

"Đúng rồi," Cork nói.

"Chú mày có cô chị xinh ghê. Eileen phải không. Cô ta quản lí một tiệm bánh ở Phố Mười Một."

Cork gật đầu.

"Xem nào," Luca nói. "Đây là lần đầu tiên có nhiều hơn hai lời được trao đổi giữa chúng ta, nhưng ta biết rõ về chú mày. Biết tại sao không?" Luca hỏi. Rồi tự trả lời, " Vì đàn em của ta biết tỏng mọi chuyện về chú mày. Hooks và mấy đứa khác, chúng cam kết bảo đảm cho chú mày. Nếu không chúng ta đã chẳng làm ăn với nhau. Chú em hiểu chứ?"

"Vâng, chắc rồi," Cork dõng dạc đáp.

Luca hỏi, " Chú em biết gì về ta, Bobby?"

Cork quan sát đôi mắt Luca, cố gắng "đọc" trận đấu cân não. Nhưng chàng ta chỉ thấy trống rỗng và đành thú nhận, "Tôi chẳng biết được tí gì về ông."

Luca nhìn đám đàn em của mình đang cười. Hắn đứng dựa vào thùng xe. "Xem nào," Luca nói, vẻ tự mãn, " như thế bởi vì đấy là cách ta thích mọi sự diễn ra như thế. Ta biết rõ về chú. Nhưng chú không biết gì về ta. "

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Dạ đúng. Nhưng dầu gì thì cái giá một tờ lớn cũng chưa phải là một cái giá sòng phẳng."

"Ờ thì chưa phải," Luca thừa nhận. "Có lẽ hai mươi lăm tờ trung là sòng phẳng. Nhưng vấn đề là các chú xoáy số rượu này từ Giuseppe Mariposa."

"Ông biết chuyện này rồi mà," Cork nói. "Tôi đã kể với Hooks và JoJo toàn bộ câu chuyện."

"Đúng, chú mày đã kể," Luca nói. Hắn ta khoanh tay lên ngực. Có vẻ như hắn đang tự hân thưởng về cái ngón nghề lão luyện *cò kè bớt một thêm hai* của mình. Ai bảo thừa cơ bắp thì thường thiếu trí não kẻ ấy đã lầm. Luca Brasi ta đây cái gì cũng thừa chứ không hề thiếu! "Và Jojo cùng mấy chú khác từng làm ăn với chú em vào hai lần khác khi các chú tự cứu mình thoát nghèo bằng cách ăn hớt một phần chiếc bánh của Mariposa. Ta thấy chuyện ấy cũng chẳng có vấn đề gì. Vì ta chẳng mấy ưa cái lão Giuseppe nọ." Hắn nhìn vào đám đàn em của mình. "Vả chăng, ta cũng chẳng mấy khi *iu* ai. Với ta tất cả chỉ là chuyện *ăn bánh trả tiền* sòng phẳng," hắn nói với giọng thực dụng khinh bạc, và đám đàn em của hắn xem chừng có vẻ thích thú cái phong cách hài hước khô lạnh của ông anh. "Nhưng giờ đây," Luca nói, " đã có lời đồn vo ve quanh tai ta rằng Giuseppe đặc biệt nổi cáu về chuyện này. Lão ta muốn biết kẻ nào gan cóc tía dám *tắng tợn* cướp đoạt số rượu mồ hôi xương máu của lão. Lão muốn bắt quân bố láo ấy, cắt hết bộ tam sênh của chúng, hầm thuốc bắc, chấm nước mắm ớt tỏi gừng, nhậu với whiskey cho hả giận! Này, ta hỏi thật nghe, các chú có muốn thành thái giám không đấy?"

Cork nói, " Các bạn kia đã nói với tôi rằng nếu chúng tôi thương thảo với ông, ông sẽ giữ kín tên tuổi bọn tôi. Chúng tôi tin ông *quân tử nhứt ngôn.* "

https://thuviensach.vn

"Ta hiểu," Luca nói. "Và ta giữ lời. Nhưng rồi ta còn phải đối phó với Mariposa. Cuối cùng thì thế nào lão cũng biết ta là người mua lại rượu của lão. Như vậy cuối cùng đích thân ta phải tính chuyện phải quấy với lão. Và để trả giá cho chuyện đó, ta cần được bù đắp bằng một lợi tức khơ khớ mới đáng công. Chú em hiểu ra cái đạo lí này rồi chứ?" Khi Cork nhất thời chưa biết trả lời thế nào, Luca đế thêm, " Ta là người phải rước lấy nhiều nguy cơ lớn hơn."

Stevie la lên, " Thế còn những hiểm nguy chúng tôi đã trải qua thì sao? Chúng tôi là những kẻ phải tiên phong lướt tới dưới mũi tên hòn đạn, lấy mạng đổi hàng!"

Không nhìn đến Stevie, Cork gắt, " Tôi bảo bạn im giùm đi!"

Luca "chào mời" Cork một nụ cười độ lượng, như thể hắn ta hiểu những khó khăn khi thương lượng với những thằng điên. "Ta bị vướng với kết cục của phi vụ này," hắn nói với Cork. "Chuyện này chẳng thể lạc quan tếu được và đó là chỗ rắc rối bắt đầu." Hắn chỉ vào chiếc pickup. "Tuy nhiên, ta sẽ nói cho các chú biết đó là chuyện gì. Này, các chú định làm gì với chiếc xe tải đó?"

Cork nói, "Chúng tôi có người mua đợi sẵn."

"Hắn trả chú bao nhiêu?" Luca đi vòng quanh chiếc xe tải, quan sát qua một lượt. Model mới. Gỗ sàn xe còn bóng.

"Tôi cũng chưa biết," Cork nói.

Khi lão vòng khắp lượt chiếc xe tải, Luca đứng trước mặt Stevie Dwyer. "Chẳng có lỗ đạn nào nơi xe," hắn nói. "Ta đoán tất cả lũ điên nhắm bắn chú mày đều là những tay thiện xạ hạng bét!"

Stevie nhìn lãng đi.

https://thuviensach.vn

Luca nói với Cork, " Ta trả chú mười lăm tờ trung cho chiếc xe. Với một tờ lớn cho phần rượu, vị chi là hai mươi lăm tờ trung mà các chú đang tìm kiếm. Thế là đẹp rồi!"

"Bọn này đang tìm kiếm ba ngàn," Cork nói. "Cho phần rượu thôi."

"Thôi được," Luca nói. "Ba ngàn trọn gói, cả bò cả bê." Hắn đặt tay lên vai Cork, "Chú mày mặc cả cũng dẻo, cũng dai đấy."

Cork quay lại nhìn đồng bọn sau đó quay sang Luca. "Vậy thì ba ngàn, nhé!" chàng ta nói, vui vẻ vì cuộc thương lượng kết thúc tốt đẹp.

Luca chỉ vào Vinnie Vaccarelli. "Trả tiền cho bọn chúng," hắn nói. Hắn vòng một tay quanh Cork và kéo chàng ta trở lại văn phòng. Với những đứa kia, hắn bảo, " Ông Corcoran sẽ quay về với các bạn ngay thôi. Tôi muốn có lời riêng với anh ấy."

Cork nói với Nico, " Các bạn chờ mình đầu trên dãy phố nhé."

Luca đi vào văn phòng trước và rồi đóng cửa lại phía sau lưng Cork. Phòng được trải thảm và có một cái bàn bằng hồng mộc đầy giấy tờ.bề bộn bên trên. Hai chiếc ghế bành lớn nhồi bông đối mặt cái bàn từ những góc đối nhau và khoảng nửa tá ghế có lưng dựa thẳng, màu đen được sắp hàng dựa vào các bức tường bằng bê tông thô, không sơn quét trang trí gì. Không có cửa sổ. Luca chỉ vào một trong hai chiếc ghế bành và mời Cork ngồi. Hắn đi vòng cái bàn, trở lại với một gói xì gà Medalist và mời Cork một điếu.

Cork cám ơn và bò điếu xì gà vào túi áo sơ mi.

"Nghe này," Luca nói. Hắn kéo ghế mình lại phía trước gần ghế Cork. "Ta sẽ không hé một lời nào về chú em và đồng bọn của chú. Ta chỉ muốn chú biết một đôi điều. Trước tiên là, kẻ bị các chú chôm

https://thuviensach.vn

chỉa đó, khi hắn phát hiện được các chú là ai, hắn sẽ giết các chú không để sót một mống nào."

"Đó là lí do tại sao chúng tôi làm việc với ông. Bao lâu ông không tiết lộ danh tính bọn tôi, thì kẻ ấy sẽ không thể phát hiện."

Luca nói, " Làm thế nào các chú biết rằng sẽ không có ai nhận ra các chú?"

"Không ai biết chúng tôi. Năm rồi tất cả chúng tôi còn đi học."

Luca giữ im lặng một hồi lâu, quan sát Cork. "Chú mày khôn lanh lắm," hắn nói, "nhưng chú mày cứng đầu, và ta chẳng phải bậc từ mẫu để khuyên răn dạy dỗ chú em. Ta nói thẳng với chú thế này. Các chú mà cứ tiếp tục làm trò này, các chú sẽ sớm... ăn đất thôi. Còn ta? Ta chẳng ưa gì Mariposa và ta cũng đéo sợ lão. Nếu các chú còn tiếp tục ăn hàng và có hàng bán cho ta, OK, ta vẫn sẵn sàng mua với giá thỏa thuận. Tuy nhiên, từ giờ trở đi, chú em là người duy nhất mà ta nói chuyện với. Đừng để ta thấy mặt bất kỳ tên nào khác trong cái đám "xây-lố-cố" kia, đặc biệt là cái thằng lôm côm, ôm khư khư con chó lửa đó. Ghi nhớ khoản thỏa thuận này nhé?"

"Vâng, xin hứa với ông," Cork nói. Chàng ta chủ động đứng lên và đưa tay ra.

Luca tỏ ra vui vẻ, bắt tay Cork và nói, " Thỏa thuận thế nhé. Nhất ngôn cửu đỉnh. " Hắn mở cửa cho chàng và tiếp lời, " Ta muốn khuyên chú em một điều này nữa, Corcoran. Bỏ những đôi giày vải đi. Dân chuyên nghiệp không làm thế."

"Vâng, xin lĩnh ý ông anh." Cork đáp.

Luca chỉ vào cánh cửa hông, " Không tiễn," hắn nói. "Để cửa hé một tí cho ta," và rồi biến trở lại vào hang ổ của hắn.

https://thuviensach.vn

Hooks đang ở nơi đường phố với mấy tay khác, nghe Paulie Attardi kể chuyện tiếu lâm. Bọn chúng đang hút thuốc lá hay xì gà. Cork đứng sau cái vòng tròn mà bọn chúng tạo nên và chờ đợi. Đồng bọn của chàng khuất tầm nhìn. Trụ đèn ở góc phố tối tăm và ánh sáng duy nhất trên đường phố đến từ một cửa hông mở. Mưa đã chuyển thành một cơn mưa phùn lạnh buốt. Khi câu chuyện tếu chấm dứt và tiếng cười rộ lên, Paulie tợp một ngụm gì đó từ một chai nhỏ bỏ túi bằng bạc và chuyền cho mọi người.

Từ trong vòng người, Hooks chạy ra và chộp lấy tay Cork, đầy vẻ thân tình, nắm chặt lấy và đẩy chàng ta ra xa khỏi mấy người kia. "Ông chủ đối với cậu thế nào?"

"Không có vẻ kinh khủng lắm," Cork nói. "Tuy nhiên, quả là ông khổng lồ thật."

Hooks không vội phát biểu điều gì. Mặc dầu có lẽ gần tuổi ba mươi nhưng khuôn mặt chàng ta trông vẫn như trẻ thơ. Một vài lọn tóc màu nâu đỏ lộ ra từ bên dưới viền mũ chóp bằng vành cong của chàng. "Ông ấy nói gì với bạn?"

"Cho mình vài lời khuyên," Cork nói.

"Thế à?" Hooks thọc một tay xuyên qua dây đai vòng quanh khoảng giữa áo jacket của chàng. "Có phải một phần của lời khuyên kia là hãy trông chừng đằng sau lưng của bạn bởi vì nếu Mariposa phát hiện ra bạn thì lão ấy sẽ giết bạn?"

"Đại thể là như thế."

"Đại thể là như thế," Hooks lặp lại. Chàng ta đặt tay lên lưng Cork và di chuyển anh chàng này vào trong vùng bóng mờ. "Mình sẽ nói với cậu đôi điều hệ trọng," chàng ta bộc bạch với vẻ thân tình, " bởi vì

https://thuviensach.vn

Jimmy là bạn thân của mình. Luca Brasi trước tiên, là một kẻ tâm thần bất ổn - từ chuyên môn gọi là psychopath - Bạn biết nghĩa là gì chứ?"

Cork gật đầu.

"Bạn biết?" Hooks hỏi. "chắc không đấy?"

"Chắc," Cork đáp. "Mình biết một kẻ tâm thần bất ổn là người thế nào."

"Thế thì được," Hooks nói. "Ờ, Luca Brasi đúng là một kẻ tâm thần bất ổn. Đừng nghĩ lầm về tôi. Tôi đã sống cùng anh ấy từ khi tôi mới mười bốn tuổi và tôi sẵn sàng đỡ đạn cho anh ấy - nhưng sự thật vẫn là sự thật. Trong cái nghề này, làm một kẻ tâm thần bất ổn không hẳn đã là điều dở. Nhưng bạn cần hiểu là ông ta tử tế với bạn bởi vì ông ấy ghét Mariposa. Thấy ra vấn đề chứ? Cho nên theo quan điểm của ông ta, bạn đang làm điều tốt lành cho ông ta."

"Thế thì, có vấn đề gì nào?" Cork thắc mắc.

"Vấn đề, Bobby à," Hooks nói, " đó là cuối cùng bạn sẽ làm cho một hoặc tất cả chúng ta bị giết. " Hooks để một khoảng lặng nhằm tạo hiệu ứng kịch tính. "Luca," Hooks tiếp tục, " với con người ông ta như thế, ông ta bất chấp, đếch sợ mặt nào. Nhưng mình thì khác, Bobby à. Cậu thấy ra điều đó chứ?"

Cork nói, " mình cũng không chắc là mình thấy đúng không."

"Để mình làm cho vấn đề đơn giản dễ hiểu nhé," Hooks nói. "Hãy tránh xa những thứ của nả gì thuộc về Mariposa. Còn nếu bạn lại tiếp tục ăn hớt của lão ta thì hãy tránh xa Luca. Bây giờ bạn hiểu ra rồi chứ?"

"Chắc rồi," Cork nói, " Nhưng tại sao lại thay đổi đến thế? Tại sao trước đây bạn lại..."

https://thuviensach.vn

"Trước đây mình muốn giúp đỡ cho cậu em vợ của Jimmy (Jimmy là chồng của Eileen, chị ruột của Cork) một chuyến. Mariposa đang gây chiến với LaConti, vì thế mình nghĩ là vài chuyến hàng rượu bị thất lạc trong lúc đánh nhau thì ai mà để ý? Vả chăng nếu có ai để ý, thì họ sẽ nghĩ đó là do phe LaConti. Tuy nhiên, hiện nay mọi việc lại không diễn ra theo chiều hướng ấy. Hiện hữu bi giờ thì sự việc lại như thế này: Joe Mariposa biết có kẻ nào đó xoáy rượu của lão, lão rất là không thích chuyện đó và ai đó phải trả giá. Ngay bây giờ thì chưa ai biết là do băng nhóm của cậu. Nếu cậu thực sự thông minh như mình từng nghe nói về cậu thì cậu nên hành xử khôn ngoan, đúng như câu châm ngôn *Cẩn tắc vô ưu."* Hooks lùi lại một tí và mở hai vòng tay. "Mình không thể nói rõ hơn được nữa," chàng ta phân trần. "Nên nghĩ xa. Hãy tránh đụng Mariposa thêm nữa, ít ra là lúc này. Muốn làm gì cũng nên chờ nước đục rồi mới buông câu. Và dầu thế nào cũng không nên dây dưa nhiều với một kẻ tính khí thất thường như Luca."

"Okay," Cork đáp. "Chắc thế rồi. Nhưng nếu Luca tìm đến mình thì sao? Nên xử sự thế nào nếu ông ấy muốn mình"

"Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu," Hooks nói. "Đừng thắc mắc về chuyện đó." Chàng ta lấy ra gói thuốc Lucky Strikes từ túi áo jacket và mời Cork một điếu. Cork nhận điếu thuốc và Hooks bật quẹt đốt lên cho chàng, sau đó đốt điếu của mình. Đằng sau họ, phần còn lại của băng đảng Luca đi khỏi đường phố và trở lại garage. "Eileen thế nào?" Hooks hỏi. "Jimmy là một người tốt. Con bé thế nào? Tên cháu là gì nhỉ?"

"Caitlin," Bobby nói. "Cháu khỏe."

"Còn Eileen?" Hooks hỏi.

"Chị vẫn thường," Bobby nói. "Có điều chị hơi gắt gỏng, khó tính hơn là trước đây."

https://thuviensach.vn

"Trở thành góa phụ trước tuổi ba mươi sẽ khiến người ta như thế. Cậu nói với chị ấy giùm mình," Hooks tiếp, " là mình vẫn đang tìm kiếm tên chó đẻ đã giết Jimmy."

"Đó là một vụ hỗn chiến, đánh nhau loạn xà ngầu mà," Bobby nói.

"Nhảm nhí," Hooks nói. "Tôi muốn nói, hẳn rồi, đó là một cuộc hỗn chiến," chàng ta thêm, " nhưng cái chính là một trong những thuộc hạ của Mariposa đã giết anh ấy. Hãy nói với chị cậu," chàng ta bảo, "rằng bạn bè không quên Jimmy đâu."

"Em sẽ nói lại với chị."

"Được rồi." Hooks nhìn quanh và hỏi, " Anh em của cậu đâu rồi?"

"Họ chờ em nơi góc phố kìa," Corn nói. "Chẳng thấy được gì khi đèn đường đã tắt."

"Có nên ngoắc một tài xế nào chạy ngang qua để rước cậu đi?" Khi Cork không trả lời, Hooks cười và vỗ lên vai chàng ta trước khi đi vào lại garage.

Cork di chuyển chầm chậm dọc theo lề đường tản bộ xuyên qua bóng tối hướng về phía có tiếng người nói chuyện. Khi đến góc phố, chàng thấy đốm đỏ của hai điếu thuốc lá đang cháy, và khi tiến lại gần hơn, chàng thấy Sonny và Nico ngồi trên những bậc cuối của một cầu thang gỗ ọp ẹp. Đằng sau họ nhiều cửa sổ của các căn hộ vẫn còn chìm trong bóng tối. Sương mù lại trở thành mưa phùn, và những giọt nước dính vào mũ của Nico. Sonny vẫn để đầu trần. chàng ta lấy tay vuốt tóc và gạt đi những hạt nước mưa.

Cork hỏi, " Các cậu làm gì mà ngồi trong mưa vậy?"

"Chán nghe Stevie thổi kẹo cao su rồi," Nico nói.

https://thuviensach.vn

"Hắn ta than phiền về việc thương lượng." Sonny đứng lên và quay lưng lại chiếc xe, vốn đỗ ở khúc quanh bên kia phố. "Cu cậu nghĩ chúng ta bị ép giá quá đáng."

"Quả có vậy," Cork đáp giọng tỉnh rụi. Chàng ta nhìn quanh Sonny, qua bên kia phố. Trong xe, những đầu đỏ của mấy điếu thuốc di chuyển lòng vòng, tạo ra những bóng mờ và những cuộn khói nhỏ. Các cửa hông xe được mở ra một phần và một vòng khói uốn éo lượn lên trên trần xe đang hứng mưa rơi. "Chiếc pickup đó gần như còn mới cáu. Lẽ ra chúng ta có thể lượm được vài tờ lớn nữa, không khó mấy."

"Thế thì?" Sonny nhăn mặt thay lời muốn nói, *Tại sao chúng ta lại không làm thế?*

"Bạn muốn làm gì nào?" Cork hỏi. "Chu chéo lên, Ối làng nước ơi!, Ối ông phú-lít ơi! Chúng nó trấn lột tôi nè! Để rủ nhau vô tù cả đám sao?"

Sonny cười phá lên với câu pha trò có duyên tệ của chàng Cork, và Nico nói, "Brasi thắng điểm ở chỗ hắn là người phải đi dàn xếp với Mariposa. Tôi thà lấy ít tiền đi một chút để còn sống lâu hơn."

Sonny hỏi, "Lão ta sẽ không nói bất kỳ điều gì về chúng ta cho bất kỳ ai, đúng không?"

"Vâng, lão hứa chắc như thế," Cork đáp. "Chúng ta hãy ra khỏi cơn mưa đi."

Ngay khi Sonny khép cửa xe va khởi động máy, Stevie Dwyer nói, " Bạn đã nói với lão ta về chuyện tiền bạc chưa?" Đám còn lại đều yên lặng, như thể chờ nghe những gì Sonny sẽ nói.

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Bạn muốn lão nói với mình về chuyện gì, Stevie?" Cork ngồi ở ghế trước và chàng ta nghiêng người để nhìn ra phía sau.

Sonny cho xe ra đường phố. "Cái gì đang cắn rứt cậu vậy?" chàng ta hỏi Stevie.

"Cái gì đang cắn rứt tôi?" Stevie túm chiếc mũ trên đầu mình ra và chụp mạnh nó lên đầu gối mình. "Chúng ta bị trấn lột, đó là điều đang ray rứt tôi! Chỉ chiếc xe tải không thôi cũng đã đáng giá ba tờ lớn rồi!"

Cork nói, " Đúng rồi, nếu bạn có thể hiên ngang mang nó ra phố bán một cách công khai. Xe bán đây! Đầy đủ giấy tờ hợp lệ nè!" Cork rao hàng. "Nhưng vấn đề là, giấy tờ đâu, ông Stevie thân mến? Ai dám mua xe không giấy tờ, ngoại trừ những tay sừng sỏ như Luca Brasi? Kẻ nào khác thì cũng ép giá vậy thôi. Cũng phường bán thịt, cũng tay buôn người, một duộc như nhau cả, bạn thân mến ạ!"

"Ấy là chưa kể," Nico góp thêm *nhời bàn Mao Tôn Nhu* , "một chiếc xe tải nó mang lại cho bạn một viên đạn vào sau gáy nếu lỡ như có kẻ xúi quẩy nào đó tình cờ thấy bạn đang lái nó."

"Đấy cũng là một điểm cần *liêu* ý," Sonny bỡn cợt cho loãng bớt không khí hơi căng.

Cork đốt điếu thuốc và quay cửa xe xuống để khói thuốc bay ra. "Chúng ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi," chàng ta nói với Stevie, "xét vì chúng ta chẳng có được cái thế để mà mặc cả ngang ngửa với ai. Luca nắm hết các con chủ bài còn chúng ta chỉ cầm những quân nhãi nhép. Không ai khác dám mua rượu của Mariposa từ chúng ta. Không có ai, dầu đã nhai hàng ký cao hổ cốt hay hàng chục lít mật gấu, cũng không dám đâu. Luca nắm chắc con bài tẩy đó. Giả sử như lão ta có trả giá một trăm rưỡi đô thôi, chúng ta cũng đành... có còn hơn không vậy!"

https://thuviensach.vn

"Đúng là trò cứt bò!" Stevie khạc bậy cho đỡ tức. Chàng ta lại chụp mũ lên đầu và ngã người ra trên ghế.

Cork nói, "Bạn cáu sườn chỉ vì bạn bị Luca tống cho một quả phật thủ vào mồm."

"Đúng!" Stevie cay cú hét lên và tiếng hét của chàng ta thoát ra như tiếng nổ bộc phá. "Và lúc đó bạn bè của tôi ở đâu cả rồi?" chàng uất ức hét lên, nhìn quanh xe một cách man dại và... cay đắng. "Chắc lúc đó các người chun xuống địa ngục cả rồi?"

Angelo, có lẽ là đứa trầm mặc nhất trong đám, xoay vòng để đối mặt Stevie. "Thế bạn trông chờ bọn này làm cái gì đây?" chàng ta hỏi. "Bắn bỏ bọn chúng?"

"Lẽ ra các bạn phải làm gì đó để bênh bạn bè chứ!" Stevie nói.

Cork bẻ vành mũ lên và gãi đầu, gãi tai. "Thôi nào, Stevie," chàng vỗ về. "Chịu khó dùng cái đầu của bạn một tí."

"Hãy dùng chính cái đầu của bạn ấy!" Stevie ném trả. "Mấy người đúng là một lũ 'fuckin guinea-wop-dago-loving son of a bitch!" (đại khái nghĩa là *bọn Ý chó đẻ khốn nạn*)

Đột ngột, cả xe lặng như tờ. Thế rồi cùng lúc, tất cả - trừ Stevie - cười phá lên. Sonny đập mạnh tay xuống vô-lăng và hét vào Cork, " You fuckin guinea-wop-dago-loving son of a bitch, you! Come here!" Chàng ta nghiêng người qua ghế ngồi, tay trái lái xe, tay phải nồng nhiệt nắm lấy tay Cork, lắc lia lịa! "Chúc mừng bạn được phong tặng danh hiệu vinh quang và cao quí! Ha ha! Tên người Ý chó đẻ khốn nạn đáng yêu!"

Vinnie Romero vỗ mạnh vào vai Cork. "Fuckin dago lover!" (*Người tình Ý ham đéo* !)

https://thuviensach.vn

"Tiến lên và cứ toác mồm ra mà cười đi!" Stevie vẫn còn hậm hực, nói, và khom người tựa vào cửa xe.

Mấy chàng kia cứ ngoác mồm ra cười như lời yêu cầu, và chiếc xe di chuyển dọc theo các đường phố, rộn rã những tràng cười. Chỉ Stevie là nín thinh. Và Nico, bỗng dưng thấy nhớ người yêu Gloria Sullivan quá chừng là nhớ, rồi lại nghĩ đến cha mẹ nàng đã cản trở mối tình của hai đứa. Bỗng dưng mà ngổn ngang trăm mối tơ lòng nên chàng Nico làm thinh, chẳng nói chẳng cười.

Vito lướt qua một xấp dày những bảng vẽ thiết kế cho khu bất động sản liên hợp ở Long Island. Ông nới lỏng cà vạt khi ông nhìn lướt qua các sơ đồ sàn, ông đã hình dung trong tuệ nhãn của mình (his mind's eye) những vật dụng trang trí nội thất mà ông đã tưởng tượng cho mỗi một căn phòng trong nhà. Phía sau, ông qui hoạch một vườn hoa trong một phần của khu đất và một vườn rau quả gần bên. Khi còn ở khu Hell's Kitchen, nơi khoảng sân bé tí phía sau cao ốc chung cư cũ của ông, trong những ngày ông mới khởi nghiệp kinh doanh dầu ô liu, ông đã trồng một cây sung (cây vả) vốn sống được qua nhiều mùa trước khi một đợt rét đậm với sương giá cuối cùng đã giết chết nó. Tuy nhiên trong nhiều năm bạn bè rất thích thú khi ông mang biếu họ những quả vả từ cây đó - và ngạc nhiên khi ông cho họ biết là những quả đó sinh ra ở ngay đây thôi, trong thành phố, nơi sân sau nhà ông. Thường khi có một vài người bạn sẽ đến sau cao ốc đó với ông và ông sẽ chỉ cho họ cây sung đó, nơi những nhánh màu nâu và những lá xanh vươn đến gần hàng gạch đỏ của bức tường bọc quanh khu vườn, rễ của nó ăn luồn xuống bên dưới nền nhà, bám vào tầng hầm và hơi nóng của lò sưởi suốt mùa đông. Ông đã đặt một chiếc bàn nhỏ nơi sân sau, với một ít ghế xếp, và Carmela sẽ mang đến một chai grappa, ít bánh mì và dầu ô liu, một ít phô mai và cà chua, xà lách... nói chung là bất kỳ thứ gì có sẵn và bà sẽ làm một đĩa đồ nhấm để ông và bạn bè đưa cay. Thường thì Carmela cũng đến ngồi

https://thuviensach.vn

bên, đôi khi với đám nhóc, và trong khi đám nhóc chạy chơi trong sân, bà sẽ ngồi chăm chú nghe, như thể bị cuốn hút, trong khi ông giải thích cho bạn bè hàng xóm cách ông cẩn thận bó cái cây trong tấm vải dày rồi còn phủ lên bằng miếng vải dầu như thế nào sau mỗi vụ thu hoạch quả vả vào tháng chín, nhằm giữ ấm cho cây trước mùa đông sắp đến.

Thường khi, sau giờ làm việc, ngay cả suốt mùa thu và mùa đông, ông đều dừng lại nơi sân sau để trông chừng cây sung trước khi lên căn hộ của mình. Mảnh sân nhỏ thường yên ắng và mặc dầu trên nguyên tắc nó thuộc về toàn bộ cao ốc chung cư, song mọi người láng giềng mặc nhiên nhường quyền sử dụng cho ông, dầu ông không hề đòi hỏi. Không hề có một lần nào trong suốt bao nhiêu năm ông sống ở Hell's Kitchen - với tiếng lách cách loảng xoảng của các chuyến tàu lửa chở hàng chạy ầm ầm qua các đường phố, và tiếng ồn của động cơ xe hơi, và những người buôn hàng đồng nát, ve chai, sắt vụn, những người bán kem dạo, những kẻ bán hàng rong, những tay mài dao hư kéo lụt, tất cả đều gân cổ lên thi nhau rao hàng, hướng về các cao ốc chung cư - không hề có một lần nào trong suốt bao nhiêu năm ông sống nơi phần lãnh thổ ồn ào bát nháo đó của thế giới, mà ông thấy có người nào khác tự tiện ngồi vào cái bàn của ông, gần cây sung của ông, trừ khi là khách mời của ông. Vào tháng tám, khi lứa quả đầu tiên căng tròn và đong đưa dưới những tán lá xanh, ông sẽ đặt một cái tô bằng gỗ đầy những quả vả mọng nước nơi đầu cầu thang tầng một vào buổi sáng và khi chúng đều hết sạch vào khoảng giữa buổi sáng, Carmela sẽ mang cái bát trở lại nhà bếp của bà. Còn quả vả đầu tiên của mùa ông giữ lại cho mình. Với con dao bếp ông sẽ cắt xuyên lớp vỏ màu nâu phớt đỏ vào đến lớp thịt màu hồng nhạt. Ở Sicily người ta gọi loại vả này là Tarantella. Trong kí ức của ông lờ mờ nổi lên vườn cây sung sau nhà, nhiều như một đám rừng, và khi lứa quả đầu tiên xuất hiện, ông và người anh, Paolo, sẽ ăn trái vả giống như ăn kẹo, nhồi đầy bụng với loại trái ngọt, mọng nước này.

https://thuviensach.vn

Đó là một vài trong những kỉ niệm tuổi thơ mà Vito luôn ấp ủ trong lòng với biết bao trìu mến. Ông có thể nhắm mắt và thấy lại mình khi còn là chú bé con chạy lon ton theo bước chân bố vào buổi sáng tinh mơ, khi bố mình ra ngoài đi săn, khẩu súng lupara vắt vẻo trên vai. Ông nhớ lại những bữa ăn nơi cái bàn gỗ bào sơ sài, với bố luôn ngồi ở đầu bàn, mẹ ở đầu kia, ông và anh Paolo ngồi hai bên, đối mặt nhau. Đằng sau Paolo có một cửa lớn với khung kính, và bên kia mặt kính là một khu vườn - và những cây sung. Ông phải phấn đấu nhiều mới hồi tưởng được những nét của khuôn mặt bố mẹ; ngay cả Paolo ông cũng không thể hồi tưởng trọn vẹn mặc dầu ông từng quẩn theo chân anh Paolo như một chú cún con suốt những năm tháng của quãng đời ở Sicily. Qua mấy mươi năm âm dương cách biệt hình ảnh những người thân cũng phai mờ dần, và mặc dầu ông chắc chắn mình sẽ nhận ra họ ngay tức thời nếu giả như họ trở về từ cõi chết và đứng trước mặt ông, song ông vẫn không có thể thấy họ rõ ràng trong kí ức của mình. Nhưng ông có thể nghe họ. Ông nghe mẹ mình giục ông nói, *Parla, Vito!* Ông nhớ mẹ đã lo lắng như thế nào chỉ vì ông ít nói quá, và bà lắc đầu khi ông tự biện hộ bằng cách nhún vai và nói *non so perché* (không biết tại sao). Ông không biết tại sao mình lại ít nói như thế. Ông nghe giọng của bố kể chuyện cho ông nghe mỗi tối trước bếp lửa. Ông nghe Paolo cười mình một chiều nọ khi ông ngủ gục ở bàn ăn. Ông nhớ mình mở mắt, đầu gục lên bàn kế bên đĩa ăn, được đánh thức bởi tiếng cười của Paolo. Ông còn giữ được rất nhiều hoài niệm như thế. Thường thì, sau một vài chuyện xấu xa thô bạo do công việc đòi hỏi, ông ngồi một mình nơi khoảng sân nhỏ tí của mình, trong cái lạnh của New York và của nước Mỹ và hồi tưởng về gia đình mình ở Sicily.

Cũng có những hoài niệm mà ông mong ước có thể xóa đi hay lưu đày biệt xứ khỏi miền kí ức. Điều tồi tệ nhất trong những hoài niệm đau buồn đó là hình ảnh mẹ ông bị ném bay ngược về phía sau với đôi tay giang ra, dư âm những lời cuối của bà vẫn còn vang vọng mãi

https://thuviensach.vn

trong không khí và trong đầu óc ông: *Chạy đi! Vito!* Ông nhớ tang lễ bố mình. Ông nhớ đi bên cạnh mẹ, mẹ vòng tay quanh vai ông và những tiếng súng vang lên từ các ngọn đồi trong khi những người khiêng quan tài hoảng hốt bỏ quan tài xuống, chạy tứ tán. Ông nhớ lại mẹ mình quì gối bên cạnh xác chết của Paolo vốn lẽo đẽo đi theo đám tang nhìn xuống từ các ngọn đồi, và sau đó ông hồi tưởng một loạt những màn cảnh chúng hòa trộn lẫn nhau – như thể lúc này thì hình ảnh mẹ ông quì gối bên cạnh Paolo, khóc nức nở và lúc tiếp theo thì ông đang đi với mẹ ngược con đường rải đá cuội nơi điền trang của Ông trùm Ciccio, với những đóa hoa tươi đẹp nở dọc theo hai bên lối đi khi mẹ nắm tay ông và dắt ông theo. Don Ciccio ngồi ở một cái bàn với một đĩa to đựng cam và một ly rượu. Cái bàn thấp hình tròn bằng gỗ với những chân tròn. Ông Trùm là một người to khoẻ với hàng ria mép đậm và một nốt ruồi lớn nơi má phải. Ông mặc đồ vest và một sơ mi trắng dài tay trong ánh nắng sáng chói. Những sọc của áo vest hướng về trung tâm với một sợi dây chuyền mang đồng hồ bằng vàng tạo thành một vòng bán nguyệt trên bụng ông. Đằng sau ông ta là hai hàng cột đá lớn và một hàng rào trang trí với sắt rèn, nơi một trong nhiều vệ sĩ đứng nghiêm với những khẩu shotguns quàng trên vai. Ông nhớ lại mọi chuyện này, rất rõ đến từng chi tiết: Cách mẹ ông cầu xin mạng sống cho đứa con còn lại duy nhất của mình, cách Ông Trùm từ chối, cử động mà mẹ mình quì xuống, rút ra con dao từ bên dưới chiếc áo dài đen của bà, cách bà dí con dao vào cổ Don Ciccio, và những lời cuối của bà, *Chạy đi! Vito!* Và tiếng nổ của khẩu shotgun khiến bà bay ngược ra sau với đôi cánh tay mở bung ra.

Đây là những kí ức mà ông mong ước có thể xóa nhòa. Mười bốn năm trước, khi Vito chọn lối sống hiện nay của mình bằng cách giết chết Don Fanucci, một con heo mập mạp to khỏe khác muốn điều hành băng nhóm và công việc của mình ở New York cứ như thể thành phố lớn nhất thế giới lúc ấy chỉ là cái làng quê nhỏ bé ở Sicily. Sau chiến tích đó, bạn bè của Vito nghĩ ông không hề biết sợ và cũng

https://thuviensach.vn

không hề thương hại đối với kẻ thù. Khi này khi khác, ông để cho họ tin vào điều đó. Ông coi như đó là sự thật. Nhưng cũng đúng là ông muốn giết Fanucci ngay lần đầu thấy lão ta, và ông tìm được quyết tâm để làm điều đó khi ông thấy ra mình có thể thủ lợi như thế nào từ việc giết lão. Ông không hề thấy sợ chút nào. Ông đã chờ Fanucci trong hành lang tối bên ngoài căn hộ của mình, với âm nhạc và tiếng ồn của đường phố và những tiếng nổ của pháo hoa từ Lễ hội Thánh Gennaro bị tắt đi bởi những bức tường gạch của dãy chung cư. Để làm im lặng tiếng súng ông đã dùng một cái khăn trắng bịt quanh mũi súng, và cái khăn cháy bùng thành ngọn lửa khi ông bắn phát thứ nhất vào tim Fanucci. Khi Fanucci mở tung áo vest ra như thể để tìm viên đạn hỗn láo dám xúc phạm mình, Vito bắn phát thứ nhì. Lần này vào ngay mặt và viên đạn đi rất ngọt chỉ để lại một lỗ nhỏ màu đỏ phía trên má của lão to xác. Khi cuối cùng lão đổ gục xuống Vito giật bỏ cái khăn đang cháy của khẩu súng, đút mũi súng vào mồm Fanucci và bắn phát cuối vào óc lão. Khi thấy Fanucci ngã gục xuống chết nơi hành lang, ông chỉ cảm thấy... lòng biết ơn! Mặc dầu lí luận của trí óc có thể không hiểu bởi đâu mà việc giết Fanucci lại báo thù cho cuộc tàn sát gia đình ông, song lô-gích của trái tim lại hiểu được.

Đó là sự khởi đầu. Người tiếp theo mà Vito giết chính là Don Ciccio. Ông quay về Sicily, đến làng Corleone và mổ bụng lão ta như mổ heo.

Giờ đây Vito - cũng là một Ông Trùm - đang nghiên cứu việc xây dựng và trang trí căn hộ thoáng đãng tiện nghi của mình, nhìn qua những bảng vẽ thiết kế cho một cơ ngơi bề thế của chính ông. Bên dưới, Fredo và Michael lại đánh nhau. Vito cởi áo jacket ra, treo lên phía sau ghế ngồi nơi bàn làm việc. Khi các con ngưng la hét, Vito lại dồn sự chú ý vào các bảng vẽ. Rồi Carmela la mắng các con, và chúng bắt đầu cãi nhau lại, mỗi đứa đều biện hộ cho phần phải của mình. Vito đẩy các bảng vẽ qua bên và tiến về nhà bếp. Trước khi ông xuống

https://thuviensach.vn

đến nửa chừng cầu thang, tiếng chí chóe cãi nhau im bặt. Khi ông đến nhà bếp, Michael và Fredo đang ngồi nín thinh ở bàn, Michael đang đọc sách, Fredo không làm gì, ngồi hai tay khoanh lại trước mặt em. Với Carmela đang theo dõi và tỏ vẻ lo lắng, Vito hai tay nắm tai hai đứa, kéo chúng vào phòng khách. Ông ngồi lên rìa một chiếc ghế bọc vải nhung lông để gần nơi cửa sổ phía trước, vẫn tóm chặt hai đứa con. Fredo đã bắt đầu gọi "Bố! Bố!" ngay từ lúc Vito mới chạm đến cu cậu, trong khi Michael, như thường lệ, vẫn yên lặng.

"Bố!" Fredo nói. " Michael đã lấy một đồng từ trong túi áo khoác của con!" Đôi mắt của Fredo đã nhòe lệ.

Vito nhìn Michael. Cậu con út làm Vito nhớ lại chính mình khi còn nhỏ. Cậu út có vẻ hạnh phúc nhất khi chơi một mình và rất ít nói.

Michael gặp đôi mắt của bố và cậu lắc đầu.

Vito tát tai Fredo và sau đó nắm lấy cằm cu cậu.

"Con có để đồng tiền trong túi áo mà!" Fredo la lên, vẻ tức giận. "Và bây giờ nó biến đâu mất tiêu!"

"Và vì thế mà con kết tội em mình là ăn trộm sao?"

"Thế này," Fredo nói, "Đồng tiền đã mất, đúng không bố?"

Vito bóp cằm Fredo nặng tay hơn một tí. "Bố hỏi lại con này," ông nói. "Con kết tội em con là ăn trộm, phải không?" Khi câu trả lời duy nhất của Fredo chỉ là quay mắt nhìn qua hướng khác, Vito buông cho cu cậu đi và bảo, " Con xin lỗi em đi!"

Fredo lí nhí, " Anh xin lỗi," một cách miễn cưỡng.

Đằng sau họ, cửa chính mở ra và Sonny trở về tổ ấm. chàng vẫn mặc bộ đồ lao động khi làm việc ở garage, và mặt chàng dính bê bết

https://thuviensach.vn

dầu mỡ ở hàm và trên trán. Carmela, nãy giờ vẫn theo dõi từ nơi cửa nhà bếp, liếc nhìn Vito.

Vito bảo các con lên phòng của chúng và không xuống đây cho đến giờ ăn tối, một hình phạt đối với Fredo, trong khi Michael dầu sao cũng về phòng mình để đọc sách hay chơi đùa một mình. Khi Sonny đi vào phòng khách, Vito nói, " Con lại đi cả quãng đường dài đến Bronx để tắm?"

Sonny nói, " Con không phiền khi ăn mấy món do má nấu khi con ở đây. Ngoài ra, thưa bố, con muốn tắm ở nơi quen thuộc của mình."

Carmela đi vào phòng, mở khăn tạp dề ra. "Nhìn con kìa," bà nói. "Người con đầy dầu nhớt!"

"Chuyện đó là đương nhiên khi người ta làm việc ở garage, má à." Sonny cúi xuống ôm hôn má. "Con phải đi tắm rửa cho sạch sẽ," chàng ta nói, liếc nhìn bố.

"Con sẽ ở lại ăn tối chứ?" Carmela hỏi.

"Chắc rồi, má à," Sonny nói. "Má đang làm món gì đấy?" chàng hỏi, khi đứng nơi cầu thang, trên đường về phòng mình.

"Bò hầm Parmigianna," Carmela nói.

Vito nói, " Cậu cả muốn kiểm tra thực đơn đấy à? Xem có hợp với khẩu vị thưởng ngoạn của cậu hay không hở?"

Sonny nói, " Mọi món do má làm đều hợp khẩu vị con cả. Đúng không, má?" Không đợi trả lời, chàng bước vội lên cầu thang.

Carmela lại liếc nhìn Vito sau khi Sonny đi khuất.

https://thuviensach.vn

Vito nói, từ tốn, " Tôi sẽ nói chuyện với nó " và đứng lên từ chỗ ngồi. Ông xem giờ nơi chiếc đồng hồ bỏ trong túi áo vest và thấy rằng còn ít phút nữa thì đến sáu giờ. Trên đường đến cầu thang, ông vặn radio lên và từ từ dò đài. Khi nghe một tin tức được phát ra, ông dừng lại nghe chừng một phút và rồi tiếp tục dò tìm, hy vọng tìm được chương trình opera Ý. Tin tức nói nhiều về những nhà cải cách và cuộc bầu cử thị trưởng mới, một nhân vật có máu mặt gốc Napoli, một *pezzonovante* , đang vận động tranh cử như một nhà cải cách. Nghe chán, ông tắt đài và lên phòng Sonny. Ông gõ cửa một lần và Sonny mở cửa ra một tí để thò đầu ra và rồi mở rộng hẳn ra và nói, " Ồ, Bố!" rõ ràng là chàng ta ngạc nhiên thấy ông bố đến gõ cửa phòng mình. Chàng ta đang để ngực trần với một khăn tắm vắt trên vai.

Vito hỏi, "Này, bố vào được chứ?"

Sonny đáp, " Vâng, tất nhiên rồi. Có gì thế Bố?" Chàng nép vào một bên cho bố đi qua.

Phòng của Sonny nhỏ và sơ sài: một chiếc giường đơn kê sát tường với một cây thánh giá trên một hộp bằng gỗ, một tủ đựng quần áo, những bức màn bằng muslin trắng trên hai cửa sổ. Vito ngồi lên giường và ra dấu bảo Sonny khép cửa lại. "Con mặc áo vào đi," ông bảo. "Bố có chuyện muốn nói với con."

"Có chuyện gì vậy bố?" Sonny lấy chiếc sơ mi từ trong tủ ra, mặc vào người. "Có gì không ổn hở bố?" chàng ta vừa cài cúc áo vừa hỏi thăm dò.

Vito đập tay xuống giường, gần chỗ ông ngồi. "Con ngồi xuống đây," ông bảo. "Má con lo lắng về con đấy."

"Má lo nghĩ về số tiền trong túi con chứ gì," Sonny nói, như thể giờ đây chàng hiểu điều gì đang xảy ra.

https://thuviensach.vn

"Đúng thế," Vito nói. "Má con lo lắng về chuyện tiền đấy. Sao con không nhớ năm mươi đô la. Con bỏ quên tờ năm mươi đô trong túi quần khi con đưa quần áo cho má con giặt và rồi con không cần hỏi lại má con về chuyện đó?"

"Má đưa tiền đó cho Tom, Bố à." Sonny ngồi xuống giường kề bên bố. "Tom đã kể hết mọi chuyện cho con nghe rồi. Nếu như con nghĩ mình đánh mất năm mươi đô con đã đi hỏi khắp cả thành phố rồi, nhưng con đã biết tiền mình ở đâu, vậy thì việc gì còn phải hỏi nữa?"

Vito nói, " Con định làm gì với năm mươi đô la Sonny? Số tiền đó còn nhiều hơn hai tuần lương của con mà."

"Con đâu phải tiêu gì nhiều, Bố? Con ăn ở nhà phần lớn thời gian. Còn tiền thuê phòng thì rất rẻ."

Vito đan hai bàn tay để nơi bụng và chờ đợi.

"Ôi dào!" Sonny nói, nhảy cẫng lên và quay lưng lại Vito và rồi lại quay lại đối diện ông. "Okay, chuyện là thế này con nói để bố khỏi thắc mắc," chàng biện bạch. "Bữa tối thứ bảy con chơi bài với mấy bạn người Ba Lan ở Greenpoint." Chàng ta lên giọng một tí để biện hộ. "Đó chỉ là một trò vui chơi giao hữu với nhau thôi, Bố à. Thông thường thì con thua vài ba đô, hoặc thắng cũng vài ba đô thôi... Lần này, con thắng lớn." Sonny vỗ hai tay vào nhau. "Chỉ là một giải trí nho nhỏ tối thứ bảy thôi, Bố à!"

"Đây là cách con sử dụng đồng tiền mà con phải vất vả mới có được? Con chơi bài với một đám Ba Lan?"

"Con biết giữ mình mà Bố"

"Con biết lo liệu phòng thân à," Vito lặp lại. Ông lại chỉ vào giường, ra ý Sonny nên ngồi xuống. "Con có dành dụm tiền không?

https://thuviensach.vn

Con đã mở một tài khoản ngân hàng như ba bảo không?"

Sonny thả người xuống bên cạnh Vito. Chàng ta nhìn xuống sàn.

"Không," Vito nói. Ông véo má Sonny và Sonny lùi ra xa. "Nghe bố bảo này, Santino" ông nói. "Nhiều người đang tạo sự nghiệp trong ngành công nghiệp ô-tô. Trong vòng hai mươi năm, ba mươi năm nữa... " Vito mở xòe cả hai bàn tay, có ý muốn nói chỉ có bầu trời là giới hạn. "Nếu con làm việc cật lực," ông nói thêm, "và bố có thể, khi này khi khác, giúp thêm cho con, thì đến lúc con vào độ tuổi bố hiện nay, con sẽ nắm được nhiều tiền hơn là bố có thể mơ tưởng. " Ông đặt tay mình lên đầu gối Sonny. "Con phải làm việc cật lực. Con cần am tường ngành công nghiệp này từ cơ bản trở đi. Và trong tương lai con sẽ có thể thuê người để chăm sóc bố khi bố không còn đủ sức tự lo cho mình."

Sonny ngã người ra sau dựa vào cái hộc giường ở trên đầu. "Xin Bố nghe con nói này," chàng phân trần. "Con không biết có nên thôi hay không."

"Thôi cái gì?" Vito hỏi, hơi ngạc nhiên với vẻ bực dọc trong giọng nói của mình.

"Thôi làm việc như một tên nô lệ mỗi ngày," Sonny nói. "Con làm việc từ tám đến mười giờ mỗi ngày, kiếm được cả năm mươi đô cho Leo, thế mà hắn chỉ trả cho con năm mươi cents. Một công việc tồi tệ, Bố à."

"Bộ con muốn bắt đầu là làm ông chủ ngay sao?" Vito hỏi. "Con hay Leo sắm sửa đồ nghề, trang thiết bị? Con hay Leo trả tiền thuê mặt bằng? Cái bảng hiệu treo đàng trước ghi là Garage Leo hay Garage Santino?" Khi Sonny "ngậm hột thị," Vito bồi thêm, " Con nhìn Tom kìa, Sonny. Nó có tài khoản ngân hàng với vài trăm đô dành dụm được. Thêm nữa là suốt kỳ nghỉ hè nó đi làm để kiếm tiền thanh

https://thuviensach.vn

toán các khoản học phí. Tom biết làm việc nghiêm túc và làm ra được cái gì từ chính mình. " Vito nắm cằm Sonny và kéo con lại gần hơn. "Trong đời này, không ai đến được nơi đâu cả nếu không làm việc hết mình! "

"Nhớ kỹ điều đó nghe, Santino!" Khi Vito đứng lên từ nệm giường, mặt ông đỏ lên. Ông mở cánh cửa phòng ngủ và quay lại nhìn con. "Bố không muốn nghe một lời nào nữa về chuyện việc làm cho nô lệ, hiểu không? Hãy noi gương Tom kìa, Santino." Vito nhìn chăm chắm vào con và sau đó ra khỏi phòng, để cửa mở đằng sau mình.

Sonny ngồi phịch xuống giường. Chàng véo vào không khí như thể đó là mặt Tom. Bố sẽ nghĩ gì nhỉ nếu như bố biết Tom Hagen yêu quí của bố từng "xoáy ốc vít" một em gái đĩ Ái Nhĩ Lan? Đó là điều mà Sonny tò mò muốn biết. Rồi sau đó, không biết sao, ý nghĩ về chuyện Tom dính bẫy em đào ruột của Luca Brasi - chuyện này khiến chàng cười mỉm rồi cười lớn và thế là cơn giận của chàng cũng tiêu tan. Chàng nằm ngửa, hai tay đan chéo để sau đầu, mặt vẫn giữ nụ cười nhăn nhở. Bố luôn luôn đưa Tom ra làm gương cho chàng- *Tom làm cái này, Tom làm chuyện kia* - nhưng không bao giờ nêu vấn đề về lòng trung thành hay tình yêu thương. Sonny là con trai cả của Vito. Nếu bạn là một người Ý, thì điều đó đủ nói lên tất cả.

Dầu sao đi nữa, Sonny cũng không bao giờ ghét giận Tom được. Trong trái tim chàng, Tom Hagen luôn luôn là chú nhóc mà Sonny thấy ngồi trên chiếc ghế ba chân, ngoài đường phố, đối diện nhà của chàng, nơi mà chủ nhà vừa mới cho ném mọi thứ trong nhà Tom ra đường. Mẹ của Tom đã chết một năm trước vì nghiện rượu, và rồi mấy tuần trước đây cha của nó cũng biến mất. Ngay sau đó, Hội Từ thiện Công giáo đã đến để đưa Tom và em gái nó về nuôi dưỡng nhưng Tom đã lẻn đi trước khi họ có thể tóm nó, và trong nhiều tuần nó quanh quẩn nơi các sân ga, ngủ trong các chuyến tàu chở hàng và bị phú lít đá đít khi họ bắt gặp nó. Chuyện này nói chung thì mọi người trong

https://thuviensach.vn

khu phố đều biết và thời đó người ta vẫn kháo nhau rằng cha nó sẽ ló mặt, rằng ông ta đi chè chén say sưa đâu đó rồi sẽ trở về, thế nhưng cha nó biệt tăm luôn và một buổi sáng nọ chủ nhà đến vét sạch căn hộ và ném mọi thứ ra ngoài đường. Đến giữa buổi chiều thì mọi thứ đều ra đi ngoại trừ một cái ghế ba chân và một số những thứ đầu thừa đuôi thẹo vô dụng. Mọi chuyện này xảy ra khi Sonny mới mười một tuổi. Tom lớn hơn Sonny một tuổi, nhưng chỉ toàn da bọc xương, và bất kỳ ai nhìn nó có lẽ đều nghĩ rằng nó mới chừng mười tuổi. Sonny, trái lại, trông giống đứa mười bốn hơn là mới mười một tuổi.

Michael đi theo anh vào buổi chiều hôm ấy. Lúc đó cu cậu mới độ bảy hay tám tuổi và chúng đang trở về từ tiệm Nina's ở góc phố với một túi rau củ quả để nấu bữa tối. Michael thấy Tom trước và giật giật quần Sonny. "Sonny," cu cậu nói, "nhìn kìa." Khi Sonny nhìn, nó thấy một chú nhóc với một cái bao gì đó ở trên đầu, ngồi trên một chiếc ghế ba chân. Johnny Fontane và Nino Valenti, một cặp lớn hơn bên láng giềng, đang đứng gần đó, hút thuốc. Sonny băng qua đường, và Michael giật giật áo sơ mi của anh. "Ai vậy?" cu cậu hỏi. "Tại sao anh ấy đội cái bao trên đầu?" Sonny biết đó là Tom Hagen nhưng không nói gì. Nó dừng lại trước Johnny và Nino và hỏi Johnny chuyện gì đang xảy ra vậy.

"Đó là Tom Hagen," Johnny nói. Johnny là một chú nhóc thon thả, đẹp trai với cái đầu đầy tóc đen dày chải phủ ra trán. " Nó nghĩ nó sắp mù."

"Mù à?" Sonny hỏi. "Tại sao?"

Nino nói, " Mẹ nó chết và sau đó cha nó"

"Mình biết những chuyện đó," Sonny nói với Nino. Với Johnny nó nói, " Tại sao nó nghĩ nó sắp mù?"

https://thuviensach.vn

"Làm sao mình biết được, Johnny? Đi mà hỏi nó." Rồi nó thêm, " Mẹ nó bị mù trước khi chết. Có lẽ nó nghĩ nó bị lây bịnh từ mẹ nó."

Nino cười và Sonny nói, " Mày nghĩ chuyện này là đáng cười sao, Nino?"

Johnny vội nói, " Đừng thèm để ý Nino. Nó ngốc nhếch lắm."

Sonny sấn bước về phía Nino và Nino đưa hai tay lên. "Kìa, Sonny," nó nói. "Mình chẳng có ý gì đâu."

Michael giật giật áo Sonny và nói, " Thôi nào, Sonny. Mình đi đi."

Sonny vẫn trừng mắt lừ lừ nhìn Nino, rồi nó bỏ đi với Michael theo sau nó, dừng lại trước mặt Tom và nói, "Này chú ngốc, làm gì thế? Chú mày để cái giỏ xách trên đầu để làm gì vậy?" Khi Tom không trả lời, nó lật cái túi ra sau và thấy Tom quấn một miếng băng gạc dơ dáy phía trên mắt, mủ và máu đọng lại dưới rìa băng phía trên mắt trái nó. Sonny hỏi, "Có chuyện gì thế, Tom?"

Tom nói, " Mình sắp bị mù, Sonny à!"

Cho đến lúc đó, chúng cũng chưa biết nhau nhiều. Chúng có nói chuyện với nhau một đôi lần gì đó - không gì hơn - và tuy vậy Sonny nghe ra lời cầu xin trong giọng nói ảm đạm, tuyệt vọng của Tom, như thể chúng đã là bạn bè nhau từ lâu và Tom bật khóc ngoài ý muốn. Tom nói, *Mình sắp mù rồi, Sonny ơi!* Theo một cách giống như đã từ bỏ hết mọi hy vọng đồng thời lại kêu cầu cứu giúp.

" *V'fancul'!* " (Bậy bạ!) Sonny quát khẽ. Nó xoay một vòng nhỏ trên lề đường, như thể bước nhảy đó có thể cho nó vài giây cần thiết để suy nghĩ. Nó đưa gói rau quả cho Michael, vòng đôi tay ôm Tommy và cả chiếc ghế, và mang đi dọc theo đường phố.

Tom hỏi, " Bạn làm gì vậy, Sonny?"

https://thuviensach.vn

"Mình mang bạn đến bố mình," Sonny nói.

Và đúng là nó làm như thế. Với Michael tròn xoe mắt đi theo, Sonny mang Tom, cả chiếc ghế, về nhà, ở đó bố cậu và chú Clemenza đang nói chuyện trong phòng khách. Nó đặt cái ghế và Tom xuống trước mặt bố. Vito, một người mà sự điềm tĩnh đã thành huyền thoại, vậy mà có vẻ như ông muốn ngất xỉu khi thấy cảnh đó.

Clemenza kéo cái túi ra khỏi đầu Tom, và rồi dội ngược một bước khi thấy máu và mủ rịn ra ngoài miếng băng. "Đứa nào đây?" ông hỏi Sonny.

"Nó là Tom Hagen."

Carmela tiến vào phòng và chạm nhẹ vào trán Tom. Bà đẩy đầu nó ra sau để nhìn mắt nó rõ hơn. " *Infezione"* (Nhiễm trùng), bà nói với Vito.

Vito nói nhỏ với bà, "gọi Bác sĩ Molinari." Ông phát âm giống như cổ họng ông bị khô dộp.

Clemenza nói, " Anh làm gì vậy, Vito?"

Vito đưa một bàn tay lên ra hiệu cho Clemenza im. Ông bảo Sonny, " Chúng ta sẽ chăm sóc nó. " Ông hỏi Sonny, " Nó là bạn con?"

Sonny suy nghĩ độ một giây rồi đáp, "Vâng, thưa Bố. Nó như anh em của con."

Đôi khi nhớ lại giây phút ấy, Sonny cũng không hiểu tại sao mình lại nói như thế.

Tia nhìn của Vito dừng lại trên Sonny chừng như rất lâu, như thể ông đang cố nhìn thẳng vào tim cậu, và rồi ông vòng một tay quanh

https://thuviensach.vn

vai Tom và dẫn nó vào nhà bếp. Kể từ đêm đó và trong năm năm tiếp theo, cho đến khi rời nhà để vào đại học, Tom sống cùng phòng với Sonny. Mắt nó được chữa lành. Nó lên cân trông thấy. Suốt những năm học chung trường nó trở thành người dạy kèm riêng cho Sonny - giúp đỡ nó hình dung ra những giải pháp và những đáp án mà tự cậu không nghĩ ra được.

Tom làm mọi việc để làm vui lòng Vito và Carmela nhưng không bao giờ trở thành con của ông bà dầu cả hai đều yêu thương cậu và nhất là rất hài lòng về nết ăn ở, về ý chí vươn lên của cậu, bởi nó là đứa cực kỳ khôn ngoan, biết thân phận mình và biết tận dụng sự may mắn khi được vào nhà này để lập thân. Và nó không bao giờ tìm lại được cha ruột của mình. Đấy là những lí do tại sao Sonny không bao giờ có thể ghét giận nó, những chuyện đó và kí ức về cái ngày mà Sonny gặp Tom với một cái túi trên đầu, ngồi trên chiếc ghế ba chân, và cái cách nó nói *Mình sắp mù rồi, Sonny ơi* , tất cả trở thành một hoài niệm ăn sâu trong lòng Sonny, luôn sống động như mới xảy ra ngày hôm qua.

Suốt con đường từ nhà bếp, giọng của Má vang lên qua các bậc thang như một tiếng hát ngân nga. "Santino!" bà gọi lên. "Bữa ăn đã sẵn sàng. Tại sao má không nghe tiếng nước chảy ở phòng tắm?"

Sonny đáp, " Con sẽ xuống trong vòng mười phút, Má à!" Chàng nhảy xuống từ trên giường, mở cúc áo sơ mi. Trong phòng tắm chàng gặp một áo choàng tắm và xỏ vội vào. Phía sau của một kệ cao, chàng nhìn quanh quất cho đến khi tìm gặp cái hộp đựng mũ mà chàng đã cất giấu nơi đó. Chàng mở nắp hộp, lấy ra một chiếc fedora màu xanh dịu, mới keng, đội lên đầu. Đứng trước tủ áo chàng nhìn mình trong gương. Chàng bẻ vành mũ xuống phủ trán rồi nâng chiếc mũ lên một tí về phía phải. Chàng cười điệu, phô cả hàm răng trắng bóng ra, rồi bỏ chiếc mũ trở lại trong hộp và đặt chiếc hộp trở lại sau kệ.

https://thuviensach.vn

"Santino!" Carmela gọi lại.

"Con đang đến đây, Má!" Sonny trả lời, và chàng bước vội ra cửa.

Sau nửa đêm một tí, hộp đêm Juke's đầy những tay chơi ăn mặc thanh lịch và các quí bà phủ lụa là, áo choàng lông thú. Trên sân khấu chàng nhạc công trumpet chỉa cây kèn lên trần, một tay chạy những nốt lướt cao, tay kia đi bè trầm, những thành viên còn lại của ban nhạc kêu gào cùng với anh ta qua một phiên bản jazz của ca khúc *She Done Him Wrong* . Tay trống nghiêng người về phía trước cho đến khi trông giống như mặt anh ta chạm vào tang trống, gõ liên hồi, tạo ra một vỏ bọc âm thanh dày dặc. Trên sàn nhảy, từng cặp chen chúc nhau, bất kể quen lạ, cười đùa nhí nhố, quay lắc toát mồ hôi, vừa nhắp những chai rượu nhỏ bằng bạc hoặc được bọc da. Nơi phòng lớn, những người phục vụ lăng xăng tới lui, mang những cái khay đầy đồ ăn thức uống đến những bàn ăn với những quí khách quần áo sang trọng bảnh bao, giày guốc hàng hiệu điệu đàng.

Sonny và Cork cả hai đều đã uống hàng mấy giờ liền, và Vinnie, Angelo, Nico cũng thế. Stevie không ló mặt, mặc dầu tất cả đã đồng ý khao quân mừng công ở Juke's. Vinnie và Angelo cả hai đều mặc tuxedo rất lịch sự. Angelo đã bắt đầu đêm hội với đầu tóc chải thẳng ra phía sau, để rõ mặt, nhưng đêm vui càng về khuya và rượu càng tràn thì càng nhiều lọn tóc bung ra tự do và lòa xòa phủ xuống mặt anh chàng. Nico và Sonny mặc đồ vest với những ve áo lớn và cà vạt lụa, của Nico màu xanh lá cây sáng và của Sonny màu thiên thanh dịu, hợp với chiếc mũ fedora mới của chàng. Phần lớn quí bà quí cô ở Juke's ở độ tuổi đôi mươi hoặc lớn hơn một tí, nhưng điều ấy không ngăn cản các cậu trai tơ nhảy nhót với các chị, và giờ đây, khi tất cả đều mướt mồ hôi và say sưa ở nhiều cấp độ. Bọn họ đã cởi cổ áo, nới lỏng cà vạt và sẵn lòng cười toe toét với những lời đùa của người khác. Cork, anh chàng ít diện nhất trong đám, tuy vẫn lịch sự chứ không lạc lõng giữa bạn bè, là người say nhất. " Lạy Chúa tôi!" chàng lè nhè,

https://thuviensach.vn

"Xin thông báo với quí vị, tôi xỉn quá rồi!" Và chàng ta gục đầu xuống bàn.

" *Tôi xỉn quá rồi,* " Sonny lặp lại giọng nhừa nhựa của Cork, thấy vui vui với giọng nhại đó. "Kêu cho bạn ly cà phê đen nóng uống cho tỉnh nhé?"

Cork bật đầu dậy ngay. " Cà phê à?" Chàng ta rút ra một ve nhỏ từ túi áo. " Trong khi tôi vẫn còn whiskey Canada hảo hạng?"

"Rõ nhé, tên Ái Nhĩ Lan này đã tư túi riêng," Nico nói. "Này anh bạn đã vun vén cá nhân bao nhiêu chai vậy?"

Cork quát, "Ah, shaddup, you guinea-wop-dago son of a bitch!" (Câm mồm, tên Ý chó đẻ khốn nạn!)

Từ cái đêm "hành đạo... chích" đến nay cụm từ đặc biệt nọ đã được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần để cả bọn cùng cười ngặt nghẽo, nhất là những lúc cùng say sưa vui đùa như khi ở hộp đêm Juke's. Bỗng tiếng cười của Romero đột ngột ngưng lại khi cu cậu thấy Luca Brasi bước vào câu lạc bộ. "Này các cậu!" cậu ta nói với cả bọn, "nhìn kìa."

Luca khoát tay Kelly O' Rourke lừng lững tiến vào hộp đêm. Hắn mặc áo đuôi tôm và quần sọc, trông thanh lịch thấy ớn! Kelly áp sát vào người hắn, uốn éo lượn lờ với một áo dạ hội màu kem bó sát người làm nổi bật những đường cong đúng chuẩn và những điểm nhấn bốc lửa. Đã thế lại còn trần một bên vai khiến thiên hạ cứ thắc thỏm hồi hộp không biết nó tụt rơi xuống đất lúc nào! Hú hồn là nó chưa rơi! Một kim cài bằng kim cương hình trái tim ngang hông nàng giữ mảnh vải được xếp nếp của chiếc áo khiến nó tạo thành một thứ khăn quàng vai. Cặp đôi tứ chiếng giang hồ này đi theo tay trưởng tiếp tân đến một cái bàn phía trước của hộp đêm, gần sát ban nhạc. Khi Luca nhận thấy Cork và đám bạn đang quan sát hắn, hắn gật đầu chào họ,

https://thuviensach.vn

nói lời gì đó với tay trưởng tiếp tân, rồi sau đó dìu Kelly đến bàn. "Phải chăng đó là băng giày vải." hắn lẩm bẩm.

Tất cả các chàng trai đều đứng, và Luca bắt tay với Cork. "Anh chàng nào đây?" Luca hỏi, nhìn vào Sonny.

"Anh chàng này ấy à?" Cork nói, húych vào Sonny. "Một anh chàng bá vơ nào đấy nhào qua bàn chúng tôi uống chung cho vui ấy mà."

"Này!" Sonny nói. Chàng ta gãi đầu và làm bộ say hơn là thực sự. "Băng giày vải là cái gì vậy?"

"Chẳng để ý," Cork nói với Sonny. "Chả là cái gì cả." Quay sang Luca, chàng nói, "Búp bê đẹp ghê hồn kia là ai vậy?"

"Mắc mớ chi tới chú mày?" Luca nói và làm bộ tung một cú đấm vào cằm Cork.

Kelly tự giới thiệu và nói, " Tôi là bạn gái anh Luca."

"Tốt số thật!" Cork nói, nhìn vào Luca.

Kelly níu cả hai tay vào một cánh tay của Luca, dựa vào người hắn ta, trong khi đôi mắt lại dán vào Sonny. "Này," nàng ta bắt đầu giở trò. "Cậu chẳng phải là bạn của anh chàng sinh viên Tom đó sao?"

"Thằng sinh viên nào?" Luca gằn giọng hỏi Kelly, không để cho Sonny có cơ hội trả lời.

"Thì chỉ là một chàng sinh viên nào đấy thôi," Kelly lửng lơ. "Sao, anh Luca? Anh đâu thèm ghen với một chàng sinh viên phất phơ nào đấy, phải không anh cưng? Anh biết là *lòng em như nước trường giang ấy, sớm tối theo chàng dám... vẩn vơ!* Em luôn luôn là của anh mà! (khi nào có anh bên cạnh - nàng thầm nghĩ một cách ma mãnh và tinh

https://thuviensach.vn

quái.) Nàng tựa đầu vào vai chàng ra dáng nhu mì phục tùng *phận hèn nhờ bóng tùng quân, sớm hôm che chở cho thân cát đằng.*

Luca nói, "Ta đường đường một đấng anh hào đâu thèm đi ghen với thằng nào, hở Kelly. Nàng là hồng nhan tri kỉ của ta, nàng phải biết ta hơn thế chứ."

"Hẳn rồi, em biết chàng hơn thế chứ," Kelly nói và càng bấu chặt tay người hùng hơn.

"Mà này," nàng hỏi Sonny, "cậu biết anh chàng đó chứ?"

"Chàng Tom nào đấy ấy à?" Sonny nói. Chàng thọc một tay vào túi áo jacket, và chàng để ý thấy đôi mắt Luca theo dõi cử động của mình. "Vâng, tôi có biết một chàng sinh viên tên Tom."

"Bảo cậu ta gọi điện cho tôi nhé," Kelly nói. "Nói với cậu ta tôi muốn nghe cậu ta."

"Lại có chuyện thế nữa à?" Luca nói. Hắn ta trừng mắt nhìn các chàng trai trẻ. "Đàn bà là thế đấy!" hắn ta nói, như thể muốn chia sẻ đôi chút *kiến thức phổ thông* về đàn bà, mà, nói hơi quá một chút, chứ chung chung như vậy thì trẻ lên ba cũng biết! "Đi thôi, búp bê à." Hắn vòng tay quanh ngực Kelly và đẩy nàng ra xa cái bàn của đám trẻ.

Ngay lúc cặp kia đi xa khỏi tầm nghe, Nico nói với Sonny, " Chuyện này là thế quái nào nhỉ?"

"Ờ nhỉ, Sonny," Cork chen vào, "làm thế nào mà nàng ta lại biết Tom?"

Sonny liếc qua căn phòng và thấy rằng Luca đang quay nhìn về mình. "Tốt hơn hết là chúng ta nên ra khỏi đây," chàng nói.

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Jaysu Christi," và nhìn về phía cửa thoát hiểm. "Bạn đi trước tiên," chàng ta nói. "Hãy nhớ, chúng tôi không quen biết bạn nhe."

Angelo nói, " Chúng tôi sẽ nhìn chừng Luca."

Sonny đứng lên, cười toét miệng, và Cork bắt tay chàng ta như một người vừa mới quen đã từ giã. Sonny nói nhỏ, " Mình đợi các bạn nơi xe của mình đấy."

Sonny vạch đường chầm chậm đi qua để đến phòng treo áo khoác. Chàng đi ung dung, nhàn nhã. Chàng không muốn gây cho Luca ấn tượng là mình đang chạy trốn. Một em chân dài đội mũ hộp, mang vớ lưới, bưng một khay thuốc lá ngang qua lối đi của chàng và chàng chận nàng ta lại để mua một gói Camels. "Anh nên thử hút Luckies," nàng nói, chớp chớp mắt vào chàng. "Chúng được chế biến," nàng nói, vẻ liến thoắng sắc sảo, "để bảo vệ cổ họng và cho một khẩu vị tinh tế hơn."

"Thế thì tuyệt quá," Sonny nói, cố tình sắm tuồng lâu lâu. "Vậy thì cho anh một gói đi, cưng."

"Anh tự tay lấy đi," nàng nói, ưỡn ngực ra, đẩy cái khay về phía chàng. "Chúng thật tròn, chắc, đầy đặn," nàng nói.

Sonny ném đồng hai mươi lăm cents lên khay. "Khỏi thối."

Nàng nháy mắt với chàng rồi thong dong tản đi. Sonny dõi mắt theo nàng. Bên kia phòng, chàng thấy Luca nghiêng người trên bàn, chụm đầu với Kelly. Thế nhưng trông hắn ta có vẻ không được hạnh phúc cho lắm. "Tom," Sonny nhủ thầm với lòng, " Ta sẽ giết chú mày. " Chàng lấy áo khoác, mũ và bước ra phố.

https://thuviensach.vn

Những cửa trước của hộp đêm Juke's mở ra phố Tây, số 126, gần Đại lộ Lenox. Sonny dừng lại trước một biển hiệu lều bạt, bóc gói Luckies và đốt một điếu. Biển hiệu quảng cáo Cab Calloway và Ban nhạc của anh ta trình diễn "Minnie the Moocher." Sonny nói, "Hi-de-hi-de-hi," và kéo cao cổ áo jacket để chống lại cơn gió lạnh. Vẫn còn là mùa thu nhưng cơn gió bấc đã mang lời hẹn ước mùa đông. Đằng sau chàng, cửa chính của hộp đêm mở ra để âm nhạc chảy vào đường phố. Một anh chàng tóc xám mặc một áo khoác màu đen với cổ áo bằng lông thú, bước ra, vừa đốt điếu xì gà. "Cái gì mà náo động om sòm vậy, anh bạn/" anh ta nói với Sonny, và Sonny gật đầu với anh ta nhưng không trả lời. Một lát sau một cậu bé gầy gò bước ra khỏi cửa, mặc một áo gió màu đất sét. Cậu bé trao đổi một cái nhìn và rồi họ cùng đi xuống phố.

Sonny đi theo họ cho đến khi chàng đến chiếc xe của mình. Chàng ngồi vào xe, sau tay lái, quay cửa xe xuống và vươn người ra khỏi xe xa hết mức có thể. Đầu óc chàng hơi bềnh bồng một tí, nhưng chàng tỉnh lại khá nhanh khi Kelly hỏi chàng về Tom. Trong tuệ nhãn của mình (in his mind's eye) chàng thấy lại Kelly khi nàng cuốn bức màn lên và ngó mặt ra đường. Nàng đứng ở cửa sổ chỉ một giây trước khi Tom xuất hiện đằng sau nàng và khép màn cửa lại, nhưng trong giây đó Sonny nhìn rõ thân hình nàng, quả là đáng mơ ước, toàn một màu trắng hồng với những lọn tóc đỏ buông xõa. Mặt nàng như khuôn trăng đầy đặn với đôi môi đỏ tươi và đôi hàng lông mày góc cạnh - và mặc dầu ở một cự li khá xa, cả một quãng đường ngang qua Đại lộ Mười Một, nhìn lên, qua lớp cửa kính, chàng nghĩ mình vẫn thấy một cái gì đó dường như là nét giận dỗi nơi nàng.

Sonny thắc mắc tự hỏi xem cái cô ả Kelly O'Rourke này có thể nguy hiểm đến đâu. Chàng đẩy chiếc mũ ra phía sau và gãi đầu. Chàng tự hỏi tuồng kịch của ả là nhằm mục đích gì. Ả muốn chọc ghen Luca. Nhưng tại sao lại nhắm vào Tom? Và bằng cách nào mà ả lại biết rằng

https://thuviensach.vn

Sonny biết Tom? Làm thế nào ả biết Sonny liên quan đến chuyện đó? Đến đây thì chàng bí, không tìm được manh mối nào để... gỡ rối tơ lòng thòng. *Phụ nhân chi tâm thậm nan tri* - lòng dạ đàn bà thật khó lường- quả các cụ xưa dạy chí phải! Mà cái ả ma nữ khát tình này càng đáng được trao giải ngoại hạng! Nếu Bố mà phát hiện chuyện này, thì, ôi thôi, Lạy Đức bà Maria! Chẳng biết sự thể rồi ra thế nào nhưng có điều chắc chắn là chàng không muốn mình là Tom Hagen trong trường hợp này. Bố đã lên kế hoạch cho tất cả các đứa con của mình. Tom phải trở thành một luật sư và đi vào hoạt động chính trị. Sonny sẽ trở thành một đại gia công nghiệp. Michael, Fredo và Connie hiện còn chưa đủ lớn để định hình tương lai cho chúng - nhưng rồi sớm muộn gì chuyện ấy cũng sẽ phải đến thôi. Mọi người phải là cái gì mà Bố đã dự trù họ nên là và sẽ là - ngoại trừ chuyện Sonny sẽ không tiếp tục làm công như nô lệ cho Leo lâu hơn nữa, bằng cách này hay cách khác. Chàng sẽ phải tìm cách phân trần biện bạch với bố mình. Chàng biết mình muốn làm gì và mình có sở trường, sở thích ở những lãnh vực nào. Tính đến hiện nay thì chưa tròn một năm mà chàng đã chiêu mộ được băng đảng, hoạt động có hiệu quả, và chàng đã có xe hơi riêng, một tủ đầy quần áo loại đắt tiền và vài ba ngàn đô nhét đâu đó dưới nệm ngủ.

"Chào thủ lĩnh!" Cork gõ vào cửa sổ xe phía hành khách nơi buồng lái, giật ra và nhảy vào ghế ngồi phía trước, bên cạnh Sonny.

" *Minchia!* " (Con buồi!/ Đ...t m...!) Sonny đội ngay mũ lại, mà chàng đã đề lệch qua một bên khi Cork bất thình lình làm chàng giật mình.

Những cánh cửa sau mở ra và anh em nhà Romero và Nico dồn vào. "Mọi chuyện đó là cái quái quỉ gì thế?" Nico hỏi.

Sonny xoay vòng trong ghế ngồi để có thể nhìn vào phía sau xe. "Các cậu sẽ không tin nỗi chuyện này đâu," chàng nói, và rồi chàng

https://thuviensach.vn

tiếp tục và giải thích chuyện gì đã xảy ra với Tom và Kelly.

" *Lạy Chúa tôi!* " Vinnie nói. "Tom đã khoan giếng ả dâm nữ này!"

Cork nói, " Nếu Luca phát hiện..."

"Thì ngay cả Bố cũng sẽ không cứu nỗi cậu ta đâu," Nico nói.

"Nhưng mà này, cô ta muốn dở trò gì thế?" Sonny hỏi Cork. "Nếu ả nói với Luca, thì rất có thể hắn cũng sẽ giết ả."

" *Rất có thể ư?* " Angelo nói. "Tôi dám cá là thế."

"Vậy thì sao?" Sonny nói, nhìn vào Cork.

"Biết xuống địa ngục liền!" Cork nói. Chàng ta dựa ngửa ra sau ghế ngồi và bẻ cụp vành mũ xuống che phủ mắt. "Thật là cả một mớ hổ lốn, lộn xộn." Chàng ta giữ yên lặng và mọi người trong xe cũng yên lặng theo, chờ chàng ta nghĩ ra... diệu kế! Nhưng cuối cùng chàng ta lại làm mọi người thất vọng bằng cách nói, " Tôi xỉn quá rồi, hết suy nghĩ gì nỗi." Chàng nói thêm, " Sonny thân mến, cậu làm ơn mang thằng bạn này về nhà nó, được chứ?"

"Rất hân hạnh, thưa quí ngài..." Sonny ngồi thẳng người lên sau tay lái. Chàng đã nghĩ nên khuyến cáo bọn họ đừng buôn chuyện về Tom và Kelly nữa, nhưng rồi thấy không cần thiết phải làm thế. Trong ba anh chàng kia, Nico là đứa to mồm nhất thế mà rất hiếm khi phát ra quá hai tiếng với bất kỳ người nào bên ngoài băng nhóm. Đó là yếu tố chính của lí do tại sao chàng tuyển mộ những tay đàn em này. Còn cặp sinh đôi thì nổi tiếng là chỉ nói chuyện với nhau, mà cũng không nhiều. Riêng Cork có tài lợi khẩu, ăn nói lưu loát, hùng hồn- nhưng chàng ta cũng rất tinh khôn, biết điều gì cần nói, điều gì không nên nói, chứ không mắc cái tật muốn làm tài lanh theo cái kiểu lanh chanh, nói năng huyên thiên, phát biểu linh tinh, nên Sonny rất tin cậy

https://thuviensach.vn

anh chàng này trong vai quân sư và thuyết khách. Như vừa rồi trong quá trình thương lượng với Luca Brasi về chuyến hàng, Cork quả là đã chứng tỏ đủ tinh khôn và bản lĩnh để mặc cả một cách thành công với một tay khó nhằn như thế, đúng là đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một *sứ thần không làm nhục quân mệnh!* "Tôi sẽ đưa nàng công chúa đây về nhà," chàng nói.

"Chúng ta nghỉ xả hơi một thời gian?" Nico hỏi.

"Hẳn rồi," Sonny nói, " như chúng ta vẫn làm thế sau một phi vụ thành công. Chúng ta đâu có gì phải vội."

Vinnie vỗ lên vai Sonny và tuồn ra khỏi cửa. Angelo chào tạm biệt, " Hẹn gặp lại, Cork," và đi theo người anh em của mình. Với một chân bên ngoài cửa, Nico gật đầu về phía Cork và nói với Sonny, " Hãy đem tên guinea-wop-dago-loving son of a bitch này về nhà, nghe bạn."

"Jaysus, lạy Chúa tôi!" Cork nói với Sonny, " bọn họ cần nghỉ ngơi thôi."

Sonny lái xe vào Đường 126. "Lạy Chúa!" chàng nói. "Ngày mai mình còn phải làm việc mà."

Cork nghiêng người dựa vào cửa xe và ném chiếc mũ fedora lên ghế ngồi bên cạnh. Trông chàng ta giống như một chú nhóc ngủ gục trên chuyến xe, mớ tóc lòa xòa được tạo dáng bởi vành mũ. "Bạn có thấy đôi vú của ma nữ quyến rũ chết người kia không?" chàng ta hỏi. "Mình muốn lặn vào trong đó và bơi cho đến khi... đuối luôn!"

"Tới bến rồi đó."

Cork ném chiếc mũ cho Sonny. "Có chuyện gì thế?" chàng hỏi. "Chúng ta không thể lệnh cho mọi em gái nhào vào chúng ta, bạn biết

https://thuviensach.vn

thế mà. Một số người trong chúng ta phải trông cậy vào trí tưởng tượng để có được điều mình khát khao."

Sonny ném chiếc mũ của Cork trở lại cho chàng ta. "Mình cũng đâu có được các em nhào vào mình đâu."

"Xạo hoài. Cậu mà nhịn gái một ngày chắc bị *khí tồn tại não,* trông mặt giống khỉ đột chứ hết còn giống người!" Cork nói giọng bỗ bã. " Ê, tuần này cậu khoan ốc vít mấy em rồi. Nào, Sonny nói cho bạn thân Cork này nghe đi. " Khi Sonny im lặng, Cork kích dâm, " Này, cái em *rồng lộn* ở bàn kế bên chúng ta cậu thấy thế nào. Mình mà được *ịn ịn* vào cái mông căng tròn phì đại của em là cũng đủ thấy phê rồi!"

Sonny cười, không kiềm được, dầu không muốn cười vì chàng không thích khích lệ chàng Cork tuôn ra một chương khiêu dâm trường thiên (tục) tiểu thuyết.

"Cậu định đưa mình đi đâu?" Cork hỏi.

"Về nhà. Nơi nào cậu yêu cầu."

"Ồ không." Cork tung mũ lên và cố gắng cho nó đáp xuống đầu mình. Khi bị hụt, chàng nhặt mũ lên và thử làm lại. "Mình không thích trở về chỗ của mình," cậu ta nói. " Cả tuần nay chẳng ăn được bữa nào ra hồn. Hãy đưa mình về nhà chị Eileen."

"Bây giờ mới là một giờ sáng, Cork à. Sợ làm thức giấc con bé Caitlin."

"Caitlin ngủ say như chết. Mình sẽ đánh thức Eileen thôi, và chị không phiền đâu. Chị thương thằng em này lắm."

"Hẳn rồi," Sonny nói, " bởi vì cậu là tất cả những gì thân thương chị ấy còn lại."

https://thuviensach.vn

"Cậu nói thế là gì? Chị ấy có Caitlin và còn cả khoảng năm trăm Corcorans nữa rải rác khắp thành phố mà chị có thể liên hệ."

"Cậu muốn nói sao cũng được." Sonny dừng lại ở chỗ đèn đỏ, nghiêng người qua vô-lăng để nhìn cho rõ xuống lề đường, rồi lái xe qua đó.

"Chàng trai dễ thương," Cork nói. " Chứng tỏ sự cẩn trọng đúng mức."

Sonny đáp, "Chị Eileen vẫn thường bảo bạn là tất cả những gì chị còn lại trong đời."

"Chị ấy được phú bẩm sự tinh nhạy của người Ái Nhĩ Lan đối với tính bi kịch," Cork nói. Chàng nghĩ về chuyện đó và rồi thêm, "Bạn chưa từng nghĩ đến khả năng một người nào đó trong bọn chúng ta có thể bị giết sao, Sonny? Bạn biết chứ, khi chúng ta chơi liều ba cái phi vụ này?"

"Không," Sonny đáp. "Tất cả chúng ta đều... bất khả xâm phạm đối với mọi thứ đạn!"

"Chắc thế," Cork bọc xuôi theo kiểu hài hước, " nhưng bạn không hề nghĩ đến... tính khả thi của chuyện đó sao?"

Sonny chẳng bao giờ hạ cố bận tâm đến chuyện bị giết, dầu là đối với bản thân mình hay đối với anh em bạn bè bởi chàng vẫn nghĩ *Chí làm trai dặm nghìn da ngựa, Gieo thái sơn nhẹ tựa hồng mao.* Sống chết cứ coi như... nơ pa (không có gì), miễn sống sao cho thỏa chí! Vả chăng theo cách chàng trù định kế hoạch, nếu mọi người làm những gì họ đã được phân công cắt đặt - và mọi người đã làm đúng như thế - thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Chàng và đồng đội đã thực hiện trót lọt bao nhiêu vụ rồi. Ngon ơ! Về mặt đó, cứ yên chí nhớn!

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, lại còn có mặt khác. Chàng nhìn qua Cork và nói, " Mình lo ngại nhiều hơn về phía Bố già của mình. Mình nghe ngóng tình hình chung quanh, và từ những gì mình nghe được, thì ông cụ hình như đang có chuyện rắc rối gì đó với Mariposa."

"Không có gì đâu," Cork nói mà không nghĩ nhiều đến điều mình nói. " Bố cậu khôn ngoan khó ai bì kịp, đã thế lại còn có cả một đạo quân trung thành, thiện chiến bảo vệ ông. Theo những gì mình nghe được thì băng đảng của Mariposa chỉ là một đám quân ô hợp chẳng làm nên trò trống gì."

"Từ đâu bạn đi đến cái nhận định nhảm nhí ấy?"

"Mình có trí tưởng tượng phong phú mà!" Cork reo lên. "Bạn còn nhớ hồi tụi mình học lớp năm với cô Hanley không? Với khuôn mặt giống như bắp cải? Cô thường vặn tai mình và nói, 'Quả thật là trò có trí tưởng tượng phi thường đấy, Bobby Corcoran ạ!'"

Sonny đưa xe vào khoảng vỉa hè trống đối diện tiệm bánh Corcoran’s Bakery. Chàng nhìn lên phía trên tiệm bánh đến các căn hộ tầng trên, nơi, như chàng chờ đợi, mọi cửa sổ đều tối. Hai chàng đang ở góc phố Bốn mươi ba và Mười một, đỗ xe phía dưới ánh đèn đường. Kế bên tiệm bánh là một hàng rào kiểu mũi giáo bằng sắt rèn bảo vệ một cao ốc chung cư hai tầng bằng đá đỏ. Cỏ mọc nơi những khoảng không gian trống của hàng rào, và khoảng sân nhỏ bên kia ngập đầy rác. Cork không có vẻ gì vội vã để ra khỏi xe và Sonny cũng không ngại chần chừ trong yên lặng.

Cork nói, " Bạn có nghe bố của Nico đã mất việc chưa? Nếu không nhờ Nico, họ đã phải sống trong cảnh cùng khổ."

"Nico nói với gia đình tiền mình có được đến từ đâu?"

https://thuviensach.vn

"Họ không hỏi," Cork nói. " Nghe này," chàng ta thêm, " Mình đã đợi đúng thời điểm để nói với bạn chuyện này: Hooks không muốn chúng ta đánh cướp hàng của Mariposa nữa, còn nếu chúng ta vẫn làm như thế, thì chúng ta không thể dùng Luca như người tiêu thụ trung gian nữa."

"Sao thế?"

"Quá nguy hiểm. Mariposa như đang bị ong chích lỗ đích vì chuyện bọn mình đấy." Cork nhìn ra đường phố và rồi quay về với Sonny. "Chúng ta sẽ phải làm những vụ cướp có vũ trang hoặc bắt cóc hay gì gì đó."

"Chúng ta không chơi trò bắt cóc," Sonny nói. "Bạn sao thế, hâm à?" Khi Cork không trả lời, chàng nói thêm, " Cứ để cho mình làm theo kế hoạch. Mình sẽ hình dung ra những bước kế tiếp."

"Tốt," Cork nói. "Nhưng không thể quá lâu. Mình đồng ý," chàng ta nói, " nhưng cả nhà Romeros sẽ phải ra đường nếu như cặp song sinh này không đem về một ít đô la."

"Jesus!" Sonny nói, " hiện nay chúng ta đang ở đâu vậy, Sở An sinh Xã hội đấy à?"

Cork nói, " Chúng ta giống như thành phần của Đạo luật Phục hồi Quốc gia."

Sonny nhìn vào Cork và cả hai đều kiệt sức.

"Chúng ta đang thực hiện Tân Chính sách," Sonny nói, vẫn còn cười.

Cork kéo mũ sụp xuống đến mắt. "Jaysus," chàng ta nói. "Mình say quá rồi."

https://thuviensach.vn

Sonny thở ra và nói, " Mình phải nói chuyện với Bố. Cái chuyện nhảm nhí phải làm việc đang khiến mình chán muốn chết đây."

"Bạn định nói với ông chuyện gì," Cork hỏi, xuyên qua chiếc mũ vốn đã tụt sâu xuống che cả mặt chàng ta, " Rằng bạn muốn làm một găng-x-tơ?"

"Mình là một găng-x-tơ," Sonny nói, " và bố mình cũng thế. Điều khác biệt duy nhất đó là ông ấy làm như thể mình là một doanh nhân hợp pháp."

"Ông ấy là doanh nhân hợp pháp," Cork nói. "Ông đang điều hành doanh nghiệp Dầu Ô-liu Nguyên chất Genco."

"Có thế," Sonny nói, " và mọi cửa hàng tạp hóa trong thành phố tốt hơn là bán Dầu Ô-liu Nguyên chất Genco nếu không thì... đi mà lãnh bảo hiểm hỏa hoạn!"

"Okay, vậy ông là một doanh nhân tàn nhẫn," Cork nói. Chàng ta ngồi thẳng người lên và đội lại mũ lên đầu. "Nhưng, bạn thân ơi," chàng ta nói thêm, "doanh nhân thành đạt nào mà không thế?"

"Ừ, chắc là thế rồi," Sonny nói, " nhưng các doanh nhân hợp pháp không điều hành các băng nhóm, không bảo kê các sòng bạc, không cho vay nặng lãi, không lũng đoạn các công đoàn và bao nhiêu chuyện khác mà Bố dính vào. Tại sao ông phải giả vờ mình là nhân vật mà mình không phải là?"

Sonny dựa ngửa người ra sau và nhìn qua ghế ngồi về phía Cork, như thể chàng thực sự hy vọng có được câu trả lời. "Ông hành động giống như những người cản trở ông cuối cùng vẫn không chết," Sonny thêm vào. "Này, đối với mình, điều đó làm ông thành một găng-x-tơ."

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Mình chẳng thấy có chút chi khác biệt giữa hai loại người, doanh nhân và kẻ cướp. Chỉ có khác nhau cái tên gọi thôi. Một đàng là kẻ cướp trắng trợn, còn một đàng nấp sau những cái vỏ bọc đứng đắn, hợp pháp. Chứ thật ra thì... cũng rứa cả!" Chàng ta cười nhăn nhở với Sonny và đôi mắt chàng sáng lên. "Bạn có thấy anh em nhà Romeros với những khẩu súng tiểu liên? Ôi Jaysu Christi!" Chàng đặt hai tay vào thế đang nắm khẩu tiểu liên và la hét, " *Cơ hội cuối cùng cho ngươi đó, Rico! Mi đi ra hay muốn được khiêng ra?"* Chàng ta làm bộ đang khạc lửa khẩu tiểu liên và nhún nhảy xoay quanh ghế ngồi, đập mạnh vào táp-lô xe, cửa xe và ghế sau.

Sonny ra khỏi xe, cười. "Thôi nào," chàng nói. "Chỉ vài tiếng nữa mình phải đi làm đây."

Cork nhảy ra trên lề đường trước khi nhìn lên và nói, " Ô, Jesus. " Chàng ta rơi ngược lại phía xe. "Ối chà!" chàng la lên và chạy vội đến mảnh sân nhỏ kế bên tiệm bánh, nắm tay vào hai cọc sắt nhọn đầu và nôn thốc tháo lên cỏ.

Một cánh cửa sổ mở ra phía trên tiệm bánh và Eileen thò đầu ra. "Ối, trời đất!" nàng la khẽ. Nàng có cùng mái tóc màu vàng cát, suông thẳng như cậu em, chảy xuống hai bên mặt. Đôi mắt nàng tối trong ánh đèn đường.

Sonny mở đôi tay ra trong một cử chỉ như muốn nói *Tôi có thể làm gì được?* " Cậu ta yêu cầu tôi chở về đây," chàng nói, cố gắng không la lớn nhưng vẫn đủ nghe.

"Mang cậu ấy lên đây," Eileen nói, và đóng cửa sổ lại.

"Tôi ổn rồi," Cork đứng thẳng người lên và hít thở một hơi sâu. "Khá hơn rồi." Chàng ta xua tay với Sonny. "Bạn cứ đi đi," chàng nói. "Mình khỏe rồi."

https://thuviensach.vn

"Chắc không?"

"Chắc," Cork nói. Chàng ta lục tìm trong túi áo jacket một hồi và tìm ra bộ chìa khóa.

"Đi đi," chàng nói, vẫy tay với Sonny lần nữa.

Sonny trông chừng trong khi Cork mò mẫm trước là để tìm ra đúng chìa và sau đó đút được chìa vào lỗ khóa. *"Cazzo!"* (Con buồi!) anh chàng văng tục. "Cậu uống đâu có nhiều mà sao lại thế?"

Cork nói, " Làm ơn mở cánh cửa này giùm mình, bạn thân mến. Mình sẽ ổn thôi một khi bí mật của cánh cửa này được giải đáp."

Sonny lấy chìa khóa từ tay Cork và mở khóa cửa. "Cửa vào phòng Eileen hẳn là cũng khóa rồi," chàng nói.

"Ờ, giờ này thì hẳn thế," Cork nói, cố tình dùng giọng Ái Nhĩ Lan mà thỉnh thoảng chàng vẫn thích nói giọng đó.

"Đi nào." Sonny choàng một tay quanh người Cork và dìu chàng ta lên cầu thang.

Cork nói, quá lớn, " A, Sonny Corleone, bạn quả là anh em tốt."

Sonny nói, " Làm ơn nói nhỏ một tí, ông tướng. Ông sắp đánh thức cả cao ốc này đấy."

Eileen nghe tiếng mấy cậu trai khi họ đi lên cầu thang trong lúc nàng mở cửa phòng Caitlin và bước vào. Cô bé đang ngủ say, vòng tay ôm con hươu cao cổ bằng vải màu nâu và vàng đã rách nát tả tơi mà nó đặt tên là Boo, không ai hiểu vì lí do gì. Caitlin đã bám lấy cái đồ chơi bằng vải nhung lông đó ngay sau khi bố chết và đã lôi nó đi khắp nơi với mình trong hàng bao năm từ đó đến giờ. Giờ đây lông nó đã

https://thuviensach.vn

lưa thưa, màu đã phai, và khó có thể còn được nhận ra như một con hươu cao cổ nữa.

Eileen kéo cái mền bông lên đến cổ Caitlin và vuốt tóc con cho thẳng ra.

Trong nhà bếp, nàng lấy ra bình cà phê và lấy một thùng Maxwell House từ kệ bếp xuống. Khi cánh cửa trước mở ra đằng sau nàng và Sonny đi vào nhà bếp, mang vác Cork theo, nàng quay lại và chống nạnh đôi tay. "Này cả hai đứa," nàng nói. "Chịu khó nhìn lại mình thử coi."

"Chị yêu quí à," Cork nói. Chàng ta thoát ra khỏi Sonny và đứng thẳng lên. "Em ổn rồi," chàng ta nói. Chàng dỡ mũ ra và che cái chóp.

Eileen nói, " Em có vẻ ổn rồi, phải không?"

Sonny nói, "Tụi em chỉ vui chơi tí thôi."

Eileen quan sát Sonny bằng ánh mắt lạnh như thép. Quay sang Cork, nàng hỏi, " Thấy cái đó không?" và nàng chỉ vào một tờ báo trên bàn nhà bếp. "Chị đã để dành cho cậu đấy. " Nàng nhìn Sonny và nói, " Cho cả hai cậu đấy."

Cork cẩn thận bước về cái bàn, nghiêng người nhìn qua tờ báo và lé mắt khi thấy trên trang bìa hình ảnh một chàng trai ăn mặc bảnh bao, bò trên đường phố, óc não văng tung tóe trên vỉa hè. Một cái mũ rơm loại để bơi thuyền nằm trên lề đường cạnh chàng ta. "A, đó là tờ *Mirror* cho chị mà. Chị lúc nào cũng tìm đọc những thứ giật gân."

"Hẳn rồi," Eileen nói. "Không liên hệ chi tới cậu à?"

"Ôi dào, chị cứ thế," Cork nói, và gạt tờ báo sang một bên.

https://thuviensach.vn

"Đừng có ấm ớ *Chị cứ thế* với tôi nghe," Eileen nghiêm giọng. "Tôi biết cậu đang làm gì." Nàng lật lại tờ báo. "Đây là loại công việc mà cậu đang dây dưa vào. Và đây là cách mà cậu sẽ chấm dứt đời mình."

"Ối dào, chị cứ thế," Cork lại chống chế.

Eileen nói, " Và ta sẽ chẳng thèm để rơi một giọt nước mắt nào cho mi đâu, Bobby Corcoran à."

"Tôi nghĩ là tôi nên đi," Sonny nói. Chàng ta đang đứng ở cửa lớn, mũ cầm tay.

Eileen nhìn vào Sonny và vẻ cứng rắn trong ánh mắt nàng dịu đi một tí. "Tôi sẽ pha ít cà phê," nàng nói. Nàng quay lưng về phía các cậu trai, lục lọi tủ chén đĩa tìm bình pha cà phê.

"Ồ không," Cork nói. "Đừng làm cho em. Em mệt đừ rồi."

"Còn tôi phải làm việc từ sáng sớm," Sonny nói.

"Được thôi," Eileen nói. "Tôi sẽ pha cà phê cho mình tôi thôi. Giờ đây vì cậu đã làm tôi thức giấc," nàng nói với Cork, " Tôi sẽ thức suốt đêm."

"Chị à," Cork nói. "Em chỉ muốn thăm cháu Caitlin và ăn bữa điểm tâm với cháu. "Chàng ta rời khỏi cái bàn mà nãy giờ chàng vẫn tựa vào bằng cả hai bàn tay, bước một bước hướng về bồn rửa chén bát và vấp ngã. Sonny kịp giữ chàng ta lại trước khi chàng ta đổ lăn kềnh ra đất.

"Vì Chúa!" Eileen nói. Quay sang Sonny nàng bảo, " Cậu dìu hắn vào phòng sau, không phiền gì chứ?" Với Cork nàng dịu giọng, " Giường đã được làm sẵn cho cậu rồi."

https://thuviensach.vn

Cork nói, " Cám ơn, chị yêu. Em ổn rồi, thực đấy. " Chàng vuốt thẳng chiếc mũ ra vốn bị móp méo khi chàng vấp ngã.

"Tốt," Eileen nói. "Bây giờ ngủ cho khỏe đi, Bobby. Sáng mai chị sẽ lo bữa điểm tâm sẵn sàng cho em."

"Vâng," Cork nói. "Chúc ngủ ngon, Eileen." Với Sonny chàng nói, " Mình ổn rồi. Cậu cứ việc về đi. Mai bọn mình nói chuyện sau. " Chàng ta cẩn thận tiến một bước về phía Eileen, hôn nhẹ lên má chị và rồi đi vào phòng sau, đóng cửa lại sau lưng mình.

Sonny đợi cho đến khi nghe được âm thanh của Cork đổ ập xuống giường, sau đó chàng tiến sát lại Eileen đang đứng nơi bồn rửa và vòng tay ôm nàng.

Nàng đẩy chàng ra xa. "Cậu điên đấy à?" nàng thì thầm. "Với em tôi nơi phòng bên và con gái tôi nơi phòng kia? Cậu mất trí hoàn toàn rồi sao, Sonny Corleone?"

Sonny thì thầm, " Anh mất trí vì cưng đó, búp bê à."

"Suỵt!" nàng quát khẽ. "Bây giờ cậu về nhà đi. Ngoan nào, lúc khác chị cho cưng ăn bánh," và rồi nàng đẩy chàng đến cửa lớn.

Trong hành lang, Sonny ngoái lại, " Thứ tư đến, lại thế nhé?"

"Ừa," Eileen đồng lõa. Nàng chui đầu ra ngoài cửa, nhìn chung quanh, rồi hôn chàng, một cái hôn vội lên đôi môi. "Chị đã hứa, cứ yên tâm," nàng nói. "Còn bây giờ, lái xe cẩn thận về nhà nhe."

"Thứ tư, cứ thế nhé!" Sonny thì thầm.

Eileen dõi mắt trông theo Sonny trong khi chàng bước xuống các bậc cầu thang. Chàng cầm mũ trong tay và nhảy hai bậc cầu thang mỗi lần. Chàng to cao, lưng dài vai rộng, đầu tóc đen dày, bóng mượt,

https://thuviensach.vn

xoăn tự nhiên, rất đẹp. Đến cuối cầu thang, chàng dừng lại, đội mũ lên đầu và ngọn đèn đường chiếu vào các khung kính của cửa chính hắt màu xanh nhạt của chóp mũ khi chàng kéo sụp nó xuống gần đến mắt. Lúc đó, trông chàng như một ngôi sao điện ảnh: cao lớn, da hơi sậm, đẹp trai và... có vẻ huyền bí! (Đấy, hấp dẫn là ở cái yếu tố sau cùng đó. Chứ còn cao to đẹp trai thì thiếu gì người). Điều mà chàng không giống đó là một cậu thiếu niên mười bảy tuổi và là bạn của em trai nàng từ khi hai đứa còn mặc quần chẽn gối. "Ối giời!" nàng thì thầm với chính mình khi Sonny biến vào đường phố. Nàng kêu lại mấy thán từ đó lần nữa, vọng ra ngoài hành lang, và rồi còn thêm, "Ôi, Lạy Chúa tôi!" trước khi khép và khóa cửa lại.

.....&.....

https://thuviensach.vn

5.

Kelly đập đường ray bên dưới của cửa sổ với một cái búa đầu tròn với ý định làm trốc đi lớp sơn phủ. Sau khi hì hục một hồi, đập vỗ liên tục, nàng bỏ cái búa trên sàn nhà,gần chân mình, chèn gót bàn tay bên dưới khung kính trượt và đẩy mạnh. Khi nó không chịu mở ra, nàng bực tức chửi thề, rồi thả người xuống một cái đôn gỗ và xem xét những khả năng chọn lựa của mình. Gió đập vào khung cửa kính. Bên kia cửa kính, cây cối chen chúc nơi sân sau oằn xuống, ngả nghiêng trong gió. Nàng đang ở căn nhà của Luca trên đường West Shore ở Great Neck, Long Island. Nơi này chẳng có chút chi giống với căn hộ đông người chen chúc ở Hell's Kitchen, nơi nàng lớn lên, là đứa con út và là con gái duy nhất trong nhà với ba người anh, nhưng hoài niệm về cuộc sống nơi căn hộ đó vẫn thường quay về ám ảnh đầu óc nàng, cuộc sống để phục dịch cho mấy ông anh và cha mẹ nàng giống như nàng sinh ra đã là nô lệ chỉ vì nàng là con gái. Mọi thứ trong căn nhà đó đều tồi tàn, ọp ẹp do bởi ông bố khốn khổ khốn nạn của nàng, một kẻ bạ đâu đái đó bất cứ chỗ nào mà lão ta đổ gục xuống sau khi say xỉn và làm mọi thứ bốc mùi hôi thối, còn bà mẹ quí hóa của nàng cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, cũng cá mè một lứa như rứa cả! Một cô gái lớn lên trong một môi trường như thế không thể có gì dễ thương được. Và nàng được tưởng thưởng gì sau khi loay hoay suốt ngày làm bữa ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều cho cả nhà, rồi còn dọn dẹp, rửa chén bát, lau chùi nhà cửa nữa? Một cái tát từ bà mẹ và những lời nặng nhẹ của những người đàn ông trong nhà, trừ anh Sean, vốn là một đứa bé lớn xác. Họ nghĩ họ rãnh nợ với nàng khi nàng theo Luca sau khi họ ném nàng ra đường như một thứ rác rưởi không ra gì - thế nhưng nàng mới là kẻ ngon lành hơn tất cả bọn họ, vì chỉ khi lìa bỏ họ nàng mới có được những gì tốt đẹp hơn mà họ không bao giờ có thể mang lại cho nàng. Nàng là một cô gái khá hấp dẫn để có thể đi vào giới điện ảnh.

https://thuviensach.vn

Mọi người nói điều ấy. Nàng chỉ cần thoát ra khỏi cái chốn tồi tàn hôi thối đó, và nàng có thể làm được điều ấy nhờ Luca bởi vì không có ai cứng rắn gan lì hơn Luca Brasi - và giờ đây nàng sắp có con với hắn, mặc dầu hắn còn chưa biết điều đó. Hắn có thể đi nơi này nơi khác, chàng Luca của nàng, và hắn có thể mang nàng theo với mình, chỉ có điều đôi khi hắn làm nàng muốn điên lên vì thấy hắn không có tham vọng thực sự. Chẳng hạn, hãy nhìn xem nơi chốn này, với mọi thứ rời rã quanh hắn. Điều đó khiến nàng bực tức.

Căn nhà trang trại này là kiểu nhà cổ, lùi về khá xa trong thế kỉ trước. Mọi căn phòng đều rộng lớn với trần cao và các cửa sổ cũng đều cao, và kính nơi các cửa sổ đều giống như dợn sóng, như thể nó hơi bị chảy ra. Bất kỳ khi nào đến đây Kelly cũng đều cần tự nhủ rằng thành phố chỉ cách đây có nửa giờ lái xe thôi. Thế mà ở đây người ta có cảm tưởng như lạc vào một thế giới khác, với cây cối vây quanh, với những con đường đá cuội và một khoảng bờ biển trống vắng nhìn ra vịnh Little Neck. Nàng thích tản bộ xuống mép nước rồi quay trở lại, nhìn tổng quát căn nhà trang trại, hình dung xem nó sẽ ra làm sao nếu để công sức sửa sang, tân trang. Con đường lái xe nội viên có thể nên bê tông hóa. Lớp sơn trắng đã trốc loang lổ có thể cạo bỏ đi, và một lớp sơn mới màu xanh sáng có thể biến lớp gỗ ốp xệch xạc hiện nay thành một cái gì tươi mới có màu sắc dịu mắt hơn. Nội thất cũng rất cần sơn quét lại và các sàn nhà cần bào láng lại, đánh véc-ni mới - chịu bỏ công chăm sóc, sửa sang thì nơi này sẽ trở thành một chỗ ở xinh xắn, đáng yêu lắm chứ, và Kelly thích đứng ở đầu con đường lái xe và tưởng tượng nó sẽ như thế nào.

Còn vào lúc này nàng chỉ muốn mở một cửa sổ để cho có ít không khí lùa vào nhà. Nơi tầng hầm một lò sưởi bằng than kiểu cổ nổ lách tách trong lúc nó tỏa nhiệt. Các bộ tản nhiệt ùng ục và kêu xì xì và khi lò sưởi vận hành, đôi khi cả căn nhà lắc lư với cố gắng rất lớn để giữ nhiệt. Nàng thấy không thể điều hòa hơi nóng. Hoặc là quá nóng nực

https://thuviensach.vn

hoặc là lạnh giá, và sáng nay thì quá nóng nực - mặc dầu bên ngoài trời lạnh và có gió. Nàng kéo áo lên quanh cổ và đi vào nhà bếp, ở đó nàng thấy một con dao làm thịt nơi bồn rửa chén bát. Nàng nghĩ có thể cắt lát qua lớp sơn để giải phóng cửa sổ. Đằng sau nàng, Luca bước xuống cầu thang từ phòng ngủ, đi chân không và để ngực trần, chỉ mặc quần pijama sọc. Tóc hắn, ngắn và đen, bị ép phẳng bên phía phải vì nằm nghiêng một bên. Một loạt những vết sẹo chạy ngang dọc trên má hắn cho đến thái dương. Kelly nói, "Trông anh buồn cười đấy, Luca à."

Luca thả người ngồi thịch xuống một cái ghế trong nhà bếp. "Tiếng om sòm ầm ĩ kia là cái quái gì vậy?" hắn hỏi. "Anh tưởng đâu có người muốn hạ cánh cửa chính xuống."

"Là em đấy," Kelly nói. "Em làm bữa điểm tâm cho anh nhé?"

Luca ôm đầu trong hai tay và xoa bóp hai bên thái dương.

"Chúng ta có gì?" hắn hỏi, nhìn vào đầu bàn.

Kelly mở ngăn lạnh. "Chúng ta có mấy quả trứng và ít giăm-bông," nàng nói. "Em có thể dùng chúng để làm bữa ăn sáng cho anh."

Luca gật đầu. "Tiếng đập ầm ầm là cái gì vậy?" hắn hỏi lại.

"Em cố tìm cách mở cửa sổ ra. Nóng như sôi khiến em không thể nào ngủ nỗi. Đó là lí do tại sao em thức dậy."

"Nhưng mà, mấy giờ thế nhỉ?"

"Khoảng mười giờ," Kelly nói.

"Jesus Christ," Luca thốt lên. "Anh ghét dậy trước trưa."

https://thuviensach.vn

"Em biết," Kelly nhỏ nhẹ, " nhưng mà nóng như sôi, không chịu nổi."

Luca chăm chú quan sát Kelly, làm như hắn đang cố "đọc" nàng. "Em pha cà phê nữa chứ?" hắn hỏi.

"Vâng, hẳn nhiên, cưng à." Kelly mở cái chạn bên trên bồn rửa và lấy xuống một gói cà phê Eight O' Clock.

"Tại sao em không mở cái cửa sổ ở ngay phòng ngủ?" Luca hỏi. "Cái đó dễ mở mà."

"Bởi vì nếu làm thế thì gió sẽ ùa vào ngay chúng ta. Em nghĩ nếu em mở cửa ở đây có thể làm cả nhà mát hơn một tí."

Luca liếc về phía sau mình, đến cái phòng trống bên kia nhà bếp, nơi một cái đôn gỗ còn để bên cửa sổ, một cái búa trên sàn nhà ở kế bên. Hắn đi vào phòng đó và dùng gót bàn tay nện xuống khung cửa sổ độ bốn, năm lần thế là cửa sổ mở bung lên và một luồng gió lạnh cuộn vào, thổi ngang hắn, tràn qua cửa lớn ùa vào nhà bếp. Hắn hạ thấp bớt cửa sổ, để nó chỉ mở lên khoảng một inch. Khi hắn quay trở lại bàn, nàng Kelly tươi cười tán thưởng hắn.

"Cái gì thế?"

"Không có gì," Kelly nói. "Chỉ là em thấy đức phu quân của em quả đúng là thần lực vô song, sức địch muôn người, ắt sẽ làm nên nghiệp lớn, em có phận nhờ."

Nghe khoái lỗ nhĩ nhưng chàng Luca làm bộ ậm ờ, " Ửa, chuyện nhỏ thôi!" Mái tóc Kelly đặc biệt ánh lên màu đỏ tươi trong ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ nhà bếp. Nàng không mặc gì bên dưới áo ngủ và chàng có thể thấy mặt cắt nghiêng của đôi vú nàng qua lỗ

https://thuviensach.vn

khoét rộng nơi cổ áo. "Còn em là món hấp dẫn và khoái khẩu ăn hoài không chán, ăn mãi vẫn còn thèm!"

Kelly rạng rỡ lên với trò tung hứng đó và đáp lại bằng một nụ cười đỏm dáng trước khi đập hai quả trứng vào chảo rán và khuấy chúng lên với một lát giăm-bông, theo cách mà chàng vẫn thích. Khi món điểm tâm sẵn sàng nàng xúc ra để vào đĩa và đặt trước mặt chàng, cùng với một ly cam tươi vắt.

"Em không dùng gì à?" Luca âu yếm hỏi vợ yêu.

"Em không thấy đói. Mình cứ dùng đi," Kelly thỏ thẻ ra vẻ rất chi là vợ hiền. Nàng sửa soạn pha chế cà phê, vặn ga lên dưới bình pha, và đứng bên nó, đợi cho nước sôi.

"Em ăn ít đấy," Luca nói. "Nếu em không ăn nhiều hơn chút nữa, em sẽ gầy chỉ còn da bọc xương đấy."

"Luca," Kelly nói, " Em vẫn nghĩ điều này. " Nàng quay sang đối diện chồng và tựa lưng vào bồn rửa.

Luca nói, " Ừa, ờ," và bắt đầu ăn sáng.

"Nhưng anh hãy nghe này." Nàng tóm một gói Chesterfields ra khỏi túi áo ngủ và ngậm điếu thuốc nghiêng người vào bếp ga để đốt. "Em vẫn thường nghĩ là," nàng nói, thở ra một dòng khói vào ánh sáng nơi cửa sổ. "Mọi người đều biết là trong cả thành phố này không có ai cương dũng bằng anh. Ngay cả Mariposa, mặc dầu tất nhiên rồi, ông ta có thế lực lớn, quá lớn. Thực tế là ông ta điều hành cả thành phố này."

Luca ngừng ăn. Chàng ta có vẻ thích thú. "Em biết gì về chuyện này?" chàng ta hỏi. "Em lại đi dí mũi vào những chỗ không phải chuyện của em?"

https://thuviensach.vn

"Em biết nhiều thứ lắm," Kelly nói. "Em luôn nghe ngóng... thiên hạ sự."

"Có thế à? Rồi sao?"

"Rồi thì thế này: Em thấy là anh nên nghĩ đến chuyện xây dựng cơ đồ, hoàn thành đại nghiệp, Luca yêu quí à. Ai cương dũng hơn anh?" Cà phê sôi lên tỏa mùi thơm và nàng lấy bình pha khỏi bếp, vặn nhỏ lửa, và rồi đặt bình pha lên lại cho sôi thêm ít phút nữa.

"Anh vẫn quản lí công việc đấy chứ," Luca nói. "Anh quản lí công việc theo cách mà anh muốn chúng là thế."

"Vâng," Kelly nói. Nàng di chuyển ra phía sau Luca, xoa bóp vai chàng. "Hẳn rồi. Anh làm một vài phi vụ, chỗ này chỗ kia, anh quản lí một số quân dưới trướng... Anh làm một chút tất cả những gì mà anh cảm thấy thích làm cho anh và cho lính của anh."

"Chính xác là như thế," Luca nói.

"Xem này, anh Luca, điều em muốn nói là anh nên tổ chức. Anh vẫn là thủ lĩnh duy nhất ở New York còn làm việc solo. Trong khi tất cả những người khác họ làm việc với nhau. Họ làm ra những tài sản lớn so với những gì anh làm."

"Cũng đúng nữa," Luca nói. Chàng ta ngừng ăn và đặt một bàn tay lên tay Kelly, nơi nàng đang xoa bóp vai cho chàng. "Nhưng điều em bỏ sót, cưng à, đó là tất cả những kẻ kia đều phải nhận lệnh." Chàng ta xoay xoay người trong ghế ngồi, vòng hai cánh tay quanh ngực Kelly, và cúi xuống hôn bụng nàng. "Những kẻ đó," chàng tiếp, " ngay cả tay sừng sỏ như Mariposa, cũng phải nhận lệnh. Ông bạn Al Capone của lão bảo lão phải ị vào cái mũ đội đầu của lão thì lão đố dám không ị! Và tất cả mọi người khác họ đều phải làm những gì họ được bảo. Còn ta đây," chàng ta cao giọng, và ôm Kelly bằng cả chiếu

https://thuviensach.vn

dài của cánh tay, "Ta làm bất kỳ chuyện quái quỉ gì mà ta thích làm. Và không có ai - cả Giuseppe Mariposa hay ngay cả Al Capone, hay bất kỳ ai khác có mặt trên đời này - không có mặt nào dám ra lệnh cho ta phải làm cái gì. Ta làm chủ lấy ta, tự do tự tại, tự tung tự tác, tự hát tự vỗ tay, chẳng phải lụy ai cả!"

"Vâng, đúng thế," Kelly nói, vừa lùa các ngón tay qua tóc Luca. " Nhưng anh lại bị cách ly với những vụ làm ăn bạc tỉ, bé cưng à. Anh không được chung phần trong những áp-phe lớn đem lại cho người ta vô số là tiền."

"Chuyện ấy cũng đâu thành vấn đề?" Luca nói. "Anh chẳng chăm lo đầy đủ cho cuộc sống của em đó sao? Anh chẳng sắm cho em quần áo sang trọng, trang sức đắt tiền, lo tiền thuê nhà cho em, cho em tiền tiêu xài thoải mái sao?" Chàng ta quay lại với bữa ăn sáng, không cần chờ câu trả lời.

"A, người tình tuyệt vời," Kelly nói và hôn lên vai Luca. "Anh biết chứ, anh biết rằng em yêu anh chứ, phải không bé cưng?"

Luca nói, " Anh đã bảo em đừng gọi anh là bé cưng mà. Anh không thích ai gọi mình như thế. " Chàng ta bỏ nĩa xuống và hiến tặng người yêu một nụ cười. "Bọn đàn em chúng nó cười khẩy sau lưng anh khi chúng nghe em gọi anh là bé cưng đấy. Thôi từ nay đừng có nựng nịu anh bằng cái tiếng baby nữa nhé. Mà hãy gọi anh là Big Bear (Gấu Bự) như thế gần với sự thật hơn và cũng oai phong lẫm liệt hơn. Thế nhé?"

"Hẳn nhiên rồi," Kelly nói. "Chỉ là tại em quên thôi." Nàng tự rót cho mình một cốc cà phê, ngồi đối diện Luca ở bàn, và quan sát chàng ta ăn. Sau một phút nàng lấy một gạt tàn bằng nhựa từ trên đầu ngăn làm đá xuống, dụi điếu thuốc đã hút gần hết rồi mang cái gạt tàn trở lại bàn, đặt nó xuống bên cạnh cốc cà phê. Nàng lại đứng lên, đến vặn

https://thuviensach.vn

bếp ga để đốt điếu thuốc khác, và rồi lại ngồi xuống. "Luca," nàng nói," anh có nhớ chúng ta đã bàn về chuyện sắm thêm ít vật dụng nội thất cho nơi này. Thật thế, cưng à," nàng nói. "Thực tế chỉ có phòng ngủ là phòng duy nhất có trang trí nội thất. Và cũng rất thực tế là trong cả ngôi nhà này, tất cả những gì anh có chỉ là một cái giường to đùng."

Luca kết thúc bữa điểm tâm. Chàng ta nhìn Kelly nhưng không nói gì.

"Chúng ta có thể làm cho nơi này trở nên xinh xắn hơn," nàng thúc ép, nhẹ nhàng thôi, nhưng vẫn là thúc ép. "Em thấy nguyên một bộ đồ nội thất thật đẹp trong catalogue của Sears. Bộ đó sẽ rất hợp cho chúng ta. Và anh biết không," nàng nói, ra dấu quanh mình về hướng căn nhà, " chúng ta có thể giăng màn nơi các cửa sổ"

"Anh thích nơi chốn này như hiện trạng của nó," Luca nói. "Anh đã nói với em chuyện này rồi mà." Chàng ta lấy một điếu từ gói thuốc của Kelly và đốt lên với que diêm bằng gỗ mà chàng đánh lửa bằng cách quẹt mạnh vào tường nhà bếp. "Đừng vội bắt đầu câu chuyện," chàng ta nói. "Hãy để cho người ta xả hơi một tí đã, Kelly à. Chúng ta còn chưa ra khỏi giường mà em đã bắt đầu chương trình phát thanh buổi sáng rồi."

"Em không bắt đầu," Kelly nói. Khi nàng nghe âm hưởng rên rỉ trong giọng nói của mình, điều đó khiến nàng nổi giận. "Em không bắt đầu," nàng lặp lại, lớn hơn. "Vấn đề là mọi chuyện đều thay đổi đó là tất cả những gì mà em muốn giải bày với anh, Luca à. Mọi chuyện không thể cứ giữ mãi nguyên trạng."

"Thế à?" Luca khật khừ. Chàng ta gạt tàn khỏi điếu thuốc đang hút. "Em đang triết lí triết lẽ cái gì cao siêu quá, kinh thế?"

https://thuviensach.vn

Kelly đứng lên và đi xa khỏi bàn. Nàng đứng dựa vào bồn rửa. "Luca này, anh không chịu sắm sửa trang hoàng cho nơi này," nàng nói, " bởi vì thực tế là anh đang sống với mẹ. Anh ngủ ở nhà mẹ nhiều hơn là ngủ ở đây. Anh ăn ở đó mọi bữa. Giống như anh vẫn còn sống với mẹ vậy."

"Chuyện đó liên can gì đến em, Kelly?" Luca véo vào sống mũi mình. "Anh ăn ở đâu, ngủ ở đâu thì có liên can gì tới em?"

"Xem nào, đâu có thể cứ tiếp tục mãi như thế."

"Tại sao không?" Luca hỏi. "Tại sao lại không thể tiếp tục như thế?"

Kelly cảm thấy nước mắt chực tuôn ra, nên nàng vội quay lưng lại Luca và đi về phía cửa sổ, nơi đó nàng nhìn ra con đường lái xe rải đá cuội và con đường bên ngoài nó và hai hàng cây dọc bên đường. "Tất cả những gì mà anh có ở nơi này chỉ là một chiếc giường to đùng," nàng lặp lại và vẫn nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Nàng phát ra câu đó như thể tự nói với mình. Phía sau mình, nàng nghe Luca đẩy ghế ngồi xa khỏi bàn. Khi nàng quay lại thì chàng đang dụi thuốc vào cái gạt tàn. " Đôi khi em nghĩ anh chỉ cần có chốn này như một nơi ẩn thân tạm thời và nơi để ngủ với các em đĩ. Đúng không, Luca? "

"Ấy là tự em muốn nói thế." Luca đẩy cái gạt tàn qua phía bên kia bàn. "Anh trở lại giường ngủ đây," chàng ta nói. "Có lẽ khi anh thức dậy em sẽ có tâm trạng tốt hơn."

"Em không ở trong tâm trạng xấu," Kelly nói. Nàng theo sau chàng và quan sát chàng đi xa nàng, lên cầu thang. Từ bên dưới cầu thang nàng gọi vọng lên. "Có bao nhiêu em đĩ từng ngủ ở đây với anh, Luca. Em chỉ hơi tò mò một chút, thế thôi." Khi hắn không trả lời, nàng đợi. Nàng nghe tiếng nệm rít lên dưới sức nặng của Luca. Trong tầng hầm, lò sưởi rít lên với một loạt những tiếng càu nhàu, và rồi các bộ tản

https://thuviensach.vn

nhiệt bắt đầu kêu xì xì. Nàng đi lên giường ngủ và đứng nơi khoảng gần cửa ra vào. Luca nằm ngửa trên giường, hai tay đan lại sau đầu. Nơi cái bàn đêm gần hắn, một cốc nước lọc nằm kế bên chiếc điện thoại màu đen. Luca nhìn ra ngoài nơi gió quét qua cây cối và rít lên nơi cửa sổ.

Hắn nói, "Đừng vẽ chuyện nghe, Kelly. Anh thề có Chúa. Còn quá sớm mà."

"Em không vẽ chuyện," nàng nói. Nàng quan sát hắn từ nơi hắn nằm, đôi cánh tay dài cuồn cuộn cơ bắp, trắng của hắn tương phản với màu gỗ sậm của hộp đầu giường; đôi chân hắn dưới lớp chăn duỗi thẳng đến đầu kia của tấm nệm, chạm vào hộp chân giường.

"Em chỉ muốn biết thôi, Luca. Anh đã mang về đây bao nhiêu em đĩ?"

"Kelly..." Luca nhắm mắt, như thể hắn cần biến đi trong một giây. Khi mở mắt ra, hắn nói, " Em biết em là cô gái duy nhất anh mang về đây mà, mặt búp bê. Em biết mà."

"Thật là ngọt ngào khi nghe những lời đó," Kelly nói. Nàng túm cổ chiếc áo ngủ của mình lại với nhau bằng cả hai tay. Nàng bấu chặt vào ve áo như thể để tự trấn tĩnh. "Vậy anh hành sự với các cô đĩ khác ở đâu? Nơi một trong những nhà chứa ở thành phố?"

Luca cười và ấn lòng bàn tay lên đôi mắt. "Anh thích ổ nhện Madam Crystal ở Riverside Drive," hắn nói. "Em biết chỗ đó không?"

"Làm sao tôi lại phải biết chỗ đó?" Kelly la lên. "Anh có ẩn ý gì khi nói như thế, hử?"

Luca đập xuống chỗ nệm bên cạnh mình. "Đến đây," hắn lệnh.

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Ta bảo đến đây thì đến đây, đừng có mà hỏi lôi thôi tại sao tại trăng gì cả!"

Kelly liếc ra phía sau nàng, xuống các bậc thang và ra ngoài cửa sổ trên mặt đất nơi nàng có thể thấy đoạn cuối của đường lái xe và con đường trống trải bên ngoài và những hàng cây bên kia.

Luca quát, " Đừng để ta phải nói lại điều ta đã một lần thốt ra, nghe chưa?"

Kelly thở ra, vẻ cam chịu, " Vì Chúa, Luca à. " Nàng leo lên nệm và ngồi cạnh hắn tay vẫn còn túm chặt các ve áo.

Luca gầm gừ, " Ta sắp hỏi mi một lần nữa và ta muốn có câu trả lời rõ ràng dứt khoát, không lấp liếm quanh co. Thằng sinh viên mà mi nói đến hồi ở hộp đêm Juke’s đó là thằng chó nào vậy?"

"A, lại chuyện này nữa," Kelly nói. "Tôi đã bảo anh rồi. Hắn chẳng là gì cả. chỉ là một chú nhóc thôi."

Luca túm lấy tóc Kelly bằng một tay, nhấc nàng lên như một con búp bê và quay nàng như quay dế. "Ta biết rõ bản chất hư đốn của mi," hắn nói, " và ta còn biết nhiều hơn nữa - và giờ đây ta muốn chính miệng mi phải thú tội với ta."

"Luca," Kelly kêu lên. Nàng bấu vào bàn tay hắn và kéo mình lên. "Anh là người tình của em, Luca. Em xin thề. Anh là người tình duy nhất của em." Khi Luca siết chặt móng vuốt và ngửa ra sau với cánh tay kia như thể để tát nàng, nàng la lên. "Đừng, Luca! Làm ơn! Em đang mang bầu, Luca. Đó là của anh, em đã có bầu!"

"Mi làm sao?" Luca kéo Kelly lại gần hắn.

"Em đang mang thai," Kelly nói, để tuôn rơi nước mắt mà nàng đã cố kiềm lại. "Nó là giọt máu của anh, là con của anh mà, Luca."

https://thuviensach.vn

Luca thả Kelly ra và giẫy hai chân trên mép nệm. Hắn ngồi lặng thinh và nhìn trừng trừng vào tường. Hắn cúi đầu.

"Luca," Kelly nói, dịu dàng. Nàng chạm vào lưng hắn và hắn nhảy ra xa. "Luca," nàng nhắc lại.

Luca đi vào toa-lét và quay lại, tay lật lật những trang của một quyển sách nhỏ màu đen. Khi hắn tìm ra cái hắn đang tìm kiếm, hắn ngồi lên mép giường, trước mặt Kelly. "Cầm cái kia lên," hắn nói, gật đầu ra hiệu về phía cái điện thoại. "Ta muốn mi gọi số này."

"Tại sao, Luca? Anh muốn em gọi cho ai đó để làm gì?"

"Để bỏ cái của nợ ấy đi," hắn nói, và hắn đặt quyển sách đen lên nệm, trước mặt nàng. Hắn quan sát nàng, chờ xem nàng sẽ làm gì.

Kelly lùi xa khỏi quyển sách. "Không," nàng nói. "Em không thể làm điều ấy, Luca à. Làm thế cả hai chúng ta sẽ bị đày địa ngục đấy. Em không thể."

"Đồ thị hến ngu ngốc!" Luca nói, " đầu sao thì chúng ta cũng đang đi đến địa ngục rồi. " Hắn lấy chiếc điện thoại từ cái bàn đêm và để nó rơi xuống trên nệm nơi đầu gối Kelly. Cái ống nói rời ra khỏi móc và hắn để nó lại chỗ cũ. Hắn cầm điện thoại lên và đưa ra trước mặt nàng. "Quay số điện thoại kia," hắn nói. Khi Kelly lắc đầu, hắn ném điện thoại vào người nàng.

Kelly hét lên, vì sợ hơn là vì đau. Nàng lùi ra xa. "Em sẽ không làm chuyện đó!" nàng la lên, lùi đến tận mép nệm.

Luca đặt điện thoại trở lại bàn đêm. "Mi phải bỏ cái của nợ ấy đi," hắn nói, vẻ lạnh lùng, phía bên kia nệm.

"Không bỏ!" Kelly la lớn, giãy nãy trên nệm.

https://thuviensach.vn

"Dám không à?" Luca gằn giọng. Hắn nhào lên giường, gạt Kelly ra khỏi nệm, văng xuống sàn nhà.

Kelly rút vào một góc, tiếp tục chu chéo, " Không đó, Luca! Đ...mẹ mày! Ta sẽ không làm điều đó!"

Luca bốc nàng ta lên, một tay để dưới hai chân, một tay dưới hai vai nàng. Hắn cứ tỉnh bơ, mặc kệ cho nàng đấm liên hồi vào ngực, vào mặt hắn. Hắn khuân vác nàng đến chỗ cầu thang và ném "vợ yêu" xuống.

Từ dưới đáy cuộc "tiếp đất khẩn cấp" kia Kelly khạc ra một tràng chửi rủa thóa mạ vang rền. Nàng không bị thương tổn gì đáng kể. Nàng bị va đầu vào một trụ cầu thang và hai đầu gối nàng trầy sướt, nhưng nàng biết mình không bị tổn thương nghiêm trọng. Nàng chửi dội ngược lên cầu thang, "Tên Luca kia, mi là đồ con hoang Ý khốn nạn!"

Luca gật đầu trong lúc quan sát nàng tiếp đất với cửa sổ phía sau lưng. Mặt hắn tối âm u khiến hắn trông như một người nào khác hẳn. Dưới tầng hầm lò sưởi lại rít lên và toàn bộ căn nhà rung rinh.

"Mi muốn biết về anh chàng sinh viên kia?" Kelly chọc tức Luca. Chiếc áo ngủ của nàng xổ bung ra và nàng cố đứng lên, buộc chặt áo lại quanh người, siết lại thắt lưng. "Chàng ta là Tom Hagen," Kelly nói. "Mi biết chàng ta là ai không?"

Luca đếch thèm nói gì. Hắn quan sát nàng và chờ đợi.

"Đó là con của Vito Corleone," nàng ta nói, " và ta đã cho hắn đéo ta ngay cả sau khi ta biết ta đang mang thai con của mi. Ê này Luca, mi nghĩ sao về chuyện đó?"

Luca chỉ gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Giờ đây mi định làm gì?" nàng khiêu khích, và sấn một bước lên cầu thang về phía hắn. "Mi biết đám Corleone là ai, phải không Luca? Tất cả đám côn đồ người Ý các ngươi đều chẳng lạ gì nhau, đúng không? Vậy thì bây giờ người định làm gì đây?" nàng chọc tức hắn. "Mi sẽ giết ta trong khi ta đang mang thai con mi? Rồi mi sẽ giết con của Vito Corleone.? Mi sẽ gây chiến với toàn thể nhà ấy?" nàng khích tướng.

"Hắn không phải con của Vito," Luca nói, bình thản, " nhưng, đúng rồi, ta sẽ giết hắn. " Hắn bắt đầu bước xuống cầu thang và dừng lại. "Làm thế nào mà mi lại biết được về Vito Corleone và gia đình hắn?" Hắn nói như có vẻ chỉ vì tò mò, như thể đột nhiên bao nhiêu giận dữ nơi hắn đều tan biến.

Kelly bước thêm một bước lên cầu thang. Hai tay nàng nắm lại thành hai nắm đấm. "Hooks đã nói cho ta nghe tất cả về nhà Corleones," nàng nói, và bước thêm bước nữa. "Và ta cũng tự mình tìm hiểu thêm đôi chút về bọn họ." Một vệt máu dây ra nơi má nàng và nàng quệt nó đi. Nàng không biết vết máu đó đến từ đâu.

"À, ra thế?" Luca nói, và giờ đây bỗng nhiên hắn có vẻ hứng thú. "Em nghiên cứu về Gia đình Corleones? Để chi vậy?"

"Đúng thế," Kelly nói. "Em đã khám phá ra tất cả những gì cần biết về họ. Và anh biết em đã phát hiện được những gì không? Họ không hùng mạnh đến độ anh không thể thắng họ, Luca à. Ai cương mãnh hơn anh? Anh có thể giành lấy lãnh địa của họ và làm ra hàng triệu triệu đô."

Luca nói, " Có lẽ đó là chuyện sẽ phải như thế, giờ đây khi em đã cài ta vào thế phải giết một trong những đứa con của Vito. "

"Còn về em thì sao?" Kelly hỏi, giọng nàng hơi dịu lại, điểm một chút sợ hãi, hết dám điên như vừa rồi. "Anh cũng giết cả em nữa, phải

https://thuviensach.vn

không?"

"Không đâu," Luca nói. "Ta không giết cưng đâu." Hắn bắt đầu bước xuống cầu thang, chuyển động của hắn chậm chạp và ì ạch như thể sức nặng của cái thân hình quá khổ đang kéo hắn xuống. "Nhưng ta sẽ ban ân huệ cho cưng một trận đòn nhớ đời."

"Tới đi!" Kelly lại thách thức. "Ta còn gì để mất? Ta cũng chẳng thiết gì nữa đâu. Trâu đạp cũng chết, bò đạp cũng chết mà chó cắn cũng chết. Ta đếch sợ!" Máu khùng lại cuộn lên, ả vênh mặt, hất cằm về phía Luca. Ả leo lên một bậc thang nữa và chờ hắn.

Eileen giở tấm ra trải giường lên và nhìn dưới đó. "Trời đất! Sonny," nàng nói," lẽ ra người ta phải xây một điện thờ cho cái vật... linh thiêng kia!"

Sonny đùa nghịch với tóc của Eileen nơi mái tóc rũ xuống đôi bờ vai trần của nàng. Chàng thích cảm nhận tóc nàng, cảm giác mượt mà tinh tế mà làn tóc đó đem lại cho những ngón tay chàng. Hai đứa còn nấn ná trong giường nàng vào một chiều thu lộng gió. Ánh nắng lọt vào phòng xuyên qua những bức màn cửa sổ dọi lên hộp giường phía trên đầu thành một đường thẳng và làm cho căn phòng nhuốm màu đỏ. Caitlin đang ở với bà ngoại hàng tuần vào ngày thứ tư suốt từ sáng cho đến bữa ăn tối. Eileen đã đóng cửa tiệm bánh từ trước đấy một giờ.

Sonny nói, " Có nhiều bạn ở trường đã đặt cho anh biệt danh Cương Trường Côn đấy."

"Cương Trường Côn, thật à?"

"Còn không thật sao?" Sonny vênh mặt lên, dương dương tự đắc với... "niềm kiêu hãnh dương vật" (phallic pride; t.Pháp *orgueil phallique*) mang đầy tính "sô-vanh giống đực" (male chauvinism). Em

https://thuviensach.vn

biết không, hồi đó sau giờ thể dục thể thao bọn anh lại so cựa nhau xem đứa nào đáng mặt đệ nhất anh hào và anh còn giữ lại tấm ảnh thời đó..."

"Rồi, tôi đã hân hạnh được xem tấm ảnh độc chiêu đó rồi," Eileen nói. "Hay ho gớm! Ông tướng khỏi cần giải thích nhiều lời nữa."

"Tất nhiên rồi. Nói thế thôi để cưng khỏi phải mơ tưởng một cao thủ ngoại hạng nào qua mặt được Sonny này nữa. Tượng đài Đệ Nhất Cương Trường Côn vĩnh viễn thuộc về ta, không ai có thể xô ngã!" Sonny quàng tay ngang ngực Eileen và kéo nàng vào mình.

Eileen tựa đầu vào ngực chàng. Im lặng một hồi, và rồi nàng nhặt lên nơi chỗ nàng vừa bỏ xuống. "Thật thế, Sonny," nàng nói, " chúng ta nên có một tấm hình đó. Khi em kể với các bạn gái họ sẽ nghĩ em là kẻ nói dối ghê tởm nhất nơi Thành phố New York này."

"Thôi đi," Sonny nói. "Chúng ta đều biết em không bao giờ kể lể với bất kỳ ai bất kỳ chuyện gì."

"Đúng là vậy," Eileen nói. Nàng thêm, với chút nuối tiếc bâng khuâng, " Nhưng mà em thích khoe chuyện này biết bao. Để nhìn thấy vẻ ganh tị nơi các bạn gái em!"

Sonny kéo tóc nàng ra sau không còn phủ mặt nàng để chàng có thể thấy đôi mắt nàng. "Không, em sẽ không làm thế," chàng nói. "Em thích chôn kín những bí mật mà."

Eileen nghĩ về chuyện đó rồi nói, " Cũng đúng nữa. Em thấy là mình không nên kể lể với bất kỳ ai là mình đang quần thảo tưng bừng trên đấu trường nệm mút-xơ với người bạn tốt của cậu em mình."

Sonny hỏi, " Em ngại làm tổn hại cái danh thơm *tiết hạnh khả phong* của em đấy à?"

https://thuviensach.vn

Eileen chuyển hướng thể trọng và xoay đầu nàng để cho má nàng áp vào ngực Sonny và hàng tóc xoăn trải từ vú này tới vú kia như những sãi cánh. Trên tủ quần áo của nàng một tấm ảnh đặt trong khung của Jimmy và Caitlin được đặt úp mặt xuống. Nàng luôn luôn quay mặt tấm ảnh xuống khi nàng hú hí với Sonny - nhưng chuyện này cũng chẳng giúp được gì. Trong bức hình đó Jimmy Gibson vùa tung đứa con gái lên cao. Hai cánh tay chàng giang rộng ra trong lúc chàng nhìn lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Caitlin và mãi mãi chờ con bé rơi xuống lại trong vòng tay mình. "Em nghĩ là mình cũng có điều e ngại vì quan hệ của chúng ta có vài điểm không ổn lắm," nàng nói. "Về tuổi tác anh mới mười bảy, kém em đến bảy, tám tuổi, nhưng còn điều tồi tệ hơn chuyện đó nữa - anh là một người Ý."

"Em đâu có vẻ bận tâm về chuyện đó."

"Em thì không, đúng rồi," Eileen nói, "nhưng gia đình em lại không cởi mở như thế đâu."

"Bởi đâu mà nhiều người Ái Nhĩ Lan lại nghĩ tệ về người Ý như vậy?"

"Chứ người Ý cũng có ưa gì người Ái Nhĩ Lan đâu, đúng không?"

"Chuyện đó lại khác," Sonny nói. Chàng vòng cả hai tay quanh ngực nàng và kéo nàng lại sát hơn. "Người Ý đối đầu với người Ái," chàng thêm, " nhưng họ không cho rằng người Ái là ghê tởm, đáng khinh. Trong khi đó nhiều người Ái lại coi người Ý như là dơ dáy, đáng tởm."

"Ồ," Eileen hỏi, " Giờ đây chúng ta có đang nói chuyện nghiêm chỉnh không đấy?"

"Nghiêm chỉnh, chứ không *nghĩnh chim* à?" Sonny bông lơn.

https://thuviensach.vn

Eileen nghĩ ngợi một lát cho câu hỏi. Phòng ngủ được khép lại và khóa và trên mặt sau, áo jacket và mũ của Sonny treo ở cái móc trên đầu cánh cửa. Còn quần áo làm việc của nàng được treo ở móc bên dưới. Nàng nhìn trừng trừng vào chiếc bờ-lu xám xịt và chiếc váy cùng màu, và qua cánh cửa khép đến nhà bếp ngoài kia và qua nhà bếp đến những bức tường ngói đỏ của căn hộ, nơi nàng có thể nghe Bà Fallon đang đập thảm, nệm nơi lối thoát hỏa hoạn. "Em nghĩ," nàng nói, " đối với phần lớn người Ái thì người Ý không phải dân da trắng, phải không? Họ nghĩ về người Ý như thể họ nghĩ về người da màu, làm như người Ý không phải cùng giống da trắng như dân châu Âu? "

"Em có nghĩ thế không?" Sonny hỏi. "Em có nghĩ chúng ta không cùng một giống?"

"Em cần chi quan tâm mấy chuyện đó?" Eileen nói. "Em chẳng đang ngủ với anh sao?" Nàng nâng tấm chăn lên và lại nhìn dưới đó. "Anh đúng là một quái kiệt, Sonny à!" nàng nói. "Eo ôi, kinh quá!"

Sonny lật Eileen nằm ngửa ra và cho tia nhìn lơ lửng bay lượn trên người nàng. Chàng thích ngắm nghía màu trắng ngà của làn da nàng, mềm mại như kem, với một vết sinh con nhỏ màu đỏ đỏ nơi ngang hông, một dấu vết mà không ai khác thấy được.

"Anh đang nghĩ gì thế, Sonny Corleone?" Eileen nhìn xuống và nói. "Đừng bận tâm. Em thấy anh đang nghĩ gì."

Sonny vuốt tóc nàng ra khỏi mặt nàng và hôn đôi môi nàng.

"Chúng ta không thể," nàng nói.

"Tại sao không?"

"Vì như thế sẽ là ba lần chỉ trong chưa đầy buổi chiều!" Eileen ấn hai bàn tay vào ngực Sonny, đẩy ra để giữ khoảng cách. "Ta đã là lão

https://thuviensach.vn

bà, Sonny à. Ta không kham nổi nữa đâu!"

"Ô, cố lên tí mà," Sonny nài nỉ. Chàng lại hôn nàng và mân mê đôi vú nàng.

"Không được," Eileen nói. " Thôi đi. Em sẽ trở nên lố bịch nếu cứ dài dài như thế này. Người ta sẽ để ý!" Khi Sonny không chịu dừng mà vẫn cứ lần khân làm tới, nàng thở ra, hôn chàng một nụ hôn chiếu lệ, qua quýt lên má, và luồn lách người ra khỏi chàng. "Vả chăng cũng muộn quá rồi. " Nàng ngồi dậy, ra khỏi giường, tìm chiếc quần xì-líp trong một ngăn quần áo, và mặc vào. "Cork có thể đến," nàng thêm. Nàng ra hiệu cho Sonny ra khỏi giường.

"Cork không đến đây vào buổi chiều đâu." Sonny lót một chiếc gối dưới đầu và đan hai tay để ngang bụng.

"Nhưng nó có thể đến," Eileen nói, " và khi đó cả hai ta đều khó ăn khó nói."

"Em có chắc là Cork không có ý tưởng nào về chuyện chúng mình?"

"Tất nhiên là nó không có ý tưởng nào về chuyện chúng mình!" Eileen nói. "Bộ anh khùng sao, Sonny? Bobby Corcoran là người Ái Nhĩ Lan và em là người chị thánh thiện của cậu ta. Cậu ấy không tin là chị mình lại ham chuyện xếc-xiếc!" Nàng đá vào tấm nệm. "Dậy và mặc quần áo vào cho tử tế! Em còn phải đi tắm rồi đi đón Caitlin trước sáu giờ." Nàng nhìn vào đồng hồ đeo tay để trong tủ. "Ôi Lạy Chúa tôi!" nàng hơi hoảng, "đã năm giờ rưỡi rồi."

"A, lũ khùng," Sonny nói. Chàng đứng dậy, tìm đống quần áo của mình nơi mép trong giường, và bắt đầu mặc đồ. "Em làm bà cụ sớm thế uổng quá." Chàng kéo phéc-mơ-tuya quần lên và mặt áo lót vào.

https://thuviensach.vn

"Nếu không thế," chàng thêm, "anh sẽ còn quần em thêm một trận ra trò."

Eileen lấy áo jacket và mũ của Sonny từ trên móc cửa chính. Nàng gấp áo jacket trên tay, tay kia cầm mũ. "Đây là một cuộc vui thoáng qua của chúng ta thôi," nàng nói, vừa nhìn Sonny cài cúc áo sơ mi và thắt giây nịt. "Cork sẽ không bao giờ có thể biết về chuyện này, hay bất kỳ ai khác. Tôi lớn hơn cậu cả mười tuổi và chuyện là như thế."

Sonny lấy áo jacket từ tay nàng và chui người vào trong khi nàng chụp chiếc mũ lên mớ tóc xoăn bồng bềnh của chàng và kéo xuống đầu. "Tôi sẽ đi ăn tối với một cô nàng rất xinh vào Chủ nhật này," chàng ta khoe với nàng. "Cô bé mới mười sáu tròn trăng và là dân Ý."

"Thế thì tốt cho cậu," Eileen nói và lùi lại một bước xa chàng. "Tên cô bé là gì?"

"Sandra." Sonny đưa tay chạm vào cái núm cửa nhưng mắt vẫn nhìn vào Eileen.

"Được, nhưng đừng vùi hoa dập liễu nàng nghe, Sonny Corleone." Eileen chống hai tay lên hông và nhìn Sonny một cách nghiêm khắc lạnh lùng. "Mười sáu là còn quá trẻ đối với những gì chúng ta đang làm."

"Và chúng ta đang làm cái trò gì vậy?" Sonny hỏi, cười nhăn nhở.

"Đồ quỉ! Biết quá còn làm bộ hỏi!" Eileen mắng yêu chàng kép trẻ. Nàng đẩy chàng ra khỏi phòng ngủ, vào nhà bếp và theo chàng đến cửa trước. "Chuyện này chẳng phải là ăn đời ở kiếp gì đâu mà chỉ là vui được lúc nào hay lúc đấy thôi," nàng nói, nhón chân lên để hôn chàng một cái "chóc" lên môi. "Chẳng là gì mà chỉ là tình vui theo gió mây trôi nên thôi, đừng để ý sầu mưa xuống đời làm chi cho nặng lòng nhau. Bởi dầu sao em cũng đã là nàng tiên gãy cánh đêm xuân, bước

https://thuviensach.vn

lạc sa xuống trần... thành tình nhân đứng giữa trời không khóc mộng thiên đường..." nàng ngân nga và mở cửa tiễn chàng.

Sonny liếc nhìn vào sảnh để chắc rằng chỉ có hai đứa với nhau. "Thứ tư tới nhé?"

"Ử, cứ đến hẹn lại lên," Eileen đáp. Nàng nháy mắt cho chàng và khép cửa lại và sau đó đứng với một tay tì lên núm cửa và lắng nghe Sonny đi xuống các bậc thang. "Lạy Chúa," nàng thốt lên khi nghĩ đến thời gian. Nàng bước vội đến phòng tắm và ngồi vào bồn tắm khi nước còn đang chảy.

.....&.....

https://thuviensach.vn

6.

T omasino Cinquemani gãi hàng xương sườn bằng một tay và tóm chặt ly whiskey với tay kia. Cuộc vui đã qua đêm từ lâu và bước sang ba giờ sáng, và anh ta đang ở quầy rượu với Giuseppe Mariposa, Emilio Barzini và Tony Rosato. Hai chú em của Emilio và Tony, Ettore và Carmine, là những chàng trai còn trong độ tuổi đôi mươi, chen chúc nơi quầy cùng với Tomasino. Frankie Pentageli, trong độ tuổi bốn mươi, đu đưa chiếc ghế đối diện cái bàn với đôi cánh tay gấp lại bên trên chỗ tựa đầu phía sau. Họ đang ở hộp đêm Chez Hollywood, một trong những hộp đêm của Phillip Tattaglia ở trung tâm Manhattan. Nơi chốn này rộng mênh mông, với những cây cọ và cây dương xỉ trồng trong chậu rải rác qua một sàn nhảy rất rộng. Quầy của họ là một trong nhiều quầy để dọc theo tường, làm thành góc thẳng với chỗ của ban nhạc, nơi đó mấy nhạc công và một nữ ca sĩ đang tán chuyện trong lúc các nhạc công đang thu dọn nhạc cụ của họ. Cô ca sĩ mặc một áo dài đỏ có những hình đĩa tròn lấp lánh với một sợi dây chuyền dài xuống tận rốn.

Nàng có mái tóc màu vàng bạch kim và đôi mắt sẫm màu khói. Giuseppe đang kể chuyện tếu cho cả bàn nghe, và thỉnh thoảng chàng ta ngừng một lát, nhìn chăm chăm vào cô gái, một cô gái có vẻ như còn chưa đến tuổi hai mươi.

Mariposa, như bao giờ vẫn thế, bảnh bao, lanh lợi trong chiếc sơ mi hồng cổ trắng và một kim cài bằng vàng thay vì cà vạt. Tóc rẽ ngôi chính giữa, trắng như tuyết, tương phản với áo jacket và bộ vest màu đen. Dáng ông ta mảnh mai thon thả và trong lứa tuổi đầu lục tuần, mặc dầu trông trẻ hơn tuổi nhiều. Tomasino, bốn mươi bốn tuổi, một anh chàng to lớn vụng về, cồng kềnh vướng víu, rậm lông dày tóc, tạo

https://thuviensach.vn

thành ngoại hình của một con khỉ đột mặc quần áo. Bên cạnh chàng ta, Ettore và Carmine là một cặp thiếu niên gầy gò.

Frankie Pentangeli nghiêng người về phía trước, trên cái bàn. Đầu hói và mặt tròn với đôi lông mày rậm và hàng ria dày che phủ môi trên, lão ta có giọng nói như thể vọng lên từ hầm đá cuội. "Hey, Tomasino," lão kêu. Lão ngoác mồm ra và chỉ vào một trong những chiếc răng cấm. "Mình nghĩ là mình bị sâu răng ở trong."

Cả bàn phá ra cười.

"Bạn muốn mình cố định nó cho bạn?" Tomasino nói. "Lúc nào cần cho mình biết nhé."

"Ồ không, cám ơn," Frankie nói. "Mình có nha sĩ riêng rồi."

Giuseppe cầm ly rượu lên và chỉ vào cô ca sĩ nơi ban nhạc. Lão hỏi cả bàn, "Các bạn có nghĩ mình nên mang em gái kia về nhà tối nay?"

Frankie lắc quanh để nhìn.

"Mình nghĩ có lẽ mình cần người mát-xa rồi lại mát gần đấy," Giuseppe nói. Lão xoa xoa một bên vai. "Mình hơi đau nhức ở đây," lão thêm, và cả đám phải cố "bóp nặn" ra những tiếng cười để làm vui lòng thống lĩnh, dầu kiểu pha trò của sếp nhạt như nước ốc!

Emilio nói, " Bạn trai của cô bé sẽ không chịu đâu. " Với một tay, chàng nghịch ly rượu Bourbon, mà chàng ta nhâm nhi cả tiếng rồi chưa hết, và với tay kia chàng nắm cổ áo mình, vuốt thẳng chiếc nơ hình cung màu đen ra. Chàng là một gã đẹp trai với mái tóc đen tuyền, chải ngược ra sau trán theo kiểu Pompadour (phong cách Pháp thời vua Louis XV và Louis XVI).

Giuseppe hỏi, "Bạn trai ả là ai?"

https://thuviensach.vn

"Chú bé thổi clarinet đấy." Carmine Rosato nói.

"Xì..." Mariposa quan sát tay chơi clarinet và rồi đột ngột quay lại đối mặt Emilio. "Chúng ta đang làm gì về vụ Corleone?" lão hỏi.

Emilio nói, " Tôi đã phái mấy đứa đi nói chuyện với Clemenza và.."

"Và chúng ta lại thêm một chuyến hàng bị đánh cướp." Mariposa bấu vào ly whiskey như thể lão sắp ném ly rượu vào mặt ai đó.

"Họ thề là họ không hề liên quan đến chuyện ấy," Emilio nói. Chàng ta nhấp một ngụm nhỏ Bourbon, nhìn Mariposa xuyên qua ly rượu.

"Hoặc là Clemenza còn nếu không thì chính Vito. Một trong hai đứa chúng nó thôi," Giuseppe nói. "Còn ai khác?"

Frankie nói, " Này Joe. Ông không nghe chuyện người đồng hương của chúng ta đang tranh cử chức Thị trưởng sao? Tội ác đang lan tràn khắp thành phố. " Hắn rút được một tràng cười từ Tomasino.

Mariposa nhìn vào Tomasino và quay lại Frankie. Lão cười mỉm rồi cười lớn. "Fiorello LaGuardia," lão nói, " con lợn béo xứ Napoli đó, có thể hôn cái mông Sicily của ta. " Lão đẩy ly rượu ra xa. "Khi ta dứt điểm chuyện LaConti, ta sẽ chăm sóc cẩn thận cái tên dẻo mồm dẻo miệng *tiếu lý tàng đao* Corleone đó. " Lão dừng lại và nhìn quanh bàn. "Ta sẽ chăm nom Corleone và Clemenza ngay từ bây giờ, trước khi chúng vươn vai đứng dậy, đủ lông đủ cánh để có thể gây phiền cho ta. " Mariposa chớp mắt và rồi lại chớp mắt - một động tác quen thuộc của lão mỗi khi lão có chuyện bồn chồn hay tức giận. "Bọn chúng đang mua chuộc cớm và quan tòa để tạo ra bộ áo giáp pháp lí. Một tổ chức như thế là có mưu đồ chẳng phải vừa. " Lão lắc đầu. "Những mưu đồ đó chưa hiện ra ngay bây giờ đâu nhưng chúng ta cần bóp

https://thuviensach.vn

chết chúng từ trong trứng nước, đừng để chúng nở ra thành bầy quạ hay bầy kên kên thì chúng sẽ rỉa thịt chúng ta chỉ còn trơ xương đấy!"

Ettore Barzini phóng tia nhìn qua bàn đến ông anh. Emilio gật đầu ra dấu hiểu ý, nhưng hầu như không nhận thấy, một cử chỉ giữa anh em. Ettore nói, " Cũng có thể là Tessio xoáy chúng ta đấy, Joe à."

Mariposa nói, " Ta sẽ cho người canh chừng Tessio."

Tony Rosato, ngồi kế bên Emilio, đằng hắng lấy giọng. Phần lớn cả đêm rồi chàng ta vẫn yên lặng, và tất cả những người khác đều quay nhìn chàng ta. Đó là một anh chàng cao to, khỏe mạnh, một vận động viên điền kinh, một kẻ cơ bắp với tóc ngắn, đen và đôi mắt xanh. "Thứ lỗi cho tôi, Don Mariposa," hắn nói, " nhưng có điều tôi không hiểu. Tại sao chúng ta không làm cho tên cục súc Brasi khai ra cho chúng ta những gì hắn biết?"

Frankie Pentageli khịt mũi và Mariposa trả lời ngay, " Ta không muốn dây dưa với tên hủi Luca Brasi. Ta từng nghe chuyện hắn bị bắn mà vẫn lừng lững bước đi. " Lão cạn ly rượu, mi mắt lão chớp chớp, và nói, " Ta không muốn dây dưa với hắn."

Giuseppe lên giọng vừa đủ để bắt sự chú ý của các nhạc công. Họ ngưng những gì đang làm để nhìn vào quầy trước khi trấn tĩnh lại và nhanh chóng trở lại với câu chuyện riêng của họ.

Tomasino mở khuy áo ở cổ, nới lỏng cà vạt, và gãi cổ. "Tôi biết có thể tìm ra Luca Brasi ở đâu," chàng ta nói, rồi dừng lại và đặt một tay lên ngực như thể bỗng đâu có cái gì đó làm chàng ta nhói tim. " *Agita* " (Khó tiêu), chàng ta nói với những người kia, họ đang quan sát chàng. "Tôi biết một vài chú chim non từng làm ăn với hắn," chàng ta tiếp tục. "Nếu ông muốn tôi sẽ đi nói chuyện với hắn."

https://thuviensach.vn

Mariposa chiếu tướng Tomasino một lúc, sau đó quay sang Emilio và Tony. "Corleone và Clemenza – và Genco Abbandando. Ta sẽ bỏ túi cả bọn chúng nó, trong khi chúng còn dễ bỏ túi. Phần lớn lợi nhuận của chúng đến từ những nguồn khác hơn là buôn rượu lậu - và điều đó sẽ tạo ra vấn đề cho bọn chúng sau khi bãi bỏ đạo luật Cấm Rượu." Lão lại lắc đầu, muốn nói rằng đấy không phải là cách mọi chuyện sẽ diễn ra. "Ta muốn những chuyện làm ăn của bọn chúng, kể cả việc kinh doanh dầu ô liu của Vito," lão nói. "Khi giải quyết xong LaConti, chúng sẽ là cái đích kế tiếp. " Lão quay sang Frankie Pentageli. " Chú mày biết Vito chứ. Chú từng làm việc với hắn cho đến gần đây, phải không?"

Frankie nhắm mắt lại và quay đầu nhè nhẹ, một cử chỉ chấp nhận rằng mình có biết Vito nhưng cố tình mập mờ, lập lờ nước đôi. "Tất nhiên là tôi biết Vito," chàng ta nói.

"Chú mày có vấn đề gì với chuyện này?"

"Vito là một tên chó đẻ kiêu căng ngạo mạn. Hắn rất tự phụ, coi mình là tài giỏi hơn mọi người khác. Tên con hoang ngu xuẩn đó nghĩ rằng hắn ta là tay tuấn kiệt thượng thặng của dân Ý hay là những thứ huênh hoang vô nghĩa đại loại như vậy." Frankie dùng một ngón tay khuấy ly rượu lên. "Tôi thấy hắn chẳng có gì ghê gớm."

"Tốt!" Mariposa vỗ bàn, khép lại cuộc hội thảo. Lão quay sang Tomasino. "Chú mày đi nói chuyện với thằng chó đẻ khốn nạn Luca Brasi," lão nói, " nhưng hãy mang theo mấy cận vệ. Ta không thích những câu chuyện ta từng được nghe về tên con hoang đó."

Tomasino kéo cổ áo và thọc tay vào để gãi ở dây đai của áo lót. "Tôi sẽ lo chuyện này," chàng ta nói.

Giuseppe chỉ vào Carmine và Ettore. "Thấy cái này không?" lão nói. "Các chú nhóc có thể học hỏi được vài điều hay đấy." Lão tự rót

https://thuviensach.vn

một ly mới từ chai whiskey Canada. "Emilio," lão nói, " làm ơn giúp ta chuyện này tí. Đến nói chuyện phiếm với thằng nhóc chơi clarinet kia. " Lão ra hiệu qua bên kia bàn. "Còn chú mày, Carmine. Đi mang con *rồng lộn* kia về đây. " Với đám còn lại, lão bảo, " Được rồi, các chú. Tự tìm cái gì để làm cho mình bận rộn đi."

Giuseppe nhấm nháp ly rượu trong khi những người cùng bàn tản đi. Lão theo dõi trong khi tay chơi clarinet biến đi qua một hành lang với Emilio. Carmine nói chuyện với nàng ca sĩ mặc áo đỏ có những khuyên tròn lấp lánh, và nàng ta nhìn lại phía sau mình, nơi trước đây bạn trai nàng vẫn đứng. Carmine nói thêm vài lời với nàng. Khi nàng nhìn vào bàn Giuseppe nâng ly rượu lên và cười điệu. Carmine đặt một tay sau lưng cô gái và dìu nàng ta đi qua phòng.

Donnie O'Rourke đứng đợi dưới tấm bạt che màu xanh lá cây của bar Paddy's trong khi một cơn mưa rào bất chợt trút xuống đường phố và một con sông nhỏ nước mưa chảy dọc theo mép đường và đổ vào cống vốn nhanh chóng bị nghẽn vì các tờ giấy báo và rác rưởi. Chàng ta dỡ cái mũ quả dưa ra và rảy đi những giọt nước. Bên kia đường hai phụ nữ lớn tuổi với những túi giấy màu nâu nơi tay đang tán gẫu nơi một hành lang mở trong khi một cậu bé chạy lên xuống các bậc thang đằng sau họ. Một trong những người đàn bà nhìn về phía chàng ta rồi nhanh chóng nhìn đi hướng khác. Mặt trời, vốn vẫn chiếu sáng rực rỡ mấy phút trước đó, dường như sẽ khải hoàn một khi những đám mây bão qua đi. Khi chàng ta thấy chú em quẹo ở góc phố và tiến lại gần bằng bước chạy lúp xúp dưới một chiếc dù đen, Donnie chống nạnh cả hai tay lên hai bên hông và quay lại đối diện em. Chàng ta quở trách, " Có lẽ chú mày cũng sẽ trễ khi đến dự đám tang của chính mình," ngay khi chú em ra khỏi cơn mưa và đến dưới mái che.

Willie O'Rourke gấp dù lại và giũ nước. Chàng ta thấp hơn anh mình khoảng một inch và trong khi ông anh Donnie mạnh khỏe, gân guốc bao nhiêu thì chú em lại gầy gò, mảnh khảnh bấy nhiêu. Từ thuở

https://thuviensach.vn

còn là nhi đồng cho đến khi là thanh niên Willie vẫn luôn ốm yếu và chỉ hiện nay, đến độ tuổi ba mươi, chàng ta mới tương đối gọi là khỏe mạnh - mặc dầu vẫn còn dễ bị lây nhiễm bất kỳ mầm bệnh nào đang lảng vảng chung quanh - và luôn luôn vẫn có thứ gì đó lởn vởn quanh ta. Donnie lớn hơn Willie bảy tuổi - vừa như là cha vừa là anh cả của chàng này - và càng là như thế đối với chú em út, Sean, hãy còn ở độ tuổi đôi mươi. Cha mẹ chúng là những kẻ nát rượu, suốt ngày say sưa bét nhè khiến cuộc sống của con cái trở nên khốn khổ quá sức chịu đựng cho đến khi Donnie, tức nước vỡ bờ, hạ quyết tâm chấm dứt những cuộc đánh đập con cái vô tội vạ và lạm dụng sức lao động của những đứa con nhỏ, khi chàng ta vừa đến tuổi mười lăm, bằng cách đánh trả lại ông bố một trận cẩn thận khiến cụ phải nằm viện liền mấy ngày đêm. Sau đó không bao giờ còn có vấn đề về chuyện ai điều hành công việc trong nhà. Cả Sean lẫn Kelly - cô gái út trong nhà - không bao giờ còn phải đi ngủ mà bị bầm giập, thâm tím vì đòn roi còn phải nhịn đói nữa - những chuyện vốn như cơm bữa đối với Donnie và Willie trước đây.

Willie bào chữa, " Em còn phải quay trở lại để lấy dù mà. Anh biết là em rất dễ bị cảm lạnh. " Chàng ta gấp dù lại và móc vào tay.

Đằng sau chúng, Sean ra khỏi Paddy’s với nụ cười toét miệng trên mặt. Anh chàng này lúc nào cũng tươi cười. Trong ba anh em trai chỉ có chàng ta là đẹp trai nhờ thừa hưởng những nét ưa nhìn của bà mẹ. "Tốt hơn anh nên vào trong đó xem tình hình thế nào," chàng ta nói với Donnie. "Rick Donelly và Corr Gibson suýt giết nhau vì chuyện gì đấy xảy ra từ hồi năm xưa xa lắc. Ôi lạy Chúa!," chàng ta thêm, " nếu anh không vào ngay sợ họ sẽ bắn nhau đấy."

"Bọn anh đang đến đây," Donnie nói. "Đến rót cho mọi người một tua khác."

https://thuviensach.vn

"Ờ, phải đấy," Sean nói, " đó chính là thứ họ cần, một tua rượu khác. " Chàng ta biến vào trong bar. Anh em nhà Ó'Rourke, Donnie và Willie, nổi tiếng là những kẻ chống uống rượu. Sean thì thỉnh thoảng mới làm một ly, nhưng không hơn. Thế nhưng Kelly, thừa hưởng máu ghiền chất cay của hai đấng sinh thành, và ba ông anh cũng bó tay không thể ngăn cản cô em mỗi ngày ít ly thành y lít. Nàng ta thoát ngoài vòng cương tỏa của bất kỳ ai từ khi nàng trở thành một người đẹp ở tuổi mười sáu.

"Ta sẽ dàn xếp mọi chuyện," Donnie nói.

"Thì trước nay vẫn thế, có bao giờ khác?"

"Chú mày có mang hàng nóng theo chứ?"

"Tất nhiên rồi," Willie nói, và chàng ta chạm vào khẩu súng đang mang dưới áo jacket. "Anh nghĩ em cần món đó?"

"Không," Donnie nói, "chỉ vì lí do an toàn."

"Em vẫn nghĩ anh hơi bị hâm đấy. Anh sẽ chẳng mấy chốc làm cho cả bọn chúng ta bị giết sạch đấy, em nghĩ như thế."

"Đừng bao giờ để tâm điều chú mày nghĩ," Donnie nói.

Một khi ở bên trong Paddy's, Donnie kéo mấy bức màn xanh xuống che những cửa sổ kính khung nhôm và khóa cửa chính, trong khi Willie gặp những người khác ở bar. Rick Donally và Corr Gibson đang cười đùa và vỗ vào lưng nhau. Donnie quan sát trong lúc hai tay này cụng ly bia với nhau, làm văng bọt qua thành ly, và đặt ly xuống sau vài lần nốc bia ừng ực, theo sau là tiếng cười giòn của hai đứa và những đứa khác. Những gì chúng cãi nhau, may mắn thay đã được giải quyết êm đẹp khiến mọi người đều thấy nhẹ nhõm, đặc biệt là Billy, em của Rick, nãy giờ vẫn ngồi bên kia bar. Rick, trong độ tuổi đầu

https://thuviensach.vn

bốn mươi, lớn hơn Billy nhiều tuổi nhưng hai người trông giống nhau đến nỗi họ có thể bị nhầm là anh em sinh đôi. Billy rút tay ra khỏi túi áo jacket và nhấm một ngụm bia.

Pete Murray và Stevie Dwyer ngồi trước quầy bar, đối diện mấy tấm kiếng và kệ rượu, và sau đó Corr Gibson, kết thúc cuộc giải hòa với Rick Donnelly, lại nhập bọn với họ và ngồi xuống bên Murray. Trong đám này thì Pete thuộc hàng lên lão với độ tuổi năm mươi. Là một công nhân lên xuống hàng ở bến cảng từ thuở thanh niên cho đến giờ, lão có đôi cánh tay như những khẩu đại pháo. Stevie Dwyer Nhỏ, ngồi phía bên kia của Pete, so với lão trông giống như một thiếu niên trong dàn đồng ca nhà thờ. Giữa cả đám, Corr Gibson thích hợp nhất với vai diễn tay găng-x-tơ Ái Nhĩ Lan, với bộ cánh phô trương và đôi ghệt mắt cá chân và với cây gậy đen phủ sơn mài bóng, mà lão cầm ở đầu mấu, giống như cây ba-toong của một quí ông thanh lịch.

"Tiếp viên!" Donnie la lớn trong lúc mở đường đến quầy bar. Chàng ta vỗ vai Billy Donnelly khi đi ngang qua anh chàng này. Khi chàng ta đến sau quầy và đối diện mọi người, chàng ta chắp hai tay lại như cầu nguyện và mở lời một cách long trọng, " Thưa toàn thể anh em, hôm nay chúng ta họp mặt nơi đây" Khi nghe vang lên tràng cười mà mình chờ đợi, chàng nhân dịp đó rót một ly bia cho mình.

"Thưa Cha xứ O'Rourke," Corr Gibson pha trò và gõ cây gậy lên quầy bar, "Chắc là Cha sẽ ban một huấn từ cho chúng con, phải không thưa Cha?"

"Ông anh nói quá. Huấn từ huấn thị gì đâu, chỉ là" Donnie nói, và uống một ngụm bia nhỏ. Mọi người đều biết chàng ta kiêng bia rượu, nhưng họ dường như hài lòng với cử chỉ hòa đồng thân thiện của chàng ta khi cầm ly bia, đầu chàng chỉ nhấp môi. "Xin anh em nghe đây," chàng ta nói, " Tôi không dám lợi dụng thời giờ quí báu của anh

https://thuviensach.vn

em khi mời anh em họp mặt ở nơi đây để nhờ vả tiền bạc của anh em đâu, vậy nên, để bắt đầu xin anh em hãy biết cho điều đó."

"Vậy thì chúng ta làm gì ở đây?" Corr hỏi. "Đừng nói với ta rằng bạn đang dự định tranh cử vào hội đồng thành phố đấy chứ, Donnie."

"Ồ không đâu," Donnie nói, " Tôi chẳng tranh cái danh hão nào hết, Corr à - và đấy chẳng phải là điểm chính yếu hay sao?" Chàng ta nhìn mặt những người quanh mình. Tất cả họ đều yên lặng, chờ nghe những gì chàng ta sẽ nói tiếp theo. Tiếng mưa rơi xuống tòa nhà và nơi đường phố hòa nhịp với tiếng quay vù vù của mấy chiếc quạt trần. "Đấy chẳng phải đúng là điểm chính yếu sao," chàng lặp lại, thích âm thanh của câu chữ này. "Tôi đến đây không phải để vận động tranh cử mà những gì tôi làm ở đây hôm nay là trình bày với các bạn - những đồng sự quí mến của tôi - về những kế hoạch làm ăn cho chúng ta mà tôi hằng ấp ủ. Tôi đã từng bàn bạc với Pete Murray và anh em nhà Donnelly và tôi cũng từng hé lộ đôi lời, lúc này lúc khác với các bạn đây. " Chàng ta ra dấu với từng người ở quầy bar với ly bia của mình. "Tất cả các bạn đều biết ý tưởng của tôi," chàng ta nói, lên giọng. "Đã đến lúc chúng ta chứng tỏ cho bọn Ý rằng chúng đã lấy đi bao nhiêu công việc làm ăn của chúng ta, hết cái này đến cái khác, cho đến khi chỉ còn chừa lại cho chúng ta ba cái thứ cơm thừa canh cặn mà chúng không thèm nuốt hay những công việc mà chúng chưa giành giật được từ chúng ta. Đã đến lúc phải cho chúng biết điều đôi chút và đá đít chúng về những khu riêng của bọn chúng và cút khỏi lãnh địa của chúng ta."

Quanh quầy bar mọi người tỏ vẻ nghiêm trọng. Họ nhìn xuống ly bia của mình hoặc nhìn vào Donnie.

"Các bạn nghe đây," Donnie nói, mọi vẻ cố gắng hùng biện, diễn thuyết đều tan biến. "Chúng ta đã để cho Luca Brasi và Pete Clemenza và phần còn lại của những tên Ý kia xâm nhập vào những khu phố của

https://thuviensach.vn

chúng ta và sang đoạt từ tay chúng ta công việc bảo kê, cờ bạc, gái gú, rượu bia - mọi thứ. Chúng làm điều đó bằng cách hạ một vài tay đầu sỏ và sau đó đưa một vài tay khác nhưng cũng tại địa phương đó, như Terry O'Banion và Digger McLean làm đầu sai cho chúng. Và những người còn lại trong chúng ta tha thứ chuyện đó. Chúng ta không muốn một cuộc tắm máu và chúng ta tưởng rằng chúng ta vẫn có thể kiếm sống khấm khá - nhưng tôi xin nói với các bạn, những tên Ý với lòng tham không đáy kia sẽ không chịu thỏa mãn cho đến khi chúng thâu tóm mọi thứ trong cả thành phố này. Và điều cốt lõi tôi muốn nói với các bạn là tất cả những gì chúng ta cần phải làm để giữ phần chính đáng của chúng ta đó là dứt khoát từ bỏ thái độ cầu an thụ động và chứng tỏ cho chúng thấy chúng ta muốn chiến đấu." Donnie tạm dừng trước khi lại phát ngôn vào im lặng. "Anh em chúng tôi dự trù xử Luca Brasi và băng đảng của hắn. Đích thân chúng tôi sẽ làm chuyện đó," chàng ta nói, và đặt ly bia xuống quầy bar.

Corr Gibson dộng cây gậy xuống sàn nhà hai lần và khi mọi người nhìn về hướng lão, lão ra hiệu về phía Donnie. "Không phải chỉ là Brasi và Clemenza," lão nói, " hay ngay cả Vito Corleone. Mà còn Mariposa, anh em nhà Rosatos, anh em Barzini, hàng loạt bọn chúng cho đến con lợn ỉ Al Capone ở Chicago. Đúng là có cả một binh đoàn La mã, Donnie à. Đó chính là trọng tâm của vấn đề."

"Tôi không nói là chúng ta tiêu diệt toàn bộ nghiệp đoàn tội ác đó," Donnie trả lời. Chàng ta dựa ra sau và để hai cùi chỏ lên các kệ rượu như thể sẵn sàng cho một cuộc tranh luận lâu dài. "Ít ra là chưa," chàng ta nói, " trong khi chúng ta chưa có tổ chức thật sự. Điều tôi đang nói đó là, anh em chúng tôi muốn khử Brasi. Đặc biệt là chúng tôi muốn giành việc bảo kê của hắn. Chúng tôi muốn người của hắn làm việc cho mình, chúng tôi sẽ thu nạp bộ hạ của hắn."

"Nhưng vấn đề là," Pete Murray nói, nhìn lên từ ly rượu của mình, " Luca Brasi có Giuseppe Mariposa chống lưng. Nếu bạn khai chiến

https://thuviensach.vn

với Brasi, bạn sẽ phải khai chiến với Mariposa - và nếu bạn khai chiến với Mariposa, thì rồi, như Corr nói, bạn phải có chuyện với Rosatos rồi với Barzinis và Cinquemani, và còn cả đám bọn chúng."

"Nhưng Brasi chẳng có Mariposa nào chống lưng cả!" Willie kêu lớn, nghiêng người qua quầy bar hướng về Murray. "Đó là điểm chính," chàng ta nói. "Hắn chẳng có ma nào hậu thuẫn hay yểm trợ cho hắn cả."

Donnie không nhìn vào Willie. Chàng ta đợi cho em mình nói xong, rồi sau đó chàng ta nói như thể Willie chưa nói lời nào. "Chúng tôi nghe chính Brasi nói," chàng ta nói. "Hắn chẳng có Mariposa hay bất kỳ người nào khác chống lưng cho hắn cả." Chàng ta gật đầu về phía Stevie Nhỏ, và mọi người đều quay nhìn chú nhóc, như thể họ vừa mới nhận ra sự hiện diện của chú.

Stevie nói, " Tôi từng làm việc cho Sonny Corleone một thời gian và tôi có nghe được ít điều. Từ những gì tôi nghe được, thì Luca là một tay chơi độc lập. Chẳng có ai đứng đằng sau hắn. Thực tế, điều tôi nghe được, đó là Mariposa sẽ chẳng động chút xíu từ tâm nào dầu cho có thấy Brasi bị ai đó tùng xẻo ngay trước mắt lão."

"Mà tại sao như thế?" Pete Murray nói, chăm chăm nhìn xuống ly bia của mình.

"Tôi không rõ các chi tiết," Stevie nói. Chú hơi lắp bắp.

"Nghe này," Rick Donnelly nói trong sự yên lặng tiếp theo. "Tôi sát cánh với anh em O'Rourkes và em tôi cũng thế. Bọn Ý chỉ giỏi mưu mô xảo quyệt thôi chứ nhát như thỏ đế. Chúng ta chỉ cần bắn vỡ sọ mấy đứa là chúng sẽ khiếp vía co vòi cả thôi."

"Bọn chúng chẳng nhát gan như vậy đâu," Stevie Nhỏ nói. "Mấy anh đừng nghĩ thế. Nhưng em theo mấy anh. Quả là xấu hổ muốn độn

https://thuviensach.vn

thổ khi chúng ta để cho bọn Ý đẩy chúng ta ra rìa và chúng mặc sức tự tung tự tác. Tôi không chịu nỗi chuyện đó nữa."

Billy Donnelly, nãy giờ nghiêng người tựa ra sau, khoanh hai tay trước ngực như thế chàng ta đang đứng trên sân khấu và đang diễn vai nào đó, cuối cùng lên tiếng. "Luca Brasi, chỉ một mình hắn thôi, cũng đã là một địch thủ đáng gờm," chàng ta phát biểu ý kiến. "Hắn là một quái tượng của thiên nhiên và chúng ta sẽ không phải là những người đầu tiên cố gắng chăm sóc hắn."

"Cứ để anh em chúng tôi lo chuyện khử Luca Brasi," Donnie nói. "Xin anh em nghe này," chàng ta tiếp tục, " chúng ta hãy giải quyết dứt điểm trọng tâm của vấn đề, các bạn nghĩ sao? Khi chúng tôi xử lí Brasi, trách nhiệm của tất cả chúng ta là giữ vững nhiệt tâm. Nếu chúng ta đoàn kết với nhau, nếu chúng ta chứng tỏ một chút lòng dũng cảm Ái Nhĩ Lan, chúng ta sẽ đá đít những tên Ý kia và dạy cho chúng biết thế nào là lễ độ. Anh em có ý kiến gì không? Anh em chúng tôi có phải một mình gánh vác chuyện này? Hay các bạn sẽ hỗ trợ chúng tôi?"

"Em theo anh," Stevie Nhỏ nói không chút do dự.

"Chúng tôi cũng theo các bạn," Rick Donnelly nói cho mình và cho em mình. Chàng ta nói rõ ràng, sôi nổi.

"Tất nhiên rồi," Corr Gibson nói. "Tôi sẽ không bao giờ từ chối chiến đấu."

Pete Murray vẫn còn nhìn xuống ly bia, và những người khác đều hướng về anh ta, chờ đợi. Khi sự yên lặng kéo dài quá lâu, Donnie nói, " Còn bạn nghĩ sao, Pete? Bạn đứng ở đâu?"

Pete ngước mắt lên khỏi ly bia và nhìn trước tiên vào Sean, rồi đến Willie, và cuối cùng đến Donnie. "Còn về cô em gái của bạn, Kelly, thì

https://thuviensach.vn

sao, hở Donnie?" chàng ta hỏi. "Bạn chẳng bàn bạc gì với cô ấy về chuyện chiều theo sở thích của Luca Brasi sao?"

Âm thanh duy nhất trong phòng lúc ấy là tiếng mưa rơi rào rào đang đổ xuống trở lại. Mưa dội xuống mái che và chảy dọc theo đường phố.

Donnie nói, " Bạn đang nói về cô em gái nào vậy, Pete? Không có đứa con gái nào tên là Kelly sống trong nhà tôi cả."

"À, ra thế!" Pete dường như nghĩ về chuyện ấy một giây trước khi nâng ly về phía Donnie. "Tôi thà chết vì chiến đấu bên cạnh đồng bào của mình hơn là theo đóm ăn tàn bọn dị chủng," chàng ta nói và nâng ly lên cao hơn, đề nghị mọi người cụng ly trăm phần trăm để biểu đồng tình. "Thừa thắng xông lên, tái chiếm lãnh thổ!" Tất cả hô vang, " Xông lên!" trông rất là khí thế và cùng cạn ly.

Sau đó, không còn gì để bàn nữa, mọi người lại tiếp tục uống và tán gẫu nhỏ tiếng, theo từng nhóm nhỏ.

.....&.....

https://thuviensach.vn

7.

Donnie nhòm ngó xuống qua mép rìa của mái nhà bằng vào bên trong lối đi hẹp ngăn cách cao ốc của Luca Brasi với căn nhà kho nhỏ hơn đằng sau nó. Những thùng gỗ và những hộp giấy chất cao gần sát mái nhà và khoảng một tá người hiện ra và biến đi qua một cửa lớn mở ra bằng dây xích, mang những hộp trên vai họ. Phía sau Donnie một chuyến xe lửa tốc hành băng qua Đại lộ El Số Ba và tiếng rầm rập của bánh xe lăn trên đường sắt, tiếng gầm rú của máy móc, của kim khí va chạm nhau loảng xoảng dội đập vào các tòa cao ốc vây quanh nó như một đường hầm. "Vì Chúa," Donnie thốt lên khi Willie đến sau chàng ta, "chúng ta có một cái hội nghị chết tiệt đang diễn ra ở kế bên." Chàng ta đẩy Willie lùi lại về giữa mái nhà và xa tầm nhìn của các công nhân.

"Chuyện gì đang diễn ra thế?" Willie hỏi.

"Làm sao ta biết được?" Donnie nhặt thanh xà beng lên từ nơi nó nằm gần một cửa trên mái nhà đã khóa. Chàng ta vác nó lên vai. "Thằng Sean ở đâu?"

"Trông chừng bên ngoài," Willie nói.

"Trông chừng cái gì? Jesus Christ, Willie. Ta có cần phải nói cho chú mày mọi chuyện không? Đi gọi nó lại đây."

"Nhưng trước tiên chúng ta có nên xem thử chúng ta có thể phá khóa được không?"

Donnie chèn thanh xà beng giữa khóa và khung và cạy cửa mở ra. "Đi gọi nó," chàng ta nói và trông chừng Willie chạy đến những cuộn màu đen của chiếc thang leo lên mái từ chỗ thoát hiểm hỏa hoạn.

https://thuviensach.vn

Donnie chưa bao giờ thôi ngạc nhiên và có lẽ hơi e sợ về sự mảnh khảnh của chú em mình. Willie không hề yếu đuối, xét theo những yêu cầu cần thiết. Về phương diện đó, có lẽ chàng ta là kẻ cứng rắn nhất trong ba anh em. Nhưng không phải là không có gì khiến chàng ta sợ. Có thể, Donnie nghĩ, anh chàng này còn dễ hoảng sợ hơn cả Sean. Tuy nhiên, chàng ta lại có tính khí tiêu biểu của dân Ái Nhĩ Lan, loại tính khí trầm, chậm bén lửa nhưng một khi đã bén rồi thì rất bốc, bốc ngùn ngụt! Willie sẽ không khom lưng trước bất kỳ cái gì hay bất kỳ người nào và thích tự mình giải quyết những cuộc chiến của mình. Từ nhỏ, biết bao nhiêu lần Willie từ trường về nhà bị đánh te tua nhưng vẫn tìm mọi cách để giấu chuyện đó để Donnie không tìm ra và đấm gãy răng bất cứ kẻ nào đã đánh em mình. Giờ đây Donnie quan sát chú em đang trườn bò trên mái nhà và nhìn xuống cái thang, và chàng ta lo lắng một cơn gió mạnh có thể ùa đến bất ngờ và cuốn phăng chú em mảnh khảnh bay theo.

Cuối cùng, khi cái đầu của Sean hiện ra bên trên viền mái nhà, Donnie nhìn ngắm một dãi mây cao, mảnh trên bầu trời đang nhanh chóng chuyển sang màu đen. Chàng ta nhìn vào đồng hồ đeo tay. "Mới hơn sáu giờ một tí," chàng ta nói khi Sean và Willie gặp chàng bên ngoài cửa mái.

Sean nói, " Hắn không bao giờ đến đây trước bảy giờ. Ít ra là trong thời gian ta theo dõi hắn."

Willie nói, " Vậy là chúng ta còn khối thời giờ."

"Jesus," Sean nói. Chàng ta lấy hai tay quấn quanh người và vỗ lên hai vai.

"Em bị lạnh?" Willie hỏi.

"Sợ," Sean nói. "Anh sợ không?"

https://thuviensach.vn

Willie cau mày với Sean và nhìn Donnie.

Donnie đập vào phía sau đầu Sean. "Khi nào chú mày mới chịu trưởng thành?"

"Em đã trưởng thành," Sean đáp, vừa xoa đầu. "Chỉ có điều là em sợ."

Sean đội một mũ đen lên đầu, kéo mũ thấp xuống trán, lật cổ chiếc áo jacket da lên và kéo dây kéo lên tận cổ. Được đóng khung bởi chiếc jacket và chiếc mũ đen, bộ mặt chàng ta hồng hào với làn da mịn như một cô gái.

Donnie chạm vào báng súng lục nhét dưới dây nịt Sean. "Đừng có bắn mà không nhắm mục tiêu, nghe anh nói không, Sean?"

"Jesus, hàng trăm lần rồi," Sean nói. "Em nghe anh mà."

Donnie nắm vào hai vai Sean và lắc chàng ta. "Đừng có nhắm mắt mà bấm cò bừa và hy vọng rằng chú mày sẽ bắn trúng cái gì đó, bởi vì có vẻ như chú mày bắn cầu may, trúng ai cũng được, không trúng Luca thì trúng anh mày."

Sean đảo tròn mắt và rồi hình như ngạc nhiên khi Willie nắm cổ mình.

"Hãy nghe cho kỹ những gì anh Donnie đang chỉ bảo cho chú," Willie nói. "Nếu chú mày bắn anh Donnie do tình cờ, ta sẽ bắn chú mày do cố ý, và nếu chú mày bắn ta, chú nhóc ngu ngốc, ta sẽ dứt điểm chú mày đấy."

Sean nhìn hai ông anh một cách bối rối một hồi lâu, và rồi cả ba cùng phá ra cười khi cuối cùng Sean nhận ra rằng Willie đang đùa mình.

https://thuviensach.vn

"Này này," Donnie nói với Sean, " Hãy làm theo những gì các anh dặn em nhé."

Bên trong cao ốc, đường đi nơi cầu thang bốc mùi chua như dấm. Nước sơn ố vàng trên tường tróc ra và các bậc thang được trải bằng vải bạt linoleum nứt nẻ và rách nát. Khi chúng đóng cửa mái lại đằng sau chúng, chúng thấy mình chìm trong bóng tối âm u, chỉ một tia sáng nhỏ dọi lên từ bên dưới, nơi mặt đất.

"Mùi gì bốc lên vậy?" Sean hỏi.

Willie nói, "Làm sao biết được?"

"Giống mùi nước rửa sàn nhà," Donnie nói. Chàng ta theo con đường xuống hai cánh cầu thang đến một khoảng đất có hai cửa lớn, mỗi cánh ở một bên của sảnh.

"Đấy là chỗ của hắn," Sean nói, và chàng ta chỉ vào cánh cửa đầu tiên bên trái của khoảng đất. "Hắn đến đây khoảng giữa bảy giờ đến bảy giờ rưỡi. Hắn đi vào và một phút sau ta sẽ thấy ánh sáng bật lên qua các cửa sổ. Hắn qua một vài giờ một mình, rồi sau đó thuộc hạ của hắn bắt đầu trình diện sếp vào khoảng chín giờ rưỡi hay mười giờ."

"Chúng ta có bốn mươi lăm phút để giết hắn," Donnie nói. "Em có chắc không hề thấy bất kỳ ai nơi những căn hộ khác ở đây?"

"Không hề thấy ai khác lai vãng nơi đây," Sean nói. "Không hề thấy ánh sáng nơi bất kỳ cửa sổ nào."

Willie giật lùi một bước như thể có cái gì gây ngạc nhiên vừa mới xảy ra cho chàng ta và nói với Donnie, " Anh nghĩ hắn có thể sở hữu nguyên cả nơi này?"

https://thuviensach.vn

"Hắn có nhà kho ở Park, một căn nhà ở Long Island, và nơi này trên Đại lộ Số Ba. Ôi Trời!" Donnie nói, " Chắc hắn vơ vào khối tiền."

"Nhưng đây là một chỗ chết tiệt với những chuyến tàu hỏa rầm rập suốt ngày như muốn làm nổ tung óc não người ta."

"Thế càng tốt cho chúng ta chứ sao!" Sean nói, "nếu như không ai khác chịu sống nơi đây thì chúng ta đỡ phải lo có kẻ rỗi hơi báo cho cảnh sát."

Donnie nói, "Có vẻ như những thuộc hạ của hắn sẽ xuất hiện và thấy một tử thi nơi hành lang." Với Willie, chàng ta tiếp lời, " Nếu có thời gian có thể ta sẽ cắt con buồi của thằng Luca ra rồi nhét vào mồm hắn."

"Jesus Christ!" Sean giật lùi một bước. "Anh đang biến thành thú dữ rồi sao, Donnie?"

"Dẹp những lời ngu ngơ ngớ ngẩn đó đi!" Willie gắt. "Như thế mới đáng đời thằng con hoang chó đẻ kia." Với Donnie chàng ta nói, " Chuyện đó sẽ gửi một thông điệp mạnh mẽ cho những đứa còn lại của bọn Ý Đại Lị kia, anh có nghĩ thế không?"

Donnie để hai chú em ở lại nơi chân cầu thang và đi thăm dò hành lang. Ánh sáng lọt vào xuyên qua một cửa kính mờ nơi trên cùng của các bậc thang. Đầu kia của sảnh tối mờ mờ. Chàng ta dậm chân thình thịch quay lại với hai người em, nhằm kiểm tra tiếng bước chân của mình trên thảm linoleum ố vàng. Nơi đây chẳng khác nào một chỗ đổ rác. Luca Brasi đâu đã được là một Al Capone, Chúa Trùm ăn cướp của thành phố Chicago và là Đại ca Số Một của mọi thủ lĩnh khác, để có thể sống sang trọng xa hoa như vua chúa. Y mới chỉ là "anh hùng nhất khoảnh" nơi vài khu phố thôi. Tuy vậy, có lẽ y sở hữu cao ốc này cùng với căn nhà ở Long Island, nhà kho ở Park, và có lẽ hắn bao cho Kelly, bởi vì, theo như Donnie biết, thì cô em mình chưa từng làm một

https://thuviensach.vn

công việc tử tế nào, dầu chỉ một ngày trong đời cô ta. Và hiện nay cô nàng đã hai mươi lăm tuổi. Như vậy tay Luca này phải đang làm ra tiền cho dầu hắn chưa là cái gì để so sánh được với Al Capone. "Hai chú," Donnie nói và chỉ lên cầu thang hướng về mái nhà. "Hai chú đứng chờ, khuất tầm nhìn, ở trên đó." Chàng ta chỉ về phía tối mờ của sảnh. "Ta sẽ rình chờ con mồi ở đây," chàng ta nói. "Khi hắn mở cửa bước vào, ta sẽ cho hắn xơi kẹo chì no đến vỡ bụng." "Mặc dầu có thể," chàng ta thêm, " dành khoảng thời gian ngắn để ban huấn từ cho hắn trước khi tống tiễn hắn lên đường về địa ngục."

"Em cũng muốn có đôi lời giao cảm với hắn nữa," Willie góp ý kiến.

Donnie chận ngay, " Thôi khỏi," và quyết, " Mình ta nói chuyện đủ rồi. Hai chú ở đây là để phòng trường hợp có chuyện chuệch choạc. Sau đó ta muốn việc hai chú đi xuống từ các bậc thang kia là một ngạc nhiên... đẫm máu!"

Sean áp lòng bàn tay vào bụng và rên, " Lạy Chúa! Anh Donnie ơi! Em đau quá!"

Donnie sờ trán Sean. "Để anh xem. Sao trán em ẩm ướt nhớp nháp thế này."

Willie nói với Donnie, " Chẳng qua là hắn sợ quá đấy thôi."

"Đúng là em sợ," Sean nói với Willie. "Em đã nói với anh điều đó rồi mà." Quay sang Donnie, cu cậu nói, " Em cũng đang nghĩ về Kelly. Nó sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta nếu nó phát hiện chúng ta là những người làm chuyện này, chuyện giết Brasi. Chắc chắn hắn là đồ chó đẻ khốn nạn, nhưng dầu sao hắn vẫn là người tình của Kelly."

"A, vì tình yêu Chúa," Willie nói. "Chú mày lại lo lắng cho Kelly? Chú mày có phải là thằng ngốc không vậy, Sean? Chúng ta sắp bị mọi

https://thuviensach.vn

thằng con hoang Ý trong thành phố này nhắm bắn vào chúng ta, và chú mày lại đi lo cho Kelly? Xin Chúa rũ lòng thương tha thứ cho tôi, nhưng mặc kệ Kelly. Chúng ta làm chuyện này cũng có phần tốt cho nó đấy. Cái gã người Ý khốn kiếp kia đã tàn phá đời nó, và chúng ta phải bình chân như vại và chấp nhận chuyện đó sao?"

"A, đừng nói các anh đang làm chuyện này cho Kelly," Sean nói. "Các anh đã thôi quan tâm đến Kelly từ bao nhiêu năm nay rồi."

Willie nhìn Sean và lắc đầu tỏ vẻ tuyệt vọng cứ như thể chú em mình là thằng khờ.

Sean quay qua Donnie. "Anh đã đá nó ra đường và bảo rằng đối với chúng ta nó đã chết. Như thế, nó còn biết làm gì hơn là cặp một gã đàn ông nào đó để nương tựa?"

"Tại sao không tìm một việc làm?" Willie nói. "Phải làm việc để sống chứ?"

"Ồ, làm ơn," Sean nói để trả lời cho Willie, nhưng vẫn còn nhìn vào Donnie. "Anh nói với nó là nó đã chết với chúng ta," cu cậu lặp lại, " và giờ đây, đối với nó, chúng ta đã chết. Sự thể hóa ra là như vậy đó, Donnie à."

Donnie yên lặng, nhìn qua Sean, đến ánh sáng đi vào xuyên qua lớp kính mờ như thể chàng ta thấy điều gì thật buồn ở đó. Khi cuối cùng chàng ta gặp ánh mắt của Sean, chàng ta hỏi, " Ta chẳng chăm lo cho tất cả các em hay sao?" Khi Sean không trả lời, chàng ta thêm, " Nó đã đi và cặp với chính cái thằng con hoang người Ý đã đẩy chúng ta ra khỏi cuộc làm ăn. Chú nghĩ rằng đó chỉ là sự tình cờ thôi sao Sean? Chú nghĩ là nó không biết nó đang làm gì à?" Donnie lắc đầu, tự trả lời câu hỏi mình vừa đặt ra. "Không đâu," chàng ta nói. "Giờ đây, với ta, nó đã chết hẳn rồi. " Chàng ta nhìn Willie và Willie nói, "Aye" để biểu lộ sự tán đồng.

https://thuviensach.vn

"Aye" Sean nói để mỉa Willie. Với Donnie chàng ta nói, " Mất đi một đứa em gái, đó là điều mà lòng tự phụ Ái Nhĩ Lan đem lại cho các anh."

Donnie kiểm tra đồng hồ tay và rồi nhìn lên các bậc thang, hướng về mái nhà. Bên ngoài, một chuyến xe lửa khác rú lên và hành lang đầy tiếng náo động ầm ĩ phát ra từ đó. "Được rồi," chàng ta nói với Sean khi chuyến xe lửa chạy ngang qua. "Tiếp tục." Chàng ta vỗ mạnh vào sau cổ Sean. "Chú mày không có chút dũng khí nào. Lẽ ra ta không nên kéo chú mày theo làm gì cho thêm vướng."

"Anh nói nghiêm chỉnh đấy à?" Willie hỏi Donnie.

"Nghiêm chỉnh chứ," Donnie nói, và chàng ta đẩy Sean lên các bậc thang. "Đi đi," chàng ta nói. "Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nhà."

Sean nhìn Willie, và khi Willie gật đầu, cu cậu chạy lên cầu thang và biến vào mái nhà.

Khi cu cậu đi rồi, Willie nói, " Anh đang làm gì vậy, Donnie? Thằng nhóc sẽ không bao giờ trưởng thành nếu anh tiếp tục đối xử với nó như đối với một đứa bé."

"Ta không đối xử với nó như một đứa bé," Donnie nói. Chàng ta vỗ vài điếu thuốc lõng ra khỏi bao và đưa Willie một điếu.

Willie lấy điếu thuốc và đốt lên. Chàng ta quan sát Donnie, chờ đợi nhiều hơn nữa.

"Ta lo về chuyện thằng nhóc ngẫu nhiên bắn ta một viên hơn là lo Luca cố tình làm chuyện ấy." Chàng ta đi về phía hành lang của Luca. "Ta sẽ đứng ở khoảng này," chàng ta nói, và chỉ vào các bậc thang, nơi Sean lẽ ra đã ở đấy. "Chú hiểu điều ta nói chứ?"

https://thuviensach.vn

"Có nhiều cơ may là nó sẽ chẳng bao giờ rút hàng nóng ra khỏi túi," Willie nói.

"Cơ hội càng tốt hơn nếu không có nó nơi đây," Donnie nói. "Hút hết điếu thuốc đi," chàng ta thêm, "và mỗi người chúng ta vào vị trí của mình."

Willie hỏi, "Anh có nghĩ rằng vụ này càng làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn với Kelly?"

"Kelly chẳng thèm bận tâm về chúng ta đâu, Willie à. Chú biết đó là sự thật y như trong kinh mà. Và ta cũng không còn để ý tới nó nữa. Ít ra là ngay trong lúc này, chúng ta dứt khoát không được phân tâm. Nó là đứa hư hỏng hết thuốc chữa rồi, nghĩ đến nó làm quái gì nữa. Con gái mà bia rượu lu bù, thuốc lá phun ra liên tục như ống khói tàu hỏa, xì-ke ma túy không chê thứ gì. Và còn bao nhiêu thứ khác nữa ai mà biết hết... Khi nào nó thoát khỏi con đường đen tối đó - nếu có cơ may nào nó ra khỏi - nó sẽ biết ơn chúng ta đã giải phóng nó khỏi cuộc sống nhầy nhụa sa đọa với tên chó đẻ người Ý kia. Ôi, lạy Chúa!" chàng ta thêm, " Chú có thể tưởng tượng mình có thằng em rể như Luca Brasi?"

"Xin Chúa cứu giúp!" Willie nói.

"Chúng ta phải tự cứu mình trước," Donnie nói, và chàng ta dụi tắt điếu thuốc, búng nó vào một góc. "Vào chiến dịch." Chàng ta chỉ lên cầu thang và theo dõi trong khi Willie biến vào bóng tối. "Không nên để quá lâu," chàng ta nói, và đứng vào vị trí của mình bên trong bóng mờ.

Sandra không nói quá mười từ trong suốt bữa ăn kéo dài cả tiếng đồng hồ và để cho Sonny huyên thuyên đủ chuyện, từ chuyện gia đình mình đến những dự tính trong cuộc sống, những kỳ vọng của chàng và bất kỳ chuyện gì khác đến trong tâm trí chàng trong khi Bà Columbo

https://thuviensach.vn

mang ra cho chàng ta nhiều món bò tơ parmigianna. Họ đang ở trong căn hộ của một trong những người bà con của Bà Columbo, trong khu phố cũ, nơi họ đang tạm trú ít ngày trong lúc chờ chủ nhà hoàn tất căn hộ cho họ ở Đại lộ Arthur. Bữa ăn được bày ra trên chiếc bàn tròn nhỏ phủ khăn vải lanh trắng, kê kế bên một cửa sổ cao nhìn ra Đại lộ Mười Một và một trong những cây cầu dành cho người đi bộ băng ngang qua bên trên đường ray xe lửa. Khi còn là chú nhóc, Sonny thích ngồi trên cây cầu đó, để đôi chân đong đưa trong không khí trong khi những đầu máy chạy bằng hơi nước đi qua bên dưới. Chàng ta dự định kể cho Sandra câu chuyện "vỡ tim" lần đầu của mình, khi chàng ngồi trên chính cây cầu đó với người đẹp chín tuổi Diana Ciaffone và "tuyên ngôn tình yêu" với nàng trong khi thế giới mờ đi trong đám mây hơi nước và sự chuyển động rầm rập, loảng xoảng của chuyến xe đang chạy ngang qua. Chàng vẫn còn có thể hình dung sự yên lặng của Diana và thấy lại cách nàng tránh tia nhìn chăm chăm của chàng trong khi chuyến xe đi ngang và trước khi thế giới hiện ra lại khi làn hơi nước dày dặc tan đi. Lúc đó cô nàng người yêu bé bỏng đứng lên không thèm nói lời từ ly mà te te bỏ đi một mạch. Chàng cười tủm tỉm khi hồi tưởng màn cảnh này nơi bàn ăn và Sandra hỏi, "Có gì thế, Santino?"

Sonny hơi sững lại bởi âm thanh trong giọng nói của Sandra, chỉ vào cây cầu bên trên đường sắt và nói, " Anh vừa nhớ lại hồi nhỏ mình thích ngồi trên cây cầu kia và nhìn những chuyến xe lửa đi qua."

Từ nhà bếp, Bà Columbo nói, " Ối dào! Những chuyến xe lửa! Luôn luôn là xe lửa! Cầu mong Chúa cho tôi được bình an, khỏi phải điếc tai vì chúng!"

Sandra gặp đôi mắt Sonny và cười cái trò ca cẩm rất... thường ngày ở huyện đó của bà ngoại. Nụ cười của nàng như thay cho lời xin lỗi, *Bà ngoại em vốn thế, anh đừng phiền.*

https://thuviensach.vn

Bà Columbo đi vào từ nhà bếp mang một đĩa khoai tây áp chảo và đặt trước mặt Sonny. "Cô cháu Sandra của tôi làm món này đấy," bà nói.

Sonny đẩy chiếc ghế lui ra khỏi bàn và đan hai tay để lên bụng. Chàng vừa ngốn hết ba món bò tơ, một đĩa lớn tôm hùm với xốt marinara cùng với hỗn hợp hoa củ quả kể cả món ác-ti-sô nhồi thịt băm. "Thưa bà Columbo," chàng ta nói, " cháu ít khi nói điều này, nhưng cháu xin thề với bà, cháu không thể ăn thêm miếng nào nữa!"

" *Mangia!* " (Ăn đi!) Bà Columbo nói vẻ dữ dằn, và đẩy đĩa khoai tây sát vào chàng trong khi bà thả người xuống chỗ ngồi của bà. "Sandra tự tay làm món này là dành cho cậu đấy!" Bà ăn vận toàn màu đen, như thông lệ, mặc dầu chồng bà chết đã hơn một thập kỉ!

Sandra nói với bà, " *Non forzare"* (Thôi đừng ép)

Sonny nói, " Không có ai phải ép anh ăn đâu!" Chàng ta nhào dzô ăn thua đủ với lũ khoai chiên và xuýt xoa khen," Ôi sao em khéo rán, lát nào cũng vừa đủ chín vàng, giòn rụm, ngon đáo để, ngon vô kể! Tài nội trợ của em quả là... vô địch!" trong khi Sandra và bà ngoại nàng mặt mày rạng rỡ hẳn lên như thể không có gì trên đời này có thể đem lại cho họ nhiều niềm vui hơn là nhìn chàng ăn! Khi chàng dứt điểm phần ăn, chàng đưa hai tay lên làm bộ như đầu hàng và nói, " *Non píu! Grazie!* " (Không thể hơn nữa, cám ơn!) và cười lớn. "Nếu ăn thêm miếng nào nữa," chàng thêm, " chắc tôi nổ bụng mất!"

"Okay" Bà Columbo nói và chỉ tay vào căn phòng khách nhỏ xíu bên ngoài nhà bếp, nơi mà những đồ nội thất duy nhất là một ghế sofa dựa vào tường, một bàn cà phê và một ghế nệm. Một bức tranh sơn dầu vẽ nét mặt chúa Jesus nhăn lại vì đau đớn treo bên trên ghế sofa, kế bên bức sơn dầu khác vẽ Đức Mẹ Đồng Trinh Maria với đôi mắt

https://thuviensach.vn

ngước lên đầy một sự pha trộn sâu xa của thống khổ và hy vọng. "Đến ngồi xuống đó đi," bà bảo. "Bà sẽ mang cà phê espresso ra."

Sonny cầm lấy tay bà Columbo trong lúc chàng đứng lên từ cái bàn. "Thưa bà, bữa ăn quả là tuyệt vời," chàng nói, chạm mấy ngón tay vào đôi môi mình và mở bàn tay ra làm như một cái hôn. " *Grazie mille!* "

Bà Columbo nhìn vào Sonny có vẻ nghi ngờ và lặp lại," Đến đó ngồi đi," bà nói. "Bà sẽ mang cà phê espresso ra."

Nơi phòng khách, Sandra ngồi vào ghế sofa. Chiếc áo dài màu xanh nước biển mà nàng mặc phủ xuống vừa quá hai đầu gối, và nàng lùa hai tay theo vải, làm cho nó phẳng ra trên chân nàng.

Sonny, ở giữa phòng, quan sát Sandra, không biết nên ngồi cạnh nàng hay ngồi đối diện nàng trên chiếc ghế nệm. Sandra gửi đến chàng một nụ cười bẽn lẽn nhưng ngoài ra không truyền đi một dấu hiệu nào khác. Chàng nhìn đằng sau mình, vào chỗ nhà bếp nơi Bà Columbo đã khuất tầm nhìn ở nơi bồn rửa. Chàng làm phép tính nhanh và nhận định rằng mình có thể có một hoặc hai phút riêng tư với Sandra nên chàng bèn sà xuống bên cạnh nàng. Khi chàng làm thế, nụ cười của nàng không còn bẽn lẽn e lệ nữa mà nở hoa rạng rỡ. Bắt được tín hiệu khích lệ đó, chàng liền nắm lấy tay nàng giữ trong tay mình trong khi chàng chiếu tướng nàng với đôi mắt dán vào đôi mắt nàng và tránh không nhìn vào ngực nàng mà chàng đã biết là chúng căng tròn, tràn đầy sức sống như muốn phá tung hàng cúc áo của chiếc bờ-lu trắng đơn sơ nàng đang mặc trên người. Chàng thích màu da sậm và đôi mắt đen láy của nàng và tóc nàng đen bóng đến độ hầu như có vẻ xanh mướt trong tia sáng cuối cùng của ngày chiếu xuyên qua cửa sổ phòng khách. Chàng biết nàng mới tròn mười sáu tuổi, nhưng mọi thứ các cái nơi nàng đều đã ra dáng sẵn sàng... trở thành đàn bà! Chàng nghĩ về chuyện hôn nàng và tự hỏi chẳng biết nàng Sandra này có sẵn lòng

https://thuviensach.vn

"em *chiệu* " không? Hay lại như nàng Diana ngày xưa, giận lẫy te te bỏ đi một nước, không thèm một lần quay lại nhìn mặt cái thằng... hám gái?! Chàng làm phép thử bằng cách bóp mạnh tay nàng, nháy mắt hàm ý "mình *ấy* được chứ?" Và khi nàng tỏ ý đồng lõa "che giấu tội phạm" bằng cách bóp tay chàng lại, chàng bèn liếc nhanh vào nhà bếp để chắc rằng Bà Columbo vẫn còn khuất tầm nhìn, sau đó chàng nghiêng người qua khoảng cách giữa hai đứa, hôn lên má nàng, và nghiêng lùi trở lại để nhìn rõ nàng và đo lường phản ứng của nàng.

Sandra vươn cổ ra và đứng lên một tí để nàng có thể nhìn rõ hơn vào nhà bếp. Khi nàng có vẻ hài lòng là bà ngoại sẽ không làm gián đoạn cuộc vui của hai đứa, nàng đặt một tay lên phía sau cổ Sonny và tay kia lên phía sau đầu của chàng, lùa các ngón tay lên vào trong tóc chàng, và hôn lên môi chàng, một nụ hôn đầy, ướt, đê mê. Khi lưỡi nàng chạm vào đôi môi chàng, thân thể chàng cảm ứng, mọi phần nơi người chàng đều bừng lên náo nức, nóng ran, tê tê.

Sandra di chuyển xa khỏi Sonny và vuốt thẳng nếp áo lại. Nàng nhìn trừng trừng ngơ ngẩn phía trước mặt và rồi liếc nhìn Sonny một lần trước khi lại quay về nhìn thẳng ra phía trước. Sonny nhích lại gần nàng hơn và vòng đôi tay ôm nàng, muốn thêm một nụ hôn như nụ hôn vừa rồi, nhưng nàng để hai tay vào ngực chàng và đẩy chàng ra xa, và rồi giọng Bà Columbo dội đến từ nhà bếp. "Ê này!" bà kêu lớn. "Sao mà ta chẳng nghe tiếng chuyện trò. Sự im lặng này là nghĩa gì đây?" Vào lúc bà bước từ nhà bếp ra phòng khách độ một giây sau đó, Sonny và Sandra đã ngồi trên hai đầu của ghế sofa mỉm cười với bà. Bà lầm bầm cái gì đó, lại biến đi vào nhà bếp và quay lại một lát sau với một chiếc khay bằng bạc lớn bên trên có một bình lọc cà phê espresso, hai chiếc cốc nhỏ xinh xắn, một cho bà và một cho Sonny và ba cái bánh cannolis.

Sonny dán mắt vào mấy chiếc bánh cannolis một cách thèm thuồng, và rồi tìm đề tài để tán huyên thiên khi Bà Columbo rót cà

https://thuviensach.vn

phê espresso ra cốc. Chàng ta thích nói về mình, về chuyện chàng hy vọng làm điều gì đó quan trọng, về chuyện chàng mong ước làm việc với cha chàng và công cuộc kinh doanh của cha chàng có qui mô lớn đến như thế nào với Công ty Dầu Ô-liu Nguyên chất Genco, về chuyện mọi cửa hàng thực phẩm trong thành phố New York đều bán dầu ô liu của bố chàng và có lẽ một ngày nào đó công ty sẽ bán dầu ô liu trên khắp nước Mỹ. Sandra nghe với sự chú ý say mê, đeo bám theo từng lời của chàng trong khi Bà Columbo gật đầu tỏ ý tán đồng. Sonny không có trở ngại gì trong chuyện ăn nói bởi chàng cũng có tài lợi khẩu. Chàng nhâm nhi ly espresso của mình và hót líu lo như khướu! Chàng cắn một miếng vào chiếc bánh cannoli, thưởng thức nó trong vài giây và rồi lại tiếp tục ríu rít như chuột kêu chít chít! Và thỉnh thoảng chàng cũng không quên tranh thủ phóng một tia nhìn tình tứ về phía Sandra ngay dầu Bà Ngoại nàng vẫn "giám sát nhân quyền" chặt chẽ, chẳng hề lơ là!

Luca ngồi ở bàn ăn đối diện mẹ mình và ôm đầu trong hai tay. Một lát trước đó hắn đã ăn và nghĩ về những ý tưởng của chính mình và làm lơ bà khi bà cứ nói đi nói lại về chuyện này hay chuyện kia, nhưng rồi sau đó bà bắt đầu bài diễn thuyết về dự định tự tử của bà thế là hắn lại thấy cơn nhức đầu kéo đến. Nhiều khi hắn bị những cơn nhức đầu như búa bổ, khiếp đến nỗi hắn từng muốn tự tay bắn một viên đạn vào óc mình chỉ để làm dừng lại cơn đau đầu khốn khổ kia.

"Đừng có nghĩ là ta sẽ không dám làm chuyện đó nghe," mẹ hắn nói, và Luca lấy tay xoa hai bên thái dương. Hắn có aspirin trong tủ thuốc gia đình để nơi phòng tắm và những loại thuốc mạnh hơn nơi căn hộ của hắn ở Đại lộ Số Ba.

"Đừng nghĩ là ta sẽ không làm," mẹ hắn lặp lại. "Ta đã lên kế hoạch chỉn chu cả rồi. Con đâu có biết sự thể như thế nào hoặc là con sẽ không làm điều này cho người mẹ khốn khổ của mình, lúc nào cũng phải sống trong nơm nớp lo sợ sẽ có người láng giềng nào đó gõ cửa

https://thuviensach.vn

nhà mình và báo với mẹ rằng con mẹ đã bị giết chết hay sắp phải đi tù. Con không biết là ngày nào cũng phải sống trong tâm trạng phập phồng lo lắng là bị giày vò khổ sở như thế nào đâu. Bà thấm những giọt lệ từ đôi mắt với chiếc khăn giấy màu trắng. Mẹ thà chết đi còn khỏe hơn."

"Má à," Luca năn nỉ. "Má làm ơn đừng ca cẩm nữa, được không?"

"Ta không thể đừng," mẹ hắn nói. Bà ta ném con dao và cái nĩa xuống bàn và đẩy đĩa thức ăn ra xa. Họ đang ăn món pasta và thịt viên. Nhưng bà đã làm hỏng món ăn bởi vì bà đã nghe lời đồn từ láng giềng là có tên găng-x-tơ sừng sỏ nào đó sắp giết hại con bà, và bà vẫn tưởng tượng con mình giống như nhân vật James Cagney trong bộ phim mà hắn bị kéo lê qua các đường phố rồi bị bắn và sau đó bọn sát nhân mang hắn về nhà trông giống như một xác ướp với những băng quấn khắp người, quăng trước cửa cho mẹ hắn thấy, và bà vẫn nghĩ về Luca giống như thế và vì vậy mà bà đã nấu nhừ món mì spaghetti đến gần nát và làm cháy món xốt và giờ đây món ăn hỏng bét đó đang ở trước mặt họ như một điềm triệu cho những điều còn tồi tệ hơn sắp đến, và bà vẫn tiếp tục nghĩ mình nên tự tử hơn là sống để thấy đứa con duy nhất của mình bị giết như thế hoặc bị đi tù cả đời. "Ta không thể đừng," bà lặp lại, và rồi bà lại thổn thức. "Con không hiểu đâu," bà lắc đầu ngao ngán.

Luca vặn lại, " Con không hiểu cái gì?" Hắn thấy dường như bà mẹ mình đã biến thành một bà lão già nua lọm khọm. Hắn còn có thể nhớ lại những ngày khi mẹ mình còn diện quần áo đẹp và còn chăm chút trang điểm. Thời thanh xuân bà cũng từng là một người đẹp. Hắn đã thấy những bức ảnh thời xưa của mẹ mình. Thời trẻ, bà có đôi mắt sáng long lanh và trong một tấm hình bà mặc áo dài màu hồng, tay cầm một chiếc dù cũng màu hồng khiến khuôn mặt bà càng tươi hồng hơn trong lúc cười với chồng, tức bố của Luca, vốn cũng là một chàng trai to cao, có thể hình vạm vỡ, cường tráng. Bà đã lấy chồng lúc còn

https://thuviensach.vn

rất trẻ và đã sinh ra Luca trước khi bà tròn tuổi hai mươi mốt. Giờ đây bà đã sáu mươi, kể về tuổi tác thì đã là già, nhưng đâu phải đã là cũ kỹ, nhưng đó chính là dáng vẻ mà giờ đây bà hiện ra với hắn, cũ kỹ, toàn da bọc xương, những đường nét của khung sọ của bà nổi lên một cách phản cảm dưới vẻ mặt nhăn nheo, mỏng tang như tờ giấy; mớ tóc màu xám xõa sợi phờ phạc lưa thưa với một lõm hói trên đỉnh đầu. Bà mặc những bộ quần áo màu xám xịt, ảm đạm, rõ là một bà già tàn tạ với quần áo lụng thụng, lôi thôi. Bà là mẹ đẻ của hắn đấy, ấy thế mà hắn lại thấy thật nặng lòng khi nhìn vào bà. "Có cái gì mà con không hiểu?" hắn hỏi lại bà lần nữa.

"Luca này," bà nói, vẻ nài xin.

"Má này," hắn nói. "Cái gì vậy? Đã bao nhiêu lần con từng nói với Má rồi. Con sẽ ổn thôi. Má không việc gì phải lo lắng thái quá."

"Luca," bà lại nói. "Ta tự nguyền rủa mình, Luca à. Ta tự nguyền rủa mình."

"Má," Luca năn nỉ. "Làm ơn đừng nhắc lại nữa. Hãy để yên cho chúng ta dùng xong bữa đi?" Hắn đặt cái nĩa xuống và xoa xoa hai bên thái dương. "Con đang nhức đầu kinh khủng, Má à."

"Con không biết là ta đã đau khổ đến thế nào," mẹ hắn nói, và bà ta lau nước mắt trên mặt bằng cái khăn giấy. "Ta biết con cũng tự nguyền rủa mình vế cái đêm ấy, trong bao năm trời nay, bởi vì..."

Luca đẩy mạnh đĩa spaghetti của hắn từ bên này qua bên kia bàn, va chạm mạnh vào đĩa của mẹ hắn. Khi bà ta nhảy lùi lại, hắn đứng dậy, hai tay bấu chặt thành bàn như thể hắn có thể hất đổ nguyên cả bàn ăn lên người bà. Nhưng thay vì thế, hắn gấp hai tay lại phía trước mình. "Bà lại bắt đầu chuyện đó nữa à?" hắn nói. "Đã bao nhiêu lần chúng ta phải đi qua chuyện này, hở Má? Đã biết bao nhiêu lần rồi?"

https://thuviensach.vn

"Chúng ta không phải nói về chuyện này nữa, Luca," bà nói, và rồi nước mắt tuôn xuống hai bên má bà. Bà thổn thức và vùi đầu vào đôi tay.

"Vì Chúa...," Hắn vươn người qua cái bàn để chạm vào cánh tay mẹ. "Bố con là một kẻ say sưa suốt ngày, la chửi đánh đập mẹ con mình, và giờ đây ông ấy đang thiêu thân trong hỏa ngục." Hắn mở đôi bàn tay ra như thể để nói *Có còn gì để nói?*

Qua những tiếng nấc, không ngước nhìn lên từ đôi tay mình, mẹ hắn lại nói, " Chúng ta không nên nói về chuyện ấy nữa."

"Nghe này, Má," Luca nói. "Đó là chuyện xưa cũ lắm rồi. Con đã không còn nghĩ đến Rhode Island từ lâu. Con còn không thể nhớ nơi chúng ta ở đâu. Con chỉ nhớ là rất cao, trên chín, mười tầng, và chúng ta thường phải đi bộ lên xuống vì thang máy luôn bị hỏng, chẳng bao giờ vận hành."

"Trên Phố Warren," mẹ hắn nói. "Tầng mười."

"Đó là chuyện cũ," Luca nhắc lại. Hắn kéo đĩa thức ăn trở lại trước mặt mình. "Dẹp chuyện cũ qua một bên đi."

Mẹ Luca lau khô nước mắt vào cánh tay áo và ngồi thẳng lại trước đĩa thức ăn làm như thể bà có thể cố ăn lại, mặc dầu bà vẫn còn thổn thức, đầu bà phập phồng với từng cơn co giật của hơi thở.

Luca quan sát mẹ trong lúc bà khóc. Các đường gân máu nổi lên trên cổ hắn và đầu hắn phập phồng với cơn đau như lửa đốt, giống như có cái gì đó nóng ran quấn quanh đầu hắn và đang siết chặt lại. "Má à!" hắn nói dịu dàng. "Ông già lúc đó say hết biết phải trái gì nữa và có thể sẽ giết mẹ. Con chỉ làm điều bắt buộc phải làm mà thôi. Mọi chuyện chỉ có thế. Con không hiểu tại sao mẹ cứ trở lại với chuyện đó làm chi nữa. Trời đất, thật thế, má à. Má nghĩ má muốn quên chuyện

https://thuviensach.vn

đó. Nhưng rồi mỗi năm, một đôi lúc nào đó thế nào rồi má cũng muốn nhắc lại chuyện cũ. Chuyện qua rồi. Xưa như trái đất rồi. Hãy chấp nhận nó là như thế và không thể nào khác đi. Let it be."

"Lúc đó con mới mười hai tuổi," mẹ hắn tìm cách nói, qua những tiếng thổn thức. "Con mới mười hai, và chính sau biến cố đó mà mọi chuyện bắt đầu với con. Và kể từ đó con bắt đầu gặp bao chuyện rắc rối."

Luca thở dài, chểnh mảng lăn qua lại một viên thịt trong đĩa của mình.

"Con không định làm điều đó," mẹ hắn nói, giọng bà ta chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một tí. "Ta chỉ muốn nói là ta nguyền rủa mình vì tất cả chuyện đó. Không phải lỗi của con."

Luca đứng lên từ bàn ăn và bắt đầu đi đến phòng tắm. Đầu hắn đau như dần và hắn biết rằng đó là một trong những cơn nhức đầu vốn sẽ kéo dài suốt đêm trừ phi hắn uống một liều thuốc cực mạnh. Chứ aspirin không có vẻ giúp được gì mấy, song ngay cả nếu chỉ được tí ti thì cũng đáng để thử. Tuy nhiên, trước khi đi đến nhà tắm, hắn dừng chân và quay lại với mẹ, nơi bà lại đang thổn thức, hai tay ôm đầu, đĩa pasta được đẩy sang bên. Hắn chạm vào hai vai mẹ, như thể muốn xoa bóp cho bà. "Mẹ còn nhớ người láng giềng của chúng ta không?" hắn hỏi. "Ngươi sống nơi căn hộ bên kia hành lang, đối diện chúng ta?" Dưới đôi tay mình, hắn cảm nhận thân thể mẹ mình cứng lại.

"Ông Lowry," bà nói. "Ông ấy là một giáo viên trung học."

"Đúng thế," Luca nói. "Ông ta đã chết như thế nào?" Hắn đợi một hồi rồi nói, " À, đúng thế, ông ấy rơi từ mái nhà xuống đất. Đúng không, Má?"

https://thuviensach.vn

"Ờ, đúng vậy," má hắn thì thầm. "Má chẳng biết gì nhiều về ông ta."

Luca vuốt lại tóc mẹ, rồi rời bà và đi vào phòng tắm, ở đó hắn thấy một chai Squibb's trong tủ thuốc gia đình. Hắn lắc ra ba viên aspirin, cắn bể trong miệng và nuốt đi, sau đó khép cửa tủ thuốc và nhìn vào mình trong gương. Hắn chẳng bao giờ ưa nỗi cái ngoại hình của mình với hàng lông mày chổi sể rậm rì lồi ra trên đôi mắt thụt vào sâu hoắm. Trông giống người vượn đéo tả!

Mẹ hắn đã sai khi coi chuyện hắn giết cha là ngẫu nhiên: thật ra, hắn đã có chủ định giết cha mình. Cây xà beng để nơi hành lang bởi vì hắn đã cố ý để đó. Hắn đã quyết định đập vỡ sọ ông bố nếu lần tới lão già ấy còn đánh mẹ nó hay đấm nó nằm sóng soải giữa phòng, hay đá vào hai hòn dái của nó, một chuyện mà lão thích làm và sau đó cười thích thú trong khi hắn vừa làu bàu chửi thầm vừa rên rỉ vì đau đớn. Tuy nhiên, nói cho công bằng, bố hắn chỉ làm những hành động khả ố đó những khi lão ta say xỉn. Chứ lúc tỉnh táo, bình thường thì lão ta cũng tỏ ra dễ thương với mẹ con Luca. Ông ta cũng mang vợ con xuống chơi ở các bến tàu, nơi ông ta làm việc. Có lần ông ta dẫn cả hai mẹ con xuống chiếc thuyền buồm của ai đó để dạo chơi trên mặt nước. Ông quàng một tay lên vai Luca và âu yếm gọi cu cậu là con trai lớn của ta. Luca hầu như mong ước chuyện tốt đẹp kia chẳng bao giờ xảy ra, bởi vì chuyện ông bố tử tế với cậu quả là cực kỳ hiếm trong khi lão say xỉn liên miên và không ai có thể chịu đựng ông ta như thế mãi, và nếu không có mặt kia nơi con người ông ta, thì có lẽ Luca sẽ không có những giấc mộng trong đó bố hắn luôn quay về. Hắn quá mệt mỏi với những giấc mộng và những tia chớp kí ức vẫn thường xuyên hiện ra: mẹ hắn trần truồng từ ngực trở xuống và chiếc áo bờ-lu của bà bị xé rách toang phô bày làn da trắng sáng của cái bụng bầu căng tròn trong khi bà bò trên sàn ra xa khỏi bố nó, và chảy máu nơi lão ta đã đâm vào người bà, lão già bò theo sau vợ tay cầm một con dao khắc

https://thuviensach.vn

vừa la rống lên là lão sẽ cắt cái bào thai ra khỏi bụng vợ và ném cho chó ăn. Máu me kia và cái bụng bầu căng tròn, trắng hếu của bà, và rồi sau đó là cái đầu chảy máu bê bết của lão già khi Luca hạ gục lão với cây xà beng. Bố hắn đổ gục xuống sau khi nhận một phát xà beng cực mạnh vào sau đầu, và rồi Luca đứng bên xác chết của bố hắn, khóc than rền rĩ cho đến khi chẳng còn gì trong không khí ngoài máu và những tiếng la hét, rồi cảnh sát đến và rồi những ngày trong bệnh viện rồi đám tang bố nó, tiếp liền theo là đám tang đứa em khi được mổ đưa ra khỏi bụng mẹ đã chết, đám tang mà trong lúc đó Luca còn nằm bệnh viện, trước khi hắn có thể về nhà. Sau biến cố đầy bi kịch đó hắn chẳng bao giờ bước chân trở lại trường học nữa. Hắn chỉ học đến lớp năm, sau đó đi làm trong các hãng xưởng và trên các bến tàu trước khi hai mẹ con dời về New York, nơi hắn làm việc nơi các ga xe lửa, và hắn không hài lòng chút nào với chính mình vì hắn nghĩ mình vừa xấu xí lại vừa ngu độn.

Có điều hắn chẳng ngu độn lắm đâu. Hắn quan sát mình trong gương. Hắn quan sát đôi mắt tối sầm của chính mình. *Hãy nhìn vào chính ngươi hiện nay* , hắn nghĩ, và hắn thấy rằng hắn có nhiều tiền hơn là hắn biết tiêu tiền như thế nào.và hắn đang nắm trong tay một băng đảng dữ dằn mà mọi người trong thành phố này đều sợ, ngay cả kẻ sừng sỏ nhất trong những tên đầu sỏ, Giuseppe Mariposa - ngay cả Mariposa cũng còn phải sợ ta, sợ Luca Brasi này. Như vậy ta đây cũng đâu đến nỗi ngu lắm. Hắn nhắm mắt và cơn nhức nhối sau đầu hắn làm đầy bóng tối và trong bóng tối nhức nhối đó hắn nhớ lại cái mái nhà ở Rhode Island nơi hắn đã lừa người láng giềng, ông giáo Lowry. Luca đã nói với ông ta là hắn có một bí mật muốn chia sẻ với ông, và một khi họ cùng trèo lên mái nhà, hắn đẩy mạnh một cái và ông rơi ra khoảng không. Hắn nhớ lúc ông rơi xuống, cách đôi tay ông giang ra trong lúc rơi như thể có người nào đó có thể níu lấy tay ông và cứu sống ông. Hắn nhớ ông rơi xuống trên trần một chiếc xe hơi và cái cách mà cái mui xe lõm vào và kính cửa sổ vỡ tan như một vụ nổ.

https://thuviensach.vn

Trong phòng tắm, Luca cho ít nước vào hai bàn tay khum lại và rửa mặt. Nước đem lại cảm giác mát lạnh và hắn vuốt tóc với hai bàn tay ướt, sau đó đi ra khỏi phòng tắm để vào nhà bếp, ở đó mẹ hắn đã dọn sạch bàn và đang đứng trước bồn rửa, lưng quay lại hắn, đang rửa chén bát.

"Nghe này, Má," Luca nói. Hắn nhẹ nhàng xoa bóp đôi vai bà. Ngoài kia chiều đang phai dần để chìm vào bóng đêm. Hắn bật đèn nhà bếp lên. "Nghe này, Má," hắn lại nói. "Con phải đi."

Mẹ hắn gật đầu, vẫn chăm chú vào công việc, không nhìn lên.

Luca tiến đến gần mẹ trở lại và vuốt tóc bà. "Đừng lo lắng về con, Má à," hắn nói. "Con đủ khả năng tự lo cho mình mà Má."

"Hẳn rồi," mẹ hắn nói, giọng bà chỉ vừa đủ nghe qua tiếng nước chảy. "Tất nhiên là con đủ sức lo, Luca à."

"Đúng thế," Luca nói. Hắn hôn mẹ lên đỉnh đầu, rồi lấy áo jacket và mũ trên giá áo ở gần cửa chính. Hắn chui vào áo jacket và đội mũ lên đầu, bẻ vành mũ trước trán lên. "Được rồi, Má. Con đi đây."

Vẫn quay lưng lại hắn, không nhìn lên khỏi đống chén đĩa, mẹ hắn gật đầu.

Trên đường phố, ở cuối cầu thang lên căn hộ của mẹ hắn, Luca hít vào một hơi thở sâu và chờ cho cơn đau nhức ở sau đầu lắng xuống. Việc đi xuống cầu thang đã làm cho cơn đau trở nên tệ hơn.

Hắn ngửi thấy mùi nước sông trong gió rồi mùi thối của phân bón ở nơi nào gần đó, và khi liếc mắt vào Đại lộ Washington hắn phát hiện một đống phân ngựa to tướng gần khúc quanh – không có xe ngựa nào ở gần đó, chỉ một ít xe hơi và những người đi bộ về nhà, leo lên những bậc thang đi vào các căn hộ, nói chuyện với hàng xóm láng giềng. Mấy

https://thuviensach.vn

đứa nhỏ gầy gò trong những chiếc jacket rách nát tả tơi chạy qua hắn như thể chúng đang chạy tránh cái gì đó, nhưng Luca chẳng thấy ai hay cái gì đuổi theo chúng cả. Trong cao ốc nơi có căn hộ của mẹ hắn, một cửa sổ mở ra và một bé gái nhìn ra. Khi thấy Luca nhìn lại mình bé hoảng hốt thụt vào căn hộ và đóng cửa sổ lại. Luca gật đầu với cái cửa sổ đóng. Hắn thấy một gói Camels trong túi áo jacket bèn rút ra một điếu gắn lên môi, rút diêm quẹt ra, khum hai lòng bàn tay lại để chắn gió và đánh lửa lên, đốt thuốc. Ngoài trời gió thổi mạnh, giật từng cơn và thời tiết đang trở lạnh. Các đường phố đang tối dần và những cái bóng lù lù nơi các căn nhà nuốt chửng những khoảng không gian còn lại và nơi các khoảng sân trước nhỏ xíu và những con hẻm dài. Cơn đau nhức trong đầu Luca vẫn còn đó nhưng xem ra có đỡ hơn đôi chút. Hắn rảo bước đến góc đại lộ Washington rồi quẹo phải vào phố 165, hướng về phía căn hộ của mình, vốn nằm giữa nơi ở của mẹ hắn và nhà kho.

Hắn chạm vào báng khẩu súng lục, hơi lòi ra một tí khỏi túi áo trong, chỉ để chắc cú là nó còn ở nơi đó. Hắn sắp giết Tom Hagen và điều đó sẽ chọc tức nhà Corleones. Chẳng có chi phải ngán ngại - đầu rằng đương nhiên là sẽ làm phát sinh rắc rối. Nhưng ta là Luca Brasi chưa biết sợ thằng nào. Vito Corleone nổi danh là một thuyết khách khéo ăn nói hơn là một sát thủ không ghê tay. Nhưng Clemenza và thuộc hạ của lão ấy thì cũng thuộc loại cứng cựa đấy, nhất là Clemenza. Luca cố gắng cân đong đo đếm những gì hắn biết được về đám Corleones. Genco Abbandando là *consigliere* (cố vấn/ quân sư quạt mo). Lão ta là đối tác của Vito trong công cuộc kinh doanh dầu ô liu. Pete Clemenza là *caporegime* (Binh đoàn trưởng/ Sư trưởng). Jimmy Mancini và Richie Gatto là những phụ tá của Clemenza... Đó là tất cả những gì hắn biết chắc, nhưng chưa phải là một tổ chức có qui mô lớn, chưa là gì so với Mariposa, hay ngay cả Tattaglia và những đại gia khác. Theo nhận định của Luca thì đám Corleones hình như là một thứ gì đó ở giữa một băng đảng và một tổ chức giống như những tổ

https://thuviensach.vn

chức của Mariposa, của Tattaglia và của LaConti - hay những gì còn lại của LaConti. Hắn biết Clemenza còn có nhiều thuộc hạ hơn là chỉ hai người Mancini và Gatto, nhưng hắn không biết là những ai. Luca nghĩ có thể Al Hats cũng theo Corleones, nhưng hắn không chắc lắm. Lẽ ra hắn nên khám phá mọi điều này trước khi "chăm sóc" chú nhóc Tom. Hắn đếch cần bận tâm chuyện nhà Corleones có hay không cả một đội quân sau lưng họ - nhưng hắn muốn biết sắp tới mình phải đương đầu với cái gì. Luca nhận định rằng thuộc hạ của mình sẽ không thích chuyện này, và rồi như thể là chính ý nghĩ đó làm cho chúng hiện ra, chiếc De Soto màu vàng của JoJo trờ đến chỗ vệ đường bên cạnh hắn và Hooks thò đầu ra ngoài cửa sổ.

"Chào ông chủ," Hooks nói. Chàng ta bước ra khỏi xe, đội một chiếc mũ chóp bằng màu đen với một lông vũ màu xanh lá cây trên vành mũ.

"Có chuyện gì thế?" Luca quan sát trong khi JoJo và cả bọn ra khỏi xe và đóng các cửa xe lại. Bọn chúng làm thành một vòng tròn quanh hắn.

"Chúng ta gặp chuyện rắc rối," Hooks nói. Tommy Cinquemani muốn một cuộc gặp mặt. Hắn vừa xuất hiện ở nhà kho chúng ta với ít người của hắn. Hắn có vẻ không vui."

"Hắn muốn gặp mặt ta?" Luca hỏi. Đầu hắn vẫn còn đau nhức, thế nhưng cái tin Cinquemani đi đến Bronx để thu xếp một cuộc gặp gỡ làm hắn mỉm cười. "Những ai đi với hắn vậy/" hắn hỏi, và bắt đầu bước đi lại, hướng về phía căn hộ của mình.

JoJo quay nhìn lại chiếc xe đậu ở vệ đường.

"Cứ bỏ nó ở đó," Luca nói. "các chú sẽ quay lại đó sau."

JoJo nói, " Bọn em để súng dưới các ghế ngồi."

https://thuviensach.vn

"Và các chú sợ có người sẽ ăn cắp chúng trong khu này?"

"Okay," JoJo nói, " được thôi," và chàng ta nhập bọn cùng những đứa kia trong lúc chúng hướng về Luca.

"Vậy những ai cùng đi với Cinquemani?" Luca hỏi lại. Cả bọn lên vỉa hè. Những chàng trai mặc đồ vest và thắt nơ khi đi hai bên Luca.

"Nicky Crea, Jimmy Grizzeo và Vic Piazza," Paulie báo cáo.

"Grizz," Luca nói. Đây là người duy nhất trong ba đứa mà Luca biết, và hắn không ưa gì mấy chàng trai này. "Tommy có gì để nói?"

"Hắn muốn gặp mặt đại ca để bàn chuyện gì đó," Hooks thưa trình.

"Hắn có nói là về chuyện gì không?"

Vinnie Vaccarellie thọc một tay vào trong quần để gãi háng. Hắn là một thanh niên gầy nhưng chắc khỏe, trong độ tuổi đôi mươi, trẻ nhất trong đám. Quần áo cậu ta lúc nào trông cũng như muốn tuột xuống. "Hắn có *chuyện gì đó* mà hắn muốn bàn với đại ca."

"Vậy là tay nha sĩ muốn hội kiến với ta," Luca nói.

"Nha sĩ?" Vinnie hỏi.

Luca bảo, " Thôi ngưng gãi dái đi, được không, nhóc tì?" Vinnie, để chứng tỏ là mình tuân lệnh đại ca răm rắp, vội rút tay ngay ra khỏi quần, dầu gãi chưa đã ngứa! "Đấy, thì người ta vẫn gọi Cinquemani bằng cái mỹ danh ấy. Nha sĩ. Có lẽ hắn muốn làm việc trên đôi hàm răng của ta chăng?" Khi thấy đám đàn em ngớ ra trong im lặng ngơ ngác, Luca bèn giải thích, " Tay này khoái dùng kìm để bẻ răng những nạn nhân của hắn."

https://thuviensach.vn

"Đ...t mẹ!" Hooks chửi thề, hàm ý rằng mình không hề ngưỡng mộ một kẻ ưa đi bẻ răng người ta!

Luca cười với Hooks. Cả đám đàn em của hắn có vẻ hơi căng thẳng. "Một lũ đồng tính," hắn nói với chúng, và bước đi, như thể hắn vừa hơi thất vọng lại vừa thấy vui vui.

"Vậy đại ca muốn làm gì?" Hooks hỏi.

Chúng đang ở trên Đại lộ Số Ba, chạy dọc theo phố El, cách chỗ của Luca có mấy căn.

Luca bước lên bậc tam cấp dẫn đến cửa chính của cao ốc và mở khóa cửa trong khi đám đàn em đứng đợi. Hắn đẩy cánh cửa mở ra và quay sang đối diện Hooks. "Cứ để cho Cinquemani đợi," hắn nói. "Đừng nói gì với hắn cả. Chúng ta sẽ làm cho hắn quay trở lại và yêu cầu thêm lần nữa, nhưng *ngoan* hơn."

"Ô, vì Chúa," Hooks nói, và hắn bước vào hành lang, vượt lên để đối diện Luca. "Chúng ta không thể chơi trò vờn nhau với mấy tay này được đâu, ông chủ à. Mariposa đã gửi một trong những tay *capos* của lão đến gặp chúng ta. Nếu chúng ta mà lơ lão thì điều kế tiếp mà chúng ta biết là tất cả chúng ta sẽ ở trong những tình huống rất tệ hại."

Luca đi vào hành lang với Hooks, và đám còn lại nhập bọn với họ. Khi cánh cửa chính khép lại, căn sảnh và các bậc thang tối om. Luca bật một công tắc đèn lên. "Chú mày bốc mùi thuốc lá?" hắn hỏi Hooks và nhìn lên các bậc cầu thang dẫn đến tầng trên.

Hooks nhún vai. "Tôi lúc nào cũng có mùi thuốc lá," chàng ta nói. "Tại sao?" Hắn rút một điếu Winston ra khỏi bao và đốt lên.

https://thuviensach.vn

"Không có gì." Luca bắt đầu lên cầu thang với đám đàn em theo sau. "Ta không ưa tên Cinquemani," hắn nói, " và ta cũng đéo thích Grizz."

"Jimmy Grizzeo?" Paulie hỏi.

"Ta từng cùng hắn làm một phi vụ nhanh," Luca nói, "trước khi hắn theo dưới trướng Cinquemani. Lúc đó ta đã không thích hắn và giờ đây ta lại càng không ưa hắn."

"Grizz thì chẳng là cái thá gì," Hooks nói. "Nhưng vấn đề là Cinquemani. Mariposa đã đặc phái hắn đến và chúng ta không thể lờ Mariposa."

"Tại sao không nhỉ?" Luca hỏi. Hắn đang thích thú với mình. Đầu hắn vẫn còn nhức, nhưng sự hứng thú khi nhìn Hooks quằn quại vì lúng túng hầu như làm cho hắn quên đi cơn đau.

"Bởi vì có những người trong chúng ta không khoái chết cho lắm," Hooks nói.

"Vậy là chú em chọn nhầm nghề rồi," Luca nói. "Sinh nghề, tử nghiệp là chuyện quá thường trong cái công việc có hơi đặc biệt của chúng ta." Bọn chúng đến trước cửa căn hộ của Luca và hắn ta quay mặt đối diện Hooks trong lúc hắn lục lọi túi áo jacket của mình để tìm chìa khóa. "Các chú không nên lo lắng về chuyện sống chết, Hooks à. Con người ta sống chết đều có số cả. Hãy để cho kẻ thù của chúng ta lo sợ về cái chết. Còn ta cứ coi cái chết như... nơ-pa! (không có gì) Khi ta còn có mặt trên đời thì tử thần không có. Khi tử thần đến thì ta không còn. Vậy thì có gì phải sợ chứ? Hiểu cái đạo lí này không hở, chú em?" Chàng Luca ta khoái chí với mớ triết lý vụn học lõm được từ đâu đó và gật gù đắc ý khi ban cho đàn em một bài học thâm thúy về lẽ tồn vong, sinh tử.

https://thuviensach.vn

Hooks định trả lời nhưng chưa kịp mở miệng thì cánh cửa chính đóng sầm lại và có tiếng bước chân đổ xô chạy rầm rầm đâu đó trên đầu bọn họ, và mọi người quay lại và nhìn các bậc cầu thang dẫn lên mái nhà.

"Đưa hàng nóng của anh cho em," Willie nói.

"Em muốn lấy súng của anh để làm gì?" Donnie vừa mới bắt đầu xuống cái thang ra khỏi mái nhà, và nhìn lên Willie. Khi chúng thấy Luca dẫn cả bộ sậu theo cùng, chúng quyết định ngay là phải bỏ kế hoạch để chờ dịp khác. Mái nhà bên trên lối đi nhỏ không có bóng người mà đầy những thùng hàng. Không còn nhiều ánh sáng trong bầu trời và trên các nóc nhà chỉ còn là bóng mờ.

"Đừng thắc mắc," Willie nói, " cứ đưa cho em."

"Em có súng của em mà," Donnie nói. Hắn vươn người lên để nhìn lại cánh cửa lên mái đã đóng lại. "Không có ai đuổi theo chúng ta cả," hắn nói. "Chúng chẳng biết gì đâu."

"Thì cứ đưa hàng nóng của anh cho em đi, đừng lôi thôi," Willie giục.

Donnie chạm vào dây đeo nơi vai và đưa súng của mình cho Willie. "Ta vẫn không hiểu tại sao chú mày cần khẩu súng của ta."

Willie chỉ xuống mái nhà kế bên. "Tiếp tục," hắn nói. "Em ở ngay sau anh thôi."

Donnie cười và nói, " Hay là chú mày sắp hóa khùng, hở, Willie?" Hắn nhìn xuống để định vị nấc thang kế tiếp, và khi hắn nhìn lên lại, thì Willie đang chạy. Sự bối rối làm hắn đông cứng người lại tại chỗ một hồi trước khi hắn nhảy khỏi cái thang và lẩn vào đống giấy phủ hắc ín trong khi Willie biến đi xuyên qua cửa mái.

https://thuviensach.vn

Luca nghĩ đó là một trong những chú nhóc láng giềng. Những chú nhóc vẫn thường trèo lên các mái nhà. Hắn nghĩ có lẽ vài chú nhóc đang chạy đuổi nhau khi cánh cửa mở ra và một ai đó đến chạy xuống các bậc cầu thang, và rồi, để cho mọi chuyện càng rối thêm lên, một chuyến xe lửa rầm rập chạy qua, rú còi inh ỏi nơi phố El. Luca quay lưng về phía bóng mờ và rút súng ra. Sau đó đạn chì bắt đầu bay tứ tung.

Có một tên, với hai khẩu súng nổ đì đùng từ trong bóng tối. Luca chỉ thấy một cái bóng đang khạc lửa. Hắn chỉ nghe tiếng kêu ầm ầm như sấm của chuyến xe lửa đang chạy qua, điểm nhịp bởi tiếng súng. Khi chuyện đó qua đi, khi cái bóng kia vụt bay xa nhanh như một bóng ma, hắn đang lẫy cò vào một buồng trống và vẫn tiếp tục bắn nhưng hắn chẳng có thể nào nhớ chuyện gì ngoài phát súng đầu tiên kia và cửa sổ vỡ tan, sau đó đổ ập lên người Paulie, chàng ta bị thương và làu bàu rồi chờ bất kỳ chuyện gì có thể xảy ra tiếp theo trong bóng mờ và mùi thuốc súng khét lẹt và sự im lặng tiếp theo sau khi chuyến xe lửa qua đi và tiếng súng ngừng. Luca chạy lên các bậc cầu thang dẫn lên mái.

Trên mái hắn không thấy gì. Có hai cái thang để thoát hiểm hỏa hoạn, mỗi cái đặt ở một bên của tòa cao ốc. Hắn ghi nhớ để sau này sai người dời đi. Trên mái nhà chìa ra che lối đi, khoảng sáu, bảy công nhân đang bám quanh cái gờ và nhìn dáo dác. Đằng sau họ mái nhà chất đầy thùng, hộp. Luca gọi, " Này các chú có thấy gì không. " Khi không ai trả lời, hắn hét lên " Sao thế?"

"Chẳng thấy gì cả," ai đó với giọng Ái Nhĩ Lan đặc sệt đáp. "Chỉ nghe tiếng súng."

"Đó không phải là tiếng súng," Luca chỉnh sửa. " Đó là bọn nhóc bắn pháo hoa thôi."

https://thuviensach.vn

"À, ra thế!" giọng người kia nói vuốt đuôi. "Ông đã phán như thế thì nó là như thế." Hắn rút lui cùng với những người khác.

Khi Luca quay quanh, hắn thấy Hooks và JoJo đứng mỗi người một phía của cửa lên mái nhà, như những vệ sĩ, súng ngắn đong đưa nơi tay. "Dẹp súng ống đi," hắn nói.

Hooks báo cáo sếp, " Thưa đại ca, Paulie và Tony bị thương."

"Có chuyện vậy sao?" Luca đi qua giữa hai người và bước xuống các bậc thang. Cầu thang rất tối và hắn phải tựa vào thành vịn để cảm nhận bước đi.

JoJo nói, " Hai bạn đó sẽ sống, chứ không đến nỗi nào."

Hooks nói với JoJo, " Chú mày thành đốc-tờ lang băm hồi nào vậy?" Quay sang Luca chàng ta nói, " Dường như Tony lãnh một viên đạn vào chân."

"Chỗ nào của chân?"

"Mấy inches về bên trái và e rằng cậu ta sẽ trở thành thái giám mất."

"Còn Paulie?"

"Xuyên qua bàn tay," JoJo nói. "Trông như Jesus Christ trên cây thánh giá.

Lúc Luca tiếp đất, ngay chỗ gió lùa vào hành lang qua cửa sổ bị vỡ kính, Hooks nói, "Anh Luca à, chúng ta không thể giỡn mặt Cinquemani và Mariposa đâu. Bọn chúng mà bị quê độ quá đậm thì coi chừng chúng sẽ cho chúng ta ăn đất đấy."

https://thuviensach.vn

JoJo tiếp lời, " Hooks nói đúng đấy, đại ca à. Chuyện này hơi điên rồ đấy. Vì cái gì? Chỉ vì một vài chuyến hàng rượu?"

Luca nạt đàn em, " Sao, các chú sợ à? Chỉ mới vài tiếng đi đùng lẹt đẹt thế mà các chú đã són đái rồi à?"

Hooks nhỏ nhẹ thưa, " Ông Chủ biết hơn thế mà."

Nơi hành lang dẫn đến căn hộ của Luca, Tony đang làu bàu chửi thề, ấn gót bàn tay vào vết thương nơi háng, cố gắng để chận lại cơn chảy máu. Luca đạp phải mấy miếng kính vỡ ra từ cửa sổ. Trong phòng tối, ánh sáng duy nhất đến từ cánh cửa mở dẫn đến căn hộ của hắn và ra đường phố. Hắn hình dung nếu bọn cớm đến, thì giờ đây hắn đã nghe tiếng còi hụ của xe cảnh sát rồi. Hắn nghiêng người ra khỏi cửa sổ và nhìn xuống phố El. Đường phố trống vắng, chẳng thấy bóng dáng ma nào,

Phía sau Luca, Vinnie quấn một băng gạt quanh chân Tony. "Bạn ấy đang chảy máu như một con lợn bị chọc tiết," hắn nói. "Không làm sao cầm máu được."

"Mang hắn và Paulie đến nhà thương," Luca nói. "Bịa ra chuyện gì đó để giải thích. Nói là chuyện xảy ra ngoài bến tàu."

"Đến bệnh viện?" Hooks hỏi. "Đại ca không nghĩ là kêu Bác sĩ Gallagher đến nhà chăm sóc cho họ thì tiện hơn sao?"

Luca nói, " Chú mày lo lắng thái quá đấy, Hooks à. " Hắn gật đầu cho Vinnie.

Vinnie đi về lại căn hộ để mang Paulie đi. Trên đường đi qua cửa lớn, hắn nói với Hooks và JoJo, " Mình cần hai bạn giúp mình khiêng Tony ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Hooks dỡ mũ xuống và đùa nghịch với mấy chiếc lông chim gắn nơi mũ. Hắn nói với Luca, " Vậy bây giờ thì sao? Xử sao với Cinquemani đây?"

Luca đang dùng báng súng đánh văng những mảnh kính còn lại khỏi khung cửa sổ. Hắn nhìn lên bầu trời và thấy một ít vì sao hiện ra như là những điểm ánh sáng mờ nhạt trong đêm tối. Một cặp chim sẻ bay đến bên bậu cửa sổ nhưng khi thấy bóng người chúng vội chuyển đường bay sang hướng khác. "Hãy thu xếp cuộc gặp với Cinquemani," hắn lệnh. Hắn ngồi nơi khung cửa sổ. "Nói với hắn chúng ta đã nhận thông điệp. Bảo hắn chúng ta muốn cuộc gặp diễn ra ở nơi nào công khai"

"Ở đâu?" Hooks hỏi. "Một nhà hàng, hay một nơi nào đại loại như thế?"

"Không thành vấn đề. Tùy chú." Luca nói.

"Tại sao lại không thành vấn đề?" Hooks hỏi. Chàng ta lấy mũ đội lên đầu trở lại trong khi Luca quan sát chàng ta, " Em chưa nắm rõ lắm," hắn nói. "Tại sao chúng ta không chọn chỗ?"

"Hooks," Luca nói, " chú mày bắt đầu làm ta căng thẳng thần kinh rồi đấy!"

"Ông chủ này," Hooks nói, xòe hai bàn tay ra, một cử chỉ hàm ý mình có bổn phận phải đặt câu hỏi. "Vậy em sẽ nói với bọn họ là không thành vấn đề. Họ có thể chọn nơi chốn gặp mặt."

"Tốt," Luca nói. "Nhưng nhớ nhấn mạnh điểm một nơi chốn công khai. Vì an toàn cho mọi người."

"Chắc chắn rồi," Hooks nói. "Khi nào?"

https://thuviensach.vn

"Càng sớm càng tốt," Luca nói. "Nếu chú mày có tỏ vẻ hơi sợ sệt cũng được." Hắn chỉ tay về phía hành lang, nơi Tony có vẻ như sắp qua đó. "Mang mấy chú ấy đến bệnh viện," hắn nói, " sau đó trở lại đây và ta sẽ cho chú rõ kế hoạch."

Hooks quan sát Luca, cố gắng đọc đôi mắt hắn ta. Anh chàng mở miệng định hỏi thêm câu nữa – nhưng rồi nghĩ lại tốt hơn là không hỏi. "Đi nào, JoJo," hắn nói và rồi cả hai biến vào trong căn hộ.

Cơn nhức đầu của Luca đã qua hẳn ngay khi cuộc bắn phá bắt đầu. Nơi hành lang, trong bóng tối, với Tony làu bàu phía sau mình, Luca cứ tự hỏi tại sao lại như thế.

Bên ngoài tiệm bánh của Eileen, Sonny cho xe tấp vào lề, tắt máy và ngã phịch xuống ghế tài xế. Chàng ta bẻ vành mũ sụp xuống che mắt như thể chàng sắp sửa đánh một giấc ngủ ngắn. Khu phố ồn ào với tiếng ầm ầm của những chuyến xe lửa và một dãy xe hơi chạy rầm rầm, xe ngựa chạy lọc cọc dọc theo đường phố. Chàng vừa rời khỏi nhà Sandra và chàng đã thả bộ dọc Đại lộ Arthur một hồi, cảm thấy trống vắng, *quá hưỡn* vì vô công rồi nghề - một cảm thức không lạ đối với chàng - và sau đó chàng chui vào xe của mình mà không thực sự tự nhủ rằng mình sẽ tìm đến Eileen. Chàng vẫn còn nghĩ có lẽ mình nên trở lại chỗ của mình để qua đêm cho xong, nhưng chàng không thích *tiêu xài* buổi chiều một mình nơi phố Mott. Chàng không biết mình sẽ làm gì khi một mình ở đó. Chẳng lẽ *đời vắng em rồi thôi đành... vui với bàn tay* rồi lăn quay ra ngủ. Như thế chỉ vui được phút giây thôi, rồi chán chết vì quá đơn điệu và lặng lẽ, không có gì sôi động! Còn lôi thức ăn trong tủ lạnh ra và nhâm nhi vài ba ly thì chàng lại không có cái thú độc ẩm, uống rượu một mình không thấy dzui nên uống không dzô! Chàng bao giờ cũng thích *đông dzui hao* chứ không khoái cảnh *solo tuy buồn nhưng đỡ tốn* !

https://thuviensach.vn

Tại căn hộ của mình, có lẽ chàng sẽ nằm ngửa trên giường và nhìn lên trần nhà, và nếu nằm như thế một hồi mà không rơi vào giấc ngủ thì chàng sẽ bật dậy, đi tìm một vài kẻ đồng hội đồng thuyền kéo nhau đến quán cóc nào đó bù khú cho đến khi đầu nặng mắt mờ mới trở về quẳng cái xác bệ rạc lên giường ngủ để rồi sáng hôm sau lê cái thân phờ phạc đến chỗ làm với cái đầu váng vất, ngầy ngật, lơ tơ mơ suốt ngày! Sandra đã khiến chàng bị trêu ngươi, thèm rỏ dãi mà không được xơi miếng nào, dầu chỉ là một miếng bé tí tẹo! Liếm láp một tí cũng không! Chàng bèn huy động *trí tưởng tượng sáng tạo* , hình dung ra cảnh tay mình cởi hàng cúc trên chiếc áo bờ-lu trắng của nàng, rồi lột tuốt tuồn tuột quần áo và mọi thứ phụ tùng lỉnh kỉnh trên người nàng cho đến khi chàng có thể chạm tay vào đôi quả tuyết lê mơn mởn, vừa mới chín, căng tròn, hẳn là ngon vô kể! Thế nhưng, đến đó chàng đành nuốt nước miếng đánh ực một cái và tự nhủ lòng, Thôi, hãy quên đi, bởi vì chàng còn phải qua ít ra là hàng chục bữa ăn chung nữa và có lẽ cả một chiếc nhẫn đính hôn trước khi có thể đi đến một nơi nào đó gần gần với bộ ngực trần kia - thế nhưng, một chiếc nhẫn đính hôn thì chàng chưa hề sẵn sàng cho điều đó. Tuy nhiên chàng lại thích nàng. Nàng xinh đẹp và thơm ngon như là trái táo vừa mới chín, còn đong đưa trên cành. Nàng làm chàng thèm đến phát sốt.

Sonny đẩy mũ ra phía sau, nghiêng người trên tay lái và nhìn lên căn hộ của Eileen. Đèn đóm sáng nơi các cửa sổ phòng khách. Thôi thì chưa nếm được táo trên cành thì ăn đào đã hái, cho dù có bị người khác cắn đi mất một góc cũng chả sao. Vẫn còn ngon xơi lắm! Nhưng chàng không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào nếu mình hiện ra như thế này, mà không báo trước, trong buổi chiều tối. Chàng nhìn vào đồng hồ đeo tay. Gần đến chín giờ tối, như vậy Caitlin có lẽ đã đi ngủ. Khi ý tưởng nảy ra trong đầu óc Sonny là có lẽ những buổi chiều tối của Eileen một mình trong căn hộ của nàng chắc cũng chán không khác gì những buổi tối cô đơn trống vắng của mình, rằng có lẽ rồi nàng cũng chỉ biết nghe radio trước khi đi ngủ, chàng bước ra khỏi xe

https://thuviensach.vn

và mạnh dạn bước đến nhấn chuông nhà nàng rồi bước lùi lại ra đường phố. Eileen mở một cửa sổ và thò đầu ra ngoài, và chàng mở đôi cánh tay và nói, "Anh nghĩ có thể em cũng thích có người bầu bạn. Nàng mặc một áo dài màu xanh nước biển với cổ áo rộng và tóc nàng được chải bới vén khéo. "Chắc em mới đi làm tóc," chàng nói và nàng mỉm cười, một nụ cười mà chàng không thể đọc ra trọn vẹn. Nụ cười đó không biểu lộ là nàng vui khi gặp chàng mà cũng chẳng tỏ vẻ là nàng không vui khi gặp chàng. Nó lửng lơ con cá vàng thế nào ấy. Hình như nó còn hàm tàng một ý nghĩa khác! Nàng đóng cửa sổ lại và biến đi không nói lời nào. Sonny bước một bước tiến gần hơn đến cửa chính và nghe ngóng âm thanh từ cánh cửa căn hộ nàng mở ra hoặc tiếng bước chân nàng xuống cầu thang. Khi chàng chẳng nghe tiếng gì cả, chàng bèn dỡ chiếc mũ fedora và gãi đầu. Chàng lùi bước để nhìn lên cửa sổ nhà nàng lại. - và rồi lúc đó cửa chính mở tung và Cork đi ra phố.

"Hey, Sonny!" Cork reo lên và giữ cho cửa mở. "Bạn làm gì ở đây vậy? Eileen nói bạn đang tìm tôi?"

Sonny chống đỡ tình huống bất ngờ bằng câu, " Có chuyện gì xảy ra cho bạn vậy?" Chàng ta nói ra câu ấy có phần hơi quá lớn và hơi quá hùng hổ trong một cố gắng để che giấu sự ngạc nhiên khi thấy Cork, mặc dầu Cork không có vẻ để ý.

Áo sơ mi của Cork lỗ chỗ những dấu tay màu đỏ tươi nơi chỗ trái tim chàng. "Caitlin làm đấy," chàng ta nói, cau mày nhìn vào các vết bẩn. "Chiếc áo phải bỏ đi rồi."

Sonny lấy đầu ngón tay gạt đi các vết đỏ và chiếc áo lại sạch như thường.

"Một thứ sơn cho con nít," Cork nói, vẫn còn nhìn vào các dấu tay. "Eileen nói là cái áo đã thành vật bỏ đi."

https://thuviensach.vn

"Con bé nghịch khiếp nhỉ."

"Không tệ lắm," Cork nói. "Có chuyện gì xảy ra vậy?".

"Mình ghé qua chỗ bạn," Sonny nói dối. "Không thấy bạn ở đó."

"Đơn giản bởi vì mình ở đây," Cork nói, và chàng ta lác mắt nhìn Sonny như thể để hỏi phải chăng bỗng dưng mình lại biến thành một chàng khờ.

Sonny ho vào nắm tay trong khi cố "phát minh" ra chuyện gì để nói. Thế rồi chàng ta nghĩ ra kế hoạch cho một phi vụ sắp tới. "Mình nghe nói sắp có chuyến hàng khác," chàng ta nói, hạ thấp giọng.

"Cái gì? Tối nay?"

"Không phải." Sonny di chuyển theo Cork và đến dựa vào khung cửa. "Chưa biết chắc khi nào. Mình chỉ muốn báo cho cậu biết về chuyện đó."

"Cái gì về chuyện đó?" Cork liếc mắt ngược lên các bậc thang và sau đó ra dấu cho Sonny tiến vào trong hành lang. "Lạnh quá," chàng ta nói. "Giống như đã là mùa đông."

"Chuyến hàng này nhỏ thôi," Sonny nói. Chàng ngồi xuống nơi bậc cầu thang và đẩy mũ ngược lên trên trán. "Chuyến hàng sẽ đến trong một chiếc xe được trang bị với một bộ bánh máy bay. Và còn thêm nhiều chai nữa được nhét giấu trong vật liệu nhồi, bọc."

"Hàng của ai vậy?"

"Bạn nghĩ là ai?"

"Lại Mariposa? Chúng ta sẽ làm gì với nó? Chúng ta không thể bán cho Luca nữa."

https://thuviensach.vn

"Chỗ này còn ngon hơn," Sonny nói. "Hộp đêm Juke's sẽ mua trực tiếp từ chúng ta. Không cần người trung gian."

"Và nếu Mariposa phát hiện Juke's đang bán rượu của lão?"

"Làm sao mà lão phát hiện được?" Sonny nói. "Chắc chắn là Juke's sẽ không dại gì nói cho lão biết. Và Mariposa cũng đâu ở khu Harlem."

Cork ngồi xuống kế bên Sonny và nằm ườn người ra trên các bậc thang như thể chúng là cái giường.

"Chúng ta sẽ kiếm được khoảng bao nhiêu với một chuyến hàng nhỏ như vậy?"

"Hay là chỗ đó nhe bạn. Nhỏ mà có võ, thế mới là đáng kể chứ," Sonny nói. "Toàn sâm banh cao cấp và rượu vang thượng hạng đến trực tiếp từ châu Âu. Hàng đẳng cấp: năm mươi, một trăm đô la một chai."

"Bao nhiêu chai?"

"Mình ước chừng từ ba đến bốn trăm."

Cork gối đầu lên một bậc thang và lim dim mắt, nhẩm tính con toán. "Ôi Mẹ Thánh Thiện Của Chúa," chàng ta kêu lên. "Tuy nhiên, Juke's sẽ không trả cho chúng ta tới số đó đâu."

"Tất nhiên là không rồi," Sonny nói, " nhưng chúng ta vẫn sẽ còn vớ được một bó to."

"Bạn có được thông tin từ đâu vậy?"

"Bạn hoàn toàn không cần biết chuyện đó Cork à. Sao, bạn không tin mình à?"

https://thuviensach.vn

"Không phải vậy đâu," Cork nói. "Nhưng bạn biết chúng ta đều sẽ là những xác chết cả nếu Mariposa phát hiện ra chúng ta là tác giả bộ phim găng-x-tơ này."

"Hắn không phát hiện được chúng ta đâu," Sonny nói. "Không thể nào. Yên chí đi."

"Bao nhiêu tay súng" Cork nói, và ngay lúc đó cánh cửa dẫn đến phòng Eileen xịch mở nơi đầu cầu thang.

Eileen nghiêng người trên các bậc thang với đôi tay chống nạnh hai bên hông. "Cậu có bằng lòng mời ông bạn quí hóa của cậu lên phòng không, Bobby Corcoran," nàng gằn giọng, " hay mấy người vẫn đứng đó nơi hành lang để bàn bạc những kế hoạch hắc ám?"

"Đi lên đi," Cork nói với Sonny. "Eileen sẽ làm cho bạn cốc cà phê."

Sonny bấu tay vào áo jacket, đứng thẳng người lên. "Chị chắc là được chứ?" chàng ta hỏi Eileen.

"Chị ấy chẳng vừa bảo mình mời bạn lên đó sao?" Cork nói.

"Mình không để ý," Sonny nói, "Chị có nói vậy à?"

Bé gái của Eileen đi ra khỏi căn hộ đằng sau nàng và níu vào một chân nàng, " Ồ, cậu Booby!" nó la lên.

"Con bé khó chịu lắm," Cork nói với Sonny và nhảy lên các bậc cầu thang và nhào đến nó trong lúc nó chạy xa vào căn hộ, vừa chạy vừa la.

"Lên đây đi," Eileen nói. "Đâu cần lảng vảng nơi hành lang như thế." Nàng quay trở lại căn hộ và để cửa mở.

https://thuviensach.vn

Trong nhà bếp, Sonny thấy nàng có vẻ thư giãn với một cốc cà phê và một đĩa bánh sô-cô-la hạnh nhân trên bàn trước mặt nàng. "Ngồi xuống đi," nàng nói, và đẩy một chiếc cốc không qua bên kia bàn. Tóc nàng có vẻ sáng hơn với việc làm tóc mới. Các lọn tóc ánh lên lóng lánh dưới ánh đèn với từng động tác của đầu nàng.

Cork bước vào phòng, công kênh Caitlin trên vai. "Con chào cậu Sonny đi," chàng ta nói và thả người xống ghế, nâng Caitlin lên, nhấc ra khỏi vai mình và đặt nó vào lòng.

"Hello, cậu Sonny," Caitlin nói.

"Hi, Caitlin." Sonny liếc mắt qua lại giữa Caitlin và Eileen và trầm trồ, " Wow, cháu cũng xinh xắn dễ thương như Má cháu."

Eileen lườm nguýt Sonny bằng một cái liếc mắt sắc như dao bổ cau, nhưng Cork chỉ cười và nói, " Đừng tập cho nó kiêu sớm. " Chàng ta đặt Caitlin xuống, phát khẽ vào mông nó và bảo bé, " Thôi cháu chạy chơi đi nhé."

"Cậu Booby," con bé nằn nì.

"Thôi đừng làm rộn cậu Booby nữa trước khi cậu cho con một trận như đòn đấy."

"Cậu hứa thế nhé?" Caitlin nói.

"Hứa gì nào?" Cork nói. "Rằng cậu sẽ cho con một trận đòn hết khóc nỗi luôn?"

"Hứa là cậu sẽ đến chơi với cháu trong một phút nữa."

"Ờ, thì hứa," Cork nói và vẫy tay cho con bé đi vào phòng khách.

https://thuviensach.vn

Caitlin do dự và liếc nhanh lên Sonny trước khi nhảy lò cò vào phòng khách. Con bé có tóc vàng tươi, đẹp như tóc cậu nó và đôi mắt màu nâu vàng của mẹ.

Sonny nói, " Cậu Booby," và cười.

"Như thế có tốt không?" Eileen nói. "Từ miệng con trẻ..."

"Đừng có khuyến khích nó," Cork nói với chị. "Con bé chỉ nói điều đó để chọc khùng em thôi."

Eileen đùa nghịch với cốc cà phê của mình, như thể đang nghĩ về điều gì đó và rồi nói với Sonny. "Vậy anh có nghe chuyện một Ông Luigi Hooks Battaglia nào đó vẫn đang săn tìm kẻ đã giết Jimmy?"

Sonny quay sang Cork.

"A," Cork nói, "vừa rồi khi gặp Hooks anh ấy có bảo tôi về nói với chị Eileen rằng anh ấy không quên Jimmy đâu."

"Hầu như đã tròn hai năm rồi," Eileen nói với Sonny. "Hai năm và anh ta vẫn còn đi lùng sục bờ bụi để săn tìm kẻ giết Jimmy. Giờ đây chúng ta vẫn còn có một thám tử nơi ông Hooks Battaglia chứ?"

Cork nói, " Theo Hooks,chính một trong những thuộc hạ của Mariposa đã giết Jimmy."

"Chị không biết điều đó sao?" Eileen nói " Mọi người chẳng biết điều đó sao? Vấn đề là, với một trong những thuộc hạ của Mariposa và ai đó sẽ làm gì về chuyện đó trong khi bao nhiêu thời gian đã trôi qua?"

Cork nói, " Thời gian nào để làm việc đó? Nếu Hooks tìm ra được kẻ giết bạn mình thì chắc chắn anh ta sẽ giết kẻ đó."

https://thuviensach.vn

"Bao nhiêu thời gian để làm việc đó...?" Eileen lặp lại.

Sonny nói, "Hooks là dân Sicily mà, Eileen. Hai năm rưỡi chưa là gì đâu. Nếu đến hai mươi lăm năm nữa Hooks mới tìm ra kẻ giết bạn mình, hãy nhớ kỹ lời tôi, kẻ đó nhất định chết. Dân Sicily không quên và không tha thứ."

"Dân Sicily và dân giang hồ Ái Nhĩ Lan," Eileen nói. "Tôi muốn luật pháp khởi tố kẻ mưu sát Jimmy." Nàng nói với Cork, " Cậu biết Jimmy mà. Cậu biết anh ấy muốn vụ việc phải được giải quyết như thế nào."

"Chúa biết là em thương anh ấy như anh em ruột thịt của mình," Cork nói, và bỗng dưng dường như cậu ta nổi cáu, " nhưng chúng ta chẳng bao giờ đồng thuận về những chuyện như thế này, Eileen à. Chị biết thế mà. " Chàng ta đẩy lùi ghế ra sau và nhìn vào phòng khách, trông chừng Caitlin. "Jimmy là người lí tưởng," chàng ta nói, quay nhìn lại Eileen, " còn em, chị biết em là người thực tế về những chuyện như vậy."

"Cậu tán thành chuyện mưu sát kẻ mưu sát, đúng không?" Eileen nghiêng người trên bàn về hướng cậu em. "Cậu nghĩ chuyện đó sẽ chứng minh điều gì đó? Cậu nghĩ làm như thế sẽ thay đổi được chuyện gì?"

"Bây giờ thì chị nói giống như giọng Jimmy rồi," chàng ta nói, và đứng lên khỏi ghế ngồi. "Thật quá đau lòng. Này!" chàng ta gọi ra cho Caitlin nơi phòng khách. "Cháu đang làm gì ở đó vậy?" Rồi quay sang chị mình, " Nếu em biết kẻ nào giết Jimmy, em sẽ đích thân xử kẻ ấy và chấp nhận mọi hậu quả. " Chàng ta lại nhìn sang phòng khách, đưa hai tay lên quá đầu, làm bộ gầm lên như một quái vật, và chạy đuổi theo Caitlin làm nó la hét om sòm đâu đó khuất tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

Eileen nhìn qua bên kia bàn, đến Sonny. "Ôi Trời, hai cậu cháu nhà này thật như một đám giặc..."

Sonny nói, " Nghe như một cuộc cãi vã trong nhà. " Chàng ta liếc nhìn ra sau đến chiếc mũ, nơi chàng đã treo nó vào phía sau cửa. "Tôi phải đi đây."

"Bobby và Jimmy," nàng nói, làm như thể Sonny chưa từng nói lời nào. "Hai anh em vẫn thường tranh cãi nhau ngay ở đây, tại cái bàn này. Hai anh em, cùng một luận chứng nhưng chi tiết thì có khác: Bobby cho rằng thế giới này đã hỏng bét rồi và ta phải sống với nó như nó đang là thế, còn Jimmy bảo rằng ta phải tin vào một cái gì tốt đẹp hơn. Kẻ thì nói nên chấp nhận hiện trạng, người lại đòi phải vươn lên nhiệm thể, cứ thế mà cãi nhau lòng vòng không bao giờ dứt." Nàng nhìn xuống ly cà phê của mình rồi lại nhìn lên Sonny. Nàng không tỏ ra là không hạnh phúc. "Bản chất Jimmy là như thế," nàng nói. "Anh ấy không bất đồng với Cork về chuyện thế giới này đầy những chuyện xấu xa, lừa lọc, chém giết lẫn nhau, và anh ấy ngay cả cũng không nghĩ rằng thế giới sẽ thay đổi - nhưng anh muốn nói với Bobby, cố gắng truyền đạt cho cậu ấy điều gì đó, đại khái như là, người ta phải tin rằng thế giới có thể thay đổi, vì sự cứu rỗi linh hồn chính mình." Sau đó nàng yên lặng, quan sát Sonny.

Sonny nói, " Tiếc là tôi lại không có vinh hạnh được gặp anh ấy," và Eileen gật đầu như thể viễn cảnh một cuộc hạnh ngộ như thế khiến nàng thấy thú vị!

Từ phòng khách Cork gọi vọng ra cho Sonny, và Eileen ra hiệu cho Sonny đến với cậu ta. "Vả chăng anh định đến là để gặp Sonny, đúng không nào?"

Sonny thấy Cork với đôi tay vòng quanh Caitlin. Con bé cười khúc khích, cười như nắc nẻ và vùng vẫy để nới lỏng ra. "Giúp mình một

https://thuviensach.vn

tay để đỡ con bé, Sonny à," chàng ta nói và xoay vòng như con vụ. "Nó nặng quá, tôi bế hết nỗi!" chàng ta la lên và khi quay đủ một vòng, chàng thấy con bé đi, làm nó la hét om sòm,vào vòng tay của Sonny.

"Hey!" Sonny nói trong lúc đón bắt con bé và giữ cẩn thận cái thân thể đang quằn quại lăn lộn của nó khỏi rớt xuống nền nhà. "Tôi làm gì với con bé đây?" chàng hỏi, và rồi cũng xoay vòng và ném nó trở lại Cork.

"Đủ chưa?" Cork hỏi bé.

Caitlin thôi lăn lộn, hết nhìn Sonny lại nhìn Bobby. "Chơi nữa!" con bé hét lên, và Bobby xoay vòng, chuẩn bị tư thế để ném nó trở lại Sonny, chàng ta đang cười và cũng vào thế sẵn sàng để đón bắt nó.

Ở giữa họ, nơi hành lang từ nhà bếp, Eileen tựa người vào tường, lắc đầu với một cái cười mỉm trên mặt chuyển thành tiếng cười lớn khi Caitlin vừa la hét vừa bay qua không khí để rơi vào vòng tay Sonny.

.....&.....

https://thuviensach.vn

8.

Sean bóc một mảnh sơn màu vàng tróc ra từ tường và chờ cho tiếng xình xịch của đầu máy hơi nước đang rầm rập băng qua Đại lộ Mười Một qua đi trước khi gõ lại lần nữa vào cửa nhà Kelly. Chàng ta vừa dành mấy tiếng đồng hồ vừa qua ngồi trên xe buýt chạy loanh quanh từ phố này qua phố kia bởi không muốn về nhà chạm mặt Willie và Donnie. Tuy nhiên, chàng cũng không thể lang thang suốt đêm ngoài phố. Nhưng chàng cũng chưa muốn thấy mặt họ. "Kelly," chàng hét vào cánh cửa khép. "Anh biết em ở trong đó mà. Từ ngoài đường anh đã thấy em đi ngang qua cửa sổ." Chàng ta áp tai vào cánh cửa và nghe tiếng nệm cọt kẹt rồi tiếng thủy tinh chạm vào thủy tinh. Chàng tưởng tượng cái thân xác to tướng của Luca Brasi đổ gục xuống bên cạnh cửa chính căn hộ của hắn, và chàng tự hỏi Donnie có thực sự cắt con buồi của Luca để nhét vào mồm hắn không. Chàng hình dung ra cảnh tượng đó, Luca Brasi miệng ngậm con buồi của chính mình, và hình ảnh đó làm chàng nhăn mặt, rùng mình ghê tởm. Chàng lùa cả hai tay vào tóc mình rồi sờ vào khẩu súng trong túi khi những lời của Willie trở lại trong đầu óc chàng... *mọi tên con hoang người Ý trong thành phố này đều tìm cách bắn vào người Ái chúng ta.* "Kelly" chàng nói giọng nài nỉ. "Em này, chính anh ruột em đang ở ngoài này mà."

Khi cuối cùng cánh cửa mở ra, chàng ta giật mình lùi lại một bước và lấy cả hai tay che mặt. "Ôi lạy Chúa!" chàng nói vào bóng tối.

"Này" Kelly nói, "anh muốn thấy mặt em hả Sean. Thì em đây." Nàng giữ cánh cửa nửa mở nửa khép bằng một tay, tay kia nắm khung cửa. Cả hai mắt nàng đều bầm tím, hai má nàng sưng phồng, và một vết thương dài, sâu trên trán nàng chạy vào trong tóc. Nàng mang đôi giày màu đỏ sáng và một áo sơ mi trắng của đàn ông với hai tay áo xăn lên. Nhìn kích cỡ chiếc sơ mi thì hẳn nó phải thuộc về Luca. Phần

https://thuviensach.vn

đuôi áo phủ kín cả hai bắp đùi nàng. " Ồ, vì Chúa, Sean à, đừng có làm vẻ trẻ con nữa, được không? Có gì ghê gớm lắm đâu."

Sean bỏ hai tay ra khỏi mặt mình và cau mày khi nhìn nàng. "Ôi, Lạy Mẹ Nhân từ," chàng nói. "Kelly."

Kelly cười nhạo chàng, và rồi nhăn mặt như thể tiếng cười nhạo kia đã làm cho nàng đau. "Anh còn muốn gì nữa, Sean? Tôi nghĩ gia đình đã từ tôi rồi, còn gì để nói nữa?"

"Em biết là anh chưa bao giờ về hùa với họ để từ bỏ em mà," Sean nói. Chàng liếc nhìn ra phía sau nàng, vào căn hộ. "Anh vào được chứ?"

Kelly nhìn lại căn hộ của mình như thế bỗng dưng nó lại biến thành một nơi chốn mà ai đó muốn bước vào. "Tất nhiên rồi," nàng nói, "xin chào đón vào cung điện của ta."

Vào đến trong, Sean tìm một chỗ để ngồi. Nàng chẳng có bàn ghế nhà bếp nào cả, chỉ có một khoảng không gian trống trước một cái bồn rửa cũng trống trơn. Quả thật nàng không có nhà bếp. Chỉ có một khoảng không gian với một bồn rửa và vài kệ chén bát rồi một cổng tò vò ngăn cách không gian nhà bếp với không gian phòng ngủ với một chiếc giường nhỏ, một cái bàn đêm ọp ẹp bên cạnh chiếc giường, và một cái ghế bành lớn để bên cửa sổ nhìn xuống Đại lộ Mười Một. Báo chí và quần áo chất đống trên ghế đầy lên đến chỗ gác tay. Sean đá chân vào một số quần áo và báo chí và những thứ bừa bãi lung tung trên sàn nhà, nơi những khuôn mặt của các ngôi sao điện ảnh đang trừng mắt nhìn chàng: Jean Harlow, Carol Lombard, Fay Wray. Chàng quay người tìm Kelly đang đứng dựa vào cánh cửa khép, quan sát chàng. Chiếc áo sơ mi nàng đang mặc mở ra một nửa và chàng có thể thấy ngực cô em nhiều hơn là chàng có thể thấy mà vẫn thoải mái. "Cài cúc áo lại, Kelly, được không?" Chàng chỉ vào ngực cô em.

https://thuviensach.vn

Kelly kéo áo sơ mi sát vào và lóng ngóng với các cúc áo mà không cài được cái nào.

"Này, Kelly," Sean nói. "Em say đến độ cài cúc áo cho mình cũng không được sao?"

"Ta không say," Kelly nói, giọng chìm hẳn xuống, như thể nàng đang nói với chính mình cũng bằng nói với Sean.

"Không đâu, em không thể điều khiển các ngón tay mình để cài cúc áo mà," chàng ta nói, và tự tay cài lại cúc áo cho cô em, như thể cô lại trở thành một bé gái và chàng chăm sóc cho em như ngày xưa bé bỏng. "Hãy nhìn vào em đi, Kelly," chàng nói, và đôi mắt chàng nhòa lệ.

Kelly nói, "Khi nào anh mới thôi là em bé hở, Sean?" Nàng đẩy anh ra xa và trở lại giường nằm. Nàng kéo tấm chăn đỏ lên che ngực và đặt một cái gối dưới cổ. "Vậy anh đến đây để..." Nàng nghiêng người về phía anh, như thể để hỏi anh muốn gì.

Sean dọn đám quần áo và các thứ bừa bãi linh tinh khỏi ghế ngồi và để vào một góc giường. "Kelly," chàng nói, thả phịch người xuống ghế như thể kiệt sức. "Em cưng à," chàng ta nói. "Đây không phải cuộc sống đáng để cho em sống."

"Thế à?" Kelly giọng khinh khỉnh. "Thế tôi nên quay về nấu ăn, rửa chén, lau nhà, phục vụ cho mấy người thì mới đáng sống à? Răm rắp tuân lệnh mọi người giống như con ở, đầy tớ thì mới là vinh dự vẻ vang à? Thôi cám ơn. Con xin lạy cả nón. Có phải vì thế mà anh đến đây, phải không Sean? Để mang tôi về nhà lại?"

"Anh không đến đây để mang em về nhà lại," Sean nói. "Anh đến bởi vì anh lo lắng về em. Nhìn em kìa." Chàng ta đẩy ghế lùi lại một tí

https://thuviensach.vn

như thể để nhìn em cho rõ hơn. "Trông em như lẽ ra em nên đến bệnh viện, thế mà em lại nằm đây uống cho đến đờ đẫn, đến mụ cả người."

"Em đâu uống say," cô nàng nói. Trên cái bàn đêm kế bên, một chai whiskey lúa mạch đen gần như còn đầy nguyên vẫn còn chờ bên cạnh cái ly không. Nàng tự rót cho mình một ly và Sean giằn lấy cái ly khỏi tay nàng trước khi nàng kịp đưa ly rượu lên môi.

"Anh muốn gì, Sean? Nói tôi nghe anh muốn gì, rồi hãy để tôi yên."

"Tại sao em lại chịu sống với một kẻ luôn đánh đập em như con chó?" Sean đặt ly rượu xuống trên chiếc bàn đêm và nhận ra, lần đầu tiên, một lọ nhỏ đựng những viên thuốc màu đen. Chàng cầm nó lên. "Và đây là những thứ gì?"

"Thuốc giảm đau. Em cần chúng," Kelly nói. "Anh không biết được toàn bộ câu chuyện đâu."

"Em nói giống như Má," Sean nói, "mỗi lần Bố đánh bà." Chàng ta lắc cái lọ làm các viên thuốc kêu lách cách, lại yêu cầu cô em giải thích.

"Luca mua chúng cho em," cô ta nói, và giằng lấy cái lọ từ tay anh. "Chúng làm giảm đau mạnh." Nàng ta đổ ra hai viên vào tay, ném vào miệng và đẩy chúng xuống bao tử bằng whiskey.

"Kelly," Sean nói. "Anh không đến đây để mang em về nhà. Vả chăng anh Donnie cũng đâu chịu."

Kelly ngồi lên giường và nhắm mắt lại. "Vậy thì nói em nghe đi, anh đến đây làm gì."

"Hãy nhìn vào mắt anh này," Sean nói. "Anh đến đây để nói rằng khi nào em cần giúp đỡ, anh sẽ làm tất cả những gì anh có thể cho

https://thuviensach.vn

em."

Kelly cười lớn và ngã đầu ra sau xuống gối. "Anh vẫn là một cậu bé lớn xác," nàng nói. "Anh mãi mãi là chú nhóc Sean O'Rourke như ngày xưa." Nàng chạm vào bàn tay anh và lại nhắm mắt. "Thôi anh đi đi và để em ngủ," nàng nói. "Em mệt lắm rồi. Em cần ngủ sớm để giữ sắc đẹp!" Một lát sau thân thể nàng chùng ra và rơi dần vào giấc ngủ.

"Kelly," Sean nói. Khi cô nàng không trả lời, chàng chạm vào cổ nàng và cảm nhận mạch đập rõ ràng của cô tác động vào các đầu ngón tay mình. "Kelly," chàng gọi lại, nhưng không chủ định nói với ai. Chàng lấy một trong các viên thuốc từ cái lọ plastic, xem xét nó, rồi đặt nó xuống. Không có nhãn hiệu trên lọ. Chàng vuốt tóc Kelly ngược ra sau và thấy vết thương đi từ trán lên gần đến đỉnh đầu. Vết thương đã đóng vảy và trông thật xấu xí, nhưng có vẻ không sâu lắm. Chàng kéo tấm chăn lên đến cằm cô em, tháo giày cô ra và đặt chúng kế bên giường. Khi chàng rời căn hộ, chàng cẩn thận kiểm tra để chắc chắn là cửa khóa lại sau mình.

Ngoài phố, một cơn gió mạnh thổi qua đại lộ, từ vịnh Hudson. Chàng túm kín cổ áo jacket và rảo bước về nhà. Đến nơi chàng dùng khuỷu tay hích cửa mở ra và đi lên các bậc thang rồi vào các phòng quen thuộc của nhà mình. Trong nhà bếp, mẹ chàng đang ngồi ở bàn ăn, đọc những trang hài hước của tờ *New York American* đang được trải ra trước mặt bà. Bà vẫn luôn là một phụ nữ mảnh khảnh, và năm tháng càng biến bà thành gầy gò và nhất là cổ bà thì nhìn càng thấy thảm, toàn da và những đường gân máu, thịt lõm xuống, trông như cổ gà. Tuy nhiên nơi đôi mắt bà vẫn còn dư ảnh của nét sáng láng xưa kia khi bà cười vì điều gì đó nơi các truyện hài hước. Bố chàng không thấy đâu, có lẽ nằm trong giường với một cặp whiskey kế bên và một cốc vại trong tay. "Má," Sean kêu lên, "mấy người kia đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Từ trang báo, mẹ chàng ngước mắt lên. "Krazy Kat-Mèo Khùng," bà nói để giải thích nụ cười toét miệng trên mặt mình. "Mấy người kia chắc ở trên mái nhà," bà thêm vào. "Đang làm gì đó với mấy con chim khờ kia. Con ổn chứ, Sean?" bà hỏi. "Hình như con có vẻ hơi rối."

"Không đâu," Sean nói, "không có gì rối cả, Má à." Chàng ta vịn vào hai vai và hôn lên má mẹ. "Con vừa tạt qua thăm Kelly."

"Thế à," bà mẹ nói, "và nó thế nào?"

"Vẫn say sưa bét nhè."

"Hẳn rồi," mẹ chàng nói, và quay lại với việc đọc truyện hài hước, như thể không còn chuyện gì để bàn về đề tài đó nữa.

Trên mái nhà, Sean thấy Willie và Donnie ngồi trên một bành rơm kế bên chuồng bồ câu. Đáy chuồng được lót đầy rơm tươi. Donnie và Willie ngồi kế bên nhau, hút thuốc và nhìn lên nóc mái nhà. Gió thổi cuốn cổ áo jacket của chúng lên và tốc tóc chúng rối tung.

Sean chọn một chỗ ngồi trên gờ mái đối diện hai anh. "Này," chàng ta nói, "hai anh làm xong việc rồi chứ?"

"Thằng chó đẻ đó gặp may," Donnie nói. "Hắn quay về với cả đám đàn em của hắn."

"Tôi đã xoi lỗ mấy đứa trong bọn chúng," Willie nói.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Sean nói. "Anh bắn đúng mục tiêu không?"

Donnie gật đầu với Willie và nói, "Anh của chú là một tên khùng quá mức rồi."

Winnie cười nhăn nhở nói, "Tôi hơi mất bình tĩnh một tí."

https://thuviensach.vn

Donnie nói, "Bọn ta đã ở trên mái nhà trên đường *di tản chiến thuật* khỏi nơi đó thế mà thằng anh khùng của chú lại bảo ta đưa súng cho hắn. Thì ta đưa súng cho hắn và điều kế tiếp ta biết là hắn độc diễn một trường đoạn phim cao bồi thuộc loại tồi!"

"Ta rất cay cú quyết ăn thua đủ với thằng chó đẻ đó," Willie nói.

"Anh hạ được hắn chưa?" Sean hỏi.

Willie lắc đầu và rít một hơi khói thuốc dài. "Ta thấy hắn đi lên mái nhà đuổi theo chúng ta. Ta đã nhảy qua nóc nhà kế bên và sắp vào chỗ thoát hiểm hỏa hoạn, khuất tầm nhìn - nhưng một tên lớn xác như thế thì bắn hụt còn khó hơn là bắn trúng." Chàng ta nói với Donnie, "Em chắc là hắn rồi."

"Tiếc thật!" Sean nói.

"Ta đã hạ ít nhất là hai đứa trong bọn chúng," Willie nói. "Ta nghe chúng tru lên và rơi phịch xuống đất."

"Anh nghĩ đã giết được bọn chúng?"

"Ta hy vọng là thế." Willie rút điếu thuốc ra khỏi mồm, lấy giày dụi tắt nó trên mái nhà. "Ta ghét bọn con hoang người Ý đó, tất cả bọn chúng. Ghét thậm tệ."

"Rồi bây giờ sao?" Sean rút khẩu súng ngắn từ túi áo jacket ra và đặt xuống trên mái nhà, kề bên mình. "Luca đang theo dõi chúng ta?"

"Ồ không. Dầu sao thì cũng chưa." Willie nói. "Lúc đó ta ở trong bóng mờ và kéo mũ xuống thấp. Hắn vẫn còn chưa biết ai bắn hắn."

"Vẫn chưa?" Sean nói. Chàng ta quì gối, cúi người xuống để bớt sức gió.

https://thuviensach.vn

Donnie đứng lên, lại ngồi kế bên Sean, đối diện Willie. "Thật đáng tiếc khi chúng ta giết hụt hắn," chàng ta nói. "Giờ đây mọi chuyện sẽ gay go hơn đấy."

"Thây kệ. Chuyện gì phải làm ta cứ làm. Rồi ra sao thì ra." Willie nói.

Sean nói, "Các anh sẽ lại theo dõi hắn?"

Donnie nói, "Hoặc hắn hoặc chúng ta, Sean à. Không thể đội chung trời." Chàng ta nhún nhảy lòng vòng và nhìn qua gờ mái, xuống đường phố, nơi đó một chiếc xe hơi đang nhấn còi cho chiếc wagon chở đồ lỉnh kỉnh đi qua nhanh. "Pete Murray và Donellys về phe chúng ta," chàng ta nói, vẫn còn nhìn xuống đường phố bên dưới. "Stevie Nhỏ, Corr Gibson cũng ủng hộ chúng ta." Chàng ta cầm khẩu súng của Sean lên và xem xét nó. "Bọn Ý sẽ học để biết rằng chúng không thể đối xử với chúng ta một cách xấu xa tồi tệ như trước nay chúng vẫn ngang nhiên làm thế. Tên Luca Brasi sẽ lãnh bài học đầu tiên." Chàng ta trao lại khẩu súng cho Sean.

Sean đút khẩu súng trở lại vào túi áo jacket. "Em cũng theo các anh," cu cậu nói. "Tên chó đẻ Brasi đó đáng bị giết."

Donnie đốt điếu thuốc khác. Chàng ta quay lưng lại hướng gió và che cho que diêm bằng lòng bàn tay. Cả Willie và Sean cùng lấy thuốc ra và đốt vào từ que diêm của Donnie, và rồi mỗi đứa thả hồn vào những ý nghĩ riêng của mình, ngồi túm tụm trên mái nhà trong khi gió rít lên và than van quanh chúng.

.....&.....

https://thuviensach.vn

9.

Tomasino Cinquemani bấm thang máy xuống từ căn hộ ở trung tâm thành phố của mình với đôi tay khoanh lại và hai chân giang rộng ra như thể anh ta đang muốn cản một ai đó không được băng ngang qua, trong khi Nicky Crea và Jimmy Grizzeo đối mặt nhau ở bên phải và bên trái anh ta. Mới là sớm mai và cả Nicky lẫn Grizz đều trông còn ngái ngủ. Grizz kéo sụp vành mũ xuống trán và có vẻ như đang sẵn sàng làm một giấc ngắn trong khi thang máy kêu lách cách và chầm chậm tụt xuống phòng khách chung (lobby). Nicky cầm một túi vải màu nâu nơi tay trái còn tay phải đút vào túi áo jacket. Đôi mắt Tomasino dán chặt vào cửa thang máy. Người thứ tư cùng với họ trong buồng thang máy ngồi trên một ghế đẩu kế bên bảng kiểm soát, mặc bộ đồng phục với hàng khuy hình chữ V nơi phía trước áo sơ mi. Cái mũ hình hộp kẹo với kích thước nhỏ xíu đặt trên đầu hắn ta làm cho hắn trông giống như một con khỉ nơi rạp xiếc. Đó là một chú nhóc nhưng mang đôi mắt mỏi mệt của một ông già và chú ta dường như phải cố gắng hết sức để trở thành vô hình. Khi thang máy đến phòng khách chung, chú canh cho thang ngang với sàn và mở cửa thang máy ra. Tomasino bước ra đầu tiên, Grizz theo sau. Nicky đặt một đồng hai mươi lăm xu vào tay chú bé, và chú nhóc cám ơn hắn.

Trên đường phố cảnh tượng đang náo nhiệt, nhộn nhịp. Xe hơi và xe taxis chạy đuổi nhau trên đại lộ và từng đám đông vội vã rảo bước trên các hè phố. Tomasino sống ở khu phố trung tâm, trên tầng hai mươi tám của một khu chung cư cao tầng. Anh ta cảm thấy an toàn hơn giữa các đám đông, trong một căn hộ nơi không ai leo lên lối thoát hỏa hoạn để đặt một viên đạn vào giữa hai mắt hắn ta. Hắn thích chuyện leo trèo và không lấy làm phiền với tiếng ồn ào huyên náo- nhưng hắn phải sai ai đó xuống phố để kiếm xúc xích hay pastry

https://thuviensach.vn

mới, ngon, và đấy lại là chuyện phiền toái. Grizz đã biến đi vào một Người Máy ở kế bên để đi ra phòng khách chung, và bây giờ anh chàng quay trở lại với ba cốc cà phê mà chàng ta trao cho Nicky và Tomasino.

"Chú có lấy đủ ba viên đường vào cốc của ta?" Tomasino hỏi.

Grizz trả lời, "Em đã bảo *cô nàng rồng lộn* làm như thế."

Tomasino gật đầu và dùng cả hai tay ôm vòng quanh cốc cà phê, khiến nó trông giống một thứ đồ chơi trẻ con trong những móng vuốt to bè của hắn. Quay sang Nicky hắn bảo, "Đưa cho anh mấy cái bánh *sfogliatell* kia đi."

Nicky đưa cho Tomasino một chiếc pastry hình nón từ cái giỏ giấy màu nâu và rồi cả ba đứa đứng tựa lưng vào tường uống cà phê và chờ tài xế của chúng, Vic Piazza, tay này đã gọi đến khi họ đang trên đường ra khỏi cửa nhà để báo là hắn ta gặp rắc rối với chiếc xe và vì vậy sẽ đến trễ vài phút.

"Chú mua những chiếc *sfogliatell* này ở đâu vậy?" Tomasino hỏi. Hắn cầm chiếc bánh pastry đưa ra trước mặt và khảo sát những lớp của vỏ bánh bong nứt thành nhiều mảnh. "Chúng bị thấm nước," hắn nói. "Ta ghét bánh bị thấm nước."

"Em mua ở Phố Mott," Grizz nói.

"Chỗ nào trên Phố Mott?"

Grizz đẩy ngược vành mũ và nói, "Tôi đếch biết đã mua chúng ở đâu, Tommy à. Một tiệm bánh nào đó trên Phố Mott."

"Này Grizz," Tomasino gắt, và hắn quay tấm thân dềnh dàng về phía chú nhóc, "Chú mày nghĩ chú mày đang nói với ai vậy?"

https://thuviensach.vn

Grizz xòe hai bàn tay ra như một lời xin lỗi. "Còn sớm quá, anh Tommy à. Buổi sáng sớm, còn ngái ngủ em bẳn tính lắm, em biết. Em xin lỗi đại ca."

Tomasino cười và vỗ vai Grizz. "Ta thích chú em," hắn xuề xòa. "Đúng là một chú nhóc tốt." Quay sang Nicky, hắn nói, "Lần tới, khi cần mua *sfogliatell* chú mày hãy đến tiệm Patty's trên phố Ainslie, phường Williamsburg. *Sfogliatell* ở đó ngon nhất thành phố đấy." Hắn vung ly cà phê chỉ ra ngoài đường. "Thằng Vic chết tiệt ở đâu vậy?" Quay sang Grizz hắn hỏi, "Hắn nói chiếc xe trục trặc chuyện gì vậy?"

"Cac-bua-ra-tơ," Grizz nói. "Nó cần thêm mấy phút."

"Ta không thích chuyện này." Tomasino nhìn đồng hồ đeo tay. "Những chuyện như thế này" hắn nói, và hắn ngưng ngang ý nghĩ. Tomasino lớn hơn khoảng hai mươi lăm tuổi và cao hơn vài inches so với Nicky và Grizz. "Một chuyện như thế này," hắn nói với đàn em, "chuyện xảy ra khi người ta bắt đầu tìm kiếm. Mấy chú hiểu anh nói gì chứ?"

Nicky gật đầu và Grizz nhâm nhi vài ngụm cà phê. Cả hai có vẻ chán nản.

Tomasino nói, "Hắn nói xe trục trặc chuyện gì?"

"Bộ chế hòa khí," Grizz nói.

Tomasino dành một phút để nghĩ về chuyện này. Hắn lại nhìn vào đồng hồ đeo tay. Hắn hỏi Nicky, "Ở đó chúng ta có bao nhiêu quân số?"

"Bốn ở phòng ăn: hai ở quầy bar, hai ở bàn dưới. Carmine và Fio ở ngoài, trong xe của họ, khuất tầm nhìn nhưng ở gần."

https://thuviensach.vn

"Và không có cách gì để Luca biết được bất kỳ quân nào của chúng ta."

"Không có cửa," Nicky nói. "Carmine làm mấy phi vụ ở Jersey. Luca chẳng biết mô tê gì đâu."

"Và mọi người đều biết phải làm gì chứ?"

"Tất nhiên rồi," Nicky nói. "Bọn em làm mọi chuyện như đại ca chỉ bảo."

"Bởi vì tên chó đẻ đần độn đó vẫn cứ nghĩ là chúng ta đã mưu toan trộm cắp của hắn. Ta đã nói với Hooks, thuộc hạ của hắn, ta muốn Luca chết thì hắn phải chết."

Grizz hỏi, "Và hắn vẫn còn nghĩ là chúng ta chủ mưu?"

Tomasino uống nốt ngụm cà phê cuối cùng. "Lẽ ra hắn sẽ tin hơn nếu đích thân ta nói cho hắn biết đó là ai."

"Vẫn chưa một lời nào về chuyện đó?" Grizz hỏi.

"Tên chó đẻ có khá nhiều kẻ thù," Tomasino nói. "Có thể là bất kỳ ai. Những tay ở phòng ăn đó," hắn nói, thay đổi đề tài, "bọn chúng có đủ đạn để bắn nếu chúng ta cần chứ?" Hắn tiếp tục mà không đợi câu trả lời, "Bởi vì nếu Brasi vẫn còn nghĩ là chúng ta đã có mưu đồ chơi hắn..."

Grizz nói, "Tommy à, tôi yêu đại ca như yêu bố mình, nhưng, lạy Chúa, đại ca lo lắng thái quá đấy."

Tomasino cười nhạo Grizz, rồi mỉm cười và rồi cười lớn. "Thằng Vic chết tiệt ở đâu rồi nhỉ?" hắn nói. "Trong một vài phút nữa mà hắn không ló mặt ra, thì ta phải hủy bỏ chuyện này."

https://thuviensach.vn

"Hắn kia rồi," Nicky nói, và chỉ tay vào chiếc Buick màu đen vừa quẹo vào góc phố.

Tomasino đứng chờ, khoanh hai tay lên ngực trong khi Nicky và Grizz bước vào phía sau và Vic nhảy ra khỏi ghế tài xế, chạy vòng quanh xe và mở cửa. "Đồ các-bua-ra-tơ chết tiệt!" chàng ta gắt gỏng. Vic là một chàng cao gầy, đẹp trai với mái tóc vàng chải ngược ra sau. Chàng ta đã lên hai mươi nhưng trông như mới mười lăm. "Em phải mở nó ra để coi và rồi em lại mất một trong những cái ốc" Chàng ta ngừng nói khi thấy là Tomasino không tỏ ra quan tâm đến việc nghe những lời biện hộ. "Xem nào," chàng ta nói, "Tommy. Em xin lỗi. Lẽ ra em phải dậy sớm hơn và kiểm tra để chắc ăn là không có vấn đề gì."

"Được thôi," Tomasino nói, và rồi anh ta ngồi vào ghế hành khách.

Ngay khi Vic trở lại xe ngồi vào sau tay lái, cậu lại nói, " Xin lỗi, Tommy."

Tomasino nói, "Vic à, em là một cậu bé tốt, nhưng đừng để điều gì giống như chuyện này xảy ra lần nữa." Quay sang Nicky anh ta nói, "Đưa cho anh chiếc *sfogliatell* khác." Và hỏi Vic, "Em có muốn một chiếc không?"

"Không," Vic nói. "Buổi sáng em không ăn. Có khi không thấy thèm ăn mãi cho đến chiều."

"Ờ," Grizz nói từ ghế sau. "Mình cũng như thế."

Tomasino nhìn vào đồng hồ đeo tay. "Chú mày biết chúng ta đang đi đâu không?" anh ta hỏi Vic.

"Dạ, biết chứ," cậu ta nói. "Em có lộ trình được vẽ ra trong đầu rồi. Chúng ta sẽ đến đó trong vòng mười phút thôi."

https://thuviensach.vn

"Tốt." Tomasino nghiêng người qua chỗ ngồi, đủ gần Vic khiến cậu ta né ra xa.

"Cái gì?" Vic nói.

"Chú mày đổ mồ hôi," Tomasino nói. "Tại sao chú mày lại đổ mồ hôi, hở Vic? Ở đây đâu có ai đổ mồ hôi đâu."

Nicky nói, "Chắc tại hắn nghĩ anh sắp vặt lông hắn vì tội đến trễ."

Vic nói, "Xem nào, trước giờ mình chưa từng trễ, đúng không? Mình là dân chuyên nghiệp trong công việc của mình. Vậy mà vừa rồi lại bị trễ, nên mình lo đến toát mồ hôi."

"Thôi quên chuyện đó đi," Tomasino nói, và vỗ lên vai Vic. "Chú mày là người tốt. Anh thích chú mày."

Grizz nghiêng người về phía ghế trước. Chàng ta tóc xoăn, với khuôn mặt bầu bĩnh như thiên thần, đội mũ fedora màu xám. Chiếc mũ được bẻ ngược ra sau đầu. "Bạn đi đường này để làm gì?" chàng ta hỏi Vic. Họ đang lái xe chầm chậm xuống một đường nhỏ yên tĩnh. "Nhanh hơn chút được không"

Trước khi Grizz kịp hỏi hết câu, Vic đã tấp xe lên lề và nhảy ra khỏi xe trong khi Luca Brasi và thuộc hạ của hắn đổ ra từ một hành lang. Luca chỉa một khẩu súng vào đầu Tomasino trước khi có bất kỳ người nào trong xe kịp hình dung chuyện gì đang xảy ra.

"Đừng manh động!" Luca nói với mọi người. Quay sang Tomasino hắn nói, "Ta không đến đây để giết mi đâu."

Tomasino lấy tay ra khỏi áo jacket.

Một khi Hooks và JoJo ngồi vào nơi ghế sau với các thuộc hạ của Tomasino và đã tước vũ khí đám này, Luca len vào chỗ ngồi phía

https://thuviensach.vn

trước, rút khẩu súng ngắn khỏi dây đeo vai của Tomasino, và đưa cho JoJo. Vic, nãy giờ đứng quan sát từ hành lang, nay trở lại xe và lại bắt đầu lái xe đi. Hắn xoay đầu xe và nhắm hướng trung tâm thành phố.

"Chúng ta đi đâu đây?" Tomasino hỏi.

"Bến tàu Chelsea," Luca nói. "Một nơi nào yên tĩnh để chúng ta có thể trao đổi câu chuyện mà bạn muốn nói với ta."

" *Cái đéo gì!* " Tomasino nói. "Chúng ta không thể nói chuyện như những con người văn minh qua một ly cà phê sao?"

"Ở đây có ai là những con người văn minh nhỉ?" Luca hỏi mỉa. "Mi luôn nhìn ta như một con khỉ to xác ngu độn mặc quần áo người. Còn mi vẫn giữ cái thú nhổ răng người khác để làm từ thiện đấy chứ?"

"Ồ, chỉ khi nào tình thế đòi hỏi thôi. Chuyện chẳng đặng đừng ấy mà." Tomasino xoay vòng trong ghế ngồi để có thể nhìn phía trước với Luca ngồi giữa hắn ta và Vic. Hắn ta gác hai tay lên bụng. "Vic," hắn nói, nhìn thẳng về phía trước. "Ta không bao giờ hình dung nỗi mày lại ngu đến nước này."

"Đừng sỉ vả thằng nhỏ," Luca nói. Hắn đút súng vào bao quàng vai và quàng một tay quanh vai Vic. "Ta đã trói cả hai đứa em hắn ở chỗ bạn gái hắn và cho mấy thuộc hạ ta canh giữ - và hắn vẫn đòi ta hứa với hắn là ta sẽ không sát hại các người."

Tomasino nhìn có vẻ ghê tởm. Hắn tiếp tục nhìn trừng trừng vào cửa xe phía trước.

Những giọt nước mắt lăn xuống đôi gò má Vic.

"Nhìn này," Luca nói. "Thằng nhóc đang khóc kìa."

https://thuviensach.vn

"Ông ấy bắn vào chân em trai tôi," Vic nói. "Ông ấy nói viên tiếp theo sẽ là vào đầu."

Luca nói, "Nên mày buộc phải hợp tác, đúng không?"

Tomasino lượm lên miếng bánh đang ăn dở đã rơi vào lòng hắn ta. Hắn chỉ miếng bánh và hỏi Luca. "Ta ăn có phiền gì không?"

"Cứ thưởng thức món khoái khẩu. Trời đánh còn tránh bữa ăn, ta đâu có hẹp lượng," Luca nói.

"Không phải chúng ta âm mưu đánh cắp của bạn đâu," Tomasino nói, với cái mồm đầy bánh. "Nếu bạn nghĩ như thế, bạn đã lầm đấy."

Luca nói, "Có ai đó âm mưu đánh cắp ta? Bạn đang nói chuyện gì đấy, Tommy? Ta nghĩ chúng ta gặp để bàn về chuyện ta mua bán số rượu của lão Joe bị đánh cướp chứ."

"Luca," Tomasino nói. "Mọi người biết rằng có ai đó bắn vào bạn. Tôi đã nói với..."

"Nhưng không phải là mấy người?"

"Không phải tôi hay Joe hay bất kỳ ai trong chúng tôi liên quan đến chuyện đó."

"Nhưng bạn biết kẻ ấy là ai," Luca nói.

"Không," Tomasino nói. Hắn ngốn hết cái bánh pastry và phủi những mẩu bánh vụn khỏi áo jacket. "Tôi không có ý nói thế. Chúng tôi không biết là ai, và chúng tôi cũng chưa nghe ra được gì."

Luca nhìn vào ghế ngồi phía sau. "Chào Grizz," hắn nói. "Bạn vẫn khỏe chứ?" Khi Grizz không trả lời, hắn nói, "Và bạn cũng không biết ai đã cố tình đụng chạm đến tôi, phải thế không nào?"

https://thuviensach.vn

"Tôi chẳng có ý niệm nào," Grizz nói. "Tất cả những gì tôi biết thì cũng giống như Tommy đã nói, đó là không phải chúng tôi."

"Ờ, được rồi," Luca nói, như thể là hắn chẳng tin Grizz đâu nhưng cũng chẳng có gì khác biệt. Bọn chúng đã đến bến nước, cầu cảng Chelsea, và Luca chỉ vào lối đi nhỏ giữa hai dãy nhà kho. "Vào đó," hắn nói với Vic.

Vic chạy theo lối đi cho đến khi nó tận cùng ở mép nước và một dãy thuyền trống đậu liền nhau. Cậu ta dừng xe và nhìn Luca chờ chỉ thị.

"Được rồi," Luca nói, "mọi người xuống xe."

Tomasino nói, "Tại sao chúng ta không thể nói chuyện ngay tại đây?"

"Ngoài kia đẹp hơn," Luca nói. "Chúng ta sẽ có được chút không khí mát mẻ trong lành hơn." Hắn rút khẩu súng ngắn từ bao quàng vai và chỉa vào mặt Tomasino. "Tôi nghĩ là chúng ta nên nói chuyện trên mặt nước cho nó mát mẻ *phẻ phắn* ."

Tomasino lắc đầu tỏ vẻ miễn cưỡng nhưng cũng đành ra khỏi xe.

Hooks ra khỏi chỗ ngồi phía sau, tiếp theo là JoJo, mỗi tay cầm một súng. Chúng bảo Tomasino và thuộc hạ của chàng ta sắp hàng, quay lưng về phía mặt nước. Luca quay sang Vic, cu cậu đang đứng dựa vào cái cản trước của chiếc Buick. "Mi làm gì vậy?" hắn nói. "Qua bên kia đứng cùng với bọn chúng."

"Vâng ạ," Vic nói, và đứng sắp hàng kế bên Nicky.

"Sfaccim!" (tiếng chửi thề trong phương ngữ Sicily, nghĩa đen là *tinh khí, tinh dịch*) Tomasino thốt lên. "Mi giết ta thì rồi Joe sẽ chôn xác tất cả bọn bay. Ông ấy sẽ giết tất cả, và từng đứa một, không bỏ

https://thuviensach.vn

sót đứa nào, và ông ấy dư sức làm chuyện đó. Và vì chuyện gì, hở tên con hoang ngu ngốc? Đâu phải bọn ta! Chúng ta chẳng hề dính dáng đến chuyện trộm cướp của mi. Nói cho mi rõ, nếu chúng ta muốn mi chết, thì mi không còn sống đến ngày hôm nay đâu."

"Jesus," Luca gọi tên Chúa. "Thư giãn nào, Tommy. Mình đâu có ý định giết bạn."

"Vậy thì tại sao bạn lại bắt chúng tôi đứng sắp hàng ở đây như thế này?"

Luca nhún vai, "Bạn muốn nói chuyện phải quấy gì đó với mình ư?" hắn nhướng mắt, nhếch môi, ngửa lòng bàn tay ra, rồi nắm lại. "Thì nói đi. Kẻ hèn này xin nghe."

Tomasino nhìn đám thuộc hạ của mình, rồi nhìn lại Luca. "Nói trong tư thế như thế này e rằng thiếu sự thể. Nên không thể nói."

"Có thể là như thế," Luca nói, "nhưng rất tiếc là bạn không có lựa chọn nào khác. Dứt khoát là không. Còn nói hay không, xin tùy ý ông anh."

Tomasino nhìn lại thuộc hạ của mình lần nữa, như thể chàng ta lo ngại về chúng. Quay sang Luca, hắn nói, "Cái này chẳng phải chuyện lớn lao gì. Joe không mất trí vì một vài chuyến hàng đâu. Song le, đây vẫn là chuyện sái quấy, và bạn cũng biết thế. Chúng tôi muốn biết kẻ nào đã tấn công chúng tôi. Chúng tôi không phiền trách gì bạn. Bạn là một doanh nhân. Chúng tôi hiểu điều đó. Nhưng chúng tôi muốn biết những tên con hoang nào đã dám vuốt ngược vảy rồng, và chúng tôi muốn bạn cho chúng tôi biết tên bọn chúng. Ở cái mức đó thì tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ thôi. Mà vấn đề là thể thống, là chuyện vuốt mặt phải nể mũi chứ."

https://thuviensach.vn

Luca lắng nghe và có vẻ cân nhắc yêu cầu của Tommy. Rồi hắn nói, "Thế này, tôi không có ý định cho bạn biết tên bọn chúng. Đó là một thương vụ tôi đã làm. Tôi mua và bán với tiền bạc sòng phẳng và với lời hứa giữ bí mật nhân thân khách hàng. Tôi phải giữ lời hứa. Nếu vì khuất phục một áp lực nào mà không giữ lời hứa thì Luca Brasi này đâu còn là Luca Brasi nữa. Xin bạn cũng hãy hiểu cho điều đó."

"Luca này," Tommy nói, và lại liếc nhìn đám thuộc hạ của mình. " Bạn có biết là bạn đang gây chuyện với những ai không? Bạn muốn lấn lướt cả Giuseppe Mariposa, anh em nhà Barzinis, tôi, năm anh em nhà Frankie, nhà Rosatos, và tất cả những binh đoàn của chúng tôi. Bạn hiểu là chúng ta đang nói đến cả một tổ chức lớn và vẫn đang không ngừng lớn mạnh hơn lên"

"Bạn muốn nói đến LaConti nữa?" Luca hỏi.

"Vâng, LaConti. Chuyện chúng tôi sẽ thâu tóm toàn bộ tổ chức của lão chỉ còn là chuyện tính từng ngày nữa thôi. Bạn hiểu tất cả những điều này? Bạn hiểu là chúng ta đang nói đến hàng trăm, hàng ngàn tay súng? Còn bạn có gì? Bạn và năm, sáu tay đàn em? Đừng điên rồ, Luca à. Hãy cho tôi biết những tên hề đồng đã dám chôm chỉa của chúng tôi và thế là chúng ta thanh thỏa với nhau, chẳng có chuyện gì. Tôi cũng sẽ quên chuyện nhảm nhí điên rồ ngày hôm nay. Hứa danh dự với bạn, như thế là giữa chúng ta việc ai nấy làm, đường ai nấy đi, không còn ân oán gì."

Luca lùi một bước và nhìn ra mặt nước. Bên kia các bến cảng, những con mòng biển đang sà xuống và kêu quang quác. Bầu trời một màu xanh lơ trên mặt nước màu xám bạc, và một vài mảng mây trắng đùn lên bồng bềnh trôi qua. "Được rồi," hắn tỉnh khô. "Đấy là thông điệp của *chư quí vị* ? Đấy là những gì quí vị muốn *dạy dỗ* kẻ hèn này?"

https://thuviensach.vn

"Ồ, không dám dạy dỗ đâu, bạn nói quá lời," Tomasino vội vàng thanh minh thanh nga. "Chỉ là trao đổi thông tin để giữ hòa khí với nhau thôi mà."

"Còn đây là thông điệp của ta nhờ anh bạn mang về cho Joe," Luca nói. Hắn ngắm mây bay, nhìn nước chảy, như thể bỗng dưng hắn lại trở thành một con người thích... mơ màng. Rồi đột ngột quay phắt qua phía Hooks hắn lệnh, giọng lạnh băng, "Nếu vị nha sĩ đây," hắn chỉ vào Tomasino, "mà động đậy," hắn một thoáng trầm ngâm, để gây tò mò và tạo ép-phê căng thẳng lên thần kinh kẻ địch, "hãy cho một viên đạn bay xuyên đầu quí ông ấy!" Quay sang JoJo hắn bảo, "Chú mày cũng sẵn sàng thế nhé. Bất kỳ kẻ nào mà... xúc động đậy, hãy lập tức biến kẻ ấy thành thây ma bất động!"

Tomasino ngửa mặt lên trời, than, "Lạy Chúa tôi, Luca, bạn điên mất rồi..."

Trước khi Tomasino có thể nói bất kỳ điều gì thêm, Luca đã bắn thẳng vào đầu Grizz, ngay giữa hai mắt. Đôi tay cậu ta vụt đưa thẳng lên khỏi đầu trong khi thân hình rơi khỏi cầu tàu, đập xuống nước và chìm ngay sau đó, chỉ để lại chiếc mũ nồi trên mặt nước.

Mặt Tomasino trắng bệt ra, còn chú nhóc Vic lấy hai tay che mắt. Nicky có vẻ vô cảm, nhưng từng mỗi hơi thở đều trở thành khò khè.

Quay sang Tomasino, Luca nói, "Hãy về nói với Giuseppe Mariposa rằng Luca này chẳng phải là hạng người mà lão có thể đối xử với lòng bất kính! Nói với lão rằng nếu ta phát hiện được là lão đứng sau âm mưu làm hại ta, ta sẽ giết lão đấy. Bạn nghĩ là bạn có thể trao thông điệp đó hộ tôi chứ, Tommy?"

"Vâng, chắc chắn rồi," Tomasino lập cập trả lời. "Tôi có thể làm điều đó."

https://thuviensach.vn

"Tốt." Luca ngắn gọn và chuyển mũi súng về phía Vic. Cậu ta nhìn hắn và mỉm cười. Cậu ta dỡ mũ ra, vẫn mỉm cười và lấy mấy ngón tay vuốt tóc đúng lúc Luca lẫy cò. Hắn còn tử tế tăng cho cậu bé ba viên kẹo đồng nữa trong lúc cậu bé rơi, cho đến khi cậu biến mất dưới làn nước.

Trong sự yên lặng sau đó, Tomasino cất lời, giọng hắn ta bỗng dưng trở nên *thanh mảnh* và *thỏ thẻ* như giọng một *tiểu muội* bé bỏng, nghe dễ thương quá chừng!" Bạn làm thế để làm gì, Luca? Có gì không ổn với bạn?"

"Xử Grizz là một phần trong thông điệp của ta cho Joe," Luca nói, "để lão ấy không còn nghi ngờ gì về tầm cỡ và bản lĩnh của đối tác. Còn chú nhóc Vic? Ta chỉ giúp anh bạn nhẹ gánh thôi. Vì dầu sao thì anh bạn cũng sẽ khử nó về cái tội phản bội, đúng không nào? Mà chắc là còn thóa mạ, hành hạ nó chán trước khi khử nó. Vậy nên ta cho nó một cái chết nhanh chóng, nhẹ nhàng cũng là làm phước cho nó đấy!"

"Bạn xong việc chưa?" Tomasino nói. "Bởi vì nếu bạn sắp giết tôi và Nicky, thì dứt điểm luôn đi."

"Ồ không. Ta đã nói với chú nhóc là ta sẽ không giết anh bạn. Và ta giữ lời."

Tiếng khò khè của Nicky vẫn tiếp tục lớn hơn. Luca hỏi chàng ta, "Chú mày bị hen suyễn hả, Nicky?" Nicky lắc đầu và rồi bụm miệng, khụy hai gối xuống, và nôn ọe khan qua hai bàn tay.

"Xong chưa?" Tomasino lại hỏi Luca.

"Chưa xong hẳn đâu. Nhưng cũng sắp xong đây." Luca ơm ờ. Bằng một bàn tay to đùng như tay Kingkong hắn tóm cổ Tomasino, xoay vòng, rồi tay kia dùng báng súng vụt hai cú đập nháng lửa vào mặt anh chàng này. Hắn buông tay ra và Tomasino ngã chúi đầu vào cái

https://thuviensach.vn

cản trước của chiếc Buick. Mũi chàng ta xịt máu thành vòi và bị dập phía dưới một con mắt. Chàng ta trô trố mắt nhìn lên Luca trước khi rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi và đưa lên lau mũi.

"Ta đã nghĩ đến chuyện nhổ vài chiếc răng của mi để mi trải nghiệm cảm giác bị nhổ răng nó sướng như thế nào," Luca nói, "nhưng rồi nghĩ lại đó là nghề chuyên môn của mi, nên thôi, ta không muốn đá lộn sân làm gì. "Hắn kéo phéc-mơ-tuya quần và đái xuống nước trong khi Tomasino nhìn hắn trừng trừng. Tè xong, hắn kéo quần lên, ra dấu cho JoJo và Hooks vào xe. "Đừng quên trao thông điệp của ta nhé," hắn nói với Tomasino, và hắn nổ máy chiếc Buick. Nhưng rồi hắn dừng lại và nói, "Các chú biết có gì không?" như thể hắn đang đổi ý về chuyện gì. Hắn đi ngang qua Nicky, vẫn còn quì gối, và hắn dùng báng súng đập mạnh lên đầu cậu bé một cú hiểm ác, và rồi tóm lấy cái thân thể bất tỉnh kia ném vào thùng xe Buick trước khi ngồi vào trước tay lái và từ từ cho xe lăn bánh cùng với đám đàn em.

.....&.....

https://thuviensach.vn

10.

V ito xuống số chiếc Essex to lớn, và động cơ tám xi-lanh của chiếc xe rền lên trước khi nổ êm trở lại thành tiếng rì rầm đều đặn. Ông đang ở khu Queens, vừa mới rời Đại lộ Francis Lewis, trên đường đến khu nhà liên hợp ở Long Island để đi chơi dã ngoại (picnic) cùng với gia đình. Carmela ngồi bên cạnh ông, bồng Connie trong lòng, chơi đùa với con bé và hát bài đồng dao *pat-a-cake, pat-a-cake, baker's man* . Sonny ngồi cạnh Carmella, bên cửa hông xe, hai tay để lên hai đầu gối, ngón tay gõ nhịp một điệu nhạc mà chỉ có chàng ta nghe. Michael, Fredo và Tom ngồi ở hàng ghế sau. Fredo cuối cùng đã thôi không hỏi huyên thiên nữa khiến Vito rất cám ơn cậu con vì đã để cho ông yên. Chiếc Essex là chiếc chạy giữa trong đoàn lữ hành, với Tessio và vài ba lính lác của ông ta lái một chiếc Packard màu đen dẫn đầu, và Genco đoạn hậu trong chiếc Nash cũ với cặp đèn đầu mắt lồi (bug-eyes headlights). Al Hats ngồi với Genco nơi băng ghế sau, còn Eddie Veltrie, một lính khác của Tessio, cầm lái. Vito ăn mặc xuề xòa giản dị với quần kaki và một áo len đan màu vàng trên một áo sơ mi xanh cổ rộng. Trang phục của ông thích hợp cho việc đi chơi dã ngoại, tuy vậy ông vẫn tự thức rất rõ như thể mình đang diễn trò sống một đời nhàn du vô sự.

Vẫn hãy còn sớm, chưa đến mười giờ sáng. Một ngày thật tuyệt cho cuộc đi chơi ngoài trời, với bầu trời trong xanh không một vẩn mây và thời tiết dịu nhẹ. Tuy vậy, những ý nghĩ của Vito vẫn tiếp tục quay về với công việc. Luca Brasi đã bắn chết hai đàn em của Cinquemani, và một kẻ thứ ba, Nicky Crea, đã mất tích nhiều ngày nay. Vito vẫn chưa biết chuyện này rồi sẽ ảnh hưởng đến mình và gia đình mình như thế nào, nhưng ông ngờ rằng mình sẽ tìm ra câu trả lời đủ sớm. Mariposa đã thúc giục ông thương lượng với Brasi, điều mà trước đây ông không

https://thuviensach.vn

bao giờ làm, và rồi giờ đây lại thêm chuyện lộn xộn này. Ông không thấy làm thế nào mà Mariposa lại có thể bắt ông chịu trách nhiệm, nhưng Giuseppe là một tên ngu ngốc và do vậy chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vito hiểu rằng trước sau gì rồi mình cũng phải đương đầu với Mariposa, vấn đề chỉ còn là thời gian thôi.

Ông đã có những ý tưởng, ông đang dự kiến những khả tính, và những ý tưởng cùng những khả tính đó cứ quay vòng vòng trong đầu ông trong khi ông chạy xe theo sau Tessio. Ông thực lòng hy vọng sẽ có thể dọn nhà đến khu liên hợp ở Long Beach trước khi rắc rối bắt đầu, nhưng việc xây dựng đang tiến triển chậm hơn là người ta hứa với ông. Hiện nay ông phải hy vọng là Rosario LaConti có thể ít ra là khiến cho Mariposa và những đầu lĩnh của lão ta còn phải bận tâm lâu hơn một chút.

"Có phải đường này không?" Fredo hỏi.

Vito vừa mới theo Tessio vào con đường nội bộ dài đến khu liên hợp, nơi những chiếc lá vàng và đỏ khẽ khàng rơi xuống từ những hàng cây dọc hai bên đường.

"Hãy nhìn những cái cây kìa!" Fredo reo lên.

Michael nói, "Miền quê thì có cây cối, có gì lạ đâu, Fredo."

Fredo nạt, "Này, câm miệng, được không, Mikey?"

Sonny nhìn vào phía sau xe và quát lên, "Hai đứa đừng chí chóe nữa!"

"Đó có phải là bức tường?" Fredo hỏi, quay cửa kinh xe xuống. "Đó có phải giống như bức tường lâu đài mà má đã nói không?"

"Đúng thế," Carmela khẳng định. Bà nói với Connie, "Xem kìa. Giống như lâu đài."

https://thuviensach.vn

"Ngoại trừ là có quá nhiều lỗ hổng," Michael nói.

Tom bảo, "Tại vì chưa hoàn tất, cậu tài lanh ạ."

Vito đưa xe vào một phòng lớn, sau Tessio, và Eddie đỗ chiếc Nash tiếp theo. Clemenza đứng chờ ở cổng- hay đúng hơn là nơi mà cổng vào nhà sẽ được xây, khi công trình hoàn tất. Ông ta đứng dựa vào cái cản xe, kế bên Richie Gatto, anh chàng này đang kẹp một tờ báo dưới nách. Clemenza trông càng cồng kềnh hơn thường lệ trong bộ đồ rộng với áo bỏ ra ngoài, tương phản với thể hình săn chắc của Gatto, đang nhâm nhi ly cà phê. Sonny và đám trai trẻ đã nhảy ra khỏi chiếc Essex ngay khi nó vừa dừng bánh, nhưng Vito còn dành một vài phút để chiêm ngưỡng việc xây tô bức tường bằng đá cao- có những chỗ đến mười bộ - vây quanh khu liên hợp. Công trình được thực hiện bởi đám thợ xây nhà Guilianos, một dòng họ có bề dày truyền thống "đục đẽo đá" đã nhiều thế kỉ! Việc xây dựng tỉ mỉ bức tường với trên cùng là một gờ bê tông, trên cắm những đầu giáo tạo nên một nét trang trí thích nghi. Carmela, ngồi chờ bên cạnh Vito với Connie, đặt một bàn tay lên tay chồng và hôn ông, một cái hôn nhanh lên má. Vito đập vào bàn tay vợ và bảo, "Nào, mình đi tham quan một vòng."

"Để em lấy giỏ picnic theo đã," Carmela nói. Bà đi vòng ra sau, chỗ cốp xe.

Khi Vito ra khỏi xe, Tessio tiến lại gần ông và quàng một tay lên vai ông bạn thiết. "Sẽ rất ngoạn mục lắm đấy," ông nói, ra dấu về phía cổng và khu liên hợp.

"Này bạn thân," Vito nói, "hãy ở kề bên gia đình chúng tôi nhé." Ông chỉ vào những bức tường còn chưa xây xong. "Đây là công việc của chúng ta," ông nói, có ý chỉ là người ta không bao giờ có thể cảm thấy tuyệt đối an toàn.

"Hẳn thế rồi," Tessio nói và ông đi tìm Sonny và mấy cậu trai.

https://thuviensach.vn

Vito bảo Clemenza, "Có gì mà vẻ mặt bạn trông khó coi thế kia?"

"À," Clemenza nói và ra hiệu cho Richie đưa cho Vito tờ báo.

"Chờ tí," Vito nói, khi Carmela đến với bọn họ một tay bế Connie, tay kia cầm một giỏ nhỏ. Bà mặc một áo dài vải hoa với cổ áo có nhiều diềm xếp nếp. Tóc bà, mới bắt đầu xám bạc, để xõa xuống vai.

Vito hỏi, "Bà đã chuẩn bị đầy đủ cho cả một cuộc picnic của chúng tôi trong cái giỏ nhỏ xíu này sao?"

Carmela cười xòa và đưa cho chồng cái giỏ trong đó bà đã giấu đem theo cô mèo con Dolce cùng đi chơi với cả nhà. Vito bắt con mèo từ trong giỏ ra, ôm nó vào ngực và xoa đầu nó. Ông cười với vợ và chỉ tay về hướng ngôi nhà to nhất trong số năm căn nhà của khu liên hợp. Giữa ông và căn nhà, hai nhóm thuộc hạ của Tessio và của Clemenza nói chuyện với nhau. Không thấy bóng dáng mấy cậu trai ở đâu. "Hãy đi tìm lũ trẻ và chỉ cho chúng phòng của mỗi đứa," ông nói trong lúc bỏ con mèo con trở lại trong giỏ.

"Hôm nay đừng bàn công việc nhé," Carmela nói với Vito. Quay sang Clemenza bà thêm, "Để ông nhà tôi nghỉ ngơi thư giãn một hôm nhé?"

"Đi đi," Vito nói. "Tôi hứa sẽ gặp lại bà và bọn trẻ trong vài phút sắp tới thôi."

Carmella ném cho Clemenza một tia nhìn nghiêm khắc rồi bỏ đi để gặp đám con.

Một khi Carmella đã đi xa khỏi tầm nghe, Vito liếc vào tiêu đề nổi bật nhất của tờ báo và nói, "Vậy có gì trong tờ *Daily New* hôm nay vậy?" Richie đưa cho ông tờ báo. Vito lắc đầu khi nhìn tấm hình ở

https://thuviensach.vn

trang bìa. Khi đọc bài tường thuật, ông nói, *"Mannagg...* Nạn nhân không nhận dạng được..."

"Đó là Nicky Crea," Clemenza nói. "Một trong những thuộc hạ của Tomasino."

Trang đầu của tờ báo đăng hình thân thể một cậu trai bị nhét vào một vali lớn. Mặt cậu ta không bị chạm đến, nhưng thân giữa thì bị xé nát bởi những lỗ đạn. Trông giống như ai đó đã dùng cậu ta để làm bia tập bắn.

Clemenza nói, "Tôi nghe Tomasino đang giận như điên."

Vito nghiên cứu tấm hình một hồi nữa. Cái xác bị nhét vào chiếc vali với những dây đai da và khóa đồng trang trí. Có người nào đó mặc áo jacket, thắt cà vạt trông giống như một khách vãng lai bất kỳ nhưng có lẽ thật ra là một thám tử liếc nhìn vào cái vali như thể tò mò về cái xác kia với tư thế dị kỳ ghê khiếp. Chiếc vali đã bị bỏ xuống một con suối nơi Công viên Trung tâm và bức tượng thiên thần ở đầu con suối hiện ra như thể đang chỉ vào chiếc vali và cái xác.

"Brasi," Vito nói và trả tờ báo cho Gatto. "Hắn đang gửi một thông điệp cho Giuseppe."

"Thế thông điệp của hắn là gì?" Clemenza nêu vấn đề. "Chẳng lẽ là, Hãy nhanh lên giết ta đi? Hắn chỉ có lèo tèo năm thằng đàn em mà đi chống lại nguyên cả một tổ chức của Mariposa. Hắn là một thằng khùng, Vito à. Chúng ta lại chạm trán một tên Coll Chó Điên nữa đây."

Vito hỏi lại, "Vậy sao hắn vẫn chưa chết?"

Clemenza liếc nhìn Genco, người đang tiến gần lại họ cùng với Eddie Veltrie bên cạnh. Quay sang Vito ông nói, "Anh em nhà Rosato

https://thuviensach.vn

đích thân đến thăm tôi tối qua, lúc đã khuya."

Genco, gia nhập vào nhóm, hỏi, "Hắn có nói với anh?"

Vito nói với Gatto, "Này Richie, sao chú mày không cùng Eddie đi kiểm tra mọi căn nhà, được chứ." Khi Gatto và Veltri tách rời khỏi nhóm, Vito ra hiệu cho Clemenza tiếp tục câu chuyện.

"Họ đến nhà tôi, ngay trước cửa chính."

"Nhà bạn?" Vito hỏi, sắc mặt ông bừng lên.

"Họ mang theo một túi bánh cannolis mới mua thẳng từ Nazorine's về." Clemenza cười. " *V'fancul!* Tôi bảo họ, Các bạn muốn mình mời các bạn vào nhà để uống cà phê sao? Đã quá mười một giờ đêm rồi! Họ nói huyên thiên chuyện xưa chuyện nay, rồi bàn về tình làng nghĩa xóm, lung tung. Tôi mới bảo chúng, Này, các chú, khuya rồi. Nếu các chú không tính giết tôi thì các chú muốn gì đây?"

"Rồi sao?" Vito hỏi.

"Chắc là chuyện Luca Brasi," Genco đoán mò.

Clemenza nói, "Ngay trước khi rời đi, Tony Rosato nói Luca là một con quái thú. Hắn đang làm hỏng láng giềng theo cái cách mà hắn hành động. Cần có ai đó sớm chăm sóc hắn thật cẩn thận, nếu không toàn thể bà con láng giềng sẽ phải chịu khổ vì hắn. Đấy, chuyện là như thế. Họ bảo tôi hãy thưởng thức món bánh cannolis và cáo từ."

Vito quay sang Genco, "Vậy là chúng ta có bổn phận phải chăm sóc Luca?"

"LaConti đang như ngồi trên lò lửa," Genco nói, "nhưng lão ta hãy cứ thong dong mà ngồi trên đó. Tomasino, theo những gì tôi mới nghe được, hiện đang muốn ăn tươi nuốt sống Luca Brasi cho hả giận - tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ là hắn muốn ứng dụng nha khoa đặc biệt của hắn lên Luca - nhưng đám Barzinis muốn mọi người hướng tiêu điểm vào LaConti, và Tomasino Cinquemani phải làm những gì mà tổ chức cắt đặt. Hơn nữa, nói chuyện này riêng giữa bạn và tôi, tôi nghĩ bọn họ đều sợ tay Luca Brasi này. Hắn làm cho cả bọn họ đều run chân."

Vito hỏi Genco, "LaConti có cơ may nào không?"

Genco nhún vai. "Tôi vẫn rất nể trọng Rosario. Ông ta từng đi tù nhiều lần, rồi lại ra tù và ông ta vẫn luôn luôn gầy dựng lại cơ đố, ngay cả từ con số không."

"Nhưng lần này thì không, Genco à. Nghĩ thử xem." Quay sang Vito, ông nói. "Những *caporegimes* của ông ta đã chạy sang phe Mariposa hết rồi. Rosario chẳng còn quân tướng bên mình mà đang cảnh *vạn lí độc trình.* Con trai trưởng của lão đã chết. Lão chỉ còn một thằng con và vài thủ hạ thân tín bên cạnh. Trắng tay rồi."

Genco nói, "Rosario vẫn còn những mối quan hệ, và tôi vẫn nói rằng, cho đến khi lão nằm yên trong lòng đất lạnh, thì chúng ta vẫn chưa có thể coi là lão đã bị loại ra khỏi cuộc đời này."

Clemenza nhìn lên trời, như thể vô phương cùng kế khi cố tranh luận với Genco.

"Nghe tôi đây," Genco nói với Clemenza. "Có thể bạn đúng và LaConti đã tan tành sự nghiệp, và có lẽ tôi không muốn tin điều đó chỉ bởi vì khi điều đó xảy ra, khi Mariposa kiểm soát toàn bộ tổ chức của LaConti thì tất cả chúng ta cũng sẽ bị nuốt chửng hay bị chôn vùi. Những gì chúng ta đang làm đối với bọn Ái Nhĩ Lan thì chúng cũng sẽ làm như thế đối với chúng ta."

"Được rồi," Vito nói, can thiệp vào để chấm dứt cuộc tranh luận, "ngay bây giờ, vấn đề của chúng ta là Luca Brasi." Quay sang Genco,

https://thuviensach.vn

ông nói, "Hãy thu xếp một cuộc gặp gỡ cho tôi với tên chó điên đó." Ông đưa một ngón tay lên, nhấn mạnh một điểm. "Chỉ mình tôi thôi," ông nói. "Cho hắn biết rằng tôi *đơn thân phó hội* . Báo cho hắn biết là tôi đến một mình, tay không."

" *Che cazzo!* " (Con buồi!) Clemenza la lớn, và rồi liếc nhìn chung quanh để xem có ai trong tầm nghe hay không. "Vito," ông nói, cố kiềm chế, "bạn không thể đi gặp Brasi mà không mang vũ khí. *Madon!* (Thánh Mẫu!) Bạn đang nghĩ gì thế?"

Vito đưa một bàn tay lên, có ý bảo Clemenza im lặng. Quay sang Genco ông nói, "Tôi muốn gặp con quỉ dữ đã lùa nỗi sợ vào trong trái tim Mariposa."

Genco nói, "Tôi đồng ý với Clemenza về chuyện này. Đây là một ý tưởng ngông cuồng, Vito à. Bạn không thể một mình, không vũ trang, đi gặp một người như Luca Brasi."

Vito mỉm cười và mở đôi bàn tay ra như thể muốn ôm hôn cả hai thủ lĩnh của mình. "Các bạn mà cũng sợ con quỉ đó à?"

"Vito," Clemenza nói và lại nhìn lên trời.

Vito hỏi Genco, "Ông thẩm phán ở Westchester, người vốn là cảnh sát trước khi thành thẩm phán, ông ta tên gì nhỉ?"

"Dwyer," Genco nói.

"Hãy yêu cầu ông ấy, như một ân huệ cho tôi, phát hiện mọi điều ông ta có thể biết về Luca Brasi. Tôi muốn biết tất cả những gì nên biết trước khi đi gặp hắn."

Genco nói, "Nếu bạn muốn thế."

https://thuviensach.vn

"Tốt," Vito nói. "Giờ đây chúng ta hãy vui hưởng một ngày đẹp trời." Ông khoác hai tay quanh vai của hai *capos* và cùng họ tản bộ qua cánh cổng và đi vào khu liên hợp. "Những ngôi nhà đẹp, đúng không?" Ông gật đầu về phía những ngôi nhà gần như đã hoàn tất của Genco và Clemenza.

" *Si,"* Genco nói. " *Bella"* (Đúng, đẹp lắm).

Clemenza cười và vỗ vào lưng Vito. "Không giống như ngày xưa," ông nói, "trộm quần áo từ những xe tải chở đồ may mặc và đem đi bán từ nhà này sang nhà khác."

Vito nhún vai và nói, "Tôi chưa từng làm chuyện đó."

"Ờ thì không," Genco nói, "bạn chưa từng bán. Nhưng bạn từng xoáy."

Rồi ông nói tiếp, "Và bạn lái hộ chiếc xe tải của người ta sau khi ném tài xế xuống nằm bất động bên vệ đường."

Clemenza nhắc chuyện xưa, "Có lần bạn đã cùng mình trộm tấm thảm, bạn nhớ chứ?"

Bị bạn già lật tẩy, Vito cười xòa. Thuở hàn vi, gặp cái chi cũng chớp. *Bần cùng sinh đạo tặc, Không trộm của mày tau lấy c...t gì ăn?* Chuyện thường tình thiên hạ mà! Còn nhắc lại để chọc quê nhau làm chi hở, bạn già? "Thôi nào," Vito nói với Clemenza. "Hãy đến nhìn qua căn nhà của bạn trước."

Từ cánh cổng đằng sau họ, Richie Gatto gọi Vito và Vito quay sang thấy cậu ta đứng bên cửa hông của một chiếc xe tải màu trắng với dòng chữ *Everyready Furnace Repair* ghi bằng màu đỏ hai bên hông xe. Bên trong, hai anh chàng lực lưỡng mặc đồng phục màu xám đang nhìn Vito qua cửa hông và khoảng nửa tá người khác rải rác quanh

https://thuviensach.vn

khu liên hợp. Gatto chạy tới bên ông và nói, "Có hai anh chàng nói là họ từ thành phố và họ được phái đến kiểm tra lò sưởi trong nhà ông. Họ nói là kiểm tra miễn phí."

"Nhà của ta?" Vito hỏi.

Genco nói, "Mà không có công vụ lệnh? Chúng chỉ nói miệng thế thôi?"

Richie nói, "Họ là hai anh chàng quê mùa, cục mịch. Tôi đã trông chừng họ. Tôi không thấy có gì đáng ngại."

Genco nhìn Clemenza, và Clemenza vỗ vào áo jacket của Richie, kiểm ta xem cậu ta có mang súng theo không.

Richie cười và nói, "Ông nghĩ sao vậy? Tôi quên là ông trả lương cho tôi để làm gì sao?"

Clemenza nói, "Thì phải kiểm tra cho chắc ăn, thế thôi," và quay sang Vito, "Chẳng sao đâu. Cứ để chúng kiểm tra lò sưởi."

Vito nói với Richie, "Bảo Eddie kèm sát chúng." Ông đưa một ngón tay lên. "Đừng để chúng ở riêng trong nhà quá hai giây, hiểu chứ?"

"Chắc rồi," Gatto nói. "Tôi sẽ không rời mắt khỏi chúng đâu."

"Tốt." Vito đặt tay lên lưng Clemenza và lại hướng ông ta về phía nhà của ông ấy.

Khỏi tầm nhìn phía sau Vito và Clemenza, nơi sân sau nhà của Vito, Michael và Fredo đang chơi trò cút bắt. Tessio nói chuyện với Sonny ở kế bên và từng mỗi người, lúc này lúc khác, lại la to những lời chỉ dẫn cho một trong hai đứa bé, bảo với chúng điều gì đó về việc ném hay bắt một quả bóng chày. Connie chơi với mèo Dolce gần cửa

https://thuviensach.vn

sau của căn nhà, nó đang cầm một cành cây nhỏ quơ qua lại trên đầu con mèo trong khi con mèo bấu vào những chiếc lá. Trong nhà bếp, phía sau Connie, Tom đang một mình với Carmela, chuyện này hiếm khi xảy ra. Bất kỳ ai đó riêng một mình với ai đó đều là một chuyện hiếm khi xảy ra trong nhà Corleone, nơi hầu như luôn luôn có người trong gia đình và bạn bè chung quanh và đám nhóc tì quẩn quanh chân. Nhà bếp còn trống trơn chưa có dụng cụ gì, nhưng Carmella đang chỉ cho Tom mọi thứ sẽ được bày biện chỗ nào, chỗ nào. "Ở chỗ kia," bà nói, nhướng đôi lông mày lên, "chúng ta sẽ có một cái tủ lạnh." Bà dán mắt vào Tom, nhấn mạnh tầm quan trọng của điều mình sắp nói. "Một tủ lạnh chạy bằng điện." bà nói.

"Một vật dụng đáng kể, phải không Má," Tom nói, và chàng ta ngồi giạng chân trên một trong hai chiếc ghế ọp ẹp mà những công nhân đã bỏ lại đâu đó và chàng ta đã tìm thấy và mang vào trong bếp.

Carmella đan chặt hai tay với nhau và yên lặng quan sát Tom. Cuối cùng bà nói, "Nhìn con này, Tom. Con đã lớn thành chàng thanh niên hẳn hoi rồi đấy."

Tom ngồi thẳng người lên ghế và nhìn vào mình. Chàng ta mặc một áo sơ mi màu xanh nhạt với một áo nịt len kẻ sọc quấn quanh cổ. Chàng đã thấy các cậu trai ở NYU (Đại học New York) quấn áo nịt len quanh cổ và quyết định tự mình cũng làm như thế vào mọi cơ hội có thể. "Má bảo con đã là thanh niên rồi à?" chàng hỏi lại mẹ nuôi.

Carmella nghiêng người về phía cậu con nuôi và bẹo má cậu. "Chàng trai Cao đẳng!" bà nói, tự hào về thành quả lòng từ tâm của mình, và rồi thả người xuống chiếc ghế bên cạnh và thở dài khi nhìn lướt một vòng không gian nhà bếp. " Một tủ lạnh chạy điện," bà thì thầm, như thể ý tưởng về món đồ tân kỳ, tiện nghi đó làm bà hứng thú.

https://thuviensach.vn

Tom lắc người xoay vòng trong ghế để liếc nhìn phía sau mình, qua một cánh cửa vòm cung vào một phòng ăn rộng. Trong một thoáng tư tưởng của chàng trở về với những căn phòng gò bó tù túng trong căn hộ bẩn thỉu bần cùng nơi thuở ấu thơ chàng từng sống với cha mẹ mình. Một hình ảnh cô em gái bỗng từ đâu hiện về. Lúc ấy nó mới là một đứa bé đi chập chững với những sợi tóc cong queo, hai chân đầy bụi đất, loay hoay nơi đống đồ để trên sàn nhà và tìm kiếm cái gì sạch để mặc.

"Chuyện gì vậy?" Carmella hỏi với giọng hơi có sắc giận mà Tom biết đó chỉ là sự âu lo, như thể khả tính của bất kỳ chuyện gì gây phiền nhiễu cho bất kỳ đứa con nào của bà cũng làm bà nổi giận.

"Cái gì hở Má?"

"Con đang nghĩ về chuyện gì vậy?" Carmella nói. "Sao con lại có vẻ mặt thế kia?" Bà đập tay vào người chàng.

"Vừa rồi con nghĩ về gia đình mình," Tom nói. "Gia đình sinh học của con ấy mà," chàng nhanh chóng thêm vào, có ý nói rằng tất nhiên chàng không nói đến gia đình Corleones, vốn là gia đình thực sự của chàng từ bao năm nay và mãi mãi sau này.

Carmella vỗ vào tay Tom, có ý bảo rằng bà đã hiểu điều chàng muốn nói. Chàng không cần phải giải thích.

"Con mang ơn Ba Má biết bao," chàng nói, giọng nghẹn ngào.

" *Sta'zitt!"* (Im đi!) Carmella nhìn ra chỗ khác như thể bối rối bởi sự bày tỏ lòng biết ơn của Tom.

"Em gái con không muốn liên lạc với con," Tom tiếp tục, ngạc nhiên về chuyện mình nói lắp bắp, khi chỉ có mình với mẹ nuôi ở trong phòng bếp của ngôi nhà mới. "Con tìm ra địa chỉ nó hơn một

https://thuviensach.vn

năm trước," chàng nói. "Con viết thư, kể mọi chuyện về con cho nó biết..." Chàng ta kéo thẳng chiếc áo len nịt ra. "Nó viết thư trả lời con và bảo nó không bao giờ muốn nghe về con nữa."

"Tại sao con bé lại nói thế?"

"Tất cả những năm lớn lên đó," Tom nói, "trước khi Ba Má nhận nuôi con - Nó muốn quên đi tất cả, kể cả con."

"Nó sẽ không quên con đâu," Carmella nói "Con là gia đình của nó mà." Bà chạm vào cánh tay Tom, vỗ về và khuyến khích chàng bỏ qua đề tài đó đi.

"Có lẽ nó sẽ không quên con," Tom nói, và chàng cười. "Nhưng nó đang cố." Có điều chàng không nói với Carmella đó là em gái của chàng không muốn liên quan chút gì với gia đình Corleones. Đúng là con bé muốn quên đi quá khứ của mình - nhưng nó cũng không muốn bất kỳ chuyện gì liên quan đến găng-x-tơ, đó là từ mà con bé gọi trong bức thư duy nhất nó gửi cho người anh ruột đã xa cách nhau hàng bao năm. "Và bố con..." Tom nói, không thể giữ yên lặng. "Bố của bố con, Dieter Hagan, là người Đức, nhưng mẹ ông, Cara Gallagher, là người Ái Nhĩ Lan. Bố con ghét bố của ổng - con chưa từng gặp ông ấy, ông nôi con, nhưng con đã nghe bố con nguyền rủa ông ấy khá nhiều - và ông lại ngưỡng mộ mẹ mình, người con cũng chưa từng gặp. Cho nên không có gì ngạc nhiên khi bố con cưới vợ, ông cưới một phụ nữ Ái Nhĩ Lan" Tom dùng giọng Ái Nhĩ Lan đặc sệt. " Và một khi kết hôn vào một gia đình Ái Nhĩ Lan, ông hành động và nói năng giống như là người Ái Nhĩ Lan nhưng là ngược về đến thời Druids."

"Thời nào?" Carmella không kịp nghe ra, bèn hỏi lại.

"Thời Druids," Tom giải thích, "một bộ lạc cổ ở Ái Nhĩ Lan."

https://thuviensach.vn

"Thông thái quá!" Carmella vỗ đánh bốp một cái vào cánh tay cậu con.

"Đấy, bố đẻ con là thế," Tom nói. "Đó là Henry Hagen. Con chắc là dầu đang ở đâu ông ấy cũng vẫn là một kẻ say xỉn tối ngày, mê cờ bạc đến tán gia bại sản cũng không bỏ - và con hoàn toàn trông chờ, một trong những ngày này, sẽ nghe ông tìm kiếm của bố thí, ngay khi ông khám phá là tự con đã làm được chút gì đó."

"Và lúc đó con sẽ làm gì, hả Tom?" Carmella hỏi, "khi ông ấy đến tìm kiếm của bố thí?"

"Henry Hagen? Nếu ông ấy xuất hiện tìm kiếm của bố thí, có lẽ con sẽ cho ông ấy hai mươi đô và một cái ôm." Chàng ta cười và vỗ vào hai vạt của chiếc áo nịt len, như thể đó là một sinh vật và chàng đang an ủi nó. "Dầu sao thì chính ông ấy đã mang con vào thế giới này," chàng nói với mẹ nuôi. "Ngay cho dù ông ấy không lo toan chăm sóc con."

Connie đi đến qua cửa sau khi nghe tiếng cười của Tom. Cô bé mang theo mèo con Dolce; trông con mèo thật tội nghiệp vì bị con bé nghịch phá đến phờ phạc.

"Connie!" Carmella nói. "Con đang làm gì thế?"

Tom nghĩ rằng Carmella có vẻ nhẹ nhõm vì có sự cắt đứt kia. "Đến đây," chàng ta nói với Connie bằng một giọng đe dọa. Khi cô bé ném con mèo xuống sàn và chạy ra ngoài, la hét, Tom hôn mẹ nuôi lên má rồi chạy theo cô em.

Donnie đưa cái mui xe gập dài, màu đen của chiếc Plymouth sát hơn vào góc phố và tắt máy. Phía dưới dãy nhà và ở bên kia đường, hai anh chàng đứng bên ngoài một cánh cửa sơn trắng. Cả hai mặc áo jacket da bẩn thỉu, lôi thôi lếch thếch và đội mũ đan. Chúng đang hút

https://thuviensach.vn

thuốc lá và nói chuyện phiếm, và chúng đứng tại chỗ nhìn về một dãy nhà kho và cửa hàng máy móc và những cao ốc công nghiệp. Ở giao lộ kế tiếp bên kia chúng, cái mui xe gập của chiếc De Soto của Corr Gibson đang lượn lờ ở góc phố để do thám tình hình. Sean và Willie ngồi trong chiếc Plymouth với Donnie. Pete Murray và anh em nhà Donnelly đi chung xe với Corr. Donnie nhìn đồng hồ đeo tay trong lúc Stevie Nhỏ tản bộ ngang qua chàng ta theo lịch hẹn và quay đầu lại trao một cái nháy mắt trước khi đi loạng choạng nơi góc phố vừa đi vừa hát ư ử bài "Happy Days Are Here Again," với một chai Schaefer’s đựng trong một túi giấy màu nâu ló ra nơi túi áo jacket chàng ta.

Willie nói, "Thằng nhóc đó quả là hơi khùng, em có nghĩ thế không?"

Sean nói, "Hễ nói đến bọn dagos là hắn cảm thấy bức rức như bị ong chích lỗ đích!" Chàng ta ngồi ở ghế sau, mân mê khẩu súng lục, xoay ổ đạn để kiểm tra số viên đạn.

Willie nói, "Cố đừng bắn nếu không cần phải bắn."

"Và phải nhắm đúng mục tiêu nhé," Donnie thêm. "Hãy nhớ những gì anh dặn em. Nhắm mục tiêu trước khi bắn, và siết cò một cách êm ái nhưng vững chắc."

"Ôi, vì Chúa!" Sean nói, và ném khẩu súng sang bên.

Trên đường phố, hai tay đứng nơi cánh cửa sơn trắng đã để ý Stevie và đang canh me chàng ta lúc chàng ta đi về hướng bọn chúng, vừa vẫy tay vừa hát ư ử. Đằng sau chúng, Pete Murray bước ra khỏi chiếc DeSoto, theo sau là Billy Donnelly. Khi Stevie đến gần hai tay mặc áo jacket da và xin một điếu thuốc trước khi xin lửa đốt thuốc, chúng xua chàng ta đi và bảo chàng ta cút xéo. Stevie lùi một bước, xắn hai cánh tay áo jacket lên và làm bộ như người say, đưa hai tay lên

https://thuviensach.vn

trong lúc Pete và Billy tiến đến phía sau hai tay kia và dùng dùi cui đập lên đầu chúng. Một đứa ngã vào tay Stevie còn đứa kia đập mặt xuống vệ đường. Donnie cho xe chạy vòng góc phố và đỗ xe sát lề trong khi Stevie và Pete kéo hai tay mặc áo jacket da qua cửa và khuất tầm nhìn. Một lát sau, cả bọn tụ tập nơi hành lang, dưới chân một cầu thang mòn vẹt, nứt nẻ. Chúng kiểm tra lại vũ khí, gồm một cặp súng máy và một súng shotgun. Corr Gibson quàng vai khẩu shotgun còn anh em nhà Donnelly mang súng máy.

"Chú mày đứng chỗ này," Donnie nói với Sean. Với Billy chàng ta nói, "Đưa cái dùi cui của chú cho thằng nhóc." Khi Billy đưa Sean chiếc dùi cui, Donnie chỉ vào hai tên trộm cướp nằm trên sàn và nói, "Nếu thấy chúng nhúc nhích, đập đầu chúng trở lại. Cũng làm như thế với bất kỳ kẻ nào xông vào cửa. Mở cửa và phang vào đầu cho chúng bất tỉnh."

Willie nói thêm, "Một cú vừa vừa thôi. Đừng quá mạnh tay khiến chúng toi đời oan uổng mà tội nghiệp chúng!"

Sean nhét cái dùi cui vào túi, chẳng nói chẳng rằng thì là mà chi cả.

"Các chú sẵn sàng chứ?" Donnie nói với mấy đàn em khác.

"Nào chúng ta mang cái đó lên đi," Stevie nói, và cả bọn lôi những chiếc khăn tay lớn có hoa ra khỏi túi và tự bịt mặt. Đứng ở trên cùng bậc thang, Donnie gõ hai lần vào cánh cửa thép, dừng một chốc, rồi gõ lại hai lần, dừng, và sao đó gõ ba lần. Khi cánh cửa mở, chàng ta dùng vai húc cánh cửa mở rộng ra và chạy ùa vào phòng, cả đám đàn em tiếp theo sau bén gót. "Đứng yên! Nhúc nhích là bỏ mạng!" chàng ta la lớn. Chàng ta mỗi tay một súng, một khẩu chỉa qua phía trái, khẩu kia chỉa vào đầu Hooks Battaglia. Hooks đứng trước tấm bảng đen tay cầm viên phấn một cách điệu nghệ giữa ngón cái và ngón trỏ.

https://thuviensach.vn

Thêm vào với Hooks, có bốn tay khác trong phòng, ba người ngồi ở các bàn giấy, và một ngồi sau quầy với một xấp đô la trong tay. Anh chàng đằng sau quầy có một cánh tay treo vào băng đeo, được băng bó đến tận các ngón tay. Hooks vừa mới viết số của người thắng thứ ba trong cuộc chạy đua ở Jamaica lên bảng đen.

"Nhìn đây này," Hooks nói, vừa cười cầu hòa vừa dùng viên phấn chỉ vào Donnie, "chúng ta đang đối diện những tên cướp Ái Nhĩ Lan bịt mặt đây."

Corr Gibson "phơ" một tràng súng shotgun lên tấm bảng đen làm nó vỡ nát. Nụ cười cầu hòa lập tức biến mất khỏi khuôn mặt chàng Hooks và chàng bèn... nín khe, câm như thóc liền tuýt xuỵt!

"Vấn đề là," Donnie nói, "đừng có mà đùa dai nữa nhé, tên Ý nhảm nhí kia!" Chàng ta gật đầu ra hiệu cho đàn em và cả bọn tràn vào như cơn lốc, vét sạch bao nhiêu tiền sau quầy trong khi vừa đập vỡ các cửa sổ và ném máy móc và các hộc bàn ra đường phố và xuống sân nhà. Khi chúng kết thúc, chỉ trong mấy phút thôi, nơi chốn đó bỗng trở thành một đống hỗn độn ngổn ngang như hiện trường của một vụ hỗn chiến loạn xà ngầu! Chúng đi thụt lui ra khỏi cửa chính và ùa xuống cầu thang, tất cả chỉ trừ Willie và Donnie, vẫn còn đứng nơi khung cửa.

"Cái gì thế?" Hooks hỏi, có vẻ lo lắng.

Donnie và Willie tháo khăn bịt mặt ra. Willie nói, "Đừng quá lo lắng, Hooks. Bọn tao không định làm tổn thương ai đâu."

Hooks nói, giống như thể chào khi gặp nhau trên đường phố, "Hey, Willie." Chàng ta gật đầu với Donnie. "Các bạn đang làm trò gì vậy?"

Willie nói, "Bảo với Luca là ta rất tiếc khi bắn hụt hắn đêm hôm trước."

https://thuviensach.vn

"Các bạn làm vụ đó à?" Hooks bước lùi một bước và nhìn như thể cái tin đó đã tống hết không khí trong người chàng ta ra.

"Tuy vậy hình như tôi lại không hụt mọi người khác đâu." Willie chỉa mũi súng về phía sau quầy.

Paulie đưa cánh tay lên. "Không có gì nguy kịch," hắn nói. "Mình sẽ bình phục thôi."

"Ta nghĩ ta đã bắn trúng hai người chứ," Willie nói.

Paulie nói, "Anh đã bắn trúng chân người bạn thân Tony của tôi. Bạn ấy hiện vẫn còn nằm viện."

Hooks nói, "Họ sẽ phải mổ."

"Tốt," Willie nói. "Nói với hắn giùm ta rằng ta hy vọng hắn mất mẹ cái chân chó đái của hắn đi."

"Sẽ làm thế," Hooks nói.

Donnie chạm tay vào vai Willie, kéo hắn lui về phía cửa chính. Quay sang Hooks, chàng ta nói, "Bảo Luca rằng sẽ không an toàn cho hắn nữa đâu nếu cứ tiếp tục hoạt động trong bất kỳ khu phố Ái Nhĩ Lan nào. Bảo hắn rằng chính anh em nhà O'Rourkes **phán** thế đấy. Bảo hắn rằng hắn có thể làm bất kỳ chuyện gì hắn muốn trong những khu lãnh địa của hắn, nhưng hãy trả lại cho người Ái những gì của người Ái, nếu không thì anh em nhà O'Rourkes sẽ tống hắn một đạp xuống thẳng địa ngục đấy!"

"Của người Ái trả cho người Ái," Hooks nói. "Hiểu rồi."

"Hiểu được thì tốt," Donnie lên giọng kẻ cả.

"Còn em gái anh thì sao?" Hooks hỏi. "Tôi nên nói gì với cô ấy?"

https://thuviensach.vn

"Ta không có em gái," Donnie trả lời, "nhưng chú mày có thể nói với đứa con gái đó rằng chúng ta gặt hái những gì chúng ta gieo trồng." Chàng ta bước lùi ra cửa với Willie và rảo bước xuống các bậc thang, nơi Sean đang chờ họ ở cuối bậc thang.

"Rút quân nhanh," Willie nói và đẩy Sean ra khỏi cửa. Cả ba chạy đến góc phố nơi xe của chúng đang đợi và tài xế đã nổ máy sẵn.

Từ chiếc ghế nơi ông ta bị trói vào, Rosario LaConti có được tia nhìn toàn cảnh của Sông Hudson. Xa xa, ông có thể nhìn thấy Tượng Nữ Thần Tự Do lấp lánh màu xanh đậm nhạt trong ánh mặt trời chói lọi. Ông đang ở nơi phòng tầng mái rông, trống không với những cửa sổ từ trần đến sàn. Ông đã được đưa lên phòng tầng mái này trong một thang máy chuyển hàng, và rồi bị đưa đến chiếc ghế này, trước mặt những cửa sổ cao này và bị trói chặt vào ghế. Chúng vẫn để con dao khắc cắm nơi vai ông bởi vì ông không chảy máu nhiều và Frankie Pentageli đã nói, "Nếu không phun máu nhiều, thì cứ để yên." Vậy là chúng vẫn để chuôi dao lồi ra ngay dưới xương bả vai của ông, và ông ngạc nhiên thấy nó không làm ông đau cho lắm. Nó cũng có làm đau đấy, nhất là khi ông cử động, nhưng ông đã tưởng tượng nó làm đau ghê khiếp hơn nhiều.

Trên đại thể, Rosario hài lòng với cách mình hành xử với mọi chuyện, thấy mình ở trong tư thế này - điều mà ông vẫn luôn biết rõ, suốt đời mình, đó là một khả tính, thấy mình ở trong tư thế này hay trong một tư thế giống như thế này: một khả tính và rất hình như là thế, một xác suất (a possibility and in all likelihood a probability). Và thế là giờ đây ông đang ở chốn này, trong tư thế này đây, và ông thấy mình không hề sợ hãi, cũng không thấy đau đớn nhiều và ngay cả là ông cũng không đặc biệt lấy làm buồn phiền gì cho lắm về những gì sắp xảy ra, sớm thôi, không tránh đâu khỏi. Chạy trời không khỏi nắng thì thôi còn lấy tay che nắng làm gì. Ông đã là ông già. Trong vài tháng nữa thôi, nếu như ông còn có được vài tháng - điều chỉ còn là

https://thuviensach.vn

giả thuyết thuần túy chứ không có chút giá trị thực tiễn nào, xét theo mọi thông số của ở đây và bây giờ - ông sẽ lên hàng *thất thập cổ lai hy* . Vợ ông đã chết vì bệnh ung thư khi chỉ mới chạm cái ngưỡng *ngũ thập tri thiên mệnh* . Con trai trưởng của ông đã bị sát hại bởi chính cái kẻ sắp sát hại ông đây. Con trai thứ của ông vừa mới phản bội ông, đã bán ông cho kẻ thù để đổi lấy sự sống cho chính nó - và Rosario vui vẻ chấp nhận chuyện đó. Thế là tốt cho nó. Cuộc thương lượng, theo Emilio Barzini giải thích, đó là thằng bé sẽ được sống nếu nó rời khỏi bang và chỉ chỗ ông già nó cho họ biết. Ờ, thế thì tốt cho nó, Rosario nghĩ. Ông nghĩ có thể thằng con mình biết đâu sẽ có được một cuộc đời khá hơn- mặc dầu ông nghi ngờ điều này lắm. Bởi thằng con thứ của ông chưa từng tỏ ra có tài năng gì xuất sắc. Tuy vậy, có thể là nó sẽ không kết thúc cuộc đời mình như thế này, Rosario nghĩ, và như thế ít ra cũng là một cái gì đáng giá. Còn đối với bản thân mình, với Rosario LaConti này, ông cảm thấy thấm mệt và sẵn sàng thân này kể bỏ. Điều duy nhất làm ông phiền lòng- khác hơn là chút đau đớn nhỏ từ con dao đang cắm lút cán vào vai, xét cho cùng thì cũng không đau lắm - đó là tình trạng trần truồng mà kẻ thù đang bắt ông phải chịu. Chẳng có sự thể chút nào. Người ta không nên lột trần truồng một con người trong tình huống thế này, đặc biệt là với một con người như Rosario, một con người dẫu sao cũng từng là một đại gia, một ông Trùm trong giới giang hồ New York. Quả là chẳng có sự thể chút nào!

Đằng sau Rosario, trên một đống những cái thùng để gửi hàng đi tàu biển, Giuseppe Mariposa đang trao đổi nhỏ tiếng với anh em nhà Barzinis và Tommy Cinquemani. Rosario có thể thấy bóng họ phản chiếu trong kính cửa sổ. Frankie đứng riêng một mình, gần cái thang máy chuyển hàng hóa. Anh em nhà Rosato đang tranh cãi nhau nhỏ tiếng về chuyện gì đó. Carmine Rosato đưa tay lên trời và bỏ đi khỏi Tony Rosato. Hắn đến bên cái ghế và hỏi, "Ông LaConti. Ông cảm thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Rosario vươn cổ ra để nhìn chàng trai cho rõ hơn. Carmine là một chàng trai hãy còn là một đứa bé trong độ tuổi đôi mươi, mặc bộ đồ sọc khá đỏm dáng giống như chàng ta sắp đi dự dạ tiệc với đám bạn bè nam thanh nữ tú vậy.

"Ông ổn chứ?" Carmine hỏi.

Rosario nói, "Vai ta hơi đau."

"Chắc thế," Carmine nói, và nhìn vào cán dao và một phần của lưỡi dao vấy máu nơi vai Rosario như thể đó là một vấn đề không có giải pháp.

Khi cuối cùng Giuseppe rời cuộc hội thảo với Barzinis và Tommy và trở lại nơi chiếc ghế, Rosario nói, "Joe, vì Chúa. Hãy để cho ta mặc quần áo. Đừng làm nhục ta như vậy."

Giuseppe đứng trước cái ghế nắm chặt tay lại, đưa ra sau rồi đưa ra phía trước để nhấn mạnh. Lão ta cũng ăn mặc như thể sắp đi dự dạ hội, với một áo sơ mi xanh mới cứng và một cà vạt vàng sáng, phần dưới nằm bên trong chiếc áo vest đen. "Rosario," lão nói. "Nhà ngươi có biết đã gây cho ta bao nhiêu phiền toái không?"

"Chuyện làm ăn phải thế mà, Joe," Rosario nói, lên giọng. "Tất cả là chuyện làm ăn thôi. Cả chuyện này nữa. "Ông ta nhìn xuống thân mình. "Đây cũng là chuyện làm ăn."

"Không phải đều là chuyện làm ăn," Giuseppe nói. "Có lúc là chuyện riêng tư."

"Joe," Rosario nói. "Thế này quả là không phải." Ông ta cúi đầu về phía thân mình vốn đã mềm nhão và lốm đốm nhiều vết nốt ruồi, vết trổ đồi mồi. Da trên ngực ông chùng ra và nhợt nhạt, và con cu của

https://thuviensach.vn

ông rơi xuống mỏi mệt trên mặt ghế. "Anh cũng biết làm thế này là không phải, Joe à," ông nói. "Hãy để tôi mặc quần áo."

"Nhìn đây này," Giuseppe nói. Lão nhìn thấy một vệt máu trên cổ tay áo sơ mi của mình. "Cái áo sơ mi này ta phải mua mất mười đô đấy." Lão nhìn Rosario như thể lão nổi giận vì ông đã vấy máu mình lên cái áo đắt giá của lão ta. "Ta chưa bao giờ thích mi, Rosario à," lão nói. "Trước kia mi luôn tự cao và đầy uy quyền, trong những bộ quần áo đắt tiền, sang trọng. Lúc nào mi cũng nhìn ta bằng thái độ ngạo mạn đáng ghét."

LaConti nhún vai và rồi nhăn mặt vì cảm giác đau nơi vai mình. "Cho nên giờ đây mi hạ nhục ta cho vừa tầm với mi chứ gì," ông nói. "Ta chẳng muốn tranh cãi với mi đâu, Joe à. Mi đang làm điều mi phải làm. Đây là bản chất công chuyện làm ăn của chúng ta. Ta cũng từng làm những chuyện như thế này quá nhiều lần đến không nhớ hết nỗi - nhưng ta không bao giờ gửi ai về bên kia thế giới trong tình trang trần truồng cả, vì Chúa!" Ông nhìn chung quanh mình, nhìn anh em Barzinis và Tommy Cinquemani, như thể yêu cầu họ biểu lộ sự tán đồng với điều mình nói. "Hãy tỏ ra có chút sự thể, Joe à," ông nói. "Ngoài ra làm như thế này chẳng hay ho gì cho chuyện làm ăn. Mi khiên mọi người nhìn tất cả chúng ta như một bầy thú."

Giuseppe yên lặng như thể lão đang cân nhắc những luận chứng của Rosario. Lão hỏi ý kiến Cinquemani, "Chú mày nghĩ sao, Tommy?"

Carmine Rosato lên tiếng, "Nghe này, ông chủ"

"Ta không hỏi mi, nhóc tì à!" Giuseppe sủa, và lão lại nhìn Cinquemani.

Tommy để một tay lên phía sau chiếc ghế của Rosario, và với tay kia hắn thận trọng chạm vào chỗ da còn phồng lên dưới mắt ông. "Tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ để cho hắn lên hình trong nhựt trình giống như thế này," hắn nói, "sẽ nói với mọi người hiện nay ai là kẻ nắm quyền. Tôi nghĩ thông điệp sẽ rất rõ ràng. Tôi nghĩ ngay cả ông bạn quí Al Capone của ông ở Chicago cũng sẽ quan tâm đấy."

Giuseppe bước gần đến Carmine Rosato và nói, "Ta nghĩ Tommy nói nghe có lí đấy." Quay sang Rosario lão nói, "Thành thật mà nói với mi, LaConti à, ta thích thấy hình mi lên báo chí như thế này coi ngộ hơn đấy!" Trong lúc nhìn trừng trừng vào Rosario tia nhìn của lão trở nên nghiêm trang, long trọng. "Giờ đây, ai có quyền ngạo nghễ với ai nhỉ?" lão vênh mặt hỏi. Lão gật đầu với Tomasino.

Rosario hét lên, "Không! Như thế này không được!" trong lúc Tomasino nhấc cái ghế lên và ném vụt LaConti xuyên qua cửa sổ.

Giuseppe chạy ùa đến cùng với những tên khác, kịp lúc để thấy một cơn mưa những mảnh kính vỡ và những khung gỗ lao theo Rosario xuống vỉa hè, nơi chiếc ghế gãy tung ra thành nhiều mảnh khi chạm đất. " *Madonna mia!* " (Ôi Mẹ của con!) Mariposa thốt lên, nghe thấy thương quá chừng! Cái lão trông thế mà ngoan đạo gớm! "Các chú có thấy cái đấy không?" Lão cười nhăn nhở, nhìn trừng trừng xuống đường phố và nhìn máu chảy ra từ đầu Rosario khi đập xuống lề đường, và rồi lão đột ngột quay lại, rời khỏi căn phòng như thể vấn đề với Rosario bây giờ đã giải quyết xong và lão còn có những việc khác để phải bận tâm. Phía sau lão, Carmine còn chần chừ, nấn ná nơi cửa sổ cho đến khi anh cậu ta quàng tay qua vai và kéo cậu ta đi.

* * *

Vito đã kéo Sonny khỏi Tessio và Clemenza và giờ đây họ đang cùng nhau đi qua khu liên hợp trên đường đến tầng hầm ngôi nhà của Vito để xem xét tiến độ của việc kiểm tra lò sưởi. Vito đã hỏi nhiều

https://thuviensach.vn

câu về Garage Leo và về công việc của Sonny ở đó và Sonny đã trả lời những câu hỏi đó một cách "kiệm lời" nhất có thể được. Đã là chiều tà và mặt trời đổ bóng dài trên thảm cỏ quanh những bức tường của khu liên hợp. Ở lối vào của khu xây dựng, chiếc Essex to tướng đậu mũi kề mũi với chiếc Packard của Tessio, và một ít thuộc hạ đang lảng vảng quanh các chiếc xe, hút thuốc lá và tán gẫu. Sonny chỉ vào một lô đất phía bên kia ngôi nhà chính nơi chưa có gì hơn là một cái nền nhà. "Chỗ đó để cho ai vậy?" chàng ta hỏi.

"Chỗ đấy à?" Vito nói. "Chỗ đấy để dành khi nào một trong những con trai của ta lập gia đình thì nhà nó sẽ ở đó. Ta đã bảo những người xây dựng đặt nền móng và ta sẽ cho họ biết khi nào ta muốn căn nhà hoàn tất."

"Bố," Sonny nói. "Con không có kế hoạch nào để cưới Sandra cả."

Vito bước đến trước mặt Sonny và đặt bàn tay lên vai cậu cả. "Đây là chuyện bố muốn nói với anh cả ngày hôm nay đấy."

"Thôi nào, Bố," Sonny nói, "Sandra mới mười sáu mà."

"Con nghĩ Má con bao nhiêu tuổi khi Ba lấy má? Mười sáu."

"Vâng, đúng thế, nhưng con mới mười bảy. Còn bố lớn tuổi hơn khi có vợ."

"Đúng vậy," Vito nói, "và bố không gợi ý là con phải cưới hỏi ngay bây giờ."

"Nếu vậy thì chúng ta đang nói chuyện gì đây?"

Vito chú mục "chiếu tướng" Sonny, cho chàng ta biết rằng ông không thích giọng nói đó của cậu con. "Bà Columbo đã nói chuyện với má con," ông nói. "Sandra đang yêu con. Con có biết điều đó?"

https://thuviensach.vn

Sonny nhún vai.

"Hãy trả lời ta." Vito vỗ vai Sonny. "Sandra không phải loại con gái con có thể chơi qua đường được, Sonny à. Đừng đùa với tình cảm của con bé."

"Không đâu, Bố," Sonny nói. "Không phải như thế đâu."

"Vậy thì như thế nào, Santino?"

Sonny nhìn lãng khỏi Vito, vào những chiếc xe và Ken Cuisimano và Fat Jimmy, hai thuộc hạ của Tessio, đang đứng dựa vào cái mui dài của chiếc Essex và hút xì gà. Hai anh chàng theo dõi Sonny cho đến khi chàng ta "tiếp nhãn" với Fat Jimmy, và sau đó hai đứa quay lại nhìn nhau và bắt đầu nói chuyện. Sonny nói với bố, "Sandra là một cô gái rất đặc biệt. Chính vì thế con không có kế hoạch cưới bất kỳ người nào. Ngay bây giờ thì không."

"Nhưng con bé là đặc biệt với con," Vito nói. "Không giống như những cô khác mà con từng theo đuổi."

Sonny nói, "Này, Bố..."

"Đừng bảo ta Này, Bố," Vito nói. "Con nghĩ bố không biết sao?"

"Con còn trẻ mà Bố."

"Đúng vậy," Vito nói. "Ờ thì cậu cả còn trẻ - nhưng rồi một ngày kia, chẳng lâu lắm nữa đâu, cậu cả sẽ trưởng thành." Ông dừng lại và đưa một ngón tay lên. "Sandra không phải là đứa con gái để vui đùa lông bông. Nếu con nghĩ nó có thể là cô gái mà con muốn lấy làm vợ, thì con hãy tiếp tục gặp gỡ nó." Ông bước gần đến Sonny để nói điểm quan trọng. "Nếu con biết tự thâm tâm con rằng nó không phải là đứa con gái mà con muốn kết hôn, thì hãy thôi, đừng gặp gỡ con người ta nữa. *Hiểu chứ?* Ta không muốn con làm vỡ tim con bé ấy, tội nghiệp

https://thuviensach.vn

nó. Đó là điều sẽ, sẽ..." Vito dừng lại và săn tìm những từ nói lên đúng ý của mình. "Đó là điều sẽ hạ thấp ý kiến của ta về con đấy, Santino à. Và chắc là con không muốn điều ấy đâu."

"Đúng thế, Bố à," Sonny nói và, cuối cùng, đôi mắt chàng gặp đôi mắt bố mình. "Không," chàng lặp lại. "Con không muốn điều ấy."

"Tốt," Vito nói, và ông vỗ vào lưng Sonny. "Chúng ta hãy đi xem cái lò sưởi đang được xây như thế nào."

Trong tầng hầm, cuối một cầu thang gỗ, Vito và Sonny thấy cái lò sưởi đã bị tháo rời thành hàng chục mảnh để vung vãi trên sàn bê tông. Eddie Veltrie ngồi trên một ghế đẩu kê bên một cửa sổ với một tờ báo trong tay. Khi thấy Sonny và Vito, anh chàng đập vào tờ báo. "Này, Vito," hắn nói. "Ông có thấy Ruth giúp đội Senators thắng đội Giants trong loạt đấu mùa này chưa?"

Vito chẳng hề quan tâm đến bóng chày hay bất kỳ môn thể thao nào khác, trừ phi chúng liên quan đến những chuyện cá cược của ông. "Thế nào?" ông nói với hai công nhân có vẻ như đang thu dọn công cụ của họ. "Chúng tôi qua được cuộc kiểm tra chứ?"

"Với những màu cờ bay" (Nguyên văn: *With flying colors,* nghĩa bóng là một cách mạnh dạn, tự tin - có lẽ từ hình ảnh một chiến hạm đang uy nghi rẽ sóng với quốc kỳ và hiệu kỳ tung bay phất phới), anh chàng lớn hơn trong hai người nói. Cả hai đều là võ sĩ nhà nghề, một cặp đôi lực lưỡng trông có vẻ như những vệ sĩ của một yếu nhân nào đó hơn là hai anh thợ sửa lò.

"Và chúng tôi không nợ các bạn cái gì à?" Vito hỏi.

"Không có gì cả," anh chàng thứ hai nói. Mặt chàng ta dính dầu mỡ và những khoảng tóc màu vàng ló ra dưới chiếc mũ mà chàng ta vừa đội lên đầu.

https://thuviensach.vn

Vito sắp sửa cho họ ít tiền "tip" khi anh chàng thứ nhất đội mũ và cầm hộp đồ nghề lên.

"Các bạn định nghỉ giải lao đấy à?"

Cả hai trông có vẻ "hơi bị" ngạc nhiên. "Ồ không," anh chàng lớn hơn nói, "chúng tôi xong việc rồi. Ông cũng xong nghĩa vụ rồi."

Nghe giọng ngứa tai, Sonny quát, "Anh nói chúng tôi cũng xong nghĩa vụ rồi là có ý nói cái đếch gì thế?" Khi chàng ta sấn sổ bước về phía hai anh công nhân, Vito đưa một tay lên ngực Sonny, chặn cậu con lại.

Eddie Veltri để tờ báo xuống.

Vito hỏi, "Ai sẽ lắp ráp lò sưởi lại như cũ?"

"Đấy không phải là việc của chúng tôi," anh chàng tóc vàng nói.

Anh chàng lớn hơn nhìn vào những linh kiện của lò sưởi rải rác trên sàn nhà và nói, "Bất kỳ ai ở gần đây cũng sẽ tính ông hai trăm đô hoặc hơn để lắp ráp cái lò sưởi này lại. Nhưng xét thấy ông không rành về chi phí liên quan trong một cuộc kiểm tra lò sưởi, nên tôi và anh bạn tôi đây, chúng tôi sẽ làm việc đó với giá..." Anh ta lại nhìn qua những linh kiện của lò sưởi, như để làm một cuộc ước tính. "Chúng tôi làm việc đó với cái giá, ờ, cứ cho là, một trăm năm mươi đô."

" *V'fancul!* " (Đ...t mẹ!) Sonny sùng máu chửi thề, và nhìn bố dò ý.

Vito liếc nhìn Eddie, anh chàng này đang cười nhăn nhở. Vito cười và nói, "Bạn ra giá một trăm năm mươi đô?"

https://thuviensach.vn

"Các ông cười cái gì?" anh chàng kia nói, và chàng ta nhìn qua Eddie và rồi Sonny như thể đang cân đo họ. "Chúng tôi đề xuất với các ông một cuộc thương lượng giá cả," chàng ta nói. "Đây không phải là công việc của chúng tôi. Chúng tôi đang cố làm... người tử tế! Thế thôi!"

"Cho những tên trấn lột "tử tế" này một trận đòn đích đáng, Bố à." Sonny đề xướng.

Mặt anh chàng lớn bỗng đỏ gay, "Mi muốn cho ông đây một trận đòn hả, tên Ý chó đéo kia?" Hắn ta mở hộp đồ nghề và lấy ra một chìa vặn đai ốc dài và nặng.

Vito nhẹ nhàng phẩy một tay, một cử chỉ mà chỉ có Eddie Veltri thấy. Eddie rút bàn tay ra khỏi áo jacket.

"Chính vì các người là một lũ dagos chó đéo ngu ngốc, đừng hòng chúng ta lắp ráp lò sưởi trở lại miễn phí nhá. *Nhớ nhá!* " Hắn vênh vênh mặt lên, gật gù một cách xấc láo, thấy muốn "nựng" cho vài quả ghê!

Sonny lao đến anh chàng "tử tế" kia nhưng Vito nắm cổ áo cậu con, kéo lùi trở lại. "Bố!" Sonny tức tối kêu lên. Chàng ta dường như vừa giận dữ vì bị lôi ngược lại vừa bị sốc trước sức mạnh lạ lùng của bố.

Vito nói, bình thản, "Im đi, Santino, lại đứng bên cầu thang đi."

"Đồ chó đẻ," Sonny chửi, nhưng khi Vito đưa ngón tay lên, cậu cả ngoan ngoãn đến đứng bên cầu thang.

Chàng tóc vàng cười và nói, " *Santino* ," như thể cái tên này là một thứ trò đùa. "Ông đặt cái rọ mõm lên miệng cậu ta có lẽ tốt hơn đấy," hắn nói với Vito. "Trong khi chúng tôi cố gắng ban cho các người một

https://thuviensach.vn

ân huệ thế mà hắn lại hành động kiểu đó?" Có vẻ như anh chàng đang phấn đấu mãnh liệt để tự kiềm chế mình. "Bọn Ý chó đéo các người," chàng ta nói, và để thua cuộc chiến. "Lẽ ra chính quyền nên trục xuất tất cả các người trở về với cái xứ Ý Đại Lị chó đéo và lão giáo hoàng khốn nạn của các người."

Eddie che mắt, như thể chàng ta vừa thích thú vừa e sợ phải chứng kiến những gì sắp xảy ra tiếp theo.

Vito đưa cả hai tay lên. "Xin đừng tức giận, anh bạn trẻ ạ," ông nói. "Tôi thấy ra sự việc mà. Các bạn đang cố gắng ban cho chúng tôi một ân huệ thế mà thằng con Santino của tôi đây lại nói năng không phải phép với các bạn. Các bạn nên tha lỗi vì cháu nó còn trẻ người non dạ, phát biểu linh tinh." Ông chỉ vào Sonny. "Tính khí thằng con tôi còn bồng bột nông nổi lắm. Cái thứ ngựa non háo đá mà. Đúng là tuổi trẻ ăn chưa no lo chưa tới. Xin các bạn đừng chấp nó làm gì."

Sonny trèo lên các bậc cầu thang và ra khỏi tầng hầm, lẩm bẩm điều gì đó.

Vito theo dõi cho đến khi cậu con biến đi và rồi quay lại với hai công nhân. "Làm ơn lắp ráp lò sưởi lại," ông nói. "Tôi sẽ gửi người xuống cùng với tiền bạc."

"Với mấy người," anh chàng nói, "chúng tôi phải cầm tiền trước mới yên tâm."

"Chuyện ấy được thôi," Vito nói. "Hãy thư giãn, hút thuốc đi, và tôi sẽ gửi người xuống trong vòng một vài phút nữa thôi cùng với tiền cho các bạn."

"Okay," anh chàng nói. Anh chàng liếc về phía sau, đến Eddie. "Giờ đây các người biết cách hành xử văn minh đấy. Đáng khen!" Hắn

https://thuviensach.vn

đi về chỗ để hộp đồ nghề, ném cái chìa vặn đai ốc xuống, tìm được gói thuốc lá Wings. Hắn mời bạn thân một điếu.

Nơi cầu thang, ngay phía ngoài cửa tầng hầm, Vito gặp Sonny đang đợi. "Ông vỗ nhẹ lên má chàng, "Cái tính bốc đồng nông nổi của con vẫn thế, Sonny à," ông nói. "Khi nào con mới chịu học chữ *nhẫn?* " Ông cặp tay cậu con và dẫn cậu ta ra khỏi cửa, nơi những cái bóng của bức tường càng đổ dài hơn và vươn qua các sân sau của những căn nhà và xa hơn nữa. Khí hậu cũng lạnh hơn và Vito kéo cao phéc-mơ-tuya trên chiếc áo ấm.

Sonny nói, "Đó là một mưu đồ bất lương, Bố à. Thực ra, Bố sẽ không trả tiền cho bọn chúng đâu, phải không Bố?"

Vito vòng một cánh tay quanh Sonny và dẫn cậu con đến khoảng sân phía sau nhà chính, nơi đó ông thấy Clemenza nói với Richie Gatto và Al Hats. "Bố sẽ phái chú Clemenza xuống dưới tầng hầm và yêu cầu chú nói chuyện phải quấy với hai quí ông kia. Bố nghĩ là sau khi ông ấy nói chuyện với họ, họ sẽ quyết định không tính tiền chúng ta về cái khoản lắp ráp lò sưởi trở lại."

Sonny gãi đầu gãi tai và rồi mỉm cười. "Bố có nghĩ rằng có lẽ họ cũng sẽ xin lỗi về chuyện đã thóa mạ chúng ta là *dagos?* "

"Sao, Sonny?" Vito có vẻ ngạc nhiên. "Con lại đi bận tâm về những gì mà hạng người đó nói về chúng ta hay sao?"

Sonny nghĩ về chuyện đó một tí rồi nói, "Thực sự là không. Con nghĩ là không."

"Tốt," Vito nói. Ông xoa đầu Sonny và lay nhẹ chàng ta. "Con còn phải học hỏi nhiều," ông nói, và vỗ vào lưng Sonny. "Hãy thu xếp mọi chuyện như thế này," ông thêm. "Bố nghĩ là hai anh bạn sửa lò đó,

https://thuviensach.vn

hiện đang ở dưới tầng hầm, chắc là sắp phải hối hận vì đã lỡ lời *xúc phạm oai hùm* trong lúc nóng giận, và được một bài học nhớ đời."

Sonny quay nhìn lại căn nhà, như thể chàng có khả năng nhìn xuyên qua các bức tường để thấy được những gì đang diễn ra nơi tầng hầm.

"Có lẽ đó cũng là điều mà con nên học hỏi đấy," Vito nói.

"Cái gì?" Sonny hỏi.

Vito ra hiệu cho Clemenza đến với ông. Trong khi ông bự kia vội vã đi tới, Vito lại âu yếm vỗ má cậu con, "Sonny, Sonny, hãy nhớ cách hành xử của Bố nhé."

* * *

Hooks đưa xe vào dưới tàng cây nơi JoJo đã đỗ xe hầu như khuất tầm nhìn, sau hai cây sồi lớn, đang quan sát Phố Shore. JoJo cầm một tờ báo để trong lòng và một cây súng máy nơi chỗ ngồi bên cạnh. Chung quanh chúng, gió không ngừng thổi qua các hàng cây và làm rơi xuống cơn mưa liên miên những chiếc lá đỏ, vàng và da cam. Khi Hooks quay cửa hông xe xuống, không khí lạnh ùa vào trong xe. Luca ngồi bên cạnh Hooks, kéo áo jacket cao kín cổ. Gió lùa những đợt sóng lên Vịnh Little Neck, và âm thanh nước đập vào bờ hòa với âm thanh của gió. Có ai đang đốt lá khô gần đâu đó, và mặc dầu không thấy khói bay lên, mùi khói vẫn không thể nhầm lẫn vào đâu được. Chiều tà đã chuyển sang màu tím hoàng hôn và mặt trời ửng lên những tia đỏ, tím rọi qua những hàng cây.

JoJo quay cửa xe xuống và gật đầu với Hooks và Luca.

Hooks nói, "Tôi phái Paulie đi công chuyện một lát."

https://thuviensach.vn

"Tốt," JoJo nói "Ở đây mình nản quá muốn tự bắn một phát cho xong đời để ai lo cứ lo"

Hooks cười và nhìn vào Luca vốn vẫn giữ vẻ nghiêm trang. "Tôi sẽ gửi hắn đi," Hooks nói, và quay cửa xe lên.

Vào đường nội bộ của trang trại, Hooks tắt máy xe và quay sang Luca trước khi hắn có thể bước ra khỏi xe. "Nghe này," Hooks nói, "Luca, trước khi chúng ta vào..."

"Gì thế?" Luca nói. Hắn cau mày, nhăn nhó và khịt mũi. "Lại nhức đầu nữa rồi."

Hooks nói, "Em nghĩ là có một ít aspirin"

"Aspirin chẳng ăn thua gì đâu," Luca nói. "Chú muốn nói chuyện gì?"

"Báo cáo anh," Hooks nói. "Anh em thấy tình hình căng quá."

"Căng về chuyện gì? Bọn O'Rourkes?" Luca cầm lấy cái mũ từ chỗ ngồi bên cạnh hắn và cẩn thận đặt lên đầu.

"Bọn O'Rourkes," Hooks nói, "Đúng rồi. Nhưng còn Mariposa và Cinquemani."

"Thì đã sao nào? Luca ta đây vẫn hiên ngang *quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ.* Chú em còn chưa biết bản lĩnh của đại ca mình sao?"

"Đã sao ư?" Hooks lặp lại. "Thiên hạ đang bàn tán xôn xao về chuyện LaConti nhảy ra lặn khô từ tầng mười xuống mặt đường đó. Bị trói vào ghế, trần truồng."

"Ta đã nghe," Luca nói. "Rồi sao? LaConti đã là người chết rồi từ nhiều tháng nay. Chết kiểu nào thì cũng là chết thôi."

https://thuviensach.vn

"Vâng," Hooks nói, "Nhưng giờ đây khi LaConti đã bị loại khỏi vòng chiến, anh em lại càng lo lắng. Cinquemani không quên mối hận với chúng ta đâu. Còn Mariposa hẳn cũng không quên chuyện chúng ta tiêu thụ rượu bị cướp của lão. Và giờ đây chúng ta còn có bọn O'Rourkes bám theo sau lưng chúng ta. Ba phía là địch, không lo sao được?"

Nhưng đại ca Luca của Hooks vẫn xứng danh kẻ *điếc không sợ súng* nên hắn ta vẫn điềm nhiên *trông nguy cười ngạo nghễ* trên chuyến xe trở về khu Bronx. "Nghe đây," hắn phân tích tình thế cho phó tướng của mình nghe. "Trước tiên, Giuseppe và thuộc hạ sẽ phải bận tay rộn trí đương đầu với tổ chức của LaConti. Hãy nghĩ về chuyện đó đi, Hooks à." Hắn lại dỡ mũ ra, đặt lên đùi. "Chúng ta có một nhóm nhỏ với vài thủ lĩnh thôi nhưng chuyện đó có sao đâu? Một bậc thầy binh pháp của Trung quốc chẳng từng nói *Binh quí hồ tinh bất quí hồ đa* đó sao? Chúng ta ít nhưng gan dạ mưu trí, đoàn kết một lòng sống chết có nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia thì vẫn hơn là tổ chức đông đảo nhưng ô hợp lại năm bè bảy mối. Chú mày hiểu chứ? Hiểu được rồi thì hãy cứ vững tin vào tiền đồ xán lạn của anh em chúng ta!"

"Jesus Christ," Hooks thốt lên như một cách nói trớ đi, không muốn đào sâu vấn đề.

"Tổ chức của LaConti lớn lắm," Luca nói. "Thuộc hạ của LaConti không phải tất cả đều vui vẻ qui phục dưới trướng Giuseppe đâu, theo những gì ta nghe được, và giờ đây lão lại cho ném Rosario trần truồng, bị trói chặt vào ghế, từ lầu cao xuống đường? Chú có nghĩ là có thể một vài trong số thuộc hạ trung thành của Rosario sẽ báo thù cho chủ cũ? Hãy nghe đây," hắn lại bình luận tiếp, "Giuseppe và những *capos* của lão ta sẽ phải bận rộn một thời gian dài để đại tu cho bộ máy chạy đều. Chú mày muốn ta huấn thị ý kiến thì đấy, ý kiến của ta là thế: chúng sẽ không dễ tái điều phối cái đám rối đó cho êm xuôi trót lọt

https://thuviensach.vn

đâu. Hẵng đợi đấy mà xem. Giuseppe đã cắn dài hơn sức nhai của hắn. Và lão sẽ bị vướng trong chính mẻ lưới mà lão đang ra sức thâu tóm." Luca lại đội mũ lên. "Nhưng mặc kệ," hắn lên giọng ngang tàng, bất cần, "nếu Tomasino và Giuseppe hay bất kỳ đứa nào khác truy lùng chúng ta, thì ta sẽ giết chúng. Giống như ta sắp thịt thằng Willie O'Rourke đây. Đúng không?"

"Ông chủ à" Hooks nói và nhìn lãng qua cửa xe, vào cơn mưa những chiếc lá rơi xuống trên mui xe, "ông không thể giết tất cả mọi người."

"Ta đủ sức làm chuyện đó," Luca nói, và hắn lùi ra khỏi Hooks, săm soi kiểm tra tay phó tướng, "Chú mày đồng ý điều ấy không, Luigi?"

Hooks nói, "Từ lâu rồi không còn ai gọi tôi là Luigi nữa."

Luca lặp lại, "Chú mày đồng ý điều ấy không, Luigi?"

"Hey," Hooks nói, và quay qua đối mặt Luca. "Em là người của anh mà."

Luca quan sát Hooks trong sự yên lặng của chiếc xe và rồi thở dài làm như mình là *anh hùng thấm mệt.* Hắn ta lại gãi mũi. "Xem nào," hắn nói, "chúng ta cứ nhẩn nha theo dõi động tĩnh cho đến khi nào chúng ta phát hiện Mariposa và Cinquemani muốn chơi trò này theo cách nào. Trong khi đó, ta sẽ thanh toán Willie O'Rourke để tác động lên những đứa cứng đầu trong đám bọn *micks* (Ái Nhĩ Lan). Kế hoạch của ta là thế," hắn nói và nhìn qua cửa xe, vào những hàng cây, như thể đang cân nhắc các sự kiện và giải pháp. "Chú mày không nhận ra đứa nào khác trong số còn lại nữa sao?" hắn hỏi. "Những đứa cướp tiền của chúng ta?"

"Chúng đều bịt mặt cả," Hooks nói.

https://thuviensach.vn

"Không thành vấn đề," Luca nói, như thể nói với chính mình.

"Còn về Kelly thì sao?" Hooks hỏi. "Cô ta sẽ cảm thấy thế nào về việc đại ca giết anh ruột của cô ta?"

Luca nhún vai như thể câu hỏi đó không đặt ra với hắn. "Giữa cô ta và anh em cô ta chẳng hề có chút tình cảm yêu thương nào cả đâu."

"Nhưng dầu sao thì *một giọt máu đào...* ," Hooks nói.

Luca nhận định vấn đề. "Trước mắt cũng không nên cho cô ta biết bất kỳ chuyện gì." Trước khi ra khỏi xe, hắn lắc đầu như thể việc phải nghĩ đến Kelly làm hắn phiền lòng.

Bên trong căn nhà trang trại, Vinnie và Paulie đang chơi bài blackjack nơi cái bàn nhà bếp, trong khi Kelly đứng bên bồn rửa chén bát trông chừng bình cà phê phin. Các chàng trai cởi cổ áo sơ mi và xăn tay áo lên. Kelly vẫn còn mặc bộ pijamas (quần áo ngủ). Trong tầng hầm, lò sưởi reo lên trong khi các bộ tản nhiệt tỏa hơi nóng ra khắp căn nhà.

"Lạy Chúa!" Hooks nói, ngay khi vừa mới bước qua cửa vào phòng, "ở đây sao giống phòng tắm hơi quá vậy?"

"Hoặc là như thế, hoặc là lạnh buốt," Kelly nói, xoay quanh chỗ bồn rửa."Luca!" nàng kêu lên ngay khi hắn bước qua cửa phòng sau Hooks. "Anh phải đưa em ra khỏi đây. Em quẫn trí quá rồi."

Luca cứ lờ nàng đi và ngồi xuống bàn kế bên Paulie. Hắn thẩy mũ mình lên cái mắc treo mũ nơi chỗ vào phòng khách. "Các chú đang chơi bài gì vậy? Blackjack hả?"

Hooks đứng sau Paulie. "Đến gặp JoJo đi," Luca lệnh. "Hắn đòi tự tử đấy."

https://thuviensach.vn

Paulie sắp lại những con bài của mình và đặt lên trên cỗ bài ở giữa bàn.

Luca kéo cỗ bài về phía mình và Vinnie ném cho hắn những con bài của cậu ta.

Hooks nói với Paulie, "Mình sẽ thay thế bạn trong vài giờ."

Kelly tự rót cho mình một cốc cà phê và ngồi vào bàn kế bên Luca, hắn đang xào bài. Nàng lấy một viên thuốc đỏ từ trong túi áo ra bỏ vào miệng và nuốt với một ngụm cà phê.

Hooks ngồi vào chỗ của Paulie.

Luca hỏi đàn em, "Chơi bài bảy lá nhé? Không hạn chế?"

"Được thôi," Hooks nói. Chàng ta rút ví ra và đếm mấy tờ giấy bạc. "Đặt hai trăm được không?" chàng ta đặt tiền mặt lên bàn.

"Tôi cũng đặt bằng đó," Vinnie nói, và đếm một xấp tờ hai mươi đô đặt lên bàn trước mặt mình.

"Tốt," Luca nói.

"Luca..." Kelly xoay chiếc ghế để đối diện người tình. Tóc cô nàng bù rối và đôi mắt nàng nổi gân máu đỏ. Mặt nàng hầu như đã lành lặn - vết sưng phồng đã biến mất nhưng khoảng da bên dưới đôi mắt hãy còn phai màu. "Em nói nghiêm chỉnh đấy, Luca," nàng nói. "Em đã bị giam lỏng ở cái chỗ khỉ ho cò gáy này suốt mấy tuần liền. Em phải đi khỏi đây. Anh phải dẫn em đi nhảy nhót hay coi phim hay làm gì đó để giải khuây chứ."

Luca theo dõi Paulie ra khỏi cửa nhà bếp, và rồi hắn đặt cỗ bài xuống giữa bàn. Hắn hỏi đám đàn em, "Mấy đứa uống cà phê không?"

https://thuviensach.vn

Quay sang Kelly hắn hỏi, "Em có làm đủ cà phê cho mọi người không?"

"Dư luôn," Kelly nói. "Em làm một bình đầy."

"Các chú uống cà phê đi," Luca nói với đám đàn em, và rồi hắn đứng lên, nắm lấy cánh tay Kelly, dẫn nàng lên cầu thang vào phòng ngủ, và hắn đóng cửa lại sau lưng.

Kelly ném người lên giường. "Luca," nàng nói, "Em hết chịu nổi rồi." Nàng nhìn vào cửa sổ khi một cơn gió giật đập vào ô cửa kính. "Anh nhốt em ở đây cả ngày lẫn đêm đã mấy tuần rồi. Em buồn chán đến phát điên lên được. Ít ra thì thỉnh thoảng anh cũng đem em ra ngoài chứ. Anh không thể tiếp tục giam cầm em như thế này." Luca ngồi trên chân giường và lấy một lọ nhỏ đựng thuốc viên ra khỏi túi áo. Hắn mở nắp lọ, lấy hai viên thẩy vào mồm. Kelly ngồi dậy quì gối. "Những viên nào vậy?"

Luca nhìn vào lọ thuốc. "Mấy viên xanh lá cây ấy," hắn nói. Hắn nhắm mắt và lấy mấy đầu ngón tay xoa hai bên thái dương. "Đầu anh lại nhức muốn chết."

Kelly lùa mấy ngón tay qua tóc Luca và massage da đầu hắn.

"Luca cưng à," nàng nói, "anh cần đi gặp bác sĩ. Lúc này anh cứ bị nhức đầu thường xuyên hơn rồi đấy."

"Anh bị nhức đầu như thế này từ khi còn là nhóc tì," Luca nói, có ý muốn xua đi sự quan tâm của nàng.

"À này," Kelly nói. Nàng hôn lên má người tình. "Em có thể uống vài viên được không?"

"Vài viên màu xanh lá cây ấy hả?" Luca hỏi.

https://thuviensach.vn

"Vâng. Những viên màu xanh đó giúp em thấy hưng phấn, sảng khoái lắm."

"Anh nghĩ em muốn đi ra ngoài."

"Quả có vậy!" Kelly nói, và nàng lắc vai Luca. "Chúng ta hãy đến nơi nào vui nhộn đi, như Cotton Club chẳng hạn."

"Cotton Club..." Luca lắc lọ thuốc, lấy ra hai viên cho Kelly và một viên khác cho hắn.

"Được không, Luca?" Nàng ném những viên thuốc vào mồm và nuốt đi, sau đó quấn hai tay quanh một cánh tay của Luca. "Chúng mình có thể cùng đi đến Cotton Club bây giờ được không anh?"

"Được chứ," hắn nói và đưa cho nàng thêm một viên thuốc nữa.

Kelly cảnh giác nhìn viên thuốc. "Anh có chắc là em uống ba viên vẫn an toàn không?" nàng hỏi. "Thêm vào với viên màu đỏ mà em vừa uống?"

"Bộ trông ta giống bác sĩ lắm sao?" Luca nói. "Muốn uống thì uống, không muốn thì thôi, đừng hỏi lôi thôi." Hắn đứng lên và dợm bước ra cửa.

"Vậy là chúng mình không đi đến Cotton Club hả anh," Kelly nói, quì trên giường và giữ viên thuốc trong lòng bàn tay. "Anh sẽ chơi bài poker cả đêm, phải không?"

"Chúng ta sẽ đến Cotton Club," Luca nói. "Lát nữa anh sẽ lên dẫn em đi."

"Hứa nhé!" Kelly nói, và nàng thẩy viên thuốc thứ ba vào miệng và nhai nó. "Luca," nàng nói, "anh cứ để em dính bẫy trong cái ổ chuột này lâu quá rồi."

https://thuviensach.vn

Luca nói, "Em không thích nơi chốn này sao, Kelly?"

"Đúng, em không thích," Kelly nói, và nàng lấy tay che mắt. Chìm vào bóng tối, nàng nói, "Khi nào anh sẽ giết Tom Hagen, hở Luca?" Hai cánh tay nàng, bỗng trở nên nặng trĩu, không giữ cao được, rớt đánh độp xuống hai bên hông. Nàng cố gắng nói, "Anh sẽ không để hắn phủi đít bỏ đi xa với những gì hắn đã làm, phải không anh?" nhưng nàng không còn nhớ rõ đó có phải là những lời thốt ra từ miệng mình hay không. Nàng không chắc về bất kỳ lời nào ngoài một loạt những âm vị mơ hồ, phiếu diễu.

"Hắn nằm trên danh sách *Tử vong du hí* của ta rồi," Luca nói khi đang nửa đường đến cửa ra. "Đúng thời điểm *số mệnh an bài,* " hắn thêm.

Kelly rơi người xuống một bên hông và cuộn mình lại tròn như quả bóng. "Không ai cương mãnh hơn anh, Luca à," nàng cố gắng nói, nhưng không lời nào thoát ra khỏi miệng. Nàng nhắm mắt và buông lơi cho tâm trí phiêu bồng theo đôi cánh vi vu của không hành nữ Marijuana... (tên một loại ma túy).

Trong nhà bếp, Luca thấy mấy đàn em đang uống cà phê và ăn bánh biscotti sô-cô-la. Bánh biscotti để trong một túi giấy trắng ở giữa bàn. Hắn lấy một miếng bánh và nói, "Chúng ta đến đâu rồi?"

"Chơi bài bảy lá, không giới hạn, em đặt hai trăm," Hooks nói và lấy mấy lá bài.

Vinnie, ngồi kế bên JoJo, cho tay vào trong quần, vừa gãi vừa nhăn.

Luca nói, " Có chuyện quái quỉ gì mà chú mày cứ gãi dái liên tục thế, Vinnie?"

https://thuviensach.vn

Paulie phì cười. Cánh tay cậu ta không còn treo trên dây đeo nữa, nhưng vẫn còn mang cuộn băng từ cổ tay đến các đầu ngón tay của bàn tay trái. "Hắn bị bệnh hoa liễu đấy, đại ca à," cậu ta trình báo với thủ trưởng.

JoJo đía thêm, " Hắn còn sợ phải xông pha trận mạc, lỡ bị bắn bể bi thì mất giống không sinh được con trai nối dõi tông đường cho cụ nhà."

Luca chỉ vào bồn rửa và lệnh cho Vinnie. "Đi rửa tay cho thật kỹ," hắn nói, "và sau đó để tay ngoài quần trong thời gian chú mày chơi bài với bọn ta."

"Vâng ạ, vâng ạ," Vinnie rối rít chấp hành lệnh thủ trưởng.

"Jesus Christ," Luca nói mà không nhắm riêng tới một ai.

"Cá một trăm đô hả?" Hooks hỏi.

Luca gật đầu và Hooks so bài. Trong tầng hầm, lò sưởi ngắt ngang, và cả căn nhà bỗng nhiên yên lặng, gió rít trên mái nhà và tiếng đập của các khung cửa sổ là những âm thanh duy nhất. Luca bảo Vinnie vặn radio lên và cậu ta làm theo trước khi lấy lại chỗ ngồi của mình ở bàn. Bing Crosby đang hát. Luca không biết tên bài hát nhưng nhận ra giai điệu. Những viên thuốc bắt đầu phát huy tác dụng và cơn nhức đầu đang lắng xuống. Trong một phút nữa thôi hắn sẽ thấy dễ chịu hơn. Hắn không bận tâm đến âm thanh của gió và hình như âm thanh đó có làm dịu bớt cơn đau. Đám đàn em đang nói chuyện nhưng hắn không để ý. Hắn có thể thả hồn nghe giai điệu du dương trên radio và gió rít quanh căn nhà trong khoảng một vài phút cho đến khi Hooks chia xong lượt bài mới.

* * *

https://thuviensach.vn

Vito đi qua cửa sau vào nhà bếp tìm Carmella. Bên ngoài, mọi người đã thu xếp hành trang và sẵn sàng để quay trở lại khu Bronx. Ánh sáng ban ngày đang nhạt nhòa dần và trong khoảng nửa giờ nữa thôi trời sẽ tối. Ông thấy Carmella ngồi một mình, ở phía kia của căn nhà, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng ăn. "Vito," bà nói khi ông tiến đến phía sau bà, "chiếc xe tải kia chạy đi với một bánh xe bị xẹp."

Vito nhìn qua vai vợ, đến khu liên hợp, nơi chiếc xe tải của Tiệm Sửa Lò Sưởi Everyready đang chạy đi với một bánh phía sau, bên trái xẹp lép, chỉ còn vành xe chịu tải. Cả hai đèn sau bị tháo mất và hình như cửa bên hông tài xế bị đập nát.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Carmella hỏi.

"Đừng lo nghĩ về chuyện đó," Vito nói. "Họ sẽ ổn thôi. Họ còn đến ba vỏ xe tốt mà."

"Ờ," Carmella nói, "nhưng mà có chuyện gì vậy?"

Vito nhún vai, hôn nhẹ lên má vợ.

" *Madon...* " (Lạy Mẹ...) Carmella lẩm bẩm và rồi quay lại quan sát chiếc xe tải đang lặc lè, ì ạch chạy đi.

Vito lùa đuôi tóc của Carmella lên và để bàn tay mình nằm yên trên vai vợ. "Có chuyện gì khiến em buồn phiền?" ông hỏi. "Tại sao em lại ở đây một mình thế này?"

"Em vẫn thích cho thời gian trôi qua một mình," Carmella nói, vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. "Còn với con cái, ôi thôi...," bà thốt lên nửa chừng, có ý nói mình chẳng bao giờ còn được yên thân một mình nữa kể từ lúc có con.

"Không," Vito nói, "không phải thế. Ông nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bà và xoay người bà lại đối mặt ông. "Chuyện gì vậy?" ông hỏi lại.

https://thuviensach.vn

Carmella tựa đầu lên vai Vito. "Em lo lắng," bà nói. "Tất cả những chuyện này... " Bà lùi một bước, ra dấu quanh mình vào ngôi nhà và khu liên hợp. "Tất cả những thứ này," bà lặp lại, và nhìn lên Vito. "Em lo ngại cho mình," bà nói, "Vito. Em nhìn vào tất cả cơ ngơi này và... em lo lắng."

"Em lúc nào cũng khéo lo," Vito nói, "và tuy vậy chúng ta đang ở đây, yên ổn như thế này." Ông chạm vào đôi mắt vợ hiền, như muốn lau khô đi những giọt lệ. "Em nhìn xem. Tom đang học đại học và nó sẽ sớm là một luật sư tài danh. Mọi người đều an lạc. Vậy có chuyện gì em phải buồn lo."

"Đúng vậy," Carmella nói. "Chúng ta đã may mắn." Bà vuốt phẳng nếp áo. "Mình đã nói với Sonny về chuyện Sandrinella chưa?"

" *Gòi* ," ông đùa cho bà vui.

"Tốt. Thằng con đó... Em lo ngại cho linh hồn nó."

"Nó là đứa tốt bụng mà." Vito nắm tay Carmella, có ý dẫn bà đến nhà bếp và ra khỏi nhà, nhưng bà chống lại.

"Vito," bà nói, "anh có thực sự nghĩ là đứa con lớn của mình cư xử phải phép không?"

"Chắc chắn là thế. Carmella..." Vito đặt đôi bàn tay lên hai má vợ. "Sonny sẽ nên người. Anh hứa thế. Nó sẽ làm việc và thăng tiến trong ngành kinh doanh xe hơi. Tôi sẽ hỗ trợ nó. Gặp thời, khi nên trời cũng chiều người, nó sẽ làm ra tiền còn hơn là chúng ta có thể mơ tưởng tới. Nó, với Tommy và Michael và Fredo, những đứa con của chúng ta sẽ làm nên như dòng tộc Carnegies, như dòng tộc Vanderbilts, như dòng tộc Rockefellers. Với sự dẫn dắt và hỗ trợ của anh, những đứa con của chúng ta rồi đều sẽ thành đạt, giàu sang và rồi chúng sẽ lo phụng dưỡng chúng ta trong tuổi già."

https://thuviensach.vn

Carmella níu vào cổ tay Vito, kéo chúng ra khỏi mặt bà, và đặt chúng quanh ngực mình. "Mình tin như thế?" bà hỏi, và áp má vào cổ chồng.

"Nếu anh đã không tin rằng điều đó là khả thi..." Vito lùi một bước và nắm tay vợ. "Nếu anh đã không tin rằng điều đó là khả thi," ông nói, "thì anh đã vẫn còn giữ chân thư kí làm việc cho công ty Genco. Giờ đây," ông nói thêm, và ông dẫn bà về phía nhà bếp và ra cửa sau, "mọi người đang chờ."

"A," Carmella nói, và đặt một tay quanh ngực chồng và đi sát vào ông qua những phòng đang tối dần.

..... & .....

https://thuviensach.vn

11.

Clemenza phàn nàn cáu kỉnh trong lúc lái chiếc Essex to lớn dọc theo Đại lộ Park ở khu Bronx, trên đường đến nhà kho của Luca. Bên cạnh ông, Vito ngồi để hai bàn tay trong lòng, trông đăm chiêu, chiếc mũ đặt nơi ghế ngồi kế bên. Ông ăn mặc thích hợp, với một áo jacket len cũ, bên trong là một chiếc sơ mi trắng cổ cồn. Mái tóc đen chải ngược ra sau và đôi mắt chăm chú vào kính chắn gió phía trước, mặc dầu Clemenza nghi ngờ rằng Vito có nhìn hoặc nghe bất kỳ cái gì khác hơn là những gì đang diễn ra trong tư tưởng ông. Vito đã bốn mươi mốt, nhưng có những lúc, như lúc này đây, khi, đối với Clemenza, Vito trông vẫn giống như cùng chàng trai trẻ ông từng gặp lần đầu khoảng mười lăm năm trước. Vẫn bộ ngực nở nang và những chân tay chắc khỏe ấy, cùng đôi mắt đen nhánh dường như thu nhiếp hết mọi thứ. Với Vito, điều gì mà một ai đó làm và hành vi đó mang ý nghĩa gì, cái thiết kế lớn hơn ở đằng sau một hành vi - có vẻ như chẳng mấy quan trọng đối với người khác... ông đều thấy cả. Ta có thể tin là ông thấy tất cả những cái ấy. Đó là lí do tại sao Clemenza theo phò Vito trong bao nhiêu năm trời nay, và tại sao, cho đến giờ, ông không hề hối tiếc về quyết định này.

"Vito," Clemenza thốt lên, "chúng ta hầu như đã đến nơi rồi đấy. Một lần nữa, tôi yêu cầu bạn không nên mạo hiểm với mạng sống của mình."

Vito lắc đầu, thoát ra khỏi những ý tưởng của chính mình. "Bạn đang nhiễm bệnh đa nghi của Tessio đấy phải không?" ông hỏi. "Bạn trở nên lo lắng lẩm cẩm như một bà già từ khi nào vậy, bạn thân mến?"

https://thuviensach.vn

" *Sfaccim!"* (tinh khí!) Clemenza nói, hầu như với chính mình. Ông lấy một miếng bánh bột nhào việt quất từ hộp bánh để mở nơi ghế ngồi bên cạnh và cắn một nửa. Một mảng kem tràn ra rơi xuống bụng ông. Ông lấy một ngón tay quẹt kem ra khỏi áo, nhìn vào đó như thể đang cố hình dung nên để nó vào đâu, và rồi thấy chỉ có cách tọng vào mồm là thích hợp nhất! "Ít ra thì cũng nên để tôi vào cùng với bạn," ông nói, mồm vẫn còn nhai chiếc bánh. "Vì Chúa! Vito à,"

"Phải đó không?"

Clemenza đã quẹo khỏi Đại lộ Park để vào một đường nhánh và đỗ xe ở phía trước chỗ lấy nước cho vòi rồng chữa lửa. Ngược lên dãy nhà, một nhà kho nhỏ với một cửa thép cuốn nằm giữa một sân cây mộc và một chỗ giống như một cửa hàng máy móc. "Ờ, đúng rồi," ông nói. Ông phủi những vụn bánh khỏi bụng mình và xoa sạch chúng khỏi đôi môi. "Vito, hãy để tôi cùng vào với bạn. Chúng ta sẽ bảo với chúng là bạn đã nghĩ lại."

"Hãy lái đến chỗ đỗ xe và để tôi xuống," Vito nói. Ông cầm lên cái mũ để nơi chỗ ngồi bên mình. "Hãy chờ ở đây cho đến khi bạn thấy tôi trở ra."

"Và nếu tôi nghe tiếng súng nổ," Clemenza giận dữ nói, "thì bạn muốn tôi làm gì?"

"Nếu bạn nghe tiếng súng nổ, hãy đi đến Nhà Mai táng Bonasera và lo liệu hậu sự cho tôi, bạn già ạ."

"Bạn dặn dò sao," Clemenza nói và lái xe đưa Vito đến chỗ đỗ xe phía trước nhà kho "...thì tôi làm vậy."

Vito ra khỏi xe, đội mũ lên và rồi nhìn trở lại trong xe, đến Clemenza. "Đừng quá bồn chồn," ông nói. "Tôi chờ đợi nơi bạn một thần kinh vững vàng."

https://thuviensach.vn

Clemenza bấu chặt tay lái như thể ông đang cố siết cổ người nào. "Hãy thận trọng, Vito," ông nói. "Tôi chẳng mấy thích những chuyện tôi từng nghe về tên này."

Trên đường, Vito bắt đầu đến nhà kho, và khi ông làm thế, một cánh cửa bên mở ra và hai người xuất hiện. Cả hai đều trẻ và một trong hai đứa đội một mũ đầu bằng màu đen với một lông chim trang trí ở viền. Cậu ta có khuôn mặt trẻ thơ và mắt hơi hiếng, đôi môi mím lại. Theo cái cách chàng ta tự trấn tĩnh, dường như có một vẻ gì đó nhuốm màu sắc định mệnh, như thể chàng ta sẵn sàng cho chuyện gì có thể xảy đến, không hẳn là tìm kiếm nó mà cũng không sợ hãi nó. Còn tay ở kế bên thì đang gãi dái và trông giống như một chàng khờ.

"Ông Corleone" anh chàng đội mũ chóp bằng nói khi Vito tiến lại gần anh ta, "hân hạnh được gặp ông." Anh ta chìa tay ra và Vito bắt lấy. "Tôi là Luigi Battaglia," anh ta nói. "Mọi người gọi tôi là Hooks." Anh ta chỉ vào người bên cạnh. "Đây là Vinnie Vaccarelli."

Vito ngạc nhiên sửng sốt vì vẻ cung kính lịch sự trong cách chào hỏi. "Chúng ta đi vào trong được chứ?" ông hỏi.

Hooks mở cửa cho Vito. Khi Vinnie chận lối đi của Vito và bắt đầu lục soát ông, Hooks đặt một tay lên vai Vinnie.

"Cái gì?" Vinie hỏi.

"Vào trong đã," Hooks nói, như thể khó chịu.

Một khi cánh cửa đóng lại phía sau mình và Vito thấy mình ở trong một không gian ẩm ướt, giống như ga-ra xe, khắp nơi là nền bê tông trống và những bức tường không cửa sổ và một chỗ giống như văn phòng ở phía sau, ông cởi áo jacket, bỏ mũ ra và giang rộng hai tay, hai chân. Hooks nhìn qua ông và nói, "Lucas đang ở văn phòng anh ấy," và chỉ vào phía sau của căn phòng.

https://thuviensach.vn

Vinnie khịt mũi làu bàu về chuyện Hooks không để hắn lần soát kỹ Vito, và rồi lùi về sau để gãi. Hooks tháp tùng Vito đến chỗ văn phòng, mở cửa cho ông từ bên ngoài, rồi đóng lại, để Vito một mình đối diện một kẻ vũ phu cục súc đang ngồi dựa vào ghế, trước một cai bàn bằng gỗ hồng đào.

"Ông Brasi?" Vito lên tiếng. Ông đợi ở cửa và đan hai tay ra phía trước.

"Ông Corleone," Luca đáp lời và chỉ vào một chiếc ghế. Khi Vito ngồi xuống, Luca nhảy phóc lên bàn ngồi, tréo ngoảy chân. "Không có ai cho ông biết rằng ta đây là một... quái vật sao?" hắn trơ tráo hỏi. Hắn chỉ vào Vito. "Ông đến đây một mình sao? Hôm nay ta mới gặp được một kẻ dám khùng hơn mình đấy!" Hắn cười mỉm rồi cười thành tiếng. "Điều đó làm ta hơi bối rối đấy," hắn nhỏ to tâm sự!

Vito cung tiến Luca một nụ cười nhẹ đáp lễ. Con người này cao to vạm vỡ với hàng lông mày liền một vạch rậm rì, tua tủa như rễ tre khiến hắn trông cục cằn, ngang ngược. Hắn mặc một bộ đồ sọc xanh, thắt cà vạt, áo vest bên ngoài, nhưng trang phục không giúp gì nhiều để giấu bớt đi cái dáng cồng kềnh thú vật của hắn. Trong đôi mắt hắn Vito thấy một nét hắc ám đằng sau sự cười đùa gượng, một gợi ý về cái gì điên cuồng và nguy hiểm, khiến ông tin vào mọi chuyện mà ông từng nghe về Luca Brasi. "Tôi muốn gặp ông," Vito nói. "Tôi muốn gặp người làm cho một thủ lĩnh tầm cỡ như Giuseppe Mariposa cũng phải rét run đấy."

"Nhưng không phải ông," Luca nói. "Ông không hề run." Giọng nói hắn ta không có vẻ thân thiện hay vui thích. Nếu có chút sắc thái gì thì chỉ là dường như báo điềm gở, đáng ngại mà thôi.

Vito nhún vai. "Tôi biết đôi điều về ông,"

"Ông biết gì hở, Vito?"

https://thuviensach.vn

Vito lờ đi cái vẻ xấc xược trong việc bị gọi bằng tên đầu. "Khi ông hãy còn là một cậu bé mới mười hai tuổi," ông nói, "mẹ ông bị tấn công và ông đã cứu mạng cho bà."

"À, ra là ông biết chuyện đó," Luca nói.

Giọng Luca có vẻ thản nhiên, hững hờ như thể hắn ta chẳng hề ngạc nhiên, cũng không bối rối, nhưng trong con mắt hắn ta, Vito còn thấy ra điều gì khác. "Một con người như thế," Vito tiếp tục, "một người khi hãy còn tấm bé đã có đủ can đảm chiến đấu vì sự sống của mẹ mình - con người đó hẳn phải có một trái tim quả cảm."

"Nhưng ông biết gì về người đã tấn công mẹ tôi?" Luca rời hai chân ra. Hắn nghiêng người về phía trước và bóp sống mũi mình.

"Tôi biết đó là bố ông," Vito nói.

"Vậy ông phải biết rằng tôi đã giết cha."

"Ông đã làm điều mình phải làm để cứu mạng sống của mẹ mình."

Luca yên lặng nhìn Vito. Trong khoảng lặng đó, tiếng ồn ào của xe cộ lưu thông trên Đại lộ Park tràn vào không gian văn phòng. Cuối cùng, hắn nói, "Tôi đập đầu ông ấy với cây xà beng."

"Được thôi," Vito nói. "Không đứa con nào chịu đứng yên nhìn người ta giết mẹ mình, cho dầu kẻ ấy là ai. Đập đầu kẻ ấy nát như cám cũng vừa."

Luca lại yên lặng trong lúc nhìn Vito.

"Nếu ông thắc mắc làm thế nào mà tôi lại biết mọi chuyện này, Luca à, thì tôi có những người bạn trong đám cảnh sát. Rhode Island không phải là một thế giới khác. Mọi thứ còn trên hồ sơ lưu."

https://thuviensach.vn

"Như vậy ông biết những gì cảnh sát biết," Luca nói, và hắn ta có vẻ nhẹ người. "Và tại sao ông lại đến đây, Vito?" Rõ ràng hắn có ý muốn khởi động tiến trình. "Có phải ông đang chạy việc vặt cho Joe Mariposa? Hay ông đến để dọa tôi?"

"Không hề," Vito nói. "Tôi không ưa gì Giuseppe Mariposa. Tôi nghĩ chúng ta có điểm chung đó."

"Vậy rồi sao?" Luca đi vòng chiếc bàn và nặng nề thả người xuống ghế. "Cuộc gặp mặt này là về chuyện gì? Về những thuộc hạ của Tomasino?"

"Tôi hoàn toàn không quan tâm chuyện đó," Vito nói. "Tôi đến đây với hy vọng có thể phát hiện ra từ ông ai là kẻ đã trộm cướp của Giuseppe. Lão ta đang cáu sườn và lão gây chuyện với tôi. Lão cứ cho rằng tôi có trách nhiệm phải tìm thủ phạm cho lão."

"Ông?" Luca nói. "Tại sao lão ấy lại nghĩ..."

"Ai mà biết được tại sao Giuseppe lại nghĩ những gì lão ta nghĩ," Vito nói. "Nhưng trong tình hình hiện nay, nếu như tôi có thể tìm ra kẻ nào ở đằng sau mọi rắc rối này thì sẽ rất được việc cho tôi. Nếu như tôi có thể cho lão ta thông tin ấy, thì sẽ làm cho lão hạ hỏa - và thích hay không thích, thì ta cũng phải nhận rằng hiện nay Giuseppe Mariposa là con người quyền lực nhất ở thành phố này."

"Tôi biết," Luca nói. "Nhưng tại sao tôi lại đi giúp ông?"

"Vì tình bạn," Vito nói. "Có thêm bạn vẫn tốt hơn chứ, phải không Luca?"

Luca nhìn lên trần nhà, như thể đang cân nhắc về đề nghị đó. Hắn lắc đầu nhè nhẹ, rồi nói, "Không, tôi không nghĩ thế. Tôi thích chàng trai đã chỉ huy cuộc đánh cướp hàng của Giuseppe. Và ông nói đúng

https://thuviensach.vn

đấy, Vito à, chúng ta có điều này chung, đó là đều không ưa Mariposa. Thực tế là tôi ghét tên ngu si mà phách lối đó."

Đến lượt Vito yên lặng và nhìn Luca. Brasi không bao giờ có ý định giao nộp những tên trộm cướp và Vito cũng không thể làm gì nhưng tôn trọng chuyện đó. "Luca," ông hỏi, "ông không e ngại gì sao? Ông không sợ Giuseppe Mariposa tí nào? Ông có biết hiện nay lão ta mạnh như thế nào không? Đặc biệt là bây giờ đây khi LaConti đã tiêu đời? Với tất cả thuộc hạ đông đảo của lão? Với tất cả những tên cớm và những quan tòa mà lão đã bỏ túi?"

"Chuyện ấy chẳng là cái nghĩa địa gì sất với tôi," Luca nói tỉnh bơ và lấy làm đắc chí về cái tôi ngang tàng khí cốt của mình. "Chuyện vô nghĩa. Ta sẽ giết bất kỳ kẻ nào mà ta ngứa mắt. Ta sẽ giết cái con lợn ỉ xứ Napoly kia đang chạy đua vào chức thị trưởng, vì hắn vẫn đang làm phiền ta. Ông nghĩ rằng bọn chúng sẽ bảo vệ được LaGuardia khỏi bàn tay ta?"

"Không đâu," Vito nói. "Tôi biết là chúng không thể." Chiếc mũ còn nằm trên đầu gối ông và ông nắn lại viền mũ. "Vậy là ông không thể giúp tôi," ông nói, và cầm mũ lên.

Luca nói, "Đáng tiếc, Vito à," và xòe cả hai bàn tay ra, ý là mình không thể làm được bất kỳ chuyện gì để thay đổi tình hình. "Nhưng nghe này," hắn nói thêm. "Chúng ta còn có vấn đề khác mà ông chưa biết đâu."

"Là chuyện gì thế?" Vito hỏi.

Luca đẩy ghế ngồi của hắn lùi ra sau và nghiêng người trên bàn. "Cái thằng nhãi nhép Đức-Ái trong gia đình ông đó, Tom Hagen. Tôi e rằng tôi sẽ phải giết nó. Đây là vấn đề thể diện và danh dự."

https://thuviensach.vn

"Chắc ông đã nhầm chuyện gì rồi đấy," Vito nói, sự thân mật đã biến mất trong giọng nói của ông. "Tom chẳng hề liên quan đến bất kỳ công chuyện làm ăn nào của chúng tôi. Của chúng tôi hay của bất kỳ ai khác mà chúng tôi biết."

"Chuyện này cũng chẳng liên quan gì với công việc làm ăn của chúng tôi," Luca nói.

Brasi làm ra vẻ như bị choáng khi phải mang đề tài này ra bàn luận, nhưng Vito có thể thấy niềm vui tinh quái trong ánh mắt hắn. "Vậy chắc là ông đã nhầm với tên Tom Hagen nào khác. Con tôi đang học đại học để thành luật sư. Đâu có chuyện gì liên quan đến ông."

"Tôi không lầm. Chính là hắn," Luca khẳng định. "Hắn đang học Đại học New York. Hắn sống trong kí túc xá ở Quảng trường Washington."

Vito có thể cảm thấy máu rút đi khỏi mặt mình và ông biết rằng Luca có thể thấy điều ấy, và chuyện đó làm ông nổi giận. Ông nhìn xuống chiếc mũ mình và muốn tim mình đập chậm lại. "Tom đã có thể làm chuyện gì khiến ông thấy cần phải giết nó?" ông hỏi.

"Hắn đéo bạn gái tôi." Luca lại xòe hai bàn tay ra. "Giả dụ là ông, thì ông sẽ làm gì?" hắn nói. "Cô ta chỉ là một con điếm, và tôi không biết tại sao mình chưa ném cô ta xuống sông - thế nhưng, ông sẽ làm gì? Đó là vấn đề thể diện và danh dự. Nên tôi phải xử thằng nhãi con ông, Vito à. Thành thật, rất lấy làm tiếc."

Vito cầm mũ lên và dựa ngửa ra sau ghế. Ông gặp ánh mắt Luca và nhìn trừng trừng. Luca nhìn lại ông với một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt, có vẻ thích thú. Bên kia cánh cửa văn phòng, tên đần độn Vinnie đang cười be be như một con dê cái. Khi tiếng cười dứt, Vito nói với Luca, "Nếu ông rộng lòng xem xét cho phép tôi giải quyết với Tom, trong tư cách bố nó, tôi sẽ coi đó là một ân huệ lớn, một ân huệ

https://thuviensach.vn

mà tôi sẽ tìm cách báo đáp bằng cách làm trung gian hòa giải, nhân danh ông, với Mariposa và với Cinquemani."

Luca thoái thác lời chào hàng. "Tôi không cần và cũng không muốn bất kỳ người nào làm trung gian cho tôi."

"Ông có biết rằng họ đang tìm cách giết ông - ông và đám thuộc hạ của ông?"

"Chúng cứ thử xem. Tôi đang thích đánh một trận ra trò đây. Một trận chiến lịch sử, nếu được thế càng tốt!" Hắn gật gù lên gân, khoa trương phóng đại, thích thú với trò tự thổi phồng tầm cỡ của mình.

"Vậy thì có lẽ," Vito nói, và ông đứng lên và vuốt phẳng nếp hai ống quần, "ông cần thêm nguồn tài chánh để giúp ông xử lí chuyện Tomasino theo sau ông, và Mariposa và đám đâm thuê chém mướn của họ. Tôi có nghe ông bị mất khá nhiều tiền khi bọn O'Rourkes đánh cướp quĩ tiền của ông. Điều ấy hẳn có làm thiệt hại tiềm lực tài chánh của ông. Có lẽ năm ngàn đô la sẽ hữu ích cho ông trong lúc này."

Luca đi vòng cái bàn giấy, tiến gần hơn đến Vito. "Chưa thực sự là thế," hắn nói, và hắn vểnh môi lên, nghĩ về chuyện này. "Nhưng mười lăm ngàn đô thì có lẽ cũng giúp được ít nhiều đấy."

"Được," Vito chấp thuận ngay. "Tôi sẽ cho người đem tiền đến cho ông trong vòng một tiếng đồng hồ thôi."

Lúc đầu Luca có vẻ ngạc nhiên và rồi lại thích thú. "Ả là một thứ nữ dâm tặc," hắn nói, mang đề tài câu chuyện trở lại về bạn gái của hắn, "nhưng nàng là một nhan sắc." Hắn đan hai bàn tay để phía trước mình và hình như dành một lúc để suy nghĩ, như thể "tái thẩm định" lời chào hàng của mình. Cuối cùng, hắn nói, "Tôi nói thẳng với ông, Vito. Như một ân huệ cho ông, tôi sẽ bỏ qua chuyện ngu ngốc của

https://thuviensach.vn

Hagen." Hắn đi đến cửa chính văn phòng và đặt một tay lên nắm vặn. "Thằng nhãi không biết tôi là ai. Kelly lôi hắn về từ một hộp đêm ở Harlem. Cô ta đẹp, nhưng, như tôi nói, ả chỉ là một con đĩ phóng đãng và đầu sao tôi cũng sắp vất ả đi vì chán chê rồi."

"Vậy chúng ta kết thúc thương nghị thế nhé," Vito nói.

Luca gật đầu. "Nhưng - cho phép tôi tò mò tí... " hắn nói, và nghiêng người tựa vào cánh cửa, khép nó lại, "ông và Clemenza, các ông có rất nhiều người làm việc cho mình. Tôi chỉ có một băng nhóm nhỏ, độ mươi anh em chí cốt. Các ông còn có Mariposa hậu thuẫn nữa. Vậy tại sao các ông không xóa sổ tôi, lại đi thương nghị với tôi?"

"Khi tôi đã có hân hạnh hội kiến với ai, tôi biết ai là người không nên coi nhẹ, ông Brasi à. Xin cho tôi biết," ông nói, "Tom gặp bạn gái ông ở đâu?"

"Một hộp đêm gọi là Juke’s Joint. Khu phố Harlem."

Vito chìa tay ra. Luca nhìn vào bàn tay của Vito, làm như còn cân nhắc đề nghị, và rồi bắt tay và mở cửa cho ông.

Ngoài kia, ngồi trong xe, Clemenza nghiêng người qua ghế ngồi và mở cửa cho Vito. "Chuyện diễn ra thế nào?" ông hỏi. Hộp bánh kế bên đùi ông đã trống rỗng và một vệt ố màu vàng trên sơ mi ông, cùng với vệt ố việt quất. Clemenza thấy Vito liếc nhìn hộp bánh trong khi ông ngồi vào xe. Ông nói, "Khi bị căng thẳng, tôi ăn nhiều để... bớt căng!" Ông lái xe vào Đại lộ Park và hỏi lại lần nữa, "Sao, chuyện diễn ra thế nào?"

Vito nói, "Đưa tôi về nhà rồi phái người nào đó đi kiếm Tom và lôi cổ hắn về cho tôi."

https://thuviensach.vn

"Tom?" Clemenza ngơ ngác và liếc nhìn Vito với bộ mặt nhăn nhó. "Tom Hagen?"

"Chứ còn Tom nào nữa!" Vito quát lên.

Clemenza mặt trắng bệch ra và thu người lại trong chỗ ngồi như thể ông vừa lãnh trọn một cú đấm choáng người.

"Kiếm Hats nữa," Vito nói. "Bảo hắn mang cho Luca mười lăm ngàn đô. Ngay bây giờ. Tôi đã hứa với Brasi hắn sẽ có số tiền đó trong vòng một giờ."

Clemenza bùng nổ, "Mười lăm ngàn đô? Cho hắn con buồi! Tại sao không giết quách hắn có đơn giản hơn không? Lại đem tiền cống nạp cho hắn."

"Không có gì có thể làm cho hắn vui sướng hơn. Và hắn càng đắc chí kiêu căng thì hắn càng nhanh chóng rước họa sát thân vào mình. Ta sẽ loại được một kẻ cạnh tranh đáng gờm mà bằng cái giá đó thì hãy còn rẻ chán."

Vito nói thế nhưng lão béo Clemenza vẫn còn "chậm tiêu" nên lão nhìn vào Vito với vẻ đầy suy tư, như thể có chuyện gì bất thường xảy ra nơi nhà kho của Luca Brasi khiến cho Vito đâm ra dở hơi!

"Hãy đi lôi thằng Tom về," Vito nói, giọng ông hơi dịu lại "Mình sẽ giải trình mọi chuyện cho bạn sau này. Còn ngay bây giờ mình cần yên tĩnh để suy nghĩ đã."

"Ờ," Clemenza nói. "Hẳn rồi, Vito à." Ông vói tay lấy hộp bánh, thấy đã sạch trơn chẳng còn lấy mẩu vụn nào, bèn ném nó vào ghế sau.

.....&.....

https://thuviensach.vn

12.

Hình ảnh của Sonny trong một tấm gương gắn trên bức tường tiệm bánh làm chàng ta cười. Chàng đang trần truồng phía sau kệ để gương, kế bên quầy đựng tiền, ăn một cái bánh chanh và kem sữa bột ngô. Bà cô của Eileen đã mang Caitlin đi giữ hộ trong ngày và Eileen đã đóng cửa tiệm sớm và mời Sonny ghé chơi xơi món đặc sản "bít-tết trộn bưởi." Sau khi thưởng thức thỏa thuê thích thú món mồi nhậu hấp dẫn, và trong lúc nàng đã thỏa mãn nằm phê trên giường lim dim khoan khoái, Sonny leo xuống cầu thang đưa thẳng từ phòng khách đến phía sau của tiệm bánh và tìm đường đi vào tiệm để kiếm một miếng bánh snack. Tấm màn màu xanh lớn được kéo xuống trên cửa sổ mặt tiền và những tấm màn nhỏ khép lại trên cửa chính bằng kính ở lối vào. Chiều đã muộn và ánh sáng quanh các viền của bức màn lớn và màn che nhỏ chiếu vào trong tiệm và tạo nên một quầng màu cam trên tường. Bên ngoài, người ta qua lại trên đường phố và Sonny có thể nghe những đoạn đối thoại. Một cặp chàng trai đi ngang qua bàn cãi về Loạt đấu Thế giới, về hai đội Washington và Goose Goslin và về chuyện hai đội này có thể đánh ngã đội Hubbell hay không. Sonny, giống bố chàng, chẳng mấy thích thú với thể thao. Chàng buột miệng cười khi nghĩ về tình huống mình đang đứng ở đây ăn bánh donut trong tình trạng *trần văn truồng* như thế này còn hai cậu chim non ngoài kia đang bàn tán về bóng chày cách mình chưa đầy mười lăm bước.

Chàng ta lang thang trong tiệm bánh, tay cầm miếng bánh donut, nhìn mông lung không định hướng. Kể từ hôm đi chơi picnic, Sonny thấy ý nghĩ của mình cứ trôi dạt trở về với khu liên hợp và về hai tên láu cá với mưu đồ bất lương liên quan đến cái lò sưởi. Có điều gì đó nơi tên to xác, kẻ cầm lên cái chìa vặn đai ốc, vẫn còn làm chàng bực

https://thuviensach.vn

mình. Về sau Sonny đã nói điều gì đó với Clemenza, khi chúng đã đi rồi, đại khái như là "Chú tin nỗi hai tên hề kia không?" và Clemenza nói, "Ê này Sonny. Đây là nước Mỹ mà." Sonny không hỏi lại là chú có ý chỉ cái gì, nhưng chàng hình dung chú muốn nói là đây là cách mọi chuyện diễn ra ở Mỹ: Ai cũng ấp ủ một mưu đồ bất lương. Những người như Clemenza và bố chàng và tất cả những người trong thế hệ họ vẫn còn nói về nước Mỹ như là nước ngoài đối với họ.

Nơi phòng sau, sau tiệm bánh, Sonny để ý thấy một cánh cửa khép lại, hẹp hơn thường lệ, và khi mở cửa ra chàng thấy một phòng nhỏ với một chiếc giường đơn sơ và hai dãy kệ sách xộc xệch. Mọi tầng của kệ sách đều chất đầy sách. Kế bên giường, một chồng ba cuốn sách nằm trên một bàn đêm nhỏ, dưới một cây đèn cổ bằng đồng thau. Chàng cầm lên chồng sách trên bàn đêm và tưởng tượng Eileen thỉnh thoảng vào nghỉ xả hơi trong căn phòng chật hẹp này với một cửa sổ khung kính nhìn ra lối đi nhỏ. Quyển sách ở dưới cùng thật dày và nặng, với gáy chạy chỉ vàng ở từng trang. Chàng mở ra ở trang đầu đề và thấy rằng đó là Toàn tập Kich Shakespeare. Quyển ở giữa là một tiểu thuyết của Hemingway mang nhan đề *The Sun Also Rises* (Mặt trời vẫn mọc). Quyển trên cùng hơi mỏng, và khi Sonny mở ra chàng khám phá đó là một tuyển tập thơ. Chàng kẹp quyển này vào nách và mang nó theo khi lên lại cầu thang, ở đó chàng thấy Eileen đã mặc quần áo, đứng trong nhà bếp trước cái lò nướng đang tỏa ra mùi bánh mì nóng thơm phức.

Khi thấy Sonny nàng cười lớn và nói, "Này ông tướng, vì Chúa, ông làm ơn mặc đồ vào đi. Ông không thấy *mách-xờ-cỡ* à!"

Sonny nhìn xuống tấm thân lõa lồ với con gà cồ to quá khổ của mình, cười nhăn nhở, "Anh cứ nghĩ là em thích nhìn anh theo kiểu tự nhiên chủ nghĩa như thế này chứ!"

https://thuviensach.vn

"Một cảnh tượng mà em sẽ không dễ quên đâu," Eileen nói. "Chàng Sonny Corleone đứng trần truồng như ngày mới chào đời trong bếp nhà em, với một quyển sách cặp nách. Ái chà, hình tượng này sẽ còn nhấn nhá nhiều đêm trong những giấc mơ ngây thơ thánh thiện của em đấy!"

"Anh thấy quyển sách trong phòng sau," Sonny nói, và ném tập thơ lên bàn nhà bếp.

Eileen liếc vào quyển sách và ngồi vào một chiếc ghế ở cạnh bàn. "Đó là của bạn chí cốt Bobby Corcoran của anh đấy," nàng nói. "Thỉnh thoảng hắn đến đây qua một ngày với em làm bộ như hắn muốn giúp đỡ công việc nơi tiệm bánh và rồi hắn lẻn vào phòng sau nằm khểnh đọc sách suốt ngày."

"Cork đọc thơ nữa?" Sonny nói. Chàng ta kéo một chiếc ghế ngồi kế bên Eileen.

"Anh bạn Cork của anh đọc đủ thứ sách."

"Ờ, anh biết," Sonny nói, "nhưng cả thơ nữa?"

Eileen thở dài như thể bỗng dưng nàng thấy quá mệt. "Cha mẹ chúng em tập cho chúng em đọc mọi thứ gì có được. Tuy nhiên bố chúng em mới thực sự là một độc giả lớn." Eileen ngưng trò chuyện, âu yếm nhìn Sonny, và lùa tay vào tóc chàng. "Bobby hãy còn là bé con khi cả cha lẫn mẹ chúng em đều mất chỉ vì cảm cúm xoàng," nàng nói, "nhưng họ đã để lại cả một kho sách."

"Vậy đó là sách của cha mẹ em?"

"Bây giờ là của Bobby," Eileen nói. "Thêm một số do Bobby hoặc em đưa vào sưu tập. Có lẽ đến thời điểm này hắn đã đọc tất cả đến hai

https://thuviensach.vn

lần." Nàng hôn lên trán Sonny. "Cưng nên đi đi," nàng nói. "Giờ đã muộn rồi và em còn có việc phải làm."

Sonny nói, "Người Ý không đọc sách," và đi vào phòng ngủ của nàng để mặc quần áo. Khi Eileen cười, chàng bèn thêm, "Không có người Ý nào tôi quen mà chịu đọc sách cả."

"Như thế khác hơn là nói rằng người Ý không đọc sách chứ."

Sonny, mặc quần áo xong, lại đến với Eileen trong nhà bếp. Chàng nói, "Có lẽ chính dân Sicily mới không đọc sách."

"Sonny," Eileen nói, và nàng lấy cái mũ của chàng khỏi cây móc gần cửa trước, "không có ai em biết nơi những khu phố quanh đây đọc sách cả. Họ đều quá bận rộn để cố kiếm cái gì đặt lên bàn ăn."

Sonny lấy chiếc mũ từ tay Eileen và hôn nàng. "Thứ tư, đến hẹn lại lên nhé?"

"Ờ," Eileen nói, và vỗ tay lên trán, "về chuyện đó, Sonny à... em không nghĩ thế. Em nghĩ có lẽ chuyện này đã quay đủ chu kỳ của nó rồi. Anh có nghĩ thế không?"

"Cork bảo với em rằng anh có một chiếc bánh xốp nướng mới mà hiện nay anh đang chia sẻ cái duyên đào hoa của mình. Anh thấy cô ta trong lúc nghỉ ngơi ăn trưa từ ga-ra. Đúng không?"

"Đồ chết tiệt!" Sonny nhìn lên trần nhà.

"Còn cô nàng Sandrinella mà bố anh muốn anh kết hôn thì sao?" Eileen hỏi.

"Thằng Cork bép xép quá."

https://thuviensach.vn

"Sonny này," Eileen nói. "Anh là thần tượng của Bobby. Anh không biết điều ấy sao? Anh với bao nhiêu là đào tơ, đào lão." Nàng đi đến chỗ lò nướng như thể vừa sực nhớ ra điều gì. Nàng mở hé cái lò ra, nhìn vào, và rồi cứ để nó mở hé như thế.

"Eileen... " Sonny đội mũ lên rồi sau đó lại dỡ mũ ra. "Chuyện giờ ăn trưa," chàng nói. "Chẳng là cái gì. Chỉ là..."

"Em chẳng giận lẫy gì đâu," Eileen nói. "Anh có chạy theo cô nào thì cũng mặc anh chứ chẳng hề là chuyện của tôi."

"Nếu không giận lẫy thì là cái gì?"

Eileen thở dài, ngồi lại nơi bàn nhà bếp, và ra hiệu cho Sonny đến gần nàng. "Nói thêm về Sandra cho em nghe đi," nàng nói.

"Em muốn biết chuyện gì nào?" Chàng kéo ra chiếc ghế.

"Nói em nghe về cô ta," Eileen nói. "Em hơi tò mò tí."

"Nàng ta đẹp, giống như em." Sonny lấy mũ đội lên phía sau đầu Eileen, và cái mũ tuột xuống trên hai tai nàng. "Chỉ là nước da nàng ngăm hơn, như người Ý, em biết đấy - những con người hoang dã."

Eileen lấy chiếc mũ ra và áp vào ngực. "Tóc đen, mắt đen, đầu vú vểnh lên dữ dội, phải không?" nàng nói.

"Ờ," Sonny nói, "đúng vậy."

"Anh chấm mút gì nàng ta chưa?"

"Chưa đâu. Chỉ mới... liếm láp chút đỉnh." Sonny trả lời, làm như bị sốc. "Nàng là một cô gái Ý ngoan hiền. Anh sẽ không xâm nhập vào... an toàn khu cách mạng cho đến khi trao nhẫn đính hôn cho nàng."

https://thuviensach.vn

Eileen cười thành tiếng và ném cái mũ trở vào lòng Sonny. "Vậy thì anh mang cô điếm Ái Nhĩ Lan này lên giường như một thứ *cơm nguội đỡ khi đói lòng* cũng là một giải pháp thay thế chấp nhận được đấy nhỉ?"

"Đừng cay đắng thế mà, Eileen. Không phải thế đâu. Anh quí mến em và biết ơn những gì em đã cho anh và luôn coi trọng những giờ phút bên em. Đó mãi mãi sẽ là những thời khắc đẹp, những kỷ niệm đáng nâng niu suốt đời anh."

"Hẳn là như thế, Sonny à." Nàng đứng lên và đi đến cửa. "Nghe ta đây," nàng nói, đặt tay lên núm cửa. "Anh nên kết hôn với nàng Sandrinella và quất nàng liên tục ngay tức thì để nàng có thể sinh ra cả tá con trong khi hãy còn trẻ. Người Ý các anh thích những gia đình con đàn cháu đống lắm mà."

"Nhìn xem ai đang nói thế nhỉ," Sonny trêu. Chàng bên nàng ở cửa chính. "Người Ái của em cũng có những gia đình đông đến nỗi nhiều khi anh cứ tưởng mọi người Ái đều có bà con với nhau."

Eileen mỉm cười nhượng bộ. "Tuy nhiên," nàng nói, "em nghĩ chúng ta nên ngưng tằng tịu với nhau." Nàng bước đến sát bên Sonny, ôm chặt anh và hôn anh. "Sớm hay muộn rồi cũng có người phát hiện và rồi sẽ là một cái giá đắt phải trả. Tốt hơn chúng ta nên kết thúc một cách... sạch sẽ và gọn ghẽ, ngay từ bây giờ."

"Anh chẳng tin em đâu." Sonny vói tay khỏi vai nàng và khép lại cánh cửa.

"Này, phải tin em," Eileen nói giọng hơi xẵng và cứng cỏi. "Em vẫn luôn nói rằng chuyện này chẳng là gì mà chỉ là... cuộc vui phù du thôi." Nàng mở cửa, lùi lại và giữ cửa cho Sonny, chờ chàng ta rời đi.

https://thuviensach.vn

Sonny nghiêng người về phía Eileen như thể sắp cụng vào nàng, và rồi, thay vì thế, giành lấy cửa khỏi tay nàng và đóng sầm lại sau lưng mình. Khi xuống các bậc thang, trên đường đi ra phố, chàng phóng một cú đấm mạnh vào tường khiến vữa lõm xuống bên dưới giấy dán tường. Chàng có thể nghe những mảnh vữa rơi xuống sàn nhà trong khi cửa chính khép lại sau lưng chàng.

Carmella qua lại từ lò nướng đến bồn rửa, cầm lên để xuống các lọ và chảo trong khi bà sửa soạn món trứng tráng cho bữa ăn. Đằng sau bà, Clemenza đong đưa Connie trên gối ông nơi bàn ăn trong khi Tessio và Genco ngồi bên ông thành hàng nghe Michael đang ngập ngừng trình bày với họ về bảng báo cáo học kỳ về Quốc hội. Fredo, gần khóc, vừa mới rời nhà, nói rằng mình đi đến nhà bạn. Trên gác, Tom đang ở nơi phòng học với bố Vito, và trong nửa tiếng vừa qua mọi người đã cố gắng lờ đi những tiếng la mắng lọt qua cánh cửa phòng học và vọng xuống nhà bếp. Vito không phải là người dễ mất tự chủ. Ông không thường la mắng quát tháo con cái, nhất là không bao giờ tuôn ra những lời tục tằn - và vì vậy cả nhà cảm thấy căng thẳng khi nghe tiếng la mắng, chửi rủa thoát ra khỏi phòng học.

"Có bốn mươi tám bang," Michael nói, "và có chín mươi sáu người đại diện cho các bang thành viên trong tư cách Thượng nghị sĩ."

Clemenza nói với Connie, "Anh ấy nói họ đại diện cho bất kỳ ai trả lương cho họ."

Michael nhìn ra hành lang nhà bếp và nhìn lên trần như thể cậu có khả năng thấy xuyên qua sàn nhà và vào phòng học, nơi trong nhiều phút qua bỗng dưng yên lặng. Cậu túm chặt cổ áo và xoa tay quanh cổ như thể cái cổ áo đang làm mình bực bội. "Bác nói gì?" cậu hỏi, quay lại phía Clemenza. "Bác có ý chỉ gì khi nói, cho ai trả lương họ?"

Genco bảo, "Đừng nghe ông ấy nói, Michael."

https://thuviensach.vn

Carmella, nơi quầy làm bếp, với một con dao bếp nơi tay, nói, "Clemenza," giọng không được vui, mà không nhìn khỏi hộp trứng đang để trên thớt.

"Tôi chẳng có ý gì," Clemenza nói, cù lét Connie làm cho con bé cười khúc khích trong lòng ông.

Connie trườn người qua bàn về phía Michael. "Em có thể kể tên tất cả các bang," con bé nói, và bắt đầu đọc: Alabama, Arizona, Arkansas..."

" *Sta'zitt!* " Carmella quát. "Không phải bây giờ, Connie!" Bà lấy cái dao thái xuống và bắt đầu cắt hộp trứng như thể đó là một tảng thịt tươi và bà dùng cái dao bầu nặng.

Trên gác, cửa phòng học mở ra. Mọi người trong nhà bếp lúc đầu quay nhìn về phía cầu thang, và rồi, tự trấn tĩnh lại, quay về với những gì mình đang làm: Carmella trở lại với hộp trứng, Clemenza lại cù lét Connie, và Michael nhìn vào Genco và Tessio và bắt đầu đọc những sự kiện về Hạ viện.

Khi Tom đi vào nhà bếp, mặt cậu ta trắng bệch ra và đôi mắt hum húp. Cậu ta ra dấu cho Genco và nói, "Bố con muốn gặp bác."

Tessio nói, "Bác Genco thôi hay tất cả bọn ta?"

"Tất cả các bác," Tom trả lời.

Connie, bình thường đã nhảy vào lòng Tom khi thấy, nhưng bây giờ, thay vì thế, lại đi quanh bàn, đến kế bên Michael khi Clemenza đặt nó xuống. Con bé mang đôi giày đen bóng, vớ trắng và một áo dài màu hồng. Michael bế nó lên, giữ em trong lòng, và rồi cả hai yên lặng nhìn Tom trừng trừng.

Tom nói "Má à, con phải đi."

https://thuviensach.vn

Carmella chỉ vào bàn với con dao làm bếp. "Ở lại ăn tối đã. Má đang làm món trứng tráng theo kiểu con thích đấy."

"Con không thể, Má à."

Carmella nói, nâng cao giọng, "Sao, con không thể ở lại à? Con không thể ở lại để ăn tối với gia đình sao?"

"Vâng, con không thể," Tom nói, hơi lớn hơn là chủ ý. Lúc đầu trông cậu ta dường như muốn cố gắng giải thích hay xin lỗi, nhưng rồi cậu rời nhà bếp không nói gì và bước về cửa chính.

Carmella chỉ vào Michael. "Đem Connie lên phòng của nó và đọc truyện cho em nghe." Giọng nói của bà để lộ rõ ý là cả Michael lẫn Connie đều không có chọn lựa nào khác trong chuyện này.

Nơi phòng khách, Carmella bắt kịp Tom ở cửa chính trong lúc cu cậu đang khoác áo jacket lên người. "Con xin lỗi, Má," cậu ta nói và quệt ngang đôi mắt sũng nước.

"Tom à," bà nói. "Bố Vito đã nói với mẹ chuyện gì xảy ra rồi."

"Bố kể với Má?"

"Cái gì?" Carmella nói. "Con nghĩ một người đàn ông không nói với vợ mình những chuyện như thế? Con nghĩ Bố Vito không nói với Má?"

"Ông ấy nói với Má những gì ông ấy muốn nói với Má," Tom nói - và ngay khi cậu vừa nói ra cậu nhìn thấy sắc giận trên mặt Carmella và liền xin lỗi. "Con hối tiếc lắm, Má à. Tại con bối rối quá."

"Con bối rối à," Carmella lặp lại.

"Con xấu hổ," Tom nói thêm.

https://thuviensach.vn

"Đúng, con nên xấu hổ."

"Con đã xử sự quá tệ. Con sẽ không phạm sai lầm đó nữa."

"Với một con Ái Nhĩ Lan nào đó," Carmella nói, lắc đầu.

"Má à," Tom nói. "Con cũng một nửa là Ái Nhĩ Lan."

"Chuyện đó không thành vấn đề," Carmella nói. "Lẽ ra con phải hiểu biết hơn."

"Vâng," Tom nói. "Con thành thật xin lỗi." Cậu móc phéc-mơ-tuya của áo jacket. "Các em chắc là không biết chuyện gì đâu," cậu nói, như thể biết rằng tất nhiên là bọn nhóc chẳng biết gì nhưng dầu sao cậu vẫn hỏi.

Carmella nhăn mặt như thể muốn nói còn có câu hỏi nào ngớ ngẩn hơn không. Đương nhiên là ai mà đi cho bọn nhóc biết những chuyện này. Bà bước gần hơn đến cậu con nuôi và giữ hai má nó trong tay mình. "Tommy," bà nói, "con đã là một chàng trai. Con phải chiến đấu chống lại những dục vọng thấp hèn. Con có đi nhà thờ không vậy? Con có thường cầu nguyện không?"

"Có chứ Má. Chắc chắn rồi."

"Nhà thờ nào?" Carmella hỏi lại, và khi Tom không nói ra được câu trả lời, bà thở dài, đầy kịch tính. "Đàn ông," bà than thở. "Các người đều như thế cả."

"Má, nghe này. Bố nói nếu có chuyện gì giống như thế này còn xảy ra nữa, thì con phải tự mà lo lấy thân. Con sợ lắm má à."

"Vậy thì đừng để xảy ra chuyện như thế nữa," Carmella nói, giọng gay gắt. Rồi bà dịu giọng lại một tí và thêm," Hãy cầu nguyện đi,

https://thuviensach.vn

Tommy. Cầu nguyện chúa Jesus. Tin lời má đi," bà nói, "bây giờ con đã là chàng trai. Con cần mọi trợ giúp mà con có thể có được."

Tom hôn lên má mẹ nuôi và nói, "Con sẽ về nhà dự bữa ăn tối ngày chủ nhật."

"Hẳn nhiên là phải thế rồi," Carmella nói, như thể chuyện này luôn được ngầm hiểu như vậy rồi. "Hãy là một chàng trai tốt, nghe con." Bà nói. Bà mở cửa cho cậu và âu yếm vỗ lên cánh tay cậu khi cậu rời đi.

Khi Vito, đứng nơi cửa sổ phòng học, thấy Tom ra khỏi nhà xuống phố và bắt đầu lên Đại lộ Arthur để đến trạm xe buýt điện, ông tự rót thêm ít rượu Strega. Genco dựa ngửa người vào bàn giấy của Vito, hai tay chống nạnh và xem xét lại tình huống với Giuseppe Mariposa và Rosario LaConti. Một số phần tử trong tổ chức LaConti không dễ dàng qui thuận. Họ không ưa cái cách đối xử gian ác, làm nhục Rosario của Giuseppe, ném kẻ thù trần truồng xuống đường phố. Xử sự như vậy là hèn hạ, không xứng đáng với tư cách một Ông Trùm và làm sao thu phục nhân tâm những thuộc hạ của kẻ thù. Họ nhìn Giuseppe Mariposa như là thú vật. Nhiều thuộc hạ cũ của Rosario muốn về phục vụ dưới trướng các Gia đình Stracci hay Cuneo, hay bất kỳ ai khác chứ không chịu về với Mariposa.

Tessio đứng nơi cửa chính phòng học, hai tay khoanh lại và với nét biểu cảm khắc khổ và giọng nói u sầu thường lệ, nhận định, "Anthony Stracci và Ottilio Cuneo đã không đạt được địa vị như ngày nay nếu họ không đủ khôn ngoan, mưu trí. Họ sẽ không đánh liều một cuộc chiến với Mariposa đâu."

"Đúng," Genco biểu đồng tình. Ông bước xa khỏi bàn giấy và buông người một cách nặng nề xuống cái ghế bành, đối diện cửa sổ và Vito. "Với tổ chức của LaConti trong tay, và Tattaglia trong túi,

https://thuviensach.vn

Mariposa trở nên quá hùng mạnh. Stracci và Cuneo sẽ quay lưng lại với bất kỳ ai tìm đến họ."

Clemenza, ngồi kế bên Genco với một ly rượu anisette trong tay, nhìn Vito. "Tôi phải nói với Mariposa đôi điều về chuyện Luca Brasi. Lão đang chờ chúng ta lo liệu vụ này."

Vito ngồi bên cửa sổ, cầm ly Strega để trên đầu gối. "Hãy nói với Giuseppe rằng chúng ta sẽ xử Brasi khi thời cơ thuận tiện."

"Vito," Clemenza nói. "Mariposa chắc là không thích nghe những lời lơ mơ như thế đâu. Tomasino thì muốn Brasi biến khỏi khung hình ngay bây giờ, và Mariposa muốn cho Tomasino vui lòng." Khi Vito chỉ nhún vai, Clemenza nhìn qua Genco cầu cứu. Genco quay đi, ném cho đồng đội "cục lơ" xanh lè. Clemenza cười lớn theo cái cách gợi ý là ta thấy tức cười cái kiểu xử sự của nhà anh quá!

"Trước tiên," Clemenza nói, "Mariposa bảo chúng ta phát hiện xem kẻ nào đánh cướp hàng của lão ta - và chúng ta không tìm ra. Tiếp đến lão bảo chúng ta xử Brasi - và chúng ta nói với lão, chúng tôi sẽ lo khi thời cơ thuận tiện! Vito à, nếu chuyện gì lão ấy yêu cầu mà chúng ta cũng đáp ứng theo cái kiểu *trớt quớt* như thế, e rằng lão sẽ không để yên cho chúng ta đâu. "

Vito chiêu một ngụm rượu khác. "Tại sao," ông điềm nhiên hỏi Clemenza, "tôi lại phải giúp Mariposa thoát khỏi vướng víu với một kẻ đem lại nỗi sợ vào hồn lão?"

"Và không chỉ cho Mariposa mà thôi," Tessio nói.

Clemenza xòe hai bàn tay. "Chúng ta còn lựa chọn nào khác?"

Vito nói, "Bảo với Joe rằng chúng ta sẽ chăm sóc cẩn thận Luca Brasi. Cứ làm bộ sốt sắng phịa với lão rằng chúng ta đang tích cực tiến

https://thuviensach.vn

hành. Phiền anh cứ làm như tôi nói. Tôi không muốn lão hay Cinquemani truy sát Brasi. Tôi muốn bọn họ nghĩ rằng chúng ta đang lo chuyện đó như một nhiệm vụ mà chư hầu đóng góp cho lãnh chúa. Và trong khi đó thì Luca Brasi sẽ ưu ái để mắt đến họ. Khi nai dạt móng, chó cũng lè lưỡi lúc đó chúng ta sẽ nhẹ nhàng... " Ông phác một cử chỉ thâu tóm gọn nhẹ.

Clemenza lại thả người xuống ghế như thể chịu thua. Ông ta nhìn Tessio.

"Vito," Tessio nói, và di chuyển từ cánh cửa đến bàn giấy, "xin thứ lỗi, nhưng về điểm này tôi phải đứng về phía Clemenza. Nếu Mariposa săn đuổi chúng ta thì hiện nay chúng ta không phải là đối thủ của lão. Lão có thể quét sạch chúng ta."

Vito thở ra và đan tay lại phía trước mình. Ông nhìn Genco và gật đầu.

"Nghe đây," Genco nói. Ông ngập ngừng và tìm kiếm những từ nào thích hợp nhất. "Chúng tôi đã muốn giữ riêng điều này giữa tôi và Vito," ông nói, "bởi vì không cần thiết để lọt cơ hội cho người nào đó lỡ buột miệng nói ra và khiến cho Frankie Pentangeli bị thủ tiêu."

Clemenza vỗ tay, hiểu ngay ra tức thì. "Frankie theo về với chúng ta! Tôi vẫn thích cái thằng nhãi đó! Một tay như thế mà ở dưới trướng một kẻ không ra gì như Mariposa thì quá phí."

"Clemenza," Vito nói, "Chúa yêu bạn, còn tôi tin tưởng bạn bằng cả mạng sống của những đứa con mình, nhưng" ông tạo một khoảng lặng và đưa một ngón tay lên. "Bạn ưa nói quá, Clemenza à, và trong chuyện này, một lời nói hớ nhỏ thôi cũng đủ làm hại người bạn của chúng ta."

https://thuviensach.vn

"Vito," Clemenza nói, "thề có Chúa. Bạn không việc gì phải e ngại chuyện đó. Tôi biết điều gì có thể nói và điều gì phải tuyệt đối giữ kín chứ."

"Tốt," Vito nói, và ông lại gật đầu với Genco.

"Mariposa đang theo dõi chúng ta," Genco nói. "Chúng ta biết được điều này từ Frankie. Chỉ còn là vấn đề thời gian"

"Đồ chó đẻ," Clemenza nói, ngắt lời. "Hắn đã quyết định như thế?"

"Đúng," Genco đáp. "Trong khi Mariposa và thuộc hạ của hắn còn bận bịu với LaConti, chúng ta có thời gian - nhưng chúng ta đang nằm trong tầm ngắm của hắn. Hắn muốn việc kinh doanh dầu ô liu; hắn muốn những mối quan hệ của chúng ta; hắn muốn vơ hết mọi thứ. Hắn biết một khi Lệnh Cấm Rượu được bãi bỏ, hắn sẽ cần nhiều công cuộc kinh doanh khác, và hắn hướng tầm ngắm vào chúng ta."

" *Bastardo!"* (Đồ con hoang!)Tessio nói. "Còn Emilio và những người khác? Họ cũng theo hùa?"

Genco gật đầu. "Hắn nghĩ bạn là một tổ chức riêng," ông nói với Tessio, "nhưng chúng cũng theo dõi bạn. Có lẽ chúng nghĩ, xử nhà Corleones trước, rồi đến bạn."

Clemenza nói, "Tại sao chúng ta không bảo Frankie bắn vỡ sọ Mariposa đi?"

"Và như thế thì có ích gì?" Vito đặt vấn đề. "Làm như thế Emilio Barzini sẽ ở vào vị thế tốt hơn để truy sát chúng ta, với những gia đình khác theo sau lão."

Clemenza lẩm bẩm, "Dẫu sao tôi vẫn muốn bắn bay sọ lão ta."

https://thuviensach.vn

"Bây giờ đây," Genco nói, "Giuseppe đang chờ đợi cơ hội tốt - nhưng Frankie cho biết lão đang lên kế hoạch gì đó với nhà Barzinis. Họ để Frankie ở bên ngoài, nên cậu ta không biết đó là kế hoạch gì - nhưng cậu ta biết có một cái gì đó đang diễn ra, và khi cậu ta lần ra manh mối thì chúng ta sẽ biết thôi. Tuy nhiên hiện giờ, với vụ lộn xộn LaConti, bọn chúng chưa sẵn sàng cho nước đi kế tiếp."

"Vậy thì chúng ta phải làm gì đây?" Clemenza hỏi. "Ngồi tán gẫu và chờ cho đến khi chúng quyết định truy đuổi chúng ta?"

"Chúng ta có một lợi thế," Vito nói, và ông đứng với ly Strega trong tay, rồi đi vòng đến chỗ ngồi ở bàn giấy. "Với Frankie làm nội gián, chúng ta ở trong tư thế có thể biết được Joe đang mưu đồ chuyện gì." Ông lấy một điếu xì gà từ trong hộc bàn và bắt đầu lột giấy gói. "Mariposa đang nghĩ đến tương lai," ông nói, "và tôi cũng thế. Với việc hủy bỏ đạo luật Cấm Rượu, tôi cũng đang nhìn đến những phương thức kinh doanh mới. Trước mắt, các công ty Dutch Schultzes và Legs Diamonds... " Vito có vẻ không ưa gì mấy. "Những kẻ đó - mà đám báo chí từng xưng tụng như những người thành đạt xuất sắc - bọn chúng nên biến đi là vừa. Tôi biết điều đó và Giuseppe cũng biết điều đó. Chúng ta đều biết điều đó. Có quá nhiều những tên hề ở ngoài đó chúng nghĩ rằng chúng có thể làm bất kỳ chuyện gì chúng muốn. Cứ từng mỗi hai căn phố, thì lại có một vị tài ba lỗi lạc. Chuyện đó cần chấm dứt. Giuseppe nghĩ lão ta có thể điều hành mọi sự. Đừng bé cái nhầm nữa," Vito nói, và ông ngắt ra đầu điếu xì gà, "Joe cũng giống như cái tên ngốc kia, Adolf Hitler, ở Đức. Hắn không chịu dừng cho đến khi nào hắn thâu tóm được tất cả." Vito tạm ngưng, đốt điếu xì gà, và hít vài ngụm khói. "Chúng ta đã có những kế hoạch," ông nói. "Tôi còn chưa biết rõ là bằng cách nào, nhưng Luca Brasi có thể hữu ích cho chúng ta. Bất kỳ ai có thể làm cho Mariposa lo sợ cũng đều hữu ích cho chúng ta, vậy nên sẽ cố làm hết sức để giữ cho hắn sống. Còn những đứa đã cướp hàng của Mariposa? Chúng ta cần phát hiện

https://thuviensach.vn

ra chúng là ai và giao chúng cho Joe - vậy chúng ta tiếp tục làm chuyện đó. Nếu chúng ta có thể giao những tên đó cho lão và chùng chình trì hoãn hẹn lần hẹn lửa với lão về vụ khử Brasi, và chúng ta giữ cho Frankie còn sống và hợp tác với chúng ta... " Vito lại tạo khoảng lặng. Ông liếc mắt đảo một vòng quanh phòng rồi nhìn vào ba ông bạn thiết. "Nếu Trời cũng chiều người, thì khi thời cơ đến, chúng ta sẽ sẵn sàng. Còn giờ đây," ông nói, và chỉ vào cửa phòng học, "xin thứ lỗi, tôi đã qua một ngày quá dài."

Clemenza bước tới một bước về phía Vito như thể ông còn có điều muốn nói nhưng Vito đưa tay lên và đi đến bên cửa sổ. Ông quay lưng lại với Clemenza và hai người kia và nhìn chăm chăm vào đường phố trong lúc họ rời khỏi phòng. Khi cánh cửa phòng học đóng lại, ông ngồi vào cái ghế bên cửa sổ và nhìn qua Đại lộ Hughes đến những ngôi nhà song lập lợp ngói đỏ nổi lên trên lề đường lát đá phiến ác-đoa. Ông nhìn đến mấy ngôi nhà nhưng đôi mắt ông nhìn vào nội tâm. Đêm kia, vào cái đêm trước khi ông đến gặp Luca Brasi, ông nằm mơ thấy mình ở Công viên Trung ương (Central Park), bên suối nước, nhìn vào một chiếc va-li to đùng và thấy một xác người nát bét. Ông không thể nhận ra nhân thân của cái xác, nhưng trái tim ông nặng trĩu bởi vì ông sợ nhận ra đó là ai. Ông nghiêng người trên chiếc va-li, càng lúc càng gần hơn, nhưng không thể nhận ra khuôn mặt trên cái xác đã bị hủy hoại khủng khiếp và nhét vào một không gian tù túng. Rồi hai điều cùng xảy ra rất nhanh trong giấc mơ. Đầu tiên, ông nhìn lên và thấy thiên thần đá khổng lồ trên đầu suối nước chỉ vào ông. Rồi ông nhìn xuống và cái xác trong va-li bỗng bật dậy và nắm lấy tay ông như thể van xin ông điều gì - và Vito thức giấc với trái tim giận dữ. Vito thường đêm vẫn ngủ ngon, nhưng trằn trọc suốt đêm đó, tư tưởng ông chạy nhốn nháo, tán loạn khắp nơi - và rồi vào buổi sáng sớm hôm đó, trong khi ngồi đọc báo bên ly cà phê, ông nhìn thấy bức hình của chàng thanh niên Nicky Crea, nơi Công viên Trung ương, bị nhét vào một chiếc va-li với tượng thiên thần đứng trên vòi nước chỉ

https://thuviensach.vn

tay vào đó. Không tìm ra những kẻ tình nghi. Không có ai làm nhân chứng. Không có manh mối nào. Chỉ có thân thể một thanh niên bị nhét trong một chiếc va-li và một người không nhận dạng được, mặc thường phục, liếc nhìn vào va-li. Việc nhìn thấy bức hình đã làm giấc mộng đêm rồi trở lại sinh động, và ông đẩy tờ báo qua một bên- nhưng giấc mộng cùng với tờ báo đọng lại nơi ông thành một cảm thức có tính điềm triệu. Về sau, khi Luca Brasi nói với ông về chuyện Tom, ý nghĩ của ông phản hồi về giấc mộng, như thể có một sự nối kết nào đó- và ngay cả bây giờ, khi ngày sắp hết, đêm lại sắp về, ông vẫn không thể xua đi giấc mơ kia, vẫn còn sống động trong tâm trí ông như một hồi ức còn rất gần, và ông không thể thoát ra khỏi cái cảm thức đầy tính điềm triệu kia, như thể một chuyện xui rủi đang lù lù hiện ra.

Vito ngồi nơi cửa sổ phòng học, với điếu xì gà và ly rượu cho đến khi Carmella đến bên cửa sổ và gõ một lần trước khi mở. Khi bà thấy Vito nơi ghế ngồi bên cửa sổ, bà sà vào ngồi cạnh chồng. Bà không nói gì. Bà nhìn vào mặt ông và rồi nắm lấy tay ông, xoa xoa các ngón tay ông theo cách ông vẫn thích, bẻ các khớp tay ông, từng khớp một, trong lúc ánh nắng cuối cùng trong ngày nhạt nhòa tan vào bóng đêm.

Donnie O'Rourke quẹo ở góc phố vào Đại lộ Số chín và dừng lại để buột lại dây giày. Chàng ta gác chân lên trên bệ trụ đèn và nhìn lên, nhìn xuống con phố trong lúc nhẩn nha với những sợi dây. Khu phố yên tĩnh: một cặp thanh niên thả bộ dọc theo vỉa hè và cười đùa với một bà xinh xắn ở giữa họ; một phụ nữ lớn tuổi hơn với một túi giấy màu nâu cầm tay và một chú nhóc đi bên cạnh. Trên lòng đường, xe cộ chạy đều và một người bán hàng rong bằng xe ba gác đạp vừa đạp xe vừa huýt gió một điệu mà dường như chỉ có mình hắn ta nhận ra. Đã là chiều muộn và thời tiết ấm áp có vẻ trái mùa, kết thúc của một ngày đẹp trời khi mọi người đều ra ngoài nhìn những khoảng trời xanh và ánh mặt trời sáng trong. Một khi cảm thấy hài lòng là mình không

https://thuviensach.vn

bị theo dõi hay nhòm ngó, Donnie đi dọc dãy nhà đến một cao ốc căn hộ nơi chàng ta đã thuê một căn để ở với Sean và Willie. Các phòng của họ ở trên tầng thứ nhất, phía trên một cầu thang từ lối vào cao ốc, và ngay khi Donnie bước vào tổ ấm nhỏ của mình, cánh cửa tầng hầm về phía phải của cầu thang bỗng mở toang.

Một trong những thuộc hạ của Luca chỉa khẩu súng lục vào đầu Donnie. Chàng ta định rút súng nhưng lúc đó một thuộc hạ khác của Luca, với một tay còn băng lại, đi ra khỏi tầng hầm, phía sau tên thứ nhất, tay cầm khẩu shotgun cưa ngắn nòng, ngang ngực, chỉa vào bộ hạ Donnie. "Đừng manh động!" hắn nói. "Luca chỉ muốn nói chuyện với mi thôi." Hắn chỉa mũi súng shotgun xuống tầng hầm trong khi tên thứ nhất lần soát Donnie và tịch thu cả hai khẩu súng sáu trong người chàng ta.

Nơi tầng hầm Luca đang thả người trên chiếc ghế dài kế bên lò sưởi. Luca dựa ngửa ra sau ghế, đan hai tay để sau đầu, tréo ngoảy hai chân. Hooks Battaglia đứng sau Luca với hai tay thọc trong túi quần, có vẻ mệt mỏi. Một anh chàng khác tay thọc trong quần gãi dái đứng sau Hooks. Donnie gật đầu chào Hooks.

"Bọn Ái Nhĩ Lan các người," Luca nói, trong khi Paulie và JoJo đẩy Donnie đến trước ghế ngồi của đàn anh. "Các người tuyên chiến với ta, và rồi các người đi lòng vòng mà không có vệ sĩ như thể các người chẳng e sợ gì cả. Người sao thế? Người không nghĩ là ta có thể tìm ra chỗ này?"

Donnie nói, "Tự đéo mày đi, Luca."

"Xem nào," Luca nói, và quay nhìn lại phía sau, đến Hooks. "Thấy tại sao ta thích anh chàng này?" Hắn chỉ vào Donnie. "Hắn không sợ ta," hắn nói, "và hắn cũng không sợ chết. Làm sao mà bạn lại không

https://thuviensach.vn

thích một anh chàng như thế? *Anh hùng biết trọng anh hùng, Dầu khi ngã ngựa vẫn còn hiên ngang* . Đáng nể! Đáng nể!"

Donnie nói với Hooks, "Ta thà chết chứ không đời nào đi liếm gót giày cho những hạng người như hắn."

Hooks lắc đầu nhè nhẹ, như thể muốn cảnh báo Donnie về tính hiếu chiến của chàng ta.

Luca nói, "Vậy mi muốn liếm giày cho ai hở, Donnie? Tất cả chúng ta đều phải liếm gót giày cho một ai đó." Hắn cười và thêm, "Ngoại trừ ta, dĩ nhiên!"

Donnie nói, "Ngươi muốn gì, hở Luca? Mi sắp giết ta chăng? *Bắt được ta thôi chớ nói gì lâu, Cứ bắn giết ta không hề than tiếc, Lúc còn sống ta là dân Ái Nhĩ, Chết ta đành làm quỉ cũng dzui thôi!* Farewell to arms! Giã từ vũ khí. Cũng đành thôi! Okay, Good-bye!"

"Khẩu khí lớn đấy! Có lẽ ta sẽ không giết mi đâu," Luca nhìn về sau mình,vào lò sưởi, rồi ngước nhìn lên trên đầu mình nơi có một cặp ống lớn chạy dọc theo trần nhà. "Ta thích mi," hắn nói, quay sự chú ý trở lại Donnie. "Ta có thiện cảm," hắn thêm. "Các ngươi- mi và đám Ái Nhĩ Lan – là dân có khí phách và đang kiếm ăn được ở những lãnh vực béo bở và rồi ta và cả đám ăn mì ống - các người thường gọi bọn ta như thế, đúng không? - ta và cả đám ăn mì ống nhào đến giành phần của các ngươi. Xưa kia dân Ái Nhĩ vốn độc quyền ở những lãnh vực đó. Ta hiểu bằng cách nào bọn ta đã đến và đá đít các người xuống lỗ cống. Ta hiểu chuyện đó làm cho các người thấy đắng họng như thế nào. Ta hoàn toàn thông cảm."

"Chẳng phải đó là của người bây giờ sao?" Donnie nói. "Người để toàn tâm vào chuyện đó mà, Luca."

https://thuviensach.vn

"Sự thật là thế," Luca nói, và đứng thẳng lên từ chiếc ghế xộc xệch. "Ta không muốn giết mi - ngay cả sau tất cả những gì mà mi đã làm và đáng như thế. Ta còn phải nghĩ đến Kelly nữa. Đó là một yếu tố: ta đang sống với em gái mi."

"Nó hoàn toàn là của mi đó. Chẳng còn dính líu gì đến ta nữa đâu."

"Nàng ta là một con điếm," Luca nói, và mỉm cười khi thấy mặt Donnie tối sầm lại và trông giống như chàng ta muốn moi tim Luca ra xé nát cho hả giận. "Nhưng dầu sao nàng cũng là... cô điếm của ta!"

"Linh hồn ngươi sẽ thiu thối ở địa ngục đấy, Luca Brasi," Donnie nói. "Mi và tất cả đồng bọn của mi."

"Có lẽ sẽ là như thế mà có thể sẽ không là như thế? Ai biết đâu được?" Luca nói giọng ỡm ờ chọc tức. "Mi có biết vụ cướp quỹ tiền làm tốn của ta bao nhiêu?" hắn hỏi, lần đầu tiên trong giọng nói của hắn có sắc giận. "Và tuy thế, thực sự ta vẫn không muốn giết mi, Donnie à, bởi vì, như ta nói, ta thông cảm." Luca giữ im lặng để tạo kịch tính và rồi đập mạnh hai bàn tay. "Nhưng ta sẽ giết Willie," hắn nói. "Hắn đã cố giết ta, hắn bắn mấy thuộc hạ của ta, hắn còn huênh hoang rùm beng về chuyện truy sát ta... Hắn phải chết."

"Rồi sao?" Donnie hỏi, "vậy rồi mi sắp làm gì ta?"

Luca nhún nhẩy chung quanh và đối diện Hooks. "Thấy chưa? Hắn khôn đấy. Hắn hiểu: Chúng ta biết bọn chúng đang lẩn trốn nơi đâu; lẽ ra chúng ta đã chộp được Willie và xong việc rồi. Thực tế là," hắn nói, và quay lưng lại Donnie, "chúng ta biết chính xác ngay lúc này đây thì Willie ở đâu. Hắn ở trên gác, nơi căn hộ của mi, ở tầng một, căn hộ 1 B. Chúng ta đã thấy hắn bước vào khoảng một giờ trước đây."

https://thuviensach.vn

Donnie bước một bước gần hơn đến Luca. "Hãy đi vào điểm chính," chàng ta nói. "Ta chán lắm rồi."

"Được thôi," Luca nói. Hắn ngáp và rồi nằm ườn ra lại, như thể đang thư giãn tắm nắng ở một nơi nào khác hơn là trong cái tầng hầm ẩm ướt và tối lờ mờ. "Ta chỉ yêu cầu mi làm mỗi một điều này - và ta hứa với mi, *nhất ngôn cửu đỉnh,* là ta sẽ không động đến một sợi tóc trên đầu mi - đó là đi ra hành lang gọi lên trên cầu thang, và bảo Willie đi xuống tầng hầm. Thế thôi, Donnie. Ta chỉ yêu cầu mi làm thế."

Donnie cười. "Mi muốn khiến ta phản bội em ta để đổi lấy mạng sống của ta ư? Đừng có mà nằm mơ!"

"Đúng thế," Luca nói, đứng thẳng lên lại. "Điều kiện thương lượng của ta là thế. Và ta rất biết cách biến giấc mơ thành hiện thực, Donnie à."

"Chưa hẳn đâu," Donnie nói. "Thay vì thế, ta bảo mi: Luca à, sao không về nhà đéo con đĩ mẹ nhà mi đi!"(Why don’t you go home and fuck your whore of a mother, Luca?)

Luca di chuyển đến Vinnie và JoJo đang đứng hai bên lò sưởi. JoJo cúi xuống chân mình và lượm lên một đoạn dây. Paulie hợp sức với những tên kia trói hai cổ tay Donnie và treo anh chàng này lên trên hai đường ống kia khiến cho chàng ta phải nhón đứng trên các đầu ngón chân để khỏi bị đu đưa trong không khí. Donnie nhìn Hooks, vẫn bất động như một pho tượng bên cạnh Luca.

"Ta vẫn hy vọng có thể tránh làm chuyện này," Luca nói. Hắn đứng lên với tiếng cọt kẹt từ cái ghế xộc xệch.

"Những chuyện xấu xa mà thế giới này khiến mi phải làm quả là đáng xấu hổ, phải không Luca?" Donnie nói mỉa, giọng thách thức.

https://thuviensach.vn

Luca gật đầu như thể bị ấn tượng bởi sự can trường của Donnie. Hắn nhảy nhảy mấy bước, giống một võ sĩ quyền Anh khởi động, phóng ra những cú đấm tay phải, tay trái vào không khí, trước khi áp sát vào Donnie và hỏi, "Mi chắc thế không?"

Donnie nhếch mép cười khẩy, kiểu... trông chết cười ngạo nghễ. "Mi có làm chi cũng chẳng làm chi. Cứ việc. Ta chán lắm rồi."

Cú đấm đầu tiên của Luca là một cú tay phải đơn giản, tống thẳng vào bụng Donnie khiến anh chàng đong đưa từ đường ống và há hốc mồm để hút không khí vào. Luca yên lặng quan sát cho đến khi anh chàng có thể thở bình thường trở lại, để cho anh chàng cơ hội suy nghĩ lại quyết định của mình. Khi Donnie không nói gì, hắn lại thụi chàng ta, một cú cũng đơn giản thôi, chứ chẳng phải là chiêu thức hoa mỹ gì - vì hắn đâu có ý định trình diễn tuyệt kỹ võ công - nhưng lần này là vào giữa mặt, làm cho chàng ta mũi miệng đều xịt máu đỏ lòm. Rồi Luca lại đợi, và khi Donnie lại vẫn chẳng nói gì, Luca đến gần, nhảy vòng quanh chàng ta, phóng ra những quả đấm phối hợp vào ba sườn và bụng Donnie, vào ngực, vào lưng chàng ta, như thể một võ sĩ đang luyện đấm bao cát. Khi cuối cùng hắn dừng tay, với Donnie đang xịt máu khắp người, hắn giang hai tay ra cười khoái trá, " *Cazzo!* " (Con buồi!) như một tiếng reo hò... thắng trận vẻ vang! Nhưng khi nhìn sang Hooks, hắn lắc đầu. "Hắn sẽ không làm điều đó."

Hooks lắc đầu, đồng ý.

Quay sang Donnie, Luca nói, "Mi sẽ không gọi em mi, phải không?"

Donnie cố để nói nhưng không thể để thoát ra một lời nào rõ ràng. Đôi môi và cằm chàng ta đỏ tươi màu máu.

"Cái gì hở?" Luca hỏi, bước đến gần hơn, và Donnie tìm cách phun ra, "Đị... mẹ mày, Luca Brasi."

https://thuviensach.vn

Luca nói "Ta đã nghĩ thế. Okay. Vậy mì biết là cái gì, phải không?"

Hắn đến cái ghế nơi hắn treo quần áo. Hắn lau sạch máu khỏi hai bàn tay với một miếng giẻ và mặc áo sơ mi vào. "Ta treo mi ở đây cho tới khi nào có người tìm thấy mi." Hắn thắt cà vạt vào áo sơ mi rồi khoác áo jacket lên người và lại tiến gần đến Donnie. "Mi chắc về chuyện này chứ, Donnie?" hắn hỏi. "Bởi vì mi biết rằng, có lẽ biết đâu chừng nhờ ma đưa lối quỉ dẫn đường mà bọn ta sẽ tóm được Willie và yêu cầu hắn giao nộp mi cho bọn ta – và có thể hắn không kiên trung như mi đối với hắn."

Donnie nhếch mép một nụ cười máu me thay câu trả lời.

"Nếu đó là cách mi muốn... " Luca nói, thắt lại cà vạt. "Bọn ta để mi treo tòng teng ở đây, và rồi trong một vài ngày, một vài tuần, không lâu lắm đâu, ta sẽ tìm gặp mi và Willie và chúng ta sẽ bàn lại *cái vấn đề.* "

Hắn nựng nhẹ đôi lần vào be sườn của Donnie và Donnie ngửa đầu ra sau trong đau đớn dầu chỉ bị những cú đấm nhẹ. "Mi biết tại sao ta đang hành xử như thế này?" Luca hỏi. "Bởi vì ta thích chuyện này. Đây là ý tưởng *vui nhộn độc đéo* của ta mà dầu muốn dầu không mi cũng phải công nhận là *rất độc đéo!"* Quay sang Hooks Luca nói, "Đi thôi" và rồi khi hắn thấy Vinnie thọc tay vào trong quần gãi lấy gãi để. "Vinnie," hắn nói. "Chú mày đã chữa chạy gì chưa?" Quay sang Donnie hắn nói, "Thằng nhỏ dính bệnh lậu mủ."

Hooks nói, "Đi thôi," và ra hiệu cho đám kia.

"Chờ tí," Luca nói, quan sát Vinnie. Quay sang Paulie hắn bảo, "Đưa cho Vinnie khăn tay của chú."

"Khăn bẩn lắm," Paulie nói.

https://thuviensach.vn

Khi Luca nhìn hắn như có ý nói, "Sao chú mày ngốc thế?" Paulie bèn rút khăn tay khỏi túi quần và đưa cho Vinnie.

Quay sang Vinnie, Luca nói, "Đút cái khăn vào trong quần và dùng nó lau kỹ bộ tam sênh của chú mày."

Vinnie hỏi, "Làm gì ạ?"

Luca đảo tròn mắt như thể chán ngán vì phải làm việc với những thằng ngu. Quay sang Donnie hắn nói, "Bọn ta sẽ cho mi một tí gì khác để nhớ đến bọn ta trong khi mi đu đưa tòng teng." Với Vinnie, hắn bảo, "Khi chú mày đã làm điều ta bảo chú mày làm, sau đó hãy dùng cái khăn đó bịt mắt thằng kia lại."

Hooks nói, "Ôi, vì Chúa, đừng, Luca."

Luca cười và nói, "Cái gì? Ta nghĩ như thế trông buồn cười chứ!" và rồi hắn bỏ đi, qua những bóng mờ, ra khỏi cửa tầng hầm.

* * *

Sandra cười to thành tiếng khi nghe câu chuyện của Sonny và rồi lấy tay che mắt lại như thể nàng ta thấy bối rối vì tiếng cười có phần hơi thiếu ý tứ của mình, một tràng cười lớn và buông thả cho cảm xúc, đó không phải là loại tiếng cười thích hợp cho một thiếu nữ con nhà gia giáo. Sonny thích âm thanh trong trẻo hồn nhiên của tiếng cười và chàng hòa giọng cười với nàng cho đến khi chàng nhìn lên và thấy... "sao quả tạ" - Bà Columbo - đang cau có nhìn họ, cứ như thể hai anh chị đang làm một chuyện gì đáng xấu hổ lắm lắm! Mà thật ra nào có gì đâu? Bà già khó chịu, ưa quạu quọ, làm mặt "hắc ám" chẳng qua vì ganh tị với tuổi trẻ!

Chàng ta huých vào Sandra, cô nàng nhìn lên nơi cửa sổ và vẫy tay chào bà ngoại, với một chút thách thức trong điệu bộ khiến Sonny

https://thuviensach.vn

bùng vỡ thành một cái cười nhăn nhở, toét miệng đến mang tai. Bà Columbo, như luôn luôn luôn thế, mặc đồ đen, khuôn mặt bầu được chạm khắc bởi những nếp nhăn, với một vệt tóc đen vắt ngang môi trên. Một sự khác biệt biết bao giữa bà và cô cháu gái; cô đang mặc chiếc áo dài màu vàng sáng như để chào mừng hơi ấm bất thường của ngày. Đôi mắt đen láy của Sandra có tia long lanh khi nàng cười và Sonny quyết định làm cho nàng cười thường xuyên hơn.

Sonny nhìn đồng hồ đeo tay và nói, "Trong vòng một vài phút nữa Cork sẽ đến đón anh." Chàng liếc nhìn vào cửa sổ, và khi nhận thấy Bà Columbo không ở trong tầm nhìn, chàng vuốt tóc Sandra, một động tác mà chàng vẫn thích làm kể từ lần đầu chàng đến gặp nàng và ngồi khom khom bên nàng. Sandra cười với chàng trước khi nhìn lên cửa sổ một cách bồn chồn, và rồi nắm lấy tay chàng, bóp mạnh rồi đẩy ra xa.

"Hãy nói với bà ngoại," Sonny nói. "Và dọ ý xem bà có để cho anh đưa em đi ăn tối được không."

Sandra nói, "Bà sẽ chẳng để cho em ngồi trong xe hơi với anh đâu, Sonny. Bà sẽ chẳng để cho em ngồi trong xe với bất kỳ cậu trai nào," nàng thêm, nhất là anh - nàng chỉ vào Sonny một cách rất kịch - "anh đã nổi tiếng về ba cái vụ đó lắm..."

"Nổi tiếng chuyện gì?" Sonny giả nai. "Anh là một thiên thần, xin thề! Hỏi Má anh đi, Má sẽ cho em biết liền!"

"Vâng, chính Má anh đã cảnh báo em về anh đấy!"

"Không có đâu!" Sonny nhanh nhẩu. "Thật vậy sao?"

"Lại còn không thật à?"

https://thuviensach.vn

" *Lạy Đức Mẹ!* Chính Má con lại đi vạch áo con cho người ta xem lưng rồi! Thế này thì còn ăn làm sao nói làm sao bi giờ!" Chàng ta muối mặt giả lả.

Khi Sandra lại bật cười, Bà Columbo lại xuất hiện nơi cửa sổ. "Sandra!" bà hét vọng xuống phố. " *Đủ rồi đấy!"*

"Gì cơ ạ?" Sandra la trả lại.

Sonny, ngạc nhiên khi nghe ra một thoáng âm sắc giận trong giọng nói Sandra, đứng lên và nói, "Dầu sao thì anh cũng phải đi," và rồi chàng ngước nhìn lên Bà Columbo và nói, "Thưa Bà Columbo, cháu phải đi đây. Cám ơn bà đã cho phép cháu thăm Sandra. *Grazie.* " Khi Bà Columbo gật đầu chào chàng, chàng nói với Sandra, "Ráng thuyết phục bà nhe. Nói với bà rằng chúng ta sẽ đi cùng một cặp khác nữa, và anh sẽ mang em về lúc mười giờ tối."

"Sonny," Sandra nói, "bà gắt gỏng chỉ vì em nói chuyện với anh nơi cầu thang. Bà sẽ không để em ngồi vào xe anh và đi ăn tối với anh đâu."

"Hãy thử tác động lên bà xem sao," Sonny lặp lại.

Sandra chỉ xuống dãy nhà cho đến một tiệm ở góc phố với một cửa sổ nhìn ra đường phố. Đó là một tiệm bánh kẹo, nước ngọt, với một quầy nơi cửa sổ, ở đó người ta có thể ngồi và uống nước ngọt. "Có lẽ em có thể thuyết phục bà để anh mang em đến đó," nàng nói, " vì bà vẫn có thể thấy được chúng ta từ cửa sổ nhà mình."

"Chỗ đó?" Sonny nói, nhìn vào tiệm nước ở góc phố.

"Để xem." Sandra kêu lên cho bà ngoại, lần này lễ phép hơn, bằng tiếng Ý, "Cháu lên ngay, bà ạ," và cười tạm biệt Sonny trước khi biến đi vào cao ốc.

https://thuviensach.vn

Sonny vẫy tay chào Bà Columbo và rồi bước xuống dãy phố và ngồi trên một ghế đẩu chờ Cork. Phía trên chàng, một cô bé đang tựa vào bậu cửa sổ và hát bài "Body and Soul" (Thể xác và Linh hồn) như thể cô lớn hơn hai mươi tuổi và đang biểu diễn trên sân khấu Nhà hát El Morocco. Bên kia phố, một phụ nữ hấp dẫn, trông lớn tuổi hơn Sonny nhiều, đang phơi quần áo trên một dây phơi căng từ nóc chỗ thoát hiểm hỏa hoạn. Sonny cố tiếp nhãn với nàng – chàng ta biết nàng đã để ý mình - nhưng nàng chỉ lo việc của nàng mà không một lần nhìn xuống đường phố và rồi biến mất sau cửa sổ. Chàng vuốt thẳng nếp áo jacket, để hai khuỷu tay lên hai bên đầu gối và thấy mình lại nghĩ về đêm trước đó, khi bố chàng hỏi về Tom. Vito muốn biết Sonny có biết chuyện Tom chơi bời lăng nhăng không, la cà các hộp đêm ở khu Harlem và tằng tịu với các em gái điếm. Sonny đã nói dối, bảo rằng mình chẳng biết mô tê gì, và Vito đã nhìn cậu cả bằng một tia nhìn pha trôn giữa bối rối và giận dữ, một tia nhìn còn đọng lại với Sonny và hiện nay đang trở lại với chàng, trong khi chàng chờ Cork đến mang chàng vào vụ làm ăn kế tiếp. Sonny từng thấy vẻ bối rối và giận dữ nơi bố mình trước đây, nhưng lần này có cái gì khác trong nét biểu cảm của ông, một thứ gì đó trông giống như nỗi sợ - và đó là cái làm cho Sonny khó chịu nhất, một thoáng sợ hãi nơi đôi mắt bố mình. Chuyện gì sẽ xảy ra, Sonny tự hỏi, nếu Vito phát hiện về chàng. Bản thân Sonny cũng cảm thấy điều gì đó như là nỗi sợ với viễn cảnh đó- và rồi chàng giận dữ đẩy cảm thức đó sang một bên. Bố chàng là một tay găng-x-tơ! Chuyện này thì *cả và bàn dân thiên hạ* đều biết, và rồi sao nào? Sonny được cho là phải suốt ngày quần quật với những tên khác để kiếm ngày mấy đồng lẻ? Trong bao lâu? Nhiều năm đằng đẵng? " *Che cazzo!* "(Con củ buồi!) chàng hét to lên và rồi nhìn lên để thấy Cork đỗ xe lại và cười toe với chàng.

"Khoe hoài! Làm như chỉ mỗi mình anh là có con củ buồi. Thiên hạ cũng có khối ra đấy, ông tướng ạ!" Cork nói trong khi nghiêng người qua ghế và mở cửa cho Sonny.

https://thuviensach.vn

Sonny bước vào xe và cười khi nghe giong chửi thề tiếng Ý trên môi Cork.

"Anh nghe gì, anh nói gì?" Cork mở hộp đựng bao tay ra, cho thấy một cặp Snub-nose.38s. mới cáu, nước thép xanh ánh ngời. Chàng ta lấy một khẩu nhét vào túi áo jacket, và lái xe vào đường phố.

Sonny lấy khẩu kia và nhìn qua xem xét. "Nico mua những thứ này từ Vinnie?"

"Như anh bảo," Cork trả lời. "Anh không tin Nico sao?"

"Tin chứ," Sonny nói, "kiểm tra chút thôi."

"Jaysus!" Cork la lên, và chàng ta ngã người ra sau như thể chàng vừa bị sét đánh. "Em vui sướng được thoát ra khỏi tiệm bánh đó! Mấy ngày nay chị Eileen cau có suốt! Chịu hết nổi!"

"Thế à?" Sonny nói. "Vì chuyện gì vậy?"

"Em đâu biết được?" Cork nói. "Chuyện này, kia, nọ lung tung. Em ăn một cái bánh và không hỏi chị ấy - thì cũng như trước giờ em vẫn làm thế thôi - thế mà chị chu chéo lên như thể em làm chị sập tiệm, phải vào viện tế bần đến nơi! Lạy Mẹ Chúa Trời, Sonny! Và em thuổng đi một trong những chai rượu đắt tiền đó cho mình. Em đáng được hưởng."

"Đáng được xuống địa ngục thì có," Sonny nói. "Mỗi chai đó cả trăm đô đấy."

Cork cười toét miệng và nói, "Bây giờ sắp là lúc quyết định? Và chiếc xe đó chạy qua hầm một mình, anh nói thế? Chắc chắn không?"

"Ừ đúng thế," Sonny nói. "Một chiếc Essex-Terraplane hai cửa, mới, sơn đen, thành trong màu trắng."

https://thuviensach.vn

"Giờ đây, sắp đến thời điểm quyết định," Cork lặp lại và chàng ta rút từ túi áo jacket ra một cái mũ dạ và bỏ xuống nơi ghế ngồi bên cạnh mình.

Sonny nói, "Cork này, ta muốn hỏi chú mày đôi điều. Chú mày có nghĩ là ta nên đến kể hết với bố mình những gì chúng ta đã làm?"

Cork đã rút một gói thuốc lá ra khỏi túi áo sơ mi và bóp tới bóp lui bao thuốc một cách khôi hài vì thấy quá sốc. "Anh có mất trí không đấy, Sonny? Tôi e rằng ông sẽ rứt quả tim anh ra đấy!"

"Nghiêm chỉnh đấy," Sonny nói. "Nghe này, hoặc là ta phải bỏ chuyện này, hoặc cuối cùng ta phải nói thật với ông ấy. Nhất là nếu chúng ta muốn làm ăn chuyện gì lớn hơn là đánh vài quả tàu nhanh, gọn nhẹ và chỉ ở tầm cỡ... vi mô thôi. Nếu chúng ta muốn trúng những quả đậm đà để có tiền xài thả ga không cần đếm thì chúng ta cần lời chỉ dạy và sự hậu thuẫn của ông ấy."

"À, anh muốn nói chuyện nghiêm chỉnh," Cork nói, "vậy thì em sẽ nói thật em nghĩ gì," chàng ta thêm, giọng nói và cách nói nhanh chóng thay đổi. "Em nghĩ bố anh không muốn anh dây dưa đến những chuyện này chút nào đâu, và em nghĩ nếu anh nói ra có thể anh sẽ đặt mạng sống của bọn em vào chỗ nguy hiểm."

Sonny nhìn Cork như thể chàng ta mất trí. "Chú mày thực sự nghĩ như thế sao?" chàng ta hỏi. "Chú mày nghĩ bố ta là loại người nào?"

"Khó tính lắm đấy," Cork nói. Sonny gãi đầu, nhìn ra cửa hông đến Sông Hudson và một chiếc tàu dắt đang chạy qua, và rồi quay lại Cork "Chú mày nghĩ bố ta là loại người có thể giết hại bạn của con mình sao? Thật sao?" Sonny nói. "Chú mày nghĩ như thế?"

Cork nói, "Đừng hỏi em như thế, Sonny."

https://thuviensach.vn

"Chú mày hiểu sai hoàn toàn." Sonny nghiêng người qua phía Cork như thể muốn đấm mạnh chàng ta, và rồi, thay vì thế, buông người trở lại chỗ ngồi. "Ta mệt mỏi," chàng nói, và nhìn đồng hồ tay. "Chúng ta đến đó sớm để được an toàn. Chúng ta sẽ phải chờ đợi." Chàng nhìn qua cửa hông xe và hình dung họ còn một khoảng thời gian nữa trước khi đi vào đường hầm. "Đỗ xe chỗ nào chúng ta có thể thấy rõ mọi người đi ra. Các chú kia sẽ gặp chúng ta trong độ nửa tiếng nữa."

"Được rồi," Cork nói. "Nghe này, Sonny"

"Quên chuyện đó đi," Sonny nói. "Nhưng ta khẳng định với chú rằng, chú nghĩ sai hoàn toàn về bố mình."

Sonny duỗi thẳng hai chân, ngã đầu ra sau, và nhắm mắt lại - và khoảng mười phút sau, khi chiếc xe chậm lại và lăn đến chỗ dừng, chàng ta lại đứng lên và nhìn quanh. Vật đầu tiên mà chàng thấy là một chiếc Essex màu đen với thành trong màu trắng đi ra khỏi đường hầm. "Chó đẻ thật!" chàng ta thốt lên, và chỉ cho Cork thấy chiếc xe. "Nó đó."

"Mấy người kia chưa đến," Cork nói, và chàng ta loay hoay trong ghế ngồi, nhìn lui nhìn tới dãy nhà, ngóng bóng dáng mấy người kia.

"Mấy chú kia sẽ không có mặt ở đây trong chốc lác đâu," Sonny nói. Chàng ta gãi đỉnh đầu mình và lùa mấy ngón tay vuốt tóc. "Chẳng sao," chàng ta nói. "Chúng ta tự làm cũng được."

"Chúng ta?" Cork nói. "Nhưng anh không được để lộ diện nhe."

Sonny lôi một cái mũ đan ra khỏi túi, đội lên đầu và kéo sụp xuống trán.

"Ồ, tốt đấy," Cork nói kiểu châm biếm. "Sẽ không có ai nhận ra anh nữa đâu."

https://thuviensach.vn

Sonny chỉnh lại cái mũ, cố nhét hết tóc vào bên trong. "Chúng ta sẽ thử thời vận," chàng ta nói. "Chú mày muốn không?"

Cork cho xe xuống đường và hướng về phía đường hầm và chiếc Essex.

"Đuổi theo nó." Sonny lệnh.

"Kế hoạch hay," Cork nói, và cười, ý muốn nói còn có chuyện gì khác để làm không, nhưng vẫn đuổi theo.

Sonny đấm chàng ta và nói, "Đừng làm tài lanh."

Một khi ra khỏi đường hầm, chiếc xe kia hướng đầu chạy ngang qua thành phố, trên đường Canal. Cork đuổi theo nhưng giữ khoảng cách một hoặc hai xe với chiếc kia. Chiếc Essex được cầm lái bởi một tay tuy thấp người nhưng chắc khỏe, tóc xám, trông có vẻ một tay chủ ngân hàng. Người phụ nữ ngồi kế bên có dáng dấp vợ một chủ nhà băng lắm. Tóc chị ta búi cao và chị ta khoác một khăn san trắng trên một áo dài màu xám.

Cork hỏi, "Anh có chắc đúng chiếc xe ấy không?"

"Essex-Terraplane màu đen mới, hai cửa, bánh xe mâm trắng... " Sonny luồn tay vào phía dưới mũ và lại gãi đầu. "Không giống như chuyện cứ cách vài dãy nhà bạn lại thấy một chiếc Essex mới.

"Jaysus," Cork nói. "Vậy là ngài thiên tài đã có sẵn kế hoạch?"

Sonny rút khẩu snub-nose ra khỏi túi áo jacket và kiểm tra ống xi-lanh. Chàng ta chạy một ngón tay trên mấy chữ *Smith & Wesson* khắc trên nòng súng ngắn. "Chờ cho đến khi bọn chúng quẹo vào đường nhánh," chàng ta nói, "chận đầu chúng, và lấy xe."

"Nếu như có người quanh đấy thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Thì chúng ta lặng lẽ hành sự chứ sao với trăng gì," Sonny nói tỉnh queo.

"Lặng lẽ hành sự," Cork lặp lại. Vài giây sau, trong một phản ứng trễ hạn, chàng ta cười phá lên.

Khi chiếc Essex quẹo vào đường Wooster, Sonny nói, "Hắn đi đâu vậy? Lên Làng Greenwich chăng?"

Cork nói, "Jaysus, nhìn hai kẻ kia kìa. Trông như họ đang trên đường đi dự dạ tiệc của Phù Luân Hội (Rotary Club)."

"Chắc thế rồi," Sonny nói, một nụ cười "tăng trưởng" trên khuôn mặt chàng ta. "Chận cả hai lại, được chứ?"

"Dễ thôi," Cork đáp lời. "Điểm tốt. Trừ phi là anh lầm."

Cork lái chầm chậm dọc theo phần rải sỏi của đường Wooster, ngay sau chiếc Essex. Đường phố yên tĩnh ngoại trừ một ít người tản bộ dọc theo lề đường và mấy chiếc xe ngược chiều. Sonny ngoái nhìn phía sau mình, và khi không thấy ai, chàng ta bảo, "Chú mày biết phải làm gì rồi chứ? Tiến lên phía trước. Chận đầu chúng."

Cork nhăn mặt như muốn nói chàng ta chẳng thấy an tâm tí nào với kế hoạch, nhưng rồi vẫn nhấn ga tăng tốc, vọt lên chận đầu chiếc Essex, buộc nó dừng lại.

Sonny nhảy ra khỏi xe trước khi xe dừng hẳn, đi vòng đến cửa tài xế của chiếc Essex, và giật mạnh cho cửa bung ra.

"Ơ hay, cái gì thế này?" tài xề " *théc méc* ". "Chuyện gì đây nhỉ?"

Sonny một tay nắm khẩu snub-nose vẫn còn ở trong túi áo, tay kia đặt lên cần lái. Cork, ở phía trước xe, mở mui xe.

https://thuviensach.vn

"Cậu ta làm gì thế?" người phụ nữ hỏi.

"Biết xuống địa ngục liền!" Sonny thả giọng cà rỡn.

"Này anh bạn trẻ," tài xế nói, "thế này là thế nào nhỉ?"

Người phụ nữ nói, "Albert này, tôi nghĩ họ đang cướp xe chúng ta."

Sonny nhìn Cork khi anh chàng này đến sau mình. "Em nghĩ có thể chúng ta lầm xe."

Cork rút một con dao từ túi ra, rạch một đường vào ghế ngồi tài xế. Chàng ta thọc tay vào và lôi ra một chai rượu. "Chateau Lafite Rothschild," chàng đọc tên nhãn.

Sonny vỗ nhẹ lên đầu anh chàng... không còn trẻ. "Chú mày đã khiến ta phải vất vả theo đến đây," chàng ta lững thững nói. "Bi giờ thì chú mày hãy ra khỏi xe để ta lái giùm cho. Còn chú mày chịu khó đi bộ tí nhé! Cũng tốt cho sức khỏe thôi!"

"Vâng, vâng. *Thể dục thể thao là mùa Xuân của mọi lứa tuổi mà* ." anh chàng nhiệt tình tiếp lời. "Vả chăng, tôi hình dung là anh bạn biết mình đang làm gì, tuy nhiên..."

"Chỉ để lập kỷ lục thôi," người phụ nữ nói, giọng như một người đàn bà thường, không còn vẻ kiêu kỳ trước đó nữa, "mấy người biết rõ mình đang cướp hàng của Giuseppe Mariposa đấy chứ?"

Sonny nắm lấy cánh tay anh chàng kia, lần soát nhanh, và rồi đẩy hắn ta ra khỏi xe. "Như quí ông đây đã nói" Sonny nháy mắt với người phụ nữ, và ngồi vào đằng sau tay lái và ra hiệu cho chị ta ra khỏi xe, "chúng tôi biết rõ chúng tôi đang làm gì."

"Chuẩn bị đám tang các người đấy," bà ta nói, và ra khỏi xe.

https://thuviensach.vn

Sonny nhìn theo anh chàng kia cho đến khi anh ta tiến đến với người đàn bà trên vỉa hè. Một khi Cork thả mui xe xuống, chàng vẫy tay chào họ và bóp còi hai lần trước khi lái xe đi.

Sean O'Rourke ôm mẹ mình trong đôi tay và vỗ vào lưng bà trong khi bà thổn thức, và gục mặt vào ngực con trai. Họ đang ở bên ngoài cửa phòng ngủ của Donnie, và chung quanh họ những người khác đang nói chuyện nhỏ tiếng. Căn hộ đầy bạn bè và người thân, tỏa mùi bánh mới nướng mà anh em nhà Donnelly, Rich và Billy đã mang đến và để trên bàn nhà bếp được chất đầy quà tặng là thực phẩm và hoa. Tiếng đồn về vụ mưu sát Donnie O'Rourke đã lan truyền nhanh chóng khắp khu Hell's Kitchen (Nhà bếp địa ngục) - mặc dầu Donnie không chết. Chàng ta bị nện một trận nhừ tử, gãy nhiều xương sườn, bị xuất huyết nội, nhưng không chết. Vào lúc đó chàng ta đang nằm trên giường, được Bác sĩ Flaherty chăm sóc, ông này đã cho người nhà biết rằng không có vết thương nào của Donnie đe dọa mạng sống cả. Tuy nhiên thị giác của chàng ta thì không thể cứu vãn. Chàng ta đã mù và sẽ phải chịu mù suốt đời. Flaherty đã nói với Willie, "Đó là do bị nhiễm trùng. Nếu như anh tìm ra anh ấy sớm hơn, có lẽ tôi có thể chữa được đôi mắt anh ấy, nhưng như hiện trạng... thì tôi đành chịu."

Willie đã đi tìm Donnie sau khi anh chàng này không xuất hiện chiều hôm đó. Chàng ta đã lùng sục mọi nơi mà mình có thể nghĩ ra - mọi nơi, trừ chính tầng hầm của cao ốc mình đang ở vì chàng đâu ngờ. Và Donnie đã qua đêm đó và sáng hôm sau, nơi đó, lúc tỉnh, lúc ngất đi, bị bịt mắt bởi một cái khăn bẩn thỉu, hôi hám, nhiễm trùng hoa liễu. Willie không tìm được anh mình cho đến khi viên quản lí cao ốc đến gõ cửa căn hộ nhà chàng.

Bên trên căn hộ đông đúc, Willie ngồi trên gờ của mái nhà, đối diện những con bồ câu chàng nuôi. Lũ chim đang gù gù và mổ vào một hỗn hợp gồm các loại hạt chàng cho chúng ăn. Pete Murray ngồi một bên chàng ta và Corr Gibson ngồi bên kia. Bên dưới chúng, trên

https://thuviensach.vn

đường phố, một chuyến xe lửa chở hàng đang đi vào sân ga. Mặt trời chiếu sáng gay gắt và mọi người đều cởi áo jacket ra, gấp lại để trong lòng trong lúc nói chuyện. Willie vừa mới thề phải giết Luca Brasi và băng đảng của hắn, tất cả và từng em một, không bỏ sót mống nào. Corr và Pete trao đổi những tia nhìn.

Corr đập tay vào mái nhà với vẻ vừa buồn đau vừa giận dữ. "Thế còn Kelly?" chàng ta hỏi. "Tại sao cô ta không ở đó?"

"Nhiều tuần nay rồi không ai thấy Kelly," chàng ta nói và nhổ toẹt lên mái nhà, khép lại đề tài. "Bây giờ tôi chỉ có một ham muốn, ham muốn tột bậc, là thấy Luca Brasi chết."

"A, Willie," cuối cùng Pete Murray nói. Chàng ta bấu vào cái gờ với cả hai tay, như để làm cho mình vững chắc hơn. Hai cánh tay áo của chàng ta căng ra trên những cơ bắp cuồn cuộn săn chắc qua nhiều năm bốc vát hàng trên các bến cảng và trong các sân ga. Khuôn mặt phong trần của chàng ta đỏ bầm, có nhiều vết bẩn, tóc muối tiêu lòa xòa trên trán, trên gáy. "Will O'Rourke," chàng ta nói,và dừng lại, tìm những từ thích hợp. "Chúng ta sẽ xử bọn chúng," chàng ta nói. "Điều này tôi hứa với bạn- nhưng chúng ta sẽ làm sao cho đúng cách."

"Giết một ai đó thì đúng cách hay sai cách là thế nào?" Willie nói, và chàng ta lúc đầu nhìn Corr sau đó nhìn trở lại Pete. "Chúng ta đi tìm chúng và bắn bể đầu chúng. Đơn giản thế thôi, chẳng có sai đúng gì cả!"

Corr nói, "Hãy suy nghĩ cho kỹ đã Willie. Vụ đột kích vừa rồi kết quả như thế nào bạn nhớ chứ?"

"Lần tới tôi sẽ không bắn hụt mục tiêu nữa đâu," Will nói, và dơm chân muốn nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

"Ngồi xuống đã." Pete nắm cổ tay Willie và kéo chàng ta tới bên gờ mái. "Nghe ta này, Will O'Rourke," chàng ta nói, vẫn còn nắm chắc cổ tay Willie. "Chúng ta đã hấp tấp truy sát Brasi mà chưa chuẩn bị gì cả, đúng theo cái máu dân Ái Nhĩ Lan, và rồi bạn thấy chuyện ấy đã đưa chúng ta đến đâu."

Corr nghiêng người và nói, hầu như là tự nhủ lòng, "Chúng ta cần rút ra một bài học từ người Ý."

"Điều đó nghĩa là gì?" Willie thắc mắc.

"Có nghĩa rằng," Pete nói, "chúng ta cần kiên nhẫn và phải có kế hoạch. Chúng ta còn cần có mưu trí chứ không chỉ cơ bắp và súng đạn là đủ giải quyết mọi việc. Chúng ta phải suy tính kỹ, biết chờ và biết nắm đúng thời cơ và đi đúng nước cờ. *Thức thời vụ mới là tay tuấn kiệt* là thế đấy bạn ạ."

"A, Jesus." Willie giật mạnh tay khỏi vuốt nắm của Murray. "Chúng ta cần làm ngay chuyện đó," chàng ta nói, "trong khi tất cả chúng ta tập họp với nhau - trước khi chúng ta đường ai nấy đi và rồi quên đi chuyện đó, như bao giờ vẫn thế."

"Chúng ta nhất định không quên những chuyện Luca đã làm đối với Donnie," Pete nói. Chàng ta lại nắm lấy cổ tay Will nhưng lần này nhẹ nhàng thôi. "Những gì hắn làm thật đáng tởm và chúng ta sẽ bắt hắn phải trả giá đắt. Về chuyện đó và bao nhiêu chuyện khác nữa. Nhưng chúng ta sẽ kiên nhẫn, chờ đúng thời cơ, đi đúng nước cờ, chứ không manh động theo cảm tính nhất thời."

"Và khi nào sẽ là đúng thời cơ?" Willie hỏi. "Các bạn tưởng tượng lúc nào là đúng thời cơ để khử Luca Brasi và toàn bộ bè lũ dagos?"

"Người Ý đến đây là để ở lại đây. Cho dẫu đến khi bén rễ xanh cây thì chúng cũng ở lì lại luôn chứ chẳng bao giờ về sống lại nơi cái xứ sở

https://thuviensach.vn

chó ăn đá gà ăn muối của bọn chúng đâu," Corr nói. "Cho nên chúng ta phải chấp nhận thực tế là chúng ta phải... *sống chung với lũ.* Làm sao chúng ta tát cạn hết cái biển người đó được? Nên chúng ta phải biết tính."

"Rồi sao?" Willie nói với Pete. "Khi nào thời điểm đó đến?"

Pete nói, "Tôi tạo được vài kênh liên lạc riêng với một số tay hắc đạo giang hồ, Willie à. Hiện nay, Mariposa và Cinquemani đang hục hặc với Luca Brasi. Và giữa Mariposa với đám nhà Corleones và đám thuộc hạ cũ của LaConti cũng đang trong tình trạng cơm không lành canh không ngọt"

Will nói, "Tất cả những chuyện đó có quan hệ chi đến chúng ta, và với chuyện đập chết tên chó đẻ Luca Brasi?"

"Xem này," Pete nói, "đó là chỗ lòng kiên nhẫn tỏ ra đắc dụng. Chúng ta hãy chờ xem (Wait and see). Chúng ta chờ xem kẻ nào sẽ độc bá quần hùng, chiếm ngôi thống lĩnh (nhưng chắc chắn cũng phải bị sứt tai gãy gọng ít nhiều). Lúc đó chúng ta mới phát pháo động binh, nhất định mã đáo thành công. Còn bây giờ hãy tạm thời ẩn nhẫn chờ đợi đã," Pete vỗ về và lay lay cánh tay Willie. "Chúng ta hãy nén lòng chờ và nghe ngóng và khi *giờ lịch sử đã điểm* chúng ta xuất hiện đúng lúc trên vũ đài và thực hiện cuộc trình diễn của chúng ta, cuộc trình diễn sau cùng để kết thúc chương trình."

"A," Willie nói, và chàng ta nhìn vào đàn chim bồ câu của mình, rồi nhìn lên bầu trời và ánh nắng rực rỡ đang sưởi ấm thành phố. "A," chàng ta lặp lại, "Tôi không hiểu được, Pete à."

"Tôi chắc là bạn hiểu mà, Willie," Corr nói. "Chẳng phải Pete và tôi đến đây là để hứa với bạn lời thề thiêng liêng về vấn đề ấy sao? Và chúng ta long trọng nói lên điều ấy nhân danh những người khác nữa. Cho anh em nhà Donellys và cả cho chú nhóc StevieDwyer."

https://thuviensach.vn

"Luca đã nhận án tử rồi," Pete nói, "bây giờ chúng ta chỉ còn chờ thôi."

.....&.....

https://thuviensach.vn

MÙA ĐÔNG 1934

https://thuviensach.vn

13

Tuyết rơi xuống ngập thành đống cao từ hai đến ba feet chạy dài theo mép nước giống như những đụn cát trắng khi tuyết vẫn tiếp tục rơi suốt đêm trăng mờ xuống bãi cát và trên lớp mặt sóng vỗ bập bềnh của Vịnh Little Neck. Những ý tưởng của Luca đang chạy xa miên man, bất định, và hắn hình dung đó là do tác dụng hỗn hợp của Coke và những viên thuốc an thần. Ở phút này thì hắn nghĩ về mẹ mình và ở phút tiếp theo hắn lại nghĩ về Kelly. Mẹ hắn vẫn tiếp tục dọa sẽ tự tử. Kelly thì đang mang bầu gần bảy tháng. Hắn không thường pha trộn Coke với thuốc an thần và giờ đây hắn cảm thấy như thể mình đang đi qua một giấc mơ và hắn hình dung chủ yếu là do những viên thuốc nhưng Coke (tức Coca-Cola) có lẽ cũng góp phần tác dụng, và hắn hình dung ra nơi đây trong bầu trời lạnh giá tuyết rơi đầy này và hắn đang đi dọc theo bãi cát nhìn ra vịnh, nhưng hắn đang tê cóng và hắn vẫn chưa có thể giữ cho tư tưởng mình ổn định. Vài dòng ca từ của bài "Minnie the Moocher" bỗng vang lên trong đầu hắn- *She messed around with a bloke named Smoky / She loved him, though he was cokey* (Nàng dung dăng dung dẻ với anh chàng tên là Smoky / Nàng yêu anh ta dầu anh chẳng có gì). Hắn cười rồi ngưng cười khi hắn nghe tiếng cười sằng sặc, the thé, điên dại giống như của một kẻ bị bệnh tâm thần ở gần đâu đó. Hắn vòng hai cánh tay trước ngực như thể cố giữ cho mình khỏi bay rời ra từng mảnh, và hắn đi gần hơn đến mép nước, nước sẫm màu và có sóng vỗ bập bềnh và từng đợt dâng lên, lan rộng vào bờ của làn nước sẫm màu kia có một vẻ gì hơi đe dọa và gây cảm giác bất an.

Đằng sau hắn, nơi căn nhà trang trại, Kelly đang thấy khó ở. Nàng muốn hắn đưa nàng đi bệnh viện. Cả hai đứa đều đã uống những viên thuốc an thần với Coke suốt ngày hôm đó, và bây giờ nàng muốn đi

https://thuviensach.vn

đến bệnh viện giữa cơn bão tuyết bởi vì nàng đang khó ở. Luca nhìn ra làn nước. Hắn bó người trong một chiếc áo choàng lông và mang thêm giày cao su (galoshes) bên ngoài giày thường. Một vầng trăng tròn lộ ra từ một khoảng trời không mây. Chiếc mũ fedora của hắn ướt sũng, và hắn đứng lại để vẫy tuyết ra khỏi vành mũ. Đội bóng chày Giants thắng loạt đấu và cả thành phố háo hức điên cuồng và một mùa đông khắc nghiệt ngự trị. Trời lạnh dưới không độ; hắn có thể ước lượng nhiệt độ qua cách mà không khí được cảm nhận khi hắn thở qua lỗ mũi. Hắn đã thắng lớn ở loạt đấu thế giới (World Series), đánh cá vào đội Giants sớm trong khi đội Senators còn là đội được đa số hâm mộ. Hắn vơ được khối tiền. Nhiều hơn là đám đàn em của hắn hay bất kỳ ai khác biết được, và hắn định cho mẹ hắn biết chuyện này, nhưng bà vẫn không ngừng ta thán, rền rĩ về tội lỗi của mình. Kelly cũng không ngừng kêu khóc, lải nhải, van xin. Khi nàng rên rỉ, hắn cho nàng những viên thuốc an thần. Hắn đã không ném nàng xuống biển và giờ đây cái bụng bầu của nàng đã hơn bảy tháng.

Luca nhìn thấy cái bụng tròn, trắng của mẹ mình trong con mắt tâm linh của hắn. Lúc đầu bố hắn cảm thấy kích thích. Có lần ông đã về nhà sớm, tay cầm bó hoa để tặng vợ, trước khi mọi chuyện thay đổi. Luca còn không biết chắc cái thai nhi mà Kelly đang mang đó có phải là của mình hay không, hay là của một thằng bá vơ nào khác? Mà tại sao hắn phải để tâm làm chi. Nàng ta là một cô điếm, nàng ta và toàn bộ dòng giống của nàng ta, một dòng giống những cô điếm. Có cái gì đó nơi khuôn mặt nàng, nơi thân hình nàng làm cho hắn muốn nằm kế bên nàng và ôm nàng. Ở phút giây này hắn muốn đập nàng một trận, ở phút giây tiếp theo hắn lại muốn ôm ấp vuốt ve nàng. Khi ở bên cạnh Kelly hai đứa trở nên điên rồ với thuốc gây ảo giác và Coke: những chuyện mà chúng làm cho nhau, với nhau...

Luca ngước nhìn lên bầu trời và tuyết rơi trên mặt hắn, tuyết rơi lọt vào miệng hắn. Hắn xoa xoa hai bên thái dương trong khi nước biển

https://thuviensach.vn

tràn lên bãi cát và tuyết rơi trên vịnh thành những bông tuyết, trôi dạt từ vùng tối này đến vùng tối khác, tuyết rơi đầy trời và trôi dạt khắp nơi trước khi sóng nước bập bềnh nuốt chửng chúng đi, và ánh trăng như một dãi lụa vàng phủ trên mặt vịnh. Hắn đứng bất động và thở đủ kiểu trên bờ biển và ngẫu hứng một bài *liên hoàn bất tuyệt thi* theo cái điệu "cù nhầy" như thế này:

Thoạt tiên tôi thở cái phào

Bao nhiêu phiền não ào ào tuôn ra

Tiếp theo tôi thở cái phà

Bao nhiêu phiền não mới ra lại vào

Thế rồi tôi thở cái phào

Bao nhiêu phiền não mới vào lại ra

Rồi tôi lại thở cái phà

Bao nhiêu phiền não vừa ra lại vào

.....

Bài ca "lý cù nhầy" đó giúp hắn có được "định mức khuây khỏa" (quantum of solace) trong một hồi lâu và âm thanh của sóng nước cùng gió biển giúp hắn thấy "phẻ phắn" được đôi phần, mang tâm tưởng hắn, nãy giờ trôi dạt nơi cõi mông lung vô định, trở về với mặt đất. Vịnh biển trước mặt hắn thôi không còn gây bất an và thay vì thế lại trở thành biển gọi mời. Hắn đã chán chê nhiều, nhưng vẫn có những thứ hắn còn chưa chán.

Hắn chưa ném Kelly xuống biển bởi vì hắn không muốn bỏ cái thói quen ôm nàng hàng đêm khi nàng nằm ngủ yên bên cạnh hắn, bởi vì

https://thuviensach.vn

hắn không biết tại sao, mà chỉ biết rằng hắn thèm khát nàng, nếu phải chi nàng đừng lải nhải than van và phải chi nàng đừng mang bụng bầu bảy tháng, có lẽ mọi sự đã tốt đẹp hơn, ngay dầu vẫn còn đó bà mẹ hắn với thói càu nhàu thường xuyên như một hằng số bất biến khiến những cơn nhức đầu của hắn sẽ không bao giờ dứt được và bao nhiêu chuyện lăng nhăng, nhảm nhí cứ diễn ra rồi tái diễn và lại tái tái diễn... Hắn dỡ mũ ra khỏi đầu, rũ tuyết trên vành mũ và lại đội lên, và bởi vì chẳng còn chuyện gì khác để làm, hắn bắt đầu bước đến con đường dẫn về căn nhà trang trại.

Cơn nhức đầu của Luca trở lại khi hắn bước lên đường lái xe nội bộ đến căn nhà ốp gỗ màu trắng của hắn với những cột băng nhọn đầu dài treo xuống từ máng xối, một tấm băng dài nhiều feet hình thành nơi đó. Một số những cột băng nhọn đầu còn chạm đến mặt đất. Qua những cửa sổ của tầng hầm một luồng ánh sáng màu đỏ tràn ra trên mặt tuyết, và khi Luca ngồi xổm để nhìn xuyên qua một trong những cửa sổ hẹp hắn thấy Vinnie mặc áo lót, đang xúc than đổ vào lò sưởi, và ngay cả với gió gào rít dưới những mái chìa và qua những cành trụi lá của một cây cổ thụ lớn đong đưa trên mái nhà như để bảo vệ nó, hắn có thể nghe chiếc lò sưởi nổ lách tách và gầm lên trong lúc Vinnie xúc từng xẻng đầy than đổ vào. Trong nhà bếp, đám đàn em ngồi ở bàn chào đại ca thủ lĩnh bằng cách hô lớn tên hắn khi hắn bước qua cửa chính, đập cho tuyết văng ra khỏi đôi chân và lột ra những lớp quần áo mà hắn ném vào cái giá treo đã đầy cứng. Căn phòng tỏa mùi cà phê và trứng tráng. Một anh chàng lạ, cao mảnh khảnh đứng khuấy trứng ở bếp lò, một bình cà phê đang sôi trên lò phía sau. Anh chàng này đã lớn tuổi, có lẽ độ khoảng năm mươi, mặc một áo vest màu xanh ô liu sậm, mang cà vạt cũng màu ô liu và một kim cài màu đỏ tươi nơi ve áo. Luca quan sát anh ta và Hooks nói, "Đó là Gorski, một người bạn của Eddie."

https://thuviensach.vn

Eddie Jaworski, ngồi giữa JoJo và Paulie nơi bàn nhà bếp, ra dấu xác định về hướng Luca. Một chồng tiền chất lên thành đống ở giữa bàn trong khi Eddie ngắm nghía năm lá bài mà chàng ta cầm xòe ra nơi tay trái. Nơi tay phải chàng ta cầm tờ mười đô la. "Mở ra," cuối cùng chàng ta nói. Chàng ta ném tờ mười đô vào đống tiền và tợp một ngụm rượu từ một ve nhỏ bằng bạc để bên mình, cùng với một chồng tiền mặt xếp ngay ngắn.

Vinnie từ tầng hầm đi lên, vừa cởi áo sơ mi. "Chào ông Chủ," hắn chào Luca. Hắn ngồi xuống kế bên Hooks. Gorski, tay cầm một đĩa thịt xông khói với trứng rán, tay kia cầm nĩa, đến từ bếp lò và đứng sau Eddie.

Hooks và Eddie đang đối đầu nhau nơi ván bài. Hooks xướng và mở ra hai mươi, và Eddie lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Ba Lan.

Luca tu một ngụm dài từ một chai Scotch ở trước mặt Hooks. "Nghỉ chơi," hắn nói mà không nhắm riêng đến một ai, và rồi hắn để Eddie nhìn trừng trừng một cách khích động vào mấy quân bài của mình và đi lên gác, về phòng ngủ. Hắn liếc nhìn vào đồng hồ. Lúc đó là sau mười giờ đêm một tí. Trên đường lên gác, hắn dừng lại và nhìn ra cửa sổ sảnh lớn, nơi đó một dãy những cột băng nhọn đầu che phủ một phần tầm nhìn ra con đường lái xe và cây cối cùng những đống tuyết trên đường. Luca cảm thấy như thể mình đang xem phim. Đó là một cảm giác kỳ quặc và hắn không ưa cảm giác đó khi nó xảy đến và dường như nó đang xảy đến càng lúc càng nhiều. Giống như thể mọi thứ bên ngoài hắn đang diễn ra trên một màn hình xi-nê và hắn đang ra ngoài đến một nơi tối mò nào đó, nơi khán thính giả ngồi, nhìn xem mọi thứ. Hắn đã chờ trước cửa sổ với cái đầu đau nhức bưng bưng, và hắn cố xua đi cái cảm giác xem xi-nê và khi cảm giác đó vẫn không rời đi, hắn bước tiếp phần cầu thang còn lại để về phòng ngủ. Hắn thấy Kelly nhợt nhạt và xộc xệch rối xù, tấm ra ẩm ướt và dính máu, bị đùn xuống cuối giường.

https://thuviensach.vn

"Luca". Kelly nói. "Vỡ nước ối rồi. Em bé sắp ra đời."

Luca gần như không thể nói ra lời nào. Nàng thốt ra mấy lời, ngưng lại, thở, thốt ra tiếp mấy lời. Luca kéo một tấm ra che khối u trắng trên bụng nàng. "Em chắc không?" hắn hỏi. "Vậy là còn quá sớm."

Kelly gật đầu. "Em cần đến bệnh viện."

Trên cái bàn đêm kế bên Kelly, lọ thuốc mà hắn để lại cho nàng trống rỗng. "Em uống hết bao nhiêu viên?" hắn hỏi, chỉ vào cái lọ.

"Em không biết," nàng nói, và nhìn lãng đi.

Luca lấy một lọ thuốc khác khỏi túi áo jacket và lắc lấy ra hai viên vào lòng bàn tay. "Này," hắn nói, chỉ mấy viên thuốc cho nàng. "Uống thêm vài viên nữa."

Kelly đẩy tay hắn ra. "Luca," nàng nói, cố gắng để nói ra mấy lời. "Em bé sắp ra đời. Anh phải đưa em đi bệnh viện ngay."

Luca ngồi kế bên nàng trên giường. Hắn chạm vào vai nàng.

"Luca," Kelly nói.

Nhỏ giọng thôi, như nói với chính mình, Luca nói, "Im đi, Kelly. Dầu em là gái đĩ nhưng ta vẫn sẽ chăm sóc cho em."

Đôi môi Kelly mấp máy nhưng không một âm thanh nào thoát ra. Đôi mắt nàng nhắm nghiền và nàng có vẻ như đang rơi vào giấc ngủ.

Luca bắt đầu đứng lên khỏi giường nhưng ngay khi hắn nhấc thân mình lên khỏi nệm, Kelly nhào tới hắn, bấu vào cánh tay hắn, kéo hắn trở lại. "Anh phải đưa em đi bệnh viện!" nàng chu chéo. "Con sắp lọt ra rồi!"

https://thuviensach.vn

Luca, sửng sốt, giật mạnh cánh tay khỏi vuốt bấu của Kelly và đẩy nàng xuống nệm. "Đồ điếm thối điên dại!" hắn bực mình văng tục. "Ta đã nói là ta sẽ lo cho mi mà!" Hắn nhấc điện thoại từ cái bàn đêm lên, định ném nó vào mặt nàng – nhưng rồi đặt xuống lại, bỏ đi khỏi phòng trong khi nàng cứ gọi tên hắn mãi, nhưng yếu dần.

Trong nhà bếp, một giọng da đen khàn khàn vang ra từ chiếc radio, hát bài "Goodnight, Irene." Các chàng trai chung quanh cái bàn - đàn em của hắn và hai anh chàng Ba Lan - tất cả đều yên lặng, nghiên cứu nước bài hay nhìn trừng trừng vào mặt bàn. Trong tầng hầm, lò sưởi rồ lên răng rắc và các bộ tản nhiệt tỏa hơi nóng ra khắp phòng. Luca lấy chiếc áo choàng lông thú khỏi giá treo. "Vinnie," hắn nói. "Chúng ta ra ngoài một lát".

Vinnie nhìn lên từ những quân bài của mình. "Thưa ông Chủ," hắn muốn nấn ná. "Ngoài đường bây giờ tuyết rơi lạnh buốt mà ông Chủ đi đâu."

Luca lặng yên đéo thèm trả lời, đội mũ lên, đi ra đường lái xe nội bộ và đứng chờ. Những đám mây đã che khuất vầng trăng, và chung quanh hắn tất cả đều tối tăm với gió và tuyết đang rơi xuống được nhìn thấy trong ánh sáng hắt ra từ nhà bếp. Hắn bóp sống mũi và dỡ mũ ra. Hắn bước ra gió và để gió thổi trên trán mình và lùa vào tóc mình. Hắn hy vọng thời tiết buốt giá sẽ làm tê cóng cơn nhức nhối. Trong con mắt tâm linh của mình, hắn thấy cái bụng trắng của Kelly trên những tấm ra vấy máu. Một luồng hơi nóng chạy qua người hắn và hắn đã nghĩ có lẽ mình phải quỳ xuống, nhưng rồi hắn vẫn đứng yên, đối mặt với cơn gió, và cảm thức kia rồi cũng qua đi. Đằng sau hắn, cánh cửa nhà bếp mở ra và Vinnie bước ra khỏi căn nhà trang trại, xoa hai lòng bàn tay vào nhau và đứng nghiêng người cho bớt sức cản gió. Hắn hỏi, "Thưa ông Chủ, chúng ta đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Luca nói, "Có một cô đỡ sống trên Đại lộ Số Mười. Chú mày biết ta chỉ ai không?"

"Dạ biết," Vinnie nói. "Đó là Filomena. Bà ấy đỡ đẻ cho một nửa trẻ con người Ý nơi thành phố này."

Luca nói, "Đấy là nơi chúng ta đi đến," và hắn bước vào bóng tối hướng đến chiếc xe.

Ánh sáng tràn ra dọc theo phía đầu tấm chăn của Michael, nơi cậu ta đã kéo nó qua đầu mình. Cậu ta nằm co lại dưới tấm chăn, đọc sách nhờ ánh đèn flashlight. Bên kia phòng đối diện Michael, trong một giường đơn đối xứng, Fredo nằm nghiêng một bên, đầu gối lên một tay và nhìn tuyết rơi trong ánh đèn đường bên kia cửa sổ phòng ngủ của chúng. Fredo căng tai để nghe một bài hát từ radio nhưng chỉ nghe lõm bõm tiếng được tiếng mất. "Này, Michael," Fredo nói, khẽ khàng thôi, bởi vì cả hai đứa đều được cho là đang ngủ. "Em đang làm gì đấy?"

Michael, sau một lúc, trả lời, "Đọc sách."

"Ối dào! Lúc nào cũng đọc!" Fredo nói, "lúc nào em cũng đọc, để làm gì thế? Em sắp hóa ra là... nhà trí thức rởm đấy!"

"Ngủ ngoan đi, Fredo."

"Em cũng nên ngủ ngoan đi, chú em bé bỏng," Fredo nói. "Với tuyết giăng mù mịt thế này có thể ngày mai chúng ta sẽ không đi học được đâu."

Michael tắt đèn flashlight và kéo chăn xuống. Cậu ta cũng nằm nghiêng, đối diện Fredo. "Tại sao anh chẳng chịu quan tâm đến chuyện học hành?" cậu hỏi. "Anh không muốn lập thân sao?"

https://thuviensach.vn

"Câm mồm đi, nhóc tì," Fredo nói. "Đừng lên mặt ông cụ non dạy đời anh mày."

Michael để quyển sách lịch sử lên sàn nhà bên cạnh giường và đặt đèn flashlight lên trên đầu quyển sách. "Bố đã đưa em đến Tòa Đô chính để gặp Chủ tịch Hội đồng Thành phố Fischer," cậu nói, và cậu nằm ngửa trở lại trên giường. "Ông Chủ tịch dẫn em đi tham quan một vòng Tòa Đô chính," cậu thêm, và ngước nhìn lên trần.

"Ta biết hết về chuyện này rồi," Fredo nói. "Bố có hỏi ta là có thích đi cùng không."

"Thế à?" Michael nói. Cậu ta quay lại đối mặt Fredo. "Và anh không muốn đi?"

"Ta thèm đi tham quan Tòa Đô chính làm quái gì?" Fredo nói giọng khinh khỉnh. "Ta đâu cần lên mặt trí thức rởm."

"Em muốn học hỏi và rèn luyện để trở thành một trí thức chân chính chứ không phải để lên mặt trí thức rởm đâu. Anh đã nhầm về em anh quá rồi đấy!"

"Ờ, xin lỗi ông tri thức chân chính. Tôi cũng chống mắt lên chờ xem rồi ông chân chính đến cỡ nào," Fredo nói. "Còn ta sẽ đi làm việc cho bố khi ta thôi học. Ta sẽ khởi đầu như một người chào hàng hoặc làm việc gì đại khái như thế. Sau đó rồi nghề dạy nghề, với sự hướng dẫn của Bố, với những bài học thực tế từ trường đời ta sẽ càng ngày càng thạo việc hơn và ta sẽ làm ra khối tiền."

Ở tầng dưới, một tràng cười tuôn ra từ chiếc radio. Cả Fredo và Michael đều quay nhìn vào cửa chính, làm như họ có thể thấy được cái gì mà buồn cười đến thế. Michael nói, "Tại sao anh lại muốn làm việc cho Bố, hở Fredo? Anh không muốn làm cái gì khác cho chính mình sao?"

https://thuviensach.vn

"Ta sẽ làm cái gì đó riêng phần mình," Fredo nói, "chỉ là ta cũng sẽ làm việc cho Bố. Tại sao hỏi ta thế. Mỗi người có một chí hướng mà. Còn chú muốn làm gì, hở siêu sao?"

Michael luồn hai tay của mình xuống dưới đầu khi một cơn gió giật mạnh luồn vào nhà, đập leng keng vào kính cửa. "Em không biết," cậu ta nói, để trả lời câu hỏi của Fredo. "Em quan tâm đến chính trị. Em nghĩ em có thể sẽ là một đại biểu Quốc hội hay ngay cả là một Thượng nghị sĩ."

" *V'fancul* ," Fredo thì thầm. "Sao không thể là Tổng thống?"

"Ờ nhỉ!" Michael nói, "Tại sao không?"

"Bởi vì bạn là người Ý," Fredo bắn trả. "Chú không biết gì sao?"

"Người Ý thì đã sao nào?"

"Nghe này, bồ tèo," Fredo nói, "chưa từng có người Ý nào làm Tổng thống Hoa kỳ và sẽ không bao giờ có. Không *bao vờ!* "

"Tại sao không chứ?" Michael nói. "Tại sao sẽ không bao giờ có người Ý làm Tổng thống Mỹ hở, Fredo?"

" *Madon!* " Fredo nói. "Này Michael! Ta có luận chứng và sự kiện cho chú em nắm bắt và suy diễn. Họ gọi chúng ta bằng những từ miệt thị như *wops, guineas, dagos* đúng không nào? Và chú hiểu chứ? Và người Ý chúng ta, kể cả Bắc, Nam và Sicily chiếm chưa đến sáu phần trăm dân số nước Mỹ. Trong khi bọn WASPs chiếm đến gần bảy mươi phần trăm và bọn Da đen cũng gần khoảng mười lăm phần trăm. Với tương quan lực lượng như thế mà mơ một người Ý thành Tổng thống Hoa kỳ quả là chuyện... xây lâu đài trên bãi cát!"

"Vẫn được đấy! Kinh đô cờ bạc Las Vegas với bao nhiêu những khách sạn xa hoa lộng lẫy có kém gì các lâu đài vua chúa, chẳng mọc

https://thuviensach.vn

lên trên sa mạc Nevada đó sao?" Michael đáp lời. "Chúng ta đã có một Thị trưởng người Ý. Dân chúng yêu mến ông ấy."

"Cần lưu ý là," Fredo nói, nghiêng người ra khỏi giường về phía Michael, "Lão LaGuardia ấy là người Napoli chứ không phải ở Sicily, như chúng ta. Và tiếp nữa là lão ta sẽ chẳng bao giờ trở thành Tổng thống."

Lúc đó Michael đành nín. Sau một hồi, radio dưới nhà tắt đi và bố mẹ chúng tắt hết đèn trong nhà, đi lên các bậc cầu thang về phòng ngủ. Má, như thường lệ, đi vào phòng chúng, lầm bầm điều gì đó trong hơi thở, mà Michael cho là một bài kinh ngắn, và rồi khép cửa trở lại. Sau đó, lại thêm một thời gian nữa trôi qua trong lúc Michael nghe tiếng gió giật gào rú và đập vào các cửa sổ. Cậu đoán chừng Fredo đã ngủ, tuy vậy cậu vẫn nói, "Có lẽ anh nói đúng đấy, Fredo à. Có lẽ một người Ý sẽ không bao giờ làm Tổng thống Mỹ được."

Khi Fredo không trả lời, Michael nhắm mắt và cố dỗ giấc ngủ.

Một lát sau giọng Fredo, từ trong bóng đêm phát ra dịu dàng, có phần buồn ngủ. "Này, Michael," cậu ta nói. "Em là đứa thông minh tài trí. Em muốn mơ làm Tổng thống, tại sao không?" Rồi chàng ta lại yên lặng một lát trước khi thêm lời, "Và nếu như... mộng lớn không thành, em vẫn có thể trở về làm việc cho Bố."

"Cám ơn anh," Michael nói. Cậu ta nằm sấp người lại nhắm mắt, và chờ giấc ngủ.

Hooks rửa hai tay vào một bát nước ấm trong lúc Filomena, ngồi ở chân giường Kelly, đong đưa đứa con sơ sinh trong tấm vải trắng mỏng. Các chàng trai vẫn còn chơi bài trong nhà bếp và những tiếng cười hay những tiếng la hét vì thích thú hay giận dữ của chúng làm nền cho tiếng rên rỉ của Kelly và luồng hơi rít lên xì xì trong các bộ tản nhiệt trong lúc cái lò sưởi bằng sắt đã cũ nơi tầng hầm gầm lên và

https://thuviensach.vn

khốn khổ vật vã để làm cho căn nhà được sưởi ấm. Bên ngoài, gió tiếp tục rú rít, hú gào suốt đêm, mặc dầu tuyết đã ngừng rơi một lúc trước đó. Vinnie và Luca phải mất nhiều giờ để đón Filomena ở thành phố và mang bà ta về Long Island, và sau đó nhiều giờ trôi qua trong khi Felomena đỡ đẻ cho Kelly và trước khi đứa bé ra đời và giờ đây đêm đã khuya lơ khuya lắc. Felomena đã nổi giận kể từ khi bà ta thấy Kelly nằm trên chiếc giường lớn của Luca, trông như đã chết một nửa, đôi mắt như có mây mờ che phủ, thân hình như gầy tọp lại so với cái bụng cao, to ngồn ngộn. Bà ta nhìn Kelly và ném một cái liếc mắt giận dữ vào Luca nhưng hình như hắn chẳng thèm để ý. Hắn bảo Hooks ở lại phụ giúp cho bà rồi hắn bỏ đi qua nhà bếp chơi bài, và ngay khi hắn vừa khép cánh cửa lại phía sau mình, Filomena đã chửi rủa hắn bằng tiếng Ý. Khi kết thúc tràng chửi rủa bà ta quay sang Hooks và bắt đầu tuôn ra những lệnh lạc để huấn luyện cho chàng ta một khóa "phụ tá đỡ đẻ" cấp tốc! Bà ta là một phụ nữ lùn mập, có lẽ chỉ mới độ ba mươi, nhưng với một vẻ gì của... người từ thiên cổ, khiến chừng như bà đã có mặt trên trái đất từ thuở hồng hoang của thời gian!

Khi Felomena ngưng đong đưa đứa bé, bà ôm nó lên ngang ngực và kéo một tấm chăn lên đến tận cằm Kelly. Quay sang Hooks bà nói, "Cả mẹ lẫn con đều phải đi bệnh viện hoặc là phải cùng chết cả." Bà nói câu đó một cách bình thản, và rồi tiến lại gần sát bên Hooks, đứng chạm chân với chàng ta và lặp lại câu đó.

Hooks chạm vào cánh tay bà và bảo bà hãy đợi. Chàng ta đi xuống nhà bếp, thấy Luca đang ngồi lui ra khỏi bàn với một chai whiskey để trong lòng, nhìn những người khác chơi một ván bài. Mọi người đều xỉn cả rồi. Trước mặt Luca, một chồng giấy bạc bị ướt nước được chất bên cạnh một ly whisky vỡ. Vinnie và Paulie đang cười chuyện gì đó, trong khi hai anh em Poles và JoJo, còn đang cầm bài và nghiên cứu. "Luca", Hooks nói, và giọng chàng ta yêu cầu Luca đứng cách xa cái bàn để chàng ta có thể nói riêng với hắn đôi lời.

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Luca trả lời, mắt nhìn vào ly rượu vỡ và đống tiền giấy bị ướt. Khi Hooks không nói gì Luca quay sang đối mặt chàng ta.

Hooks nói, "Em bé đã ra đời. Filomena muốn gặp ông."

"Bảo mụ ấy mang nó xuống đây."

Hooks nói, "Không, nghe này Luca"

Luca gọi lên cầu thang, "Filomena! Mang cái của nợ đó xuống đây!" Hắn cầm chai whiskey nơi cổ chai và đập vỡ nó nơi cạnh bàn, làm bắn đi một cơn mưa whiskey và mảnh thủy tinh vỡ lên mấy tay chơi kia. Hai anh em nhà Poles vừa nhảy lui vừa chửi thề, trong khi JoJo, Vinnie và Paulie lùi ra khỏi bàn nhưng vẫn ngồi trên ghế. Anh em nhà Poles trông như chết điếng. Mắt của chúng đi từ Luca đến đống tiền của mình giờ đây bị ướt đẫm với whiskey.

Đằng sau họ, Filomena xuất hiện ở chân cầu thang, ôm chặt đứa hài nhi nơi ngực bà.

Luca bảo anh em nhà Poles lấy phần tiền của chúng và cút đi. Quay sang Filomena hắn nói, "Mang thứ của nợ kia xuống dưới tầng hầm và ném nó vào lò lửa, hoặc mang nó lại đây" - hắn cầm chai rượu đã bị đập vỡ lên – "và để ta cắt cổ nó cũng được. Chọn kiểu nào tùy thích, nhưng nhanh nhanh lên, đừng để ta phát bực!"

Gorski Pole, anh chàng cao và lớn tuổi hơn, nói, "Nào, đợi một phút đã," và chàng ta rảo bước quanh bàn về phía Luca trước khi dừng lại.

Luca nhìn lom lom Gorski, nói với mọi người mà như không nói với ai cả, "Một lũ nhát gan!"

Gorski cười phá ra, như thể cuối cùng chàng ta hiểu ra trò đùa và nói, "Thật ra ông sẽ không làm hại đứa bé đâu."

https://thuviensach.vn

Luca nói, "Lấy phần tiền của ngươi đi và xin mời đi chỗ khác chơi!"

Eddie Jaworski, chàng Ba Lan em, nói, "Vâng ạ," và nhanh chóng đến vơ các tờ bạc cho vào túi. Gorski, sau một giây lưỡng lự, đi theo cậu em, vù.

Quay sang cậu em Eddie, Gorski còn vớt vát chút hy vọng mong manh, "Ông ấy không thực sự muốn làm hại một đứa bé sơ sinh đâu nhỉ."

"Mấy người nữa," Luca rống lên với đám đàn em. "Tất cả các người, cút xéo!"

Filomena, ôm chặt đứa bé, đứng tựa lưng vào tường và quan sát trong lúc mọi người, ngoại trừ Hooks và Luca, lấy phần tiền của mình, rút người vào những bộ quần áo dày cộm và rời căn nhà trang trại. Mỗi lần cánh cửa mở ra một luồng gió lạnh buốt mở đường vào trong bếp. Filomena bao bọc đứa bé bằng tấm khăn san của mình và ôm nó chặt hơn, cố gắng che chở nó khỏi giá lạnh.

Khi phần còn lại của những tay chơi bài đã đi hết, Hooks nói với Luca, "Ông chủ. Hãy để tôi mang họ đến bệnh viện."

Luca vẫn ngồi yên, nắm cổ chai whiskey đã vỡ. Hắn nhìn Hooks như thể đang cố định vị anh chàng này. Hắn nháy mắt và gạt một dòng mồ hôi khỏi trán. Nhìn vào Filomena hắn hỏi, "Mụ có nghe ta nói không? Mang cái thứ quái đó xuống tầng hầm và ném nó vào lò lửa, hoặc là mang nó lại đây và để ta cắt cổ nó."

Filomena nói, "Bé ra đời quá sớm. Ông nên mang bé đến bệnh viện." Bà nói như thể bà chưa hề nghe bất kỳ điều gì Luca vừa nói. Bà còn thêm. "Cả người mẹ nữa. Cả hai."

https://thuviensach.vn

Khi Luca đứng lên từ ghế ngồi với chai rượu vỡ trong tay, Filomena nói, những lời nói như tự động tuôn ra một mạch khỏi miệng bà, "Đây là con ông, bé sinh non tháng, hãy đưa bé tới bệnh viện, cùng với mẹ bé." Bà ôm chặt đứa bé và ấn sát lưng mình vào tường.

Luca tiến lại gần hơn đến Filomena. Khi hắn đang lắc lư phía trên bà, lần đầu tiên hắn nhìn xuống cái đống đong đưa trong đôi tay bà. Hắn nâng chai whiskey tới cằm mình, và Hooks bước đến giữa hắn và Filomena, đặt một tay lên ngực Luca.

"Ông Chủ " Hooks nói.

Với tay trái, Luca tung một cú đấm thẳng, nhanh khiến Hooks choáng váng làm chàng ta đứng thẳng lên trong khi hai cánh tay rớt xuống hai bên hông như hai quả cân. Luca chuyển cái chai qua tay trái, ngửa người ra sau, dồn sức nặng vào tay phải và tống hết sức vào đầu Hooks.

Hooks ngã xuống như người chết, tiếp đất bằng lưng với hai cánh tay rơi xuống mỗi bên.

" *Madre di Dio"* (Lạy Mẹ Chúa Trời!) Filomena thốt lên.

Luca nói, "Ta nói với mụ một lần nữa, và nếu mụ không làm điều ta bảo, ta sẽ cắt cổ mụ từ tai này đến tai kia đấy. Đem cái thứ quái gở đó xuống tầng hầm và ném vào lò lửa."

Filomena run bắn người, mở một lớp tã lót quấn quanh đứa bé, để lộ ra khuôn mặt nhỏ xíu nhăn nheo của nó và một khoảng ngực nhỏ. Bà chỉ nó cho Luca. "Nếu ông là cha, hãy nhận nó. Nó là con ông mà."

Luca nhìn vào đứa bé, mặt hắn vô cảm. "Có thể ta là cha nó," hắn nói, "nhưng cũng chẳng thành vấn đề. Ta không thích một mống nào của cái giống đó sống sót."

https://thuviensach.vn

Filomena lộ vẻ bối rối. "Này đây," bà lại nói, chìa cho Luca đứa bé, "ông giữ nó đi."

Luca bắt đầu giơ cao cái chai vỡ và rồi dừng lại. "Ta không muốn giữ nó," hắn nói, và hắn túm lấy Filomena từ sau gáy và đẩy bà một cách thô bạo qua nhà bếp, xuống các bậc thang để đến tầng hầm nơi đó lò sưởi đang réo ầm ầm và tỏa ra một quầng hơi nóng. Tầng hầm tối om và hắn kéo Filomena vào còn cách lò lửa có vài bước và rồi buông bà ta ra trong khi hắn mở cửa lò. Một luồng hơi nóng dữ dội và luồng ánh sáng đỏ rực bắn ra từ đống than hồng.

"Ném nó vào," Luca ra lệnh.

"Không," Filomena nói. " *Mostro!"* (Quái vật/ Quỉ dữ) Khi Luca kề cái chai vỡ vào cổ bà, bà đưa đứa bé cho hắn. "Nó là con ông," bà nói. "Ông muốn làm gì nó thì làm."

Luca nhìn vào lò lửa và rồi lại nhìn Filomena. Trông bà không còn giống người phụ nữ mà hắn đã đón ở Đại lộ Số Mười mấy giờ trước đó. Hắn không nhận ra bà. "Mụ phải làm điều ta bảo," hắn nói.

Filomena lắc đầu, và rồi lần đầu tiên, lệ dâng lên mắt bà.

"Ném nó vào lò lửa," Luca nói, "và ta sẽ tha thứ cho mụ. Nếu mụ không làm thế ta sẽ cắt cổ mụ rồi ném cả hai vào."

"Ngươi đang nói gì thế?" Filomena hỏi. "Ngươi điên rồi." Rồi bà khóc và trông bà như thể bà bỗng đạt đến một nhận thức khủng khiếp. Bà nói, "Ôi, Lạy Mẹ Chúa Trời, ngươi đã điên rồi."

"Ta đéo có điên," Luca nói. Hắn kê phía gãy lởm chởm của chai whiskey vào cổ Filomena và lặp lại những gì hắn đã nói trước đó. "Ta không muốn một mống nào của cái giống đó sống sót. Ta không điên. Ta biết chuyện ta làm."

https://thuviensach.vn

Khi Filomena nói, "Không, ta không làm chuyện đó," Luca nắm tóc bà và kéo bà vào luồng hơi nóng thoát ra từ cửa lò mở ra. "Không!" Filomena nói. Bà vùng vẫy trong móng vuốt của hắn, cố bảo vệ mình khỏi hơi nóng, và rồi bà cảm nhận cạnh lởm chởm của chai whiskey kề sát cổ bà, và một lát sau đứa bé không còn trong tay bà nữa. Đứa bé đã biến mất và chỉ còn bà và Luca và ánh sáng đỏ rực của lò lửa và bóng tối vây quanh.

* * *

Hooks nghiêng người trên bồn rửa nhà bếp, lấy nước vỗ vào làn da quanh hàm và má. Chàng ta đã đến mấy giây trước đó và vấp vào cái bồn rửa và giờ đây chàng ta nghe tiếng bước chân trên cầu thang tầng hầm và một người phụ nữ mà chàng đoán là Filomena đang thổn thức. Chàng vỗ nước lên mặt và lùa những ngón tay ướt nước vào tóc, và khi chàng xoay quanh, Luca ở đằng sau chàng, tóm lấy gáy Filomena như thể bà ta là một con búp bê và sẽ đổ sụp xuống đất nếu như hắn buông bà ra.

"Vì Chúa! Luca à," Hooks kêu lên.

Luca thả Filomena vào một cái ghế ở đó bán thân trên của bà đổ sụp và gấp lên hai chân trong lúc bà ôm trán và khóc nức nở. "Trả mụ ta về nhà," hắn nói với Hooks và hắn bắt đầu bước lên cầu thang. Trước khi biến đi hắn quay lại với Hooks và nói, "Luigi... " Hắn do dự và vuốt tóc ra sau, khỏi mặt mình. Trông hắn có vẻ như hắn muốn nói điều gì đó với Hooks nhưng không thể tìm ra những lời thích hợp. Hắn ra dấu về phía Filomena và nói, "Trả cho mụ ta năm ngàn." Hắn thêm, "Chú mày biết tiền ở đâu rồi," và sau đó hắn tiếp tục bước lên cầu thang.

Luca thấy Kelly nằm bất động trên giường, đôi mắt nhắm nghiền và hai tay duỗi ra hai bên. "Kelly," hắn kêu lên, và ngồi trên nệm, kế

https://thuviensach.vn

bên nàng. Bên dưới, cửa nhà bếp mở ra và rồi khép lại và một lát sau có tiếng động cơ xe hơi nổ máy. "Kelly," Luca kêu lớn hơn. Khi nàng không thức dậy, hắn soài người ra bên cạnh nàng và lấy tay sờ vào mặt nàng. Hắn biết nàng đã chết ngay khi những ngón tay của hắn chạm vào da nàng nhưng hắn vẫn áp tai vào ngực nàng và lắng nghe thử có còn nhịp tim đập hay không. Hắn không nghe thấy gì và trong nỗi yên lặng đó một cơn cảm xúc lạ lùng trào dâng lên trong lòng hắn và hắn nghĩ, thoáng trong một giây, rằng mình có thể... khóc! (Tội nghiệp chưa? Một con quái vật mà còn có thể khóc, quả là... thấy thương!) Nhưng đấy mới chỉ là một " *sát na* " trong ý nghĩ thôi chứ hắn đời nào thèm khóc! *Anh hùng lưu huyết bất lưu lệ!* Hắn đã thôi không thèm khóc... nữa làm gì kể từ khi hắn nhận ra rằng mình là một đứa con trai. Và đã là con trai thì phải "mạnh mẽ, cứng rắn, quả quyết và không loại trừ phải tàn nhẫn, khốc liệt khi cần thiết!" Hắn không cần phải tự nhủ mình điều ấy mà bản chất hắn vốn đã là như thế lại còn được tôi luyện bởi cuộc sống sớm lăn lộn chốn giang hồ gió tanh mưa máu nên tâm hồn hắn đã trở thành chai sạn, lì lợm và phi nhân tính hóa triệt để!

Khi xưa, lúc còn là nhóc tì hắn thường bị ông bố quái dị "dạy dỗ" bằng những trận đánh đấm đá đạp đến *lên bờ xuống ruộng* tối tăm mặt mũi buộc hắn phải *mặt mày mếu máo mắt mũi mù mịt* . Nhưng rồi một ngày hắn đã quyết định loại trừ cái nguyên nhân kia (bằng một cú xà beng nện hết sức vào đỉnh đầu lão " quái dị" vốn là "ông cụ thân sinh" của tay quái vật Luca Brasi ta đây). Thế là, kể từ độ ấy, Luca này không bao giờ khóc nữa - và vì thế cơn trào dâng cảm xúc bất chợt kia, dầu chỉ thoáng qua thôi, cũng là một cái gì... *lãng òm,* làm nhột nhạt tâm trí, làm thân xác hắn cứng lại, nhức buốt đau đớn, nên hắn vội xua đi. Từ trong túi áo hắn rút ra một lọ thuốc đầy nhóc, trút ra một bụm đầy, tống hết vào mồm và đẩy xuống bao tử với sự trợ giúp của một ngụm whiskey từ một chai nhỏ trên bàn kế bên giường. Hắn đứng lên và nuốt gọn phần thuốc còn lại và cũng nhờ whisky làm

https://thuviensach.vn

trôi chúng xuống bao tử. Hắn tìm thấy một chai khác trong túi áo jacket với một cuộn tiền. Chỉ còn lại độ mươi viên nhưng hắn cũng... *chơi mầy luôn* và rồi lại nằm xuống bên cạnh nàng Kelly. Hắn để cánh tay mình dưới cánh tay nàng và kéo nàng lên để đầu *em* nằm trên ngực *anh. Chàng* nói nựng *nàng,* " Ngủ ngoan nhe, khuôn mặt búp bê. Hãy để hai linh hồn chúng ta lên đôi cánh mộng để cùng bay về phương trời viễn xứ nhe em!" Tình chưa?! Tình thấy ớn luôn!

.....&.....
..

https://thuviensach.vn

14.

R ichie Gatto lái chiếc Essex của Vito chầm chậm xuống phố Chambers trên đường đến Tòa Đô chính. Bên ngoài, thời tiết trong và lạnh. Những đống tuyết để lại từ cơn bão vừa qua đã gom góp bụi bặm khi chúng cứng lại thành một rào cản thấp giữa lòng đường và lề đường. Phía sau chiếc Essex, ngồi giữa Vito và Genco, Michael nói chuyện một cách hào hứng về tòa đô chính.

"Pop," Michael nói, "bố có biết rằng Abraham Lincoln và Ulysses S.Grant cả hai đều được đặt ở Tòa Đô chính?"

"Ulysses S. Grant là ai vậy?" Genco hỏi. Ông ngồi sát cửa hông với một tay đè lên bụng, như thể có cái gì làm tổn thương ông ở nơi đó, tay kia ông cầm cái vành của chiếc mũ derby màu đen, chiếc mũ nằm trên đầu gối ông.

"Tổng thống thứ mười tám của Hiệp chủng quốc," Michael nói. "Từ 1869 đến 1877. Tướng Lee đã đầu hàng tướng Grant ở Appomattox để chấm dứt cuộc Nội Chiến."

"Ố," Genco nói, và ông nhìn vào Michael như thể cậu là... người Sao Hỏa!

Vito để một tay lên đầu gối Michael. "Chúng ta đến nơi rồi," ông nói, và ông chỉ qua cửa hông xe đến cái mặt tiền bằng cẩm thạch bóng loáng của Tòa Đô chính.

"Wou!" Michael reo lên, "hãy nhìn những bậc thang kia kìa."

Vito nói, " Ngài Đại biểu Thành phố Fischer đứng đón chúng ta kìa."

https://thuviensach.vn

Richie, thấy bóng dáng ông đại biểu, liền cho chiếc Essex vào chỗ đỗ xe phía trước cửa vòm ở giữa.

Michael mặc bộ com lê màu xanh nước biển, với sơ mi trắng và cà vạt đỏ và Vito nghiêng người qua cậu để kéo thẳng cà vạt của cậu ra và chỉnh sửa nút thắt cà vạt cho tươm tất ngay giữa cổ áo. "Sau khi ông đại biểu dẫn con đi tham quan," ông nói, " một trong những phụ tá của ông sẽ đánh xe đưa con về nhà. " Ông rút ra ví tiền từ túi trong áo jacket, lấy một tờ năm đô la đưa cho Michael. "Con sẽ không cần đâu," ông nói, " nhưng luôn luôn con nên có một ít đô la trong người khi con ra khỏi nhà. *Capisc'?"* (Hiểu chứ?)

" *Si,* " Michael đáp. "Cám ơn Bố."

Phía trước các bậc thềm của tòa đô chính, Đại biểu Fischer đứng chờ với đôi tay chống hai bên hông và một nụ cười rộng mở trên khuôn mặt. Ông ta ăn mặc tinh tươm với bộ com lê màu nâu sáng, với áo sơ mi cổ cao, thắt cà vạt màu vàng tươi, cài một hoa cẩm chướng vàng nơi ve áo. Mặc dầu trời lạnh, ngay cả trong ánh nắng trong trẻo, ông vẫn để áo khoác nơi cánh tay. Ông là một chàng trung niên hơi thấp người nhưng chắc khỏe, với những lọn tóc màu vàng sáng lộ ra quanh gờ của chiếc mũ fedora.

Michael mặc áo khoác vào và theo bố ra khỏi xe, đi ngang qua một lề đường rộng nơi vị đại biểu đang bước về phía họ với một tay đưa ra để sẵn sàng cho cái bắt tay.

"Đây là con trai út của tôi, Michael," Vito nói, sau khi bắt tay ông đại biểu và trao đổi những lời chào hỏi. Ông để tay quanh vai Michael. "Cháu nó rất biết ơn lòng hào hiệp của ông, thưa Ông Đại biểu."

Vị đại biểu đặt cả hai tay lên hai vai Michael và "coi tướng" cậu. Quay sang Vito ông nói, "Ông có cậu con xinh trai ghê, ông Corleone

https://thuviensach.vn

à." Với Michael ông nói, "Bố cậu có nói với ta là cậu quan tâm tìm hiểu về chính quyền. Có đúng thế không, cậu trẻ?"

"Vâng, thưa ông, đúng thế," Michael chững chạc đáp.

Vị đại biểu cười và vỗ vào lưng Michael. "Chúng tôi sẽ chăm sóc chu đáo cậu ấy," ông nói với Vito, và thêm, "Này, Vito. Ông và gia đình ông nên tham gia cùng chúng tôi trong cuộc diễu hành "trách nhiệm công dân" mà chúng tôi dự định tổ chức vào mùa Xuân. Ông Thị trưởng sẽ có mặt ở đó, tất cả các đại biểu thành phố, những thế gia vọng tộc của New York... " Với Michael ông nói, "Tôi nghĩ có lẽ cậu thích đi trong một cuộc diễu hành như thế, phải không, cậu trẻ?"

"Vâng, tất nhiên rồi," Michael nói, và cậu ngước nhìn lên Vito, chờ ông tán đồng.

Vito đặt một tay lên sau gáy Michael. "Chúng tôi thích tham gia vào sự kiện trọng đại đó lắm."

"Tôi sẽ cho gửi thiệp mời đến ông ngay," Fisher nói. "Các cô con gái của tôi đều bận như những con ong lo tổ chức chuyện đó."

Michael hỏi, "Mọi người có thể tham dự diễu hành được không? Cả gia đình?"

"Chắc chắn là được chứ!" vị đại biểu nói. "Đó chính là ý tưởng chủ đạo. Chúng ta sẽ chứng tỏ cho những phần tử khuynh đảo, những kẻ vô chính phủ và những kẻ chống đối linh tinh rằng đây là một thành phố Mỹ tốt và chúng ta ủng hộ chính quyền của chúng ta"

Vito mỉm cười như thể có điều gì mà vị đại biểu nói đặc biệt làm ông vui thích. "Tôi phải đi bây giờ đây." Ông chìa tay ra cho Fisher. Với Michael, ông nói, "Chiều nay, con có thể kể cho cả nhà nghe mọi chuyện ở bữa ăn tối."

https://thuviensach.vn

"Chắc thế rồi, Bố ạ," Michael nói và cậu bắt đầu bước lên những bậc thềm của tòa đô chính với vị đại biểu trong lúc Vito quay về với Genco nơi ghế sau của chiếc Essex.

Genco nói, "Mikey đang trở thành một cậu thiếu niên điển trai. Khi lên bộ đầy đủ trông thằng bé tinh tươm, chững chạc ghê."

"Thằng bé thông minh sắc sảo lắm," Vito giọng tự hào. Ông nhìn theo cậu con bước lên những bậc thềm của tòa đô chính trong khi Richie lái lùi chiếc Essex ra đường. Khi cậu con khuất tầm nhìn, ông ngồi dựa ngửa trên ghế và nới lỏng cà vạt một tí. Ông hỏi Genco, "Chúng ta có nghe được gì hơn từ Frankie Pentangeli không?"

"Không có gì," Genco nói. Ông luồn các ngón tay vào dưới áo và xoa xoa bụng. "Có mấy tay yên hùng nào đó đã đánh một quả táo bạo vào một trong những hộp đêm của lão Mariposa và cất giùm cho lão ta một khoản tiền nghe đâu cũng kha khá!"

"Chúng ta không biết là những tay hảo hán nào à?"

"Chưa có ai nhận ra chúng. Chúng không đem tiền đi cờ bạc hay vung vít cho các em bướm đêm. Có lẽ chúng là bọn Ái."

"Tại sao bạn nói thế?" Vito hỏi.

"Một trong số bọn chúng nói giọng Ái Nhĩ Lan, và điều đó có ý nghĩa. Nếu là người Ý thì chúng ta sẽ dễ biết hơn."

"Bạn có nghĩ là cũng chính băng đó đã đánh cướp whiskey của lão?"

"Đó là điều Mariposa hình dung." Genco xoay tròn cái mũ derby trong lòng. Ông đập tay xuống ghế ngồi kế bên mình và cười. "Tôi thích mấy tay yên hùng đó," ông nói. "Họ đã làm cho lão Joe điên tiết lên mà chẳng làm quái gì được."

https://thuviensach.vn

Vito quay cửa sổ xe xuống một inch. "Còn về Luca Brasi?" ông hỏi. "Chúng ta có thêm tin tức gì không?"

" *Si,* " Genco nói. "Bác sĩ nói bị tổn thương sọ não. Hắn vẫn còn có thể nói năng và thực hiện mọi sinh hoạt khác, chỉ có điều chậm hơn, như thể hắn bị trì độn vậy."

"Thế à?" Richie nói từ sau tay lái. "Bộ trước đây hắn thông thái tài ba lắm sao?"

"Không phải thế nhưng hắn cũng không ngu đần gì," Vito nói.

Genco nói, "Hắn đã uống một liều lượng thuốc đủ để giết chết một con khỉ đột."

"Nhưng chưa đủ," Vito nói, "để giết chết Luca Brasi."

"Bác sĩ nói ông nghĩ rằng hắn có thể bị nặng hơn theo thời gian," Genco nói. "Tôi quên mất cái từ chuyên môn mà ông dùng. Hắn có thể thoái-gì đó."

"Thoái hóa," Vito nói.

"Đúng rồi," Genco reo lên. "Hắn có thể thoái hóa theo thời gian."

Vito hỏi, "Ông ta có nói hắn có thể thoái hóa đến mức độ nào không?"

"Tổn thương não," Genco nói. "Ông ta nói là, về não, người ta không bao giờ có thể nói trước được điều gì."

"Nhưng ngay bây giờ," Vito hỏi thêm, "hắn bị chậm lụt đi, nhưng hắn vẫn còn nói năng, đi lại, sinh hoạt các cái bình thường?"

"Tôi được nghe như thế," Genco nói. "Chỉ có điều là hắn có vẻ hơi đần độn đi."

https://thuviensach.vn

"Ấy," Richie nói, "thì một nửa số người mà chúng ta giao dịch với cũng thế thôi."

Vito nhìn lên trần xe và lắc cổ. Dường như ông đắm mình vào thế giới của những phép tính. "Các luật sư của chúng ta nói gì về vụ kiện chống lại Brasi?" ông hỏi.

Genco thở dài như thể phiền lòng vì câu hỏi. "Họ tìm thấy xương của đứa bé trong lò."

Vito đặt bàn tay lên bao tử và nhìn lãng đi khi nghe nói đến xương trẻ con. Ông hít một hơi dài trước khi phát biểu. "Họ có thể lập luận rằng cô gái ném đứa bé vào lò lửa trước khi chết," ông nói, "và rồi Brasi đã tự tử khi hắn nhận ra chuyện cô ta làm."

"Chính người của hắn đưa cảnh sát vào," Genco nói, giọng ông lớn dần lên. "Luigi Battaglia, tôi nghe người ta kể, từng sống với Luca từ khi còn là một hài nhi. Và bây giờ cậu ta muốn làm chứng là mình thấy Luca lôi Filomena và đứa bé sơ sinh xuống tầng hầm, sau khi nói với mọi người rằng hắn sẽ thiêu đốt chính đứa con của hắn - và sau đó cậu ta thấy hắn ra khỏi tầng hầm mà không có đứa bé còn Filomena thì trở nên điên dại vì kinh hoàng khi chứng kiến những hành động và cảnh tượng khủng khiếp. Vito!" Genco la lên. "Tại sao chúng ta phí thì giờ với tên quái vật đó? *Che cazzo!* Chúng ta nên tự tay khử tên chó đẻ đó cho rồi!"

Vito đặt một bàn tay lên gối Genco và để đó cho đến khi ông bạn mình nguội xuống. Họ đang ở trên Phố Canal. Tiếng ồn ào ầm ĩ của đô thị càng lớn dần tương phản với sự yên lặng trong xe. Vito quay cửa xe phía ông lên. "Chúng ta có thể tìm gặp Luigi Battaglia không?" ông hỏi Genco.

Genco nhún vai, có ý nói mình không biết có thể tìm gặp Luigi hay không.

https://thuviensach.vn

"Hãy tìm anh chàng ấy," Vito nói. "Tôi tin hắn là người mà ta có thể nói chuyện phải quấy. Còn Filomena thì sao?"

"Bà ta chẳng nói gì với cảnh sát cả," Genco nói, nhìn lãng đi khỏi Vito, ra cửa xe, đến đám đông trên hè phố. "Bà ta sợ muốn chết," ông nói thêm và rồi quay lại đối mặt Vito, như thể cuối cùng ông đã trấn tĩnh lại và trở về với vai trò *consigliere* của mình.

"Có lẽ đã đến lúc bà ta và gia đình nên trở về Sicily," Vito nói.

"Vito... Bạn biết là không phải mình chất vấn bạn" Genco chuyển hướng trong ghế ngồi của mình để có thể đối diện Vito. "Tại sao bạn lại phải bận tâm quá nhiều đến con quái vật đó?" ông hỏi. Họ nói hắn là con quỉ và họ có lí. Hắn nên bị thiêu đốt ở địa ngục Vito à. Mẹ hắn, khi phát hiện ra những gì hắn làm, bà ta đã tự kết liễu đời mình. Mẹ và con đều tự tử. Đây là một gia đình bị... " Genco bóp trán như thể cái từ mà ông đang tìm đang nằm ở đâu đó trong đầu ông và ông đang cố gắng lôi nó ra. " *Pazzo"* (bệnh tâm thần), cuối cùng, ông cũng truy ra được.

Vito nói, trong tiếng thì thầm, như thể không hài lòng khi buộc phải nói ra những lời đó, và không phải không có chút sắc giận, "Chúng ta làm điều chúng ta phải làm, Genco à. Bạn biết điều ấy mà."

"Nhưng Luca Brasi... " Genco biện luận. "Có đáng thế không? Vì hắn làm Mariposa sợ? Nói thật với bạn, Vito à, hắn cũng làm mình sợ. Kẻ đó làm mình thấy ghê tởm. Đúng là thứ quái vật. Hắn đáng mục rữa, thiu thối ở địa ngục."

Vito nhích lại gần Genco và nói nhỏ vừa đủ để cho Richie Gatto ở ghế trước không thể nghe được ông. "Tôi không muốn tranh luận với bạn, Genco à," ông nói, "nhưng một kẻ như Luca Brasi, một kẻ với tai tiếng kinh khủng đến độ con người có thế lực mạnh nhất, cả trong thế giới ngầm lẫn thế giới nổi, của thành phố này còn phải sợ hắn - nếu ta

https://thuviensach.vn

có thể kiểm soát được một kẻ như thế, thì hắn sẽ là một vũ khí lợi hại trong tay chúng ta." Vito nắm lấy cổ tay của Genco. "Và chúng ta sắp cần đến những vũ khí lợi hại, có sức công phá lớn," ông nói, "nếu chúng ta muốn tranh ngôi bá chủ với Mariposa."

Genco ôm bụng bằng cả hai tay, như thể bị đột kích bởi một cơn đau bất thần. " *Agita,"* (đau bao tử) ông nói, và thở dài làm như thể sức nặng của cả thế giới đều dồn cả vào cái từ đó. "Và bạn nghĩ bạn có thể kiểm soát hắn?" ông hỏi.

"Chờ xem," Vito nói. Ông lại nhích qua phía mình trong xe. "Hãy tìm Luigi," ông nói, "và mang Filomena đến cho tôi." Như một ý nghĩ nảy ra sau thôi, ông nói thêm, "Tháng này hãy cho Fischer thêm một khoản nho nhỏ nữa." Ông lại hạ cửa sổ xe xuống và lục tìm trong túi áo jacket xem còn điếu xì gà nào không. Bên ngoài, phố xá đang náo nhiệt, và giờ đây, khi họ tiến đến Phố Hester và nhà kho của Công ty Genco Pura Olive Oil và văn phòng của mình, Vito nhận ra nhiều khuôn mặt trên hé phố, tán gẫu bên ngoài các shops và đứng quanh các hành lang. Khi họ đi đến gần tiệm bánh Nazorine ông bảo Richie đỗ xe lại. "Genco," ông nói, bước ra khỏi xe, "chúng ta mua ít bánh *canolli."*

Genco chạm vào bụng mình, lưỡng lự một lát, rồi nhún vai và nói, "Ờ, thì *canolli."*

.....&.....

https://thuviensach.vn

15.

Cork làm vờ vịt, chiếu lệ, xoay tròn chiếc mũ trên một đầu ngón tay, tạo một thế đứng kiểu lọ muối ở một góc hầu như bất khả thi (making a saltshaker stand up at an impossible angle), và trên đại thể là làm trò giải trí cho Sonny và Sandra và cô em họ Lucille của Sandra, một con bé mới mười hai tuổi mà đã rơi vào cơn mê đắm anh chàng Cork ngay lần gặp gỡ đầu tiên, một cơn mê đắm được biểu hiện ra bằng những tràng cười khúc khích không kìm nén được và hiện tượng chớp mắt mê mụ thẫn thờ. Bộ tứ này đang ngồi nơi quầy nước ở góc phố của Shop Nicola bán Xô-đa Nước ngọt & Bánh kẹo, trước một cửa sổ kính nhìn ra Đại lộ Arthur, độ khoảng nửa dãy nhà cách nơi Sandra sống với bà ngoại, và nơi đó, trong lúc chúng trò chuyện, uống xô-đa nước ngọt và nhìn Cork làm trò vui, chúng đều biết rằng Bà Columbo đang ngồi cạnh cửa sổ và quan sát chúng với thị lực mà Sandra cho rằng có thể khiến cho con đại bàng phải xấu hổ!

"Phải bà đó chăng?" Cork hỏi. Chàng ta đứng lên và nghiêng người qua bàn cho gần với cửa sổ và vẫy tay về hướng nhà của Sandra.

Lucille la thét lên và lấy tay bịt mồm, và Sonny vừa cười vừa lấy tay ấn Cork ngồi xuống. Sonny và Sandra ngồi cùng một phía của quầy, phía kia là Cork và Lucille. Khuất tầm nhìn, bên dưới bàn, Sonny cầm tay Sandra, các ngón tay chàng đan vào các ngón tay nàng. "Thôi đi," Sonny nói với Cork. "Chú mày làm bà ấy bối rối đấy."

"Tại sao?" Cork la lên, chàng ta làm bộ không tin. "Tôi chỉ muốn làm một chàng trai tốt và vẫy tay chào một cách lịch sự phải phép mà!"

https://thuviensach.vn

Sandra, người vẫn giữ yên lặng trong suốt cuộc họp mặt được thu xếp rất chu đáo này, từ lúc Cork và Sonny gặp nàng và Lucille theo hộ tống nàng đến shop Nicola's để ngồi uống nước và tâm tình tí tỉnh, bây giờ mở xách tay, nhìn vào chiếc đồng hồ bằng bạc, và nói, nhỏ nhẹ, "Bây giờ, chúng em phải về thôi, anh Sonny à. Em đã hứa với bà ngoại sẽ giúp bà chuyện giặt giũ quần áo."

"Ồ," Lucille nói, "chúng ta phải đi rồi sao?"

"Kìa, Johnny, Nino!" Sonny gọi Johnny Fontane và Nino Valenti, hai anh chàng vừa mới đẩy cửa trước bước vào. "Đến đây," chàng nói.

Johnny và Nino cả hai đều điển trai, lớn hơn Cork và Sonny chừng vài tuổi. Johnny hơi mảnh mai, dong dỏng cao so với Nino là anh chàng có phần cơ bắp hơn. Lucille để hai tay lên bàn, tươi cười rạng rỡ với các chàng. Gớm, con gái nhà ai mà cứ thấy trai là *tơm tớp! tơm tớp* ! Điệu này chắc hư sớm!

"Tôi muốn các anh hội ngộ với Sandra và cô em họ bé bỏng Lucille của nàng," Sonny nói khi Johnny và Nino tiến gần lại bàn của họ.

Khi nghe từ *bé bỏng* , cô em Lucille liền phóng một cái liếc mắt sắc lẻm và có ánh hờn dỗi đến... ông anh rể tương lai Sonny, hàm ý trách móc sao dám coi "cô nương" đây là bé bỏng. Ta đây tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng tuổi trí tuệ và tuổi yêu đương thì không còn bé đâu nữa nhé! Gớm, thứ đồ con nít mới nứt mắt mà đã bày đặt... *xí xọn* !

"Chúng tôi rất được hân hạnh diện kiến quí cô nương xinh đẹp dễ thương đây," Johnny nói, đại diện luôn cho Nino, bởi chàng ta vốn nhạy mồm.

"Chúng tôi chắc chắn cũng... hân hạnh hết chỗ nói rồi!" chàng Nino cũng trổ tài lợi khẩu chứ đâu chịu thua kém! Lạ gì các chàng gà trống "Gô-loa" khi gặp mấy em mái tơ anh nào mà chả ganh nhau

https://thuviensach.vn

khoe mẽ! Chàng ta còn bồi thêm, vừa quắc mắt nhìn có vẻ giận dữ vào Cork - mà chàng ta đã biết từ lâu cũng như chàng từng biết Sonny và gia đình anh chàng này - "Tên nào đây?"

Cork húc vai vào Nino một cách vui vẻ, "Đồ quỉ! Biết quá còn làm bộ hỏi!" Các cô gái thở phào nhẹ nhõm khi thấy Nino không thực sự giận, phì cười với trò đùa.

"Này, Sandra," Johnny nói, "cô quá đẹp mà lại dành thời gian nhiều thế cho Sonny thì quả là anh chàng này có phúc phận lắm đấy."

"Mum-mum, mum-mum," Sonny giễu.

Nino nói, "Đừng có để ý Johnny. Chàng ta nghĩ mình sẽ là một danh ca không kém gì Rudy Valentino đấy. Tôi vẫn nói là chàng ta quá gầy." Chàng thụi vào mạng sườn Johnny và Johnny hất tay chàng ta ra.

"Sonny," Johnny nói, "bạn nên mang Sandra đến gặp chúng tôi ở Breslin. Đó là một câu lạc bộ nhỏ nhưng ấm cúng, thân mật. Các bạn sẽ thích nơi chốn đó."

"Chỉ là một cái lỗ trong bức tường," Nino nói, " nhưng, ậy, họ trả chúng tôi bằng tiền thật đấy."

"Đừng nghe lời hắn," Johnny nói. "Hắn là tên phá bĩnh, ưa chế giễu, nhưng hắn có thể chơi mandolin khá hay."

"Khi nào anh chàng này không phá hỏng mọi chuyện bằng cách cố ca hét," Nino nói, vòng một cánh tay quanh vai Johnny.

"Tôi biết Breslin," Cork nói. "Đó là một khách sạn trên Đại lộ Broadway và đường Hai Mươi Chín."

"Đúng chỗ ấy đấy," Nino nói. "Chúng tôi chơi ở quán bar."

https://thuviensach.vn

"Đó là một câu lạc bộ," Johnny nói, trông có vẻ thực sự phiền lòng. "Đừng nghe một lời nào của tên này nói."

Dưới bàn, Sandra bóp tay Sonny. "Chúng em thực sự phải đi," nàng nói. "Em không muốn làm cho bà ngoại sốt ruột."

"Được rồi, em khó quá..." Sonny bước ra ngoài quầy. Một khi đứng vững chân chàng quàng vai bá cổ Johnny và hỏi, "Này, nếu bố mình là cha đỡ đầu của bạn, thì mình là gì của bạn? Anh/ em đỡ đầu?"

"Điều đó làm bạn trở thành một tên khùng," Johnny nói, gỡ mình ra khỏi Sonny.

Nino nãy giờ lang thang đến chỗ vòi nước ngọt, lên tiếng gọi Sonny, "Có thể bố bạn muốn gặp bọn mình ở Breslin đấy. Món pasta primavera ở đấy khá ngon."

"Bố mình chỉ đi đến nhà hàng khi cần bàn công việc làm ăn," Sonny nói. "Ngoài ra," chàng thêm, vừa nhìn vào Sandra, "ông thích dùng bữa ở nhà hơn."

Cork di chuyển đến cửa chính và đặt tay lên nắm cửa. "Này, Sonny," chàng ta nói, "Mình cũng phải đi đây."

Trên đường phố với các em gái, chàng Cork hót líu lo với Lucille khiến cô bé khoái chí cứ cười tít mắt, khen anh Cork nói chuyện sao mà có duyên tệ! trong khi Sonny và Sandra *từng bước chân âm thầm* song hành bên nhau. Chung quanh chúng, người ta vội vã băng qua đường, hoặc chạy hối hả qua chúng trên lề đường, di chuyển nhanh để ra khỏi cái lạnh cóng ngoài đường. Những cột băng nhọn đầu có thể gây chết người treo từ các mái nhà và các lối thoát hỏa hoạn của nhiều cao ốc chung cư, và các vỉa hè, đây đó, được trang điểm bằng những mảnh vỡ ra lấp lánh từ những cột băng nhọn đầu. Đôi bàn tay trần của Sonny được thọc sâu vào các túi áo khoác. Trong khi tản bộ chàng

https://thuviensach.vn

nghiêng người về phía Sandra để cánh tay chàng có thể chạm nhẹ vào người nàng. "Em nghĩ anh có thể làm gì," Sonny hỏi khi hai đứa đến gần nhà Sandra, "khiến bà ngoại em cho phép anh mang em đi ăn tối?"

Sandra nói, "Bà sẽ không cho phép chuyện đó đâu, Sonny. Em rất tiếc." Nàng di chuyển lại gần, như thể nàng sẽ ngước đầu lên về phía chàng cho một nụ hôn - và rồi nàng nắm tay Lucille và kéo con bé lên các bậc thềm. Các cô gái vẫy tay chào tạm biệt, và rồi họ biến đi, bị các bức tường gạch màu đỏ nuốt mất tiêu!

"Nàng đúng là giai nhân," Cork nói khi đi trở lại xe với Sonny. "Này," chàng ta thêm, "anh sẽ cưới nàng chứ?"

Sonny nói, "Chuyện đó sẽ là hỉ sự cho gia đình ta đấy!" chàng reo lên, bẻ cổ áo lên và kéo thấp mũ xuống. "Ngoài trời lạnh quá, phải không?"

"Ờ, đúng là lạnh như *dao hàn cắt da,* " Cork nói (Nguyên văn: Cold as a witch's tit in a brass brassiere - *Lạnh như đầu núm vú của mụ phù thủy trong chiếc áo nịt ngực bằng đồng!*)

"Bạn muốn ghé nhà mình chơi không? Mẹ mình sẽ vui khi gặp bạn đó."

"Không, cám ơn." Cork đáp. "Đã nhiều năm rồi kể từ khi mình ghé nhà bạn. Bạn nên đến thăm Eileen và Caitlin. Con bé vẫn thường hỏi về cậu Sonny đấy."

"Eileen có lẽ bận với tiệm bánh," Sonny nói.

"À," Cork nói, "bây giờ chị ấy đang giận mình. Nên tôi ngại đến đó một mình lắm."

"Tại sao?" Sonny hỏi. "Bạn đã làm gì khiến chị ấy giận?"

https://thuviensach.vn

Cork thở dài và rồi lấy hai cánh tay ôm người như thể cái lạnh cuối cùng cũng chiếm lấy chàng ta. "Chị ấy đọc tin bài gì đó trong báo về vụ đánh cướp, và báo nói một trong những tay cướp có giọng Ái Nhĩ Lan. Sau đó tôi xuất hiện trong cùng ngày, đưa tiền cho chị và Caitlin. Chị ném tiền lại vào mặt tôi và bắt đầu quát tháo. "Jaysus," chàng ta thở dài, "chị tự thuyết phục mình là tôi sẽ kết thúc bằng cách chết trong lỗ cống."

"Nhưng bạn không kể với chị ấy điều gì cả, phải không?"

"Chị ấy đâu có ngu, Sonny à. Chị ấy biết tôi chẳng làm việc gì ra việc gì, vậy mà tôi đến đưa mấy trăm đô cho chị. Chị liền xâu chuỗi các sự kiện với nhau và suy diễn..."

"Nhưng chị không biết về mình với bất kỳ chuyện linh tinh nào chứ?"

"Tất nhiên là không." Cork nói. "Ý tôi muốn nói là, dầu chắc chắn chị biết anh là tay đạo chích có cỡ, nhưng chị không biết gì về những sự kiện cụ thể."

Chiếc Nash của Cork đậu trước một chỗ lấy nước chửa lửa nơi góc đường 189, bánh xe phải phía trước sát chỗ lấy nước. Sonny chỉ tay vào chỗ ấy và nói, "Bạn không tôn trọng pháp luật tí nào sao?"

"Nghe này, Sonny," Cork nói, lờ đi câu đùa. "Mình đã suy nghĩ nhiều về điều mà bạn từng nói với mình trước đây, và thấy bạn có lí. Chúng ta phải đi hoặc con đường này hoặc con đường kia."

"Bạn đang nói về chuyện gì thế?" Sonny bước vào chiếc Nash và khép cửa lại đằng sau mình. Giống như chui người vào ngăn đá tủ lạnh! " *V'fancul!* " chàng ta thốt lên. "Bật máy sưởi lên ngay!"

https://thuviensach.vn

Cork khởi động xe và rồ máy. "Mình không nói là mình không hạnh phúc với đồng tiền mà chúng ta đang kiếm được," chàng ta nói, vừa nhìn vào máy đo nhiệt độ, "nhưng đó chỉ là những đồng xu lẻ so với những gì mà những người như bố bạn kiếm được."

"Vậy rồi sao? Bố mình có cả một tổ chức mà ông đã gầy dựng kể từ thuở chưa có đứa nào trong bọn mình ra đời. Bạn không thể so sánh như vậy được." Sonny nhìn Cork bằng ánh mắt giễu cợt, như thể muốn hỏi anh chàng này có ý nhắm đến cái gì vậy?

"Hẳn rồi," Cork nói. "Nhưng điều mình muốn nói là, nếu bạn đến trình bày với ông là bạn muốn tham gia vào tổ chức của ông, sau đó có thể bạn sẽ mang tất cả bọn này theo."

"Jesus Christ," Sonny nói. "Cork này... Theo như mình biết, thì nếu mình kể với bô mình những gì chúng ta đã làm thì e rằng... mình sẽ là đứa đầu tiên bị ông xử đấy!"

"A," Cork nói. Chàng ta mở máy sưởi. "Có lẽ bạn nói đúng." Chàng ta huých vai Sonny. "Ông ấy muốn bạn thành một tay tài phiệt ngành công nghiệp xe hơi," chàng ta nói. "Sonny Corleone, một nhà tài phiệt công nghiệp."

"Vậy mà tuần này mình đã bỏ việc hai ngày rồi đấy."

"Đừng lo chi chuyện đó," Cork nói, và chàng ta lái chiếc Nash xuống lòng đường. "Hùm dữ còn không ăn thịt con. Tôi đoan chắc với bạn, Sonny à, bố bạn có chém bạn thì cũng chém bằng đàng sống chứ không chém đàng lưỡi đâu. Yên chí đi."

Sonny suy nghĩ về chuyện đó rồi nhăn nhở cười. "Ờ," chàng ta nói. "Mình cũng không nghĩ là ông cụ lại chơi bài "Tuyệt tình ca" mà *hạ thủ bất lưu tình* với mình."

https://thuviensach.vn

Ống phim trên máy chiếu rung rung lắc lư trong lúc cái máy kêu vù vù, o o và chiếu ra trong phòng tối của khách sạn hình ảnh đen trắng của một phụ nữ trẻ béo phúng phính, tóc đen dài đang "thổi kèn" một người đàn ông không đầu. Tay "nam diễn viên phim cấp bốn" đó đứng dạng hai chân ra, hai tay chống nạnh, và mặc dầu khung hình cắt mất đầu hắn ta nhưng rõ ràng đó là một chàng trẻ tuổi vì làn da trắng của hắn căng lên với cơ bắp. Trên chiếc ghế sofa kế bên máy chiếu một nàng trong nhóm Những Cô Gái Chuyên Đóng Phim Sex Chez Hollywood ngồi trong lòng Giuseppe Mariposa. Một tay lão vân vê bóp nặn bộ ngực cô gái, trong khi tay kia lão cầm một điệu xì gà to bự, khói thuốc tỏa vào luồng ánh sáng phát ra từ đèn chiếu. Kế bên Giuseppe và nàng diễn viên phim sex là Phillip Tattaglia với một tay thọc vào xì-líp của một em điếm trong khi một em khác quì trên sàn giữa hai chân lão, đầu dúi vào hạ bộ lão. Cả bọn đều chỉ mặc đồ lót, tất cả chỉ trừ cô ca sĩ đến từ Chez Hollywood với mái tóc vàng bạch kim và hai thanh niên ngồi ở cửa phòng, cả hai mặc com lê xanh có sọc nhỏ, một cặp thiên lôi sai đâu đánh đó. Giuseppe đã thu xếp hen cô ca sĩ đến khách sạn, và giờ đây cô ngồi chờ, quần áo chỉnh tề, trong một cái ghế đối diện chiếc sofa của lão ta. Cô có vẻ căng thẳng và bồn chồn lo lắng, đôi mắt u buồn của cô cứ vài phút lại nhìn về phía cửa chính, như thể cô đang cân nhắc liệu có thể chạy trốn được không.

"Nhìn kỹ cảnh này nhe," Tattaglia nói khi màn cảnh trong phim khiêu dâm kia sắp đạt đến cao trào. "Phóng khắp người nàng!" lão rú lên man dại như được thỏa mãn thú tính đến cùng cực và lão lắc mạnh vai Giuseppe. "Em thấy sao?" lão hỏi cô gái đang giúi đầu vào hạ bộ lão. Lão đẩy cô ta ra, đứng thẳng người lên và sau đó hỏi cô gái kia, dưới tay lão, cùng câu hỏi đó. "Em thấy sao?" lão lặp lại câu hỏi với cô này. "Cô ta thiện nghệ không?" Lão ta hỏi về cô gái trong phim kích dục kia.

https://thuviensach.vn

"Em không biết nói thế nào," cô gái bên cạnh lão trả lời bằng một giọng khàn khàn. "Theo ý em, anh nên hỏi chàng trai hay hơn."

Giuseppe cười khi nghe vậy và bẹo má cô gái. "Cô ta quả cũng đáo để đấy," lão nói với Tattaglia. Trên màn hình hai anh chàng nữa lên sàn diễn, và sắp sửa lột quần áo cô gái mà khuôn mặt bây giờ bỗng dưng sạch sẽ và được trang điểm lại thật tinh tươm.

"Joe," Tattaglia nói, "phim ảnh loại này sẽ ăn nên làm ra phát đạt lắm đây. Tôi có thể sản xuất ra hàng tá bộ phim kiểu đó mà chẳng tốn gì nhiều và bán chúng cho mọi Câu lạc bộ Phù luân hội (Rotary Club) trong xứ này để lấy khối tiền."

"Bạn nghĩ là cái bọn *nhà quéo* kia lại chịu bỏ tiền mua thứ *hàng hiệu cho người sành điệu* này hay sao?" Mariposa hỏi, mắt lão dán vào màn hình, bàn tay nham nhúa của lão chần chờ, lần lữa nơi mông, nơi háng cô gái.

"Người ta háo hức tìm kiếm những thứ đại loại như thế này ngay từ lúc... khởi đầu của thời gian kia mà!" Tattaglia nói. "Chúng tôi đã kiếm được bộn tiền khi bán ảnh khiêu dâm rồi. Còn phim như thế này với hình ảnh sinh động, kích thích hơn nhiều, cho người ta "phê" hơn nhiều thì cứ gọi là bán chạy như tôm tươi! Bảo đảm với bạn như thế, Joe à."

"Vậy tôi tham dự ở cái *khuỷnh* nào?"

"Tài trợ sản xuất. Sau đó độc quyền phát hành. Đại thể là thế," Tattaglia nói.

Giuseppe đang phì phèo điếu xì gà và suy nghĩ về đề nghị đó thì có người gõ cửa phòng và hai tay vệ sĩ sửng sốt, đồng loạt đứng bật dậy.

https://thuviensach.vn

"Tiến lên và đến đó," Giuseppe nói, có ý chỉ đến cửa. Lão đẩy cô gái đóng phim ra khỏi người lão.

Tay vệ sĩ kéo cánh cửa ra một inch và rồi kéo cho nó mở hẳn ra. Một luồng ánh sáng chói quét qua nửa căn phòng khi Emilio Barzini bước ra khỏi sảnh cầm mũ nơi tay.

"Đóng lại," Joe sủa lên, và chàng vệ sĩ vội vàng khép cửa lại.

"Joe," Emilio nói. Chàng ta bước mấy bước vào phòng tối, liếc nhìn phim sex và rồi nhìn lại vào ghế sofa. "Ông muốn gặp tôi?"

Giuseppe kéo quần lên và siết lại giây thắt lưng. Lão dụi điếu xì gà vào cái gạt tàn bằng thủy tinh để trên cái bàn trước mặt lão. Lão nói với mấy người kia, "Tôi sẽ trở lại ngay." Lão bước vòng chiếc ghế sofa và đi qua cánh cửa mở hé vào một phòng kế bên.

Emilio lấy tay che phía trên hai mắt chống lại ánh sáng chói rung rung của máy chiếu phim khi chàng ta đi ngang qua phòng để đến gặp Giuseppe, lão đã bật lên đèn chiếu phía trên đầu nơi căn phòng thứ nhì trước khi khép cửa chính lại. Emilio liếc nhìn chiếc giường rộng thênh thang với hai đầu đều có nhiều hộp bằng gỗ dái ngựa bóng loáng, có ráp gương soi, được trang hoàng với những lọ gốm sứ cắm hoa tươi. Bên kia chiếc giường là một bàn trang điểm cũng bằng gỗ dái ngựa với một tấm gương có thể điều chỉnh và một ghế dài được bọc da có trang trí hoa lá cành đặt kế bên một tủ gương dài. Giuseppe dùng chân kéo ghế dài ra, ngồi lên đấy và khoanh hai cánh tay lên ngực. Lão mặc một áo T-shirt không tay, làm nổi lên các cơ bắp trên vai và trên tay lão. Trông lão còn trẻ trung lắm mặc dầu tóc đã bạc nhiều và những nếp nhăn trên mặt. "Nghe này, Emilio," lão nói, khởi động một cách điềm tĩnh mặc dầu vẻ điềm tĩnh rõ ràng là do ý chí. "Chúng ta mất hơn sáu ngàn đô trong vụ bị đánh cướp vừa rồi." Lão xòe hai bàn tay ra, khuôn mặt làm ra vẻ không tin. "Và chúng ta vẫn chưa biết

https://thuviensach.vn

chúng là ai, những thằng con hoang đó! Chúng cướp của chúng ta, chúng biến đi rồi mấy tháng sau chúng lại cướp của ta nữa. Bọn này gan cóc tía, dám vuốt ngược vảy rồng!" Lão uất ức hét lên. "Không thể nào chấp nhận! Tuyệt đối không thể chấp nhận! Ta muốn tóm cổ bọn đó, ta muốn chúng nó phải chết! Đó là lệnh!"

"Joe," Emilio nói. Anh ta ném cái mũ trên cái tủ gương và ngồi lên mép giường. "Chúng ta nghĩ vừa qua là đám Ái Nhĩ Lan. Chúng ta đang dựa vào mọi người."

"Và bọn Ái Nhĩ Lan không biết gì?" Giuseppe hỏi. "Không ai biết gì cả?"

"Joe,"

"Đừng có mà *Joe* này *Joe* nọ với ta!" Giuseppe hét toáng lên. "Chẳng có đứa nào biết cái con mẹ gì cả!" lão tru tréo nhấn mạnh nhóm từ "cái con mẹ gì cả" bằng cách hất ngược cái bàn trang điểm, làm nó đổ vào tường, khiến tấm gương vỡ tan, ném ra những miếng kính lên tấm thảm nhung sang trọng.

"Joe," Emilio mặt không hề biến sắc, vẫn nói, tỉnh như ruồi, "không phải đám thuộc hạ của Corleone, cũng không phải đám lính lác nhà Tessio. Chúng tôi đang theo dõi chúng. Và một trong những quân trộm cướp kia nói giọng Ái Nhĩ Lan."

"Ta chẳng muốn bận tâm đến cái chuyện nhảm nhí này nữa," Giuseppe nói. Lão đặt cái bàn trang điểm ngay trở lại. "Nhìn cái đống lộn xộn này kìa." Lão chỉ vào đám miếng kính vương vãi trên mặt thảm nhung và trừng trừng nhìn vào Emilio cứ như thể chính anh chàng này là kẻ đã đập vỡ tấm gương, chứ chẳng phải lão ta! "Ta cho gọi chú mày bởi vì ta có việc giao cho chú," lão nói. "Ta muốn chú mày trông chừng cái lão chào hàng dầu ô liu kia, cái tên thùng rỗng kêu to đó, và yêu cầu chú bảo với hắn rằng hoặc là hắn phải lo trông

https://thuviensach.vn

chừng bất cứ kẻ nào làm cho ta nhức đầu, hoặc là ta bắt chính hắn phải chịu trách nhiệm. Hiểu chứ? Ta đã chán cái thằng chó đẻ đó dám phạm thượng với ta theo cái kiểu *hạ cố ban cho ta một cái nhìn.* " Giuseppe khom người xuống để lấy lên một miếng kính. Lão cầm miếng kính lên và nhìn vào hình ảnh của mình trong đó, nhìn mái tóc bạc trắng và những vết chân chim quanh đôi mắt mình. "Chú mày bảo với Vito Corleone," lão nói, "kể từ ngày hôm nay, kể từ ngay giây phút này, cứ mỗi xu mà ta mất đi vì những thằng con hoang kia, thì chính hắn phải mang nợ ta. Hắn phải xuất tiền túi ra để bù vào. Chú mày phải nói thật rõ điều đó cho hắn thủng tai. Chú mày nghe ra rồi chứ, Emilio. Hoặc là hắn phải chấm dứt chuyện đó hoặc là hắn phải bù lỗ cho ta phần đó. Điều kiện ta đưa ra là thế, và hắn phải chấp hành, không được thắc mắc khiếu nại gì cả. Ta đã nói một cách tử tế với hắn chuyện này rồi và hắn dám *quăng cho ta cục lơ xanh lè.* Bây giờ, không nhiều lời nữa. Đây là lệnh. *Quân lệnh như sơn* . Đứa nào dám cà rỡn, ta cho tởn tới già! Chú mày hiểu rõ điều ta nói chứ, Emilio?"

Emilio lấy lại chiếc mũ từ trên tủ gương. "Ông là chủ, Giuseppe à," chàng ta nói xuôi xị. "Đó là điều ông muốn tôi làm, tôi xin lên đường thi hành nhiệm vụ đây."

"Tốt lắm," Giuseppe nói. "Ta là ông chủ. Chú mày hãy truyền thông điệp của ta."

Emilio đội mũ lên và bắt đầu đi ra cửa.

"Này," Giuseppe nói - giờ đây lão có vẻ thư giãn một chút- như thể sau khi ban bố sắc lệnh lão cảm thấy nhẹ người hơn, thơ thới hơn "Chú mày không cần phải ba chân bốn cẳng ù té chạy đi làm gì. Không cần phải vội đến thế," lão nói. "Chú em có khoái tòm tem con chim yến ở đàng kia không? Ta đã chán chê em ấy rồi. Cho chú em xài đấy!"

https://thuviensach.vn

"Cám ơn. Nhưng để tôi đi lo công chuyện cho ông thì tốt hơn." Emilio đáp, lạnh và đắng. *Gớm, người đâu mà tử tế quá. Ăn ốc chán chê rồi giờ bắt tôi đi đổ vỏ. Thế mà cứ tưởng ta đây hào phóng lắm lắm. Xì! Cám ơn!* Chàng ta ngã mũ chào tạm biệt Giuseppe và rời đi.

Giuseppe nhíu mày nhìn đống miểng kính và hình ảnh bị phân mảnh của mình đang nhìn trả lại mình. Lão trừng trừng nhìn chính mình, vào cái hình ảnh vỡ vụn của chính mình, như thể cái gì đó nơi bức hình kia làm lão bối rối, phiền lòng, nhưng lão không thể đặt ngón tay lên đó. Lão tắt đèn và gặp những người kia trong bóng tối, ở đó cô gái tóc dài trên màn hình bây giờ đang ở trên giường với ba chàng. Lão đứng nhìn, ném một tia nhìn nhanh đến con chim yến, và rồi nhập bọn với Tattaglia và mấy cô gái trên chiếc giường rộng thênh thang.

.....&.....

https://thuviensach.vn

16.

V ito băng qua cây cầu dành cho người đi bộ nối liền Tòa án Hình sự với Nhà giam Những Nấm Mồ. Ngoài kia, bên kia dãy cửa sổ cao nhìn xuống Phố Franklin, những vỉa hè nhôn nhịp với người dân New York trong những chiếc áo khoác nặng nề mà nhiều người trong số họ, Vito đoán, có việc phải đáo tụng đình hoặc đi thăm thân nhân bị giam giữ trong Những Nấm Mồ. Vito chưa bao giờ thấy bên trong của một phòng giam, ông cũng chưa từng là bị cáo trong một vụ án hình sự mặc dầu ông vẫn luôn luôn có ý thức sắc bén về khả tính của cả hai chuyện này. Trên đường đến cây cầu ông đã đi qua dãy hành lang cao của Tòa án Hình sự, gặp những cặp mắt của đám cớm và đám luật sư, những nhân vật quan trọng trong những bộ com lê thanh lịch mang những cặp đựng tài liệu bằng da loại đắt tiền, trong khi tay cớm mà ông đang đi theo, vốn vẫn được ông trả lương hậu hĩ, vẫn đi mà nhìn xuống đất. Hắn dẫn Vito nhanh chóng đi qua những cánh cửa bật của một phòng xử án rộng lớn, ở đó Vito bắt gặp cái liếc mắt nhanh của một viên thẩm phán mặc áo thụng đen đang ngồi chễm chệ nơi bàn xử án bằng gỗ bóng loáng. Phòng xử án làm Vito nhớ tới một giáo đường, và viên thẩm phán làm nhớ tới một mục sư. Có điều gì đó trong lòng Vito cảm thấy tức giận, gần như là cuồng nộ - như thể viên thẩm phán phải chịu trách nhiệm về tất cả những chuyện xấu xa độc ác, phi nhân tính trong thế giới này, về những chuyện hành hạ, giết chóc phụ nữ và trẻ em xảy ra khắp nơi trên mặt đất này, từ Sicily đến Manhattan. Vito không thể diễn tả thành lời tại sao mình lại cảm thấy cái tia chớp giận dữ đó, cái ước muốn đột ngột muốn đá tung những cánh cửa bật của phòng xử án và lôi cổ viên thẩm phán xuống khỏi cái ngôi cao ngạo nghễ kia - nhưng bất kỳ người nào quan sát ông cũng chỉ thấy một sự khép, mở chậm rãi của đôi mắt ông, như thể ông muốn dành một lát

https://thuviensach.vn

để thư giãn trong lúc ông đi qua phòng xử án và đến hai cánh cửa rộng mở vào cầu dành cho người đi bộ.

Tay cớm mà Vito đang đi theo có vẻ thư giãn một khi họ ra khỏi phòng xử án và trên đường đến nhà giam. Anh ta duỗi thẳng áo tunic ra, dỡ chiếc mũ màu xanh ra, phủi bụi chiếc huy hiệu trên chóp mũ rồi đội mũ trở lại. "Hôm nay lạnh thật," tay cớm nói, chỉ về phía đường phố. "Dưới không độ," Vito nói, và hy vọng rằng đó sẽ là kết thúc câu chuyện. Các đường phố bị rỗ mặt với những gò băng tuyết đen như bồ hóng, mặc dầu gần đây không có bão. Trên góc đường Franklin một phụ nữ trẻ đứng cúi đầu chờ, che mặt bằng hai bàn tay mang găng trong lúc một đám đông bộ hành đi ngang qua nàng ta. Vito để ý nàng ta ngay từ lúc đầu ông bước lên cầu. Ông theo dõi thấy nàng ta xuất hiện và biến đi trong lúc ông di chuyển từ cửa sổ này đến cửa sổ kia. Khi ông đi qua cửa sổ cuối cùng nàng ta vẫn còn đứng đó bất động, ôm đầu trong đôi tay - và sau đó Vito bước ngang từ cầu đến nhà giam và mất dấu nàng.

"Chúng ta sẽ gặp hắn ở tầng hầm," tay cớm nói khi hai người bước vào một hành lang dài với những cánh cửa khép lại. "Chúng ta mang hắn từ bệnh viện thẳng về đây."

Vito không buồn trả lời. Ở một nơi nào đó khuất tầm nhìn nơi đầu kia của hành lang có người nào đó đang la hét giận dữ, quở mắng gay gắt người nào đó và âm thanh của lời quở mắng vang rền theo hành lang.

"Tôi là Walter," chàng cớm nói, đột ngột quyết định tự giới thiệu. Chàng ta vừa lấy vai đẩy cửa mở ra vào một cầu thang. "Bạn đồng sự của tôi, Sasha đang trông chừng hắn." Anh ta liếc nhìn đồng hồ đeo tay. "Chúng tôi chỉ có thể để cho ông nói chuyện với hắn tối đa là nửa tiếng."

https://thuviensach.vn

"Tôi sẽ không cần quá nửa tiếng đâu."

"Và chắc ông hiểu," tay cớm nói, nhìn suốt lượt Vito, đôi mắt di chuyển lên xuống những đường viền nơi áo jacket của Vito và tìm kiếm những nếp gấp nơi chiếc áo khoác mà ông vắt trên cánh tay, "chắc ông hiểu rằng không thể để chuyện gì xảy ra cho hắn ta trong khi hắn đang ở trong tầm tay giam giữ của chúng tôi?"

Walter cao ngang Vito nhưng trẻ tuổi hơn nhiều và lại nặng hơn đến năm mươi pounds. "Sẽ không có chuyện gì xảy ra với hắn đâu," Vito nói.

Tay cớm gật đầu và dẫn Vito xuống hai dãy cầu thang, đi vào một hành lang không cửa sổ bốc ra mùi khiến người ta... muốn dội ngược! Vito lấy chiếc mũ fedora che mặt để ngăn bớt mùi xú uế. "Mùi gì ghê thế?"

"Bọn côn đồ trộm cướp khi vào đây phải lãnh một trận đòn phủ đầu thật hậu hĩ cho chúng nhụt chí ngang tàng, để chúng biết *cai tù là... thượng đế!* " Anh ta nhìn quanh trong lúc bước đi, như thể đang cố gắng định vị suối nguồn của mùi hương... tởm lợm. "Nghe mùi như ai đó đã đem bữa ăn trưa *của thiên trả địa.* Chuyện thường ngày nơi này thôi!"

Ở cuối hành lang và quanh một góc, Sasha đứng đợi, tựa lưng vào một cánh cửa sơn xanh, hai tay vòng để trên ngực. Khi Vito đến gần, anh ta mở cửa và đứng qua một bên. "Nửa tiếng," anh ta nói. "Walter có giải thích rồi chứ?"

Qua cánh cửa mở ra, Vito thấy Luca ngồi trên một chiếc cáng bệnh viện. Bề ngoài của hắn thay đổi đến nỗi lúc đầu nhìn Vito nghĩ họ đã mang lầm người đến cho ông. Phía bên phải khuôn mặt hắn hơi xệ xuống khoảng chừng một phần tám inch so với bên kia. Hai môi hắn sưng vều và hắn thở ồ ồ qua miệng. Luca hé nhìn qua đôi mắt mờ đục,

https://thuviensach.vn

u ám khi hắn ngước lên nhìn về phía cánh cửa mở ra. Hắn biểu lộ là đang cố gắng vừa để nhìn cho rõ vừa để hiểu những gì hắn thấy.

Sasha, thấy Vito do dự nơi hành lang, bèn nói, "Trông vẻ ngoài hắn thảm hại thế chứ thực ra cũng không đến nỗi nào đâu."

"Hãy cho chúng tôi được riêng tư một tí," Vito nói. "Anh có thể chờ ở góc kia."

Sasha nhìn vào Walter, như thể anh ta không lấy gì làm chắc rằng để Vito riêng một mình với Luca là một biện pháp khôn ngoan.

"Được thôi, ông Corleone," Walter nói, và anh ta đến gần người đồng sự để khép cánh cửa chính lại.

"Luca," Vito nói, một khi họ được riêng tư với nhau. Giọng ông đầy vẻ sững sờ và buồn bã khiến hắn cũng ngạc nhiên. Căn phòng đầy mùi nước khử trùng, trống trơn chẳng có gì ngoài cái cáng bệnh viện và vài chiếc ghế dựa thẳng lưng. Không có cửa sổ và ánh sáng duy nhất đến từ cái bóng đèn duy nhất treo từ trần nhà, ở giữa phòng. Vito kéo một chiếc ghế ra khỏi tường và kéo ghế sát vào cái cáng.

Luca hỏi, "Anh đang làm gì ở đây vậy - Vito?" Hắn mặc một áo choàng trắng bệnh viện, ngắn tay, quá nhỏ so với khổ người hắn. Lai áo dưới cùng chưa đến đầu gối hắn. Có vẻ như hắn phải nuốt hay điều chỉnh cái gì đó trong cổ họng sau khi nói vài lời. Hắn nói lắp nhưng vẫn rõ, cố gắng để phát âm từng từ. Trong lúc Luca nói, lần đầu Vito mới thấy lại bóng dáng của Luca trước đây, như thể Luca kia đang lẩn quất đâu đó dưới bộ mặt bị tổn thương và đôi mắt đờ đẫn kia.

"Anh thấy người thế nào?"

Một giây trôi qua và Luca hỏi lại, "Trông tôi thế nào?" Một nét biểu cảm có thể là phác thảo một nụ cười thoáng qua khuôn mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Vito lưu ý sự trễ hạn chốc lác giữa việc nêu câu hỏi và câu trả lời, vì vậy ông nói chậm rãi để cho Luca đủ thời gian "gia công" điều hắn muốn diễn tả và đưa ra câu trả lời theo đúng ý hắn. "Trông bạn không ổn lắm," Vito nói.

Luca trườn người ra khỏi cái cáng và đi qua căn phòng để kiếm một chiếc ghế. Hắn trần truồng bên dưới chiếc áo dài của bệnh viện, vốn quá nhỏ để đủ che cái thân hình khỉ đột KingKong của hắn và vì vậy để hở hầu như hai phần ba tấm lưng rộng như thớt phản của hắn. Hắn tìm được cái ghế và kéo nó qua mặt Vito để hai người ngồi đối diện nhau. "Anh biết tôi vẫn đang nghĩ về chuyện gì không?" Hắn hỏi trong lúc ngồi xuống ghế. Những lời của hắn lại thoát ra bị ngắt quãng bởi khoảng lặng trong đó hắn dường như phải nhớ lại loạt từ kế tiếp trong khi hắn cố định điều gì đó trong miệng hoặc trong cổ họng, nhưng ý hắn muốn bộc lộ thì rõ ràng, như chính những từ hắn dùng. Khi Vito lắc đầu, Luca nói, "Will O'Rourke."

"Vì sao thế?"

"Tôi thù ghét hắn," Luca nói. Và thêm, "Tôi muốn hắn chết." Một vài giây trôi qua và Luca để thoát ra một âm thanh mà Vito diễn giải như là một tiếng cười.

"Luca," Vito nói. "Tôi có thể giúp anh. Tôi có thể đưa anh ra khỏi chốn lao tù này."

Lần này Luca cười thấy rõ. "Bộ anh là... Thượng đế?"

"Không phải đâu. Đừng nói thế làm tôi... giảm thọ," Vito nói. Ông cầm chiếc mũ lên, nhìn vào nó và rồi lại đặt nó xuống trong lòng mình, bên trên chiếc áo khoác. "Nghe tôi đây, Luca," ông nói. "Tôi rất mong là bạn tin tôi. Tôi biết mọi chuyện. Tôi biết mọi thảm kịch bạn từng trải qua. Tôi biết"

https://thuviensach.vn

"Anh biết cái, cái gì, hở Vito?" Luca nghiêng người tới trước, dường như có một ẩn ý đe dọa trong chuyển động đó. "Tôi biết anh đang nói về chuyện gì," hắn nói. "Anh biết tôi đã giết bố mình. Vậy nên anh nghĩ là – anh biết mọi chuyện. Nhưng anh chẳng biết gì nhiều lắm đâu."

"Nhưng tôi biết đấy," Vito nói giọng chắc nịch. "Tôi biết về mẹ anh. Tôi biết về người hàng xóm của gia đình anh, tay thầy giáo Lowry đấy."

"Anh biết gì nào?" Luca lại ngồi xuống, để hai bàn tay lên hai đầu gối.

"Cảnh sát hình dung là anh làm chuyện ấy, Luca à, nhưng họ không có bằng chứng."

"Làm chuyện gì?"

"Luca này," Vito ôn tồn biện giải. "Những mảng miếng của tấn kịch rắc rối này cũng không khó lắm để kết nối với nhau đâu. Tại sao ông bố của bạn - một người Sicily - lại đủ nhẫn tâm để cắt cái thai nhi của chính mình khỏi tử cung của bà mẹ. Câu trả lời là ông ta sẽ không làm chuyện đó. Không bao giờ. Nếu như đó là hòn máu của ông ta. Thế nhưng, hóa ra lại không phải! Tôi nói thế đúng không? Và tại sao anh lại đẩy thầy giáo Lowry, người láng giềng kế bên nhà anh, từ mái nhà rơi tự do xuống lòng đường ngay sau khi họ vừa mới để anh từ bệnh viện về nhà? Luca, đây là một thảm kịch, nhưng không phải là một vở kịch bí tích. Anh giết bố anh để cứu mẹ anh, và rồi anh giết người đã cắm sừng bố anh. Trong tất cả câu chuyện này," Vito nói thêm, "Tôi cho là anh đã xử sự đúng."

Luca hình như còn lắng nghe một hồi lâu sau khi Vito đã ngừng nói. Hắn chìm xuống trong chiếc ghế và lấy tay gạt ngang trán, làm

https://thuviensach.vn

như muốn gạt đi mồ hôi, mặc dầu lúc đó trong phòng vẫn lạnh. Hắn hỏi, "Có ai khác biết- mọi chuyện này?"

"Cảnh sát ở Rhode Island điều tra vụ việc," Vito nói. "Họ hình dung ra câu chuyện là như thế nhưng họ không có bằng chứng và họ cũng bất cần. Họ đã quên anh từ lâu."

"Làm sao ông biết – những gì cảnh sát - ở Rhode Island biết?"

Vito nhún vai.

"Còn tổ chức của ông thì sao?" Luca hỏi. "Ai trong số họ - biết?"

Hành lang lặng lẽ. Vito không biết mấy tay cảnh sát có ở gần đấy không. "Không ai biết cả, ngoài tôi," ông nói.

Luca nhìn vào cánh cửa chính và rồi nhìn trở lại Vito. "Tôi không muốn - bất kỳ ai - biết về - những tội lỗi của mẹ tôi," hắn nói.

"Và sẽ không bao giờ có ai," Vito nói. "Lời tôi nói luôn luôn là đáng tin và tôi xin hứa với anh. *Nhất ngôn cửu đỉnh.* "

"Tôi không phải là người chịu tin ai," Luca nói.

"Đôi khi," Vito nói, "bạn phải. Bạn phải tin một ai đó."

Luca quan sát Vito, và Vito cảm thấy như thể, dưới đôi mắt Luca, ông có thể thấy một ai khác đang nhìn mình, nhìn đến mình thông qua Luca. "Giờ đây, hãy tin tôi," Vito nói. "Hãy tin tôi khi tôi nói rằng anh có thể tự cứu mình." Vito nghiêng người sát vào Luca hơn. "Tôi hiểu nỗi đau," ông nói. "Bố tôi và anh tôi đã bị sát hại. Tôi thấy một người cầm khẩu shotgun chỉa vào mẹ tôi và bắn bay đầu bà như bắn nổ một quả bong bóng để làm vui. Người mẹ mà tôi yêu quí biết bao, Luca à. Khi đã đến thời điểm thích hợp, khi tôi đã lớn đủ lông đủ cánh, tôi đã quay về quê xưa và giết kẻ đó."

https://thuviensach.vn

Luca nói, "Tôi đã cố - để giết - người đã giết bố tôi - và mẹ tôi." Hắn để những ngón tay lên mắt và dụi nhẹ. Quay vào phía bóng tối, hắn nói, "Tại sao anh muốn - giúp tôi?"

"Tôi muốn anh đến làm việc cho tôi," Vito nói. "Bản chất tôi không phải là con người cuồng bạo. Tôi không mong muốn dùng bạo lực để giải quyết mọi việc. Nhưng tôi sống cùng trong thế giới mà anh sống, Luca à, và cả hai chúng ta đều biết là thế giới này đầy những kẻ xấu xa. Có một nhu cầu cho con người muốn dập tắt cái ác, dầu phải nhẫn tâm, tàn bạo. Anh có thể giúp ích cho tôi rất nhiều - anh, một người mà ai cũng sợ."

"Anh muốn tôi - làm việc cho anh?"

"Tôi sẽ lo cho anh," Vito nói. "Tôi sẽ lo cho các thuộc hạ của anh. Những cáo trạng chống anh sẽ được rút lại."

"Còn về người chứng - thì sao?" Luca hỏi. "Luigi Battaglia - thì sao?"

"Hắn sẽ công khai từ bỏ ý kiến hoặc biến đi. Filomena, bà đỡ đẻ, đã có tôi lo. Bà ta sẽ quay về Sicily với gia đình. Toàn bộ chuỗi biến cố này," Vito nói, "sẽ ở đằng sau anh."

"Và đổi lấy chuyện đó - tôi chỉ có mỗi việc là đến đầu quân dưới trướng ông, làm theo lệnh ông?" Luca quan sát Vito với sự tò mò, như thể hắn thực sự không thể hiểu tại sao ông lại đưa ra một lời chào giá kiểu đó. "Anh không biết - ta là *il diavolo* (con quỉ) hay sao?" hắn nói. "Ta đã giết - những người mẹ, những người cha - và cả những trẻ thơ. Ta đã giết - chính cha ta và - cả chính con ta. Ai mà chịu liên minh - với quỉ. Clemenza có chịu không? Tessio có chịu không?"

"Clemenza và Tessio sẽ làm điều gì tôi bảo. Và tôi không cần thêm một vài tay *lính lác* ," Vito nói. "Quân tướng, tôi đều có đủ cả rồi,

https://thuviensach.vn

Luca à."

"Vậy thì - ông còn cần gì ở tôi?"

"Tôi cần bạn để làm một cái gì quan trọng hơn là một tay súng nhiều, Luca à. Tôi cần bạn trở thành *il diavolo* - nhưng là *il mio diavolo* (Con quỉ của tôi)."

Khuôn mặt của Luca vẫn vô cảm trong lúc hắn quan sát Vito trước khi chuyển hướng nhìn lãng ra xa. Rồi cuối cùng, dường như hắn hiểu, và gật gù với chính mình. "Tôi còn một việc rất - rất quan trọng phải hoàn tất trước khi về dưới trướng ông," hắn nói. "Tôi cần phải giết – Will O'Rourke."

"Chuyện đó có thể chờ mà," Vito nói.

Luca lắc đầu. "Hắn là tất cả những gì tôi có thể - nghĩ đến. Tôi muốn hắn chết."

Vito thở dài và nói, "Vậy thì, sau cái việc rất quan trọng này, bạn chỉ làm việc theo lệnh tôi."

"Okay," Luca đồng ý. "Vâng."

"Còn chuyện này nữa," Vito nói. "Chuyện giữa anh và Tom Hagen. Chuyện qua rồi. Quên đi. Nhất trí thế nhé?"

Luca nhìn vào một khoảng tường trơ lì như thể đang "điều nghiên cẩn thận" nó. Khi quay lại với Vito, hắn gật đầu.

Sau đó cả hai người đều yên lặng, chuyện quan yếu của họ đã được "gút" lại. Tuy vậy Vito lại ngạc nhiên với cơn xúc động mà ông cảm nhận khi nhìn kỹ Luca, nhìn kỹ khuôn mặt bị tàn phá và đôi mắt u ám. Con người đó dường như đã chìm vào chính mình, rơi vào và bị chôn vùi bên trong một cái khung thịt xương cồng kềnh, như thể, đầu

https://thuviensach.vn

Luca thực sự là ai, hắn cũng bị dính bẫy bên trong chính mình giống như một đứa trẻ lạc trong một căn nhà tối om, rộng mênh mông. Ngạc nhiên với chính mình, Vito thấy mình vươn tới và chạm vào bàn tay Luca, lúc đầu hơi ngập ngừng, và rồi nắm chặt lấy với cả hai tay của ông. Ông muốn nói, muốn giải thích với Luca rằng đôi khi người ta phải, một cách đơn giản, đặt một số chuyện nào đó ra khỏi đầu óc mình, đôi khi có những chuyện xảy ra mà không ai, kể cả Thượng đế, có thể tha thứ - và rồi người ta chỉ còn mỗi việc là thôi, đừng nghĩ về chúng nữa. Nhưng không có lời nào thoát ra khỏi miệng Vito. Ông nắm chặt bàn tay Luca và lặng yên không nói gì.

Luca để thoát ra một âm thanh khi tay hai người chạm vào và gần như bấu chặt nhau, và nét u ám biến mất khỏi đôi mắt hắn khiến trong khoảnh khắc ấy, dường như đó là đôi mắt của một chàng trai trẻ. "Mẹ tôi đã chết," hắn nói, như thể hắn vừa mới nghe tin đó và hãy còn bị sốc. "Kelly cũng chết," hắn thêm, lần này cũng thế, như thể hắn vừa mới nhận được tin.

"Đúng," Vito nói, "và bạn phải *kham nhẫn* thôi. Chẳng thể làm gì khác hơn."

Đôi mắt Luca đầy lệ và hắn lấy cánh tay gạt nước mắt đi. "Đừng," hắn nói, "đừng..."

"Tôi sẽ không nói đâu," Vito nói, biết Luca muốn chỉ điều gì, rằng hắn muốn những giọt nước mắt của mình được giữ bí mật. "Hãy tin tôi," Vito nói.

Luca đã cúi nhìn xuống bụng mình hồi lâu, rồi hắn ngước mắt lên nhìn Vito. "Đừng bao giờ nghi ngờ tôi," hắn nói. "Don Corleone," hắn thêm, "đừng bao giờ nghi ngờ tôi- Don Corleone."

"Tốt," Vito nói, và buông bàn tay Luca ra. "Bây giờ, hãy nói tôi nghe: Tôi muốn biết tên những đứa đã đem đến cho Giuseppe những

https://thuviensach.vn

cú tát mà lão còn hậm hực kia."

"Vâng, xin chiều ý ông," Luca nói, và hắn tuần tự kể cho Vito mọi chuyện mà hắn biết.

.....&.....
.....

https://thuviensach.vn

17.

T rên đường Hester, khi đến gần nhà kho của bố mình, Sonny nhìn trừng trừng qua cửa hông chiếc Packard vào những đường phố đông người hối hả lại qua vì công kia việc nọ. Clemenza ngồi trước tay lái, cho xe chạy chầm chậm qua những con đường đá sỏi, trong khi Vito ngồi yên lặng bên cạnh ông ta ở ghế ngồi hành khách. Sonny tập trung vào việc cố giữ mồm giữ miệng và không nhảy vào ghế trước và chửi rủa Clemenza, kẻ đã đối xử với chàng ta như một thứ cặn bã đáng khinh kể từ lúc ông ta xuất hiện ở ga-ra Leo's và kéo chàng ta ra khỏi công việc. Bố chàng tự nãy giờ vẫn chưa nói lời nào. Clemenza đã kéo cánh tay Sonny một cách thô bạo để lôi chàng đi và ném chàng vào phía sau chiếc Packard, và Sonny đã quá ngạc nhiên bởi sức mạnh từ cái cơ thể dềnh dàng của ông béo và quá sốc bởi cái cách mà mình được đối xử khiến chàng không kịp phản ứng cho đến khi chàng ngồi vào xe và thấy bố mình ngồi ở ghế phía trước. Khi chàng ta hỏi một cách giận dữ chuyện gì đang xảy ra Clemenza đã bảo chàng câm miệng, và khi chàng hét lên lớn tiếng hỏi lại lần nữa Clemenza nhá cho chàng thấy báng súng và dọa sẽ bắn vỡ sọ chàng – và qua suốt diễn trình đó Vito vẫn giữ im lặng. Giờ đây Sonny để đôi tay vào trong lòng và ngồi *nín khe* trong lúc Clemenza đỗ xe lại trước nhà kho.

Clemenza mở cửa sau. "Im miệng nghe nhãi," ông nói, nghiêng người sát vào Sonny trong lúc chàng bước ra khỏi xe. "Cậu cả sắp gặp rắc rối rồi đấy," ông thêm, nói gần như thì thầm, trong lúc Vito chờ trên lề đường, kéo chiếc áo khoác vào sát người.

"Tôi phải làm gì đây?" Sonny hỏi. Trên người chàng hiện giờ chỉ có một bộ áo liền quần dính đầy dầu mỡ mà chàng mặc để làm việc, và chàng phải chịu cái lạnh cắt da vào mũi và hai tai.

https://thuviensach.vn

Clemenza nói, "Khỏi phải hỏi. Cứ yên lặng theo ta. Chú mày sẽ có cơ hội tha hồ nói chỉ trong một vài phút nữa thôi."

Trên lề đường gần cánh cửa nhà kho, Vito lần đầu tiên khai khẩu. Đề tài dường như chẳng có liên quan gì đến Sonny. "Luca ra chưa?" ông hỏi Clemenza.

"Đêm qua," Clemenza đáp. "Hắn và vài đứa đàn em."

Nghe nhắc đến Luca Brasi, trái tim Sonny liền nhảy twist! Nhưng trước khi chàng có thời gian để kịp nghĩ xuyên qua những hàm ý, chàng đã ở bên trong nhà kho nhìn vào năm cái ghế được sắp theo hình bán nguyệt phía trước những dãy thùng dầu ô liu. Không gian nơi ấy ẩm ướt và lạnh với một nền gạch bê tông màu xám và một trần cao được chống đỡ bằng những trụ kim loại. Những thùng gỗ đựng dầu ô liu được chất cao đến mười feet chung quanh mấy chiếc ghế tạo cảm giác như thể họ đang ở trong một căn phòng bên trong không gian rộng lớn hơn của nhà kho. Mấy tay đàn em của Sonny bị trói và bịt mồm trong những chiếc ghế, Cork ở giữa, với Nico và Stevie Nhỏ ở một bên và hai anh em sinh đôi Romero ở bên kia. Richie Gatto và Jimmy Mancini đứng tựa lưng vào các thùng gỗ ở một bên của vòng cung, còn Eddie Veltri và Kent Cuisimano đứng bên phía kia. Mấy anh chàng này đều ăn diện bảnh bao trong những bộ com lê đặt may và những đôi giày bóng loáng, trong khi Sonny và đám đàn em, so với họ, quả là giống như những tên vô lại đường phố, những chiếc áo khoác của họ bị ném thành một đống trên sàn nhà đằng sau họ. Từ một hành lang giữa những dãy thùng hàng, Tessio xuất hiện đầu cúi thấp, loay hoay kéo phéc-mơ-tuya quần, hình như là bị hóc. Ông ta kéo cài được vào chỗ đúng lúc bước vào phòng nhỏ. Khi nhìn lên, ông ta nói, "Này, Sonny! Nhìn xem chúng ta tóm được gì!" Ông ra dấu vào mấy cái ghế. "Đó là Những Chàng Liều Mạng Sắp Vong Mạng!" Câu *giáo đầu tuồng* đó khiến mọi người cười ồ, trừ Sonny và Vito và đám đàn em của Sonny với các cánh tay bị trói vào lưng ghế.

https://thuviensach.vn

" *Basta,* " (Đủ quá rồi đấy!) Vito nói. Ông di chuyển vào vòng cánh cung và nhìn trở lại Sonny. "Những quân vô lại này," ông nói, "chúng đã trộm cướp từ Mariposa, gây phiền toái và làm tổn hao tiền bạc cho ông ta - và bởi vì ta cũng có những mối quan hệ làm ăn với Mariposa nên chúng cũng gây phiền toái cho ta và đe dọa đến túi tiền của ta."

"Bố" Sonny tiến một bước về phía ông bố.

"Sta'zitt!" (Câm mồm!) Bàn tay mở của Vito đập về phía trước như một lời cảnh báo, và Sonny lùi lại. "Ta đã để ý cậu trẻ Corcoran này," Vito nói, vừa tiến gần đến Bobby, "hắn đã đến nhà chúng ta nhiều lần trong những năm qua. Thật ra ta còn có thể nhớ nó mặc quần thụng, chơi đùa với đồ chơi trong phòng con." Vito rút cái khăn bịt mồm khỏi miệng Bobby và quan sát chàng ta, chờ xem chàng ta có nói gì không. Khi Cork yên lặng, Vito chuyển sang anh em nhà Romero. "Hai đứa này," ông nói, kéo khăn bịt mồm khỏi miệng chúng, "sống ở khu phố gần chúng ta. Nico đây," ông nói, giật cái khăn bịt mồm của cậu ta ra, "sống ở góc phố kia, chẳng xa chúng ta. Những người trong gia đình hắn cũng là bạn của gia đình ta." Vito chuyển qua Stevie Nhỏ và nhìn cậu ta vẻ khinh bỉ. "Thằng này," ông nói, và giật khăn bịt mồm ra, "Ta không biết."

"Cháu hứa với các ông," Stevie la lên, ngay khi chiếc khăn bịt mồm ra khỏi miệng hắn, "Cháu sẽ không theo mấy người này nữa."

Richie Gatto rút khẩu súng ra khỏi dây quàng vai và dựng đứng kim hỏa. Chàng ta nói với Stevie, "Chú mày nên câm mồm thì tốt hơn."

Vito di chuyển vào trung tâm của vòng cung. "Tất cả những chàng trai này, trừ thằng này," ông nói, chỉ vào Stevie, "đều khai rằng, mi," ông chỉ Sonny, "không có quan hệ chi với bất kỳ vụ việc nào chúng

https://thuviensach.vn

làm." Ông lại nhìn Stevie Nhỏ. "Tuy nhiên, thằng này lại nói rằng cả bọn là băng đảng của mi, rằng chính mi là đầu têu bày trò và điều khiển mọi chuyện." Vito di chuyển về hướng Sonny. "Những đứa khác bảo vệ mi, nói mi không can dự." Ông dừng lại và nhìn trừng trừng vào Sonny. "Ta đã phát mệt với trò trẻ con này," ông nói. "Ta hỏi mi dứt khoát một lần thôi: Mi có dính dáng chi với mấy vụ trộm cướp trấn lột kia không?"

"Có," Sonny dõng dạc đáp. "Đó là băng đảng của con. Chính con lên kế hoạch và dẫn đầu thực hiện. *Công vi thủ, tội vi khôi* , con nhận lãnh mọi trách nhiệm, Bố ạ." Đúng khẩu khí hiên ngang của tay *đầu lĩnh Lương Sơn Bạc* lắm! Thế mới đáng mặt đại ca chứ! Có đâu như những tay thủ trưởng tham mà hèn, khi được việc thì giành cả phần công cho mình, khi đổ bể hỏng việc lại đùn đẩy trách nhiệm cho cấp dưới, còn mình chỉ là do *trình độ hạn chế* , dầu có thiện chí muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ nhưng nửa đường gãy gánh chỉ vì *lực bất tòng tâm!*

Vito lùi một bước. Ông nhìn xuống sàn nhà láng xi-măng và lấy mấy ngón tay lùa tóc ra sau và rồi... nắm đấm của ông vụt ra, bất ngờ, nhanh, mạnh và quả quyết vào mặt Sonny, làm chàng ta ngã nhào ra sau, môi túa máu. Ông chửi Sonny bằng phương ngữ Sicily và nắm cổ chàng ta kéo lên. "Mi ném mạng sống của mình, của anh em bạn bè mình vào nguy cơ chết người? Mi hành động kiểu cao bồi? Khi mi là con ta? Ta có dạy mi như thế không? Phải chăng đó là điều mi học được từ ta?"

"Thưa ông Corleone," Cork nói, "Sonny không..."

Cork im tiếng khi Sonny đưa một bàn tay lên. Cử chỉ sao mà giống hệt của Vito, và hiệu ứng cũng chính xác như thế đến độ không ai trong phòng còn có thể không nhận ra.

https://thuviensach.vn

"Bố ạ," Sonny nói. "Chúng ta có thể trao đổi riêng được không? Xin vui lòng."

Vito đột ngột buông lõng Sonny ra như thể ông đang ném đi rác rưởi và Sonny phải lùi nhanh mấy bước để giữ cho mình khỏi ngã. Bằng tiếng Ý, Vito bảo Clemenza hãy để cho ông ít phút.

Sonny theo Vito qua nhà kho, đi qua một chiếc xe tải nhỏ với mui mở ra và những phần rời của máy móc để vương vãi trên sàn nhà, qua nhiều thùng đựng dầu ô liu, trên nền xi-măng dính dầu mỡ, ra khỏi cửa sau, tiến vào một lối đi rải sỏi nơi đó một hàng xe tải giao hàng đang đỗ dưới một hàng rào mắt cáo trước các lối thoát hỏa hoạn. Gió lạnh thổi qua lối đi, cuốn lên những đám bụi và rác và thổi phần phật những tấm bạt phủ trên các xe tải. Vito đứng quay lưng về phía Sonny, nhìn xuống chiều dài của lối đi và ra Phố Baxter. Ông đã để áo khoác của mình nơi nhà kho và ông kéo sát áo jacket và co ro đôi vai trong khi ông khoanh đôi tay trên ngực. Sonny đứng dựa vào cửa nhà kho trong lúc chàng nhìn vào lưng bố mình. Bỗng dưng chàng... phát mệt ngang, và chàng để đầu ngã ra sau, đập vào miếng thép của cánh cửa. Nơi một trong những lối thoát hỏa hoạn đối diện chàng, chàng nhìn thấy một đồ chơi trẻ em bị méo mó, biến dạng, một con cọp bằng vải nhung lông với cái cổ bị mở toang ra, xì ra những túm bông trắng bay vào trong gió.

"Bố," Sonny nói, và rồi chàng không thể nghĩ ra tiếp theo mình muốn nói gì. Chàng nhìn thấy gió tốc tóc của bố mình lên và chàng có một thôi thúc mãnh liệt muốn chải lại tóc bố cho ngay ngắn, tươm tất.

Khi Vito xoay quanh, mặt ông ra vẻ nghiêm khắc. Ông nhìn Sonny trong yên lặng và rồi rút chiếc khăn tay từ túi áo jacket ra và thấm máu từ môi và cằm của Sonny.

https://thuviensach.vn

Sonny không nhận ra là mình đã chảy máu cho đến khi chàng ta thấy chiếc khăn tay rời khỏi mặt mình đỏ tươi với máu. Chàng lấy tay chạm môi và hơi nhăn mặt vì đau. "Bố," chàng nói và ngập ngừng. Hình như chàng không thể tìm được lời nào ngoài tiếng gọi "Pop" dễ dàng và quen thuộc.

"Tại sao con có thể làm chuyện này đối với Bố Mẹ, với gia đình?" Vito hỏi.

"Pop," Sonny lại nói. "Pop," chàng lặp lại. "Con biết bố là ai. Con đã biết từ nhiều năm rồi. Vả chăng, Bố à, thiên hạ cũng biết bố là ai cả rồi."

"Và người đó là ai?" Vito hỏi. "Con nghĩ bố là ai?"

"Con không muốn làm một kẻ chỉ biết *kày kuốc kiếm kơm* ngày qua ngày," Sonny nói, "con không muốn tay chân mặt mũi nhem nhuốc dầu mỡ, hùng hục đục đẽo, bơm vá, xi hàn... suốt ngày để chỉ kiếm được vài ba đô lẻ tẻ. Con muốn phải được thiên hạ trong vọng như bố," chàng ta nói. "Con muốn được người ta sợ, như bố."

"Ta hỏi con lại," Vito nói, và ông sấn một bước gần hơn với Sonny trong lúc gió thổi tốc tung tóc ông lên, làm ông giống như một người hoang dã. "Con nghĩ ta là ai?"

"Bố là một tay găng-x-tơ," Sonny nói. "Cho đến khi bãi bỏ lệnh cấm rượu, thì những xe tải của bố chỉ chở ít dầu ô liu để ngụy trang thôi chứ bên trong chở toàn rượu whiskey. Bố kinh doanh cờ bạc và cho vay nặng lãi và là một con người đầy thế lực trong các công đoàn." Sonny đan hai bàn tay vào nhau và lắc lắc để nhấn mạnh. "Con biết điều mà mọi người đều biết, bố à."

"Con biết điều mọi người đều biết," Vito lặp lại. Ông quay đầu lên hướng bầu trời và lùa các ngón tay qua tóc, vuốt tóc ngược chiều gió

https://thuviensach.vn

cho nó nằm như cũ.

"Pop," Sonny nói. Chàng thấy sự tổn thương trong đôi mắt bố minh và ước chi có thể rút lại những lời mình vừa nói, hay là có thể nói điều gì khác để làm cho bố mình hiểu rằng mình vẫn tôn trọng bố trong tư cách con người thực của bố- nhưng không có lời nào đến trong tâm trí và chàng không thể nghĩ ra điều gì để làm hay nói để cho thời khắc đó dễ chịu hơn.

"Con nhầm," Vito nói, vẫn nhìn vào bầu trời, "nếu con nghĩ ta là một găng-x-tơ bình thường." Ông lại yên lặng thêm một lát trước khi cuối cùng quay mắt về Sonny. "Ta là một doanh nhân," ông nói. "Ta công nhận, đúng thế, ta đã làm cho đôi tay mình bẩn đi khi phải làm theo những ý thích của Mariposa- nhưng ta không phải một người giống như Giuseppe, và nếu con nghĩ như thế, thì còn nhầm đấy."

"Thôi đi, Bố à!" Sonny nói, và chàng đi qua bố mình và đi quanh một vòng trước khi đối diện ông trở lại. "Con đã phát mệt với chuyện bố luôn luôn làm ra vẻ mình là nhân vật mà thực ra không phải là mình. Con biết bố làm điều đó vì gia đình, vì chúng con, nhưng, xin lỗi," chàng nói, "Con biết bố làm những gì. Con biết bố là ai. Bố điều hành chuyện cờ bạc và chuyện cho vay nặng lãi ở gần khắp khu Bronx. Bố là thế lực hậu trường trong các công đoàn và việc bảo kê, và bố có việc kinh doanh dầu ô liu hợp pháp làm bình phong. Sonny chắp hai bàn tay về phía trước mình như thể đang cầu nguyện. "Con xin lỗi Bố," chàng nói, "nhưng con biết bố là ai và bố làm gì."

"Con nghĩ con biết," Vito nói. Ông di chuyển vào khoảng không gian giữa hai xe tải, tránh được gió và chờ Sonny theo mình. "Có thể con biết, nhưng con chưa hiểu gì," ông tiếp tục một khi Sonny lại đứng đối diện ông. "Cái phần bẩn thỉu trong công cuộc kinh doanh của ta không phải là chuyện gì bí mật. Nhưng ta không phải là một găng-x-tơ như mọi người vẫn nghĩ về, và như con nghĩ về. Ta không

https://thuviensach.vn

phải như Al Capone. Ta không phải như Giuseppe Mariposa với việc mua bán ma túy, mại dâm và đâm thuê chém mướn. Một người như ta không thể tiến được đến chỗ đứng như hiện nay mà không vấy bẩn tay mình, Sonny à. Đường đời vốn phải như thế, và ta chấp nhận mọi hậu quả. Nhưng ta không muốn như thế cho đời con ta, cho đời cháu ta. Thế hệ con cháu ta phải có cuộc sống khác." Vito đặt một tay lên sau gáy Sonny. "Hãy để chuyện này ra ngoài tâm trí con, chuyện làm ăn kiểu găng-x-tơ đó," ông nói. "Ta không làm việc cật lực để cho con mình lại trở thành găng-x-tơ. Ta không cho phép điều đó Sonny à."

Cằm của Sonny gục xuống ngực và chàng ta nhắm mắt. Những tấm vải dầu đen che bên trên các xe tải ở cả hai bên chàng đều rung lên phần phật trong gió. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp giữa các xe tải nơi chàng đang đứng với bố, cái lạnh dường như tỏa lên từ dưới gầm xe, cắn vào chân, vào đùi chàng. Trên đường phố một dòng đông nghịt xe hơi và xe tải chạy qua, động cơ của chúng rồ lên khi tài xế sang số. Sonny để tay mình trên bàn tay của bố đang đặt nơi gáy mình. "Bố," chàng nói, "con thấy Tessio và Clemenza giết bố của Tom. Con thấy bố có mặt ở đó với họ."

Vito giật mạnh tay mình khỏi cổ Sonny rồi bấu tay vào cằm chàng một cách thô bạo và buộc chàng ngước mặt lên. "Con vừa nói gì thế?" ông hỏi. Khi Sonny không trả lời ngay ông bóp hàm của chàng đủ mạnh để làm cho môi chàng ứa máu trở lại. "Con vừa nói gì thế?" ông lặp lại.

"Con thấy bố," Sonny nói, vẫn không chạm ánh mắt bố, nhìn lãng ra, qua ông. "Con đã đi theo bố. Con nấp trên lối thoát hỏa hoạn bên kia lối đi và con nhìn vào phòng sau của bar Murphy. Con thấy Clemenza trùm cái bao gối lên đầu Henry Hagen và con thấy Tessio đi đến, nện thanh xà beng lên đầu ông ấy."

https://thuviensach.vn

"Con nằm mơ đấy thôi," Vito nói, như muốn thúc giục lời giải thích từ Sonny. "Con nằm mơ đấy thôi, Sonny à," ông lặp lại.

"Không phải đâu," Sonny nói, và khi cuối cùng chàng nhìn vào bố mình chàng thấy mặt ông nhợt nhạt hẳn đi. "Không," chàng lặp lại, "con không nằm mơ đâu, và bố chẳng phải là một công dân đứng đắn, lương thiện, Bố à. Bố thuộc giới tội ác có tổ chức. Bố giết người khi thấy cần phải làm thế, và họ sợ bố vì chuyện đó. Nghe con nói đây," chàng nói. "Con không thích làm một con khỉ dính đầy dầu mỡ, cũng chẳng mơ làm tài phiệt xe hơi. Con muốn làm việc cho bố. Con muốn là thành viên trong tổ chức của bố."

Vito chừng như bị đóng băng tại chỗ trong lúc ông quan sát cậu con. Từ từ, màu hồng hào trở lại trên mặt ông và tay bấu của ông vào cằm Sonny chùng dần. Khi cuối cùng ông buông chàng ra, hai tay ông thõng xuống hai bên và rồi ông thọc chúng sâu vào trong hai túi quần. "Hãy vào trong kia và kêu Clemenza," ông nói, làm như thể chưa hề có gì bất thường xảy ra.

"Pop"

Vito đưa một bàn tay lên trước Sonny. "Làm như ta nói. Bảo Clemenza đến gặp ta."

Sonny quan sát gương mặt bố và không thấy gì cả để chàng có thể đọc nét biểu cảm.

"Okay, Pop," chàng nói. "Con phải nói gì với Clemenza?"

Vito có vẻ vui thú. "Chuyện này khó đối với con lắm sao?" ông hỏi. "Vào lại trong nhà kho. Tìm Clemenza. Bảo ông ấy ra đây gặp ta. Còn con ở trong đó đợi với mấy đứa kia."

https://thuviensach.vn

"Vâng," Sonny trả lời. Chàng luồn nhanh qua cánh cửa kim loại và biến vào nhà kho.

Còn lại một mình nơi lối đi, Vito đi đến chiếc xe tải đầu tiên trong hàng và ngồi vào buồng lái. Ông nổ máy, kiểm tra máy đo nhiệt độ, và quay kính chiếu hậu về phía mình, có ý muốn vuốt lại tóc cho ngay ngắn, nhưng thay vì thế ông lại kết thúc bằng cách nhìn trừng trừng vào đôi mắt đang nhìn trừng trừng trở lại ông. Không có một ý tưởng nào trong đầu óc ông. Đôi mắt ông nhìn vào ông như đôi mắt một ông già, có ngấn nước và đường máu do gió gây nên, với những vết chân chim chạy về hai bên thái dương. Ông quan sát đôi mắt của chính mình, và giống như thể là có đến hai Vito trong buồng lái xe, hai cặp mắt của chính ông, nhìn trừng trừng vào nhau như thể mỗi đôi mắt lại là một huyền nhiệm đối với đôi mắt kia. Khi Clemenza đập vào cửa xe điều đó làm ông hoảng hốt. Quay cửa xe xuống, ông nói "Cho Tessio về đi. Để chú ấy đem theo Eddie và Ken."

"Chuyện gì xảy ra với Sonny?" Clemenza hỏi.

Vito lờ đi câu hỏi. "Trói chặt Sonny với những đứa khác," ông nói, "và đừng tỏ ra nương tay với hắn, *hiểu chứ*? Tôi muốn bạn làm cho chúng hoảng hồn, khiếp vía. Làm cho chúng nghĩ có lẽ chúng ta không có lựa chọn nào khác hơn là giết chúng, bởi vì Giuseppe đã lệnh như thế. Cho tôi biết đứa nào vãi đái ra quần trước tiên."

"Và bạn muốn tôi làm điều này với cả Sonny?"

"Đừng bắt tôi phải lặp lại chính mình," Vito nói. Ông thấy cái kim chuyển động nhẹ trên nhiệt kế. Ông mở quạt và vô số chiếc xe tải.

"Bạn đi đâu vậy?" Clemenza hỏi.

"Tôi sẽ về trong vòng nửa tiếng," Vito trả lời. Ông quay kính cửa xe lên và lái chiếc tải nhập vào dòng giao thông trên Đường Baxter.

https://thuviensach.vn

Willie O'Rourke giữ một con bồ câu xám đong đưa trong lòng bàn tay trái trong khi ngắm nghía bộ lông nó, vuốt lông con chim một cách dịu dàng. Chàng ta đang quì ngay bên ngoài chuồng bồ câu, gờ mái nhà ở phía sau lưng, và cửa lên mái ở về phía tay phải trước mặt chàng ta. Qua mắt lưới của chuồng bồ câu, chàng có thể thấy cánh cửa và một tấm vải bạt và chiếc ghế gỗ kê dọc theo nó, ở đó chàng đã ngồi trong cái lạnh mấy phút trước đó nhìn một chiếc tàu kéo kéo một tàu hàng ngược dòng sông. Con bồ câu "diễn viên xiếc nhào lộn" là một trong những con chim được sũng ái của chàng ta, một con chim màu xám với bộ mặt đen bóng như than hầm. Trong khi đang bay nó có thể bất thình lình bổ nhào xuống, tách khỏi đàn và làm như rơi tự do xuống đất trước khi tự thu hồi lại và bay lại cùng các con khác. Khi đàn chim bay, chàng ta quan sát và chờ cú biểu diễn xiếc nhào lộn này và trái tim chàng vẫn nhảy rộn lên một tí mỗi lần như thế. Will kết thúc việc ngắm nghía con chim và đặt nó và trong lồng trở lại cùng những con khác trước khi chàng đi rải rơm rạ còn tươi để giúp giữ cho đàn chim khỏi bị tê cóng trong cái lạnh cắt da. Làm xong việc đó, chàng ngồi lên gờ mái nhà, thu mình bên trong tấm áo khoác, cuộn người chống lại cơn gió buốt đang thổi dọc theo đại lộ và trên các mái nhà.

Với cơn gió rít u u trong tai, chàng ta tự cho phép dành một khoảng thời gian để suy nghĩ. Donnie đang nằm như chết đối với thế giới chung quanh nơi phòng ngủ bên dưới chàng, bị đánh bại bởi sự mù lòa và bởi cái chết của Kelly. Bác sĩ Flaherty nói anh ta bị suy nhược tinh thần và rằng với thời gian anh ta sẽ vượt qua nhưng Willie thấy chuyện đó đáng ngờ. Donnie chẳng còn nói gì nữa và chàng ta cứ héo hon gầy mòn dần. Mọi người nghĩ sự mù lòa đã làm tiêu tan tâm chí của chàng nhưng Willie không nghĩ thế. Donnie dường như đã giận dữ một thời gian vì mất đi thị lực, và rồi chàng ta rơi vào tình trạng ủ rũ ảm đạm- nhưng chính tin tức về cái chết của Kelly, và cách chết của nàng ta dường như đã đánh tan đi chút sinh khí cuối cùng

https://thuviensach.vn

khỏi người chàng ta. Kể từ lúc biến cố bi thảm đó xảy ra đến giờ chàng ta chưa nói được đến mươi lời. Chàng ta nằm đó, hết ngày dài lại đêm thâu, yên lặng trong bóng tối của phòng ngủ của riêng mình. Sự khác biệt duy nhất mà Will có thể nhận ra giữa Donnie và một cái tử thi đó là tuy nằm bất động, không nói năng gì nhưng... hóa ra Donnie vẫn còn thở!

Khi Willie kéo mình lên từ cái gờ và quay người nhìn quanh, chàng ta bỗng thấy Luca Brasi ngồi quay lưng lại phía mình nơi chiếc ghế gỗ kia, một trong những bộ hạ của hắn, súng cầm tay, trấn giữ cửa lên mái nhà. Lúc đầu Willie bối rối khi nhìn thấy cảnh đó, bởi vì chàng ta không nghe thấy gì, và rồi chàng nhận thức rằng tiếng rú của gió giải thích cho chuyện đó. Tất cả những gì mà chàng ta thấy được từ Luca chỉ là cái lưng to rộng như thớt phản của hắn với chóp chiếc mũ fedora và một khăn choàng trắng quấn quanh cổ hắn, nhưng không còn gì nghi ngờ rằng đó là Luca Brasi. Cái tấm thân đồ sộ cồng kềnh của hắn làm cho cái ghế hắn ngồi lên trông giống như cái ghế đồ chơi của trẻ con – và rồi còn có tên đàn em của hắn, kẻ đã bị Willie bắn vào cánh tay. Chàng ta nhận ra hắn trong vụ cướp tiền của Luca.

Willie liếc mắt một lần vào những thòng lọng màu đen của cái thang thoát hiểm hỏa hoạn ở phía kia của mái nhà và rồi nhìn trở lại khuôn mặt đang trấn giữ cửa lên mái nhà, đang đứng với hai tay đong đưa trước bụng, một khẩu súng lục bằng bạc sáng loáng giống như trong phim cao bồi Viễn Tây Tom Mix cầm lỏng lẻo nơi một bàn tay mang găng. "Mi muốn gì?" chàng ta hét lên trong gió vào lưng Luca.

Từ cái ghế-đồ chơi kia Luca đứng lên và xoay quanh với một tay nắm cổ áo khoác và tay kia nơi túi áo trong.

Willie không nhận ra rằng mình đang lùi lại cho đến khi chân chạm vào gờ mái. Khuôn mặt của Luca màu xám bệch như xác chết và một bên xệ xuống hơn bên kia, khiến một khuôn mặt mà bên tám bên

https://thuviensach.vn

mười.trông rất... *đặc thù đặc dị* giống như nhân vật trong tranh lập thể Picasso! "Jesus Christ," Willie nói, và cười lớn. "Trông mi sao mà giống tên Boris Karloff trong phim Ác quỉ Frankenstein quá." Chàng ta chỉ vào hàng lông mày chổi sể rậm rì của Luca. "Đặc biệt là cái trán khỉ đột này," chàng ta thêm.

Luca chà mấy ngón tay trên phía sũng xuống của mặt hắn, như thể đang nhận định về lời đánh giá (có phần tán dương thái quá!) của Willie.

"Mi muốn gì?" Willie hỏi. "Mi làm như thế còn chưa đủ sao? Mi đã làm mù Donnie và giết chết Kelly, mi- thứ đồ cặn bã đ...ụ heo đé... chó!"

"Nhưng mi là đứa đã bắn ta," Luca nói, và hắn lại cho tay vào túi. "Mi là đứa đã- nói sẽ không bắn hụt lần tới." Luca liếc nhanh về phía Paulie như thể hắn mới chợt nhớ ra là chàng ta ở nơi đó. "Ta rất tiếc không thể làm gì hơn ngoài việc lưu ý chú em là" hắn tiếp tục, quay lưng lại Willie, "không còn lần tới nữa cho chú em đâu. Đáng tiếc thật đấy!" Hắn nói giọng khiêu khích, trịch thượng của kẻ đang nắm thế thượng phong hoàn toàn. "Có chuyện gì xảy ra thế? Mi sốt ruột lắm hả? Đừng- Cứ nhẩn nha! Không việc gì phải vội. Gì chứ muốn *ăn đất* thì mấy hồi!" Hắn vênh vênh mặt lên, nhìn trời cao!

"Đ... đĩ mẹ mày," Willie nói, và chàng ta sấn bước đến trước mặt Luca. "Đ...đĩ mẹ mày và tất cả bọn Ý chó đẻ chúng mày. Chúng mày toàn là một lũ đê tiện chết tiệt!"

Hai bàn tay Luca vụt ra khỏi hai túi áo và chộp vào cổ Willie. Hắn nhấc bổng Willie lên như thể chàng ta chỉ là một con búp bê và giữ chàng ta ở trên không, nhìn chàng ta như một món đồ chơi, gật gù nói, "A, chú lính chì dũng cảm! Không ngờ trên đời lại còn có kẻ dũng sĩ dám chửi vào giữa mặt Luca Brasi này. Khá khen cho ngươi đó!"

https://thuviensach.vn

Tay chân của Willie cựa quậy một cách yếu ớt trong lúc chàng ta cố đấm đá vào Luca, phóng ra những cú đánh yếu xìu và vô hiệu, chẳng đủ để... gãi ngứa cho hắn! Luca siết chặt móng vuốt của hắn quanh cổ Willie cho đến khi chàng ta sắp bất tỉnh và rồi hắn thả chàng ta xuống trên mái nhà khiến chàng ta nằm sóng soải cả bốn chi, ngáp ngáp để hớp không khí vào.

"Chúng xinh xắn dễ thương ghê!" Luca nói, nhìn qua Willie đến chuồng bồ câu. "Những con chim hòa bình. Và cách chúng bay," hắn thêm. "Chúng xinh xắn dễ thương quá!" Ôi, một *trái tim dịu dàng* ! Một *tấm lòng nhân hậu* trong một hình hài cổ quái! Đúng là kỳ diệu như trong chuyện cổ tích!Thật vậy chăng?Xin... đọc đoạn tiếp theo sẽ rõ!

Luca quì xuống bên Willie và thầm thì, "Mi biết tại sao ta sắp giết mi không, Willie? Bởi vì mi là tay súng dở ẹc! Mi đã cố giết ta vậy mà mi bắn hoài không trúng. Tội của mi là *bắn dở mà đòi chơi súng.* Thôi, qua thế giới bên kia, cố gắng tập bắn, hai tay hai súng, sao cho bách phát bách trúng rồi hãy vào chốn giang hồ xưng hùng nghe chú em!" Hắn quan sát trong lúc Willie mở nút áo khoác và cố gắng cởi áo ra, như thể điều đó có thể giúp chàng ta thở, và rồi hắn túm lấy chàng ta nơi cổ áo sơ mi và ở cuối ống quần, mang chàng ta đến gờ mái nhà, và ... tung chàng ta vào trong không khí bên trên Đại lộ Số Mười. Đến đỉnh cao của vòng tung, ở thời điểm ngắn ngủi nhất của những thời điểm, với hai tay giang ra và chiếc áo khoác màu đen phất phới chung quanh người chàng, trên nền trời xanh lơ Willie trông giống như có thể cất cánh và bay xa. Nhưng không, sau đó chàng ta vun vút lao xuống và... xin dành phần tưởng tượng cho độc giả!

Luca... hãi quá không dám nhìn cảnh tượng kia, vội lấy hai tay che mặt (để giấu đi... những giọt lệ tiếc thương?!) trước khi quay lại và thấy Paulie giữ cánh cửa lên mái mở ra, đứng chờ đại ca.

https://thuviensach.vn

Vito lái chiếc xe tải vào lối đi nội bộ đằng sau nhà kho, đỗ xe lại ở cuối hàng và tắt máy. Ngày hôm đó trời lạnh và nhiều gió dưới một bầu trời xanh lơ được điểm xuyết với những đám mây trắng. Ông vừa trở lại từ một chuyến *cận du* đến East River (Sông Đông), ở đó ông đã đỗ xe lại nơi một chỗ yên tĩnh dưới Cầu Williamsburg và dành hai mươi phút ngắm ánh nắng trên mặt nước xanh xám. Ông diễn lại cuộc đối thoại với Sonny trong tâm trí mình, có mấy câu đặc biệt cứ lặp lại mãi, *Bố là một găng-x-tơ, bố thuộc giới tội phạm có tổ chức, bố giết người,* và một cơn sóng cồn biển động đe dọa ông, một cái gì từ đáy dạ dày trào ngược lên khiến những ngón tay ông co giật, khiến ông chớp mắt và rùng mình. Ông ngồi chờ trong chiếc xe tải và ngắm nhìn mặt nước cho đến khi cơn giận nhồi chặt bất kỳ cái gì bên trong ông đe dọa phun trào ra. Có một lúc khi ngắm nhìn mặt nước ông nghĩ ông có thể cảm nhận những giọt nước mắt dâng lên, nhưng ông chưa từng rơi một giọt nước mắt nào do sợ hãi hay giận dữ hay đau đớn từ lúc ông rời Sicily và trong buồng lái chiếc xe tải nhìn ra mặt sông ông cũng không hề khóc.

Có cái gì đó nơi làn nước kia làm tâm hồn ông dịu lại, cái gì đó đến với ông xuyên qua hàng ngàn năm tổ tiên ông đã quay mặt ra biển để tìm dưỡng chất cho đời sống. Trong khoang chứa hàng của một con tàu viễn dương, khi hãy còn là một cậu thiếu niên giữa bao người lạ, ông đã nhìn ngắm đại dương ngày ngày, đêm đêm trong suốt cuộc hải trình đến nước Mỹ. Không thể chôn cất gia đình đúng nghi thức, ông đã chôn chặt bóng hình bao người thân trong tâm tưởng của mình. Ông đã ngắm nhìn đại dương và chờ đợi, một cách bình thản, bất kỳ điều gì mà ông sẽ cần làm tiếp theo.

Trong buồng lái của chiếc xe tải, hòa trong dòng chảy lưu thông trên Cầu Williamburg, kế bên dòng sông, ông lại chờ đợi. Sonny là một chàng trai ngang tàng, nhưng còn trẻ người non dạ, nào đâu đã biết trời cao đất dày là gì. Hòn máu của ông, đúng thế, dòng máu của

https://thuviensach.vn

Vito- nhưng quá ngông nghênh nông nổi để hiểu được chọn lựa mà chàng ta đang làm, còn quá trẻ và chưa đủ trí tuệ để ứng phó với bao nhiêu chuyện nhiêu khê rắc rối của cuộc đời. Nhưng *sự thể đã đến nước như thế* , cuối cùng Vito nói với chính mình, *con người ta đều có số mệnh của riêng mình cả* (every man has his own destiny), mỗi một lời được nói lớn ra, đều pha một chút hỗn hợp giữa giận dữ và chấp nhận, và ông nổ máy xe và lái trở về Phố Hester.

Trên đường đến sở làm, bên trong nhà kho, ông gọi lớn Clemenza và cái tên đó nẩy lên trên trần nhà cao trong khi Vito đóng cánh cửa văn phòng lại đằng sau mình và ngồi vào bàn làm việc. Từ một trong những hộc bàn ông lôi ra một chai Strega và một cốc vại và ông tự rót một ly để nhâm nhi tí tỉnh. Chỗ làm việc của ông quả là sơ sài: những bức tường gỗ mỏng được sơn màu xanh sậm, một bàn làm việc với một mớ giấy tờ và mốt lố viết chì rải rác trên mặt bàn bằng một lớp gỗ bọc trang trí, mấy cái ghế sắp hàng tựa vào tường, một cây cao bằng kim loại phía sau bàn giấy, một dãy kệ đựng hồ sơ kế bên cây cao kia. Vito làm mọi việc chủ yếu ở nhà, nơi thư phòng của ông và dành rất ít thời gian tại sở làm. Ông liếc nhìn khắp lượt vào nơi chốn làm việc của mình và thấy sao quá ư đạm bạc và không có gì hấp dẫn! Khi Clemenza đi qua cánh cửa chính, Vito hỏi, trước khi Clemenza kịp có cơ hội ngồi xuống, "Đứa nào tè ướt quần?"

"Này," Clemenza nói, và kéo một chiếc ghế đến sát bên bàn giấy.

"Đừng có ngồi," Vito nói.

Clemenza đẩy cái ghế qua bên. "Không đứa nào vãi đái ra quần cả, Vito à," ông nói. "Chúng đều là những đứa cứng cựa đấy."

"Thế thì tốt," Vito nói, "ít ra cũng phải thế chứ." Ông nâng ly Strega lên môi và cầm giữ ở đấy một lát, như thể ông đã quên mình

https://thuviensach.vn

đang làm gì. Ông nhìn bên trên cái cốc vại và qua Clemenza, đôi mắt ông chẳng hướng tiêu điểm vào đâu.

"Vito," Clemenza nói và giọng của ông gợi ý ông sắp an ủi Vito, bàn với Vito về Sonny.

Vito dưa một bàn tay lên, ý bảo ông im lặng. "Tìm việc làm gì đó cho tất cả bọn chúng trừ đám Ái Nhĩ Lan," ông nói. "Để Tessio lấy anh em nhà Romeros, còn bạn thu nạp Nico và Sonny."

"Còn đám Ái Nhĩ Lan?" Clemenza hỏi.

"Cứ để chúng tự tìm đường tiến thân và trở thành cảnh sát hay các chính trị gia hay những nhân vật quan trọng của các công đoàn, và chúng ta sẽ trả lương cho chúng khi chúng làm được như thế," Vito nói. Ông đẩy ly Strega ra xa khỏi mình và làm sánh nước rượu màu vàng vào một trang giấy.

"Okay," Clemenza nói. "Tôi sẽ làm cho chúng hiểu."

"Tốt," Vito nói. Ông thêm, giọng đột ngột thay đổi, "Giữ Sonny ở kế bên bạn luôn, nghe Peter. Dạy cháu mọi điều nó cần biết. Dạy cháu mọi chi tiết của công việc, để nó trở nên thành thạo với những gì nó cần phải làm- nhưng nhớ giữ nó kề cận bạn luôn. Mọi lúc mọi nơi."

"Vito," Clemenza nói, và lại một lần nữa giọng ông có vẻ như cố thử an ủi Vito. "Tôi biết, đây không phải là điều bạn dự định."

Vito cầm ly Strega lên trở lại, và lần này ông nhớ nhấm một ngụm. Ông nói, "Thằng đó có cá tính quá mạnh. Điều đó không tốt cho nó chút nào." Ông gõ lên bàn hai lần và thêm, "Và cũng chẳng tốt cho chúng ta."

"Tôi sẽ uốn nắn cháu," Clemenza nói. "Cháu nó có tấm lòng tốt, một cá tính mạnh mẽ và trên hết, cháu là dòng máu của bạn mà."

https://thuviensach.vn

Vito di chuyển về phía cánh cửa và bảo Clemenza kêu Sonny vào. Trên đường đi ra, Clemenza đặt một tay trên trái tim mình và nói, "Tôi sẽ giữ cháu kề cận. Tôi sẽ dạy cho cháu những kỹ năng cần thiết để *mưu sinh thoát hiểm* trong thế giới chúng ta."

"Cá tính của hắn," Vito nói, nhắc nhở Clemenza.

"Tôi sẽ uốn nắn cháu," Clemenza lặp lại, như thể đang hứa với Vito.

Khi Sonny đi vào văn phòng chàng ta đang xoa xoa hai cổ tay vừa bị trói ra đằng sau của mình. Chàng chỉ nhìn bố một thoáng ngắn ngủi và rồi nhìn lãng đi.

Vito đi vòng ra phía trước từ sau bàn giấy, kéo hai chiếc ghế ra khỏi tường và đưa cho Sonny. "Ngồi xuống," ông nói. Một khi Sonny đã ngồi xuống, ông cũng ngồi, đối diện chàng. "Hãy yên lặng nghe ta nói. Ta có vài điều muốn bảo với con." Vito xếp hai bàn tay trong lòng mình và thu nhiếp tư tưởng. "Đây không phải là điều bố muốn cho con," ông nói, "nhưng bố thấy rằng bố không thể cách ly con khỏi chuyện đó. Cho nên điều tốt nhất mà bố có thể làm là ngăn con đừng manh động như một tên điên rồ dại dột khiến cho bản thân con và các bạn của con bị giết chỉ vì một dúm đô la, bởi một kẻ *vô pháp vô thiên* như Giuseppe Mariposa."

"Chúng con chưa đứa nào bị trầy xước gì" Sonny nói và rồi lại im lặng khi chàng thấy tia nhìn trong đôi mắt bố mình.

"Chúng ta sẽ bàn về vấn đề này một lần thôi," Vito nói, đưa ngón tay trỏ lên, "và sau đó ta không muốn nhắc nhở lại một lần nào nữa." Vito nắm vào phần cuối áo vest của mình và rồi đan hai bàn tay qua bụng. Ông ho và sau đó tiếp tục. "Ta rất tiếc là con đã phải chứng kiến những gì con đã chứng kiến," ông nói. "Bố của Tom là kẻ mê cờ bạc đến tán gia bại sản cũng không chừa và lại là kẻ say sưa nát rượu.

https://thuviensach.vn

Quay về đến lúc đó, bố chưa phải là con người như hiện nay. Henry Hagen đã nặng lời sỉ nhục chúng ta thậm tệ đến nỗi nếu như lúc đó ta ngăn Clemenza và Tessio không để họ làm điều họ đã làm, có lẽ ta đã đánh mất sự tôn trong của họ. Trong kinh doanh làm ăn cũng như trong đời sống, sự tôn trọng là tất cả. Trong cuộc đời này, Sonny à, con không thể đòi hỏi sự tôn trọng mà con phải khiến cho người ta tôn trong mình, bằng lời nói, và nhất là bằng việc làm của mình, nói chung là bằng cách *đối nhân xử thế* của mình. Con có nghe bố nói đấy không?" Khi Sonny gật đầu, Vito nói thêm, "Nhưng ta không phải con người thích thú với loại chuyện đó. Và ta cũng không phải con người muốn loại chuyện đó xảy ra. Nhưng dầu sao ta cũng là con người – và ta làm những gì cần phải làm cho gia đình mình. Cho gia đình của ta, Sonny à."

Vito nhìn vào ly Strega trên bàn làm việc của mình, như thể ông đang nhận định xem có nên "chơi" một ly khác nữa không, và rồi nhìn trở lại Sonny. "Ta có một câu hỏi đối với con," ông nói, "và ta muốn một câu trả lời đơn giản. Khi con mang Tom về nhà chúng ta trong suốt bao nhiêu năm trước đây, khi con đặt hắn ngồi xuống trong chiếc ghế đó trước mặt ta, con đã biết là ta chịu trách nhiệm về chuyện khiến nó thành đứa mồ côi cha, và con lên án ta, có phải thế không?"

"Không đâu, Bố," Sonny nói, và chàng ta mon men chạm vào người bố trước khi rụt tay lại. "Lúc đó con còn là một đứa bé," chàng nói. "Con công nhận rằng" – chàng chạm vào hai bên thái dương với những ngón tay ngọ nguậy – "đã có nhiều ý tưởng diễn ra trong đầu óc con sau những gì con đã chứng kiến, thế nhưng... con chỉ có thể nhớ mình nghĩ là con muốn bố xử lí vấn đề. Con muốn bố cứu vớt Tom."

"À, ra thế," Vito nói. "Con muốn bố giải quyết những vấn đề của Tom?"

https://thuviensach.vn

"Đó là tất cả những gì con có thể nhớ mình đã nghĩ," Sonny nói. "Chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi."

Vito quan sát và "coi tướng" bộ mặt cậu con cả. Rồi ông xoa nhẹ vào gối Sonny. "Tom không bao giờ được biết điều mà con biết," ông nói. "Không bao giờ."

"Con xin hứa một lời với Bố," Sonny nói và chàng đặt một tay mình lên tay bố. "Đây là một bí mật mà con sẽ mang theo xuống mồ."

Vito vỗ lên tay Sonny và rồi kéo chiếc ghế của mình trở lại. "Nghe kỹ điều bố nói đây, Sonny," ông nói. "Trong loại hình kinh doanh này, nếu con không học cách làm chủ tính khí của mình thì nấm mồ sẽ đến sớm hơn là con nghĩ đấy."

"Con hiểu rồi, Bố ạ," Sonny nói. "Con sẽ học hỏi. Con xin hứa."

"Bố nói lại với con lần nữa," Vito nói, "Bố không muốn chuyện này cho con." Ông chắp hai bàn tay phía trước mình như thể đang đắm vào lời cầu nguyện cuối cùng. "Có nhiều tiền của và nhiều quyền lực hơn trong thế giới kinh doanh hợp pháp," ông nói, "và không có ai tìm giết con, như vẫn thường xảy ra với ta. Khi ta còn là đứa bé, có những người đến và giết bố ta. Khi anh ta thề sẽ trả thù, họ giết luôn anh ấy. Khi mẹ ta van xin cho mạng sống của ta, họ giết phăng bà. Và sau đó họ đến tìm ta. Ta đã trốn thoát và tạo dựng cuộc đời mình ở đây, nơi nước Mỹ. Nhưng luôn luôn trong công cuộc làm ăn này vẫn có người muốn giết ta. Ta đã thoát được nhiều lần nhưng ta e rằng cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày... Trong cái thế giới đầy bất trắc này, không ai có thể nói trước được điều gì." Khi Sonny tỏ ra bị sốc, Vito nói, "Không, ta chưa bao giờ nói cho con nghe những điều này. Tại sao ta phải nói cơ chứ? Ta hy vọng ngăn cản chúng đến với con." Vito nhìn Sonny trở lại.

https://thuviensach.vn

Như thể với một hy vọng cuối cùng rằng Sonny có thể thay đổi ý định, ông nói, "Đây không phải là cuộc sống mà ta muốn cho con dấn thân vào, Sonny à."

"Pop," Sonny trả lời, cố tình lơ đi những ước muốn của Vito, "Con sẽ là người mà Bố luôn luôn có thể tin cậy. Con sẽ là cánh tay mặt đắc lực của Bố."

Vito quan sát Sonny thêm một lát nữa và rồi hầu như không thể nhận thấy, lắc đầu, như thể miễn cưỡng nhưng cuối cùng bỏ cuộc. "Anh cả mà làm cánh tay phải cho tôi," ông nói, và ông đứng lên, xô chiếc ghế của mình sang bên, "anh sẽ làm cho thân mẫu anh sớm thành quả phụ còn bản thân anh thành cô nhi đấy." Sonny dường như suy nghĩ về những lời của bố mình, làm như chàng chưa hiểu những gì vừa được bố nói ra. Trước khi chàng có thể trả lời, Vito đi về lại bàn giấy của ông. "Clemenza sẽ chỉ bảo công việc cho con," ông nói, cái bàn giấy ở giữa ông và cậu con. "Con sẽ khởi đầu từ dưới đáy, như mọi người khác."

"Okay, Pop, Sure," Sonny nói, và mặc dầu rõ ràng chàng ta đang cố kiềm sự phấn khích và tỏ vẻ chuyên nghiệp, song không giấu được đôi mắt tinh đời của ông bố.

Vito chỉ nhíu mày đối với sự phấn khích của Sonny. "Còn Michael và Fredo thì sao," ông hỏi, "và Tom? Có phải tất cả bọn chúng đều nghĩ ta là một găng-x-tơ?"

"Tom biết về chuyện cờ bạc và các công đoàn," Sonny nói. "Nhưng như Bố đã nói, đó không phải là một bí mật."

"Nhưng đó không phải là điều ta muốn hỏi," Vito nói, và ông lấy tay che phía sau tai mình. "Hãy học cách lắng nghe! Ta hỏi nó có nghĩ ta là tay găng-x-tơ không."

https://thuviensach.vn

"Pop," Sonny nói, "Con biết Bố không phải là loại người như Mariposa. Con không bao giờ có ý đó. Con biết Bố cũng không phải là kẻ điên rồ như Al Capone."

Vito gật đầu, tỏ lòng biết ơn ít ra là với nhận định đó. "Còn về Fredo và Michael thì sao?"

"Chẳng sao cả," Sonny nói, "bố đã treo vầng trăng cho chúng ngắm. Chúng chỉ thấy ánh trăng sáng đẹp lung linh thôi, ngoài ra chúng chẳng biết gì."

"Nhưng rồi chúng sẽ biết," Vito nói, "cũng như con và Tom thôi." Ông ngồi xuống sau bàn làm việc. "Clemenza và Tessio sẽ thu nạp và bố trí công tác cho đám đàn em của con," ông nói. "Còn con sẽ phụ tá cho Clemenza."

Sonny cười nói, "Hồi nãy bọn chúng ở đó và nghĩ rằng bố sắp đầu độc bọn chúng bằng chì đấy."

"Còn con thì sao" Vito hỏi. "Con có nghĩ ta ra lệnh giết con?"

"Không đâu, Bố ạ. Con không bao giờ hình dung chuyện đó cả. Con biết câu ngạn ngữ *Hùm dữ còn không ăn thịt con* mà Bố." Sonny cười như thể rõ ràng ý tưởng đó chưa bao giờ đi vào đầu óc chàng ta.

Vito không cười. Trông ông có vẻ khắc khổ. "Mấy đứa Ái Nhĩ Lan tự lo phần chúng," ông nói. "Chúng không thể có chỗ với chúng ta."

"Nhưng Cork là người tốt," Sonny nói. "Hắn thông minh lanh lợi, chịu học hỏi"

" *Sta'zitt!"* (Câm mồm!) Vito vỗ mạnh xuống bàn, khiến cho một cây bút chì rơi xuống đất. "Mi không được vặn vẹo lí sự với ta. Bây giờ ta vừa là Bố mi, vừa là thống lĩnh của cả tổ chức này nghĩa là của cả

https://thuviensach.vn

mi. Mi làm như mi được sai bảo – bởi ta và bởi Clemenza và bởi Tessio."

"Vâng, chắc chắn thế rồi," Sonny nói và cắn môi. "Con sẽ nói với Cork," chàng ta thêm, "Chắc hắn sẽ không vui đâu, nhưng con sẽ nói chuyện với hắn. Còn Stevie Nhỏ con đã có nửa ý tự tay ghim một viên đạn vào đầu hắn rồi."

"Con đã có ý nghĩ tự tay ghim một viên đạn vào đầu hắn?" Vito nói. "Con có bị hâm không đấy, Sonny?"

" *Madon,* Pop," Sonny nói, xòe hai bàn tay ra. "Chỉ là một kiểu *lạm dụng mỹ từ pháp* thôi mà Bố! Nói cho quá vậy chứ ai nỡ làm vậy với đàn em!"

Vito ra hiệu về phía cửa chính. "Đi và nói chuyện với đám đàn em của con đi."

Một khi Sonny đi rồi, Vito lưu ý lần đầu tiên rằng áo khoác, khăn quàng cổ và mũ của mình đang treo trên giá treo của sảnh. Ông chun người vào áo khoác, quấn khăn quàng chặt quanh cổ, và tìm thấy một đôi găng tay trong túi áo khoác. Khi ông ra khỏi văn phòng, mũ cầm tay, ông bước mấy bước về phía lối vào phía trước, trước khi đổi ý và đi ra bằng cửa sau. Khí hậu càng trở nên lạnh hơn. Một màn mây xám thấp cuộn trôi qua bầu trời. Vito nghĩ đến việc về nhà, nhưng ý tưởng đó liền được tiếp theo ngay bởi hình ảnh Carmela ở trong bếp, nơi bồn rửa chén bát, đang làm bữa cơm chiều và sự nhận thức rằng đến một thời điểm nào đó ông sẽ phải kể cho bà biết về Sonny. Ý tưởng đó làm ông phiền lòng, và ông quyết định lái xe trở lại bên dòng sông, ở đó ông có thể dành ít thời gian để nghĩ cách nói với bà như thế nào, vào lúc nào. Ông sợ tia nhìn mà ông biết sẽ đến trên khuôn mặt bà, một tia nhìn sẽ bao hàm ít nhất một phần lời buộc tội. Ông không biết điều gì tệ hại hơn, cảm thức về linh tính kia tràn đến qua người ông

https://thuviensach.vn

khi ông biết ông không thể giữ Sonny ở bên ngoài việc làm ăn của ông, hay nỗi sợ hãi nơi ông về tia nhìn kia mà giờ đây ông sẽ, không cách nào tránh được, nhìn thấy trên mặt vợ mình.

Ông đã ngồi vào chiếc Essex và đã khởi động máy khi Clemenza chạy ra khỏi nhà kho đến với ông, chỉ mặc bộ jacket. "Vito," ông ta nói, nghiêng người lên cửa hông xe trong lúc Vito quay kính xuống, "bạn muốn làm gì về Giuseppe? Chúng ta không thể cho lão ấy biết rằng mấy vụ đó là do Sonny đầu têu bày trò."

Vito khỏ mấy ngón tay trên cần lái. "Sai một trong những thuộc hạ của bạn mang đến cho lão ta năm con cá thu chết gói trong giấy báo. Bảo hắn nói với lão, Vito Corleone bảo đảm rằng những vấn đề trong chuyện làm ăn của ông ấy đã được *điều chỉnh vào đúng khuôn phép.* "

"Đã được *sao ạ* ?" Clemenza hỏi.

"Xử lí, nói đơn giản thế đi," Vito trả lời, và ông lái xe đi về hướng Sông Đông, bỏ lại Clemenza đứng trông theo.

https://thuviensach.vn

QUYỂN HAI

Đại chiến bùng nổ

MÙA XUÂN 1934

https://thuviensach.vn

18.

T rong giấc mơ, ai đó, một người đàn ông, đang trôi xa khỏi Sonny trên một chiếc bè. Sonny đi vào trong một địa đạo hay một hang động, ánh sáng lung linh bí hiểm, giống như trước một cơn giông bão. Chàng đang lội trên đáy sông với nước chỉ cao tới đầu gối. Chàng lội lõm bõm làm nước bắn tóe ra. Chắc là chàng ở trong một hang động; nước rơi xuống như mưa từ trong bóng tối trên đầu chàng trong khi những bức tường đá xù xì rịn nước và nhỏ xuống dòng sông bên dưới. Chàng chỉ vừa có thể nhận ra một hình dáng người trong khoảng xa xa, di chuyển rất nhanh, đứng trên chỗ cao nhất của chiếc bè trong lúc một dòng nước cuồn cuộn kéo nó xoay quanh một chỗ uốn lượn. Hang động này nằm giữa rừng rậm đầy bọn khỉ chí chóe và lũ chim ríu rít trong tiếng ca nhịp nhàng hòa theo tiếng trống dậm dật của những thổ dân đang ẩn mình nơi các tàng cây. Ở thời điểm này thì Sonny đang lội bì bõm qua nước với đôi giày da và một bộ com lê có gi-lê, cố gắng bắt kịp chiếc bè, thoắt ở thời điểm tiếp theo chàng lại đang nhìn lên vào đôi mắt Eileen trong lúc nàng nghiêng người trên chàng và lấy lòng bàn tay chạm vào má chàng. Hóa ra là anh và ả đang nằm trên giường của Eileen. Bên ngoài một tràng sấm nhỏ rền cuộn lăn qua các đường phố và trở thành một tiếng nổ bùm khi đập vào cửa sổ tiếp theo bởi cơn gió giật loạn cuồng đập vào những bức màn venetian và cuốn một đôi mành sáo màu trắng bay ngược về thẳng góc với bức tường. Eileen kéo mạnh cửa sổ xuống rồi đứng lên cạnh Sonny và vuốt tóc khỏi trán chàng. "Anh nằm mơ gì mà lầu bầu và quằn quại quẫy đập ghê thế?"

Sonny chèn thêm một cái gối dưới đầu mình và tự kéo mình ra khỏi giấc mơ. Chàng khẽ cười và nói, " *Tarzan the Ape Man* (Tarzan

https://thuviensach.vn

Chàng Khỉ nhân hình). Anh xem phim đó hôm thứ bảy vừa rồi ở Rialto."

Eileen trườn xuống thấp bên cạnh chàng, dưới một tấm chăn xanh lá cây đã phai màu. Nàng cầm chiếc bật lửa để đốt thuốc lá bằng bạc và một gói Wings trong lúc nàng vươn cổ và quan sát cửa sổ. Một trận mưa rào bất chợt đập vào cửa kính và âm thanh mưa gió tràn ngập căn phòng. "Một kỷ niệm êm đềm ngọt ngào cho tình ta," nàng nói, và vỗ hai điếu thuốc ra khỏi gói, đưa một điếu cho Sonny.

Sonny lấy chiếc bật lửa từ nàng và ngắm nghía nó. Chàng phải đùa nghịch cùng chiếc bật lửa một hồi trước khi chàng hình dung ra nó vận hành như thế nào và rồi chàng bóp chặt nó giữa ngón cái và ngón trỏ, và cái nắp bật lên, phóng ra ngọn lửa xanh lè. Chàng đốt điếu thuốc của Eileen, sau đó đốt điếu thuốc mình.

Eileen tìm thấy một cái gạt tàn trên chiếc bàn đêm bên cạnh giường và lấy lên đặt trên đầu gối mình. "Và anh là ai trong giấc mơ kia?" nàng hỏi, "Johnny Weissmuller chăng?"

Giấc mơ đã phai mờ khỏi kí ức Sonny. "Anh nghĩ là lúc đó mình ở trong rừng rậm."

"Với Maureen O'Sullivan, em không nghi ngờ chút nào. Hiện giờ nàng là một *Ái Nhĩ Lan đại mỹ nhân* (a great Irish beauty), anh có nghĩ thế không?"

Chàng Sonny cũng *điêu* lắm. Chàng không vội trả lời ngay vì đối với những câu hỏi loại này của phụ nữ mà anh nào nhạy mồm nhạy miệng thì dễ *dính bẫy* lắm. Nên chàng cứ nhẩn nha rít một phổi đầy khói thuốc, đợi chờ "phút linh" để nhờ nàng *yên-sỹ-phi-lý-thuần* (phiên âm từ *inspiration* - cảm hứng, ngẫu hứng) khai quan điểm nhãn, ban cho câu đối đáp nào thật "đắc", thật "trúng khía" để có thể *mân mê* trái tim nàng. Chàng thích màu nâu vàng sáng của đôi mắt

https://thuviensach.vn

Eileen và cái cách chúng dường như chiếu sáng lên tạo hiệu ứng *tương phản trong hòa điệu* với vẻ mịn màng của làn da nàng, được viền khung bởi mái tóc nàng – vốn hơi bù rối một tí theo cái cách làm cho nàng trông có vẻ trẻ thơ. Đây rồi! Eureka, ta đã tìm thấy! "Trong đôi mắt anh, em chính là *Ái Nhĩ Lan đệ nhất mỹ nhân,* ở đây và bây giờ!" Đúng là *phúc đáo tâm linh* khiến chàng vớ được câu trả lời hay quá là hay, hay không thể nào hay hơn! Nhất là cái câu thòng "ở đây và bây giờ," khiến không ai còn có thể bắt bẻ gì được. Như thế mới đáng được phong là *nghệ sĩ ưu tú* đã đạt đến đỉnh cao của *nghệ thuật nịnh có đẳng cấp* chứ! Chàng tìm gặp bàn tay của nàng dưới lớp chăn và đan bện các ngón tay của chàng&nàng vào với nhau.

Với trái tim được mân mê, tuy nhột nhưng mà... khoái, nàng Eileen phá ra cười xòa và nói, "Chàng là Casanova đấy phải không, Sonny Corleone?" (Xin được chú thích vội bên lề: *Casanova là anh chàng đào hoa ngoại hạng, qua suốt hành trình cuộc đời-* không dài lắm – *nhưng đã lùa theo vô số kể là em! Khi đã mỏi gối chùng gân, tinh khô khí kiệt, chàng bèn ngồi viết Hồi kí, bán chạy như tôm tươi, và sau đó được dựng thành phim cũng cực kỳ ăn khách. Lí do của sự ăn khách kia, bạn đọc cũng... dư sức hiểu rồi, người dịch khỏi cần phải rườm lời thêm nữa, phải không quí độc giả?*).

Sonny rời bàn tay nàng ra và đứng thẳng hơn.

"Em có nói điều gì sai trái không, mà cưng có vẻ giận em vậy?" Eileen hỏi.

"Ồ không," Sonny trả lời. "Chỉ có điều anh không thích cái nhận xét coi anh như là một thứ Casanova."

"Và tại sao lại thế?" Eileen tìm lại bàn tay chàng và nắm lấy. "Em đâu có nghĩ rằng so sánh như thể là chê bai. Trái lại, em nghĩ đàn ông mà được gọi là tay đào hoa sát gái thì cũng đáng tự hào lắm chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ta biết... " Sonny dành một khoảng thời gian để thu nhiếp tư tưởng. "Bố anh đã nghĩ về anh như thế. Ông cho anh là một thứ *Sciupa femmine* , một thứ playboy- tay chơi chỉ biết lo săn gái. Hãy ghi nhớ lời trầm thống của ta đây:Với ta,đó không hề là một lời khen"

"Ô, Sonny, hoàng tử của lòng em... " Giọng của Eileen gợi ý rằng bố của Sonny cũng đã ghi điểm đấy chứ.

"Ta còn trẻ," Sonny nói. "Và đây là nước Mỹ chứ đâu phải một làng quê xa xôi hẻo lánh nào đó ở Sicily."

"Đúng thế, thưa ông tướng," Eileen nói. "Dầu sao, em nghĩ những chàng trai Ý vẫn được kỳ vọng là những người tình tuyệt vời."

"Sao? Giống như anh chàng Rudy Valentino?" Sonny dụi điếu thuốc của mình. "Làm trai ở trên đời là phải nuôi chí lớn, lập công to, để lại tiếng thơm muôn đời. Thế mới đáng mặt nam tử hán đại trượng phu. Chứ có đâu như cái bọn suốt ngày chạy theo tán tỉnh nịnh nọt đám quần thoa nhi nữ. Đó là dấu hiệu của tính cách yếu đuối!"

"Và bố anh lại nghĩ về anh như thế, rằng anh có một tính cách yếu đuối?"

"Jesus Christ," Sonny nói, và chàng xòe tay ra tỏ vẻ thất vọng. "Anh không biết bố mình nghĩ gì về mình. Hình như anh không thể làm điều gì đúng. Ông coi anh như là một thứ *giamope* , ông và cả Clemenza đều nghĩ thế."

" *Giamope* nghĩa là gì anh?"

"Đại khái như là: *kẻ vô tài bất tướng, tên vô tích sự.* "

"Họ nghĩ thế chỉ vì anh ham chinh phục đàn bà?"

https://thuviensach.vn

"Cũng chẳng trách được. Có điều đâu phải hễ tham dâm hiếu sắc thì đều là thứ bỏ đi. Người ta có thể tham dâm hiếu sắc mà vẫn làm nên nghiệp lớn được chứ. Tần thủy Hoàng này, Napoleon này và... Ơ, này này..."

"Thôi đủ rồi ông tướng. Nhưng chuyện đó có thực sự là vấn đề với anh không, Sonny?" Eileen hỏi. Nàng để một tay lên đùi chàng. "Quan trọng với anh lắm sao, những gì bố anh nghĩ về anh?"

"Chắc chắn thế rồi. Chắc chắn là điều đó quan trọng đối với anh."

Eileen ngồi nhích ra xa khỏi chàng. Nàng tìm thấy cái áo lót trên sàn nhà kế bên giường nằm và tròng nó vào từ trên đầu nàng. "Tha lỗi cho em, Sonny... " nàng nói, không nhìn vào chàng. Rồi nàng yên lặng trong một vài giây, và trong phòng ngủ chỉ còn nghe tiếng mưa rơi. "A, Sonny," nàng tiếp tục, "hiện nay bố anh cũng là găng-x-tơ, đúng không?"

Sonny trả lời với một cái nhún vai. Chàng ta thõng chân xuống bên cạnh giường và nhìn dáo dác tìm đồ lót của mình.

"Bạn phải làm gì để có được sự chấp thuận của một găng-x-tơ," Eileen hỏi với một sắc thái bất chợt của sự tức giận trong giọng nói của nàng, "giết một ai đó?"

"Sẽ chẳng làm tổn thương cho lương tâm đâu, nếu đó là đúng người."

"Lạy Chúa!," Eileen kêu lên. Giọng nàng giận dữ. Nhưng một lát sau, nàng cười, như thể nàng vừa chợt nhớ ra rằng chuyện này đâu có can cớ chi tới nàng. "Sonny Corleone," nàng nói, và nhìn tấm lưng chàng trong lúc chàng mặc quần vào. "Tất cả những chuyện này sẽ làm cho anh vướng lụy và... đau tim đấy."

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì sẽ làm ta vướng lụy?"

Eileen bò qua giường và quấn đôi vòng tay quanh chàng. Nàng hôn vào cổ chàng. "Anh là một cậu trai đẹp thấy muốn mê!"

Sonny vòng tay ra phía sau để vỗ lên đùi nàng. "Không dám *cậu trai* đâu."

"Ờ, em quên," Eileen nói, "giờ đây cậu cả đã mười tám rồi."

"Đừng có *giỡn mặt tui nghen* !" Sonny vừa mang giày vào vừa cõng Eileen trên lưng.

"Nếu anh không muốn bố anh nghĩ về anh như một *sciupafemmine,* " Eileen nói, nhại cách phát âm từ đó giống hệt của Sonny, "vậy thì hãy cưới ngay người đẹp mười sáu tròn trăng của anh đi"

"Hiện nay là mười bảy," Sonny nói, và chàng buột dây giày thành vòng cung chỉnh tề.

"Vậy thì càng nên mau cưới nàng," Eileen nói, "hoặc ít ra là đính hôn- và rồi giữ kỹ thanh xúc xích kia ở trong quần cậu và nên biết kín đáo."

"Là sao?"

"Là đừng để vướng lụy."

Sonny ngưng công việc mình đang làm và xoay quanh trong vòng tay của Eileen để chàng đối mặt nàng. "Làm thế nào người ta nhận ra là mình đang si tình ai đó?"

"Nếu người ta còn phải hỏi," nàng nói và hôn lên trán chàng, "thế là người ta chưa si tình." Nàng bệu hai má chàng, lại hôn chàng, sau

https://thuviensach.vn

đó ra khỏi giường và ra khỏi phòng.

Khi Sonny mặc quần áo xong, chàng thấy nàng ở bồn rửa, đang rửa bát đĩa. Với ánh sáng từ cửa sổ nhà bếp phía sau nàng, chàng có thể thấy ngoại hình hấp dẫn của cơ thể nàng bên dưới cái áo lót bằng cô-tông trắng treo trễ tràng từ đôi bờ vai nàng. Có thể là nàng lớn hơn Sonny cả mười tuổi và ngay cả chuyện nàng đã là mẹ của Caitlin-nhưng chẳng thế nào chàng biết được điều ấy nếu chỉ nhìn nàng. Biết chết liền! Sau khi ngắm nghía nàng chỉ trong vài giây chàng biết điều mình thực sự muốn là... khuân vát nàng lên giường trở lại!

"Ông tướng nhìn trừng trừng cái gì vậy?" Eileen hỏi mà không nhìn lên từ cái bình nàng đang chà rửa. Khi Sonny không trả lời, nàng quay nhìn chàng, thấy nụ cười nhăn nhở trên mặt chàng, và rồi nhìn vào cửa sổ và nhìn xuống áo lót của mình. "Cậu đang thưởng ngoạn sô trình diễn thời trang áo ngủ đấy à?"

"Không phải. Đây là ông tướng đang quan sát trận địa để điều động chiến trường cho thích hợp," Sonny vừa nói vừa tiến đến sau nàng và hôn lên gáy nàng. "Nếu như anh si tình em thì có sao không nhỉ?" chàng hỏi.

"Đời nào anh si tình em?" Eileen nói. Nàng xoay tròn, quấn đôi cánh tay quanh ngực chàng, và hôn chàng. "Em chỉ là một người đàn bà phóng đãng với một thứ đạo đức dễ dãi thoải mái để cho chàng có thể vung vãi những hạt giống của mình vào mà không cần phải bận tâm xem chúng sẽ ra sao. Anh sẽ không bao giờ kết hôn với một người đàn bà như em đâu. Đối với anh, em chỉ là *tình vui trong phút giây thôi.* Có thể là nhiều lần phút giây đấy nhưng không bao giờ trở thành năm tháng đâu anh. Mà thôi, tình chỉ đẹp khi còn dang dở, em cũng chẳng mơ chi chuyện ăn đời ở kiếp với anh đâu."

https://thuviensach.vn

"Em đâu phải người đàn bà phóng đãng. "Sonny nắm lấy đôi tay nàng trong tay mình.

"Nếu em không phải người đàn bà phóng đãng," nàng nói, "vậy thì em đang làm gì khi ngủ với người bạn tốt nhất của cậu em mình- hay đúng hơn *nguyên là người bạn tốt nhất* ." Nàng thêm, như thể đó là một câu hỏi mà nàng muốn đặt ra. "Và có chuyện gì giữa hai người vậy?"

"Em đã không ngủ với người bạn tốt nhất của em mình một thời gian khá dài cho đến nay, để lập kỷ lục hay sao," Sonny nói, "và chuyện giữa anh và Cork- đó là lí do tại sao anh đến đây, cố gắng nói chuyện cởi mở thẳng thắn giữa hai chúng tôi."

"Anh không thể đến đây chỉ một mình anh nữa, Sonny à." Eileen chen ra giữa chàng ta và cái chậu rửa và đi đến lấy cái mũ từ cái kệ bên cạnh cửa trước. "Dầu chỉ là chút tình vụn, song tình đôi ta thế là cũng đã đủ ngọt ngào," nàng nói, "nhưng trừ phi cùng đi với Cork, xin anh đừng đến đây một mình nữa."

"Che cazzo! " Sonny la lên. "Anh chỉ đến đây sau khi anh đến chỗ Cork và không gặp cậu ấy!"

"Cứ cho là thế đi," Eileen nói, cầm chiếc mũ fedora của chàng trên ngực mình, "anh không thể đến đây một mình nữa, Sonny Corleone. Không ổn đâu."

"Này khuôn mặt búp bê," Sonny nói, tiến lại gần nàng, "chính em là người lôi anh lên giường mà. Chứ anh chỉ muốn tìm Cork thôi chớ bộ!"

"Em không nhớ có lôi kéo hay không," Eileen trả lời. Nàng đưa chiếc mũ cho chàng.

https://thuviensach.vn

"Okay, vậy anh công nhận rằng," Sonny nói, và chàng thẩy chiếc mũ lên chụp vào đầu chàng, "rằng thì là... em chẳng phải lôi kéo gì nhiều lắm đâu. Nhưng mà, nói... của đáng tội, chứ chủ yếu anh đến đây là để tìm Cork mà." Chàng hôn lên trán nàng. "Tuy vậy anh vẫn vui vì mọi chuyện diễn ra như cách chúng đã diễn ra."

"Em chắc là anh vui," Eileen nói, và rồi, như thể sực nhớ ra, nàng quay trở lại với câu hỏi trước đây. "Câu chuyện giữa anh và Cork thế nào?" nàng hỏi. "Cậu ấy chẳng kể lể gì với tôi nhưng cậu ta quanh quẩn thẫn thờ suốt ngày như thể cậu ta chẳng biết làm gì với chính mình."

"Chúng tôi chia tay nhau," Sonny nói, "vì công việc. Và cậu ta buồn tôi vì chuyện ấy."

Eileen vỗ vào đầu mình. "Có phải anh muốn nói cậu ấy không đi theo anh nữa?"

"Không còn nữa," Sonny nói. "Chúng tôi không còn chung lối."

"Sao chuyện đó xảy ra?"

"Chuyện dài lắm." Sonny điều chỉnh cái mũ. "Bảo với Cork, dầu thế nào tôi cũng muốn gặp cậu ta. Không phải chỉ là chuyện phiếm. Chúng tôi nên nói chuyện thẳng thắn với nhau. Bảo với cậu ta tôi đến tìm cậu ta để nói với cậu ta như thế."

Eileen quan sát Sonny. "Có phải anh nói," nàng hỏi, "rằng Cork không còn làm cùng công việc với anh?""

"Anh không biết hiện nay Cork đang làm công việc gì." Sonny đến bên nàng để ra cửa. "Nhưng dầu là gì đi nữa, chúng tôi không còn cùng chung việc với nhau nữa. Nói tóm lại là đường ai nấy đi rồi, nhưng tôi muốn là tình cảm anh em bạn bè không thay đổi."

https://thuviensach.vn

"Quả là một điều ngạc nhiên sau một ngày như hôm nay, phải không?" Eileen ôm ngang eo Sonny, đứng kiễng chân và tặng chàng một cái hôn từ biệt. "Chuyện này thật ngọt ngào," nàng nói, "nhưng sẽ không bao giờ tái diễn nữa, Sonny à. Anh cũng biết tại sao rồi."

"Quả là rất đáng tiếc," Sonny nói. Chàng nghiêng người về hướng nàng, như thể để hôn từ biệt nàng. Khi nàng lùi một bước, chàng nói, "Okay, đừng quên nói với Cork," và chàng rời đi, kéo cánh cửa khép lại nhẹ nhàng sau lưng mình.

Ngoài đường phố, cơn mưa giông đã qua, để lại những lề đường được quét sạch rác bụi. Những toa xe lửa chạy qua, đèn sáng long lanh. Sonny nhìn vào đồng hồ đeo tay, cố gắng hình dung ra điều gì phải làm tiếp theo- và chàng sực nhớ ra, như một bóng đèn bật lên trong đầu óc trống rỗng của chàng rằng chàng phải có mặt tại cuộc họp ở nhà kho trên Phố Hester trong vài phút nữa. " *V'fancul',"* chàng la lớn lên, làm phép tính nhẩm nhanh cự li và mật độ giao thông và hình dung, nếu may mắn lắm, thì chàng cũng đến nơi trễ độ mươi phút. Chàng đập tay vào trán và rồi chạy nước rút đến chỗ đỗ xe nơi góc phố.

Vito nhích xa ra khỏi bàn giấy và quay lưng lại Sonny khi chàng đi đến qua cửa chính văn phòng và lắp bắp xin lỗi. Ông dán mắt vào chiếc mũ fedora và áo jacket của mình treo trên cái giá bằng kim loại và chờ cho Sonny câm mồm, chuyện không xảy ra cho đến khi Clemenza bảo chàng ta ngồi xuống và yên lặng. Khi ông xoay quanh và nhìn ra văn phòng trở lại, Vito thở dài theo hướng Sonny, để làm lộ rõ hơn sự bất bình. Sonny đong đưa một chiếc ghế gần cửa chính, hai cánh tay vòng quanh lưng tựa. Chàng nhìn một cách thiết tha đến Vito, qua đầu của Genco và Tessio. Clemenza ngồi trên chồng hồ sơ, và ông ta nhún vai khi gặp đôi mắt Vito, như thể để nói về chuyện Sonny trình diện trễ cho cuộc họp, *Bạn sắp làm gì đây?* Bên ngoài một tiếng sấm nổ, liền được tiếp theo bởi một lằn chớp ngoằn ngoèo trong

https://thuviensach.vn

khi một trong những cơn sấm giông mùa xuân khác rền qua khắp phố thị. Vito nói trong lúc ông tháo cặp khuy cài măng-sết ra và xăn đôi ống tay áo lên. "Mariposa đã triệu tập mọi gia đình ở New York và New Yersey đến một cuộc họp mặt," ông nói, nhìn vào Sonny, nhằm làm rõ rằng ông lặp lại là vì lợi ích cho chàng. "Để chứng tỏ thiện chí trong sáng của mình, ông ta chọn buổi họp vào chiều Chủ nhật tại nhà thờ Thánh Francis ở trung tâm thành phố. Ông ta đang chứng tỏ mình không hề có ý định làm trò bẩn thỉu nào. Nhưng," Vito thêm, nhìn vào Tessio và Clemenza, "trước đây cũng từng có những người bị mưu sát nơi giáo đường, vì vậy tôi muốn một số thuộc hạ của các bạn ở gần đó, rải rác khắp khu vực, trên các phố, trong các nhà hàng, bất cứ nơi nào mà chúng có thể nhanh chóng được tiếp cận, nếu chúng ta cần họ."

"Chắc chắn rồi," Tessio nói, giọng ông không ủ rũ hay ảm đạm hơn thường lệ.

"Dễ thôi," Clemenza nói. "Sẽ không có vấn đề gì đâu Vito à."

"Tại cuộc họp này," Vito tiếp tục, quay sang Sonny, "Ta lấy Luca Brasi làm vệ sĩ. Và ta muốn con ở đó như là vệ sĩ của Genco."

"Sure, Pop," Sonny trả lời, nghiêng ghế của mình về phía trước. "Chắc chắn thế rồi."

Mặt của Clemenza đỏ ửng lên khi nghe câu trả lời của Sonny.

"Con chỉ có việc đứng sau Genco và không nói gì cả," Vito nói, phát âm từng từ thật chính xác, như thể Sonny là một thằng nhỏ ngốc nghếch và ông cần nói chậm rãi vì lợi ích cho chàng. "Con hiểu không?" ông hỏi. "Họ biết con đã ở trong công việc rồi. Bây giờ bố muốn họ biết rằng con luôn kề cận bên bố. Đó là lí do tại sao con sẽ có mặt tại cuộc gặp gỡ đó."

Sonny nói, "Con hiểu rồi, Pop.Sure."

https://thuviensach.vn

" *V'fancul!"* Clemenza la lên, đưa một nắm đấm về phía Sonny. "Đã bao nhiêu lần ta dặn mi không được gọi bố mình là Pop khi chúng ta đang làm việc. Khi chúng ta đang làm việc, mi chỉ việc gật đầu, như ta đã dặn. Hiểu chưa?"

"Clemenza và Tessio," Vito nói, không cho Sonny cơ hội mở miệng, "các bạn sẽ ở gần bên ngoài nhà thờ, trong trường hợp chúng tôi cần đến các bạn. Tôi chắc là những biện pháp đề phòng này không cần thiết lắm đâu, nhưng các bạn biết bản tính tôi vốn là người thận trọng."

Vito lại quay sang Sonny, như thể ông có thêm điều gì để nói với chàng. Nhưng thay vì thế ông nhìn vào Genco. " *Consigliere"* ông nói, "ông có ý tưởng nào về cuộc gặp mặt này không, ông có đoán Mariposa sẽ nói những gì không?"

Genco tung hứng hai bàn tay trong lòng mình, như thể ông đang ném những ý tưởng ra chung quanh. "Như các bạn biết," ông nói, xoay nhẹ trong cái ghế của mình để gửi lời đến mọi người trong phòng, "chúng ta không có lời thông báo trước nào từ bất kỳ ai về buổi họp mặt này, ngay cả người bạn của chúng ta cũng không được cho biết cho đến khi chúng ta được thông báo. Bản thân người bạn của chúng ta cũng không biết gì về mục tiêu của cuộc gặp mặt này." Ông dừng lời và bóp cằm, nghiền ngẫm những lời sẽ được nói ra. "Mariposa đã giải quyết êm xuôi phần cuối những vấn đề với tổ chức LaConti," ông nói, "và hiện nay tất cả những gì vốn thuộc về LaConti thì đã lọt vào tay lão ta. Điều này đang làm cho lão ta trở thành đại gia có thế lực nhất ở New York này." Genco mở lòng bàn tay ra như thể đang cầm một quả bóng rổ. "Tôi nghĩ lão triệu tập chúng ta lại với nhau để cho chúng ta biết ai sẽ là những *sũng thần* (the shots) kể từ nay. Xét theo thế lực của lão hiện nay, điều đó cũng hợp lí thôi. Chúng ta có tồn tại lâu dài hay không, điều đó tùy thuộc vào chuyện lão muốn coi ai là sũng thần."

https://thuviensach.vn

"Và bạn nghĩ chúng ta sẽ thấy ra điều ấy ở cuộc họp này?" Tessio hỏi.

"Thì tôi cũng chỉ phỏng đoán thế thôi," Genco trả lời.

Vito đẩy một đống giấy tờ qua bên và dựa lưng vào bàn giấy. "Giuseppe rất tham lam," ông nói "Bây giờ khi chuyện buôn bán rượu đã trở thành hợp pháp, lão sẽ la bai bải là mình nghèo cháy túi- và lão sẽ muốn mọi người chúng ta cống nộp tiền, theo một hình thức nào đó, cho lão có đủ tiền xài, đỡ nghèo. Như một khoản thuế mà người dân phải nộp cho Nhà nước, hay một phần triều cống của chư hầu cho thiên tử, tôi không biết lão sẽ gọi là gì nhưng đại thể là thế. Nói nôm na cụ thể là lão muốn cắn một miếng vào những phần thu nhập của tất cả mỗi người chúng ta. Đây là những chuyện mà tất cả chúng ta đều thấy xảy ra khi lão truy đuổi LaConti. Giờ đây, thời khắc đã điểm và đó là mục tiêu chính của cuộc gặp mặt này."

"Hiện nay lão rất mạnh," Tessio nói. "Chúng ta sẽ chẳng có lựa chọn nào ngoài việc cũng phải tạm bọc xuôi theo thôi, ngay cả nếu lão đòi hỏi hơn cái mức mà chúng ta có thể vui vẻ chấp nhận."

"Pop," Sonny nói, và rồi vội tự chỉnh sửa ngay. "Don," chàng ta nói, nhưng kiểu xưng hô này rõ ràng là đầy vẻ gượng gạo đối với chàng ta, và chàng đứng lên, khích động. "Xin nghe đây!" chàng nói, "mọi người biết Mariposa muốn khống chế chúng ta. Tôi xin hỏi, tại sao chúng ta không bắn nát đầu lão, ngay tại đó, nơi giáo đường, lúc lão không hề chờ đợi điều đó. Đoàng, đoàng!" Chàng ta la lên, vỗ hai tay vào nhau. "Thế là Mariposa hết còn xuất hiện trên màn hình và thiên hạ đều biết chuyện gì xảy ra nếu muốn chống lại nhà Corleones!"

Vito nhìn vào Sonny với một khuôn mặt nghiêm lạnh như tượng đá trong khi âm thanh của các giọng nói trong phòng được thay thế bởi

https://thuviensach.vn

tiếng mưa rơi trên mái nhà kho và tiếng gió giật nơi cửa sổ. Các *capos* của Vito cúi đầu nhìn xuống sàn. Clemenza ép hai bàn tay vào hai bên thái dương như thể muốn giữ cho đầu mình khỏi tách rời ra từng mảnh.

Vito nói, một cách bình thản, "Thưa chư vị huynh đệ, xin cho tôi một thời gian riêng tư với con tôi, *per favore* (như một ân huệ / xin làm ơn)" và căn phòng liền trống đi.

Khi chỉ còn lại với nhau, Vito chờ trong yên lặng và nhìn trừng trừng vào Sonny như thể ông thực sự thấy bối rối. "Con muốn chúng ta giết Giuseppe Mariposa," cuối cùng ông nói, "nơi giáo đường, vào một chiều Chủ nhật, trong một cuộc gặp mặt như thế này, giữa tất cả các Gia đình?"

Sonny, run run dưới tia mắt của bố, ngồi xuống trở lại. Khẽ khàng, chàng ta nói, "Hình như đối với con"

"Hình như đối với mi!" Vito nói, cắt ngang lời cậu con. "Hình như với mi," ông lặp lại. "Những gì hình như với mi chẳng có nghĩa lí gì với ta cả, Sonny à. Mi vẫn còn là *đứa con nít* - a bambino. Trong tương lai ta không muốn nghe những chuyện hình như với mi nữa, Santino à," ông nói. "Hiểu chưa?"

"Thưa Bố, con hiểu," Sonny trả lời, bị câm miệng bởi cơn giận của bố.

"Chúng ta không phải là thú vật, Sonny à. Đó là điều trước tiên. Tiếp theo," ông nói, đưa ngón tay lên, "điều mà con vừa đề xuất sẽ khiến mọi gia đình chống lại chúng ta, chuyện này sẽ đem đến ngày tàn cho chúng ta đấy, Sonny à."

"Pop..."

https://thuviensach.vn

"Câm mồm!" Vito kéo một chiếc ghế lại kế bên Sonny. "Nghe bố này," ông nói, và đặt một tay lên gối Sonny. "Sắp xảy ra rắc rối đây. Rắc rối lớn chứ không phải trò chơi trẻ con đâu. Sẽ diễn ra cuộc *đại khai sát giới, gió tanh mưa máu* đấy! Sonny, con hiểu chứ?"

"Sure, Pop. Con hiểu."

Vito nói, "Ta không nghĩ là con đã hiểu rõ đâu." Ông nhìn lãng ra và cà mấy đốt ngón tay vào cằm. "Ta phải nghĩ đến mọi người, Santino à. Đến Tessio và Clemenza và những thuộc hạ của họ, và tất cả gia đình họ. Ta có trách nhiệm," ông nói, và tạm ngưng, để tìm những lời phù hợp. "Ta có trách nhiệm với mọi người," ông nói, "với toàn bộ tổ chức của chúng ta, với mọi người."

"Chắc thế rồi," Sonny nói, và chàng ta gãi đầu, ước chi mình có thể tìm ra cách làm cho bố tin rằng mình đã hiểu bố.

"Điều ta đang nói," Vito nói, và ông giật mạnh lỗ tai mình, "đó là con phải học cách nghe, không chỉ những gì được nói, mà quan trọng hơn, là những gì được *mặc hàm* (you have to learn to listen not just to what's said but to what's meant). Ta nói với con rằng ta có trách nhiệm đối với *mọi người,* Santino. Vì *mọi người.* "

Sonny gật đầu và lần đầu tiên nhận thức rằng có lẽ mình chưa hiểu những gì mà bố đang cố chỉ bảo cho mình.

"Ta cần con làm những gì con được chỉ bảo," Vito nói, và lại phát âm rành rọt từng từ như thể đang nói với một đứa trẻ. "Ta cần con làm những gì con được chỉ bảo và *chỉ* những gì con được chỉ bảo. Ta không thể cứ phải để tâm về chuyện 'nóng đầu' mà con sắp làm hay sắp nói, Sonny. Giờ đây khi con đã là," ông nói, "một thành phần trong công cuộc làm ăn của ta–và ta đang chỉ bảo con, Santino, con không được làm gì hay nói gì, trừ phi con được chính ta, hay Tessio hay Clemenza chỉ bảo. Con có hiểu điều ta đang nói không?"

https://thuviensach.vn

"Vâng, con nghĩ thế," Sonny nói, và chàng ta tự dành cho mình một giây khác để nhận định điều đó. "Bố không muốn con tự ý muốn đi đường nào thì đi. Bố bảo con là bố có công việc quan trọng phải tập trung vào, và bố không thể cứ phải để tâm coi con có làm chuyện gì manh động hay không."

"A," Vito nói, và ông làm điệu bộ như vỗ tay.

"Nhưng, Bố à," Sonny nói, nghiêng người về phía bố. "Con có thể"

Vito bóp nắm tay một cách thô bạo quanh hàm Sonny và giữ chặt chàng. "Mi vẫn chỉ là một *bambino*- một đứa con nít," ông nói. "Mi chưa biết gì cả. Và chỉ khi nào mi đi đến chỗ hiểu rằng *điều ta biết mới chỉ là giọt nước còn điều ta chưa biết là cả một đại dương,* thì lúc ấy, có lẽ, cuối cùng mi mới *ngộ* được rằng *biết lắng nghe là cả một kho tàng.* " Ông buông Sonny ra và giật mạnh vào lỗ tai của chính mình. "Lắng nghe," ông nói. "Đó là bài học mở đầu và cũng là lời tâm niệm trong suốt quá trình đi trên trường đời, con ạ."

Sonny đứng lên và quay lưng lại Vito. Mặt chàng đỏ ửng, và nếu như có người nào khác xui xẻo đến nỗi ngay lúc đó lại đứng trước mặt chàng thì có lẽ chàng đã cho gã xấu số đó vỡ quai hàm rồi! "Con đi đây," chàng nói với bố mà không nhìn vào ông. Đằng sau chàng, Vito gật đầu. Sonny, như thể, một cách nào đó, thấy được cử chỉ của bố, gật đầu đáp lại và rời phòng.

Dưới ánh đèn đường nơi góc phố Paddy's, Pete Murray đang luyện một vòng cung công phu tỉ mỉ, nhún nhẩy vặn vẹo, nở hoa với cánh tay trái vươn ra. Một bà lùn mập mặc áo dài phủ đến gót chân, chống nạnh hai tay ngang hông, ngửa đầu ra sau, và cười trước khi thong dong bỏ đi một cách kiêu kỳ, quay lại ném một cái liếc mắt vào Pete và nói điều gì đó khiến lão ta rống lên cười. Cork theo dõi màn cảnh này mở ra trong lúc chàng đổ xe bên kia đường, phía sau một toa xe

https://thuviensach.vn

chở dụng cụ mài dao kéo. Lúc đó còn giữa buổi sáng, và ngày ngập trong ánh nắng xuân tươi. Xuyên khắp thành phố người ta đang lấy ra những chiếc áo jacket nhẹ khỏi các tủ quần áo và đem quần áo đông cất vào kho. Cork bước ra khỏi xe và gọi Pete trong lúc rảo bước đến góc phố.

Pete chào Cork bằng một nụ cười. "Rất vui vì bạn đã quyết định đến cùng chúng tôi," lão nói và vòng một cánh tay lực lưỡng quanh vai Cork.

"Hẳn rồi," Cork nói. "Khi Pete Murray mời tôi một chầu bia bọt, anh biết là tôi không hề suy nghĩ đến hai lần."

"Hảo nam tử! Eileen và bé gái thế nào?"

"Họ vẫn khỏe," Cork nói. "Tiệm bánh buôn bán phát đạt lắm."

"Người ta luôn luôn vẫn kiếm được mấy xu để mua bánh ngọt mà," Pete nói, "ngay cả trong thời buổi suy thoái." Ông ta quay sang Cork với một biểu lộ đầy cảm tình. "Thật đáng xấu hổ về chuyện Jimmy. Cậu ta là một chàng trai tốt và cũng lanh lợi nữa." Như thể không muốn nấn ná trên chuyện buồn đó, ông thêm, "Nhưng cả gia đình bạn đều giống thế, phải không?" Ông ta lắc vai Cork một cách thân mật. "Các bạn quan tâm đến hàng xóm láng giềng."

"Tôi không biết về chuyện đó." Họ ở cách đó mấy căn kể từ Paddy’s, và Cork chạm vào cánh tay Pete để ngăn ông ta lại. Trên đường phố một xe cảnh sát sơn xanh trắng chạy chậm lại và một tay cớm nhìn trừng trừng qua cửa sổ đến Cork, như thể muốn tạo một ghi nhận trong đầu về khuôn mặt chàng ta. Pete giơ mũ lên, tay cớm gật đầu, và chiếc xe chạy xuống dãy nhà. "Này, Pete," Cork hỏi, một khi chiếc xe cảnh sát chạy qua, "anh làm ơn cho tôi biết chuyện này là thế nào. Đâu phải ngày nào tôi cũng được kêu đi uống bia với Pete

https://thuviensach.vn

Murray – và vào lúc mười một giờ sáng! Tôi công nhận là mình có hơi tò mò tí!"

"À, thế à?" Pete nói. Ông ta để tay lên lưng Cork và hướng chàng ta về phía Paddy's. "Cứ cho là thỉnh thoảng mình lại thích mời bạn một chầu cho vui, được chứ?"

"Nhưng mà để làm gì?"

"Thì bạn sẽ thấy trong một vài phút nữa thôi." Khi họ đến gần cửa vào tiệm Paddy's, Pete dừng lại và nói. "Bạn không cùng làm việc với Sonny Corleone và băng đảng của tay ấy nữa, đúng thế không?" Khi Cork không phủ nhận điều ấy, ông nói, "Tôi nghe chúng ném bạn ra ngoài cái bịch trong khi những đứa kia được kéo vào chuyện làm ăn lớn với nhà Corleones."

"Tất cả chuyện đó thì có liên quan đến chuyện gì không?"

"Đợi một phút," Pete nói, và ông ta đẩy cánh cửa quán Paddy's ra.

Ngoại trừ năm người đàn ông ngồi quanh quầy bar, quán Paddy's đang vắng người, ghế được chất trên bàn, sàn được lau sạch. Anh sáng ban ngày xuyên qua một cửa sổ kính nhìn vào một đường nhánh và ánh mặt trời chói lọi tràn vào trong phòng bar chung quanh các mép viền của những màn sáo xanh được cuốn lên, cung cấp nguồn chiếu sáng duy nhất. Không gian hãy còn hơi se lanh do chút dư hàn từ đêm rồi. Như luôn luôn là thế, đâu cũng toát lên mùi bia. Những người ngồi nơi quày bar tất cả đều quay lại nhìn Cork khi chàng ta bước vào phòng, mặc dầu không ai thốt lên tên chàng ta. Cork biết cả bọn qua một cái liếc mắt: anh em nhà Donnelly, Rick và Billy, ngồi kế bên nhau, Corr Gibson ở phía trước quầy bar, kế bên Sean O' Rourke, và Stevie Dwyer, một mình ở góc.

https://thuviensach.vn

Với tấm lưng còn quay lại đám người kia, trong lúc khóa cửa, Pete nói, "Các bạn đều biết Bobby Corcoran." Ông ta vòng cánh tay quanh vai Cork, dẫn chàng ta đến chỗ ngồi ở quầy bar và kéo một ghế đẩu lại kế bên chàng. Trong lúc mấy người kia quan sát và chờ đợi, ông với tay lấy hai cốc vại và rót bia cho mình và cho Cork. Ông ta mặc một áo sơ mi xanh nhạt, rộng nơi bụng nhưng căng chung quanh ngực và quanh những cơ bắp căng phồng của đôi tay. "Cho phép tôi đi thẳng vào điểm chính!" ông bùng nổ, một khi ông cạn ly với Cork. Ông đập hai bàn tay bự lên mặt quầy bar để nhấn mạnh thêm và nhìn suốt lượt mặt này đến mặt kia như để bảo đảm với chính mình rằng ông đã có được sự chú ý của tất cả mọi người. "Anh em nhà Rosato đã đưa ra một đề nghị với chúng ta"

"Anh em nhà Rosato!" Stevie Dwyer kêu lên. Chàng ta ngồi với hai tay tréo nhau trên quầy bar, tự kéo mình lên trong một cố gắng làm cho mình cao hơn tí. "Jesus Christ," chàng ta lẩm bẩm, và sau đó im lặng khi Pete và mọi người khác trừng mắt nhìn chàng ta.

"Anh em nhà Rosato đã đưa ra một đề xuất với chúng ta," Pete lặp lại. "Họ muốn chúng ta làm việc cho họ"

"A, Jesus," Stevie lầm bầm.

"Stevie," Pete nói, "chú mày có chịu để yên cho ta nói không vậy?"

Stevie nâng cốc bia lên miệng và giữ yên lặng thay cho câu trả lời.

Pete mở bớt một cúc áo nơi cổ và nhìn xuống vào ly bia của mình, như thể cần thu nhiếp tư tưởng trở lại sau khi bị ngắt ngang. "Tất cả mọi công việc mà trước đây chúng ta vẫn điều hành trong các khu của chúng ta," ông nói, "chúng ta sẽ lại điều hành chúng, mặc dầu tất nhiên phải lại quả một phần cho họ, như vốn dĩ là thế."

https://thuviensach.vn

Trước khi Pete có thể tiếp tục, Billy Donnelly nhảy vào."Và đám Rosato phóng ra những lời huênh hoang rỗng tuếch này, Pete, như thế nào, trong khi rõ ràng là nhà Corleones hiện đang điều hành những khu quanh đây.?"

"A, tốt," Pete nói, "bây giờ, đây là điểm chính của cuộc họp mặt này, đúng không?"

"Ra là thế, đúng không?" Corr nói. "Đám Rosatos đang tiến đến nhà Corleones."

"Đám Rosatos không làm điều gì tự ý họ," Rick Donnelly nói. "Nếu đám Rosatos đến với chúng ta là họ nói cho Mariposa đấy thôi."

"Tất nhiên rồi," Pete nói, lên giọng có vẻ bực bội, và coi những lời của Rick chen vào cuộc đàm thoại là một sự phí thời giờ vì chỉ lặp lại điều quá hiển nhiên.

"A, vì tình yêu Chúa!" Sean O'Rourke đẩy ly bia ra xa khỏi mình. Chàng ta có vẻ chán chường, buồn nản. Trong khoảng lặng tiếp theo sự bùng nổ của chàng ta, Cork nhận ra Sean đã thay đổi biết bao kể từ lần cuối mình gặp chàng ta. Phần lớn vẻ trẻ trung và vẻ điển trai của chàng ta dường như đã bị cạn kiệt, khiến chàng ta trông già đi, cau có hơn, mặt chàng ta teo tóp, mắt nhỏ lại, cằm nhọn ra. "Anh Willie của tôi đã chết mồ chưa xanh cỏ," Sean nói với những người ngồi ở quầy bar. "Em gái Kelly của tôi... " Chàng ta lắc đầu, như thể không tìm được những lời thích hợp. "Và Donnie bị mù, thì cũng bằng chết." Lần đầu tiên chàng ta nhìn thẳng vào Pete. "Và giờ đây anh nói chuyện đi làm cho những tên con hoang Ý khốn nạn giết người cướp của đó."

"Sean" Pete nói.

"Anh có thể kể như tôi đứng ngoài, không có vấn đề gì!" Stevie la lên, cầm ly bia trong tay. "Tôi ghét những tên Ý đê tiện đó và tôi

https://thuviensach.vn

không làm việc cho chúng!"

"Và chúng muốn gì từ chúng ta để đổi lấy sự hào phóng đó?" Corr Gibson hỏi.

"Thưa các bạn," Pete nói. Ông ta nhìn lên trần nhà như thể đang cầu xin lòng kiên nhẫn. "Nếu tất cả các bạn, vì tình yêu Chúa, vui lòng cho tôi một cơ hội để kết thúc." Khi một thời đoạn im lặng tiếp theo, ông tiếp tục. "Sean," ông nói, với một tay về phía chàng ta, "Corr và tôi hứa với Willie chúng tôi sẽ theo dõi sát Luca Brasi. Chúng tôi đã yêu cầu anh ấy chờ đợi đến đúng thời điểm."

"Thời gian sẽ chẳng bao giờ còn đúng thời cho Willie nữa," Sean nói, và chàng ta kéo chai bia trở lại gần mình.

"Và điều đó trĩu nặng lên trái tim chúng tôi," Pete nói.

Corr đập đôi giày xuống sàn biểu lộ sự đồng tình.

"Nhưng giờ đây," Pete tiếp tục, "giờ đây có lẽ thời điểm đã đến."

"Anh không có ý nói rằng họ muốn chúng ta chống lại Corleones đấy chứ, Pete?" Rick Donnelly đẩy chiếc ghế lùi khỏi quầy bar và nhìn vào Pete như thể có lẽ anh chàng này đang... sốt mê sảng! "Chuyện ấy sẽ chẳng là gì ngoài cái nghĩa... tự tử là cái chắc!"

"Họ chưa yêu cầu chúng ta làm bất kỳ điều gì cả, Rick à." Pete nghiêng ly bia và uống cạn một nửa, như thể ông đã đến điểm ở đó ông cần uống một hơi để giữ mình đừng đánh mất tự chủ. "Họ đề nghị với chúng ta thế này: Đến làm việc cho họ và chúng ta sẽ nắm lại những khu của chúng ta. Họ hình dung rằng chúng ta đủ khôn ngoan để biết điều đó có nghĩa là họ sẽ lấy công cuộc làm ăn khỏi tay đám Corleones và Brasi, và rằng chúng ta sẽ là thành phần của bất kỳ chuyện gì cần phải làm để thực hiện chuyện đó."

https://thuviensach.vn

"Và điều đó có nghĩa một trận chiến đẫm máu," Rick nói.

"Chúng ta không biết điều ấy có nghĩa gì," Pete nói. "Nhưng tôi đã khẳng định với Rosatos rằng chúng tôi sẽ không bao giờ làm việc với những loại người như Luca Brasi. Thực tế là tôi nói rõ ràng rằng chúng ta muốn nhìn thấy Luca Brasi chết và thiu thối ở chín tầng địa ngục."

"Và?" Sean hỏi, hứng thú của chàng ta đột nhiên được kích thích.

"Và hắn nói, nếu bạn ghét Luca Brasi thì bạn đến làm cho chúng tôi là đúng quá rồi."

"Như thế là nghĩa lí gì?" Cork hỏi, lần đầu tiên chàng ta phát biểu. Mọi người đều nhìn chàng ta như thể họ đã quên mất có chàng ta ở đó. "Hiện nay Luca là thành phần của gia đình Corleones. Người ta không thể chống lại Luca mà không chống lại nhà Corleones, như vậy chúng ta trở về nơi chúng ta khởi hành. Như Rick nói, một cuộc chiến với nhà Corleones sẽ là một cuộc tự sát chắc chắn."

"Nếu có chiến tranh xảy ra," Corr Gibson nói, "Rick và Bobby đây nói đúng. Chúng ta không phải là đối thủ ngang tầm với nhà Corleones. Và nếu người của Mariposa lao vào cuộc chiến, vậy thì tại sao họ còn cần đến chúng ta. Họ có đủ tay súng để tự họ làm việc đó mà."

"Thưa các bạn," Pete nói, và rồi cười thành tiếng, tiếng cười dường như pha trộn giữa thích thú và thất vọng. "Thưa các bạn," ông lặp lại, và ông nâng cốc bia lên như thể đề nghị mọi người cùng nâng cốc chúc mừng. "Tôi không hiểu rõ chuyện nội bộ của anh em nhà Rosato hay của Joe Mariposa hay bất kỳ mưu mô nào khác của bọn dago. Tôi đến đây để cho các bạn biết lời đề nghị như đã được đưa ra với tôi. Chúng ta làm việc cho họ; chúng ta lấy lại những khu của chúng ta. Một phần trong cuộc thương lượng này đó là tất cả đều là trong im

https://thuviensach.vn

lặng và bí mật. Nếu họ cần gì từ chúng ta, chúng ta sẽ nghe từ họ. Thỏa thuận là như thế. Chấp nhận hay khước từ là quyền của chúng ta." Ông uống cạn ly bia và đặt mạnh ly xuống quầy bar.

"Chắc chắn là họ cần điều gì đó từ chúng ta," Corr nói, như thể đang nói với chính mình, mặc dầu đôi mắt chàng ta di chuyển từ khuôn mặt này đến khuôn mặt kia. Với Pete chàng ta nói, "Tôi nói nếu kết cuộc mà Luca Brasi chết và chúng ta nắm quyền điều hành công việc trong những khu của chúng ta, thì như vậy đó là một thỏa thuận mà chúng ta không nên bác bỏ mà không xem xét."

"Tôi nhất trí," Pete nói. "Chúng ta đâu cần phải thích bọn Ý mới làm việc với bọn chúng. Quan trọng là liệu chúng ta có được phần xứng đáng hay không và liệu việc chia phần có bảo đảm sòng phẳng, đứng đắn hay không."

Sean nói, mà không nhìn lên từ ly bia của mình, "Nếu tôi được là người đặt viên đạn vào đầu Luca Brasi thì tôi theo các anh."

"Jaysus," Cork nói. "Dầu làm thế nào, các bạn cũng đi đến chỗ chống lại nhà Corleones."

"Anh bạn có vấn đề gì với chuyện đó sao?"

"Có đấy," Cork nói. "Tôi đã biết Sonny và gia đình anh ấy và chúng tôi đã chơi thân với nhau từ nhỏ."

Stevie Dwyer nghiêng người trên quầy bar hướng về phía Cork "Bản thân chú mày cũng có thể là một tên Ý đấy, Corcoran à," chàng ta la lên. Quay sang những người kia, chàng ta nói, "Tôi nói với các bạn là tên này không chịu cùng hội cùng thuyền với chúng ta đâu. Hắn đã theo mút cu Sonny Corleones từ lâu "

https://thuviensach.vn

Dwyer chưa kịp để thoát ra lời cuối từ miệng mình trước khi ly bia của Cork, bay vèo qua quầy bar, đánh bốp vào trán hắn ta và vỡ thành hai mảnh theo bề dọc. Stevie một phần bị đánh rơi khỏi ghế ngồi và một phần do chàng ta tự động nhảy lui, đưa một tay lên trán, ở đó một dòng máu tuôn ra từ một vết rách rộng. Trước khi chàng ta có thể lấy lại thăng bằng Cork đã áp sát và nện cho một lô những cú đấm trời giáng khiến chàng ta tối tăm mặt mũi không đỡ được cú nào và cuối cùng lãnh một cú uppercut (cú đấm móc vòng từ dưới lên) trúng ngay vào dưới cằm, khiến chàng ta bất tỉnh luôn. Chàng ta đổ gục xuống, ngồi tựa vào thành quầy bar, đầu ngoẹo xuống đong đưa trên ngực và máu rỉ ra từ hai ống quần. Cả phòng yên lặng khi Cork bước lùi xa khỏi Stevie, và khi chàng ta nhìn quanh chàng ta thấy những người khác đều bất động tại chỗ. Corr Gibson nói, "Ôi, người Ái Nhĩ Lan. Chúng ta quả là một số phận không còn hy vọng."

"Có thế mới mở mắt cho cái tên đần độn kia," Pete nói, trượt người ra khỏi ghế đẩu. Ông ta đi đến Bobby, đặt một tay lên lưng chàng ta, và dẫn chàng ta ra khỏi quán bar. Ra đến ngoài đường phố, đứng trong ánh nắng trước quán Paddy’s, với những màn che màu xanh sáng phía trên các cửa sổ của quán như là phông màn, Pete vỗ một điếu thuốc ra khỏi gói Camels. Ông nhìn xuống hình con lạc đà trong sa mạc, và khi nhìn lên ông đốt điếu thuốc, với đôi mắt nhìn vào Bobby. Ông rít một hơi dài, rồi thả khói ra, và để một cánh tay buông thõng xuống bên sườn. Cuối cùng ông hỏi, "Chúng tôi có thể tin là bạn giữ kín miệng mọi chuyện vừa rồi không, Bobby?"

"Xin hứa chắc với anh điều đó," Cork nói, và chàng ta liếc nhìn xuống các đốt ngón tay của mình, chúng bỗng dưng đau buốt. Chàng ta thấy chúng chảy máu và phồng lên. "Đây chẳng phải là chuyện của tôi," chàng ta thêm. Chàng ta rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi quần và quấn nó quanh các đốt của bàn tay phải. "Sonny và tôi đã

https://thuviensach.vn

đường ai nấy đi, nhưng tôi sẽ không bao giờ dự phần vào một cuộc chiến chống lại anh ấy và gia đình anh ấy."

"Cũng phải thôi," Pete nói và đặt một trong hai nắm tay to kềnh của ông lên sau gáy Cork và bắt tay chàng một cách thân mật. "Vậy thì anh bạn trẻ hãy rời khỏi nơi đây và đi tìm cách kiếm sống khác, cách nào đó không liên quan gì đến công việc của chúng tôi. Hãy đứng ngoài đường đi của chúng tôi và ngoài công việc của chúng tôi và chúng ta sẽ hữu hảo với nhau. Hiểu mình chứ, Bobby?"

"Hiểu quá đi chứ," Cork nói, và đưa tay ra cho Pete Murray. "Em hiểu mà, Pete à," chàng ta nói khi họ bắt tay.

Pete Murray mỉm cười, như thể hài lòng với Bobby. "Giờ đây, mình đi nói chuyện với những bọn ngốc kia," ông nói, và ông quay lại vào bar Paddy’s.

.....&.....

https://thuviensach.vn

19.

V ito chờ nơi ghế sau của chiếc Essex, một chiếc áo mưa gấp lại để trong lòng, chiếc mũ fedora trên đầu chiếc áo mưa, hai bàn tay ông đan lại phía trước chiếc fedora. Luca Brasi ngồi cạnh ông, nhìn ra cửa trước xe, qua Sonny ngồi ở ghế hành khách phía trước, vào Đại lộ Số Sáu, nơi hai người phụ nữ trẻ đang hối hả bước đi trong mưa, mỗi người với một đứa con nơi tay này và chiếc dù mở ra trong tay kia. Mấy chiếc dù màu đỏ tươi, tương phản với ngày hôm đó vốn xám xịt và mưa suốt. Những người ở trong xe giữ yên lặng. Sonny ngồi ở phía trước với chiếc fedora bẻ vành lên phía trên mắt, Luca ngồi phía sau với khuôn mặt co giật liên hồi nhưng vô cảm và khó đoán. Vito đã sai người lái xe, Richie Gatto ra ngoài rảo một vòng quanh khu đó. Genco, để bớt căng thẳng, đã chọn giải pháp cùng đi với anh ta. Họ đang ở khu phố bán quần áo, đỗ xe nơi góc Đại lộ Số Sáu và Số Mười Ba. Phía trên một sạp báo đóng cửa ở góc phố, mặt tường bên của một cao ốc đã được biến thành một bảng thông cáo khổng lồ vẽ hai đứa trẻ mù lòa đang nhìn lên dòng chữ *Tiền bạc của bạn làm cho những người mù không được cứu giúp có khả năng tự giúp chính họ.* Bên kia những đứa trẻ mù, bên trên nóc những mái nhà chung quanh, tháp chuông nhà thờ Thánh Francis vươn lên đến cái trần thấp của những đám mây, với một cây thánh giá sáng lấp lánh trên đỉnh.

Sonny nhìn đồng hồ đeo tay, đẩy mũ ra phía sau khỏi trán, và nhún nhẩy nhè nhẹ chung quanh, như thể chàng muốn nói đôi điều gì đó với bố về thời gian. Nhưng thay vì thế, chàng thả người lại xuống ghế ngồi và kéo mũ xuống tận mắt lại.

Vito nói, "Đối với một chuyện như chuyện này thì hơi trễ một tí có khi lại hóa hay," ngay lúc Richie và Genco đi vòng góc ở Đại lộ Số Bảy và bắt đầu hướng về chiếc xe. Richie đội một chiếc fedora kéo xuống

https://thuviensach.vn

thấp và cổ chiếc áo khoác của chàng ta quay lên ngược hướng mưa rơi, trong khi Genco đi dưới một chiếc dù đen. Cả hai người nhìn từ cao ốc này đến cao ốc kia trong khi đi, đôi mắt họ lục lọi những lối vào và những lối đi nhỏ. Genco, kế bên tấm thân dềnh dàng của Richie Gatto, nom như một thiếu niên bị bệnh còi.

"Không có gì phải lo lắng," Richie nói khi ngồi vào ghế tài xế và khởi động máy.

"Clemenza và Tessio?" Vito hỏi.

"Họ ở vị trí của họ," Genco nói. Ông vào chỗ ghế sau trong lúc Vito nhích lại gần chỗ Luca hơn. "Nếu có bất kỳ bạo loạn nào xảy ra..." Genco gõ vào đầu mình, một cử chỉ gợi ý rằng Clemenza và Tessio có thể thấy bạo động diễn ra, nhưng ông đặt vấn đề liệu việc đó có giúp được gì không.

"Họ đem theo khá đông thuộc hạ," Richie nói, xua đi lo ngại của Genco. "Dầu cho có lộn xộn, chúng ta vẫn an toàn."

"Sẽ chẳng có lộn xộn gì đâu," Vito nói. "Đây chỉ là chuyện *cẩn tắc vô ưu* vậy thôi." Ông liếc nhìn từ mình đến Luca, hắn ta có vẻ xa cách và chìm đắm trong bất kỳ những ý tưởng nào còn sót lại trong tâm trí. Nơi ghế ngồi phía trước, Sonny kéo thẳng cà vạt ra, vẻ mặt chàng ta có vẻ gì đó giữa giận dữ và phiền não. Từ sáng đến giờ chàng chưa nói đến hai lời. "Sonny," Vito nói, "Con đi phía sau Genco và luôn mở mắt quan sát nhé. Mọi người sẽ đánh giá ước lượng mọi người khác trong cuộc họp này. Chúng ta nói gì, chúng ta làm gì, chúng ta xuất hiện như thế nào- nhất cử nhất động của chúng ta và của người khác, đều có tầm quan trọng đáng lưu ý. Hiểu chứ?"

"Chắc chắn rồi," Sonny nói. "Bố muốn con giữ mồm giữ miệng. Con hiểu rồi."

https://thuviensach.vn

Luca Brasi, không một chuyển động hay thay đổi gì nơi vẻ vô cảm của khuôn mặt, phát biểu một đúc kết ngắn gọn, "Mồm đóng - mắt mở."

Sonny liếc nhìn lại Luca. Cùng với họ trên đường phố, một dãy xe hơi và xe tải đang dừng lại nơi đèn đỏ. Mưa chùng lại thành một màn mưa bụi nhẹ như sương mù. Một khi đèn đổi sang màu xanh và sự lưu thông bắt đầu chuyển động, Richie chờ một chỗ trống và lái xe vào Đại lộ Số Sáu. Một phút sau chàng ta lái xe chạy theo sau một chiếc Buick màu đen trên con phố bên ngoài khuôn viên nhà thờ Thánh Francis. Một người cao to mặc bộ com lê ba mảnh (three-piece suit gồm áo, quần và áo gi-lê) đứng chờ nơi bánh xe của chiếc Buick, một khuỷu tay tì ra bên ngoài cửa hông xe. Trong khuôn viên giáo đường, Carmine Rosato và Ettore Barzini đang tán gẫu với hai anh cớm. Một trong hai anh cớm nói điều gì đó khiên ba người kia cùng cười, và sau đó Carmine hộ tống họ ra khỏi khuôn viên, đi giữa họ, quàng vai bá cổ với mấy anh cớm ra chiều "tình thương mến thương" lắm lắm! Richie, vừa đi vòng để mở cửa sau chiếc Essex cho Genco, vẫy tay chào Carmine và kêu tên chàng ta. Hai anh cớm dừng lại, nhìn Genco và Vito ra khỏi xe bước vào lề đường, sau đó đi tiếp dọc theo dãy nhà, chỉ để bất thình lình dừng lại khi nhìn thấy Luca Brasi bước ra khỏi xe. Ettore, người đã theo Carmine ra khỏi khuôn viên, vỗ một tay lên vai của một trong những chàng cớm và cùng đi với họ. Carmine gặp Richie, Genco và Vito trên lề đường. Bên trong khuôn viên, mấy thuộc hạ của Emilio Barzini tiến gần cổng và quan sát trong lúc Luca và Sonny nhập vào với những người khác thành một nhóm bên cạnh chiếc Essex. Người của Barzini nhìn nhau và rồi biến đi dọc theo lối đi về giáo đường.

Carmine tiến một bước gần hơn đến Richie. "Bạn mang Luca Brasi vào đấy?" chàng ta hỏi, làm như thể Luca chẳng đứng ngay sau mình.

"Đúng," Richie nói, tươi cười. "Bạn nghĩ hắn ở đây để làm gì?"

https://thuviensach.vn

" *V'fancul!"* Carmine đặt một tay lên trán mình và nhìn xuống hè phố.

Sonny bước một bước giận dữ về phía trước, như thể định nói chuyện gì đó với Carmine, nhưng rồi trấn tĩnh và lui lại. Chàng đội mũ lại ngay ngắn, chỉnh lại vành mũ.

"Chúng ta sẽ bị ướt," Vito nói, và Genco vội vàng mở dù che trên đầu Vito.

Carmine Rosato quay sang Vito và nói, "Vào trong giáo đường?" có ý cho rằng Luca Brasi chẳng có việc gì bên trong một nơi thờ phụng.

Vito bắt đầu đi vào sân trước giáo đường. Đằng sau ông, ông nghe Carmine nói, "Này Richie, bạn thân mến, Tomasino ở trong đó. Chắc hắn sắp điên lên đấy." Bên cạnh Vito, vẻ mặt của Luca vẫn không có gì thay đổi, mặt hắn không lộ chút xúc động, cứ như bầu trời một màu xám xịt.

Một khi ở trong khuôn viên giáo đường, Vito chiêm ngưỡng cách bài trí các khoảng vườn vây quanh một lối đi bộ tráng xi-măng dẫn đến lối vào giáo đường. Ông dừng lại nơi một suối nước có bốn vòi phun, cao khoảng mười hai feet trước một bức tượng Trinh nữ Mary với đôi tay đưa ra, trong tư thế truyền thống, như thể chào đón tất cả những ai đến gần. Khi Genco tiến đến cạnh ông, Vito tiến đến giáo đường với *consigliere* của ông ở bên cạnh, Luca và Sonny đi theo.

Đằng sau những cánh cửa kính nơi lối vào, nơi một phòng đợi nhỏ, Emilio Barzini đứng chờ với đôi tay chắp lại ở ngực. Ông ta bắt tay Vito và Genco nhưng "quăng cục lơ" cho Luca và Sonny. "Xin đi lối này," ông ta nói và dẫn họ qua hai cánh cửa kính khác mở vào một hành lang rộng. "Đây là Mồ Thánh Anthony," ông thêm vào, như thể ông ta có mặt ở đó để hướng dẫn họ tham quan giáo đường. Vito và

https://thuviensach.vn

những người khác nhìn qua một cửa chính ở giữa vào một căn phòng dài, trần thấp với những hàng ghế dài có tựa được đánh bóng hai bên một lối đi giữa dẫn đến một bàn thờ bằng đá cẩm thạch. Vito cũng chắp tay, như mọi người khác, khi họ đi qua bàn thờ, trước khi tiếp tục đi dọc hành lang tĩnh lặng, theo chân Emilio.

"Họ đang đợi ông," Emilio nói. Anh ta đứng qua một bên và mở một cánh cửa bằng gỗ nặng, bên kia có năm người đang ngồi ở một bàn hội nghị dài. Bằng một cái liếc mắt Vito nhận ra mọi người. Nơi đầu bàn, ngồi trong một chiếc ghế có hoa văn trang trí trông giống như một ngai vàng nhưng cầu kỳ một cách hài hước với lưng tựa và hai chỗ để tay bằng nhung lông đỏ, Giuseppe Mariposa nhìn trừng trừng thẳng phía trước, tỏ vẻ bực bội với việc đến dự hội nghị trễ của Vito. Lão ta ăn mặc lịch sự điệu đàng khỏi chê vào đâu được: một bộ vest đặt may ở tiệm (thường là đắt gấp ba, bốn lần so với bộ may sẵn), vừa vặn với thân hình vẫn còn phong độ "điền kinh" của lão, mái tóc bạc trắng được chải rẽ ngôi ngay chính giữa. Đối diện Vito, ở đầu kia của cái bàn, là Anthony Stracci, chúa trùm Staten Island và Ottilio Cuneo, tư lệnh vùng Thượng New York. Ở phía gần với Giuseppe và bên một chiếc ghế trống rõ ràng là dành cho Vito, Mike DiMeo, ông chủ đầu trọc, nặng cân của Gia đình DiMeo ở New Jersey, cựa quậy, nhúc nhích liên tục trong ghế ngồi của mình, thân hình nhún nhảy từ phía này qua phía kia, như thể không làm sao tìm được sự thoải mái. Ở đầu ngược lại của cái bàn so với Giuseppe, Phillip Tattaglia, gạt tàn khỏi điếu thuốc đang hút trong lúc nhìn lên Vito và Genco. Sau mỗi ông Trùm có một vệ sĩ đứng tựa lưng vào tường. Tay vệ sĩ của Giuseppe, Tomasino Cinquemani mặt đỏ và thở nặng nề, quay người một nửa khỏi cái bàn, đưa lưng lại phía Vito.

"Xin thứ lỗi," Vito nói. Ông lại nhìn quanh phòng, như thể để chắc cú với mình về những gì mình đang nhìn. Chân dung các vị thánh và

https://thuviensach.vn

các linh mục trang trí các bức tường, và năm chiếc ghế trống dựng thành hàng, tựa vào lớp ván ốp chân tường (lambris).

Ở phía sau của căn phòng có một lối đi thứ nhì. "Theo chỗ tôi biết," ông nói, "thì các vị *consiglieri* cũng tham dự hội nghị."

"Chắc là anh đã hiểu nhầm đấy," Giuseppe nói, cuối cùng quay qua nhìn ông. Lão nhìn đồng hồ đeo tay. "Anh cũng không đúng giờ."

"Vito," Genco nói, nhẹ nhàng. Ông đi lại gần và bắt đầu nói nhanh, bằng tiếng Ý, cố gắng giải thích rằng không có sự nhầm lẫn. Ông để ý năm chiếc ghế trống và đoán rằng Mariposa đã đưa ra ngoài những tay *consiglieri* kia, thế thì Genco và Luca không có chỗ trong phòng họp cũng là chuyện đương nhiên.

"Luca Brasi!" Giuseppe sủa lên, cái tên gọi vọt ra khỏi miệng lão như một tiếng chửi thề. "Hãy hộ tống Genco vào phòng sau." Lão ra dấu vào lối đi thứ nhì. "Mấy người có thể đợi chúng ta ở đấy cùng với những người khác."

Luca, đứng ngay sau lưng Vito, không tỏ ra ý gì là hắn đã nghe Giuseppe nói. Hắn cứ "tỉnh *bưa* " đứng đợi lệnh Vito, hai tay hắn đong đưa hai bên, đôi mắt đếch thèm nhìn mặt nào mà chỉ nhìn vào bát trái cây đặt ở giữa chiếc bàn dài.

Giuseppe trước giờ vẫn quen cảnh *nhất hô bá ứng* của một tay đại ca thủ lĩnh đâu dễ gì để mặt nào dám *bất tuân thượng lệnh.* Đứa nào bố láo thì chỉ có một đường *từ chết tới bị thương* mà thôi! Thế nhưng gặp cái thằng "đại bố láo" như Luca Brasi thì lão cũng đành *bó tay* và thôi thì... làm lơ cho đỡ bẽ mặt!

Đằng sau Giuseppe, Tomasino quay lại và đối mặt Luca. Có hai chỗ phai màu của làn da chạy thành những đường răng cưa bên dưới con mắt của hắn ta nơi Luca đã cho hắn ăn một báng súng. Những vết

https://thuviensach.vn

sẹo chuyển sang màu đỏ so với màu da ô liu nhuộm nét phong trần chung quanh chúng.

Luca ngước mắt lên khỏi bát đựng hoa quả, tiếp nhãn với Tomasino,và gương mặt hắn, lần đầu tiên được kích hoạt nhẹ nhàng bởi "cái hình như là" *thoáng một nụ cười* (mà quỉ thấy cũng... rầu thúi ruột!).

Vito chạm vào khuỷu tay của Luca và Genco. " *Andate,* " ông nói, như một tiếng thì thầm, tuy vậy vẫn có thể được cả phòng nghe. "Đi đi. Tôi có Santino bên cạnh rồi."

Sonny, nãy giờ đứng tựa lưng vào cửa chính, mặt đỏ lên nhưng không có nét biểu cảm nào khác, di chuyển gần đến bố mình hơn.

Vito ngồi xuống kế bên Mike DiMeo.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng Genco và Luca, Giuseppe vuốt thẳng nếp áo, sau đó đẩy chiếc ghế của mình lui về sau một tí và đứng lên. "Thưa quí vị," lão *giáo đầu tuồng* , "Tôi đã thỉnh cầu tất cả quí vị đến đây vào ngày hôm nay vì mong rằng chúng ta có thể tránh được rắc rối trong tương lai." Những lời này thoát ra có vẻ hơi cứng và được diễn tập nhiều, nên phần nào có vẻ nhuốm màu phường tuồng một tí. Lão ho và rồi tiếp tục, nhưng được cái bây giờ hình như tự nhiên hơn.

"Xin quí vị nghe đây," lão nói, "có vô khối là tiền có thể kiếm được nếu mọi người chúng ta đều giữ được cái đầu tỉnh táo và hợp tác với nhau như là những doanh nhân. Chứ không phải như loài thú vật," lão thêm,và lão nhìn vào cửa sau, nơi Luca vừa bước ra.

"Tất cả quí vị đây đều có lãnh địa riêng của mình," lão tiếp tục, "và quí vị đây đều là những ông chủ. Chúng ta cùng kiểm soát New York và New Jersey, trừ một vài nhóm Do thái và Ái Nhĩ Lan, lũ ngu ngốc chó điên chúng nghĩ chúng có thể làm bất kỳ những gì chúng muốn và

https://thuviensach.vn

đi bất cứ nơi nào chúng thích." Lão nghiêng người gần hơn với công chúng thính giả của mình. "Nhưng sau này chúng ta sẽ khiến chúng phải đi vào khuôn phép, phải biết kẻ trên người trước, có tôn ti thượng hạ hẳn hoi, chứ không để chúng tự tung tự tác, lung lăng bố láo như bây giờ," lão nói. Giữa các ông chủ và các vệ sĩ không có một lời nào. Mọi người trong phòng đều có vẻ hơi chán, ngoại trừ Phillip Tattaglia dường như đang uống từng lời của đại ca thống lĩnh.

" *Hiện hữu bi giờ* ," Giuseppe tiếp tục, "có quá nhiều vụ chém giết loạn xà ngầu. Có vài vụ thì quả là cần thiết vì vào thế chẳng đặng đừng," lão nói, và sau đó, nhìn vào Vito, lão thêm, "Và có quá nhiều vụ thật là lãng xẹt, bừa bãi. Như vụ thằng nhóc Nicky Crea ở Công viên Trung tâm..." Lão ta lắc đầu. "Chuyện chém giết bừa bãi làm cho bọn cảnh sát và đám chính trị gia nổi giận và rồi nó tạo ra rắc rối cho tất cả chúng ta. Bây giờ, tôi xin nói rằng, tất cả quí vị đều là những ông chủ của gia đình mình. Quí vị ra quyết định. Nhưng tôi nói rằng khi muốn "lên án tử" một ai trong những người của chúng ta – tôi cho rằng cần có một phiên tòa của các ông chủ chấp thuận phán quyết đó. Đấy là một trong những lí do mà tôi triệu tập quí vị tại đây, hôm nay. Để biết quí vị có nhất trí với điều đó không."

Giuseppe bước lùi khỏi bàn và khoanh tay lên ngực, ra dấu rằng lão đang đợi. Khi không có một câu trả lời ngay, khi những người tại bàn tiếp tục nhìn lão ta với những khuôn mặt vô cảm, thì lúc đầu lão nhìn Tomasino đứng bên lão, và rồi nhìn lại các ông chủ. "Quí vị biết gì không?" lão nói. "Nói thật với quí vị, thật ra tôi không hỏi. Tôi lên kế hoạch cho việc này là một cuộc gặp mặt ngắn ngủi thôi, tiếp theo là một bữa tiệc thịnh soạn mà tôi đã sắp xếp dàn phục vụ cho quí vị ở phòng kế bên." Lão tiếp lời, khuôn mặt rạng ngời hẳn lên, "Miễn là các vị *consiglieri* của chúng ta không chén sạch trước khi chúng ta đến đó!" Tattaglia *cười lên ùng ục nghe dâm tục đéo tả* trong khi Stracci và Cuneo chỉ "chào giá" *một cặp nụ cười mím chi nhẹ nhàng thôi.*

https://thuviensach.vn

"Tốt," Giuseppe nói. "Vậy, ta có lời này. Mọi việc sẽ phải diễn ra như thế này: Trước khi bất kỳ ai bị lãnh án tử, phải được sự chuẩn y của tuyệt đại đa số các ông chủ. Nhưng nếu có ai không đồng ý và muốn phản biện, thì đây chính là thời điểm để phát biểu công khai, một cách minh bạch và dân chủ." Lão lại ngồi xuống và kéo chiếc ghế lại gần bàn, lập nghiêm để tạo vẻ chững chạc đường bệ của một vị tướng súy đang nhận lãnh cái sứ mệnh cao quí *thế thiên hành đạo!*

Mike DiMeo, lực lưỡng và không mấy thoải mái trong ghế ngồi của mình, lùa tay vào *mấy sợi tóc lơ thơ còn bịn rịn lưu luyến trên chóp đỉnh đầu* . Lão phát biểu với một giọng nói thanh tao, trái ngược hẳn với cái vẻ chân quê thô kệch của thân hình lão.

"Don Mariposa," lão trịnh trọng phát biểu, đứng lên tại chỗ của mình, "Tôi kính trọng thế lực hùng mạnh của ngài ở New York, đặc biệt là giờ đây khi mọi chuyện làm ăn của gia đình LaConti đã được sáp nhập vào gia đình ngài. Nhưng New York, dĩ nhiên, không phải là New Jersey, Tuy vậy," lão nói, "bất kỳ cái gì ngăn cản chúng ta giết hại lẫn nhau như một lũ điên, thì tôi hậu thuẫn chuyện đó." Lão tạm dừng và rồi gõ một ngón tay lên bàn hai lần. "Và nếu tôi hậu thuẫn điều đó," lão nói, "ngài có thể tính đến là cả phần còn lại của New Jersey cũng hậu thuẫn điều đó."

DiMeo ngồi xuống và nhận một tràng pháo tay cổ vũ lịch sự từ mọi ông trùm chỉ trừ Vito mặc dầu ông ta dường như cũng tỏ ra hài lòng với diễn từ của ông chủ New Jersey.

"Nhất trí thế nhé!" Giuseppe "gút" lại vấn đề và "duyệt", cứ như thể tràng pháo tay là một cuộc bỏ phiếu chính thức và vấn đề đã được hội nghị thông qua. "Giờ đây tôi còn một vấn đề nữa, và sau đó chúng ta có thể nhập tiệc." Lão ngồi xuống lại.

https://thuviensach.vn

"Tôi đã mất rất nhiều thu nhập với việc bãi bỏ Đạo luật Cấm Rượu," lão nói. "Gia đình tôi đã mất khối tiền và nhiều thành viên tỏ ý phiền muộn." Lão nhìn khắp lượt.

"Tôi đến đây để trình bày thẳng thắn và nói lên sự thật với quí vị. Ba quân tướng sĩ của chúng tôi đều muốn phát động chiến tranh. Họ muốn bành trướng chuyện làm ăn của chúng tôi vào lãnh địa của quí vị, vào tất cả mọi lãnh địa. Tướng sĩ của tôi bẩm báo với tôi rằng hiện nay chúng tôi rất mạnh và dư sức giành phần thắng trong cuộc chiến đó. Họ tâu với tôi rằng chuyện đó chỉ là vấn đề thời gian, đại khái dễ như... lấy đồ trong túi, và chúng tôi sẽ cai quản không chỉ Thành phố New York, mà cả bang New York, Thượng và Hạ, và," lão nói, liếc mắt sang Mike DiMeo, "cả New Jersey – vốn chỉ là một tiểu quốc rất, rất khiêm tốn so với đại bang New York. Và thế là sẽ có đủ tiền bạc để bù lỗ cho khoản hao hụt vì việc bãi bỏ cấm rượu kia." Lão lại tạo khoảng lặng kịch tính và kéo ghế ngồi của mình vào sát bàn.

"Có rất nhiều giọng nói trong gia đình tôi biện hộ cho chuyện này – nhưng tôi nói không. Tôi không muốn cuộc chiến đó xảy ra. Tôi không muốn làm đổ máu quá nhiều người bởi tay mình, máu của những người bạn, của một số người mà tôi tôn trọng và của một ít người mà tôi yêu mến. Tôi xin nói rõ lại một lần nữa, Tôi không muốn cuộc chiến này. - nhưng tất cả quí vị đây đều là những ông chủ và quí vị đều kinh lịch đã nhiều, quí vị đều hiểu nhân tâm thế đạo nó là như thế nào rồi. Tôi là người yêu chuộng hòa bình nhưng tôi lại là thống lĩnh của nguyên cả một đạo quân gồm toàn những đại bàng và diều hâu. Nên nếu tôi đi ngược lại ý muốn của đa số thuộc cấp thì e rằng tôi sẽ chẳng làm chủ được bao lâu đâu. Và cũng bởi vì lí do đó mà chúng tôi đã có lời mời quí vị đến đây." Lão trải hai bàn tay mở ra trên đầu bàn.

"Tôi xin có lời này," lão mở đầu một cách nhũn nhặn theo kiểu *bàn tay thép bọc nhung* . "Chúng ta hãy tránh cuộc đổ máu và đi đến một

https://thuviensach.vn

thỏa thuận. Tất cả quí vị đây đều là những ông chủ của chính mình, nhưng với thế lực của "bản tướng gia" hiện nay – mà thực tâm bản tướng gia không muốn dùng đến – thì ta nghĩ rằng ta *nên được coi là* ông chủ của mọi ông chủ hay ngắn gọn là *thống lĩnh* . Và với trọng nhiệm đó, bản tướng gia sẽ là người xét xử mọi phân tranh giữa các thành viên, và giải quyết chúng, với vũ lực nếu cần!"

Lão nhìn trừng trừng qua bàn hội nghị, đến Vito. "Và ta phải được trả công cho trọng trách đó," lão nói. "Ta sẽ lấy một chút gì đó từ mọi cuộc làm ăn của quí vị," lão nói với tất cả mà hầu như là chỉ nói riêng với Vito. "Ta sẽ trông chờ một khoản phần trăm nào đó từ mọi thu hoạch của quí vị," và rồi rời mắt khỏi Vito để nhìn sang những người khác. "Một khoản phần trăm rất nhỏ thôi, nhưng từ tất cả các quí vị. Điều này giúp ta vỗ yên thiên hạ, quân tướng của ta vui lòng mà các vị cũng được an tâm để làm ăn. Thế là chúng ta tránh được đổ máu. Lợi cả đôi đàng. Ta nói thế chắc là quí vị cũng thấy là rất hợp tình hợp lí, phải không nào?"

Kết thúc phần *khua môi múa mép* nghe có phần lớn lối – nhưng thực tế thì, nói nào ngay, cũng có cơ sở, Giuseppe dựa ngửa người ra ghế và lại một lần nữa khoanh tay lên trước ngực. Khi nhiều giây phút căng thẳng trôi qua mà không lời nào được nói ra, lão bèn gật đầu với Tattaglia. "Này Phillip," lão mách nước cho chim mồi. "Sao bạn không lên tiếng trước đi."

Tattaglia sốt sắng tham gia trò tung hứng. Lão vỗ cả hai tay xuống bàn và đứng lên để phát biểu. "Tôi hân hoan chào đón sự bảo vệ của Don Mariposa," lão nói. "Đây đúng là một cuộc thương lượng sòng phẳng và hiệu quả. Chúng ta chỉ trả một khoản phần trăm nhỏ mà tiết kiệm được khoản chi phí lớn cho chiến tranh – và ai có thể yêu cầu một vị quan tòa tốt hơn cho những cuộc phân tranh trong thế giới chúng ta khác hơn là Ngài Mariposa?" Mặc một bộ com lê xanh nhạt lấp lánh với một cà vạt màu vàng sáng choang, lão Tattaglia này nom

https://thuviensach.vn

đỏm dáng thấy ớn! Vẻ đỏm dáng đàng điếm của một tay chuyên kinh doanh thân xác phụ nữ, *cũng phường bán thịt, cũng tay buôn người.* Tattaglia nắm tay vào áo jacket, vuốt thẳng nó ra. "Tôi cho rằng đây là một sự chào giá hợp lí," lão nói, và ngồi xuống lại. "Tôi nghĩ chúng ta nên biết ơn khi tránh được cuộc chiến này," lão thêm, "vốn có thể sẽ là một cuộc tắm máu, và – xin Chúa ngăn điều đó – chắc là sẽ tước mất mạng sống của nhiều người trong chúng ta."

Ôi, nghe kinh quá! Một viễn tượng ghê hồn, mới chỉ hình dung thôi là đã đủ lạnh xương sống. Lão Tattaglia này đã làm tốt vai trò hù dọa những kẻ yếu bóng vía!

Chung quanh bàn, các ông chủ nhìn nhau quan sát phản ứng của nhau. Không một nhân vật phó hội nào biểu lộ điều gì đặc biệt, mặc dầu Anthony Stracci của Staten Island không thể được nói là trông có vẻ hạnh phúc, và Ottilio Cuneo thoáng trông có vẻ hơi đau đớn, như thể một sự bất an thể lí nào đó đang làm phiền lão ta.

Mariposa, ngồi ở đầu bàn, chỉ vào Vito. "Này Corleone," lão sát hạch, "ý ông thế nào?"

Vito hỏi, "Phần trăm là bao nhiêu?"

"Tôi chỉ có cái mỏ nhỏ xíu," Mariposa ví von kiểu tự giễu để tạo vẻ thân tình. "Tôi chỉ yêu cầu tí tỉnh đủ để làm ướt nó thôi."

"Xin thứ lỗi, Signor (Ngài / Đức ông) Mariposa," Vito nói, "nhưng tôi muốn chi tiết thêm một tí. Nói một cách chính xác, ngài muốn khoản phần trăm là bao nhiêu từ tất cả các ông chủ có mặt ở đây?"

"Mười lăm phần trăm," Giuseppe nói với Vito. Với những người khác, lão nói, "Tôi yêu cầu, như một con người có danh dự và một con người kinh doanh, là quí vị trả cho tôi mười lăm phần trăm từ doanh thu của quí vị." Quay lại Vito lão nói, "Tôi lấy mười lăm phần trăm từ

https://thuviensach.vn

doanh thu cờ bạc của ông, từ việc độc quyền trong ngành kinh doanh dầu ô liu, và từ những vụ áp-phe trong công đoàn, cũng như Tattaglia," lão nói, vừa nhìn vào những người kia, "đã đồng ý trả mười lăm phần trăm từ việc kinh doanh phụ nữ và từ những tiệm giặt ủi." Quay sang Vito lão nói, "Nói thế là đã đủ rõ cho anh chưa, Corleone?"

"Rõ," Vito đáp ngắn gọn, không xấc láo cũng không tự hạ. Bình thường thôi. Ông xếp hai tay lên bàn và nghiêng về phía Giuseppe. "Vâng," ông tái xác nhận. "Cám ơn, Don Mariposa. Ngài nói thế là quá rõ và tôi nghĩ cũng rất phải chăng." Ông nhìn vào những người khác. "Không xảy ra chiến tranh," ông nói với họ, "không đổ máu, tất cả chúng ta đều sẽ có lợi. Những gì chúng ta tiết kiệm được về tiến bạc và sinh mạng của bao nhiêu người," ông thêm, nhìn vào Giuseppe, "sẽ rất đáng với cái giá mười lăm phần trăm mà chúng tôi cống nạp cho ông."

Nhìn vào những người khác trong bàn, ông nói, "Tôi nghĩ tất cả chúng ta nên đồng ý chuyện này, và tôi nghĩ chúng ta nên biết ơn Don Mariposa đã giải quyết những vấn đề của chúng ta với một cái giá hợp lí như thế." Đằng sau ông, Vito nghe Sonny ho và đằng hắng. Những người ngồi tại bàn hết nhìn Vito lại nhìn nhau.

"Vậy thì, cứ thế nhé!" Giuseppe nói, nhưng giọng lão ta nghe có vẻ ngạc nhiên hơn là khẳng định. Lão nhanh chóng nhận ra cái giọng nói thiếu quả quyết của mình và tự "phục hồi nhân phẩm" bằng cách tuôn ra một yêu cầu gần giống như một câu hỏi cho những ông chủ kia. "Trừ phi có người nào phản đối."

Khi thấy không ai dám có ý kiến ý ruồi gì nữa, Vito đứng lên và nói, "Xin tất cả quí vị thứ lỗi cho tôi vì không cùng với quí vị dự bữa tiệc mà Don Mariposa hào phóng khoản đãi chúng ta – nhưng vì một trong các đứa con của tôi," ông thêm, và để một bàn tay lên trái tim mình, "cháu phải hoàn tất một báo cáo quan trọng về vị thị trưởng vĩ

https://thuviensach.vn

đại người Napoly của chúng ta, con người sẽ làm sạch thành phố New York và giúp thành phố này thoát khỏi mọi tội lỗi và thối nát."

Bài phát biểu hàm ý châm biếm của ông mang lại một tràng cười từ mọi ông chủ trừ Mariposa. "Tôi đã hứa giúp cháu làm bảng báo cáo," Vito nói. Ông quay sang Sonny và gật đầu ra hiệu về phía cửa sau, và trong khi Sonny đi đến cửa đợi ông, Vito lại gần Mariposa và chìa tay ra cho lão ta.

Giuseppe nhìn bàn tay Vito với vẻ nghi ngờ, nhưng rồi cũng nắm lấy (chứ chả lẽ lại không thì coi có vẻ... dở hơi quá!)

"Thank you, Don Mariposa," Vito nói. "Cùng nhau," ông thêm, nhìn khắp bàn hội nghị, "chúng ta đều sẽ giàu có."

Khi ông dừng lời, mọi ông chủ đều đứng lên và đi đến Vito và Mariposa để bắt tay. Vito nhìn vào Sonny, anh chàng đang giữ cửa sau mở ra, và từ khuôn mặt của Sonny cho đến khuôn mặt của Genco ở phòng kế bên, nơi Genco đang đứng với khoảng hơn mười người khác chung quanh một bàn tiệc chất đầy đồ ăn thức uống. Genco dường như đọc ra điều gì đó nơi vẻ mặt Vito. Ông ta quay sang Luca, ra dấu bằng cái gật đầu rằng họ đang rời đi. Cùng với Sonny họ họp thành một vòng tròn nhỏ nơi cửa sau và chờ Vito trong khi ông kết thúc việc bắt tay mọi người và trao đổi vài lời xả giao với các ông chủ. Đứng tựa vào tường với hai tay đan lại phía trước giống như mọi vệ sĩ khác, Tomasino Cinquemani nhìn trừng trừng vào Luca, mặt hắn ta đỏ lên và những vết sẹo dưới mắt hắn càng đỏ hơn trước khi hắn quay sang chỗ khác và dịu cơn đôi chút, ánh mắt hắn nhìn vào một trong những bức chân dung của các vị thánh treo thành hàng trên các bức tường.

Nơi ghế sau của chiếc Essex, trong khi Richie Gatto lái qua những đường phố Manhattan dưới một cơn mưa nặng hạt, Vito đặt chiếc mũ lên cái kệ phía sau ông và mở cúc áo trên cùng của chiếc sơ mi. Cả xe

https://thuviensach.vn

đang ở trong tình trạng yên lặng chờ đợi, như thể mọi người, Sonny ở phía trước với Richie, và Vito ở phía sau với Genco và Luca, đều chờ ai đó mở lời trước. Vito đằng hắng và nhắm mắt. Ông có vẻ hơi bối rối. Khi ông mở mắt lại, ông quay sang Luca, vừa lúc đó hắn cũng quay sang nhìn ông. Mặc dầu Genco ngồi giữa họ, nhưng hầu như ông trở nên vô hình trong khi hai người kia nhìn nhau, mỗi người dường như đọc điều gì đó trong đôi mắt người kia.

Sonny nãy giờ nhìn mưa qua cửa xe, lên tiếng trước. Chàng ta la lên, "A, vì Chúa!" làm mọi người trong xe giật mình ngoại trừ Luca, kẻ không hề nao núng. "Pop!" chàng ta nói, và chàng ta nhún nhảy chung quanh và quì xuống nhìn về phía sau xe. "Con không tin nỗi là chúng ta lại phải chấp nhận chuyện vô lí đó từ Mariposa! Phải trả cho lão mười lăm phần trăm từ mọi thu nhập của chúng ta! Có mà cho lão ăn cái con củ buồi!"

"Santino," Vito nói, và ông cười nhẹ. Như thể sự bùng nổ của Sonny đã xua tan trạng thái u ám trùm lên mọi người tự nãy giờ. "Sonny," ông nói, "con hãy ngồi yên và tịnh khẩu. Trừ phi có ai yêu cầu con nói, còn ngoài ra con không được tự tiện lên tiếng."

Sonny để đầu gục xuống ngực một cách đầy kịch tính. Chàng ta đan hai tay sau gáy.

Genco nói, "Cháu chưa hiểu những chuyện này đâu, Sonny." Khi Sonny gật đầu mà không nhìn lên, Genco nói với Vito, "Joe muốn mười lăm phần trăm?"

"Lão đòi cắn mười lăm phần trăm từ doanh thu của mọi người, và với điều kiện đó," Vito nói với Genco, "lão hứa với chúng ta là sẽ không có chiến tranh."

Genco ép hai lòng bàn tay vào nhau. "Vẻ mặt của mấy người kia thế nào," ông hỏi, "khi Joe bảo với họ phải cống nạp khoản đó cho

https://thuviensach.vn

lão?"

"Trừ con chim mồi Tattaglia thì chẳng ai thích điều đó," Vito nói, như thể tất nhiên đó là cách họ phản ứng, "nhưng họ biết rằng như thế thì vẫn còn rẻ hơn so với chiến tranh."

"Toàn một bọn nhát như thỏ đế, già dế non hột, chưa đánh đã hàng," Luca xổ ra một tràng ngôn ngữ miệt thị đối với những ai không thuộc dạng *điếc không sợ súng, thiên lôi đánh trật búa* như hắn!

"Có điều là chẳng ai thích khoản cống nạp nặng nề đó cả," Genco nói, "và tâm lí đó có lợi cho chúng ta."

Vito khỏ nhẹ lên đầu Sonny, nhắc nhở chàng ta ngồi ngay ngắn thẳng thớm người lên và lưu ý những gì đang được bàn bạc. Sonny ngẩng đầu lên, nhìn vào phía sau xe và rồi khoanh tay trước ngực, tịnh khẩu, bắt chước kiểu Luca.

"Cái lão Mariposa này quá là tham lam, cứ muốn ngồi mát ăn bát vàng, ăn trên đầu trên cổ thiên hạ," Vito nói với mọi người. "Chuyện đó thì đã rõ mười mươi, ai cũng thấy cả rồi. Khi lão bức bách chúng ta thì những ông chủ khác hẳn cũng biết rằng chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi lão bức bách bọn họ."

"Tôi đồng ý với nhận định đó," Genco nói, "và điều này cũng là lợi thế cho chúng ta."

"Trước mắt," Vito nói, "chúng ta sẽ trả khoản mười lăm phần trăm đó." Ông nhìn ra cửa trước xe, qua đầu Sonny. "Trong thời gian đó," ông nói tiếp, "chúng ta tích cực *rèn cán chỉnh quân, dưỡng uy súc nhuệ* . Chúng ta có thể sử dụng nhiều chính trị gia và nhiều tay cớm hơn nữa trên bảng lương."

https://thuviensach.vn

"Ối chà," Genco than. "Chuyện này cũng gay đấy, Vito. Chúng ta đã trả lương cho quá nhiều người rồi. Tuần rồi có tay thượng nghị sĩ bang nọ vòi tôi đến những ba ngàn đô. Tôi nói với lão: Không! Ba ngàn đô! Có mà cho mày con củ buồi!"

"Cứ gọi hắn lại," Vito nói, khẽ khàng, cứ như thể bỗng dưng ông thấy phát mệt, "và bảo hắn được. Nói với hắn là Vito Corleone coi trọng tình hữu hảo giữa chúng ta."

"Nhưng mà, Vito à" Genco nói, nhưng mới nửa chừng đã bị *tịnh khẩu hóa* khi Vito đưa một bàn tay lên, kết thúc cuộc tranh luận.

"Chúng ta càng có nhiều cảnh sát và nhiều thẩm phán trên bảng lương của chúng ta, thì chúng ta càng mạnh và tôi đang muốn biểu lộ tình bạn trước. *Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn* mà bạn."

"Ôi Trời!," Genco nói, bỏ dở cuộc tranh luận, "một nửa những gì chúng ta kiếm được, chúng ta lại phải chi ra cho bọn kia mất rồi."

"Trong trường kỳ," Vito nói, "hãy tin tôi, Genco à, đó sẽ là sức mạnh lớn nhất của chúng ta." Khi Genco chỉ thở ra và rồi yên lặng, Vito quay sang Sonny. "Chúng ta chấp nhận khoản cống nạp mười lăm phần trăm," ông nói, đi ngược lại toàn bộ diễn tiến cuộc đối thoại, trở về sự phản đối lúc đầu của Sonny, "bởi vì chuyện đó chẳng thành vấn đề, Santino à. Mariposa triệu tập cuộc hội nghị này hy vọng rằng ta sẽ phản đối. Lão muốn ta từ chối. Thế là, khi hắn bức bách chúng ta, những gia đình kia sẽ hiểu thông điệp." Vito nói làm như thể mình là Mariposa, bằng một giọng the thé, " *Ta không có lựa chọn nào khác! Bọn Corleone sẽ không đồng ý đâu!"*

Genco tiếp lời, hòa giọng với Vito, nói như thể ông là Mariposa đang nói với những ông chủ khác, " *Hãy ngoan ngoãn chu toàn khoản nghĩa vụ mười lăm phần trăm, nếu trái lệnh chúng ta sẽ giũ sổ các người, như ta đã xử bọn Corleones đấy."*

https://thuviensach.vn

"Nhưng con vẫn chưa rõ," Sonny nói. "Tại sao lại không thành vấn đề cho dầu chúng ta đồng ý hay không đồng ý?"

"Bởi vì cho dầu chúng ta cống nạp hay không cống nạp," Genco nói, "Joe cũng sẽ bức bách chúng ta. Hiện nay chúng ta đang làm ra nhiều tiền. Chúng ta không chỉ kiếm tiền từ rượu. Mariposa nhìn chăm chắm vào chúng ta, Sonny à, và hắn thấy dễ vớ được nhiều món bở từ chúng ta."

Sonny xòe cả hai bàn tay ra và nói, "Con cũng vẫn chưa hiểu."

Luca Brasi, không nhìn vào Sonny, nói, "Don Corleone là một con người ngoại hạng, Santino à. Chú em nên lắng nghe kỹ hơn."

Sonny dường như sửng sốt với giọng nói của Luca, trông chừng có vẻ điềm triệu. Chàng ta cố gắng "tiếp nhãn" Brasi nhưng Luca có vẻ như đã trôi dạt xa trở lại vào những suy tưởng riêng của hắn.

Vito nói, "Chúng ta đang mua thời gian, Santino à. Chúng ta còn cần thêm thời gian để sẵn sàng cho cuộc chiến không tránh khỏi trong tương lai."

"Hơn nữa là," Genco nói với Sonny, "bây giờ khi bố cháu đã đồng ý trả khoản phần trăm kia, nếu Mariposa còn chèn ép, bức bách chúng ta, sau khi đã có thỏa thuận đó với chúng ta, lão sẽ mất đi sự kính trọng. Lão sẽ bị nhìn như một con người mà lời nói không đáng tin tưởng. Những điều này quan trọng đấy, Sonny à," Genco thêm. "Cháu còn phải học nhiều."

Sonny xoay vòng rồi thả người xuống ghế. Chàng ta nói, trong lúc nhìn ra ngoài mưa, qua cửa trước xe, "Cháu có thể hỏi một câu nữa không, *Consigliere?"* Khi Genco không nói không, Sonny hỏi, rõ ràng là đang bực mình, "Cháu xin hỏi lại, làm sao chúng ta biết chắc là

https://thuviensach.vn

Mariposa sẽ bức bách chúng ta, đầu chúng ta có cống nạp cho lão hay không?"

Phía sau chàng ta, khuất tầm nhìn của Sonny, Genco nhìn Vito và lắc đầu.

Vito nói, "Đây là một bài học cho con, Sonny à: Đừng viết nếu con có thể nói, đừng nói nếu con có thể gật đầu, đừng gật đầu nếu con không cần thiết phải thế."

Ở ghế sau, Genco nhìn Vito mỉm cười.

Sonny, ở ghế trước, nhún vai và... *tịnh khẩu.*

Cork nằm ngửa trong ánh sáng đang phai dần của một ngày mùa xuân mưa lất phất với bé Caitlin đang nằm ngủ bên trên người cậu, đầu bé áp vào cổ cậu, hai chân bé để hai bên hông cậu. Chàng ta để một tay gấp lại sau đầu còn tay kia để trên vai đứa bé, nơi chàng ta đã vỗ nhè nhẹ ru bé ngủ sau khi đọc cho bé nghe, có lẽ đã hàng trăm lần, câu chuyện của Connla và Nàng Trinh nữ nơi Cõi tiên, một chuyện cổ tích từ một trong những quyển sách xưa của bố chàng gồm những quyển sách bọc da, gáy mạ vàng. Cẩn thận, chàng ta xoay nghiêng người và và đặt Caitlin xuống nệm, đầu con bé được viền quanh bởi mái tóc vàng tươi, nằm trên chiếc gối màu hồng. Bên ngoài một chiếc chìa xoay trong ổ khóa và cánh cửa nhà bếp mở ra đúng lúc chàng kéo chiếc mền bông kẻ ô đắp lên người cô cháu. Chàng ta chờ vài phút bên cạnh cô cháu đang ngủ trong phòng tối và lắng nghe Eileen trong khi cô di chuyển trong nhà bếp.

Khi còn bé Cork cũng từng sống trong căn hộ này. Cork mồ côi cha mẹ lúc còn rất nhỏ nên chàng ta có rất ít kí ức về hai đấng sinh thành. Còn chị Eileen ngày ấy cũng vào cỡ tuổi chàng bây giờ và đến

https://thuviensach.vn

giúp việc trong tiệm bánh của Bà McConaughey để nuôi chàng ăn học. Bà đã rộng lượng cho hai chị em được ở cùng bà. Chàng đã lớn lên nơi căn hộ này và chỉ dọn ra riêng khi tốt nghiệp trung học và bắt đầu "tập sự" với Sonny. Giờ đây khi chuyện đó đã qua đi, còn Pete Murray thì bảo chàng tránh xa đám Ái Nhĩ Lan. Cork nhìn một vòng căn phòng ngủ trước đây của mình và thấy cảm nhận về nơi chốn này đem lại thoải mái cho chàng – những âm thanh đường phố quen thuộc bên kia cửa sổ, giọng nói triều mến của chị Eileen vọng qua các phòng. Từ chỗ nền nhà bên cạnh giường Caitlin chàng nhặt lên con hươu cao cổ nhồi bông, Boo, và đặt nó vào trong hai tay con bé.

Chàng gặp chị Eileen nơi bồn rửa chén bát. "Em vừa chợt nghĩ đến Bà McConaughey," chàng nói, và kéo một chiếc ghế nơi bàn ăn ra ngồi. "Bà ấy còn sống không chị?"

"Bà ấy còn sống không?" Eileen nói, như thể ngạc nhiên với câu hỏi. Cô xoay quanh, lau hai bàn tay vào một cái khăn màu xanh sáng. "Dĩ nhiên là còn," cô nói, "bà ấy chẳng vẫn gửi thiệp cho chị mỗi năm hai lần vào dịp lễ Phục sinh và Giáng sinh đó sao? Đối với chị, bà ấy là một vị thánh."

"Bà ấy vui tính," Cork nói. "Bà luôn có một câu đố cho em." Chàng ngừng lời, hồi tưởng về bà cụ, và rồi nói thêm, "Chị có nghĩ là em có thể dùng một ly cà phê như là sự thưởng công cho dịch vụ giữ trẻ?"

"Được thôi," Eileen nói và đi đun cà phê.

"Em nhớ cuộc liên hoan lớn mà chúng ta tổ chức cho bà ở đây," Cork nói, quay về với đề tài Bà McConauhey.

"Sao bỗng dưng cậu lại mang niềm hoài cổ thế nhỉ?" Eileen hỏi, lưng quay về phía cậu em. "Trước đây chị không hề nhớ có bao giờ em nhắc đến Bà McConaughey đâu."

https://thuviensach.vn

"Em nghĩ là có đấy," Cork nói. "Nhưng mà chút chút thôi." Chàng ta nhìn lên trần nhà bếp, nhớ lại những ngọn cờ bằng giấy đủ màu lấp lánh trong bữa tiệc mừng sinh nhật lần thứ bảy của mình. Rồi buổi party dành cho Bà McConaughey để mừng bà được nghỉ hưu đồng thời để tiễn bà trở về cố quốc Ái Nhĩ Lan. Lúc đó Eileen và Jimmy vừa mới mua lại tiệm bánh của bà.

"Em nghĩ là," chàng ta nói, "với dịch vụ giữ trẻ dành cho Caitlin, em cũng có thể về sống lại ở đây."

"Thế bấy lâu nay cậu ở đâu và cậu làm những gì?"

"Chẳng có gì nhiều," Cork nói. "Nhất là những lúc gần đây." Chàng ta nhìn lãng ra khỏi chị mình, rồi nhìn xuống bàn tay mình đang để trên bàn.

"Bobby," Eileen hỏi, "có vấn đề gì vậy?" Nàng kéo ra một cái ghế, ngồi kế bên và đặt một bàn tay mình lên tay cậu em.

Trong một lát, âm thanh duy nhất là tiếng sủi của cà phê sắp sôi lên trong bình, và rồi Cork nói, "Em đang nghĩ là nếu em dọn về lại ở đây và phụ việc cho chị trong tiệm bánh thì sao?" Cork đã biết đây là điều mà Eileen thiết tha mong muốn, rằng chị đã gợi ý từ lâu trước khi chàng hoàn tất bậc trung học, nhưng chàng đặt vấn đề như thể đó là một ý tưởng mới mẻ, một khả tính vừa mới hiện ra với chàng.

"Em nghiêm chỉnh đấy chứ?" Eileen hỏi, và cô giật mạnh tay mình khỏi tay cậu em như thể có cái gì nơi câu hỏi làm cô phát hoảng.

"Vâng," Cork đáp. "Em có ít tiền dành dụm được. Em sẽ gửi chị giữ."

Eileen đứng lên trông chừng cà phê, vừa bắt đầu sôi. "Cậu nghiêm chỉnh thật à?" cô nói, như thể cô có phần bối rối khi tin cậu em.

https://thuviensach.vn

"Duyên cớ gì vậy?"

Cork không trả lời. Chàng ta bước đến và đứng đằng sau chị ở bếp. "Vậy là đồng ý, phải không chị?" chàng ta hỏi. "Em có thể chuyển đồ đạc về trong ngày mai, ở phòng sau. Cũng chẳng có gì nhiều."

"Em đã dứt khoát với tất cả những chuyện khác?" cô nói – và câu đó thốt ra vừa như một câu hỏi vừa như một đòi hỏi.

"Dứt khoát rồi," Cork nói. "Vậy em có thể dọn về lại chứ?"

"Tất nhiên rồi," Eileen nói, nghiêng người trên bình cà phê, vẫn quay lưng về phía cậu em. Cô quẹt cánh tay ngang mắt và nói, "Ôi, Chúa!" bởi vì rõ ràng là cô đang khóc và không còn cố để giấu nữa.

"Bỏ chuyện ấy đi," Cork nói, và chàng ta để cả hai tay lên hai vai chị.

"Chính em hãy bỏ chuyện ấy đi," cô nói. Cô xoay người lại và quàng cả hai tay quanh người cậu em và áp mặt mình vào ngực em.

"Thôi nào, bỏ chuyện đó đi," Cork nói lại, nhưng thật nhẹ nhàng và chàng ta giữ Eileen trong đôi tay mình và để chị khóc cho thỏa nỗi niềm.

.....&.....

https://thuviensach.vn

20.

Sonny đi bên cạnh Sandra ngang qua các tiệm bánh và các cửa hàng thức ăn đặc sản trên Đại lộ Arthur. Trên đường phố, xe hơi và xe tải chạy chầm chậm quanh các xe đẩy bán hàng vì đám nhóc mặc quần lửng và sơ mi ngắn tay chạy dọc theo hè phố giữa dòng xe cộ lưu thông mà chẳng biết sợ hãi là gì trong một ngày giao mùa đẹp trời từ xuân sang hạ đã kéo trẻ thơ cũng như người lớn ra khỏi nhà. Sonny đã đỗ xe của chàng trước cao ốc chung cư của Sandra và đi bộ cùng nàng đến tiệm bán thịt Coluccio's và giờ đây hai người quay về với một mớ xúc xích gói trong giấy trắng dày và buộc lại bằng sợi dây đong đưa trên mấy đầu ngón tay của Sonny. Sandra đội một chiếc mũ mềm màu xanh lá cây với một băng trắng trên mái tóc nhung huyền xõa xuống đôi bờ vai. Chiếc mũ kiểu mới và quá cầu kỳ so với tà áo dài trắng bình dị của nàng nhưng Sonny đã khen nàng hàng chục lần rồi trong cuộc tản bộ ngắn để đi mua xúc xích cho bà ngoại nàng. "Em biết em trông giống ai không?" chàng nói với nụ cười toét miệng trong khi chàng xoay người lại và đi giật lùi trước mặt nàng. "Em trông giống Kay Francis trong phim *Trouble in Paradise* (Rắc rối nơi thiên đường)."

"Không dám đâu!" Sandra nói. Nàng làm bộ xô chàng ra, lấy mặt trong bàn tay đẩy vào vai chàng.

"Chỉ có điều là... xinh hơn nhiều!" Sonny trổ ngón xun xoe nịnh nọt. "Kay Francis thì chỉ mới đáng được làm... phù dâu cho em thôi!"

Sandra khoanh hai cánh tay trên ngực và gật gù trong lúc nàng đánh giá ngoại hình và phong thái của Sonny. Chàng mặc một quần sọc xám sáng, một sơ mi sậm màu, một cà vạt kẻ sọc đen, xám. "Không có ai trông giống như anh." Nàng nói, và rồi, đỏ mặt lên,

https://thuviensach.vn

thêm, "Trông anh còn điển trai hơn tất cả những anh chàng tài tử xi-nê đấy."

Sonny hất đầu ra sau, cười khoái chí, và rồi quay chung quanh trở lại để đi bên cạnh nàng. Ở góc phố trước mặt họ một tay chơi đàn organ đang "dàn dựng sân khấu" để trình diễn và thế là một đám nhóc đã sẵn sàng vây quanh anh chàng. Là một người thấp lùn hơi to ngang, đội mũ quả dưa, với một khăn quàng cổ đỏ tươi, anh chàng chơi đàn organ này trông có vẻ như mới "hạ cánh" xuống xứ sở Hoa Kỳ, với hàng ria dày và những chòm tóc xám bay lòa xòa bên dưới vành mũ. Cây đàn organ của anh ta cũ xì, nhiều chỗ tróc sơn, mòn nhẵn và được giữ với nhau bằng những sợi đai da rách nát te tua. Nhảy nhót lung tung trên đầu một miếng đệm lót màu xanh và rung leng keng một cái chuông bằng bạc nhỏ xíu là một chú khỉ nhỏ được cho mặc quần và áo jacket bằng da, với một sợi xích nhỏ cột từ cổ nó dính vào cổ tay anh chàng kia.

"Em có thích dừng lại vài phút không?" Sonny hỏi.

Sandra lắc đầu và nhìn xuống đôi chân mình.

"Em lo lắng về chuyện bà ngoại," Sonny nói. "Nghe anh đây," chàng ta thêm, và rồi lại do dự vì một đám mây lớn những con chim én sà xuống thấp và cùng đậu xuống các mái nhà trước khi lại bay vút lên bên trên đại lộ: *Bầy chim én nhỏ qua thành phố, Về gọi thời gian vỗ cánh theo...*

"Nghe anh này," chàng lặp lại, và bỗng dưng giọng chàng hơi khựng lại như thể chàng bị bối rối. "Tối nay Johnny và Nino trình diễn ở một câu lạc bộ sang trọng. Anh muốn mang em đến đó ăn tối, rồi sau đó chúng ta có thể đi nhảy. Nếu anh có thể xin phép ngoại cho em đi thì ý em sao?"

"Anh biết là ngoại sẽ không cho đâu."

https://thuviensach.vn

"Nhưng nếu anh thuyết phục được ngoại thì... ý em sao?"

"Khó có ngày đó lắm," Sandra đáp. "Mí lại," nàng thêm, "Em đâu có quần áo thích hợp để đi đến những nơi sang trọng. Anh sẽ mắc cỡ vì mang theo một vịt con xấu xí."

"Làm gì có chuyện đó," Sonny nói, "nhưng tuy thế anh cũng đã nhận định vấn đề này rồi. Em đừng lo."

"Nhận định cái gì?" Sandra hỏi. Họ quẹo ở góc phố khỏi Đại lộ Arthur và đi vào dãy nhà của nàng.

"Nhận định rằng thì là... em cần có vài bộ đồ sang trọng."

Sandra nhìn Sonny với vẻ bối rối.

"Này," Sonny nói. "Xem kìa." Chàng rảo bước qua mặt Sandra và đi vào đường phố nơi một chiếc Cork với mui xe dài màu xanh sáng mở ra đóng vào được và những bánh xe có mâm xe màu trắng đang thu hút ánh mắt của đám đông.

"Xe sang trọng ghê," Sandra nói, cùng tiến lên bên cạnh chàng.

"Xe truyền lực vào các bánh trước," Sonny nói.

"Ơ hơ," Sandra trả lời ậm ừ, rõ ràng là không có ý niệm gì về chuyện Sonny đang nói.

"Em có nghĩ là mình thích một chiếc xe như thế này?" Sonny hỏi.

"Hôm nay coi bộ anh thích đùa đấy," Sandra nói, và cô kéo cánh tay chàng trở lại trên lề đường.

Sonny nói, "Anh không có ý đùa bỡn đâu, Sandra à." Giờ đây họ đã đến gần nhà nàng, nơi chiếc Packard của chàng đỗ trên đường phố.

https://thuviensach.vn

"Anh nghĩ chúng ta nên cùng đi ăn tối nay nơi chỗ Johnny và Nino trình diễn, và sau đó cùng đi khiêu vũ."

Bà Columbo, nghiêng người ra ngoài cửa sổ, kêu réo Sandra, "Này, này, làm cái gì mà lâu thế, cô kia?"

Sonny vẫy tay chào Bà Columbo, trao khoanh xúc xích cho Sandra, và rồi nghiêng người qua cửa xe phía ghế hành khách, lôi ra một bao giấy màu nâu lớn được buộc lại bằng sợi dây trắng.

"Cái gì thế?" Sandra hỏi.

"Một chiếc áo dài sang trọng cùng đôi giày và những *linh kiện* khác, cho em." Chàng trao gói quà cho nàng.

Sandra nhìn lên bà ngoại, bà cũng đang hai tay chống cằm, nhìn chằm chằm xuống nàng và Sonny.

"Mở ra xem đi," Sonny nói.

Sandra ngồi khom xuống trên lề đường. Cô đặt gói quà trong lòng mình, mở dây buộc ra và gỡ miếng giấy màu nâu mở ra vừa đủ để thấy chỗ vải lụa óng ánh của một chiếc áo dài dạ hội trước khi cô đậy nó lại và nhìn lên bà ngoại.

"Sandra!" Bà Columbo gọi lớn, có vẻ lo lắng, "cháu lên đây ngay!"

"Vâng, cháu đang lên đây," Sandra đáp lời. Với Sonny nàng thì thầm, "Bộ anh hóa rồ hay sao, Santino?" Cô đứng lên và trao lại gói quà cho Sonny. "Món quà này chắc là đắt tiền lắm," cô nói. "Ngoại mà trông thấy e rằng ngoại sẽ ngất xỉu đấy!"

"Anh không nghĩ thế đâu," Sonny nói.

"Anh không nghĩ thế sao?"

https://thuviensach.vn

"Thôi nào" Sonny để một tay lên lưng Sandra và dìu nàng về chỗ cầu thang.

Đến cửa cầu thang Sandra còn nói, giọng lo lắng, "Món quà đắt tiền quá, Sonny à."

Sonny nói, "Bây giờ anh làm lương khá lắm."

"Làm việc ở ga-ra?" Cô mở cửa và chờ Sonny trả lời trước khi bước vào phòng khách chung hơi tối của chung cư.

"Anh không còn làm ở ga-ra nữa," Sonny nói. "Hiện nay anh làm việc cho Bố, ở bộ phận mại vụ. Anh đi đến mọi cửa hàng bách hóa và thuyết phục họ rằng Genco Pura là thương hiệu dầu ô liu duy nhất mà họ nên mua bán."

"Bằng cách nào anh làm được điều đó?" Sandra bước vào trong cao ốc và để cửa mở cho Sonny.

"Anh đưa ra những chào giá mà bất kỳ con người có lí tính nào cũng sẽ chấp nhận," Sonny nói, và chàng xáp lại sát bên nàng, đóng cánh cửa lại phía sau mình.

"Và bây giờ anh kiếm đủ tiền," Sandra thì thầm trong sự yên tĩnh của căn nhà, "để có thể mua một chiếc áo như thế này?"

"Thôi nào," Sonny nói, và chàng bắt đầu bước về phía cầu thang. "Anh sẽ chứng tỏ cho em thấy anh là một người bán hàng cừ khôi đến như thế nào. Anh sẽ thuyết phục ngoại cho phép anh đưa em đi khiêu vũ tối nay."

Lúc đầu Sandra có vẻ sửng sốt, và rồi nàng cười lớn. "Okay," nàng nói. "Nếu anh làm được như thế thì anh đúng là người chào hàng cừ khôi nhất thế giới đấy!"

https://thuviensach.vn

Ở chân cầu thang, Sonny dừng lại. "Hãy cho anh biết một điều," chàng nói. "Em có yêu anh không, Sandra?"

Sandra, không chút do dự, đáp, "Vâng, em yêu anh."

Sonny kéo nàng sát lại gần và hôn nàng.

Từ trên đầu cầu thang, giọng Bà Columbo vang lên, rền xuống các bậc thang. "Cần bao lâu để đi lên mấy bậc thang hở, Sandra?"

"Chúng con đang đến đây, Ngoại à," Sandra gọi lại, và nàng bước lên các bậc thang, tay trong tay với Sonny.

Giuseppe Mariposa nhìn đăm đăm qua cửa sổ của một căn hộ ở tầng trên cùng của một cao ốc nơi Phố Hai Mươi Lăm ở Manhattan. Trong ánh sáng chiều tà lão ta thấy phản ảnh của chính mình và bên kia phản ảnh đó, nơi giao lộ của Broadway và Đại lộ Thứ Năm, khối tam giác hình tháp của Cao ốc Flatiron. Đối nghịch với bầu trời u ám, bề mặt đá vôi trắng toát của những tầng trên cùng của tòa bin-đinh Flatiron trông giống như một mũi tên vươn lên bên trên dòng chảy giao thông của những ô tô điện và những xe buýt hai tầng chen chúc nhau qua quảng trường Madison. Thời tiết ngày hôm đó thật đỏng đảnh khó lường với những cơn bão giông nhanh chóng, dữ dội, chớp lòe sáng loáng, rền vang ầm ì qua khắp thành phố, để lại đằng sau ánh mặt trời chói sáng và những đường phố bóng loáng. Giờ đây trời lại nhiều mây, những tầng mây tích điện hứa hẹn một cơn bão khác. Phía sau Giuseppe, một căn hộ với năm phòng ngủ rộng rãi nhưng còn để trống trơn, một mê cung những căn phòng với sàn bằng loại gỗ chắc, đánh bóng và những bức tường mới được sơn trắng thông qua đó anh em nhà Rosatos, anh em nhà Barzinis và Frankie Pentangeli cùng một số thuộc hạ của họ đang đi lòng vòng, xem xét cái này cái kia, tiếng ồn từ những cuộc trò chuyện của họ và tiếng bước chân họ vang vang qua các hành lang và những phòng trống..

https://thuviensach.vn

Khi nhìn thấy phản ảnh của Frankie nơi kính cửa sổ, Giuseppe xoay tròn một vòng. "Frankie?" lão gọi. "Ba cái đồ trang trí nội thất đâu cả rồi? Nếu chúng ta phải ẩn náu nơi đây thì sinh hoạt làm sao? Chú mày nghĩ gì?"

Frankie hiếng mắt nhìn Giuseppe như thể hắn không thể thấy rõ lão. "Cái gì?" hắn nói trổng. Emilio Barzini hiện ra nơi hành lang với tay vệ sĩ Tits ở bên cạnh. Mập lùn, ăn mặc luộm thuộm, nhưng anh chàng Tits này được cái là nghiêm túc và khôn lanh nên rất được lòng ông chủ Emilio. "Này, Giuseppe," Frankie nói, khi Mariposa nhìn trừng trừng chàng ta và không nói gì, hai tay chống nạnh, "ông bảo, 'Tìm một chỗ, thuê phòng trên cùng'. Thì tôi đã làm như thế."

"Thế chú mày nghĩ ta thuê một chỗ như thế này để làm gì, Frankie?"

"Hay chưa! Làm sao tôi biết được, Joe? Ông có nói lời nào về chuyện ẩn náu ở đây đâu. Có phải ông đang nói với tôi là chúng ta sắp lâm chiến?"

"Tôi có nói là chúng ta sắp lâm chiến hay không?"

"Ê này, Joe," Frankie nói. Chàng ta móc hai ngón tay cái vào thắt lưng và đứng dạng chân ra, vẻ ngang tàng. "Đừng có coi ta như thằng ngốc nhé. Ai muốn ta coi trọng thì cũng phải coi trọng ta chứ đừng có mà coi ta như cóc rác là không được đâu."

Trước khi Giuseppe có thể nói được lời nào, Emilio đã bước mấy bước vào phòng. "Frankie," lão nói giọng giảng hòa, "chỗ anh em với nhau cả, sao dễ tự ái quá vậy." Lão cơ động đến giữa Frankie và Giuseppe, hai người đang đối mặt và "kênh" nhau, có vẻ găng! "Đôi khi người ta càng ít biết chuyện thì lại càng hay hơn. Chuyện là thế. Đúng không, Joe?"

https://thuviensach.vn

Khi Mariposa gật đầu, Frankie nói, "Thế thì tốt." Quay sang Emilio chàng ta nói, "Này, tôi đâu cần phải biết mọi chuyện." Với Giuseppe chàng ta nói, "Ông muốn tôi sắp xếp chỗ ở như là chúng ta sắp lâm chiến, phải dự trữ sẵn lương thực, vật dụng để sinh hoạt, chăn nệm mùng mền và mọi thứ các cái vân vân...? Thì ông làm ơn nói cho tôi biết. Tôi sẽ bảo thuộc hạ lo chuyện đó." Chàng ta dừng lại rồi nói thêm, "Nhưng ông nên biết điều một tí. Muốn gì thì nói rõ với tôi. Chứ tôi đâu có khả năng ngoại cảm hay giác quan thứ sáu để đọc tâm hồn người khác đâu."

Giuseppe lúc đầu nhìn vào Tits và Emilio và rồi nhìn Frankie. Mọi căn phòng khác đã trở nên yên tĩnh, và lão tưởng tượng anh em nhà Rosatos và đám thuộc hạ còn lại đều nghe. Khi quay sang Frankie lão nói, "Hãy bảo thuộc hạ của anh thu xếp chỗ ở như thể chúng ta sắp sửa lâm chiến."

"Được thôi," Frankie nói, giọng vang cao. "Tôi sẽ thi hành ngay."

"Tốt," Giuseppe trả lời. "Hãy làm xong trong ngày hôm nay. Tôi muốn có ít nhất là nệm, mùng màn chăn gối, đồ ăn thức uống, vật dụng sinh hoạt cần thiết, ngay tối nay."

Lão quay lại với cửa sổ ở góc, nơi bầu trời trở nên tối hơn, giúp nhìn vào cửa kính thấy hình ảnh rõ hơn. Phía sau lưng mình lão quan sát Frankie rời phòng. Lão thấy cái gật đầu chiếu lệ của chàng ta đối với Emilio, và lão thấy cái cách Tits quay đầu đi như thể ngại chạm mắt với Frankie. Trong mấy phòng kia, cuộc nói chuyện lại bắt đầu và sau đó Emilio và Tits đi ra, xuôi theo hành lang, bỏ lão lại một mình trong khi cơn mưa bắt đầu, mũi tên trắng của Cao ốc Flatiron lơ lửng trong bầu trời màu xám.

Bà Columbo nhấm nháp ly cà phê đen và quan sát Sonny với độ cảnh giác cao trong khi chàng ta xơi hết chiếc bánh thứ nhì bà mời và

https://thuviensach.vn

tán chuyện về hai chàng trai láng giềng, Johnny Fontane và Nino Valenti, tiếp tục nói về Johnny như là một ca sĩ đại tài còn Nino thì chơi đàn mandolin như một thiên thần. Thỉnh thoảng bà cũng gật đầu hay cười chiếu lệ gọi là cho nó có sự thể, nhưng phần lớn thời gian dường như bà luôn hoán vị giữa chán nản và nghi ngờ trong lúc bà nhâm nhi cà phê và nhìn ra cửa sổ phòng bếp nhà bà, vốn nhỏ hẹp và có phần tù túng và đầy mùi ngọt đường của các loại bánh. Sandra, cầm ly nước lọc bằng cả hai tay ngồi bên kia cái bàn bếp đối diện Sonny, nãy giờ không nói được đến mươi tiếng, trong khi Sonny tán chuyện huyên thiên với bà ngoại nàng còn bà chỉ thỉnh thoảng mới chen vào vài câu.

"Thưa bà Columbo," Sonny nói, và rồi tạm ngưng trong khi chàng đặt ly cà phê xuống bàn và khoanh hai tay ngang ngực, như để thông báo rằng mình sắp sửa nói ra điều gì có ý nghĩa đặc biệt. "Tại sao bà lại không tin một chàng trai Ý đầy thiện chí như cháu?"

"Cái gì?" Bà Columbo có vẻ sửng sốt trước sự đổi hướng đột ngột của cuộc nói chuyện. Bà nhìn vào đĩa bánh ở giữa bàn như thể là có điều gì đó về việc làm bánh của bà có thể là nguyên do cho câu hỏi của Sonny.

"Cháu muốn đưa cháu gái của bà đi ăn tối nay ở chỗ Johnny và Nino trình diễn. Sandra cho rằng chuyện này không thể đặt thành vấn đề, rằng bà sẽ không bao giờ cho phép cháu đưa cô ấy đi ăn ngoài – và vì thế cháu xin cung kính hỏi tại sao bà lại không tin một chàng trai Ý thật thà tốt bụng như cháu, một người mà bà biết rõ gia đình vốn là chỗ quen biết bạn bè với bà?"

"A!" Bà Columbo dằn mạnh ly xuống bàn, làm sánh ra một ít cà phê xuống bàn. Trông như thể bà rất sẵn lòng tranh luận đến nơi đến chốn với Sonny về đề tài này.

https://thuviensach.vn

"Cậu hỏi già này tại sao lại không chịu tin một chàng trai Ý tốt bụng như cậu ấy à?" Bà xỉ một ngón tay vươn dài ra vào lỗ mũi Sonny. "Bởi vì già này biết rành bọn đàn ông quá mà, Santino Corleone! Ta biết tỏng tòng tong đàn ông muốn gì," bà nói, phun ra từng lời và nghiêng người lên bàn," đặc biệt là đám trẻ mới lớn, phàm ăn háu uống, nhưng mà nói chung cả mấy thằng già dịch, già mất nết thì cũng đều *như rứa cả!* Đại thể là mọi thằng đàn ông đều *như rứa cả!* Và con bé Sandra và ta, chỉ có hai bà cháu thân cô thế cô, chẳng có người đàn ông ruột thịt nào trong gia đình để nương tựa, thì chúng ta phải biết phòng xa để tự bảo vệ chứ!"

Tuy hơi bị choáng vì bài diễn văn nảy lửa của bà già quá rành sáu câu nhưng chàng Sonny nhà ta cũng bản lĩnh lắm. Mặc dầu bỗng không mà bị mắng oan như tát nước vào mặt song chàng vẫn từ tốn, "Thưa bà Columbo," chàng gục gặt đầu, gợi ý rằng chàng nhất trí với quan điểm của bà (bọn đàn ông đều *như rứa cả!*) và chàng hiểu mối ưu tư của bà. Chàng nhón tay lấy một trong những chiếc bánh twists thơm ngon nơi chiếc đĩa để giữa bàn. "Cháu chỉ muốn," chàng nói, nhẹ nhàng đặt chiếc bánh xuống một cái đĩa gần bên ly cà phê của chàng, giọng chàng rất là đứng đắn, "mang Sandra đến một nhà hàng ăn tối, để cô ấy có thể nghe Johnny và Nino. Họ là những chàng trai của địa phương ta mà. Bà cũng biết họ. Đó là một nơi sang trọng lịch sự, bà Columbo à."

"Tại sao cậu lại thích đi ăn ngoài?" Bà Columbo hỏi. "Nhà của chúng tôi chưa đủ tốt cho cậu sao? Ở đây cậu sẽ có những món ăn còn ngon hơn ở bất kỳ nhà hàng sang trọng nào – và cậu không phải tiêu tốn những đồng tiền phải vất vả mới kiếm được!"

"Chuyện đó thì cháu không tranh cãi," Sonny nói. "Không có nhà hàng nào sánh được với tài nấu nướng của bà."

https://thuviensach.vn

"Thế thì sao nào?" Bà Columbo quay sang nhìn Sandra lần đầu tiên tự nãy giờ, như thể bà mới sực nhớ rằng cô cháu cũng có mặt tại bàn và bà muốn cô hậu thuẫn. "Tại sao cậu ta muốn tiêu tốn tiền ở nhà hàng để làm gì?" bà hỏi Sandra.

Sandra nhìn Sonny.

"Thưa bà Columbo, xin bà hãy nghe cháu nói đây..." Khuôn mặt của Sonny tái đi khi chàng đút tay vào túi quần và rút ra một hộp nhỏ mà chàng giấu trong nắm tay mình. "Đây là món quà long trọng cháu dành cho Sandra," chàng ta nói, mở bàn tay ra, cho thấy một hộp nhỏ màu đen. "Cháu dự định đêm nay sẽ làm cho cô ấy ngạc nhiên trong bữa ăn tối nhưng bởi vì chúng cháu không thể có bữa ăn tối ấy cho đến khi chúng cháu có được sự chấp thuận của bà..." Chàng di chuyển cái hộp đến gần Bà Columbo hơn mà không nhìn vào Sandra- cô đã lấy cả hai tay che miệng.

"Có chuyện điên rồ gì nữa đây?" Bà Columbo giật lấy cái hộp khỏi bàn tay Sonny, mở ra và nhìn thấy... một chiếc nhẫn kim cương!

"Đây là nhẫn đính hôn của chúng cháu." Sonny nhìn qua bàn đến Sandra. "Sandra và cháu đã đính ước với nhau," chàng ta nói. Khi Sandra nhiệt tình gật đầu với chàng, một nụ cười nở hoa trên khuôn mặt chàng và chàng ta vừa nhìn Bà Columbo vừa "đế" thêm, một cách đầy kịch tính, "Nhưng chỉ khi nào bà để cho cháu mang cô ấy đến nghe Johnny và Nino, tại đó cháu có thể đặt vấn đề với cô một cách thích hợp!"

"Nếu đây là chuyện lừa dối," Bà Columbo nói, và lại xỉ một ngón tay, "ta sẽ đến nói chuyện với bố cậu đấy!"

Sonny đặt một bàn tay lên ngực. "Khi cháu thành hôn với Sandrinella của bà," chàng nói, và đứng lên từ ghế ngồi, "bà và cô ấy

https://thuviensach.vn

sẽ có người đàn ông trong gia đình để bảo vệ bà và cô." Chàng nắm lấy hai vai Bà Columbo và hôn vào má bà.

Bà Columbo đưa một bàn tay lên cằm Sonny và giữ chàng ta đứng yên trong khi bà nhìn vào đôi mắt chàng ta. Rồi bà nói, làm bộ giận dữ, "Ê này, con bé kia mới là người mà cậu nên hôn chứ!" và xoay mặt chàng về phía Sandra.

"Hãy đưa nó về nhà trước mười giờ," bà nói trên đường đi ra khỏi phòng, "nếu không ta sẽ đi gặp bố cậu đấy!" Bà xoay người trước khi rời khỏi phòng và đưa một ngón tay lên như thể bà muốn nói thêm điều gì đó, nhưng rồi, thay vì thế, bà chỉ gật đầu và để cho Sonny với Sandra hai đứa riêng với nhau trong phòng.

Ettore Barzini đi theo Giuseppe trong khi lão xem xét mái nhà, vừa cầm một cái dù che trên đầu lão, trong khi Tits cũng làm như thế cho Emilio. Đám thuộc hạ còn lại vẫn ở bên dưới, trong căn hộ trống nơi ai đó đã mang đến mớ bánh mì sandwiches và một thùng Coca-Cola. Giuseppe đi đến mép mái nhà và nhìn qua gờ mái xuống đường phố. Những đám khách bộ hành rảo bước theo đại lộ, ẩn mình dưới các vòng tròn đa sắc của những cây dù. Mưa nhẹ nhưng đều hạt và dai dẳng và thỉnh thoảng một tia chớp xa xa lóe ra qua các lớp mây, tiếp theo bởi loạt sấm rền nhỏ. Giuseppe chỉ vào những vòng đen của một chiếc thang thoát hiểm hỏa hoạn. Quay sang Emilio lão nói, "Bảo thuộc hạ của anh nới lỏng các then cửa, đề phòng cho chắc là không có ai có thể leo lên từ đường phố."

"Hẳn rồi," Emilio nói. Một cơn gió giật làm rối tung tóc hắn ta lên. Với lòng bàn tay hắn vuốt ngược những sợi tóc lòa xòa rơi xuống trán. "Nói thật với ông, Joe à," hắn ta nói, "nếu tối nay chúng ta khử được Clemenza và Genco, tôi nghĩ ngày mai Vito sẽ đến với chúng ta trong tư thế cúp đuôi, bẽ mặt, chứ chẳng còn hiên ngang được nữa đâu." Giuseppe kéo túm áo jacket sát vào thân mình hơn và quay lưng lại

https://thuviensach.vn

hướng gió. Ở mỗi góc của mái nhà cái dáng lom khom của miệng ống dẫn nước mưa hình đầu người hoặc đầu thú kỳ dị, trố những con mắt ngố nhìn xuống đường phố. Lão im lặng một hồi, ra vẻ đăm chiêu rồi nói, "Ta muốn nhìn thấy cảnh Vito Corleone đến với ta trong tư thế *bó thân về với triều đình, hàng thần lơ láo phận mình chẳng ra chi.* Và anh biết ta sẽ làm gì lúc đó không?" lão hỏi, và đứng thẳng người lên, "Dầu thế, ta vẫn giết hắn vì chủ trương của ta là *nhổ cỏ nhổ tận gốc, hạ thủ đ...éo nương tình* . Nhưng ta không việc gì phải vội mà lúc đầu ta hẵng cứ nhẩn nha chơi trò mèo già vờn chuột nhắt cho hắn được nói vài câu đại ngôn cho sướng cái mồm trước khi về chầu Diêm Chúa." Lão cười tỏn tẻn, đôi mắt sáng lên. " *A, thế à?"* lão nói, làm bộ như đang trò chuyện với Vito. " *Ô, thật vậy sao?Lí thú đấy, Vito nhỉ?"* Lão đưa bàn tay lên như thể đang cầm khẩu ru-lô và nhắm vào đầu Emilio. "Đoàng! Ta sẽ bắn cho óc hắn văng tung tóe khắp tường. Ta sẽ khà khà bảo hắn, *Ta thích nói chuyện theo cách ấy đấy, Vito à. Chú mày nghĩ sao về chuyện ấy?* " Lão nhìn Tits và Ettore, như thể lão vừa sực nhớ ra rằng họ có mặt ở đó và giờ đây lão muốn nghe câu trả lời của họ. Hai tay thanh niên đều cười làm ra vẻ như họ thích thú thưởng thức câu chuyện của lão ta lắm lắm!

Emilio không cười. "Vito Corleone cũng là tay đại gian hùng đấy, chẳng vừa đâu," hắn ta nói. "Tôi chẳng ưa gì hắn, Joe à, nhưng hắn không phải là toàn bộ câu chuyện. Tôi muốn nói là nếu chúng ta khử Clemenza và Genco thì lão coi như bị tàn phế, lụn bại và lão sẽ là người đầu tiên biết chuyện đó." Hắn ta dừng lại và di chuyển gần hơn đến Tits. Hắn giật bàn tay anh chàng này thấp xuống vài inches, mang chiếc dù lại gần hơn.

"Lão sẽ là người đầu tiên biết rằng mình bị lụn bại, chẳng khác một kẻ tàn phế," Emilio lặp lại, "và sau đó, tôi nghĩ, lão sẽ dâng nạp cho chúng ta những gì chúng ta muốn. Lựa chọn khác duy nhất của lão sẽ là một cuộc chiến mà lão biết lão sẽ thua – và lão không phải là

https://thuviensach.vn

một cái đầu nóng. Lão cũng chẳng phải rồ dại. chúng ta có thể hy vọng lão biết làm điều gì tốt nhất cho bản thân và gia đình."

Một tia chớp, sáng hơn những tia chớp khác chiếu sáng những lớp mây mù trong một lát. Giuseppe chờ tiếng sấm, đến sau khoảng mấy giây, một tiếng bùm bị tắt lại ở xa xa. "Vậy theo ý anh, ta không khử hắn ngay bây giờ?"

"Tôi không nghĩ hắn cho ông cơ hội đâu." Emilio quàng một tay lên vai Giuseppe và dẫn lão quay về chỗ cửa lên mái nhà vì mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn.

"Vito đâu có ngu," hắn nói tiếp, "nhưng khá sớm thôi... " Hắn mở bàn tay ra trước mặt lão, một cử chỉ gợi ý rằng hắn đang chỉ ra tương lai cho Mariposa. "Chúng ta làm thế nào cho lão càng ngày càng yếu đi, và rồi sau đó, đúng thời điểm thích hợp chúng ta sẽ *an bài số mệnh* cho lão."

"Có điều làm ta hơi phiền lòng," Giuseppe nói, "đó là con quái vật Luca Brasi. Ta không ưa cái bản mặt hắn chút nào!"

Tits mở cánh cửa lên mái và đứng qua một bên. "Tôi cũng đâu ưa hắn nỗi," Emilio nói, đứng đợi bên cạnh Tits, "nhưng ta có thể làm gì được? Chúng ta phải *chăm sóc* Luca, vậy thì chúng ta sẽ *chăm sóc* hắn."

"Tommy muốn moi tim Brasi ra," Giuseppe nói, và lão bước ra khỏi chỗ trời mưa, đi vào một khoảng được chiếu sáng tốt ở đầu bậc thang. "Còn về thằng Sonny, con trai của Vito thì sao?" Giuseppe hỏi Emilio. "Nó có là vấn đề không?"

"Sonny à?" Emilio nói. "Hắn chỉ là một *bambino* (oắt tì). Nhưng có lẽ khi khử Vito chúng ta cũng nên dứt sữa nó luôn để khỏi lo hậu họa."

https://thuviensach.vn

"Quá nhiều đàn ông con trai dính líu đến chuyện này," Joe nói, nghĩ đến nhà LaContis. Đến đầu bậc thang lão dừng lại và quan sát Tits kéo cánh cửa lên mái đóng lại và khóa với một chìa khóa mà Emilio trao cho hắn. "Anh đã chắc chưa về đám nhà báo?" lão hỏi Emilio.

"Bọn họ sẽ đến câu lạc bộ cùng với những tay nhiếp ảnh."

"Tốt. Luôn luôn là khôn ngoan khi ta có được bằng chứng ngoại phạm." Giuseppe bắt đầu bước xuống các bậc thang và rồi quay vòng người lại. "Anh đã đặt trước cho chúng ta một bàn ở sát sân khấu chứ?"

"Chúng tôi đã lo liệu chu toàn mọi chuyện rồi, Joe à." Emilio theo sát Giuseppe nơi các bậc thang, để tay hắn lên phía sau cánh tay lão và dìu lão xuống các bậc thang. "Còn Frankie thì sao?" hắn ta hỏi. "Hắn nên có ở đó với chúng ta."

Giuseppe lắc đầu. "Ta không tin tên này. Ta không muốn hắn biết nhiều hơn là những gì hắn phải biết."

"Này Joe," Emilio hỏi, "Frankie có cùng phe với chúng ta không?"

"Ta cũng không biết nữa," Giuseppe nói. "Để xem thế sự xoay vần ra sao." Ở phía dưới cùng của các bậc thang, Carmine Rosato đứng đợi.

"Anh có tin mấy tay này không, hai anh em nhà Anthony ấy?" Joe hỏi Emilio.

"Chúng là thành phần tốt," Emilio đáp. "Tôi đã dùng chúng trước đây."

"Tôi không chắc lắm." Giuseppe dừng lại ở cuối bậc cầu thang và đứng bên cạnh Carmine. "Mấy tay ở Cleveland," lão nói, "bọn chúng

https://thuviensach.vn

là những tên hề lố lăng, Forlanza và toàn bộ bè đảng của lão ta."

"Bọn chúng đã làm được việc cho tôi trước đây," Emilio nói. "Chúng thuộc thành phần tốt, tin cậy được."

"Và chúng ta chắc là Clemenza và Genco sẽ vát xác đến đó?" Joe hỏi. "Tôi chưa từng nghe về tay Angelo."

Emilio gật đầu với Carmine.

"Đó là một nơi chốn nhỏ để họp mặt thân mật," Carmine nói, "một nơi ấm cúng ở East Side. Có một thằng nhóc làm việc ở đó, nó là con của một trong những thuộc hạ của chúng tôi. Theo thông lệ, Clemenza và Abbandando thường dùng bữa với nhau ở đó. Họ đặt chỗ dưới những cái tên giả, nhưng Angelo nghe họ gọi nhau bằng tên thật – do vậy khi việc đặt chỗ đến, chàng ta bảo thằng nhỏ," đặt chỗ cho Pete và Genco. "Thằng nhỏ biết ngay và báo lại cho bố nó- Pete Clemenza và Genco Abbandando"

"Đúng là vận may," Emilio nói. "Chúng ta có thể xoa tay nghỉ ngơi một lát được rồi."

Mariposa mỉm cười với ý nghĩ vận may ở về phía mình. "Hãy lo sao cho mấy tay chơi Cleveland này có đủ mọi thứ họ cần." Quay sang Tits lão nói, "Chú mày biết họ đang ở đâu chứ?" Khi Tits xác nhận rằng mình biết, Giuseppe rút ra một cuộn giấy bạc từ túi áo của lão và lấy ra tờ hai mươi đô. "Đi mua cho chúng mấy đóa hoa cẩm chướng tươi," lão bảo. "Nói với chúng là ta muốn chúng trông có vẻ bảnh bao khi chúng xử đẹp hai thằng con *kẹt* đó."

"Vâng ạ," Tits nhanh nhẩu, đưa tay lấy tờ bạc. "Khi nào? Ngay bây giờ?"

https://thuviensach.vn

"Ồ không, ngay từ ngày hôm qua kia!" Giuseppe nói đùa, mà, *nói của đáng tội* , lần này thì lão đùa cũng khá có duyên đấy! Lão vỗ vào một bên đầu của Tits theo kiểu bông đùa vui vẻ rồi tự thưởng cho mình một cái cười khinh khoái và đẩy chàng ta đến mấy bậc thềm. "Đúng thế, làm việc đi," lão nói. "Hãy làm những gì ta đã nói."

"Lấy xe ta đi." Emilio trao chìa khóa xe cho Tits. "Xong việc trở về ngay nhé."

"Tất nhiên rồi," Tits nói. Chàng ta liếc mắt nhanh đến Emilio, và rồi rảo bước xuống các bậc thềm, bỏ lại những người khác đằng sau mình và chàng nghe họ chuyện trò rôm rả trở lại một khi chàng khuất tầm nhìn.

Ra khỏi cao ốc Tits liếc mắt quét qua đường phố quan sát những chiếc xe đỗ ở đó. Chàng ta nhận ra xe của Emilio và đi đến đó rồi đi qua nó, đến góc phố Hai Mươi Bốn, ở đó chàng ta lại liếc mắt "quét" hai bên đường phố. Ở giữa dãy nhà, về hướng Đại lộ Thứ Sáu, chàng nhìn thấy chiếc De Soto màu đen của Frankie và thận trọng tiến đến đó, thỉnh thoảng liếc mắt về phía sau trên vai mình. Khi đến chiếc De Soto nọ chàng ta cuối xuống phía cửa sổ bên, đã mở ra sẵn.

"Vào đi," Frankie nói. "Nãy giờ anh vẫn để ý đường phố. An toàn."

Tits vào trong xe, cúi người thấp xuống, hai gối tì trên táp-lô xe, đầu được che khuất bởi ghế sau.

Frankie Pentangeli nhìn xuống Tits và cười. "Ta nói chú em nghe này. Chẳng có ai ngoài đó đâu."

"Tôi không muốn phải giải thích với bất kỳ ai về những gì tôi đang làm trong xe anh."

https://thuviensach.vn

"Thế chú em đang làm gì trong xe của anh vậy?" Frankie hỏi, có vẻ buồn cười khi thấy Tits cuộn tròn người như một quả bóng. "Chú có tin gì cho anh?"

"Tối nay có tuồng gay cấn đấy," Tits nói. "Emilio mang hai tên Anthony ở Cleveland về diễn tuồng ở New York."

"Anthony Bocatelli và Anthony Firenza," Frankie nói, mọi vẻ thích thú nhanh chóng rời khỏi chàng ta. "Chú có chắc không còn ai khác?"

"Chỉ thêm Fio Inzana," Tits nói. "Đó là tay tài xế. Mọi người khác sẽ có mặt ở Câu lạc bộ Stork để được chụp hình."

"Mọi người trừ ta," Frankie nói. Chàng ta rút một phong bì ra khỏi túi áo jacket và trao cho Tits.

Tits đẩy cái phong bì ra. "Em không muốn lấy tiền," cậu ta nói. "Chuyện ấy làm cho em cảm thấy mình như một tên Judas."

"Này chú em...," Frankie nói, có ý bảo cậu ta nên lấy tiền.

"Chỉ cần anh đừng quên đàn em là được," Tits nói, "nếu anh làm xong vụ này êm xuôi." Chàng ta nhìn lên Frankie. "Em ghét cái tên bất tài mà phách lối Joe đó."

"Em và mọi người khác cũng thế," Frankie nói, và đút cái phong bì vào túi trở lại. "Anh sẽ không quên đâu," chàng ta thêm. "Nhưng trong khi đó, em hãy giữ mồm giữ miệng nhé, để lỡ như công việc không êm xuôi trót lọt thì em cũng không sao. Hiểu chứ? Không một lời nào với bất kỳ ai cả nhe."

"Tất nhiên rồi," Tits nói, "nhưng nếu anh cần em thì cứ cho em hay." Chàng ta nhô đầu lên khỏi phía sau ghế ngồi và nhìn lên xuống dãy phố. "Okay, Frankie," chàng ta nói, bước ra khỏi xe, "gặp lại anh vào một ngày vui hơn."

https://thuviensach.vn

Frankie nhìn theo Tits đi trở lại dãy phố hướng về Broadway. Một khi anh chàng kia queo ở góc phố và biến đi, chàng ta nổ máy xe. Với chính mình chàng ta nói, " *V'fancul,"* và rồi cho xe mình hòa lẫn vào dòng chảy lưu thông.

Trên sân khấu đặt ở phía sau một phòng dài, hẹp giống như một toa xe lửa Johnny nghiêng người trên chiếc micro mà chàng ta cầm nơi tay trái và hát một bài thật buồn, " *I Cover the Waterfront* " tay phải chàng ta mở ra phía trước, lòng bàn tay quay về phía đám đông, như thể đang cầu xin họ lắng nghe. Trong phần lớn thời gian các ông chủ lờ chàng ta vì họ còn mãi lo ăn uống ở những cái bàn kê san sát trong khoảng không gian hạn hẹp khiến những người phục vụ phải đi nghiêng người khi len lỏi giữa mê cung với các khay thức ăn nâng cao khỏi đầu họ. Tuy vậy có một số phụ nữ lại chăm chú nhìn và lắng nghe và dường như đều chia sẻ vẻ biểu cảm bâng khuâng, đăm chiêu tiếc nuối trong khi họ nghiêng người nơi ghế ngồi, mắt dán vào chàng ca sĩ dáng mảnh mai, cổ thắt nơ, trong khi những người bạn trai hay chồng của họ chỉ lo chăm nom chu đáo đồ ăn thức uống. Chẳng còn khoảng không gian nào để nhún nhảy, ngoáy mông cả! Ngay cả một *cuộc du hành đến các phòng nghỉ ngơi* (a trip to the restrooms- uyển ngữ cho nhóm từ *đi toa-lét*) cũng phải được thực hiện bằng những bước vũ ballet gồm những cú lắc và cú xoay thật điệu nghệ!) Tuy nhiên nơi chốn này, đúng như Johnny đã cho biết, quả thực là sang trọng. Quí bà, quí cô trong trang phục dạ hội thanh lịch với đồ trang sức bằng châu ngọc hay kim cương lấp lánh.và các quí ông trông giống các ông chủ nhà băng hay các chính trị gia trong những bộ com lê đặt may đắt tiền và những đôi giày da đặt đóng cho vừa vặn với từng bàn chân, không thừa một phân, không thiếu một phân! Những đôi giày bóng loáng bắt ánh sáng và chiếu lấp lánh mỗi khi chủ nhân của chúng bước chân đi qua.

https://thuviensach.vn

"Anh ấy hát hay đấy chứ, anh không nghĩ thế sao?" Sandra hỏi. Nàng cầm ly rượu ở quai bằng tay phải trong khi tay trái nàng để chạm hờ trên đầu gối. Nàng mặc chiếc áo dài dạ hội mà Sonny đã mua tặng nàng, một chiếc áo dài màu đỏ nhạt như hoa oải hương ôm sát thân người và đùi nàng và căng phồng nơi hai cẳng chân, quét sàn nhà mỗi khi nàng bước đi.

"Không gì đẹp bằng em đêm nay," Sonny nói, và rồi mỉm cười để thấy rằng chàng lại làm cho nàng đỏ mặt. Chàng nhâm nhi ly whiskey và đôi mắt chàng hạ cánh xuống vùng ngực nàng vốn được bao bọc trọn vẹn bởi vòng cổ áo cao nhưng tuy thế vẫn lồ lộ bởi chất liệu lụa mềm mại mong manh tơ trời lãng đãng...

"Anh đang nhìn vào... cái gì thế?" Sandra hỏi, và rồi Sonny lại đỏ mặt lúng túng trước khi tự trấn tĩnh và cười sự dạn dĩ bất ngờ của nàng.

"Em quả là đầy bất ngờ," chàng nói. "Anh chưa từng biết điều đó nơi em đấy."

"Ờ, điều đó tốt chứ, phải không?" Sandra nói. "Thỉnh thoảng một cô gái cũng nên làm cho bạn trai của mình ngạc nhiên, nhưng không sửng sốt đến độ hoảng hốt là được rồi!"

Sonny chống đầu bằng cả hai tay và cười toe khi chàng nhìn vào Sandra theo kiểu đánh giá. "Cô gái bán hàng giúp anh lựa chiếc áo cho em," chàng nói, "cô ấy biết rõ món hàng của mình."

Sandra đặt ly rượu xuống và vươn tay qua bàn để nắm lấy tay Sonny. "Em thật hạnh phúc, Santino à," nàng nói và ngước lên nhìn ngắm chàng.

Khi sự yên lặng làm hai anh chị cảm thấy hơi kỳ kỳ, Sonny nhìn qua căn phòng đến sân khấu. "Anh ta hơi tàng tàng, anh chàng Johnny

https://thuviensach.vn

ấy," chàng đổi đề tài để phá tan sự yên lặng. "Bố anh đã tìm cho anh ấy một chỗ làm tốt nơi xưởng đóng tàu, nhưng anh ta lại muốn làm ca sĩ." Sonny nhăn mặt ra ý là mình không hiểu nỗi Johnny. "Nhưng anh ta cũng có chút chất giọng đấy chứ?" Khi Sandra chỉ gật đầu, chàng thêm, "Mẹ anh ấy là một người có hơi khác thường."

"Mẹ anh ấy sao ạ?" Sandra hỏi. Nàng nâng ly rượu lên môi và và uống một ngụm.

"Thực ra cũng không có gì," Sonny nói. "Bà ấy hơi lập dị, thế thôi. Anh đoán là Johnny cũng mang cái gien của bà mẹ nên cũng hơi tàng tàng. Bố anh ấy là đội trưởng cứu hỏa," chàng nói. "Bạn tốt của gia đình anh."

Sandra lắng nghe khi Sonny kết thúc bài hát, với phần đệm đàn của Nino. "Họ có vẻ là những chàng trai hiền lành tử tế," nàng nói.

"Hai anh chàng này có màn trình diễn đặc sắc đấy!" Sonny nhận xét. "Bây giờ em nói cho anh nghe về Sicily đi," chàng ta thêm. "Sinh trưởng ở đó thì như thế nào?"

"Phần lớn gia đình em," nàng nói, "đã mất trong một trận động đất."

"Ô," Sonny nói. "Anh không biết. Anh xin lỗi."

"Chuyện đó xảy ra trước khi em chào đời," nàng nói, như thể để miễn thứ cho Sonny vì đã áy náy cho nàng. "Những người bà con nào của em mà còn sống sót thì đều rời Messina và đến Mỹ, và sau đó có một số ít lại quay về Messina và lại bắt đầu gầy dựng cuộc sống- vậy nên đối với em dầu quê cha đất tổ là Sicily thật nhưng em lớn lên vẫn thường hay nghe nói về nước Mỹ kì diệu, về xứ sở Hiệp chủng quốc vĩ đại."

https://thuviensach.vn

"Như vậy tại sao họ lại trở về quê cũ?"

"Em cũng không biết tại sao," Sandra nói. "Sicily đẹp lắm," nàng thêm,sau khi suy nghĩ về chuyện đó. "Em nhớ các bãi biển, các dãy núi, các khu rừng, đặc biệt là Lipari nơi chúng em thường đi nghỉ ngơi."

"Tại sao anh chẳng bao giờ nghe em nói tiếng Ý?" Sonny hỏi. "Ngay cả với bà ngoại."

"Khi em lớn lên thì mọi người thân chung quanh em đều nói tiếng Anh. Họ gửi em đến trường để hoàn thiện tiếng Anh... Cho nên em nói tiếng Anh rành hơn tiếng Ý."

Sony cười khi nghe chuyện đó và một tràng cười dội lại từ phía sau phòng, từ những bàn vây quanh sân khấu nơi Nino đang làm việc với Johnny.

"Thức ăn đến... " Sandra thì thầm, như thể để cảnh báo Sonny về việc người phục vụ đang đến gần. Một anh chàng trung niên cao, đẹp trai nói tiếng Anh pha giọng Pháp xuất hiện nơi bàn ăn. Anh ta đặt hai cái đĩa được đậy lại bằng nắp bạc xuống trước mặt họ và thông báo, với điệu bộ nhuốm chút kịch tính, những món ăn mỗi khi anh ta dỡ các nắp đậy bằng bạc. "Đây món gà cordon bleu, cho quí cô" anh ta nói với Sandra. "Và đây món bít-tết porterhouse cho quí ông." Khi hoàn tất màn diễn ngắn đó anh chàng phục vụ do dự dùng dằng một tí, như thể để xem quí vị thực khách còn có yêu cầu nào hay không. Khi không ai nói gì anh ta cúi người nhanh và rời đi.

"Bộ anh ta nghĩ chúng ta quên mình gọi những món gì sao?" Sonny hỏi, và chàng ta nhại giọng người phục vụ, " *Pewterhose steak!* "

https://thuviensach.vn

"Xem này," Sandra nói, và nàng quay về phía sau phòng nơi Johnny vừa bước ra khỏi sân khấu để đáp lại tràng pháo tay hoan hô của khán thính giả và đi đến bàn của họ.

Sonny đứng lên chào Johnny. Họ ôm nhau và vỗ vào lưng nhau. "Ồ!" Johnny nói, liếc nhìn miếng bít-tết hồng đào trên đĩa của Sonny. "Bạn có chắc cái đó đã chết thật chưa?"

"Johnny này," Sonny nói, và làm lơ với câu đùa. "Tôi muốn anh gặp mặt vợ tương lai của tôi." Chàng ta chỉ tay về phía Sandra.

Johnny lùi một bước và nhìn Sonny, như thể đang chờ điểm nút của câu chuyện. "Bạn nói thật đấy chứ?" chàng ta hỏi và rồi nhìn xuống bàn khi Sandra đặt tay trái lên khăn trải bàn, bên cạnh đĩa thức ăn, phô bày chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của nàng.

"A, ta đã thấy ra rồi!" chàng ta nói và bắt tay Sonny. "Chúc mừng, Santino."

Chàng ta vươn dài tay ra đến Sandra. Khi Sandra bắt tay chàng một cách rụt rè, và không đứng lên khỏi chỗ ngồi, chàng ta cúi người xuống, nâng bàn tay nàng lên và hôn vào đó. "Bây giờ chúng ta đã là người nhà," chàng ta nói. "Bố của Sonny là bố đỡ đầu của ta. Ta hy vọng cô em sẽ nghĩ về ta như một người anh."

"Vâng, như một người anh," Sonny nói và đẩy vào vai Johnny. Quay sang Sandra chàng nói. "Em phải trông chừng anh chàng này đấy."

"Và tất nhiên anh sẽ hát trong tiệc cưới của hai em," Johnny nói với Sandra. Quay sang Sonny chàng ta nói, "Và ta sẽ không đòi tiền cát-sê nhiều lắm đâu. Chút đỉnh đủ để uống trà đá chanh đường thấm giọng là đủ rồi!"

https://thuviensach.vn

"Nino đâu rồi?" Sonny hỏi.

"A, hắn lại càu nhàu với tôi rồi."

"Anh làm gì mà hắn giận?"

"Có làm gì đâu! Chẳng qua hắn lúc nào cũng tìm ra cớ này cớ nọ để cằn nhằn tôi mà thôi." Johnny nhún vai, như không thể nào hiểu được Nino. "Tôi phải quay lại với công việc đây," chàng ta nói. Chàng hạ thấp giọng. "Ở đây toàn những con người thủ cựu, nệ cổ. Có mấy vị ở đàng kia vẫn tiếp tục yêu cầu tôi hát bài Inka Dinka Doo. Ê này, trông tôi có giống tí nào với anh chàng Jimmy Durante không? Đừng trả lời nhé!" chàng ta nhanh mồm nói và nhanh chân đánh bài chuồn, trước khi Sonny kịp có lời nào phát biểu.

Thế nhưng ngay lúc Johnny chớm vù đi, Sandra, nãy giờ vẫn tịnh khẩu, bỗng... khai khẩu, thỏ thẻ giọng oanh vàng, "Anh ca hay quá, anh Johnny à."

Được người đẹp khen, chàng Johnny hí hửng như trẻ được mẹ cho kẹo, nét biểu cảm nơi chàng liền biến đổi, trở nên cởi mở và hầu như... ngây thơ vô tội! Dường như chàng... nghẹn ngào, không biết trả lời thế nào và cuối cùng chỉ biết nói, "Cám ơn," và quay lại sân khấu, nơi đó Nino đang chờ chàng ta.

"Thưa quí bà và quí ông," Johnny nói với cử tọa, "Tôi muốn tặng bài ca sắp tới đây cho người bạn thân thiết của tôi, Santino, tức Sonny Corleone, và người phụ nữ trẻ đẹp mặc áo dài màu đỏ hoa oải hương kia" - chàng ta chỉ tay qua phòng, và Sonny đến lượt chỉ vào Sandra - "rõ ràng là cô ấy quá đẹp so với một anh chàng quê kệch như Sonny, thế nhưng vì *con tim có những lí lẽ rất ư áo bí diệu kỳ mà lí trí không có cách chi hiểu được* nên cô đã đồng ý kết hôn với chàng." Công chúng thính giả vỗ tay tán thưởng một cách lịch sự. Nino gần như để rơi chiếc đàn mandolin trước khi đứng lên và mở rộng vòng tay đón

https://thuviensach.vn

Sonny và Sandra. "Đây là một tiết mục Harold Arlen mới," Johnny nói, "và tôi nghĩ rằng đó đúng là những gì mà anh bạn Sonny của tôi đang cảm nhận hiện nay." Chàng ta quay người và thầm thì điều gì đó với Nino, và rồi chàng nghiêng người trên micro và bắt đầu hát bài " *I 've Got the World on a String.* "

Ngồi đối diện Sonny phía bên kia bàn, Sandra lơ là món ăn vì nàng đang chăm chú lên sân khấu. Sonny vươn tay qua bàn và nắm tay nàng và rồi cả hai ngồi yên lặng, cùng với mọi người khác trong phòng, lắng nghe Johnny hát.

Ở quán ăn Angelo's người phục vụ vừa đặt một cái khay được đậy lại lên bàn ở đó Clemenza và Genco đang trò chuyện thân mật với nhau và một chai Chianti bọc rơm để ở giữa hai người trên một tấm khăn trải bàn màu đỏ. Hai khuỷu tay của Genco chống hai bên đĩa thức ăn, hai lòng bàn tay ông áp vào nhau để trước mặt ông, hai ngón trỏ ép vào đầu sống mũi. Thỉnh thoảng ông gật đầu trong khi nghe Clemenza nói. Cả hai dường như đắm mình trong câu chuyện và hình như không một ai quan tâm tới cái khay được mang đến đặt trên bàn họ. Quán ăn này nhỏ xíu, chỉ có sáu bàn, kê gần sát nhau. Lưng của Clemenza quay về phía bếp, gần một bộ cửa bật với những lỗ cửa sổ qua đó Genco có thể thấy Angelo đứng trước lò nướng bên cạnh một cái quầy bằng inox. Bốn thực khách khác ở trong phòng ngồi ở những bàn đối diện nhau, tựa lưng vào những bức tường đối nghịch nhau, tạo thành một tam giác nhỏ, hai bàn của họ ở đáy và bàn của Clemenza và Genco ở đỉnh. Nơi chốn này thật yên tĩnh, chỉ có những âm thanh rì rầm của ba cuộc nói chuyện và thỉnh thoảng tiếng khua xoong chảo từ nhà bếp vọng lên.

Từ đường phố muốn đi vào quán Angelo hai tên Anthony phải trèo xuống ba bậc thang và kéo một chiếc cửa nặng mở ra với tên của nhà hàng trên một biển đồng dưới một cửa sổ nhỏ hình chữ nhật. Cái biển đồng đó là chỉ dẫn duy nhất cho biết có một nhà hàng tại một nơi

https://thuviensach.vn

chốn mà nếu khác đi trông giống như một căn hộ nơi tầng hầm, không có cửa sổ nào nhìn ra đường phố, chỉ có một bức tường bằng gạch đỏ và ba bậc thềm kia dẫn đến một cánh cửa nặng bằng gỗ. Anthony Firenza liếc nhìn lại chiếc Chrysler màu đen bốn cửa đậu nơi đường phố đối diện tiệm ăn với Fio Inzana, một chú bé với da mặt mơn mởn đào tơ ngồi cầm tay lái. Trông chú bé chừng như không thể quá mười sáu tuổi. Firenza không thích có một *bambino* (oắt tì) làm tài xế cho mình. Điều đó làm hắn bồn chồn. Bên cạnh hắn ta nơi cửa hông xe Bocatelli, chàng Anthony kia, nhòm ngó vào quán ăn qua khung cửa kính mây mờ. Về thể hình và tuổi tác hai tay này đại khái giống nhau, đều chắc khỏe dầu đã vào độ tuổi năm mươi. Hai đứa biết nhau từ khi còn là thiếu niên, lớn lên nơi cùng một dãy nhà ở Cleveland. Chúng đã bắt đầu nhiễu sự khi còn là thiếu niên và từ khi bước vào tuổi đôi mươi chúng được mọi người biết đến như là hai anh chàng Anthonys.

Bocatelli nhún vai và nói, "Tớ không thấy được gì nhiều. Cậu sẵn sàng chứ?"

Firenza nhìn qua cửa sổ. Hắn có thể nhận ra sơ đồ của mấy bàn ăn. "Hình như có ít người trong đó," hắn nói. "Cũng không khó lắm để nhận dạng chúng đâu."

"Nhưng cậu biết chúng chứ?" Bocatelli nói.

"Từ mấy năm trước, nhưng, đúng vậy, tớ biết rõ Pete," hắn nói. "Cậu sẵn sàng chứ?"

Cả hai chàng Anthony đều mặc áo choàng lính màu đen khoác bên ngoài bộ com lê ba mảnh, cài hoa cẩm chướng trắng trên ve áo vest. Bên dưới chiếc áo choàng lính của Firenza, một khẩu shotgun được cưa ngắn, hai nòng được cặp ở nách. So với hắn thì Bocatelli vũ trang có phần nhẹ hơn với một khẩu Colt 45 trong túi.

Firenza nói, "Tớ có hơi thích Pete. Lão ấy vui tính."

https://thuviensach.vn

"Chúng ta sẽ gửi một vòng hoa đẹp để viếng tang lão," Bocatelli nói. "Gia đình lão sẽ đánh giá tốt cử chỉ đẹp đó của chúng ta!" [Đúng là cử chỉ *đẹp thấy ớn!*]

Firenza bước lùi một bước và Bocatelli mở cửa cho hắn.

Clemenza nhận ra hắn ngay tức khắc và Firenza làm như ngạc nhiên khi thấy lão béo. "Ê, Pete," hắn nói. Hắn bắt đầu mở áo choàng lính và Bocatelli đến bên cạnh hắn khi hai đứa tiến gần đến bàn của Clemenza. Genco xoay vòng trong ghế của mình ngay lúc Bocatelli thọc tay vào túi- và liền đó cánh cửa nhà bếp mở toang và một dị nhân quái gở bước qua cửa, hai tay đong đưa hai bên, bộ mặt giật giật một cách nghịch dị rất ư quái đản! Con khỉ đột đó đủ cao để phải khom người xuống khi đi qua cửa. Hắn sải mấy bước vào phòng và đứng thoải mái phía sau Clemenza. Firenza đã chạm tay vào dưới áo khoác, sắp sửa rút khẩu shotgun ra khỏi bao súng, và Bocatelli bên cạnh hắn cũng đã cho tay vào túi áo khoác- nhưng cả hai đều cóng người khi thấy tên quái vật kia bước qua cửa nhà bếp. Luca và hai tay Anthony nhìn trừng trừng vào nhau qua đầu của Pete và Genco, mọi người đứng tê cóng tại chỗ cho đến khi hai phát súng từ đường phố phá vỡ sự yên lặng của bức tranh tĩnh vật. Bocatelli hơi quay đầu lại như thể hắn đã nhận định nhìn về phía sau mình theo hướng tiếng súng nổ, trước khi nhảy, bắt chước cử động của Firenza bên cạnh hắn, Bocatelli rút khẩu Colt ra khỏi túi và Firenza rút ra khẩu shotgun. Chúng có vẻ bối rối trước con người khổng lồ tay không đứng sau Clemenza trước khi chúng nhận thức được chuyện gì đang xảy ra và đã xảy ra – nhưng vào thời điểm đó thì đã quá muộn. Bốn người đối diện chúng ở các bàn kê sát tường đã sẵn sàng súng cầm tay và khạc ra mười hai phát gần như cùng lúc.

Clemenza nâng ly rượu lên môi. Hai thuộc hạ của ông ta đi ra từ nhà bếp khi tiếng súng đã im, một trong hai người mang mấy tấm vải nhựa, người kia mang một xô nước và cây lau nhà, và chỉ một vài phút

https://thuviensach.vn

sau hai chàng Anthonys đã được kéo qua cửa nhà bếp và khuất tầm nhìn. Chỉ còn lại phía sau những chỗ ướt nơi máu họ đã được lau sạch. Richie Gatto và Eddie Veltri, hai trong bốn kẻ gây trò huyên náo vừa rồi, tiến lại gần Clemenza trong khi Luca Brasi không một lời nào, đi theo mấy người kia và biến đi qua nhà bếp. "Đưa mấy cái xác đó vào trong xe cùng với xác tên tài xế và cho chúng đi chầu Hà Bá," Clemenza nói.

Richie nhìn xuyên qua mấy lỗ cửa sổ như thể để chắc ăn là không có ai nghe. "Tay Brasi đó quả là có thần kinh thép, khiếp thật!" hắn nói với Clemenza. "Chẳng cần súng đạn gì cả, hắn chỉ cần đứng trơ trơ ra đó thế mà cũng đủ khiến cho mấy tên kia hoảng vía, bủn rủn cả chân tay, hết nhúc nhích cục cựa!"

Genco nói với Clemenza, "Bạn có thấy hai anh chàng Anthonys khựng người lại ngay khi thấy Brasi bước qua cửa nhà bếp?"

Clemenza làm như chẳng bị ấn tượng gì về chuyện đó cả. Bình thường thôi! Quay sang Richie và Eddie ông nói, " *Andate!"* (Đi đi!) và khi họ bắt đầu rời đi, ông nhún nhảy trong ghế ngồi và gọi vào nhà bếp. "Frankie! Bạn đang làm gì ở đấy?"

Frankie Pentangeli đi ra từ nhà bếp trong khi các cánh cửa hãy còn bật qua lại do sự đi ra của Richie và Eddie.

"Nào, đến đây!" Clemenza nói, giọng ông bỗng nhiên vui hẳn lên. "Ngồi xuống đi!" Ông kéo một cái ghế ra từ dưới bàn. "Nhìn đây này!" Ông dời cái nắp đậy khỏi cái đĩa bạc ở giữa bàn để lộ ra một cái đầu cừu nướng, được bổ ra làm đôi, hai nhãn cầu trắng đục như sữa vẫn còn nguyên tại chỗ.

" *Capozzell,* " Genco nói. "Angelo làm món này thì khỏi chê."

https://thuviensach.vn

"Capozzell' d'angell" (Đầu cừu bổ đôi) Frankie nói giọng trầm, như thể chỉ để nói cho mình nghe, và cười nhẹ. "Người anh em tôi ở Catania cũng làm món này," chàng ta nói. "Tay ấy thích ăn óc cừu."

"Ồ, đó cũng là món hẩu xực của ta!" Clemenza nói. "Nào ngồi xuống!" Ông vỗ bàn. " *Mangia!"* (Ăn đi!)

"Hẳn rồi!" Frankie nói. Chàng ta bóp vai Genco như một kiểu chào và ngồi xuống.

"Angelo!" Clemenza gọi vào nhà bếp. "Mang ra thêm đĩa nữa!" Ông lại bảo Frankie, *"Mangia!"*

"Có lẽ chúng ta nên bàn công việc một tí," Frankie nói, trong lúc Genco lấy một ly uống rượu từ một bàn khác và rót cho Frankie ít rượu Chianti.

"Nhưng không phải bây giờ," Clemenza nói. "Bạn làm tốt lắm. Chúng ta sẽ bàn chuyện sau, với Vito. Còn bây giờ," ông nói, lắc cổ tay Frankie, "bây giờ chúng ta đánh chén cho thỏa thuê cái đã!"

* * *

"Nếu em nheo mắt," Sandra nói, "thì giống như chúng ta đang bay." Nàng nghiêng người dựa vào cửa xe và nhìn ra cửa kính xe trong lúc những tầng trên của các cao ốc chung cư vụt qua, phần lớn các cửa sổ được chiếu sáng chan hòa, đôi khi với hình ảnh lờ mờ của những người đi vào cuộc sống riêng tư quên đi dòng chảy giao thông vẫn cuồn cuộn trôi bên ngoài.

Sonny đã đi vào xa lộ phía tây, ra khỏi thành phố và sắp trở về Đại lộ Arthur và khu Bronx. "Hồi xưa người ta vẫn gọi con đường này là Đại lộ Tử thần," chàng nói, "trước khi nó được nâng cấp lên như bây giờ. Trong những giờ cao điểm khi mọi phương tiện giao thông đều đổ

https://thuviensach.vn

xuống đường phố cùng với những chuyến xe lửa chạy ngang qua, chúng gây ra tiếng động ầm ĩ liên miên không dứt và những vụ đụng xe xảy ra hoài."

Sandra có vẻ như không nghe chàng. Thế rồi nàng nói, "Em không muốn nghĩ về chuyện đụng xe tối nay, Sonny à. Tối nay giống như một giấc mơ." Nàng hiếng mắt và nhìn ra ngoài cửa xe đến các cao ốc và đường chân trời. Khi Sonny lái xe vào đoạn đường dốc và đổ xuống đường chính, nàng ngồi nhổm lên, trườn người qua chỗ ngồi và gục đầu lên vai chàng. "Em yêu anh, Santino," nàng nói. "Em thật hạnh phúc."

Sonny sang số hai và quàng một tay quanh người nàng. Khi nàng rúc người vào sát chàng hơn chàng cho chiếc Packard vào chỗ đỗ tạm bên đường, tắt máy, và ôm ấp nàng bằng cả đôi vòng tay, hôn nàng và tự cho phép đôi bàn tay mình, lần đầu tiên, "lãng du" trên cơ thể nàng. Khi chàng ôm ngực nàng và nàng không đề kháng cũng chẳng cự nự gì mà thay vì thế lại phát ra một âm thanh giống tiếng rừ rừ của một nàng mèo cái và còn lùa các ngón tay nàng qua tóc chàng – một dấu hiệu của độ phê đang tăng lên – chàng lại nhích xa ra khỏi nàng và khởi động xe trở lại.

"Thế này là thế nào?" Sandra hỏi. "Này Sonny..."

Sonny không trả lời. Chàng làm vẻ mặt giống như chàng đang tranh đấu để tìm lời diễn tả và quay vào Đại lộ Tremont, ở đó chàng suýt đâm vào phía sau của một toa xe ngựa.

Sandra hỏi, "Em có làm gì sái quấy không?" Nàng xếp hai bàn tay trên lòng mình và nhìn trừng trừng ra ngoài cửa trước như thể nàng sợ nhìn vào Sonny, sợ những lời chàng có thể nói.

"Không có gì về em," Sonny nói. "Em thật xinh đẹp," chàng nói thêm trong lúc giảm hẳn tốc độ cho xe nhích lên từng chút theo sau

https://thuviensach.vn

chiếc xe chở hàng lạc xoong do ngựa kéo. "Anh muốn làm mọi chuyện với em một cách đứng đắn," chàng nói, quay lại nhìn nàng. "Để mọi chuyện phải thật đặc biệt, như đúng là phải thế."

"Ô," Sandra phát ra một đơn âm đầy thất vọng.

"Khi chúng ta đã thành hôn," chàng nói, "chúng ta sẽ có tuần trăng mật. Chúng ta có thể đến những nơi danh thắng như Thác Niagara chẳng hạn." Chàng quay người để nhìn lại nàng. "Chúng ta có thể làm cho việc ấy như là lẽ ra phải thế khi chúng ta thành hôn." Chàng lặng yên và rồi cười thành tiếng.

"Anh cười cái gì thế?"

"Anh đang cười mình đấy," Sonny nói. "Anh nghĩ có thể mình sắp hóa rồ lên mất."

Sandra lại trườn người qua sát chàng và móc hai tay quanh người chàng. "Anh đã nói với gia đình anh chưa?"

"Chưa." Chàng hôn nhanh nàng. "Anh muốn chắc ăn rằng em nói vâng."

"Anh biết là em chịu rồi *mờ,* " nàng nói. "Em yêu anh như điên."

"Chuyện gì thế này?" Sonny vừa quẹo vào phố nhà Sandra và vật đầu tiên chàng thấy là chiếc Essex to đùng của bố chàng đỗ trước nhà nàng.

"Cái gì thế?" Sandra nhìn lên chung cư nhà nàng và rồi lên đến cửa sổ bà ngoại nàng.

"Đó là xe của bố anh," Sonny nói. Chàng ta lái xe vào chỗ đỗ tạm, đối diện chiếc Essex, và nhào ra đường phố vừa lúc Clemenza bước vào lề đường, theo sau là Tessio. Ở ghế ngồi phía trước Richie Gatto

https://thuviensach.vn

giở mấy ngón tay lên từ tay lái, ra dấu nhận Sonny. Al Hats ngồi kế bên chàng ta với hai tay khoanh lên ngực, một mũ phớt mềm màu đen viền quanh đầu.

"Có chuyện gì thế?" Sonny hỏi, mặt đỏ lên.

"Cứ bình tĩnh," Clemenza nói, và vỗ bàn tay béo ú lên cánh tay Sonny.

Tessio, đứng kế bên Clemenza, nói, "Mọi chuyện ổn cả mà, Sonny."

"Vậy quí vị làm gì ở đây?"

"Chắc cháu là Sandra." Clemenza đi vòng qua Sonny và đưa tay ra cho Sandra.

Sandra do dự, nhìn vào Sonny và khi chàng gật đầu nàng bèn bắt tay Clemenza. "Chúng tôi sắp đánh cắp Sonny khỏi tay cô," Clemenza nói. "Ngày mai chàng ta sẽ nói chuyện với cô."

" *Che cazzo!* " Sonny bắt đầu bước về phía Clemenza và bị chặn đứng lại khi Tessio vòng tay quanh vai chàng và kéo chàng lại gần.

"Mọi chuyện ổn thôi, cô bé à," Tessio nói với Sandra bằng giọng đều đều đặc trưng, một giọng nói luôn vang lên giống như trong lễ tang.

"Santino," Sandra nói, có vẻ hoảng sợ, xoay tên của Sonny thành một dấu hỏi.

Sonny kéo lơi người khỏi Tessio. "Cháu đưa cô ấy đến cửa," chàng nói với Clemenza. Với Sandra chàng nói khi dìu nàng lên các bậc cầu thang, "Đây là những người bạn thân của gia đình anh." Chàng nói

https://thuviensach.vn

thêm. "Hẳn là phải có vấn đề gì đấy. Anh sẽ nói cho em ngay khi nào anh biết."

Đến cửa, Sandra hỏi, "Tuy vậy thực sự mọi chuyện có ổn không, Sonny?" và những lời ấy thoát ra giống một lời cầu xin hơn là một câu hỏi.

"Tất nhiên rồi!" Sonny hôn lên má nàng. "Chắc là có việc gì đó phải làm với chuyện kinh doanh của gia đình." Chàng mở cánh cửa cho nàng. "Không có gì để phải lo lắng."

"Anh có chắc không?" Sandra nhìn qua chàng, đến Clemenza và Tessio. Họ đứng hai bên của chiếc Essex, giống như những người lính gác.

"Tất nhiên là anh chắc rồi," Sonny nói. Chàng huých nhẹ nàng bên trong cánh cửa, "Anh sẽ nói cho em ngày mai, anh xin hứa." Chàng khép cửa lại phía sau nàng sau một nụ hôn nhanh lên môi và nhảy nước kiệu xuống các bậc thang. Khi đã yên vị nơi chỗ ngồi sau của chiếc xe, giữa Clemenza và Tessio, chàng nhìn từ người này đến người kia và nói, giọng bình thản, "Có chuyện gì xảy ra?"

Richie nổ máy xe và Al chìa một bàn tay mở cho Sonny.

Tessio nói, "Đưa cho hắn chìa khóa xe của cháu đi, Sonny. Cháu đi cùng các chú."

Sonny nhìn lườm lườm Tessio như thể sắp thoi ông ta vậy, nhưng chàng vẫn trao chìa khóa cho Al.

Hats nói, "Sẽ gặp bạn ở văn phòng," và ra khỏi xe.

Clemenza nói, "Hồi tối nay, Mariposa cho người truy sát chú và Genco."

https://thuviensach.vn

"Genco?" Sonny nói giọng chàng bỗng dưng đầy lo âu.

"Không sao, Genco vẫn an toàn," Clemenza nói, và đặt một tay lên vai Sonny, như thể để trấn an chàng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Richie cẩn thận thực hiện một vòng cua chữ U và quay đầu xe trở về Đại lộ Hughes với chàng Al chạy theo sau trên chiếc Packark của Sonny.

"Mariposa mang một cặp thủy lôi từ Cleveland," Clemenza nói, "để cho nổ banh xác ta và Genco." Ông nhún vai. "Chúng ta đã phát hiện đúng lúc. Bây giờ thì cặp sát thủ đó đang mò tôm ở dưới đáy sông và đang xem xét liệu chúng có thể bơi về đến quê cũ Cleveland hay không."

"Nghĩa là chúng ta đã bước vào cuộc chiến," Tessio nói thêm.

Sonny nhìn Clemenza, "Giờ đây chúng ta sắp giết tên chó đẻ đó?"

Tessio nói, "Cháu cùng chúng ta trở về văn phòng, ở đó chúng ta sẽ hiệp nghị với bố cháu. Nếu khôn ngoan, cháu nên ngồi im, lắng nghe và làm những gì cháu được bảo."

"Tên chó đẻ đó," Sonny nói, nghĩ đến Mariposa. "Chúng ta nên bắn nát óc hắn. Làm như thế sẽ kết thúc mọi chuyện nhanh chóng."

Clemenza thở ra, "Cháu nên nghe lời khuyên của Tessio, Sonny à, và nên thực hành pháp môn... *tịnh khẩu* thì hay hơn!"

" *Fangul!* " Sonny vẫn giọng phang ngang bửa củi nhưng không nhắm riêng một ai. "Đúng vào ngày ta mới vừa cầu hôn Sandra. Thế mới bực!"

https://thuviensach.vn

Cả xe trở nên yên lặng với thông báo của Sonny, trong lúc Clemenza và Tessio nhìn trừng trừng chàng ta, và ngay cả Richie, phía sau tay lái, cũng quay một vòng, để ném một cái liếc mắt nhanh vào ghế sau.

"Bố cháu biết chuyện này chưa?" Clemenza hỏi.

"Ồ, chưa."

"Và cháu nói với chúng ta đầu tiên?" Clemenza reo lên. Ông vỗ vào phía sau đầu Sonny. "Chàng ngốc!" ông nói. "Những chuyện như thế này cháu phải thưa trình với bố cháu trước tiên. Lại đây." Ông nghiêng người vế phía Sonny, vòng một cánh tay quanh chàng, và kéo chàng lại gần. "Chúc mừng," ông nói, "có lẽ từ đây cháu sẽ trưởng thành."

Khi Clemenza buông lõng chàng ra, Tessio ôm Sonny và hôn lên má chàng. "Cháu đã mười tám," ông nói, "đúng không? Chính vào tuổi đó ta đã thành hôn với Lucille. Điều khôn ngoan nhất mà ta từng làm."

"Hôm nay quả là ngày trọng đại," Clemenza nói, "Tình yêu và Chiến tranh."

Từ ghế ngồi phía trước Richie lên tiếng, "Chúc mừng Sonny. Cô ấy đẹp thật."

"Lạy Chúa," Sonny nói, "một cuộc chiến...," như thể hiệu ứng của những gì chàng được bảo vừa ập xuống người chàng.

Đến Phố Hester, Richie Gatto đưa xe đến phía sau nhà kho, ở đó hai thuộc hạ của Tessio đang đứng hai bên chỗ vào lối đi. Thời tiết đổi sang giá rét và ẩm ướt, và một cơn gió bấc lùa qua lối đi thổi phần phật những tấm phủ bằng vải bố trên các xe tải giao hàng. Hai khuôn

https://thuviensach.vn

mặt lờ mờ trong bóng tối đứng ở cửa sau của nhà kho, nơi đó một con mèo đang meo meo ở chân họ, và rồi đứng lên trên hai chân sau trước khi một trong hai người kia cúi xuống, bồng nó lên và làm cho nó im bằng cách cào nhẹ vào cổ nó. Trên bầu trời, một mảnh trăng lưỡi liềm hiện ra qua một mảng thủng giữa các đám mây.

Sonny nhanh chóng bước xuống lối đi. Khi đến gần lối vào phía sau, nơi Clemenza và Tessio vừa mới biến vào nhà kho, chàng nhận ra hai cái bóng mờ mờ ở cửa chính là cặp song sinh Romeros. Cả hai đều mang áo choàng lính, bên dưới đó Sonny có thể thấy hình dáng của một cặp súng máy. "Mấy chú," Sonny nói, và chàng đứng lại bắt tay bọn họ, trong khi Richie Gatto chờ đằng sau. "Trông chừng như sắp có màn hành động đây."

"Ở đây chưa thấy động tĩnh gì," Vinnie ném con mèo chàng ta đang cầm vào phía sau của một trong những chiếc xe tải giao hàng, ở đó nó nhanh chóng nhảy xuống và biến vào bóng đêm.

"Ở đây mọi chuyện còn yên ổn," Angelo nói, vọng âm lại người anh em của mình. Chàng ta điều chỉnh chiếc mũ đang đội, một chiếc mũ quả dưa với một sợi lông chim nhỏ màu đỏ và trắng cắm nơi vành mũ.

Sonny giật cái mũ khỏi đầu Angelo và quan sát nó, rồi cười, gật đầu về phía chiếc mũ fedora đen của Vinnie. "Họ cho hai chú đội mũ khác nhau," chàng ta nói, "để dễ phân biệt hai người. Đúng không nào?"

Vinnie ra dấu về phía người anh em. "Hắn phải mang cái mũ đó với một sợi lông chim xinh xắn."

"Xui xẻo ghê!" Angelo nói. "Đội kiểu mũ này làm tôi trông giống một anh chàng Ái Nhĩ Lan quá."

https://thuviensach.vn

"Này các chú," Richie nói, và đặt một tay lên phía sau cánh tay Sonny. "Chúng ta có việc phải quan tâm nhiều đấy."

"Ta sẽ nói chuyện với các chú sau." Sonny đi đến cửa nhưng Angelo đã nhanh chân bước tới phía trước chàng và lẹ tay mở cửa cho đàn anh. "Các chú làm ăn khấm khá chứ?" Sonny hỏi với một chân trong hành lang còn chân kia vẫn còn ở lối đi bên ngoài. Cặp song sinh gật đầu và Vinnie vỗ vào vai Sonny, sau đó Sonny bước về phía nhà kho.

"Ngay bây giờ thì có thể là không có gì xảy ra," Richie nói với cặp song sinh, "nhưng điều đó không có nghĩa là năm phút sau, kể từ bây giờ, cũng không có gì xảy ra. Các chú hiểu anh nói gì chứ?"

Cặp song sinh đáp, "Vâng, tất nhiên rồi."

"Hãy chú tâm vào công việc" Richie nói thêm.

Sonny mở cửa văn phòng của bố trong lúc Frankie Pentangeli đang nói giữa chừng một câu. Frankie dừng lại và căn phòng bỗng lặng yên khi mọi người quay nhìn Sonny và Richie Gatto nơi hành lang. Vito ngồi sau bàn làm việc, dựa lưng ra sau ghế. Tessio và Genco ngồi phía trước bàn giấy trong khi Clemenza ngồi trên một tủ đựng hồ sơ lớn và Luca Brasi đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trên ngực và đôi mắt trống không, chẳng nhìn vào cái gì ngoài khoảng không gian ngay trước mặt hắn. Frankie đu đưa trên một chiếc ghế xếp bên cạnh Tessio và Genco, hai cánh tay chéo lại để bên trên chỗ dựa lưng. Vito ra hiệu cho Sonny và Richie bước vào văn phòng. Quay sang Frankie ông nói, "Chắc anh biết Santino, con trai lớn của tôi."

"Hẳn rồi," Frankie nói. Chàng ta lóe một nụ cười với Vito. "Bọn trẻ lớn nhanh thật!"

https://thuviensach.vn

Vito nhún vai làm như thể không chắc lắm về chuyện đó. "Làm ơn tiếp tục." ông nói.

Richie và Sonny tìm được một cặp ghế xếp ở cuối phòng. Richie mở ghế ra và ngồi kế bên Clemenza. Sonny mang ghế của mình đến bên bàn giấy và ngồi gần bố.

Đôi mắt Frankie theo dõi Santino như thể chàng ta hơi ngạc nhiên thấy chàng trai tự "định vị" quá kề cận với ông Trùm đến thế.

"Per favore, " (Xin vui lòng) Vito nói, thúc giục Frankie tiếp tục giải trình.

"Vâng," Frankie nói. "Như tôi vừa trình bày, Mariposa đang hóa rồ. Lão nói lão muốn thuộc hạ tìm cho ra thi thể của hai tên Anthonys mang về cho lão để lão đái lên đó cho bõ ghét cái tội bất tài vô dụng, làm hỏng việc của lão."

"Tiếc thật," Clemenza nói, "bởi vì lão đâu còn có được cơ hội đó."

" *Buffone,* " (Tên hề) Genco nói, ý chỉ Giuseppe.

"Nhưng lão có nhiều mối quan hệ đáng kể," Frankie nói. "Tôi nghe nói lão liên hệ với Al Capone và tay này gửi hai quả thủy lôi để chơi đòn liều chết với ông đấy, Vito à. Tôi chưa biết chúng là ai nhưng Bộ sậu Chicago ấy, chúng là những con quái vật."

"Tên con heo Capone ấy gửi ai vậy?" Sonny la lên, nghiêng người ra khỏi ghế về phía Frankie. "Tên mập địt ngu độn đó!" Sonny chỉ vào Frankie một cách giận dữ làm như đang lên án anh chàng này. "Làm thế nào anh nghe được?" chàng hỏi. "Ai nói với anh?"

"Sonny," Vito nói, trước khi Frankie có thể trả lời. "Ra đứng bên ngoài cửa. Canh chừng cho chắc đừng để ai vào."

https://thuviensach.vn

"Pop..."

Mới mở miệng gọi Bố, chưa kịp nói gì Sonny đã bị Clemenza cắt ngang; ông nhảy dựng lên từ hộc đựng hồ sơ, mặt đỏ gay. "Câm miệng và đi ra đứng bên ngoài cửa kia như ông chủ vừa ra lệnh cho mi, Sonny, nếu không, ta thề có Chúa!" Ông đưa nắm đấm lên và sấn sổ bước tới bàn giấy.

" *Cazzo.* " Sonny có vẻ ngạc nhiên với cơn bùng nổ của Clemenza.

Vito nói lại, vẫn ngồi dựa ngửa, "Sonny, đi ra đứng ngoài cửa và canh chừng đừng để ai xâm nhập."

"Pop," Sonny nói, cố tự kiềm chế, "có ai ngoài ấy đâu." Khi Vito chỉ trừng mắt nhìn mình, Sonny buông xuôi hai tay tỏ vẻ thất vọng và rời phòng, đóng sầm cửa lại sau mình.

Lớn tiếng, để Sonny cũng nghe, Vito nói, "Frankie Pentangeli, làm ơn tha thứ thằng ngốc tử của tôi. Hắn có tấm lòng tốt nhưng chẳng may hắn lại ngốc nghếch và không chịu lắng nghe. Nhưng dầu thế nào hắn cũng là con tôi, vậy nên tôi phải cố dạy dỗ nó. Nhưng tôi lại yêu cầu bạn, vui lòng tha thứ cho cháu nó. Tôi chắc chắn cháu sẽ xin lỗi vì đã nói với bạn như thế."

"Ồ," Frankie nói, bỏ qua cách ứng xử của Sonny. "Cháu còn trẻ và tại cháu quá lo lắng cho bố." Chàng ta nhún vai, bỏ qua mọi chuyện.

Vito gật đầu rất nhẹ với Frankie, một cử chỉ thay lời muốn nói "cám ơn", im lặng nhưng rất hùng biện. "Mariposa có biết là bạn *mách nước* chúng tôi không," ông hỏi, quay về với công việc.

"Lão chưa biết chắc chuyện gì," Frankie trả lời. Chàng ta lục túi áo jacket tìm điếu xì gà. "Lão chỉ biết là hai tên Anthony đã ngoẻo còn Genco với Clemenza vẫn sống nhăn."

https://thuviensach.vn

"Nhưng hắn có nghi ngờ gì bạn không?" Vito hỏi.

"Lão không tin cậy tôi," Frankie nói, cầm điếu xì gà chưa đốt trước mặt mình. "Lão biết nhiều gia đình muốn quay lưng với lão."

Vito nhìn Clemenza rồi đến Tessio, như thể tìm sự xác nhận cho điều gì đó và ba người chừng như đang có một cuộc đối thoại ngắn, không lời. Sau một khoảng lặng suy tư khác, Vito nói với Frankie, "Tôi không muốn bạn trở về với Mariposa. Nguy hiểm lắm. Một con thú đội lốt người như Giuseppe, hắn sẽ giết bạn chỉ vì nghi ngờ."

"Nhưng, Vito à," Genco nói, giọng nài nỉ, "chúng ta cần có người bên trong tổ chức của Joe. Một người như thế là rất quí giá đối với chúng ta."

"Tôi có người gần gũi với Joe mà tôi có thể tin cậy," Frankie nói. "Một người cũng rất ghét lão ta như tôi." Với Vito chàng ta nói, "Tôi đã quá chán làm việc cho tên hề đó. Tôi muốn là thành viên của gia đình ông, thưa Don Corleone."

"Nhưng với Frankie làm nội gián," Genco biện luận với Vito, "chúng ta có thể khuấy rối Mariposa nếu cần phải làm thế, nếu đó là những gì chúng ta phải làm."

"Không," Vito nói, đưa một bàn tay về phía Genco, kết thúc cuộc tranh luận. "Frankie Pentangeli là con người thân thiết với tình cảm của chúng ta. Không thể để anh ấy phải chấp nhận nguy cơ đến sinh mệnh vì chúng ta nữa, như anh ấy từng phải chịu lâu nay."

Frankie nói, "Thank you, Don Corleone." Quay sang Genco chàng ta nói thêm, "Đừng tự lừa phỉnh mình về chuyện 'nếu cần phải làm thế'. Bây giờ chúng ta đã lâm chiến và cuộc chiến sẽ không qua đi chừng nào Mariposa chưa chết."

https://thuviensach.vn

Luca Brasi, mà tia nhìn trống không dường như đã làm cho hắn biến đi, bỗng lên tiếng nói, làm mọi người giật mình, hình như thế, ngoại trừ Vito. Ông bình thản quay đầu về phía Luca, hầu như nãy giờ ông đã chờ đợi hắn nói. "Don Corleone," Luca khai khẩu, giọng nói và cách nói của hắn đặc biệt chậm rãi, "cho phép tôi gợi ý rằng- ông để cho tôi giết Giuseppe Mariposa. Hãy cho tôi một lời- và tôi sẽ trao lời cho ông- Giuseppe Mariposa sẽ-là một tử thi- rất sớm thôi."

Mọi người trong phòng quan sát Luca trong khi hắn nói, và rồi quay sang Vito, chờ câu trả lời của ông.

" Luca này," Vito nói, "hiện nay anh rất có giá đối với tôi nên tôi không thể để anh liều mình đi giết Giuseppe, như tôi biết anh luôn sẵn sàng. Tôi không nghi ngờ gì là anh không hề ngần ngại đổi mạng với lão- và có lẽ đến lúc nào đó tôi không có chọn lựa nào khác hơn là nhờ anh giúp cho chuyện đó."

Ông cho tay vào hộc trên cùng của bàn giấy và lấy ra một điếu xì gà. "Tuy nhiên, hiện nay," ông tiếp tục, "anh có thể phục vụ cho tôi tốt nhất bằng cách chăm sóc kỹ hai tên sát thủ mà Capone đang gửi đến tặng tôi."

Luca nói, "Chuyện ấy thì tôi rất vui lòng làm cho ông, thưa Don Corleone."

Hắn dựa người vào tường trở lại và nhanh chóng chìm vào tia nhìn trừng trừng vô hồn cố hữu.

"Frankie" Vito hỏi, "người của bạn có thể giúp chúng ta tìm hiểu về vụ Capone không?"

Frankie gật đầu. "Tuy nhiên nếu lò áp suất tăng nhiệt quá cao, chúng ta cần kéo cu cậu ra. Cậu ta là một chàng trai tốt, Vito à. Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra cho cậu ta."

https://thuviensach.vn

"Tất nhiên rồi," Vito nói. "Bạn có thể mang thằng bé về gia đình bạn với sự ban phước của chúng tôi, khi thời cơ đến."

"Tốt. Ngay khi cậu ta phát hiện được điều gì, tôi sẽ biết liền sau đó." Frankie tìm được mấy que diêm trong túi áo jacket của mình và đốt điếu xì gà cầm nơi tay nãy giờ.

"Những gì xảy ra tối nay ở quán Angelo's" Genco nói, "trông sẽ chẳng hay ho tí nào cho Mariposa đối với những gia đình khác. Bằng cách truy sát chúng ta quá sớm chỉ sau cuộc hiệp thương ở Nhà thờ Thánh Francis không bao lâu, lão đã chứng tỏ cho mọi người thấy rằng lời nói của lão chẳng có giá trị gì."

"Hơn nữa," Tessio nói, trong một giọng ảm đạm như mọi khi, "chúng ta đã *thiện xảo* hơn lão, chúng ta đã *tương kế tựu kế* mà qua mặt lão cái vù, khiến lão càng mất thể thống đối với thiên hạ."

"Thuộc hạ của tôi," Frankie nói, miệng ngậm xì gà, "dầu quân số chúng tôi không nhiều nhưng bọn chúng sẽ biết là chúng tôi sát cánh với quí vị."

"Mọi chuyện này đều tốt," Genco nói, và ông giơ cao một lòng bàn tay ra, như thể muốn làm chậm nhịp tiến trình. "Chúng ta đã thắng trận đầu, nhưng Mariposa vẫn còn mạnh hơn chúng ta nhiều lắm."

"Tuy nhiên," Vito nói, "chúng ta vẫn có những lợi thế của chúng ta." Ông nhìn vào điếu xì gà mà ông vẫn cầm tự nãy giờ và rồi đặt nó xuống bàn. "Giuseppe ngu ngốc"

"Nhưng các *caporegimes* (đầu lĩnh) của lão đâu có ngu," Clemenza ngắt lời.

"Ờ, thì thế," Vito nói. "Nhưng Giuseppe là người ra lệnh khai hỏa." Ông lăn điếu xì gà qua mặt bàn, như gạt sang một bên phản

https://thuviensach.vn

biện của Clemenza. "Với binh đoàn của Tessio làm quân dự bị," ông tiếp tục, "chúng ta mạnh hơn là Giuseppe tưởng – và chúng ta có nhiều cảnh sát, quan tòa và chính trị gia trong túi nhiều hơn là lão nằm mơ." Ông chạm vào vành của chiếc ly không trên bàn và rồi gõ vào đó hai lần, như để kêu gọi cả phòng để ý. "Quan trọng hơn tất cả," ông nói, "đó là chúng ta có được sự nể trọng của các gia đình khác, điều mà Giuseppe có nằm mơ cũng không thấy được." Ông nhìn qua những người tụ tập quanh mình. "Các gia đình khác biết rằng họ có thể thương lượng với chúng ta," ông nói, và lại gõ ly, "bởi vì chúng ta *quân tử nhất ngôn* . Xin hãy ghi nhớ những gì tôi nói," ông thêm, "nếu chúng ta chứng tỏ đủ sức mạnh trong cuộc chiến này, thì những gia đình khác sẽ đến kề vai sát cánh với chúng ta."

"Tôi đồng ý với Vito," Genco nói, nhìn vào Vito nhưng nói với mọi người khác. "Tôi nghĩ chúng ta có thể thắng."

Vito yên lặng trong lúc ông chờ bất kỳ phản biện khả hữu nào từ Tessio hay Clemenza. Khi không ai phát biểu gì thì hầu như một cuộc đầu phiếu đã được thực hiện và quyết định phát động và theo đuổi cuộc chiến sống còn với Mariposa đã được thông qua.

"Luca sẽ là vệ sĩ của tôi," Vito nói, đi vào chi tiết. "Khi anh ta bận việc khác, Santino sẽ thay thế vị trí đó. Còn bạn, Genco," ông nói, chỉ vào *caporegime* của mình, "bạn sẽ được bảo vệ bởi những thuộc hạ của Clemenza. Frankie," ông tiếp tục ra lệnh, "bạn và binh đoàn của bạn, tôi muốn bạn tấn công những tác vụ của Mariposa trong ngành kinh doanh cờ bạc và trong các công đoàn. Chúng ta sẽ đánh bật lão ra khỏi các công đoàn. Lão sẽ phải mất một số những nhân vật chủ chốt của lão – nhưng trừ ra anh em nhà Rosatos và anh em nhà Barzinis. Khi chúng ta thắng cuộc chiến này, chúng ta sẽ cần đến họ."

"Tôi biết việc kinh doanh cờ bạc của Joe," Frankie nói. "Chuyện đó tôi xử lí được. Còn chuyện công đoàn, tôi cần sự trợ giúp."

https://thuviensach.vn

"Tôi có thể nói với bạn những gì bạn cần biết," Tessio nói.

"Việc kinh doanh cờ bạc... " Frankie nghiêng đầu như thể đã nghĩ xuyên suốt các chi tiết. "Vài người bạn của tôi có thể họ sẽ phản đối."

"Chuyện đó không nằm ngoài dự kiến," Vito nói. "Bạn biết những tác vụ của Giuseppe rõ nhất, và vì thế bạn rành về nhân sự ở đó hơn ai cả. Hãy xác nhận mọi chuyện với Genco," Vito thêm, "nhưng tôi có khuynh hướng tin cậy phán đoán của bạn trong chuyện này."

Genco vỗ nhẹ cổ tay của Frankie, như thể đề "tái bảo đảm" với chàng ta về sự giúp đỡ và hướng dẫn của mình.

"Tessio," Vito nói, tiếp tục, "Tôi muốn bạn thăm dò gia đình Tattaglia. Thử xem có những mắt xích nào yếu không. Joe không đi bất cứ nơi nào mà không gây thù chuốc oán. Đồng thời bạn cũng thăm dò Carmine Rosato. Ở Nhà thờ Thánh Francis, anh chàng ấy nắm tay tôi hơi nồng nhiệt đối với người của Giuseppe." Vito lại yên lặng như thể nghĩ về cuộc hội nghị ở Thánh Francis.

"A," ông nói, tạm xua đi những ý nghĩ vừa rồi. "Tất cả chúng ta hãy nghĩ cách làm thế nào để kết thúc cuộc chiến này càng nhanh càng tốt và trở về với công việc và với gia đình của chúng ta."

"Trước tiên," Genco nói. Ông xoay ghế lại gần hơn bàn giấy và quay vòng nó để có thể nhìn mặt mọi người. "Trước tiên," ông lặp lại, "chúng ta cần chăm sóc kỹ những quả thủy lôi của Capone. Sau đó," ông nói, và ông chạm vào đầu mũi trước khi nói, như thể ông đang cố ra một quyết định cuối cùng về chuyện gì đó. "Frankie nói đúng về chuyện này: Chúng ta cần chăm sóc cẩn thận Mariposa." Ông nhún vai như thể chuyện cho Mariposa banh xác không còn là vấn đề phải bàn cãi mà là chuyện đương nhiên phải thế rồi. "Nếu chúng ta có thể thực hiện hai chuyện này càng sớm càng tốt," ông thêm, "có lẽ những gia đình khác sẽ đến quây quần với chúng ta."

https://thuviensach.vn

"Họ sẽ không hài lòng với chuyện Mariposa đi cầu viện Al Capone," Clemenza nói chuyển hướng thể trọng của mình trên thùng hồ sơ. "Đi cầu cứu một tay gốc Napoly để chống lại một người gốc Sicily... " Ông vẫy một ngón tay. "Dân Sicily chẳng ai ưa chuyện đó."

"Luca," Genco nói, "chúng tôi để mấy tay thích khách của Capone cho bạn. Frankie," ông tiếp tục, "bạn cho Luca hay mọi chuyện bạn biết." Ông khoanh hai tay lên ngực trong lúc ngồi lại xuống ghế. "Cho phép tôi lặp lại, mặc dầu chúng ta bị vượt qua về quân số, tôi vẫn nghĩ những cơ may của chúng ta là rất khả quan. Tuy nhiên, trước mắt, và cho đến khi mọi việc ổn định đâu ra đấy, chúng ta hãy ẩn ngoài tầm nhìn. Tôi đã lệnh cho thuộc hạ sửa sang bài trí một số phòng tại khu liên hợp ở Long Island. Nhà cửa còn đang xây dở dang, tường thành chưa hoàn tất, nhưng vẫn kín kẽ, dễ phòng thủ. Ngay bây giờ, chúng ta - tất cả chúng ta và tất cả những nhân vật chủ chốt của chúng ta – sẽ sống ở khu liên hợp."

Richie Gatto, người thường vẫn biết nhiều hơn là phát biểu ở một hội nghị như thế này, nói, "Ngay bây giờ? Vợ tôi cần –" Chàng ta nói giọng như thể chàng ta sắp giải thích sự khó khăn của việc phải đi ngay đến khu liên hợp trước khi chàng ta tự trấn tĩnh lại.

"Richie!" Clemenza nói. "Điều mà vợ bạn không cần chút nào đó là trở thành góa phụ. Tôi nói có đúng không?"

Vito đứng lên từ ghế ngồi ở bàn giấy và đến gần Richie. "Tôi hoàn toàn tin tưởng Genco Abbandando," ông nói với mọi người. "Ông ấy là dân Sicilian và ai có thể làm một *consigliere* thời chiến tốt hơn là một Sicilian?" Vito đặt một tay quanh vai Richie. "Vợ con bạn sẽ được chăm sóc chu đáo," ông nói,và ông bóp vai Richie cách thân mật khi dìu chàng ta đến cửa. "Vợ bạn, Ursula, con bạn, Paulie, chúng tôi sẽ chăm sóc họ như là chính máu mủ của chúng tôi. Về chuyện này, Richie à, tôi xin hứa với bạn."

https://thuviensach.vn

"Thank you, Don Corleone." Richie liếc nhìn Clemenza.

"Đi tập họp những đàn em của chú lại," Clemenza nói với Richie và rồi ông đứng lên nhập bọn với Luca và những người khác khi họ sắp hàng đi ra khỏi văn phòng. Đến cửa chính Clemenza ôm Vito cũng như Tessio và Frankie đã làm trước đó.

Genco quan sát trong lúc Clemenza đóng cửa lại. "Vito," ông hỏi, "chúng ta nên làm gì về chuyện diễu hành?"

"À," Vito nói, và lấy đầu ngón trỏ gõ vào trán, như thể đang nới lỏng ra các chi tiết của cuộc diễu hành. "Hạ nghị sĩ Fischer," ông nói.

"Vâng," Genco nói. "Ông Thị trưởng sẽ có mặt. Mọi nhân vật quan trọng của thành phố đều sẽ tham gia."

Vito đằng hắng và nhìn lên trần nhà, kéo giãn tay chân và suy nghĩ. "Tại một sự kiện như thế này," ông nói, "nơi ngay cả ông thị trưởng béo ú người Napoly cũng sẽ hiện diện... rồi thêm các hạ nghị sĩ, cảnh sát, quan tòa, báo chí... Ồ, không đâu." Vito nhìn Genco. "Mariposa sẽ không làm bất kỳ điều gì tại một sự kiện có qui mô hoành tráng như thế. Nếu cứ làm càn, không chịu suy tính thiệt hơn lão sẽ chịu nguy cơ mang tất cả các gia đình chống lại lão, từ khắp mọi miền đất nước. Cảnh sát sẽ đóng cửa mọi công cuộc kinh doanh của lão và ngay cả các quan tòa cánh hẩu của lão cũng sẽ không thể giúp lão gỡ tội được. Tuy lão có ngu nhưng cũng không ngu đến thế. Được, chúng ta có thể tiến lên với cuộc diễu hành đó."

"Tôi đồng ý," Genco nói. "Tuy nhiên, để an toàn, chúng ta nên rải người dọc theo lộ trình diễu hành, trên các lề đường." Khi Vito gật đầu đồng ý, Genco ôm ông và rồi rời văn phòng.

Một khi Genco đã biến đi sau những thùng hàng của nhà kho, Sonny bước vào văn phòng và đóng cửa lại. "Pop," chàng nói, "cho

https://thuviensach.vn

con nói chuyện với Bố. Chỉ một phút thôi."

Vito thả mình xuống ghế trở lại và nhìn lên Sonny. "Có gì không ổn?" ông hỏi "Con nói chuyện với một con người trọng danh dự như Pentangeli như thể anh ta là một thằng cha căng chú kiết nào đó? Con to tiếng và con chỉ tay vào một người như thế?"

"Con xin lỗi, Bố à. Con mất kiềm chế."

"Con mất kiềm chế," Vito lặp lại. Ông thở dài và quay mặt khỏi Sonny. Ông nhìn qua khắp phòng, đến những chiếc ghế xếp trống và những bức tường nhẵn nhụi. Một nơi nào đó ngoài kia, một chiếc xe tải rầm rầm chạy qua, tiếng gầm của động cơ chiếc xe có thể nghe được trên nền rì rầm của dòng chảy giao thông. Trong nhà kho, những cánh cửa mở ra và đóng lại, và âm thanh của những giọng nói và những đối thoại nhanh bồng bềnh trong không khí, lặng đi và bí ẩn. Vito chạm vào nút thắt cà vạt và rồi nới lõng nó ra một tí. Khi quay lại với Sonny ông nói, "Con muốn đi vào công việc làm ăn của bố mình? Thì bây giờ con đã ở trong cuộc rồi đó." Ông đưa cao ngón trỏ lên để nhấn mạnh, ra hiệu cho Sonny phải để ý. "Con không được nói lời nào nữa trong những cuộc họp của chúng ta cho đến khi nào bố bảo con cách khác, hoặc trừ phi bố yêu cầu con bày tỏ ý kiến. Con hiểu chứ?"

"Jesus, Bố"

Vito nhảy vụt ra khỏi chỗ ngồi và chộp vào cổ áo Sonny. "Đừng có mà *lí sự cùn* với ta! Ta yêu cầu anh như thế, anh hiểu chứ?"

"Jesus, dạ, chắc rồi, con hiểu." Sonny bước lùi thoát khỏi tay nắm của bố và vuốt thẳng áo sơ mi.

"Đi đi," Vito nói, chỉ tay vào cánh cửa. "Cút!"

https://thuviensach.vn

Sonny ngập ngừng, rồi đi đến cửa chính và cầm nắm vặn trước khi quay vòng trở lại và thấy Vito trừng mắt nhìn chàng. "Pop," chàng nói, như thể chẳng có chuyện gì đã xảy ra, như thể trong khoảng thời gian chàng quay đi và rồi quay mặt lại để đối diện bố, chàng đã quên đi cơn lôi đình vừa rồi của bố mình. "Con muốn thưa với Bố là," chàng ta nói, "Con đã ngỏ lời cầu hôn Sandra."

Trong khoảng lặng dài tiếp theo lời thông báo của Sonny, Vito tiếp tục nhìn trừng trừng chàng ta, nhưng tia nhìn giận dữ từ từ nhòa dần đi để được thay thế bởi một ánh mắt có vẻ tò mò hơn là tức giận. Cuối cùng ông nói, "Vậy là giờ đây con sẽ có một người vợ để chăm lo, và rồi chẳng bao lâu sau đó, những đứa con." Mặc dầu đang nói với Sonny, Vito dường như đang nói với chính mình. "Có thể là một người vợ sẽ dạy cho con biết lắng nghe," ông nói. "Có thể là những đứa con sẽ dạy cho con biết kiên nhẫn."

"Ai biết được?" Sonny nói và cười. "Con đoán là chẳng có chuyện gì là... không thể."

Vito nhìn suốt lượt Sonny. "Lại đây," ông bảo, và ông mở rộng đôi tay đón chàng.

Sonny ôm bố và rồi bước lui lại. "Con còn trẻ người non dạ," chàng nói để tự khoan thứ về mọi chuyện liên quan đến mình đã khiến cho bố giận. "nhưng con có thể học hỏi, Bố à. Con có thể học từ Bố. Và giờ đây con sắp thành hôn... Con sẽ có gia đình riêng..."

Vito chộp vào sau đầu Sonny, nắm lấy mớ tóc dày của chàng trong tay ông. "Một cuộc chiến tranh như thế này," ông nói, "là điều ta muốn tránh cho con... " Ông nhìn vào mắt Sonny và rồi kéo chàng đến gần hơn và hôn lên trán chàng. "Nhưng ta không tránh được," ông nói, "và ta phải chấp nhận." Ông xoay Sonny xa ra một tí và vỗ nhẹ lên má chàng. "Với tin tốt lành này," ông nói, "ít ra ta sẽ có điều gì để

https://thuviensach.vn

nói với mẹ con để có thể đối trọng lại nỗi sợ của bà về viễn tượng cuộc chiến."

"Má có cần phải biết về chuyện chiến tranh không?" Sonny hỏi. Chàng đi đến giá áo và mang mũ, áo khoác, khăn choàng lại cho bố.

Vito hơi thất vọng với câu hỏi của Sonny. "Chúng ta sẽ sống ở Long Island với những người khác trong đại gia đình," ông nói. "Bây giờ đưa ta về nhà,và sửa soạn hành trang."

"Vậy, Bố à," Sonny nói, sau khi giúp Vito mặc áo khoác và mở cửa cho ông. "Bố có còn muốn con câm miệng như bố nói, khi có cuộc hội nghị?"

"Ta không muốn nghe một lời nào từ con nữa," Vito nói, và lặp lại lệnh, "cho đến khi ta bảo con cách khác hoặc là trừ phi ta yêu cầu con phát biểu."

"Okay, Pop." Sonny xòe cả hai tay, ra dấu rằng chàng chấp nhận lời của bố. "Nếu Bố muốn thế."

Vito ngập ngừng và quan sát Sonny, như thể cố nhìn chàng như một con người mới. "Chúng ta đi thôi," ông nói, và ông đặt một tay quanh Sonny và dẫn chàng ra cửa.

.....&.....

https://thuviensach.vn

21.

B enny Amato nói, "Carmine Nhỏ à. Tớ đã biết hắn từ khi hắn còn là thằng nhóc." Hắn ta đang nói với Joey Daniello, một trong những thuộc hạ của Frank Nitti. Lúc đó là chín giờ sáng và họ vừa ra khỏi chuyến xe lửa đến từ Chicago. Họ đang đi dọc theo sân ga, mỗi người mang một va-li, đi sau độ mười hai người khác, tất cả hướng về đại sảnh chính của Nhà Ga Trung Ương.

"Cậu có chắc sẽ nhận ra hắn không?" Joey hỏi. Hắn đã hỏi Benny cùng câu hỏi đó hàng chục lần rồi. Hắn là một anh chàng gầy nhẳng, nom giống như một bộ xương. Hắn và Benny cả hai đều mặc trang phục lao động với quần kaki và áo sơ mi rẻ tiền bên dưới áo gió đã sờn rách. Cả hai đội loại mũ đan kéo xuống thấp trước trán.

"Chắc chắn là tớ sẽ nhận ra hắn. Tớ đã chẳng nói với cậu là tớ biết hắn từ khi hắn còn là thằng nhóc hay sao?" Benny dỡ mũ ra, lùa mấy ngón tay vuốt tóc và rồi lại chụp mũ lên đầu. Hắn ta cũng gầy nhưng rắn chắc, dẻo dai và khỏe với những cơ bắp nổi lên qua các tay áo. Đối lại, Joey trông giống như dễ dàng vỡ ra thành hàng vạn mảnh nếu có tay đấm nào nện vào hắn đủ mạnh. "Chưa từng có ai bảo với cậu là cậu lo lắng *hơi bị nhiều* đấy, hở Joey?" Benny hỏi. Hắn nói điều ấy cốt để đùa chơi thôi, không hề có ác ý gì, thế nhưng Joey vẫn thấy hơi bị nhột song không thích cười.

"Hai tên Anthonys hẳn là cũng từng lo lắng như tôi," Joey nói.

"Mấy tên *cà chớn* ở Cleveland đó? Một lũ nghiệp dư bất tài vô dụng chẳng làm được cái tích sự mẹ gì," Benny lớn giọng miệt thị. "Đừng nhắc tới bọn *Cà-leo-và-lăn* đó nữa."

https://thuviensach.vn

Trước mặt hai người, một hành lang vòm cung dẫn tới đại sảnh chính của Nhà Ga Trung Ương, nơi đó từng mảng rộng ánh nắng tràn xuống từ những cửa sổ thênh thang và chan hòa trên nền nhà. Từng đoàn lữ khách di chuyển về phía các quầy vé hay quầy thông tin hoặc tuôn ra đường phố, nhưng trong khoảng không gian thênh thang hoành tráng kia trông họ dường như những con kiến lạc đàn. Ngay ở giữa một vũng ánh nắng nơi trung tâm đại sảnh, hai người phụ nữ mập lùn với các xô nước rửa và cây lau nhà tạt nước xà phòng lên sàn nhà nơi một bé gái vừa mới ói mửa. Một phụ nữ trẻ ẵm đứa bé trong tay trong khi mấy người kia chà rửa, một mùi tanh tanh hăng hăng bốc lên từ việc chà rửa của họ, trong khi Joey và Benny đi ngang qua.

"Cậu có con không?" Benny hỏi.

"Có các *đấng nhi đồng* chỉ tổ thêm bận rộn phiền toái chứ được ích gì!" Joey nói.

"Ớ," Benny nói, "Thế mà tớ lại thích chúng," và hắn tiếp tục bước bên cạnh Joey, hướng về lối ra Phố Bốn Mươi Hai trong lúc những mảnh đối thoại vọng âm qua lại nơi các bức tường và bồng bềnh trên các trần nhà cao ngất.

"Tớ cũng chẳng có gì phản đối các vị nhi đồng," Joey nói. "Chỉ có điều là các tiểu thiên thần hay làm ta vướng víu bận bịu, cũng hơi phiền. Mình làm trai chí tại bốn phương nên không muốn thê nhi bịn rịn, thế thôi." Hắn gãi vào sau gáy làm như thể có con gì cắn hắn ở nơi đó. "Hắn sẽ đến đón chúng ta ngay bên ngoài đây, đúng không? Cậu chắc là mình có thể vẫn còn nhận ra hắn?"

"Ừa," Benny nói, giọng hơi bực. "Đã bảo là biết hắn từ hồi nhỏ mà."

"Hắn là một trong những thuộc hạ của Mariposa? Tớ phải nói thật với cậu là," Joey nói, "Tớ chẳng thích cái cách tay đó gọi chúng ta phải

https://thuviensach.vn

trải qua nguyên cả chặng đường dài từ Chicago đến New York để lo việc cho hắn. *Bọn Sicilians hám đéo. Rõ là một đám nhà quéo* ! [Fuckin' Sicilians. Bunch of farmers!]"

"Cậu có bảo Nitti như thế không?"

"Bảo cái gì? Rằng bọn Sicilians là một đám nhà quéo?"

"Không phải thế. Mà rằng thì là bạn không muốn chuyện chúng ta phải thân cò lặn lội từ Chicago tuốt Bờ Tây đến New York muốt Bờ Đông để lo chuyện bao đồng thiên hạ."

"Ồ không," Joey nói. "Còn bạn có nói với Al không?"

"Hiện nay thì Al không rỗi hơi ngồi chơi xơi nước với đâu."

"Chuyện này chẳng phải là không rối. E rằng có vấn đề đấy," Benny nói. "Theo những gì mình nghe được thì tay Corleone này vốn hay *mồm miệng đỡ chân tay, không phải loại võ biền cơ bắp."*

"Có lẽ đấy cũng là điều mà hai chàng Anthonys từng nghe," Joey nói, và hắn lại đặt tay vào sau gáy, gãi lấy gãi để làm như thể đang cố giết cái gì đó.

Bên ngoài Nhà Ga Trung Ương, trên lề đường đối diện lối ra Phố Bốn Mươi Hai, Carmine Loviero ném điếu thuốc hút dở xuống đất và lấy chân dụi tắt. "Đây này!" hắn gọi Benny. "Đây! Đây!"

Benny đang nửa đường của chuyển động nâng cánh tay phải lên để xem giờ nơi đồng hồ đeo tay thì hơi sững người lại khi nghe tiếng Carmine gọi mình. Hắn nhìn khắp lượt cái hình thể dềnh dàng trong bộ com lê xanh nhạt và quan sát Carmine, lộ rõ vẻ bối rối trước khi băng qua lề đường bên kia. "Carmine Nhỏ!" cuối cùng hắn lên tiếng. Hắn đặt vali xuống đất và ôm cậu ta. " *Madre Dio!* – Lạy Mẹ Chúa

https://thuviensach.vn

Trời! – Ta không nhận ra cháu đấy! Hẳn là cháu phải tăng trọng cỡ hai mươi pao!"

"Đúng ra là bốn mươi pao kể từ lần cuối cháu gặp chú," Carmine nói. "Lúc đó cháu bao nhiêu nhỉ, có lẽ khoảng mười lăm?"

"Ờ, có lẽ vậy. Hẳn cũng đã mười năm rồi." Benny nhìn qua vai Carmine đến anh chàng đứng ở chỗ đỗ xe tạm phía sau và bên trái cậu ta. "Ai vậy?" hắn hỏi.

"Đây là JoJo, bạn thân của cháu," Carmine nói. "JoJo Di Giorgio. Chắc hai người chưa gặp nhau?"

"Tiếc là chưa bao giờ có được hân hạnh." JoJo nói. Chàng ta chìa tay cho Benny.

Joey Daniello đứng tách rời khỏi cuộc gặp và đang quan sát ba người kia từ bên cạnh lối vào Nhà ga Trung ương. Trong khi nghiêng người tựa vào tường ngoài của Ga đến cuối, một chân hắn đặt trên va-li, tay phải trong túi áo gió, hắn xoa trán với tay kia. Trông hắn như một người đang bị nhức đầu.

Benny bắt tay JoJo, sau đó quay lại và vẫy gọi Joey đến nhập bọn. "Joey Đại bịp," hắn nói gần như thì thầm với Carmine. "Hắn không ưa gì cái hỗn danh đó nên đừng nhắc đến làm hắn giận. Hắn dễ nổi khùng lắm." Khi Joey tiến đến nhập bọn, tay phải hắn vẫn còn trong túi áo. Benny nói, "Đây là Carmine Nhỏ như mình đã nói với bạn, và đây là JoJo DiGiorgio."

Joey gật đầu với hai chàng. "Và đây là cuộc họp mặt," hắn hỏi, "hay chúng ta có công việc cần bàn bạc?"

"Công việc chứ," JoJo nói. Với Carmine, chàng ta nói, "Tại sao bạn không mang giùm va-li cho họ?"

https://thuviensach.vn

Carmine nhìn JoJo như thể chàng ta không chắc lắm là người ta yêu cầu mình làm gì. Sau đó chàng quay sang Benny và Joey và nói, "Ờ, để tôi mang va-li giùm cho quí vị."

Một khi Carmine đã hai tay xách hai chiếc va-li, JoJo bước ra vào đường phố và vẫy tay như thể đang gọi taxi. Chàng ta dùng tay trái để vẫy còn tay phải ngọ nguậy trong túi áo jacket. Carmine vẫn còn hiện rõ trong tầm nhìn ngoại vi, đứng đó với các va-li nơi tay. "Có xe rồi," JoJo reo lên khi một chiếc Buick màu đen trờ tới chỗ đỗ xe tạm.

"Chúng ta đi đâu?" Danielo hỏi.

"Ông chủ Mariposa của chúng tôi muốn gặp hai vị," JoJo nói, và chàng ta giữ cửa sau để mở cho họ. "Carmine," chàng ta nói, trong lúc Benny và Joey chui vào... rọ, nơi ghế ngồi phía sau, "hãy để va-li của quí khách vào cốp xe." Carmine đi đến phía sau xe để mở cốp xe trong lúc cửa xe phía trái mở ra và quái nhân Luca Brasi bó người trong chiếc áo khoác lính màu đen, chui vào trong xe, vung một khẩu 38 Super ấn vào bụng Benny. Vinnie Vaccarelli, nơi ghế tài xế, xoay người độ nửa vòng và chỉa một khẩu súng sáu vào mặt Joey và nhanh chóng lần soát hắn. Chàng ta rút một khẩu súng ra khỏi túi Joey và một khẩu khác ra khỏi bao da móc nơi cổ chân. Luca giật mạnh một khẩu Colt 45 ra khỏi bên dưới áo jacket của Benny và ném nó vào chỗ ngồi phía trước cùng với hai khẩu súng của Joey. Một giây sau JoJo ngồi vào ghế hành khách bên cạnh Vinnie và họ "đan dệt" những đường lái vi vu giữa dòng chảy giao thông nơi trung tâm thành phố.

Joey Daniello nói với Benny, "Này, người bạn tốt của cậu, Carmine Nhỏ, biến đâu mất rồi nhỉ?"

Benny đang tháo mồ hôi hột, hỏi Luca bằng một giọng run run là mình có được phép rút chiếc khăn tay trong túi ra để lau mặt không, và Luca... rộng lượng chấp thuận!

https://thuviensach.vn

Joey đang cười (như mếu). Trông có vẻ như hắn đang tự... "hân thưởng" chính mình. "Này, JoJo," hắn nói, và hắn nghiêng người gần hơn đến ghế trước, "mấy người trả cho anh bạn tốt Carmine Nhỏ của Benny bao nhiêu để hắn bán đứng chúng ta? Tớ có hơi tò mò một tí, mong rằng mấy người không phiền và không hẹp lượng đối với một kẻ sắp vui vẻ *good-by* cuộc đời. À không, *farewell* mới đúng hơn." Hắn bông lơn, tất nhiên là có pha chút cay đắng, nhưng vẫn giữ được vẻ tỉnh khô một cách tự nhiên – cũng hơi lạ đấy – khiên cho chàng Luca Brasi phần nào... thầm cảm mến một đối thủ có khí phách!

"Chúng tôi chẳng phải trả cho hắn đồng nào. Tiền đâu mà phí thế," JoJo nói. Chàng ta dỡ mũ ra và thả xuống trên mấy khẩu súng ở chỗ ngồi giữa chàng ta và Vinnie. "Chúng tôi chỉ thuyết phục hắn tin rằng nếu hắn ngoan ngoãn làm theo những gì chúng tôi bảo hắn thì điều ấy sẽ... tốt cho sức khỏe của hắn hơn! Chuyện đơn giản như chúng mình... đang giỡn ấy mà!"

"Thế à," Joey nói, và hắn lại ngửa người trong ghế ngồi, đôi mắt nhìn Luca. Quay sang Benny hắn nói. "Này. Ít ra thì người thân đã không bán bạn. Thế cũng quí rồi."

Mặt của Benny tái xanh và hắn có vẻ khó thở. "Thư giãn nào." Luca ngọt đểu. "Chúng tôi sẽ không giết bất kỳ ai đâu. Không việc gì mà phải khò khè khụt khịt cả, anh bạn à."

Joey Daniello cười. Một tiếng cười khẽ, cay đắng không làm ngắt quãng tia nhìn trừng trừng mà hắn chăm bẳm phóng vào Luca.

"Ngay bây giờ thì Carmine đang trên đường trở về với Jumpin Joe," Vinnie nói, nhìn vào kính chiếu hậu. "Có thể là họ sẽ gửi kỵ binh đến cứu viện các bạn đấy."

Joey chỉ một ngón tay vào Luca. "Ê này, mi có biết mi giống thứ quỉ gì không? Thực sự là," hắn tìm những lời mỉa mai nào sao cho

https://thuviensach.vn

càng cay độc càng thấy thỏa dạ, "trông mi giống ác quỉ Frankenstein quái gở mà Boris Karloff đóng vai trong phim. Mi có nhận thấy thế không?" Hắn chạm ngón tay vào hàng lông mày chổi sể rậm rì của Luca. "Nhất là cái trán và hàng lông mày thẳng một bệch như cái chổi quét nhà này này," hắn xỉa xói. "Trông giống con khỉ đột quá, mi biết không?" Khi Luca không thèm trả lời, hắn đế thêm, "Chuyện gì xảy ra với cái *bản mặt mẹt* của mi *rứa hỉ*? Mi bị *đứa mô* cho ăn no đòn phải không? Chu choa! Tội nghiệp mi ghê! *Đứa mô* mà ác quá *rứa hỉ?* À, mà ta nhớ rồi. Cái *mẹt* của mi giống cái *mẹt* bà cố tổ mi khi bị ông cố tổ mi *nựng* cho bầm giập ấy mà!"

Nghe Joey nhục mạ, giỡn mặt đàn anh mình thái quá, tức không chịu nỗi, JoJo bén rút súng ra chỉa vào Daniello. Quay sang Luca chàng ta hỏi, "Đại ca có muốn em tọng một viên đạn vào mồm thằng chó này cho hắn hết sủa bậy không, đại ca?"

Thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Luca bảo, "Chú cất súng đi,"

"Hắn không muốn chú mày bắn ta trong xe đâu," Joey nói. "Tại sao phải làm ồn ào không phải chỗ?" Nhìn trở lại Luca, hắn nói, "Có lẽ mi đã có một nơi chốn tiện nghi dành cho chúng ta rồi, phải không?"

"Thư giãn đi nào," Luca vẫn ngọt ngào với Daniello. "Ta đã nói là chúng ta sẽ không giết bất kỳ ai cả mà."

Joey lại cười, vẫn nụ cười cay đắng đó. Hắn lắc đầu, như thể cảm thấy lợm giọng vì chuyện Luca nói dối hắn. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ xe. "Tất cả những con người này trên đường phố," hắn nói, nghe chừng như hắn đang nói với chính mình. "Họ đều có việc để làm. Họ đều đi đến một nơi nào đấy."

JoJo liếc mắt nhìn Luca, mặt nhăn nhó làm như Daniello có thể là hơi điên.

https://thuviensach.vn

Benny nói, "Nếu mấy người không giết chúng tôi thì mấy người định làm gì đây?"

JoJo lại nhìn Luca trước khi trả lời. "Nhờ các người mang một thông điệp về cho Al Capone và Bộ sậu Chicago. Tất cả chỉ có thế. Ngày hôm nay chúng ta sẽ gửi đi các thông điệp. Carmine Nhỏ đang mang một thông điệp của chúng tôi cho Mariposa, còn các bạn mang một thông điệp vế cho Bộ sậu Chicago."

"Thế à?" Joey nói, cười khảy. "Tốt thôi, vậy hãy trao thông điệp cho chúng tôi và mấy người có thể thả chúng tôi xuống góc phố kia được rồi. Chúng tôi sẽ kêu taxi." Khi không ai trả lời, hắn lẩm bẩm, "Ờ, một thông điệp."

Trên góc phố West Houston và Mercer, Vinnie đỗ xe nơi một con đường nhỏ nhớp nháp nằm giữa một dãy nhà kho và một dãy nhà xưởng. Hôm ấy là một buổi mai đầy nắng và có nhiều người đàn ông trên đường phố ở phía sau họ trong những chiếc áo jacket nhẹ và nhiều phụ nữ trong áo dài mùa hè. Một vệt nắng xâm nhập vào lối đi và chiếu trên một bức tường gạch đầy bụi bặm. Bên kia bức tường đều là bóng mờ. Không có người nào di chuyển nhưng có một lối đi nhớp nháp trên mặt đất do chân người đi lại tạo nên. "Vậy là chúng ta đến nơi rồi đây," Daniello nói, như thể hắn nhận ra chốn kết thúc đời mình.

Luca đẩy Benny ra khỏi xe và rồi tất cả đi theo con đường lờ mờ cho đến khi nó dẫn đến một lối đi thứ hai rộng hơn, giao với lối đi đầu giống như một chữ T, ở đó một dãy lán trại được dựng lên tựa vào tường gạch không cửa sổ. Những lều lán đó được tạo ra bằng những thùng gỗ ghép lại với nhau và những mảnh tôn thiếc loại đồng nát và có những ống bếp lò vươn ra khỏi mái. Vào thời điểm đó của buổi sáng lối đi vắng vẻ khi mọi người đã đi làm.

https://thuviensach.vn

"Đây rồi," Vinnie nói, và dẫn cả nhóm đến một cánh cửa khóa lại giữa hai lán trại. Hắn rút một chìa khóa từ trong túi ra, mày mò xoay tới xoay lui, giật qua giật lại cái khóa mất cả phút và rồi kề vai vào cánh cửa húc nó qua một bên, đi vào một khoảng không gian trống, ẩm ướt nhớp nháp vốn xưa kia từng là một nhà xưởng gì đó nhưng hiện nay hầu như bỏ hoang cho những con chim bồ câu đậu trên các cửa sổ cao và rải phân của chúng xuống sàn nhà. Một nơi chốn bốc mùi mốc meo và bụi bặm và Benny dùng chiếc mũ để bịt mũi trước khi Vinnie đẩy hắn ta tiến tới. "Lối này," Vinnie nói, chỉ vào chỗ mở ra trên nền nhà để đi xuống một cầu thang ọp ẹp, xập xệ, biến vào trong bóng tối.

"Tôi chẳng thấy được cái gì dưới đây," Benny nói.

"Đây này," JoJo nói. Chàng ta di chuyển lên trước Benny và bắt đầu bước xuống các bậc thang với một chiếc bật lửa bằng bạc cầm phía trước mặt. Ở đáy cầu thang, nơi quá tối để có thể thấy được gì chàng ta vặn bật lửa sáng tối đa và ngọn lửa chiếu sáng một hành lang màu đỏ lấp loáng. Cứ mỗi mấy bước dọc theo lối đi lại có những chỗ mở ra vào những phòng nhỏ với sàn dơ dáy và tường gạch không tô. Các bức tường đều ẩm ướt mốc meo và nước nhỏ giọt xuống từ những trần thấp.

"Một nơi chốn quá thích hợp cho những hầm mộ," Daniello nhận xét.

"Mi lảm nhảm gì thế?" Vinnie hỏi.

"Vào đây này," JoJo dẫn những người khác vào một trong những gian phòng kia.

"Ờ, cái gì làm cho gian phòng này trở thành đặc biệt?" Daniello hỏi.

https://thuviensach.vn

"Cái này đây," JoJo nói và hạ thấp chiếc bật lửa và đặt nó lên trên một viên gạch gần một đống dây thừng và một cuộn giấy nhựa đen.

Daniello cười lớn. "Này, Frankenstein," hắn nói với Luca. "Ta nghĩ chắc ngươi có trò đặc biệt đây."

Luca đặt một tay lên vai Joey, ra vẻ thân mật, và làm bộ lễ phép nói, "Tôi sẽ không- giết ông đâu- thưa ông Daniello." Hắn ra dấu cho Vinnie và JoJo và trong ánh sáng màu đỏ chập chờn của chiếc bật lửa đốt thuốc, hai anh chàng này trói chặt tay chân của Benny và Joey với những đoạn dây thừng do Luca chặt ra bằng chiếc rìu mà hắn rút ra từ bên dưới cái áo khoác lính.

"Một chiếc rìu?" Joey nói, lần đầu tiên giọng hắn có vẻ giận dữ khi nhìn thấy lưỡi rìu dài được mài sáng, bén ngót. "Các ngươi là cái thứ gì, hở lũ man rợ?"

Một khi chúng đã bị trói, Luca nhấc bổng Benny rồi tới Joey khỏi mặt đất đem đến hai bức tường đối diện nhau, ở đó hắn móc bàn tay của họ vào những cái móc đen sì và để họ đong đưa bên trên nền nhà độ vài inches. Khi Luca lượm chiếc rìu lên lại, mà trước đó hắn đã để tựa vào tường, Benny nói, *"Khốn nạn thân tôi!"* bằng giọng rên rỉ nghẹn ngào.

"Này, Benny," Daniello hỏi, "bạn đã giết bao nhiêu người rồi?"

"Ít thôi," Benny nói lớn, cố nói ra mà không pha mùi... nức nở.

"Vậy thì câm mồm đi. Giết người, người giết, than thở cái đéo gì." Quay sang Luca, Joey nói, "Này, Boris," và khi Luca quay nhìn hắn ta, hắn nói, " *Nó còn sống! Nó còn sống!* " nhại theo giọng của Boris Karloff trong phim Ác quỉ Frankenstein. Hắn cười hoang dại và cố gắng lặp lại mấy dòng đó nhưng rồi bối rối với tiếng cười của mình.

https://thuviensach.vn

Vinnie nói, "Trời đất ơi, Daniello. Ngươi đúng là thằng con hoang điên dại."

Luca cài khuy áo khoác và kéo cổ áo lên. Hắn ra hiệu cho Vinnie và JoJo lui vào trong hành lang. Một cách bạo tàn, hắn vung chiếc rìu lên, bằng hai nhát liên hoàn nhanh mạnh như chớp giật, chặt đứt phăng hai cẳng của Benny, khoảng giữa cổ chân và đầu gối. Máu phun ra khắp phòng và chảy xuống sàn. Luca bước lùi vài bước để ngắm nghía sản phẩm của mình và khi những tiếng la rú của Benny dường như làm hắn thấy phiền, hắn bèn rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi và nhét xuống tận cuống họng của Benny.

"Vậy rồi sao?" Joey nói, một cách bình thản, một khi tiếng la rú của Benny bị chặn nghẹt. "Ngươi thực sự không giết chúng ta? Ngươi chỉ làm chúng ta tàn phế? Đó là thông điệp của ngươi?"

"Không phải," Luca trả lời. "Ta-sẽ giết-Benny. Tại vì-cái bản mặt hắn-không làm cho ta-vui lòng cho lắm." Hắn lại vung chiếc rìu và cắt lìa hai bàn tay của Benny ở cổ tay. Khi thân hình của con người này rớt xuống nền nhà và hắn ta cố bò đi xa trên những phần chi còn lại Luca giẫm lên chân hắn, ghim hắn xuống sàn. "Hình như- ngươi phải trao thông điệp của ta – cho Bộ sậu," hắn nói với Joey. Dưới chân hắn, Benny khạc được chiếc khăn ra và la lên cầu cứu, làm như thể may ra có cơ hội có người nào đó sẽ nghe tiếng kêu cứu của hắn từ dưới tầng hầm của một nhà xưởng bỏ hoang từ lâu, phía sau một con đường không ai lại qua, như thể biết đâu phép mầu sẽ xảy ra và một ai đó sẽ đến cứu hắn. Luca nghiêng người lên hắn ta và với cả hai tay cầm cán rìu, chém phập chiếc rìu xuống ngang lưng Benny ngay phía sau tim. Khi hắn rút lưỡi rìu ra máu phun ra tung tóe khắp nơi, trên các bức tường và trên sàn nhà nhớp nháp, khắp trên chiếc áo khoác của Luca, và trên người Joey Daniello vẫn còn treo tòng teng trên tường, khắp trên quần áo và trên mặt hắn. Luca đá cái tử thi vào một góc và sau đó thọc tay vào túi rút ra một tờ giấy sạch. Bàn tay đầy máu me của

https://thuviensach.vn

hắn nhanh chóng đe dọa làm cho bức thư viết tay trở nên không đọc được. Hắn đưa bức thư cho JoJo. "Đọc cái này cho- ông Daniello nghe," hắn nói. "Đây là- thông điệp mà ngươi – phải truyền giao," hắn nói với Joey. "Thông điệp từ Don Corleone, và – nhằm trao đến- các ông chủ của ngươi – ở Chicago và Capone ở Atlanta." Hắn gật đầu cho JoJo.

JoJo mang bức thư đi qua phòng và cúi người gần vào ánh lửa của cái bật lửa. "Kính gửi Ông Capone," JoJo nói, đọc từ bức thư, "giờ đây ông biết tôi xử với kẻ thù của mình như thế nào." Hắn ho, và đằng hắng cho thông cổ. "Tại sao một người gốc Napoly lại đi xen vào chuyện tranh cãi giữa hai người gốc Sicily?" hắn tiếp tục, dành thời gian thích đáng cho từng từ. "Nếu ông muốn tôi coi ông như bạn, tôi xin nợ ông một dịch vụ mà tôi sẽ trả khi ông yêu cầu." Hắn kéo tờ giấy sát vào mặt mình hơn, cố đoán chữ để đọc qua một vết máu. "Một người như ông," hắn tiếp tục, "phải biết rằng sẽ có lợi hơn biết bao khi có một người bạn, thay vì kêu cầu ông giúp đỡ, lại tự lo những công việc của mình, mà vẫn sẵn lòng giúp ông trong tương lai nếu ông gặp chuyện phiền toái." Hắn dừng lại và cố xua đi một vệt máu khác trên câu cuối của bức thư. "Nếu ông không thèm đoái hoài tình bạn của tôi," hắn đọc tiếp, "thì tôi cũng đành cam chịu thôi. Nhưng lúc đó tôi lại phải xin thưa với ông rằng khí hậu ở thành phố New York này hơi ẩm thấp và không lợi cho sức khỏe đối với người Neapolitan và ông được khuyên là đừng bao giờ mơ đặt chân đến nơi này. Kính thư," Khi đọc xong hắn đứng thẳng lên và trao bức thư lại cho Luca. Luca gấp bức thư lại và đút vào túi áo jacket của Joey Daniello.

"Có thế thôi à?" Joey nói. "Chỉ cần trao lại bức thư này?"

"Ta có thể tin- ngươi trao lại bức thư này không?" Luca vặn lại.

"Chắc chắn," Daniello nói. "Tôi có thể truyền trao thông điệp cho ông. Chắc chắn là tôi có thể."

https://thuviensach.vn

"Tốt," Luca nói. Hắn nhặt chiếc rìu lên và bắt đầu đi ra cửa. "Ngươi biết gì?" hắn nói, dừng lại giữa đường đi. "Ngươi biết cái gì?" hắn lặp lại, tiến gần đến Joey. "Ta lại không chắc lắm- chuyện ta có thể tin ngươi."

"Được mà, anh có thể tin tôi," Daniello nói, những lời nói vọt ra nhanh và vội vã. "Tại sao tôi lại không trao thông điệp của chủ anh cơ chứ? Anh có thể tin tôi, chắc chắn là thế."

Luca trông chừng có vẻ nghĩ ngợi. "Ngươi biết – ác quỉ Frankenstein mà ngươi vừa lảm nhảm nhắc đến? Ta có xem phim đó rồi." Hắn trề môi như thể để nói rằng hắn không biết tại sao thiên hạ lại rỗi hơi đến thế. "Chuyện đâu có gì mà ầm ĩ? Lãng xẹt! Hãy mở to mắt để xem ta diễn trò đây này. Bảo đảm còn hay hơn gấp bội!"

Joey hoang mang, "Chuyện đó thì có liên quan gì đến... chuyện này?"

"Hắng đợi đấy. Rồi sẽ thấy ngay thôi!" Luca gật gù thầm nghĩ trong khi hắn quay lưng lại Daniello, bước một bước về phía cửa, và rồi xoay người với lưỡi rìu loang loáng vung tròn một vòng và cắt phăng đầu Daniello trong tích tắc với một động tác nhanh gọn chính xác và... khá là đẹp mắt!

Đầu Daniello văng lông lốc qua sàn nhà, phun xịt máu trên đường đi thành một... vết lăn trầm đỏ tươi, cụng vào tường và dừng lại.

Quay sang JoJo, Luca nói, trên đường bước đến cửa, "Để cho chúng chảy hết máu- sau đó gói gọn mấy tử thi lại – và xử lí sao cho gọn nhẹ và đỡ tốn kém nhất."

Hắn quay lại, rút bức thư của Don Corleone ra khỏi túi Daniello, trao cho Vinnie. "Đặt cái này- trong một vali- với bốn bàn tay của hai đứa nó- làm cho chu đáo- rồi gửi bảo đảm- đến Frank Nitti." Hắn ném

https://thuviensach.vn

chiếc rìu vào đống bụi đỏ máu và bước ra, đi vào bóng đêm của hành lang.

.....&.....

https://thuviensach.vn

22.

M ột trong những thuộc hạ của Tony Rosato nghiêng người trên bồn rửa đầy nước bọt xà-phòng trong căn hộ ở Phố Hai Mươi Lăm và vò áo sơ mi của hắn nơi bồn rửa. Đó là một chàng trai hơi thấp người ở độ tuổi hai mươi, đang mặc một áo lót trắng không tay và cái quần dài nhăn nhúm, đầu tóc dày của hắn ta bù rối như tổ quạ.

Giuseppe đã thức dậy cả giờ rồi Từ việc nhìn vào tia nắng xuyên qua cửa sổ nhà bếp, người ta có thể biết lúc ấy là đã sau mười giờ sáng. Giuseppe liếc nhìn lên xuống hành lang bên ngoài nhà bếp và thấy không ai động đậy. Đã sau mười giờ sáng mà mọi thằng ngốc làm việc cho lão vẫn còn ngủ, trừ cái thằng ngốc kia đang giặt áo của hắn trong bồn rửa chén bát nơi nhà bếp. Rõ chán cái lũ lười chảy thây, *ăn như xáng xúc, làm như lục bình trôi!* Nuôi nhiều chỉ tổ tốn cơm mà chưa thấy được cái tích sự mẹ gì! Nhưng không nuôi thì lại lo, nhỡ khi hữu sự ai làm bia đỡ đạn cho mình. Nghĩ đến cái khúc đoạn người ta *nợ áo cơm phải trả đến hình hài* lão cũng hơi... chạnh lòng mà nguôi ngoai. Thôi thì, bù qua sớt lại, cũng phải là thế thôi!

Giuseppe nhìn vào trang đầu của tờ *New York Times* mà lão vừa mới lượm lên một lúc trước đó phía ngoài cửa trước, ở đó lão thấy cả hai tên vệ sĩ của Tomasino ngồi ngủ trong ghế. Lão lượm tờ báo lên, đóng cửa, và quay lại hành lang trở về nhà bếp, và lão không làm kinh động sự chú ý của bất kỳ ai, ngay cả cái thằng đang giặt áo của nó trong bồn rửa chén bát cũng không. Thằng nỡm! Giặt áo trong nhà bếp nơi mọi người ăn uống. Làm thế mà coi được!

Trong số phát hành ngày hôm đó, Albert Einstein nằm trên trang nhất của tờ *New York Times* trông giống một chàng ngố trong bộ com lê khá tinh tươm với cổ áo bẻ thành cánh và một cà vạt lụa,nhưng tóc

https://thuviensach.vn

tai thì vẫn không chải thành nếp được mà cứ rối tung. Chuyện ông ta có là người thông minh xuất chúng- có nhiều người còn xưng tụng là thiên tài lỗi lạc của nhân loại trong thế kỉ hai mươi- thì xin không dám lạm bàn, nhưng xét về ngoại hình thì rõ là lão ta trông không hấp dẫn tí nào, sao có thể so sánh với Mariposa ta được! Ta có quyền tự hào là ta cũng có điểm hơn bậc thiên tài chứ! Giuseppe' Jumpin Joe' gật gù tự hân thưởng một cách... vô tội vạ!

"Này, *tên ngốc kia!* " Giuseppe lên tiếng.

Chú nhóc nơi bồn rửa giật mình nhảy dựng, làm bắn tung nước ra sàn nhà. "Don Mariposa!" Hắn nhìn vào Giuseppe, thấy vẻ biểu cảm rất thiếu thiện cảm của lão ta, bèn cầm chiếc áo sơ mi lên. "Tôi làm đổ rượu khắp cái áo mới của tôi," hắn rối rít phân trần. "Tất cả mọi người tối qua đều thức khuya chơi"

" *Đồ lại cái!* " Giuseppe rủa. "Ta mà còn bắt gặp mi giặt quần áo nơi chỗ mọi người chúng ta ăn uống thì đừng có trách viên đạn vô tình sẽ chui vào lỗ đít mi đấy! Okay?"

"Vâng, được ạ. Xin chiều ý ông chủ. Okay!" Đúng là một thằng ngốc nhanh nhảu đoảng. Người ta đòi nhét kẹo đồng vào miệng sau mà cũng rối rít Okay!

"Ta sẽ đi lên trên mái. Hãy đi tìm Emilio và nói với anh ấy ta muốn gặp anh ấy và bảo anh ta mang Tits đi theo."

"Vâng ạ," chú nhóc nói.

"Rồi lau cho sạch chỗ này, pha một bình cà phê, và kêu mọi người ra khỏi giường. Mi có nghĩ là mi có thể làm được hết mọi chuyện đó?"

"Chắc là được," chú nhóc nói, và hắn nghiêng người dựa vào bồn, làm ướt sũng cả đũng quần phía sau.

https://thuviensach.vn

Giuseppe trừng mắt nhìn chú nhóc và rồi đi trở về phòng ngủ của ông chủ nơi chăn gối mùng mền cho giường của lão được chất ở hộp giường đàng chân. Hầu như đêm nào lão cũng quăng ném, quẫy đập lung tung, đánh vật với việc thu xếp chỗ ngủ. Lão cũng hay cằn nhằn gấu ó nhiều lúc to đến nỗi căn hộ kế bên cũng còn nghe tiếng lão.

Ở phía kia của cánh cửa buồng tắm mở ra, một tấm gương trên bồn rửa mặt vẫn còn mờ sương với hơi nước từ vòi sen phả vào. Lão luôn luôn đi tắm ngay khi ra khỏi giường, quần áo tinh tươm, từ khi lão còn là một chàng trai mới lớn. Luôn luôn lên bộ chỉnh tề: Ngay cả khi không có lấy hai đồng xu kẽm để chà vào với nhau, lão vẫn tìm ra cách để có bộ cánh tinh tươm. Sáng dậy bước ra khỏi giường, tắm rửa sạch sẽ, tóc tai gọn ghẽ, quấn áo chỉnh tề, bắt đầu công việc cho một ngày mới. Đó là lí do đưa lão đến địa vị hiện nay còn những kẻ vô tài bất chí kia phải làm việc cho lão và phục tùng lão.

Lão nhìn qua phòng ngủ, nhìn khắp lượt những đồ trang trí nội thất, từ cái giường hộp bằng gỗ mahogany đắt tiền, đến những chiếc bàn đêm, tủ quần áo, gương..., mọi thứ đều sang trọng, mới keng. Lão thích nơi chốn này và nghĩ rằng có lẽ lão sẽ giữ căn phòng này cho một trong những con bồ nhí của mình sau khi mọi chuyện rắc rối với nhà Corleone qua đi. Áo jacket của lão treo phía sau cửa phòng tắm và bên dưới là bao da đeo vai. Lão khoác áo jacket vào và để cái bao da lại. Lão mở một cái hộc tủ và chọn một khẩu derringer nhỏ xíu từ một dãy súng ngắn. Lão đút khẩu súng vào túi áo jacket và đi lên mái nhà, cốc vào đầu những tay vệ sĩ để đánh thức chúng khi lão đi ngang qua chúng, và tiếp tục đi không nói lời nào.

Trên mái nhà quang cảnh thật đẹp. Mặt trời làm ấm lên và chiếu sáng các đường gờ trang trí bằng đá. Lão đoán nhiệt độ vào khoảng bảy mươi độ Farenheit, một buổi sáng mùa xuân chan hòa ánh nắng hầu như đang chuyển sang mùa hạ. Giuseppe thích ở ngoài trời trong khí hậu mát mẻ, khiến lão cảm thấy người sạch sẽ thoải mái. Lão đến

https://thuviensach.vn

gần rìa mái nhà, đặt một bàn tay lên phía sau một đầu người kỳ dị làm đầu ống máng xối và nhìn ra thành phố vốn đã nhộn nhịp với những con người và dòng xe cộ lưu thông hối hả dọc theo các đại lộ. Gần đó, mũi tên màu trắng của Cao ốc Flatiron sáng lấp lánh trong ánh mặt trời.

Nhớ hồi mới lớn lão có thời gian làm công cho Bill Dwyer ở Chicago. Chính tại đó lão đã có duyên gặp gỡ kẻ sau này thành đại thủ lĩnh lừng lẫy Al Capone. Bất kỳ khi nào ông chủ Bill sai lão làm việc gì, lão đã chẳng nhảy bổ ngay vào việc đó hay sao" Lão đã làm thế. Lão luôn hăng hái nhảy ngay vào công việc, bởi thế mà sau đó thiên hạ mới tặng cho lão biệt danh Jumpin Joe. Và suốt đời lão đã nhảy. Có việc gì cần làm là lão sấn sổ nhảy bổ ngay vào. Đó là lí do tại sao lão đã từ một anh chạy hiệu tẹp nhẹp bước lên địa vị thống lĩnh thế giới ngầm của New York hiện nay.

Khi cánh cửa lên mái mở ra đằng sau mình, Giuseppe miễn cưỡng quay khỏi hơi ấm của mặt trời trên mặt mình và liếc mắt nhìn Emilio đang ăn mặc xuềnh xoàng với quần sậm màu và một sơ mi màu vàng nhạt luộm thuộm mở mấy khuy áo nơi cổ để lộ một dây chuyền vàng. Emilio vốn vẫn là người ăn mặc lịch lãm, đó là một trong những điều Giuseppe thích ở hắn ta. Điều lão không thích là thấy hắn trong quần áo tềnh toàng. Trông không có vẻ *pro* (professional- chuyên nghiệp) tí nào.

"Joe," Emilio mở lời trong khi tiến lên bên cạnh lão. "Ông muốn bàn chuyện với tôi?"

"Sáng nay ta thức dậy," Giuseppe nói, quay tròn đủ một vòng để đối diện Emilio, "Ta thấy hai thuộc hạ của anh ngủ bên ngoài cửa, mọi người bên trong đều ngủ mê mệt, ngoại trừ một thuộc hạ của Tony, một tên ngốc nghếch nào đó đang giặt quần áo của hắn nơi bồn rửa nhà bếp." Lão xòe hai bàn tay, nhún vai, hất mặt thay cho câu hỏi,

https://thuviensach.vn

"Anh giải thích chuyện nhảm nhí đó như thế nào cho ta nghe lọt tai được đây?"

"Bọn chúng mới vừa nghỉ ngơi đấy thôi," Emilio phân trần. "Suốt đêm rồi bọn chúng thức đánh bài, uống rượu."

"Rồi sao nào? Điều đó có tạo nên khác biệt nào không nếu Clemenza phái một số thuộc hạ của lão đến đây? Chúng sẽ không cho nổ văng óc của chúng ta bởi vì đám thuộc hạ của anh thức suốt đêm để đánh bài?"

Emilio giơ tay lên như dấu hiệu phục tùng. "Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu, Joe à. Tôi xin hứa với ông."

"Tốt," Giuseppe nói. Lão ngồi trên đường gờ trang trí bằng đá, để một tay lên cái đầu quái thú làm đầu ống máng xối, và ra hiệu cho Emilio lại ngồi gần lão. "Nói lại cho tôi rõ," lão nói, "chúng ta tuyệt đối chắc chắn đó là đám thuộc hạ của Frankie Pentangelie?"

"Đúng thế," Emilio khẳng định. Hắn ngồi bên cạnh Giuseppe và vỗ một điếu thuốc ra khỏi bao. "Carmine Rosato có mặt nơi đó. Hắn xác nhận đó là Fausto và Fat Larry và vài tay nữa mà hắn không biết. Chúng bắn phá chỗ chúng ta và lấy đi hết mười ngàn đô, ngon ơ."

"Còn các văn phòng công đoàn?" Giuseppe ra hiệu cho Emilio cho lão điếu thuốc.

"Cũng là do Frankie. Chúng ta đã lâm chiến, Joe à. Frankie đứng về phía Corleones."

Giuseppe cầm lấy điếu thuốc do Emilio mời và gõ vào gờ trang trí bằng đá. Emilio đưa lão cái bật lửa. "Còn chúng ta?" Giuseppe hỏi. "Vẫn nắm vững quân số của mình chứ?"

https://thuviensach.vn

"Họ đã di chuyển hoặc đóng cửa các ngân hàng và phần lớn những ổ cờ bạc, vậy là họ đang mất tiền. Đó là một chuyện" Emilio nói, "tất cả những thành phần quan trọng của họ đều ra chỗ ở mới nơi Long Island. Nơi đó giống như một pháo đài. Thâm nhập vào đó dễ mất mạng như chơi. Muốn tấn công họ ta phải vây thành lâu dài, giống như những cuộc vây hãm thành trì thời Trung cổ vậy."

"Thời gì?" Giuseppe hỏi lại. Lão trả cái bật lửa lại cho Emilio.

"Thời của những lâu đài, những hào nước, những tháp canh, cầu treo và những thứ đại loại như thế." Emilio diễn tả.

"À," Giuseppe nói, và sau đó lão yên lặng khi nhìn lên bầu trời xanh không một vẩn mây. "Vậy là giờ đây chúng ta biết chắc," lão nói, không nhìn vào Emilio. "Chính Frankie đã mách nước cho bọn chúng về hai tên Anthonys." Lão quay một bộ mặt nghiêm khắc về phía Emilio. "Xem này, ta chưa bao giờ tin tưởng Frankie," lão nói. "Hắn không thích ta. Hắn tươi cười, hắn nói toàn những lời phải chăng- nhưng ta chớ hề tin hắn. Ta biết mà, hắn không bao giờ thích ta. Ta chỉ có điều hối hận là đã không cho hắn ăn kẹo đồng như lẽ ra ta đã phải làm thế." Lão dụi tắt điếu thuốc đang hút dở và ném khỏi mái nhà. "Anh từng bênh vực cho hắn, Emilio. Anh nói đợi đã, đừng vội loại trừ hắn, hãy chờ xem, hắn là người tốt..."

"Joe à," Emilio biện bạch. "Biết người biết mặt làm sao biết lòng. Tôi có phải thánh đâu. Mong ông thông cảm."

Joe gõ một ngón tay vào tim mình. "Bản năng," lão nói. "Tôi cũng không biết nhưng qua một vài câu nói, một vài cử chỉ của hắn, bụng tôi đã sinh nghi. Lẽ ra tôi phải nghe theo tiếng nói của bản năng và khử hắn là yên chuyện rồi. Thế nhưng tôi đã chùng chình bất quyết vì có lời can ngăn của anh. Đúng là *dưỡng hổ di họa.* "

https://thuviensach.vn

Khi cánh cửa lên mái mở ra và Ettore Barzini xuất hiện từ hành lang lờ mờ với Tits đi theo, Giuseppe nói với Emilio, trao vội một lời cuối trước khi những người kia đến bên họ, "Còn chuyện với tên Ái Nhĩ Lan thế nào, Emilio. Anh nghe tôi chứ?"

"Vâng, chắc rồi," Emilio nói. "Tôi nghe ông, Joe à."

Giuseppe và Emilio đứng lên khi Ettore và Tits tiến lại gần họ. "Emilio và tôi vừa mới nói chuyện về tên phản bội hèn hạ Frankie Pentangelie đấy." Giuseppe nói.

"Đồ chó đẻ," Ettore nói. Hắn ta mặc một bộ com lê xám với một sơ mi đen và không có cà vạt, cổ áo để hở. "Tôi không tin nỗi chuyện đó, Joe à."

"Nhưng chuyện đó đã xảy ra," Giuseppe nói, nhìn vào Tits, "điều làm tôi bối rối đó là, chúng ta không nói với Frankie về hai tên Anthonys. Và Frankie cũng đâu biết về người của Capone. Vậy làm sao hắn phát hiện?" Lão hít một hơi dài khói thuốc rồi thở ra, hai mắt chiếu vào Tits. "Làm thế nào hắn biết về quán Angelo's? Làm thế nào hắn biết về những thích khách mà Bộ sậu Chicago gửi đến? Hẳn là phải có ai đó rỉ tai hắn. Tits," lão điểm huyệt, "chú mày có ý gì không?"

"Thưa Don Mariposa," Tits nói. Bộ mặt của cậu với đôi má phúng phính và nụ cười sẵn sàng khiến trông cậu ta càng có vẻ trẻ thơ, bỗng chuyển sang nặng nề, hầu như giận dữ. "Làm thế nào tôi có thể rỉ tai Frankie?" cậu nói. "Tôi đâu phải thuộc hạ của anh ấy. Tôi không hề nói chuyện với anh ấy. Tôi có khi nào gặp ảnh để mà mách lẻo với ảnh? Don Mariposa xin ông minh xét. Tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này."

"Joe," Ettore nói, "Tôi bảo đảm cho Tits. Tại sao hắn lại đi mách nước cho Frankie? Hắn được lợi gì trong đó?"

https://thuviensach.vn

"Câm đi, Ettore," Joe nói, nhìn vào Emilio. "Anh có bảo đảm cho hắn không?" lão hỏi Emilio.

"Tất nhiên rồi," Emilio nói. "Thằng bé đã ở với tôi từ khi còn nhỏ. Hắn không thể phản bội tôi đâu. Không phải hắn đâu, Joe à."

"Tất nhiên là hắn không phản bội anh. Anh giống như một người cha đối với hắn. Hắn sẽ không phản bội anh, đúng thế." Giuseppe lắc đầu, bực bội với toàn bộ vấn đề. Lão ra hiệu cho những người khác theo lão khi lão bắt đầu đi về phía cửa lên mái. "Các anh biết chuyện này khiến ta trông thế nào đối với những gia đình khác? Đối với người bạn lớn Al Capone của ta? Với Bộ sậu Chicago? Ta còn mặt mũi nào nhìn họ? Thật chẳng còn ra cái thể thống gì! Địt mẹ, hỏng bét!"

Tits lướt tới phía trước những người khác để mở cửa mái cho Giuseppe.

Giuseppe nói với Tits, "Chú mày không thích ta cho lắm, có phải thế không?"

Tits nói, "Tôi mến ông mà, Don Mariposa."

" *Don Mariposa, Don Mariposa* . Ta mà đi tin cái giọng ngọt ngào của ngươi có ngày ta ra con ma!" Giuseppe nói với Emilio trong khi lão bước vào khoảng bóng râm của một không gian giống như có mái che bên trên cầu thang. "Giờ đây bỗng nhiên ta thấy mọi thuộc hạ của anh đều... ơ, biết nói thế nào nhỉ? ờ, đều... đầy khả nghi!" Những lời đó lão cố ý nói bằng giọng khề khà, rề rà, để càng khiến người ta chột dạ.

Tits kéo cánh cửa khép lại đằng sau mình và bốn người đứng trong một vòng tròn nhỏ ở đầu cầu thang.

https://thuviensach.vn

Giuseppe lại lắc đầu, như thể đáp lại một lập luận mà những người khác không thể nghe. "Mi biết gì?" lão nói với Tits. "Ta không biết là mi mách nước cho Frankie hay cho bọn Corleones hay cho thằng đéo nào. Nhưng ngoài những đầu lĩnh thân thích của ta, mi là đứa duy nhất biết mọi tình tiết, vậy thì là..."

"Điều đó không đúng, Don Mariposa!" cậu ta la lên. "Tất cả chúng ta đều biết mọi chuyện mà!"

"Tôi không giấu chuyện gì với người của tôi," Emilio nói, bước gần thêm một tí tới bên Giuseppe. "Tôi phải tin người của mình, và họ đều biết Frankie đã bị cho ra rìa. Không một người nào của tôi hở ra lời nào với hắn."

Giuseppe nhìn vào mắt Emilio trước khi quay trở lại nhì Tits. "Có điều là," lão lại khề khà, "Ta không tin tưởng mi, Tits à. Mi là kẻ không ra gì, một đứa hèn hạ, và ta đã nghi ngờ mi từ lâu, vậy nên" Chưa dứt câu lão phóng một bước thật nhanh, khép lại khoảng cách giữa lão và Tits. Bằng tay trái lão nắm gáy chú bé và tay phải lão ấn khẩu derringer ngay vào tim chú và siết cò. Lão lùi một bước và nhìn chú đổ sụp xuống trên sàn.

Ettore quay vòng và nhìn lãng ra xa. Emilio sững người, bất động. Anh ta lặng đi, nhìn Giuseppe.

"Đừng trách ta tàn nhẫn. *Bất độc phi anh hùng* . Các vị danh tướng, các bậc đế vương nếu không giết người xương phơi thành núi, máu chảy thành sông thì sao làm nên nghiệp lớn, lưu danh sử sách," Giuseppe nói với Emilio. "Nếu phải chi ta không nghe lời anh thì Frankie giờ này đã nằm yên trong lòng đất lạnh và chẳng có chuyện phiền toái gì xảy ra. Mọi chuyện lẽ ra đã được nhanh chóng thu xếp đâu vào đấy cả rồi. Vậy mà giờ đây ta lại có một cuộc chiến để phải lo đến bạc đầu. Đúng là, *thà ta phụ người chứ dại gì để người phụ ta.*

https://thuviensach.vn

Muốn *đồ vương định bá* thì hãy dẹp đi cái lòng nhân yếu đuối kiểu đàn bà. Một bài học xương máu mà chúng ta phải đem cả sinh mệnh mình để trải nghiệm đấy."

Emilio dường như khó nuốt cho trôi cái trường đoạn triết lí lịch sử-chính trị rất bá đạo kiểu Machiavelli của tay đại gian hùng Mariposa. Anh ta nhìn xuống Tits. Một dòng máu đã tràn ra lênh láng từ bên dưới tử thi. "Hắn là một chàng trai tốt," anh ta lẩm bẩm.

"Nhưng bây giờ hắn là một chàng trai chết," Giuseppe họa vần – nhưng hơi lạc vận. Và lão bắt đầu bước xuống cầu thang. "Hãy thanh lí thể lí cái xác đó sao cho gọn gàng và lẹ làng nhé." Đến đáy cầu thang lão quay người và nói vọng lên, "Dặn kỹ đám thuộc hạ các anh không được hở cho ai biết tí gì nhé. Bảo với chúng đứa nào bép xép hãy trông cái xác đó làm gương để liệu mà biết giữ mình. Nhớ cho người đưa tin cho tên Ái Nhĩ Lan." Rồi lão biến đi vào bóng mờ nơi cầu thang bên kia.

Khi những bước chân của Giuseppe đã mờ đi và Ettore chắc bụng là không còn bị nghe lén, chàng ta bèn quay sang anh mình, "Em nghĩ tuy thế tên chó đẻ đó có lẽ đã đoán đúng. Tits chắc là có mách nước cho Frankie bởi hắn vốn ghét Joe."

"Chúng ta không biết chắc chuyện đó," Emilio nói. Chàng ta bắt đầu đi xuống cầu thang với Ettore theo sau. "Bảo mấy đứa mang xác nó đến tiệm mai táng ở Greenpoint, gần nhà thằng bé."

Ettore nói, "Anh có nghĩ là Joe"

"Kệ mẹ lão," Emilio nói. "Hãy làm những gì ta bảo chú."

.....&.....

.

https://thuviensach.vn

23.

Cork kéo tấm màn cửa sổ màu xanh của tiệm bánh xuống giữa chừng để che ánh sáng chói lọi của nắng mai từ đường phố tràn vào. Eileen vừa đưa lên một khay bánh ngọt tròn nhỏ còn bốc hơi và cả tiệm tỏa mùi hương quế thơm ngát và mùi bánh mì nóng giòn mới ra lò chỉ mới ngửi mùi thôi cũng cảm thấy thơm ngon đến phát thèm. Đợt khách buổi sáng sớm đã đến rồi đi, và bây giờ Eileen đã biến lên tầng trên với Caitlin, để cho Cork lo phần bày biện các khay bánh và sắp xếp cửa hàng cho ngăn nắp. Cork không hề thấy phiền khi làm trong tiệm bánh của chị. Trái lại chàng đã bắt đầu thấy thích công việc, mặc dầu chàng ta có thể làm việc mà không mang cái tạp dề và cái mũ mà Eileen bảo chàng phải mang. Chàng thích tán gẫu với các khách hàng – hầu như chỉ toàn là phụ nữ. Chàng thích kể chuyện với các phụ nữ đã có chồng và tán tỉnh các cô nàng chưa chồng. Eileen nói rằng công việc làm ăn đã phát đạt thịnh vượng từ sau ngày chàng bắt đầu làm ở quầy hàng.

Ngay khi chàng vừa mở màn, một áo dài đen xuất hiện ở phía dưới cửa sổ, và một lát sau chuông reo nơi cửa chính vì có Bà O'Rourke đến tiệm, tay cầm một giỏ giấy màu nâu. Đó là một phụ nữ mảnh khảnh, tóc điểm bạc, bộ mặt lúc nào trông cũng có vẻ như nhăn nhó ngay cả khi thoải mái.

"Chào bà O'Rourke," Cork lên tiếng với một nốt đồng cảm trong giọng nói.

"Bobby Corcoran," Bà O'Rourke chào lại. Bà mặc tang phục đen và mang theo mùi bia và thuốc lá vào trong tiệm bánh. Bà dùng mấy ngón tay trên bàn tay để không vuốt mớ tóc lưa thưa trên đầu như thể muốn sửa soạn một chút trước sự hiện diện của một người đàn ông.

https://thuviensach.vn

"Tôi đến đây để tìm cậu đấy," bà nói. "Tôi nghe cậu đang làm việc sau một quầy hàng."

"Vâng, tôi đang làm đây," Cork nói. Chàng ta bắt đầu nói lời chia buồn nhưng chưa kịp nhắc đến tên Kelly thì bà già đã ngắt lời chàng ta.

"Ta chưa từng có đứa con gái," bà nói. "Không đứa con gái nào của ta lại đi ngủ với một tên Ý chuyên giết người như Luca Brasi, tên ác quỉ ghê tởm đó."

Cork nói, "Tôi hiểu cảm nhận của bà, thưa bà O' Rourke."

"Thật sao?" bà nói, và mặt bà vặn vẹo với vẻ ghê tởm khi bà ôm cái túi giấy màu nâu lên ngực và bước mấy bước loạng choạng về phía quầy. "Sean nói với ta rằng cậu đã tan đàn xẻ nghé với anh bạn Sonny Corleone của cậu rồi. Có thật thế không?"

"Đúng thế," Cork nói, và cố cưỡng lại cảm giác khó chịu khi bà già tiến gần bằng cách nghiêng người trên khay bày hàng và cười nhẹ với bà. "Chúng tôi không gặp mặt nhau đã khá lâu rồi."

"Thế thì tốt," Bà O'Rourke nói, và bà ôm chặt cái bao giấy màu nâu sát hơn vào ngực mình. Trông như bà bị giằng xé giữa việc nói hay giữ yên lặng.

"Tôi có thể làm gì cho bà trong buổi sáng nay không?" Cork hỏi.

"Thế thì tốt," Bà O'Rourke lặp lại, như thể nãy giờ Cork chẳng nói lời nào. Bà tiến lên thêm một bước về phía cái khay bày hàng và rồi nghiêng người về phía Cork. Bà hạ thấp giọng. "Quả là tốt khi Sonny và Luca Brasi và tất cả lũ dagos khốn kiếp đó," bà vuốt tóc ra sau, cảm thấy tự hài lòng. "Chúng sẽ được một mẻ ngạc nhiên đến từ Ái Nhĩ Lan."

https://thuviensach.vn

"Bà đang nói gì thế, Bà O'Rourke?" Cork hỏi, kèm theo một tiếng cười nhẹ. "Tôi không đoán ra nỗi ẩn ý của bà."

"Rồi cậu sẽ biết thôi," Bà O'Rourke nói, và thêm vào một tiếng cười khảy. Khi đến cửa, trước khi bước vào ánh nắng, bà quay lại Cork và nói, "Chúa thích cuộc diễu hành," và bà lại cười, cay đắng, sau đó biến đi vào đường phố, để cánh cửa tự khép lại sau bà.

Cork chăm chắm nhìn vào cánh cửa như thể ý nghĩa những lời nói của bà già có thể bất thần hiện ra trong những tia nắng xuyên qua cửa sổ hình bán nguyệt bên trên cửa chính. Chàng ta đã thấy một câu chuyện trong báo buổi sáng về cuộc diễu hành. Nơi phòng sau chàng tìm thấy tờ *New York American* đang mở ra ở phần hí họa và chàng lật lướt qua các trang cho đến khi tìm được câu chuyện, chiếm một cột nơi trang ba. Một cuộc diễu hành đã được lên lịch ở Manhattan vào buổi chiều, dài theo Đại lộ Broadway, một chuyện gì đó về trách nhiệm công dân. Chuyện đó trông giống một sự điên rồ chính trị đối với Cork, và chàng không thể tưởng tượng Sonny và gia đình anh ta có liên quan gì đến chuyện đó. Chàng ta ném tờ báo xuống và trở lại với việc sắp xếp các khay bày hàng nhưng ý nghĩ của chàng vẫn vướng vất với câu nói của Bà O'Rourke *Chúa thích cuộc diễu hành* và *Sonny và cả lũ chúng nó sẽ được một mẻ ngạc nhiên* và sau mấy phút nghịch vớ vẩn với mấy chiếc bánh chàng ta gắn dấu hiệu *Đóng cửa* lên cửa trước, khóa lại và bước vội lên cầu thang sau.

Chàng gặp Eileen nơi phòng khách đang nằm trên ghế sofa, giữ con bé Caitlin cười khúc khích trên đầu. Con bé giang hai tay ra như hai cánh và làm bộ như đang bay. "Ai trông cửa hàng?" Eileen nói khi thấy cậu em.

"Cậu Bobby!" Caitlin reo lên. "Xem này! Con đang bay như chim!"

https://thuviensach.vn

Bobby giành lấy Caitlin, cộ con bé trên vai mình và xoay tròn một vòng trước khi đặt nó xuống và đét vào mông nó một phát. "Cháu cưng, đi chơi với đồ chơi của cháu một lát nhé," chàng ta nói. "Cậu cần nói chuyện người lớn với mẹ."

Caitlin nhìn mẹ. Khi Eileen chỉ ra hành lang, con bé bĩu môi hờn dỗi một cách đầy kịch tính, rồi chống nạnh hai tay lên hai bên hông và đi về phòng mình, làm mặt giận, hổng thèm chơi với mẹ, với cậu nữa đâu!

"Ít ra em cũng khóa cửa chứ?" Eileen nói, ngồi thẳng dậy.

"Và treo dấu hiệu *Đóng cửa* nữa," Bobby nói. "Vả chăng từ đây đến trưa cũng thưa khách." Chàng ta ngồi xuống cạnh chị trên chiếc trường kỷ và giải thích chuyện gì vừa xảy ra với Bà O'Rourke.

"Có lẽ bà ấy say và nói mê sảng như một người điên," Eileen nói. "Mấy giờ thì cuộc diễu hành bắt đầu?"

Cork nhìn vào đồng hồ tay. "Khoảng một giờ nữa."

"Vậy thì," Eileen nói. Nàng dừng lại, dành vài giây để suy nghĩ chuyện này kia. "Hãy đi tìm Sonny và kể lại với anh ta những gì xảy ra. Có lẽ anh ta sẽ chẳng biết đầu cua tai nheo gì nhưng cứ cho anh ta biết để phòng hờ vẫn hay hơn."

"Và em sẽ cảm thấy mình như một thằng ngố."

"Và hai người, cậu và hắn, làm thành một cặp ngố," Eileen nói. Nàng giật mạnh Bobby về phía mình và hôn lên phía đầu chàng ta. "Hãy đi tìm Sonny và kể lại cho anh ấy nghe. Đã đến lúc hai người quên đi chuyện xích mích cũ."

"Còn Caitlin thì sao? Chị vừa coi hàng vừa trông cháu được không?"

https://thuviensach.vn

Eileen đảo tròn mắt. "Bây giờ cậu là người không thể thiếu, phải thế không?" Nàng đứng lên và trong lúc đó, bóp đầu gối Bobby. "Đừng đi quá lâu," nàng nói, trên đường đến các phòng ngủ. Nơi hành lang, nàng quay người và vẫy tay cho cậu em về phía nhà bếp và ra khỏi cửa. "Đi đi, đi đi," nàng bảo, và nàng đi tìm Caitlin.

Vito đưa cho Fredo một khăn tay. Họ đang ở trên Đại lộ Số Sáu, giữa Phố Ba Mươi Hai và Phố Ba Mươi Ba, chờ đợi cùng với hàng ngàn người khác lễ khai mạc cuộc diễu hành. Fredo đã ra khỏi giường, khúc khắc ho nhưng vẫn nài nỉ đòi đi cùng gia đình để dự diễu hành, và giờ đây Carmella đang đứng sau cậu con, đặt lòng bàn tay lên trán cậu và nhíu mày nhìn Vito. Ngày hôm ấy xen kẽ những lúc nhiều mây với những lúc nhiều nắng và hứa hẹn ấm dần lên, nhưng vào thời điểm ấy, trong bóng râm của Cửa hàng Bách hóa Gimbels trời còn lạnh giá và Fredo đang rét run. Vito nắm tay Connie trong lúc trông chừng Fredo. Phía sau Carmella, Santino và Tom làm bộ đấm bốc với Michael, cậu rất phấn khích về cuộc diễu hành và chơi đùa vui vẻ, tung những cú thụi vào cánh tay Sonny và húc vai vào bụng Tom. Ở đầu kia của đường phố, Đại biểu Hội đồng Thành phố Fischer bị vây quanh bởi hàng tá nhân vật quan trọng, kể cả Cảnh sát trưởng, trong bộ đồng phục hồ cứng với các huân, huy, kỷ niệm chương gắn đầy trên ngực. Vito và gia đình đã đi ngang qua nhóm đó mà không có một cái gật đầu chào từ vị đại biểu.

"Con ốm," Vito nói với Fredo. "Con đang run kìa."

"Không, con có run đâu," Fredo nói. Cậu hất tay mẹ khỏi trán mình. "Con chỉ hơi bị lạnh, thế thôi, Bố à."

Vito chỉ một ngón tay về phía Fredo và gọi Al Hats đang nhìn chừng đám đông với Richie Gatto và cặp song sinh Romero. Ở phía kia của dãy phố, Luca Brasi và đám đàn em đang hòa trộn vào với đám đông. Khi Al tiến gần lại Vito với một điếu thuốc đong đưa trên

https://thuviensach.vn

đôi môi và chiếc mũ fedora kéo thấp trước trán, Vito giật phắt điếu thuốc khỏi mồm chàng ta và ném xuống đất và lấy ngón chân dụi tắt đi. Ông bẻ thẳng vành chiếc mũ fedora. "Đem Fredo về nhà," ông nói. "Em nó bị cảm."

"Xin lỗi," Al thưa với Vito, có ý nói rằng chàng ta xin lỗi vì đi loanh quanh với một điếu thuốc đong đưa trên môi, trông giống một bức hí họa về một tên côn đồ. Chàng ta vuốt thẳng chiếc cà vạt màu xám sậm trên một áo sơ mi màu nâu sẫm. Quay sang Fredo chàng ta nói, "Lại đây, chú bé. Chúng ta sẽ ghé tiệm giải khát và mua sữa soóc (milkshake) cho chú em nhé."

"Thế sao?" Fredo nói, nhìn vào mẹ.

"Chắc vậy rồi," Carmella nói. "Sữa soóc tốt cho người bị cảm."

"Này anh em," Fredo gọi anh em của mình, "Mình phải về nhà vì mình bị ốm."

Mấy cậu trai ngưng chạy nhảy giỡn hớt và nhập bọn với Fredo và bố mẹ. Có rất đông người chung quanh họ, nhiều người Ý, nhưng cũng có người Ba Lan, người Ái Nhĩ Lan và một nhóm Hasidim trong áo thụng đen và mũ fedora đen. "Tiếc là anh phải về nhà," Michael nói với Fredo. "Anh có muốn em lấy cho anh chữ kí của ông thị trưởng nếu chúng ta gặp ông ấy?"

"Ta cần chữ kí của tên béo ú ấy để làm gì?" Fredo nói và huých vai Michael.

"Thôi đi," Sonny nói, và nắm cổ áo Michael trước khi cậu ta có thể huých trả Fredo.

Vito nhìn đám con và thở dài. Ông ra hiệu cho Hats, anh chàng này nắm cánh tay Fredo và kéo đi.

https://thuviensach.vn

Michael nói, "Sorry, Pop," và nhanh chóng thêm, "Nhưng bố có nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp ông thị trưởng. Bố có nghĩ là con có thể xin được chữ kí của ông ấy?"

Vito nâng Connie lên ngang ngực ông và kéo tà áo xanh của con bé xuống phủ đầu gối nó, vuốt thẳng nếp áo. "Em gái con quả là một thiên thần," ông bảo với Michael.

"Con thực tình xin lỗi Bố," Michael nói. "Con xin lỗi đã đanh nhau với anh Fredo."

Vito nhìn Michael một cách nghiêm khắc trước khi đặt tay quanh vai cậu và kéo cậu lại gần. "Nếu con muốn chữ kí của ông thị trưởng, bố sẽ tìm cách cho con có được."

"Thật sao Bố?" Michael nói. "Bố làm được điều đó?"

Tom nói, "Này, Michael. Bố có thể tìm cho em chữ kí của bất kỳ ai mà em muốn."

"Lẽ ra em phải xin chữ kí của Bố," Sonny nói và vỗ đùa lên trán Michael nhưng hơi nặng tay.

"Sonny!" Carmella mắng con. "Sao lúc nào cũng mạnh tay mạnh chân với em thế!" Bà xoa xoa nhẹ trán của Michael như để chữa cú đập hơi nặng tay của Sonny.

Từ một chỗ nào gần đó nhưng khuất tầm nhìn, tiếng rền u u của kèn tuba vọng lại, tiếp theo bởi một loạt nghịch âm của các nhạc khí kêu ré, rú rít trong lúc một hành khúc nổi lên. "Bắt đầu rồi," Vito nói, và gom bi gia đình quanh mình. Một lúc sau, người chỉ huy cuộc diễu hành xuất hiện và bắt đầu điều khiển các nhóm vào đường phố và hô các tiêu lệnh chỉ hướng. Bên kia Đại lộ Số Sáu, Luca Brasi đứng bất động như một tòa nhà, mắt nhìn chừng Vito.

https://thuviensach.vn

Vito gật đầu với Luca và dẫn gia đình đi vào đại lộ.

Cork đưa chiếc Nash lên lề đường phía trước cao ốc của Sonny khi chàng ta thấy Hats tiến lại gần các bậc thềm với một tay đặt trên vai Fredo. Bobby Béo và Johnny LaSala đứng trước cửa nhà Sonny như một cặp lính canh, nhanh chóng bước xuống các bậc thềm, mỗi người đều với một tay để trong túi áo jacket. Cork trườn người qua chỗ ngồi và thò đầu ra ngoài cửa xe.

"Cork!" Fredo kêu lên và chạy lon ton đến bên xe.

"Chào Fredo!" Cork nói và gật đầu với Hats. Đi khom người, hai anh chàng lính canh quay trở về nhiệm sở. "Mình đi tìm Sonny," Cork nói với Fredo. "Anh ấy không ở chỗ làm thường ngày, và mình nghĩ có lẽ anh ấy đến với các bạn."

"Không phải; anh ấy dự diễu hành," Fredo nói. "Tôi vừa mới ở đấy cùng anh ấy nhưng vì ốm nên tôi trở về nhà trước."

"A, tiếc nhỉ," Cork nói. "Sonny dự diễu hành à?"

"Vâng, mọi người đều ở đó," Fredo nói, "Trừ em, bây giờ."

"Cuộc diễu hành?" Cork hỏi lại.

"Có vấn đề gì thế, Cork?" Hats nói. "Bây giờ bạn bị nặng tai hay sao?"

"Tất cả những vị tai to mặt lớn đều ở đó," Fredo nói. "Ngay cả ông thị trưởng."

"Không đùa đấy chứ?" Cork dỡ mũ ra và gãi đầu như thể chàng ta vẫn còn thấy khó mà tin rằng Sonny lại đi dự diễu hành. "Vậy diễu hành ở đâu?" chàng ta hỏi Fredo.

https://thuviensach.vn

Hats kéo Fredo lại từ chiếc xe và hỏi, "Chú mày hỏi lắm thế để làm gì?"

"Bởi vì tôi đang đi tìm Sonny," Cork nói.

"Vậy thì để lúc khác hãy tìm anh ta," Hats nói. "Hôm nay anh ấy bận lắm."

"Họ ở Cửa hàng Gimbels ở trung tâm thành phố," Fredo nói. "Cả gia đình ở đó: Sonny, Tom, mọi người." Khi Hats nhìn chú bé vẻ đe dọa, Fredo la lớn, "Anh ấy là bạn thân của Sonny mà!"

Cork nói với Fredo, "Bảo trọng nhé, chú bé. Em sẽ hồi phục nhanh thôi." Chàng ta lại gật đầu chào Hats và rồi lui về lại nơi ghế ngồi tài xế.

Ở Manhattan, cảnh sát đã phong tỏa Quảng trường Herald với các rào chắn màu vàng, mặc dầu các đường phố đầy những đám đông người đi diễu hành. Việc giao thông của người đi bộ trông giống như tình trạng người ta có thể chờ đợi ở bất kỳ ngày nào trong tuần có điều là hơi nhộn nhịp hơn. Cork len lỏi giữa các hàng rào chắn và đỗ xe trong bóng râm của tòa nhà Empire State Building. Trước khi bước ra khỏi xe, chàng ta lấy khẩu Smith&Wesson từ hộp để bao tay và đút vào túi áo jacket. Trên đường phố, chàng gặp một lối đi vào địa đạo và bước vội ra khỏi ánh nắng và đi vào không khí mát lạnh của các đường hầm, giữa tiếng rầm rầm xuôi ngược của các chuyến xe. Trước đây chàng đã đi shopping ở Gimbels, với Eileen và Caitlin, và chàng hình dung mình có thể len lỏi giữa các đường hầm dẫn trực tiếp đến cửa hàng. Một khi xuống dưới đất, chàng không có gì khó để tìm đường: Chàng đi theo các biển báo và các đám đông vào tầng mua bán của cửa hàng bách hóa rộng mênh mông, ở đó các cô bán hàng tạo nên một mê cung những gian bày hàng và các quầy hàng. Từ Gimbels, chàng đi theo các biển báo cho đến khi chàng ra đường phố, và chàng

https://thuviensach.vn

tiến bước đến Đại lộ Số Sáu rồi Đại lộ Broadway, ở đó một hàng các thiếu nữ trong đồng phục màu trắng đang quay tròn và ném lên cao những cây gậy theo tiết tấu của hành khúc.

Những người xem diễu hành xếp hàng trên các chỗ đỗ xe tạm chừa chỗ trên lề đường đủ cho giao thông bộ hành bình thường của thành phố. Cork luồn lách tìm đường ra đến phố vừa kịp lúc để thấy mặt ông Thị trưởng LaGuardia đang vẫy tay chào đám đông từ trên một chiếc xe tải sàn phẳng di chuyển chầm chậm. Ông thị trưởng được vây quanh bởi những viên cảnh sát ăn mặc giống như mấy ông tướng và một đám đông các sĩ quan mặc com lê và đồng phục, nhưng cái dáng vẻ oai phong, bệ vệ và cái phong cách cương nghị, quả quyết khi ông vẫy mũ chào đám đông làm cho ông không lẫn với ai khác. Một đám đông cảnh sát vây quanh ông và đoàn tùy tùng và cuộc diễu hành vươn ra phía trước họ, xa theo mức Cork có thể thấy được dọc theo Đại lộ Broadway. Phía sau chiếc xe chở ông thị trưởng, hai cảnh sát cưỡi ngựa theo sau giống như những cột đánh dấu địa điểm chuyển động chầm chậm cách ly các viên chức thành phố với các thiếu nữ múa gậy và ban nhạc hành khúc gồm trống, chập chỏa và dàn đồng với nào là trompette, trombone, saxophone, tuba, horn, clairon cùng lúc nổi lên lanh lảnh bài quốc ca "The Stars and Stripes Forever" (Sao&Sọc Muôn Năm).

Cork di chuyển dọc theo lề đường theo hướng ngược lại với đoàn diễu hành, đi qua ban nhạc, nhìn dáo dác để tìm Sonny. Trên đầu, một dải mây xám trôi bềnh bồng qua các cao ốc, chận ánh mặt trời lại và tạo ra một mảng lắp ghép giữa ánh sáng và bóng mờ di chuyển dọc theo đại lộ như thể đi theo đám rước. Một khi ban nhạc đi qua, tất cả phần còn lại của cuộc diễu hành là những nhóm người đi xuống trung tâm của đường phố. Một nhóm gồm độ hơn mươi người, đàn ông, đàn bà và trẻ con mang một hiệu kỳ có dòng chữ *Walter's Stationary,1355 W. Broadway.* Đằng sau họ, một cặp ăn mặc tinh tươm cùng đi tay

https://thuviensach.vn

trong tay, vẫy chào đám đông. Vào đúng lúc Cork phát hiện ra Luca Brasi phía bên kia đường, Angelo Romero bước tới phía trước hắn, cắt ngang mặt. Cork lui lại và rồi thấy đó là bạn mình đang cười với mình.

"Bạn đang làm gì ở đây, Cork?" Angelo ôm vai và bắt tay bạn.

"Angelo," Cork nói, "chuyện gì đang xảy ra?"

Angelo liếc nhìn đường phố và rồi trở lại Cork. "Một cuộc diễu hành," chàng ta nói. "Bạn nghĩ gì?"

"Cám ơn," Cork nói. Chàng ta lấy cái mũ quả dưa ra khỏi đầu Angelo và đánh nhẹ vào cái lông chim đỏ và trắng. "Mình có một ông chú ở quê cũ cũng đội một cái mũ giống như thế này."

Angelo giằng lấy cái mũ lại. "Vậy bạn đang làm gì ở đây?" chàng ta hỏi lại.

"Mình đang đi shopping ở Gimbels," Cork nói. "Eileen gửi mình đi. Bạn đang làm gì ở đây?" Chàng ta chỉ về phía bên kia đường. "Và Luca?"

"Nhà Corleones đang tham gia diễu hành. Chúng tôi đang trông chừng để cho chắc là không có chuyện rối rắm xảy ra."

"Họ ở đâu?" Cork nói, quét một vòng đường phố trở lại. "Tôi không thấy họ."

"Họ ở sau hai dãy phố," Angelo nói. "Nào, bạn muốn đi với chúng tôi không?"

"Không," Cork nói. Chàng ta chỉ vào hai đàn em của Luca, Toni Coli và Paulie Attardi, đang trà trộn trong đám đông. Tony đi khập khiễng vì trước đây bị Willie O'Rourke bắn trúng một chân. "Có phải cả băng của Luca đều ở đây?" Cork hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ờ," Angelo nói. "Luca và đàn em anh ta, tôi và Vinnie và Richie Gatto."

"Nico đâu?" Cork hỏi. "Dân Hy Lạp không được phép hả?"

"Bạn không nghe gì về Nico hả?" Angelo nói. "Nhà Corleones đã tìm cho hắn việc làm ở bến tàu."

"À, thì thế," Cork nói. "Mình quên. Họ chỉ trọng dụng người Ý."

"Không hẳn là thế," Angelo nói, và rồi dường như chàng ta nghĩ lại vấn đề. "Ờ, nhưng mà cũng có phần nào," chàng ta nói. "Tom Hagen đâu phải người Ý."

"Mình vẫn luôn thắc mắc về chuyện đó," Cork nói. "Nghe chẳng có lí chút nào."

"Quên chuyện đó đi," Angelo nói. "Về lại đây với mình. Sonny sẽ vui khi gặp lại bạn đấy. Bạn biết là anh ấy chẳng bao giờ thích cái cách mọi chuyện đã diễn ra như thế."

"Không đâu," Cork nói, và chàng ta lui một bước khỏi Angelo. "Mình còn phải làm cho xong mấy việc vặt thường ngày cho chị Eileen. Hiện nay mình làm việc căng lắm. Vả chăng mình thấy không có vẻ gì là các bạn cần thêm nhân lực nữa." Chàng ta chỉ vào Luca. "Này," chàng ta nói, "trông anh ta càng xấu tệ hơn trước nữa đấy nhỉ."

"Ờ," Angelo nói. "Và anh ta cũng toát mùi không mấy dễ chịu!"

Cork nhìn lên nhìn xuống Đại lộ Broadway một lần nữa. Chàng ta chỉ thấy những người đi xem diễu hành và Luca cùng đám thuộc hạ của anh ta đang xem chừng những người đó. "Được rồi," chàng ta nói, và húc nhẹ vai Angelo một phát "Nhắn với Sonny là mình sẽ sớm gặp lại anh ấy."

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm," Angelo nói. "Mình sẽ nói lại với anh ấy. Và này, Vinnie cũng gửi lời chào bạn đấy. Hắn vẫn hay nhắc nhớ đến bạn." Chàng ta đưa tay ra, đầy vẻ bịn rịn, lưu luyến.

Cork bắt tay Angelo, vỗ lên vai chàng ta, và rồi bắt đầu quay lại Bách hóa Gimbels. Ai đó đã để rớt tờ báo *Daily News* xuống đường phố, và chàng cúi xuống nhặt tờ báo lên trong lúc một ngọn gió lạnh thổi phần phật, lật các trang báo ra. Chàng nhìn lên những đám mây, nghĩ đến một cơn mưa bất chợt rơi xuống như là một điều rất có thể xảy ra, và rồi trở lại nhìn vào tờ báo và tấm hình cô bé Gloria Vanderbilt mười tuổi dưới đầu đề "Bé Gloria Tội nghiệp." Khi phát hiện một thùng rác ở góc phố Ba Mươi Hai chàng bắt đầu tiến lại chỗ đó và rồi bất thình lình ngưng lại khi thấy Pete Murray ngồi sau tay lái chiếc Chrysler đen bốn cửa, với Rick Donnelly bên cạnh và Billy Donnelly ở ghế sau. Chiếc xe đang đỗ nơi khoảng giữa của dãy nhà. Thay vì ném tờ báo đi, chàng ta lại mở tờ báo ra và cầm đưa trước mặt mình trong lúc chàng trở lại lối vào một cửa hàng đồ chơi. Pete và anh em nhà Donnellys đang mặc những áo choàng lính, và ngay khi vừa thấy mặt bọn họ thì lời đe dọa của Bà già O'Rourke chống lại Sonny và Luca Brasy trở lại rõ ràng như thể một người nào đó vừa mới hét to vào tai chàng: *Chúng sẽ nhận được một sự ngạc nhiên không hề thú vị từ Ái Nhĩ Lan.* Cork nhìn theo chiếc xe từ lối vào cửa hàng cho đến khi mấy người kia bước ra đi vào đường phố, người nào cũng thọc một tay vào bên dưới chiếc áo khoác lính. Chàng ta chờ cho đến khi chàng đi vòng góc phố Ba Mươi Hai và chiếc Chrysler khuất tầm nhìn trước khi chàng ù té chạy.

Qua hai dãy phố, chàng phát hiện Sonny và gia đình nơi trung tâm của đại lộ. Vito Corleone, tay bồng Connie, giữa vợ ông và cậu con Michael, đi trước Sonny và Tom, hai anh chàng này đang sôi nổi tán chuyện với nhau như thể quên đi mọi chuyện khác diễn ra quanh họ. Khi Cork thấy họ, chàng ta nhảy bổ vào đường phố nhưng chưa kịp đi

https://thuviensach.vn

quá vài bước thì đã đụng vào Luca Brasi và bật ngược trở ra như thể chàng ta vừa mới va chạm mạnh vào một bức tường.

Luca gặp đôi mắt Cork và rồi giật mạnh đầu về phía đường phố khi Sean O'Rourke nhảy qua một rào chắn màu vàng kêu lớn tên hắn.

"Luca Brasi!" Sean còn lơ lửng trên không vì vừa mới nhảy qua hàng rào chắn giống như một vận động viên chạy đua vượt rào, một khẩu súng màu đen to cỡ khẩu cà-nông nhỏ trong bàn tay giang thẳng ra. Mặt chàng ta vặn vẹo nhăn nhó trông thật xấu xí, chàng ta chạm chân xuống đất và bắn loạn xạ. Chung quanh chàng ta mọi người chạy tán loạn. Những người phụ nữ ôm chặt lấy con vừa chạy vừa la rú kinh hoàng. Người của Luca ngồi thụp xuống, móc súng từ bên dưới áo jacket ra trong lúc Sean bất thần dừng lại ngay giữa phố và nhắm cẩn thận vào Luca. Brasi chỉ đứng trước Sean không hơn sáu bước vậy mà Sean vẫn dừng lại và cầm khẩu súng bằng cả hai tay và hình như hít vào một hơi sâu rồi thở ra giữa chừng như thể đang làm theo những hướng dẫn về cách nhắm và bắn. Khi chàng ta siết cò và bắn ra một phát, viên đạn cắm vào ngay ngực Luca, bên trên trái tim một tí và tấm thân đồ sộ của Luca bay ra sau và đổ xuống như một cây to bị hạ. Đầu hắn ta đập vào giữa một rào chắn, vắt vẻo trên đó trước khi đánh bốp vào rìa chỗ đổ xe bằng đá phiến. Hắn giật nẩy lên một lần và rồi cứng đờ ra.

Sean quan sát Luca đổ xuống trong lúc chàng ta tiến lên gần hắn, súng cầm tay, làm như chàng ta một mình trong phòng với Luca chứ không phải ở giữa một đám diễu hành. Khi viên đạn đầu tiên cắm vào ngực, chàng ta xoay tròn người ngạc nhiên. Giống như chàng ta vừa thức giấc ra khỏi cơn mộng- và rồi viên dạn thứ nhì chui vào đầu chàng làm tan giấc mộng ngắn ngủi. Chàng ta ngồi thụp xuống đất, khẩu súng đen sì rơi khỏi tay.

https://thuviensach.vn

Cork còn ở nơi đường phố, gần chỗ đỗ xe tạm, khi Sean ngã xuống – và sau đó thì đạn vãi như mưa, thây người ngã như rạ, một cơn bão của sự náo động cuống cuồng. Những người xem diễu hành la hét và chạy tứ tán, có người bò trên bốn chi, có người trườn dài theo mặt đất giống như rắn, như thằn lằn, tất cả đều tìm chỗ ẩn nấp nơi các hành lang hay sau các cửa hàng.

Cork cũng chạy tìm chỗ che chắn và khi chàng ta vừa mới lọt vào một hành lang thì tấm kính kế bên vỡ toang vì đạn đến từ khắp nơi, từ mọi hướng. Sean O'Rourke nằm chết nơi đường phố, nửa đầu văng xa khỏi mình. Đàn em của Luca ngồi chồm hổm bên trên chàng ta bắn bồi thêm mấy phát. Vito Corleone bò phủ người lên trên mình vợ còn Carmella thì ôm Connie và Michael trong hai tay, ghì chặt chúng vào người bà. Vito đang la hét điều gì đó, thân hình ông che phủ cho vợ và hai con nhỏ, đầu ngóc lên như con rùa. Hình như ông đang kêu réo Sonny; chàng ta đang một tay nắm gáy Tom Hagen giúi nằm xuống, tay kia vung khẩu súng bắn vào ai đó. Cork liếc nhìn lề đường theo hướng Sonny đang bắn và thấy một hành lang với những khung cửa sổ vỡ nát, và rồi Corr Gibson hiện ra mỗi tay một súng, các khẩu súng giật lên với mỗi phát bắn ra, khạc những đám lửa trắng. Toni Coli bắn mấy phát về phía Gibson và rồi ngã sấp mặt, khẩu súng văng trên đường phố.

Thế rồi tất cả bỗng yên lặng trong khoảng một nhịp tim đập. Tiếng súng dừng và chỉ còn tiếng người gọi nhau. Richie Gatto xuất hiện trên đường phố, mỗi tay một khẩu súng. Chàng ta ném một khẩu cho Vito; ông bắt lấy khẩu súng ngay lúc sự yên tĩnh chấm dứt và cuộc bắn nhau lại tái diễn. Cork nhìn về hướng cuộc đấu súng nổi lên lại và thấy hai anh em Donallys với Pete Murray sóng hàng nhau đi dọc đường phố, Pete Murray ở giữa đại lộ với một khẩu tiểu liên, hai anh em Donellys hai bên với súng lục. Cả ba đi lom khom tiến lên đằng sau một loạt đạn, và Richie Gatto ngã xuống trước mặt Vito. Vito nắm lấy

https://thuviensach.vn

chàng ta trong hai tay để thân hình Richie che chắn cho Vito và vợ con ông. Vito nhắm kỹ mục tiêu và siết cò và Pete Murray ngã xuống, khẩu tiểu liên văng khỏi tay, bay vào không khí. Vito quì trên hai gối phía trước vợ con và tiếp tục bắn, từng phát một khiến dường như chỉ mình ông đang di chuyển với sự thận trọng và chính xác trong khi mọi vật chung quanh ông cháy sáng rực và kêu lách cách, lốp cốp.

Sonny kéo Tom đến bên Carmella, bà rút một tay kéo chàng ta xuống sát bên mình. Tom choàng hai tay quanh bà và Michael, với Connie rên rỉ thút thít giữa họ. Sonny lượm khẩu súng của Gatto lên và đứng bên cạnh bố, vãi đạn tứ giăng trong khi bố chàng chu đáo từng phát một.

Tất cả chuyện này diễn ra chỉ trong vòng mấy mươi giây chứ chưa đầy phút – và rồi một đạo quân cảnh sát đổ xuống hiện trường, những chiếc xe tuần tra màu xanh trắng của họ với còi hụ rú liên hồi xuất hiện trên các đường nhánh. Anh em Donnellys còn đang bắn, cũng như Corr Gibson, từ bên trong hành lang. Trong băng đảng của Luca, JoJo, Paulie và Vinnie đang bắn trả Gibson và anh em Donnellys. Trong đám gia nhân của Corleone, anh em nhà Romero, bên cạnh nhau, nằm trên đường gần chỗ đỗ xe tạm, đang nhắm bắn anh em Donnellys đang chạy xẹt vào tìm chỗ trú ẩn trong các cửa hàng. Cảnh sát, đằng sau sự bảo vệ của những chiếc xe tuần tra, kêu gọi ngưng bắn. Luca Brasi nãy giờ nằm bất động tưởng chết rồi, bỗng ngọ nguậy rồi ngồi dậy, lấy tay xoa sau đầu, giống như đang bị nhức đầu dữ dội. Cork thấy hình như cuộc bắn nhau không thể tiếp tục lâu hơn nữa, khi còi xe tuần tra hụ vang rền liên tục và càng có nhiều xe cảnh sát chạy đến, chận bít các con đường. Sonny và gia đình chàng ta dường như bình an vô sự, và ngay vào lúc ý tưởng ấy hiện ra với chàng ta, Cork bỗng thấy Stevie Dwyer nổi lên từ hành lang phía sau Sonny và Vito. Với sự chú ý của mọi người đổ dồn vào anh em Donnellys và Gibson ở

https://thuviensach.vn

đàng trước họ, Stevie tiến vào đường phố mà không bị ai tấn công, hướng về phía Vito, súng cầm tay.

Cork nhảy ra lề đường và kêu lên với Sonny. Đáng lẽ chàng ta phải kêu lên "Nhìn phía sau kìa!" hoặc là "Stevie đằng sau kìa!" nhưng thay vì thế chàng ta chỉ kịp kêu tên Sonny.

Sonny quay vòng và nhận ra Cork, trong khi cùng lúc đó Stevie nâng súng lên và nhắm vào Vito.

Cork nhanh chóng nhận ra tình trạng dễ bị tổn thương của mình khi phơi mình ngoài trời giữa rộn ràng súng đạn. Chàng hơi khom người xuống, như thể tình trạng co lại của các cơ và tư thế hơi cúi thấp có thể bảo vệ chàng. Tự sâu thẳm lòng chàng có cái gì mạnh mẽ thúc giục chàng chạy và trốn đi – nhưng Stevie Dwyer đang đứng sau Vito, không hơn độ dài của hai chiếc xe, súng giương lên nhắm đích, sắp bắn bố Sonny, vậy nên Cork vội vàng rút súng ra khỏi túi, nhắm vào Stevie và bóp cò chỉ tích tắc ngay trước khi Stevie bắn vào Vito.

Phát đạn của Cork trượt Stevie và trúng vào vai Vito. Khi Cork nhận ra mình đã làm gì, chàng bủn rủn để rơi khẩu súng và chàng giật lùi một bước như thể chính chàng vừa bị bắn trúng.

Vito ngã xuống đất và nhờ đó phát súng của Stevie lại bắn hụt ông.

Cork nhảy ngược trở vào trong cửa hàng.

Luca Brasi, trở về từ cõi chết, bắn Stevie trúng vào đầu – và rồi lại một trận mưa rào của chuyển động nhốn nháo, súng lại nổ khắp nơi, Cork ép sát người vào bức tường gạch, anh em Donnellys và Corr Gibson và cảnh sát bắn loạn xạ vào nhau, và mọi người bắn vào mọi người.

https://thuviensach.vn

Giữa cảnh hỗn mang của thời điểm đó, ý nghĩ duy nhất của Cork là làm sao để thanh minh với Sonny về chuyện mới vừa xảy ra, rằng mình nhắm bắn Stevie nhưng ngẫu nhiên viên đạn lại đi lạc trúng Vito – nhưng Sonny đã lẫn trong đám người đang quan tâm chăm sóc cho Vito.

Cork la lớn cho Vinnie và Angelo. Chàng ta thò đầu ra và vẫy tay kêu họ đến với mình. Cặp song sinh này liếc nhanh về phía chàng ta trong lúc họ quay khỏi hai anh em Donnellys. Hình như hai đứa cãi nhau, và rồi Vinnie nhảy lên và chạy nhanh tới lề đường-và chàng ta vừa mới đứng thẳng lên thì một loạt súng xả vào cổ và đầu và những mảnh từ mặt chàng ta nổ tung toé thành một đám sương mù màu hồng bao quanh người. Chàng ta rung lắc trên đôi chân, phần lớn khuôn mặt đã bay đi mất và rồi ngã thẳng xuống như một tòa nhà đổ sụp. Cork nhìn từ Vinnie đến Angelo, anh chàng này đang nhìn người anh em của mình với sự ngỡ ngàng, với cảm thức bi đát về một cái gây ngạc nhiên từ yếu tính [Theo triết gia Pháp Clément Rosset thì *cái bi đát là cái gây ngạc nhiên từ yếu tính* – le tragique, c'est le surprenant par essence. *Chú thích của Người dịch.*]

Trên đường phố phía sau Cork, Luca Brasi đã đỡ Vito lên và đang mang ông đến chỗ an toàn, trong khi Vito vươn người ra để nhìn gia đình mình, vẫn còn túm tụm trên mặt đất. Rồi mọi người dường như cùng lúc nhận ra rằng loạt súng đến từ anh em Donnellys và Gibson đã ngưng và rằng những cửa hàng và hành lang nơi chúng ẩn nấp đã vắng người. Khi hiểu ra rằng mấy tay kia đang đánh bài chuồn thì JoJo, Angelo và Paulie biến vào trong các cao ốc để đuổi theo, và thêm lần nữa, một khoảnh khắc yên tĩnh lại phủ xuống đường phố, nơi đó Richie Gatto, Toni Coli và Vinnie Romero nằm chết, cùng với Pete Murray, Stevie Dwyer và Sean O'Rourke.

Trong lúc nhìn lướt qua những người chết Cork thấy còn có xác nhiều người khác không thuộc các gia đình hay băng đảng nào mà chỉ

https://thuviensach.vn

là những người đi xem diễu hành chỉ vì ham vui mà xui xẻo bị vạ lây, dính tên bay đạn lạc, bỏ mạng oan uổng. Tôi đang vui sống và bỗng không tôi bị một viên đạn từ đâu đó, không do ai cố ý giết tôi, đi lạc vào người tôi và tôi chết lãng nhách và tôi không hiểu gì cả và cũng không có ai hiểu gì cả kể cả người đã bắn ra viên đạn đó. Thật phi lí, thật bi đát và thật đáng ngạc nhiên. *C'est absurde, c'est tragique. Et le tragique, c'est le surprenant par essence* . Là thế đó!

Trong số những thây ma nơi Uổng tử thành kia, Cork phát hiện thi thể của một em bé-một bé trai tóc đen trông chừng vào độ tuổi của Caitlin. Một cách nào đó, hình như sự chú ý của mọi người cùng lúc rơi vào cái thi thể của chú bé. Với Cork, hình như rằng mọi người đang nhìn vào một cái thân xác nhỏ nhắn, bò ra trên lề đường, một cánh tay nhỏ xíu đong đưa trên chỗ đỗ xe. Vẫn còn nhiều tiếng la hét, giờ đây phần lớn là từ đám cảnh sát đang di chuyển thành đàn ở khắp nơi, nhưng với Cork dường như là đường phố bỗng dưng trở nên lặng lẽ. Chàng ta đứng trong hành lang và nhìn về phía sau mình đến một chỗ hình như là cửa hàng quần áo phụ nữ. Độ mươi người trước đó cuộn mình lại trong các góc và giấu mình sau các cánh cửa và sau các quầy hàng, giờ đây đứng lên và di chuyển về phía chàng ta và cái cửa sổ bị bắn nát để nhìn xem cảnh hỗn loạn như thế nào. Khi Cork quay nhìn lại phía đường phố chàng ta thấy những nhóm cảnh sát mặc đồng phục đang hò hét ra lệnh và bắt mọi tay đàn ông con trai nào mà họ chộp được. Sonny với hai tay bị còng ra phía sau, quay lại trừng mắt nhìn Cork, và Angelo cũng thế, đang trong tay của hai viên cảnh sát lực lưỡng. Khi một cặp đồng phục khác xuất hiện trước cửa hàng, Cork nhanh chân lỉnh vào đám đông, rồi ra các phòng sau và chàng may mắn tìm được một lối thoát ra một đường đi nhỏ. Trong một lát, chàng đứng tần ngần giữa những cái xô đựng rác và những đồ vật bừa bãi lộn xộn. Khi không thể tưởng tượng phải làm gì tiếp theo, chàng bắt đầu hướng về khu Bách hóa Gimbels và những địa đạo chúng sẽ dẫn chàng trở về với chiếc xe đang đợi.

https://thuviensach.vn

.....&.....

https://thuviensach.vn

24.

V ito quan sát từ cửa sổ thư phòng của ông trong lúc hai người phóng viên cuối cùng – hai anh chàng béo mập trong những bộ com lê rẻ tiền, với thẻ báo chí cài trên vành mũ – biến vào một chiếc xe Buick cũ kỹ và chầm chậm lái đi xuống Đại lộ Hughes. Phía sau họ bộ ba thám tử đang đùa cợt với Hubbell và Mitzner, hai luật sư được đào tạo ở Đại học Luật danh tiếng Ivy League, đang làm việc cho ông. Trong nhiều giờ liền nhà ông đầy nhóc cớm và luật sư trong khi trên đường phố một bầy phóng viên bu đến làm phiền mọi người nào đến gần nhà ông, kể cả những người hàng xóm của ông. Giờ đây, một mình trong thư phòng với bóng tối phủ dần, đứng đơn độc không ai nhìn thấy nơi cửa sổ khi chiều dần buông, một cánh tay trong băng đeo, Vito chờ cho người khách lạ cuối cùng rời đi. Dưới nhà, người của ông cũng đang đợi. Họ đang ở trong nhà bếp với Clemenza, ông đang nấu món mì spaghetti với thịt viên cho mọi người, trong khi Carmella đi tới đi lui giữa những buồng ngủ của các con bà để dỗ dành, an ủi chúng. Vito dùng những ngón tay của bàn tay không bị thương vuốt tóc không biết bao nhiêu lần, lúc thì nhìn vào đường phố, lúc thì nhìn vào hình ảnh phản chiếu của chính mình trong tấm gương mờ tối của cửa sổ, ý nghĩ của ông lùi về cảnh diễu hành và cảnh sát và bệnh viện, đến cảnh những đứa con ông bò lê trên đường phố trong khi đạn bay rào rào quanh chúng, đến Santino bên cạnh ông vung một khẩu súng, và, cứ lặp đi lặp lại mãi đến khoảnh khắc ông lần đầu phát hiện đứa bé chết trên lề đường, máu chảy dài ra trên đường phố.

Về đứa bé ông chẳng có thể làm gì được. Ông sẽ tìm cách để giúp gia đình, nhưng ông biết rằng chuyện đó chả là gì, rằng chỉ bằng cách giải trừ những gì đã được làm thì may ra mới có chút ý nghĩa và bởi vì ông hiểu những giới hạn của cái khả thi nên ông biết rằng tốt hơn hết

https://thuviensach.vn

là mình nên cho đứa bé ra khỏi tâm trí-nhưng hiện giờ thì ông tự buông thả để nhìn thấy hình ảnh đó trở lại. Ông tự để cho mình nhìn thấy đứa bé chết trên lề đường, chảy máu xuống lòng đường. Ông để cho mình nhớ lại hình ảnh Richie Gatto ngã vào tay ông và ông để mình hồi tưởng những nỗi nhục nhã mình phải chịu khi lọt vào tay cảnh sát, bị còng tay và mang đi trong một toa xe bít bùng khi lẽ ra ông phải được mang thẳng đến bệnh viện. Ông đã bị bắn vào vai. Ông đã được bảo rằng anh chàng đó là Bobby Corcoran, bạn của Santino, đã bắn ông, mặc dầu ông không thấy sự việc xảy ra. Tuy vậy ông đã thấy tia nhìn trong đôi mắt của đám cảnh sát đã còng tay dẫn ông đi. Ông đã nhìn ra sự ghê tởm của họ khi thấy ông, cứ như thể họ đang thuần hóa một kẻ dã man. Ông đã nói với một trong những tay cớm, "Tôi đang đi trong cuộc diễu hành với gia đình tôi," như thể để biện bạch cho mình và rồi sau đó ông đỏ mặt khi nghĩ mình lại đi tự bạch với một *buffóne* (tên hề), và ông *tịnh khẩu* và chịu cơn đau trong vai cho đến khi Mitzner xuất hiện và can thiệp để ông được đưa đến bệnh viện Columbia Presbyterian, ở đó họ gắp một viên đạn ra khỏi vai ông, băng ngực ông với băng gạc, treo tay ông lên băng đeo và gửi ông về nhà để bị phỏng vấn bởi đám phóng viên trước khi ông có thể thoát ra vào nhà và vào trong sự yên tĩnh của thư phòng riêng.

Trong tấm kính cửa sổ ông thấy rằng mình đã làm cho mớ tóc mình rối bù và ông ngạc nhiên với vẻ lạ lùng của hình tượng nhìn trả lại mình: một chàng trung niên trong chiếc sơ mi dài tay mở cúc áo, ngực quấn trong băng gạc, tóc rối bù, tay trái treo trên băng đeo. Ông cố vuốt thẳng tóc ra trong mức có thể. Ông cài lại cúc áo. Ông nghĩ đến vợ con mình nằm bò lê la nơi đường phố giữa khi thiên hạ đấu súng nhau tưng bừng. Vợ ông bò trên mặt đất cố gắng bảo vệ con cái trước những con người mang đầy súng đạn. *"Infamita"* (Ô nhục) ông thì thầm, và chỉ một lời đó dường như đã làm đầy thư phòng ông. *"Infamita"* ông lặp lại, và chỉ khi ông ý thức trái tim mình đập thình thịch và máu dồn lên mặt ông mới nhắm mắt và làm trống rỗng đầu

https://thuviensach.vn

óc cho đến khi ông cảm thấy sự trở về của trạng thái bình thản quen thuộc. Ông không nói ra điều đó. Ngay cả nghĩ đến cũng không. Nhưng ông nhận biết điều đó từ trong xương tủy, từ trong máu thịt: Ông đã làm và sẽ làm bất kỳ điều gì cần phải làm. Ông sẽ làm điều ấy với hết sức mình. Và ông muốn tin rằng Đấng Tối cao hiểu những gì mà con người buộc phải làm, cho chính bản thân họ và cho gia đình họ, trong thế giới mà Ngài đã tạo ra.

Vào lúc Clemenza gõ hai lần trước khi mở cửa thư phòng, Vito đã trở lại là mình. Ông mở đèn lên và ngồi đằng sau bàn giấy khi Sonny, Tessio và Genco theo chân Clemenza vào phòng và kéo ghế ra chung quanh ông. Qua một cái liếc mắt, Vito nhìn thấy Genco và Tessio đã run. Clemenza nhìn có vẻ không khác gì- sau một cuộc tàn sát đã để lại một đứa bé và ba thuộc hạ của ông chết- hơn là sau một bữa ăn tối ngày Chủ nhật với bạn bè. Nhưng nơi vẻ mặt của Tessio và Genco, Vito thấy sự căng cứng và vẻ kiệt sức và một cái gì hơn thế, một sự đào sâu tinh tế những nét tính cách nơi họ. Nơi Santino, Vito nhìn thấy sự pha trộn giữa vẻ nghiêm trang và sự giận dữ mà ông không thể đọc ra và ông tự hỏi Santino, xét theo tính cách, có lẽ là con của Clemenza hơn là con mình. "Bọn chúng cút hết chưa?" ông hỏi. "Đám thám tử và đám phóng viên ấy?"

"Một lũ chó rừng," Clemenza nói, "toàn thể bọn chúng." Ông bực bội quá mức với vết nước xốt đó trên cà vạt của mình và nới lỏng nút thắt ra. "Cả bọn chúng nên kéo hết xuống chín tầng địa ngục là vừa!"

Genco nói, "Đây là câu chuyện ầm ĩ nhất kể từ vụ bắt cóc Lindbergh. Đứa bé chết đó... " Ông chắp hai tay lại như thể để nguyện cầu. "Tràn lan trên các báo, đài. Sẽ còn được đăng trên *The March of Time* số thứ sáu, tôi nghe nói thế. *Madre Dio,* (Lạy Mẹ Chúa Trời)" ông thêm, như thể dâng lời cầu nguyện.

https://thuviensach.vn

Vito đứng lên và đặt một bàn tay vào sau lưng Genco, và rồi vỗ lên vai ông ta trước khi đi ngang qua phòng và ngồi xuống lại trên chiếc ghế để cạnh cửa sổ. "Bao nhiêu người bị giết," ông hỏi Genco, "ngoài người của chúng ta và đám Ái Nhĩ Lan?"

"Bốn người chết, kể cả đứa bé," Sonny trả lời thay cho Genco, "và cỡ chục người bị thương. Đó là theo tờ *Mirror.* Họ đăng tấm hình đứa bé chết lên trang nhất."

"LaGuardia lại lên đài phát thanh với trò ném ra những tiếng bùm bùm cố hữu của hắn ta." Clemenza chà vết nước xốt trên cà vạt, và rồi, như thể bực bội với chiếc cà vạt hơn là với tin tức, ông tháo nút thắt, giật phắt cà vạt ra khỏi cổ áo sơ mi và nhét nó vào túi áo jacket.

Với Genco, Vito nói, "Đối với cháu bé và gia đình cháu, chúng ta tìm cách âm thầm lặng lẽ dùng tiền bạc và những mối quan hệ của chúng ta để giúp xoa dịu bớt nỗi đau của những người thân. Chúng ta cũng làm thế với các gia đình có người chết khác."

"Được thôi," Genco nói. "Tôi đã nghe có những quĩ được lập ra để giúp các gia đình nạn nhân. Chúng ta có thể biểu lộ sự hào phóng ở đó, và bằng cách nặc danh."

"Tốt," Vito nói. "Còn đối với mọi chuyện khác," ông bắt đầu, và rồi bị ngắt quãng bởi một tiếng gõ nhẹ vào cửa.

"Này, cái gì đấy?" Sonny la ra ngoài cửa chính, và Vito nhìn lãng ra bên ngoài cửa sổ.

Jimmy Mancini bước vào thư phòng và ngập ngừng, như thể bỗng dưng bị mất tiếng nói. Chàng ta là một kẻ cao to, trông già hơn số tuổi ba mươi, với những cánh tay cuồn cuộn cơ bắp và làn da nâu đậm, ngay cả giữa mùa đông. "Emilio Barzini," cuối cùng chàng ta lên tiếng.

https://thuviensach.vn

"Có chuyện gì về lão ấy?" Clemenza hỏi gay gắt. Jimmy là một trong những thuộc hạ của ông ta, và ông ta không thích cái kiểu lóng ngóng lớ ngớ của anh chàng.

"Ông ta đến đây," Jimmy nói. "Hiện đang ở cửa trước."

"Barzini?" Tessio chạm vào tim mình như thể có gì gây thương tổn nơi đó.

Với bố, Sonny thì thầm, "Chúng ta nên giết tên chó đẻ đó ngay ở đây!"

"Lão ấy đến đây," Jimmy nói. "Tôi đã lần soát kỹ. Lão đến đây không vũ trang gì, mũ cầm tay. Lão nói, 'Hãy báo với Don Corleone rằng tôi cung kính thỉnh cầu một cuộc hội kiến với ông ấy.'"

Mọi người trong phòng nhìn Vito, ông sờ cằm có vẻ như đang thăm dò và rồi gật đầu với Jimmy. "Dẫn ông ấy vào đây," ông bảo. "Hãy đối xử với ông ấy cho có sự thể."

" *V'fancul!* " Sonny nhỏm người khỏi ghế một nửa, nghiêng về phía Vito. "Lão ấy từng âm mưu giết Genco và Clemenza!"

"Đây là chuyện làm ăn," Tessio nói với Sonny. "Hãy ngồi xuống và lắng nghe."

Khi Jimmy đi ra và đóng cửa lại, Sonny nói, "Hãy để con lần soát lão ta lại. Lão đang trong nhà mình mà, Bố à."

"Đấy chính là lí do tại sao con không cần phải lần soát lão nữa," Vito nói. Ông lại ngồi xuống phía sau bàn giấy.

Clemenza kết thúc bằng cách giải thích thay cho Vito. "Sonny à, trong công chuyện làm ăn của chúng ta có những chuyện không cần

https://thuviensach.vn

nói ra nhưng được hiểu ngầm. Một con người như Emilio sẽ không đến nhà chúng ta với ý nghĩ mưu sát trong đầu."

Nghe Clemenza nói thế, Vito gây ra một tiếng ồn tựa như một âm thanh gì đó giữa tiếng càu nhàu và tiếng khịt mũi, một âm thanh rất bất thường đến từ Vito khiến mọi người quay lại nhìn ông.

Khi Vito không nói gì, Tessio phá vỡ sự yên lặng bằng cách nói với Clemenza. "Tin là tốt," ông nói, lặp lại một thành ngữ cổ của Sicily, "nhưng không tin thì hay hơn."

Clemenza cười toe miệng khi nghe câu ấy. "Đúng thôi," ông nói. "Thôi thì cứ cho rằng tôi tin là Jimmy đã lần soát kỹ lão ta rồi."

Khi Mancini gõ một lần và mở cánh cửa ra, mọi người trong phòng vẫn ngồi. Không ai đứng lên khi Emilio bước vào thư phòng. Một tay lão cầm chiếc mũ, tay kia đong đưa bên cạnh. Mái tóc đen của lão được chải cẩn thận, ngược lên khỏi trán. Mùi nước hoa Cologne thoảng vào phòng cùng với lão, một mùi hương nhẹ nhàng gần như hương hoa tự nhiên.

"Chào Don Corleone," lão nói, và lão di chuyển gần hơn đến bàn giấy Vito. Mấy người kia đã sắp ghế lại, mỗi bên Vito có hai người, khiến họ tạo thành một công chúng thính giả nhỏ, với Vito trước sân khấu chính và Emilio nói với ông từ lối đi ở giữa.

"Tôi đến đây chủ yếu để bàn công việc," Emilio mở lời, "nhưng trước tiên tôi xin được ngỏ lời chia buồn với những người mà quí vị đã mất đi ngày hôm qua, đặc biệt là Richie Gatto người mà tôi biết là gần gũi với quí vị, và bản thân tôi cũng biết và kính trọng từ nhiều năm qua."

"Ông ngỏ lời chia buồn?" Sonny nói. "Ông nghĩ gì? Ông nghĩ là chuyện này làm cho chúng tôi giờ đây yếu đi?"

https://thuviensach.vn

Có vẻ như chàng Sonny sắp sửa tuôn ra nhiều lời hơn nữa trước khi Clemenza đặt một bàn tay nặng trịch lên vai chàng ta và bóp mạnh.

Emilio chẳng để mắt nhiều đến Sonny. Nhìn vào Vito, lão nói, "Tôi muốn cá rằng Don Corleone hiểu tại sao tôi đến đây."

Từ phía sau bàn giấy, Vito yên lặng quan sát cho đến khi ông nhìn thấy một giọt mồ hôi rất mảnh dài theo môi trên của Emilio. Ông nắm vào chỗ dựa tay trên ghế của mình và dựa ngửa ra sau.

"Ông đến đây bởi vì Giuseppe Mariposa đứng đằng sau cuộc tàn sát vừa rồi," ông nói. "Và giờ đây khi lão đã thất bại, ông thấy cuộc chiến này sẽ đi theo con đường nào, và ông muốn tự cứu mình cũng như cứu cả gia đình mình."

Emilio gật đầu một lần, chầm chậm, chỉ cúi đầu rất khẽ. "Tôi biết rằng ông sẽ hiểu."

"Chẳng cần phải là thiên tài mới đoán ra được chuyện này," Vito nói. "Bọn Ái Nhĩ Lan sẽ không bao giờ dám làm chuyện vuốt ngược vảy rồng như thế này nếu không được Mariposa chống lưng."

Bộ mặt của Sonny đã biến đổi từ hồng hào sang đỏ ửng, và trông chàng ta dường như đang tiến rất gần đến chỗ... bóp cổ Emilio khiến Vito thấy cần phải... khẩn cấp can thiệp! "Santino," ông nạt. "Chúng ta đã mời Ngài Barzini đây vào nhà chúng ta và giờ đây chúng ta hãy lắng nghe những gì ông ấy trình bày."

Khi Sonny lẩm bẩm điều gì đó, nhỏ như tiếng thì thầm, và thả ngửa người lại trong ghế, Vito lại quay sang Emilio.

Emilio nhìn quanh thư phòng cho đến khi đôi mắt chạm vào chiếc ghế xếp để dựa vào tường. Khi thấy không có ai hỗ trợ mình đối với yêu cầu – tuy không nói ra, nhưng đã được biểu lộ khá rõ ràng – được

https://thuviensach.vn

mời ngồi, lão đành *kham nhẫn* tiếp tục đứng vững trên hai chân để thương nghị.

"Tôi chống lại đối sách đó của Mariposa, Don Corleone à," lão nói. "Tôi cầu xin ông hãy tin tôi. Tôi chống lại chuyện đó cũng như anh em Rosatos, nhưng ông biết Giuseppe mà. Khi lão đã có định kiến ương bướng về chuyện gì thì đâu có ai cản được lão."

"Nhưng ông chống lại chuyện đó," Vito nói, "chuyện dùng bọn Ái Nhĩ Lan làm cái việc bẩn thỉu đó, cuộc tàn sát đó."

"Hiện nay Joe là người có thế lực." Emilio xua đi sự kích động chỉ bằng cách thỉnh thoảng đập chiếc mũ lên chân mình. "Chúng tôi không thể ngăn chận lão ta, cũng giống như một đầu lĩnh của ông đâu có thể làm trái lệnh của ông. Mong ông hiểu cho chỗ khó đó của chúng tôi."

"Ý ông muốn nói là mình *lực bất tòng tâm,* " Vito "mớm cung".

"Chúng tôi biện luận chống lại chuyện đó," Emilio nói, vành mũ của ông cong lại trong tay, "nhưng chỉ như nước đổ đầu vịt. Và giờ đây, cuộc tắm máu vừa qua sẽ mang bọn cớm đổ xuống đầu chúng ta như chúng ta chưa từng thấy trước đây. Bọn chúng đã đụng vào các nhà băng của chúng tôi và làm khó đám gái của Tattaglia."

"Những nhà băng," Vito nói, gần như trong một tiếng thì thầm. "Đám gái của Tattaglia... " Ông dừng lại và để tia nhìn chằm chằm đè nặng lên Emilio. "Chuyện này làm bối rối các ông nhưng đâu có làm bối rối đứa bé đã chết, cũng không can cớ chi đến gia đình tôi," ông nói, giọng ông lên cao với từ *gia đình,* "vợ con tôi nằm co trên đường phố. Đấy không phải là lí do để ông đến đây, trong nhà tôi."

"Don Corleone," Emilio nói, Đầu lão hơi cúi xuống, giọng lão đầy xúc động. "Don Corleone," lão lặp lại, "thứ lỗi cho tôi đã để chuyện

https://thuviensach.vn

này xảy ra. Tôi thực sự lấy làm tiếc. Thật là xấu hổ. Lẽ ra tôi phải đến với ông trước đây để ngăn ngừa chuyện đó xảy ra. Lẽ ra tôi phải chấp nhận nguy cơ đối với sinh mạng và tài sản của mình. Tôi xin ông tha thứ."

"Được rồi," Vito nói ngắn gọn, rồi sau đó yên lặng, nhìn chằm chằm không ngớt vào Emilio. "Ông đến đây để nói chuyện gì, Emilio?" cuối cùng ông thêm. "Ông đề xuất làm gì để đền bù?"

"Để sống sót qua một kiếp nạn như thế này," Emilio nói, "chúng tôi cần sự lãnh đạo khôn ngoan sáng suốt. Giuseppe có thế lực mạnh và nhẫn tâm nhưng lão chưa bao giờ được gọi là khôn ngoan."

"Vậy rồi sao?"

"Em tôi, Ettore, anh em nhà Rosatos, mọi người của chúng tôi, kể cả Tomasino, chúng tôi tin rằng một người lãnh đạo khôn ngoan, một người lãnh đạo có những quan hệ chính trị tốt, là cần thiết trong thời buổi nhiễu nhương như thế này." Emilio ngập ngừng và đập mũ vào đùi mình. Hình như lão đang tìm những từ thích hợp. "Chúng tôi tin rằng hiện nay không ai xứng đáng hơn ngài ở ngôi Minh chủ, Don Corleone à. Giuseppe Mariposa với sự sai lầm ngốc nghếch tai hại trong lễ diễu hành vừa rồi- thực sự là một tai họa- thời của lão đã qua rồi."

"Ờ, thì thế," Vito lại nói, và cuối cùng nhìn lãng khỏi Emilio. Ông liếc nhìn khắp lượt người của mình, nhận xét những nét biểu cảm nơi họ: Clemenza và Tessio với khuôn mặt như phỗng đá; Genco với vẻ hứng thú và suy tư; và Sonny, như có thể tiên đoán, giận dữ. "Và tất cả đều nhất trí chuyện này," Vito nói, "Tất cả các *caporegimes* của Joe?"

"Vâng," Emilio nói, "và nếu không có rắc rối gì sau khi Joe rũ sạch nợ đời- với những công việc làm ăn của lão, hay với nhà Tattaglia, hay

https://thuviensach.vn

ngay cả Al Capone và Frank Nitti, tôi xin hứa với ông lời danh dự, rằng nhà Barzinis, nhà Rosatos và cả Tomasino Cinquemani, chúng tôi sẽ đứng vào cùng chiến tuyến với ông."

"Và bù lại cho chuyện này?" Vito hỏi.

"Một sự phân chia sòng phẳng, công bằng mọi công cuộc làm ăn của Joe giữa gia đình ông và các gia đình chúng tôi." Khi Vito không trả lời ngay, Emilio tiếp tục, "Những gì xảy ra ngày hôm nay quả là khủng khiếp. Quả là một kiếp nạn. Chúng ta phải rửa sạch vết nhơ này và trở về với việc sinh hoạt một cách hòa bình, tránh đổ máu vô ích."

"Về chuyện đó thì chúng tôi nhất trí," Vito nói, "nhưng còn việc phân chia những công cuộc làm ăn của Giuseppe, chúng ta sẽ cần bàn kỹ hơn."

"Vâng, hẳn rồi," Emilio nói, với sự nhẹ nhõm thấy rõ. "Ông được biết đến như một con người luôn sòng phẳng, công bằng, Don Corleone à. Tôi đã chuẩn bị để thảo bản thỏa thuận này, ở đây và ngay bây giờ, nhân danh anh em tôi, anh em nhà Rosatos và Tomasino Cinquemani." Ông ta bước gần lại bàn giấy và đưa tay ra.

Vito đứng lên và bắt tay Emilio. "Genco sẽ đến gặp anh sớm và sẽ thảo luận các chi tiết của bản thỏa thuận." Ông đi vòng bàn giấy và đặt một bàn tay lên lưng Emilio, dẫn ông ta ra khỏi thư phòng vừa lúc cánh cửa chính mở ra và Luca Brasi bước vào phòng.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi mới và cà vạt mới, nhưng vẫn bộ com lê đã mặc ở cuộc diễu hành. Bằng chứng duy nhất của cuộc đấu súng vừa qua là một lỗ thủng nhỏ nơi quần của hắn.

Emilio mặt trắng bệch ra, hết nhìn Vito lại nhìn qua Luca. "Tôi nghe là anh đã ở trong đám người chết mà." Giọng ông ta có vẻ giận

https://thuviensach.vn

dữ hơn là bị sốc.

"Ta không thể bị giết," Luca giọng nghênh ngang. Hắn liếc nhìn Emilio rồi bỏ đi, như thể sự hiện diện của con người này không làm hắn quan tâm. Hắn tựa người vào tường gần một chiếc ghế bên cạnh cửa sổ. Khi hắn thấy mọi người vẫn còn nhìn mình, hắn đế thêm, "Ta đã kí một hiệp ước với quỉ," và cười méo mó, phía trái của khuôn mặt hắn hầu như bất động.

Vito dẫn Barzini đến cửa thư phòng và rồi vẫy tay cho tất cả những người khác ở trong phòng rời đi cùng với Emilio. "Xin cho tôi một lát riêng tư với vệ sĩ của tôi," ông nói.

Khi người cuối cùng đã rời thư phòng, Vito đi đến Luca và đứng kế bên hắn nơi cửa sổ. "Làm thế nào mà một người lãnh một viên đạn rất gần từ một khẩu pháo và bây giờ lại đứng đây trong thư phòng của ta?"

Luca cười, vẫn nụ cười cong quẹo méo mó cố hữu. "Ông không chịu tin- là tôi đã kí một hiệp ước với quỉ?"

Vito chạm vào ngực Luca và cảm nhận cái áo chống đạn bên dưới áo sơ mi của hắn. "Ta không nghĩ rằng một cái áo kiểu này đủ sức ngăn chận loại đạn cỡ lớn."

"Hầu hết thì không," Luca nói, và hắn mở cúc áo sơ mi để lộ ra một áo vest bằng da thật dày. "Hầu hết các áo giáp – chỉ là – nhiều lớp cô-tông." Hắn cầm tay Vito và ấn vào lớp da. "Thấy gì không?"

"Cái gì vậy?" Vito hỏi. Ông cảm nhận những lớp gì đó cứng chắc bên dưới lớp áo da.

"Tôi đã dặn làm đặc biệt. Những miếng thép – gói trong cô-tông – bên trong lớp da thuộc. Nặng cả tạ, nhưng không sao, tôi đủ sức

https://thuviensach.vn

mang. Nó có thể ngăn cả lựu đạn."

Vito chạm lòng bàn tay vào phía trái khuôn mặt Luca. "Các bác sĩ nói gì về chỗ này?" ông ân cần hỏi thăm. "Nó có gây cho anh đau đớn gì không?"

"Không hề," Luca nói. "Họ bảo với thời gian nó sẽ khá hơn." Hắn chạm vào mặt mình sau khi Vito lấy tay đi. "Tôi chẳng để ý nữa."

"Tại sao thế?" Vito hỏi. Khi Luca chỉ nhún vai, Vito vỗ vào cánh tay hắn và sau đó chỉ vào cánh cửa thư phòng. "Bảo mọi người sửa soạn hành trang. Tôi muốn tất cả quay về Long Beach, ngay lập tức. Chúng ta sẽ nói chuyện sau."

Luca gật đầu phục tòng và rời phòng.

Một mình nơi thư phòng, Vito tắt đèn và nhìn ra cửa sổ. Các đường phố giờ đây chìm trong màn đêm và trống vắng. Đằng sau ông, cánh cửa một phòng ngủ mở ra và khép lại, và rồi ông nghe Connie khóc và Carmella đang dỗ con bé. Ông nhắm mắt và rồi lại mở ra để nhìn hình ảnh phản chiếu của mình nơi kính cửa sổ, chồng lên trên các đường phố mờ mờ và một bầu trời đen thăm thẳm. Khi Connie ngưng khóc ông lấy mấy ngón tay vuốt tóc mình, sau đó rời thư phòng và đi về phòng ngủ, ở đó ông thấy Carmella đã sửa soạn xong hành lí của ông và để trên giường của họ.

* * *

Cork chờ dưới nhà, trong căn phòng hẹp phía sau cửa hàng bánh trong lúc Eileen dỗ Caitlin ngủ. Chàng ta ngoái người ra khỏi chiếc võng và đứng lên lại và lại ngoái người và đứng lên lại và rồi đi tới đi lui trong phòng một lát trước khi ngồi xuống trên chiếc võng và đùa nghịch với chiếc radio để trên chiếc bàn đêm. Chàng ta dò đài gặp một trận đấu quyền Anh, nghe tường thuật được mấy phút và rồi bật sang

https://thuviensach.vn

đài khác, nghe được vài phút lại sang đài khác, rồi chàng tắt radio, đứng lên, đi đến một trong hai kệ sách cũ và thử lấy ra một đầu sách để đọc nhưng chàng không thể giữ được ba từ với nhau trong đầu mình lâu hơn một giây. Cuối cùng, chàng ngồi xuống võng trở lại, hai tay ôm đầu.

Eileen đã dặn dò kỹ lưỡng chàng phải ở trong phòng này, phía sau cửa hàng bánh cho đến khi nàng có thể tìm gặp Sonny và nói chuyện với chàng ta. Nàng có lí. Đó là một ý tưởng hay. Cork không muốn để chị và cháu vào thế nguy hiểm. Có lẽ chàng nên ẩn mình nơi nào khác, nhưng chàng không biết đi đâu. Chàng tiếp tục quay lại các sự kiện, nghĩ lại và xét lại. Chàng đã bắn trúng vai Corleone. Không còn nghi ngờ gì nữa về chuyện đó. Nhưng là do chàng nhắm bắn Dwyer, cố để cứu Vito khỏi lãnh một viên đạn vào sau đầu. Và tuy thế chàng lại ngẫu nhiên bắn trúng Vito, song có lẽ nhờ đó lại cứu mạng Vito bởi vì viên đạn của Dwyer lại chệch mục tiêu mà lẽ ra nó đã không chệch nếu Vito không trúng viên đạn của Cork vào vai và ngã xuống đất. Có lẽ Dwyer đã bắn trúng ông và giết chết ông. Vậy nên, dầu quả là khó tin, song có lẽ chàng đã cứu mạng Vito khi bắn trúng vai ông và khiến ông ngã xuống đúng lúc, tránh được viên đạn của Dwyer vào sau đầu. Nhưng chuyện này nghe... hoang đường quá, phi lí quá, làm sao mà nói cho thiên hạ nghe lọt tai đây. Nhất là với anh chàng Sonny nóng tính như lửa. Làm sao giãi bày được nỗi oan đây, hở... Ông Trời?

Ngay cả nếu không có ai khác trong cuộc đời này có thể được trông chờ tin vào điều này, Cork vẫn cảm thấy rằng Sonny sẽ tin. Sonny biết Cork quá rõ mà. Hai đứa vừa là bạn thân vừa là người trong gia đình. Sonny phải biết rằng không thể nào mà ta, Bobby Corcoran, lại cố ý bắn Vito. Chàng ta phải biết điều đó, và tất cả những gì Cork phải làm chỉ là giải thích toàn bộ sự việc, bằng cách nào chàng đã đến với cuộc diễu hành sau khi gặp Bà O'Rourke, bằng cách nào chàng đã đến đó vì quan tâm lo lắng cho Sonny và gia đình chàng ta, chàng đã thấy

https://thuviensach.vn

Dwyer lẻn đến phía sau Vito như thế nào và đã cố để cứu mạng ông như thế nào. Những sự kiện sẽ có ý nghĩa khi người ta nối kết chúng lại với nhau, và chàng biết Sonny sẽ thấy toàn bộ bức tranh, và rồi sau đó – chuyện này còn gian nan hơn gấp bội – là Sonny có thể thuyết phục những người khác trong gia đình, và sau đó mọi chuyện sẽ được giải tỏa thỏa đáng và chàng có thể sống yên vui cùng với chị Eileen và cháu Caitlin nơi cửa hàng bánh này cho đến suốt đời. Ngay cả chàng còn có thể trông chờ một vài lời cám ơn từ gia đình Corleones về những gì chàng đã cố làm, chàng đã cố giúp như thế nào. Không ai sẽ nói đó là một phát đạn cố tình. Ôi, Lạy Chúa, chàng chỉ cố giúp đỡ, chuyện là thế.

Trên lầu chàng nghe cửa sau mở ra và khép lại và những bước chân của Eileen trên các bậc cầu thang, sau đó nàng mở cửa và thấy cậu em vẫn tay ôm đầu, ngồi nơi mép võng.

"Nhìn em kìa," nàng nói, và nàng dừng lại nơi hành lang với hai tay chống nạnh hai bên hông. "Em chỉ còn là một chiếc bóng với đầu tóc bù rối và trông giống như sức nặng của cả thế giới đè trên đôi vai em?"

Cork vuốt thẳng lại mái tóc. "Em ngồi đây và em suy nghĩ: Bobby Corcoran, có thực là mi đã bắn Vito Corleone? Và câu trả lời vẫn luôn trở lại, Đúng, mi đã làm thế, Corcoran à. Mi đã cắm một viên đạn vào vai ông ấy, trước sự nhìn thấy của hàng chục người, kể cả Sonny."

Eileen ngồi xuống bên Cork và đặt một bàn tay lên gối cậu em. "A, Bobby," nàng nói, rồi lại im lặng trong lúc đôi mắt nàng di đông qua những hàng đầu đề sách xếp chặt nơi các kệ sách trước mặt nàng. Nàng vuốt tà áo dài phủ xuống hai đầu gối và đưa tay lên phía dưới mái tóc nắm vào một vành tai bằng ngón cái và ngón trỏ.

https://thuviensach.vn

" *A, Bobby,* cái gì?" Cork hỏi. Chàng ta lấy đôi bàn tay ra khỏi mặt mình và nhìn bà chị. "Chị đang muốn nói gì với em vậy, Eileen?"

"Cậu có biết rằng một đứa bé bị giết trong cuộc bắn nhau đó? Một đứa bé vào độ tuổi Caitlin?"

"Có," Bobby nói. "Em đã thấy nó nằm trên đường phố. Không phải em bắn nó."

"Tôi đâu có ý nói cậu bắn đứa bé đó," Eileen nói, và trong giọng nói của nàng vẫn có một âm sắc nghiêm khắc.

"A, vì Chúa, Eileen à! Em đến đó để giúp Sonny! Chính chị thúc giục em đi mà!"

"Nhưng tôi đâu có bảo cậu mang theo súng. Tôi đâu bảo cậu vũ trang để đi đến đó."

"A, Lạy Mẹ Chúa Trời," Bobby kêu lên và chàng ta lại ôm đầu trong tay. "Eileen," chàng ta nói vào lòng bàn tay mình, "trừ phi em có thể giải thích cho Sonny chuyện gì đã xảy ra, còn không kể như em tận số. Em đã bắn Vito Corleone. Em không cố ý làm thế, nhưng đúng là em đã bắn ông ấy."

"Sonny sẽ nghe theo lí trí," Eileen nói và đặt một tay lên cổ cậu em, bóp nhẹ để trấn an. "Chúng ta sẽ đợi một hai ngày cho đến khi vụ lùm xùm này lắng xuống, và nếu Sonny không xuất hiện ở cửa nhà ta để tìm cậu thì chị sẽ đi tìm anh ta. Bằng cách này hay cách khác chúng ta sẽ nói chuyện. Một khi Sonny nghe toàn bộ câu chuyện, chàng ta sẽ thấy đó là sự thật."

"Sau đó anh ấy còn phải thuyết phục những người khác trong gia đình anh ấy nữa," Bobby nói, và giọng chàng ta gợi ý rằng chuyện đó cũng sẽ không dễ dàng gì.

https://thuviensach.vn

"Ái chà," Eileen chắc lưỡi. "Có thể là vấn đề đấy." Nàng hôn lên vai Bobby. "Sonny là người khéo ăn nói," nàng thêm. "Phải tin chàng ta chuyện đó. Chàng ta sẽ thuyết phục được gia đình. Chị cá là như thế." Khi Bobby không trả lời gì, khi chàng ta chỉ gật đầu trong tay và dụi mắt với các đầu ngón tay, Eileen hôn vào một bên đầu cậu em và bảo cậu ta cố ngủ đôi chút.

"Ngủ," Bobby nói. "Đấy là một ý tưởng hay," và chàng buông người dài theo chiếc võng, lấy gối che đầu. "Hãy đánh thức em khi nào an toàn để có thể chu du khắp... ta bà thế giới!"

"A, nhưng lúc đó chắc cậu phải ngủ đến thiên thu," Eileen nói khi nàng rời phòng, nhưng nàng nói thật khẽ khàng và chắc là Bobby không nghe được.

Clemenza tóm lấy ve áo vest của Sonny và kéo chàng ta lại gần. "Năm phút thôi," ông nói, " *capisc?* (hiểu chứ?) Anh mà lâu hơn tí nào, đích thân tôi sẽ đi lôi anh về đấy." Họ đang ở nơi chỗ ngồi sau của chiếc Buick, Jimmy và Al Hats ở phía trước, Jimmy cầm lái. Họ vừa mới lái xe đến nhà Sandra, ở đó Sandra đang chờ đợi và quan sát từ cửa sổ. Ngay khi Jimmy đưa chiếc Buick vào chỗ đỗ xe tạm, Sandra biến khỏi cửa sổ, nhảy ra và khuất khỏi tầm nhìn. "Năm phút thôi nhé," Clemenza lặp lại khi Sonny tươi cười xác nhận và mở cửa xe. "Tiến lên," Clemenza nói với Jimmy và vỗ lên vai chàng ta.

Jimmy tắt máy và đi gặp Hats, anh chàng này đã ra ngoài xe, đi theo Sonny đến chỗ Sandra đang đứng.

" *Che cazzo!* " Sonny xoay tròn và xòe hai bàn tay. "Đợi ở trong xe! Vài phút ta trở lại!"

"Không thể được," Jimmy nói, và chàng ta gật đầu về phía đầu cầu thang, nơi Sandra đã xuất hiện ở hành lang, để một tay trên tim, nhìn xuống Sonny như thể chàng có thể gặp nguy hiểm nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi đợi ở đây," Jimmy nói, rồi chàng ta và Al quay lưng về phía hành lang và đứng vào vị trí bên nhau ở đáy cầu thang.

Sonny có một lần nhìn vào Clemenza thấy ông cau mặt nhìn chàng từ ghế ngồi sau, hai tay xếp lại trên bụng, và rồi lẩm bẩm câu chửi thề và bước vội lên cầu thang. Sandra choàng hai cánh tay quanh cổ chàng và siết mạnh đến nỗi suýt làm chàng ngã nhào.

"Khuôn mặt búp bê," (Doll face) Sonny nói trong lúc gỡ tay nàng khỏi cổ mình, "Anh phải vội lắm. Anh muốn nói với em," chàng thêm, lùi một bước và bấu vào vai nàng, "Anh không thể gặp em cho đến khi mọi chuyện lùm xùm về vụ diễu hành qua đi." Chàng trao nàng một nụ hôn lên môi nhưng rất ngắn, thiếu lửa đam mê. "Nhưng anh ổn thôi," chàng nói. "Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi."

"Sonny... " Sandra bắt đầu nói và rồi dừng lời. Trông nàng giống như nàng có thể tan thành những giọt lệ nếu như nàng cố nói thêm lời nào khác.

"Khuôn mặt búp bê," Sonny lại nói. "Anh hứa, mọi chuyện ồn ào này rồi sẽ qua đi nhanh thôi."

"Nhanh như thế nào?" Sandra cố nói. Nàng gạt đi những giọt lệ. "Có việc gì vậy, Sonny?"

"Chả có gì," Sonny nói, và rồi tự trấn tĩnh. "Đó là một cuộc tàn sát, những gì xảy ra," chàng nói, "nhưng cảnh sát sẽ thanh lí ổn thỏa. Họ sẽ tóm cổ những thằng con hoang đã làm chuyện đó, và rồi mọi chuyện sẽ trở về bình thường thôi."

"Em không hiểu," nàng nói, như thể khước từ cách giải thích của Sonny. "Báo chí nói những điều kinh khủng về gia đình anh."

https://thuviensach.vn

"Đừng có tin ba cái thứ nhảm nhí đó, nghe em?" Sonny yêu cầu. "Chỉ vì chúng ta là người Ý, họ có thể nói những chuyện tầm phào về chúng ta một cách vô tội vạ."

Sandra nhìn xuống các bậc cầu thang nơi Jimmy và Al đang đứng hai bên như những lính canh. Mỗi người đều thủ một tay trong túi trong lúc mắt họ quét khắp đường phố. Qua khỏi họ, một chiếc Buick màu đen bóng loáng chờ nơi chỗ đỗ xe tạm với một ông béo ngồi chờ ở ghế sau. Trong đôi mắt nàng, có sự pha trộn giữa nhận ra và ngạc nhiên, như thể bỗng dưng nàng hiểu ra mọi chuyện nhưng vẫn còn thấy thật là khó tin.

"Nhà anh là những người kinh doanh," Sonny nói, "và đôi khi công chuyện làm ăn gặp rắc rối, trắc trở. Nhưng chuyện này," chàng nói, ý chỉ cuộc tàn sát trong buổi diễn hành, "sẽ có người phải trả giá cho chuyện đó."

Sandra gật đầu và yên lặng.

"Anh không có thời gian để giải thích mọi chuyện," Sonny nói, giọng chàng chuyển sang khô khan và nặng nề, trước khi chàng dịu giọng lại và thêm, với một vẻ phấn khích, "Em có yêu anh không?"

Sandra trả lời không do dự, "Vâng, em yêu anh, Santino à."

"Vậy thì hãy tin anh," chàng nói. "Không có chuyện gì tồi tệ sắp xảy ra đâu." Chàng bước đến gần hơn và lại hôn nàng, lần này dịu dàng hơn. "Anh hứa với em như thế, okay? Không có chuyện gì tồi tệ sắp xảy ra đâu." Khi nàng gật đầu và gạt nước mắt đi, chàng lại hôn nàng và quẹt ngang những giọt lệ trên má nàng. "Bây giờ anh phải đi." Chàng nhìn qua vai mình đến chiếc Buick và thấy Clemenza để hai tay trên cái bụng béo, chờ đợi. "Anh sẽ đến Long Island, khu bất động sản của gia đình, cho đến khi mọi chuyện này yên ổn." Chàng cầm hai tay nàng và lùi một bước. "Đừng đọc báo, nghe em," chàng nói. "Toàn là

https://thuviensach.vn

chuyện nói láo ăn tiền, coi làm gì cho phí thì giờ, thêm suy nghĩ vẩn vơ, bận tâm trí vô ích." Chàng mỉm cười, đợi cho đến khi chàng thấy thoáng một nụ cười trả lại, và rồi tiến đến cho một nụ hôn nhanh lần cuối trước khi rảo bước xuống các bậc thang.

Sandra đứng đợi nơi hành lang và nhìn theo trong khi những người ở đáy cầu thang bước theo Sonny đi vào xe. Nàng trông theo trong lúc chiếc xe nổ máy và chạy dọc theo Đại lộ Arthur. Nàng còn đứng lại nơi hành lang nhìn vào đường phố tối mờ, đầu óc trống rỗng mọi thứ chỉ trừ hình bóng Sonny ngồi trong chiếc xe lao vào bóng đêm. Nàng không thể đi đến đóng cửa và quay về căn hộ của mình cùng với bà ngoại đang ngủ cho đến khi nàng lặp lại những lời của Sonny hàng chục lần trong đầu nàng: "Không có chuyện gì tồi tệ sắp xảy ra đâu," và rồi cuối cùng nàng đóng cửa, đi trở về phòng mình, ở đó, tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là... đợi chờ và... chờ đợi, mà thôi.

.....&.....

https://thuviensach.vn

25.

Sonny đẩy một cánh cửa mở ra và thò đầu vào một phòng tối. Chàng ta đang ở nơi chẳng mấy chốc sẽ là nhà mới của cả gia đình ở Long Island, ở trong khu liên hợp bên trong tường thành mà hiện nay, đã muộn trong đêm, nhưng vẫn nhộn nhịp với xe cộ và người di chuyển từ nhà này sang nhà kia. Giữa các ngọn đèn trong từng phòng và trong từng nhà và những ngọn đèn rọi ngoài sân và nơi các tường thành bao quanh, nơi chốn ấy được chiếu sáng chẳng kém gì Trung tâm Rockefeller. Clemenza đã bảo với Sonny rằng bố chàng muốn gặp chàng và Sonny đã đi từ phòng này đến phòng kia trong căn nhà của bố cho đến khi chàng đến một cánh cửa của nơi mà chàng đoán là không gian tối tăm duy nhất của khu liên hợp. "Bố đấy à?" chàng đánh tiếng và thử một bước vào căn phòng lờ mờ ở đó hình dáng của bố chàng được tập trung nơi khung cửa sổ nhìn ra sân. "Con có nên bật đèn lên không?" chàng hỏi.

Cái bóng lắc đầu và bước xa khỏi cửa sổ. "Khép cửa lại," cái bóng nói, bằng một giọng nói dường như vọng đến từ cõi xa xăm nào.

"Clemenza nói Bố muốn gặp con." Sonny khép cửa lại và di chuyển qua những bóng mờ đến bố mình. Bằng cánh tay lành lặn, ông kéo ra một cặp ghế để gần nhau. Tay trái ông treo vô dụng trên chiếc băng đeo, quàng trước ngực.

"Ngồi xuống." Vito ngồi và chỉ vào cái ghế còn lại đối diện ông. "Ta muốn nói riêng với con một lát."

"Vâng, con xin nghe." Sonny ngồi xuống, xếp hai bàn tay vào lòng, và chờ.

https://thuviensach.vn

"Trong vài phút nữa," Vito nói, giọng ông không lớn hơn tiếng thì thầm, "Clemenza sẽ đến với chúng ta, nhưng bố muốn có đôi lời với con trước." Ông nghiêng người về phía trước, lấy mấy ngón tay của bàn tay phải vuốt tóc, và rồi lấy hai tay ôm đầu.

Sonny chưa bao giờ thấy bố mình như thế này, và một luồng xúc động ùa tới thúc giục chàng đặt một bàn tay lên đầu gối bố để ủy lạo ông. Đó là một luồng xúc động mà chàng không biến thành hành động cụ thể nhưng sẽ thường được nhớ lại trong tương lai, cái khoảnh khắc chàng cùng với bố nơi thư phòng mờ tối chưa có trang bị đồ đạc gì khi chàng muốn vươn người tới và an ủi bố.

"Santino," Vito nói, và ông đứng lên. "Bố hỏi anh điều này, và bố muốn anh dành một lát để nhận định kỹ chuyện này: Anh thử nghĩ xem tại sao Emilio đến với chúng ta? Tại sao hắn phản lại Giuseppe Mariposa?"

Trong đôi mắt bố, Sonny đọc ra một thoáng hy vọng, như thể Vito mong muốn sâu xa rằng chàng sẽ có được câu trả lời đúng, và vì thế Sonny cố gắng suy nghĩ vấn đề - nhưng rồi chàng chẳng đi đến đâu; đầu óc chàng là một không gian trống trơn khước từ hoàn toàn mọi suy tư.

"Con không đoán ra nỗi, Bố à," chàng ta nói. "Con nghĩ là thôi, cứ tạm cho là lời lão ta phân trần là thật: Lão thấy rằng trong tình hình hiện nay Bố sẽ là người lãnh đạo tốt hơn Mariposa."

Vito lắc đầu và một thoáng hy vọng trong đôi mắt ông biến đi. Tuy nhiên nó lại được thay thế bởi lòng độ lượng. "Không," ông nói, và ông đặt bàn tay lành lặn lên gối Sonny, đúng như cử chỉ mà Sonny đã định làm một lát trước đây. "Đối với một con người như Emilio Barzini," ông nói, "ta đừng bao giờ tin lời hắn. Để hiểu sự thật về mọi chuyện," ông tiếp tục, bấu chặt hơn vuốt tay trên gối Sonny, "ta phải

https://thuviensach.vn

xem xét toàn diện cả con người lẫn hoàn cảnh. Ta phải vận dụng cả đầu óc lẫn con tim. Đó là cái đạo *quan nhân thiệp thế* (quan hệ với người, giao thiệp với đời) trong cái cõi đời ô trọc này- nơi mà người ta *nói dối như Cuội* và cho là tất nhiên phải thế - và than ôi, chẳng có cõi đời nào khác, Santino con à, ít ra là hiện nay, trên mặt đất này."

"Vậy rồi sao nào?" Sonny hỏi, thoáng chút ngỡ ngàng trong giọng nói. "Nếu không phải như những điều ông ta nói, vậy thì tại sao?"

"Bởi vì," Vito nói, "chính Emilio đã vạch kế hoạch cho trận bắn giết vừa rồi." Ông dừng lời và quan sát Sonny, trông đúng như vai trò thực của ông: một người làm cha đang giảng giải nhân tình thế thái cho con mình. "Lão ta không lên kế hoạch để nó biến thành một cuộc tàn sát như nó đã diễn ra, và đó là sai lầm của lão," ông tiếp tục, "nhưng ta có thể chắc chắn rằng đó là kế hoạch của Emilio. Mariposa không bao giờ đủ tinh khôn để vận trù một kế hoạch như thế này. Nếu mọi việc diễn ra đúng như hoạch định, nếu ta bị giết cùng với Luca Brasi – và con, Sonny, việc giết con cũng là một phần trong kế hoạch này – và nếu như toàn bộ chuyện này có thể đổ vấy cho bọn Ái Nhĩ Lan điên rồ, bởi vì ai cũng biết rằng người Ý không bao giờ làm hại đến phụ nữ và trẻ em, những thành viên vô tội của gia đình người khác, rằng đó là điển lệ danh dự của chúng ta. Thế rồi cuộc chiến sẽ qua đi và Joe sẽ hớn hở trên con đường quản lí mọi chuyện, với Emilio phớn phở trong vai trò "phó tư lệnh" thế giới ngầm bờ Đông nước Mỹ."

Vito đứng lên và tản bộ đến bên cửa sổ ở đó ông nhìn ra sinh hoạt ngoài sân. Với bàn tay phải ông nhấc cái băng đeo qua khỏi đầu và ném nó đi, hơi nhăn mặt một tí lúc ông mở và nắm lại nắm tay trái.

"Ta đã thấy," ông nói, quay sang Sonny, "báo chí gọi đó là một trận báo thù rửa hận kiểu Ái Nhĩ Lan, một băng đảng những tên Ái Nhĩ Lan chó điên. Những câu chuyện đó là cây trái từ những tay nhà

https://thuviensach.vn

báo ăn lương của Mariposa. Nhưng giờ đây," ông thêm, "khi mọi sự đã diễn biến tồi tệ như vậy, Emilio đâm ra lo sợ."

Vito ngồi đối diện Sonny trở lại và nghiêng người gần hơn. "Lão ta biết rằng nếu ta thoát nạn và sống sót, ta sẽ thấy ra rằng chính nhà Mariposa đứng sau cuộc tàn sát này. Hiện nay Emilio sợ rằng tất cả các gia đình khác sẽ quay ra chống lại lão ta và Giuseppe. Với sự thất bại trong việc giết Clemenza và Genco ở quán Angelo's, với thất bại của đám bộ hạ Al Capone trong việc giết ta và giờ đây với vụ này – Với tất cả những chuyện này xảy ra sớm đến thế - chẳng mấy chốc sau khi chúng ta đã đồng ý cống nạp thuế lợi tức cho lão. Điều đó chứng tỏ lời nói của Giuseppe chẳng có giá trị gì, và giờ đây nhiều người cũng thấy là lão có thể bị đánh bại chứ không phải mạnh đến độ bất khả chiến bại. Thế nên cơ hội tốt nhất cho Emilio trong cục diện hiện nay chính là cái hiệp ước mà lão chào giá với chúng ta vừa qua. Đó là lí do tại sao lão liều mình đến với chúng ta cùng cái đề xuất nọ. Và quan trọng nhất, Sonny à, đó là lí do tại sao, giờ đây, lão có thể đáng tin."

"Nếu như lão đã lên kế hoạch giết sạch tất cả chúng ta, con không thấy lí do gì chúng ta lại để lão toàn mạng ra đi khi lão đã tự vác xác đến nạp mạng cho chúng ta." Sonny biết rằng mình nên dìm cơn giận xuống, nên tranh đấu với bản thân để sống theo lí trí như bố mình, nhưng chàng ta không tự chủ được. Cơn giận trong lòng chàng bốc cháy lên với ý nghĩ Emilio đã lên kế hoạch giết chàng và gia đình chàng, và tư tưởng duy nhất của chàng, nếu đó có thể được gọi là tư tưởng, là ước muốn trả đòn đích đáng.

Vito nói, "Phải biết suy nghĩ, Sonny à. Hãy vận dụng cái đầu của con." Ông vỗ hai tay trước mặt Sonny, bắt tay chàng và để chàng đi. "Emilio Barzini chết đi thì có lợi gì cho chúng ta? Lúc đó chúng ta phải chiến đấu với Carmine Barzini và anh em nhà Rosato-và Mariposa." Khi Sonny không trả lời, Vito tiếp tục: "Với Emilio sống

https://thuviensach.vn

và Mariposa chết, khi chúng ta kết thúc việc phân chia lãnh địa của Mariposa – sẽ có năm gia đình và chúng ta là gia đình mạnh nhất trong số đó. Đó là mục tiêu của chúng ta. Đó là điều chúng ta cần nghĩ đến-chứ không phải là chuyện giết Emilio."

"Xin Bố thứ lỗi," Sonny nói, "nhưng nếu chúng ta làm cỏ hết bọn chúng thì chỉ còn mỗi gia đình ta gồm thâu thiên hạ, muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ, không sướng hơn sao?"

"Lại thêm vấn đề đây," Vito nói, "Thử nghĩ xem. Ngay cả nếu như chúng ta có thể thắng một cuộc chiến như thế, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Báo chí sẽ vẽ chúng ta thành những con quỉ. Chúng ta tạo ra những kẻ thù cay đắng từ những người thân của những kẻ bị chúng ta giết." Vito nghiêng người vào Sonny và đặt cả hai tay ông lên hai vai chàng. "Sonny," ông nói, "Người Sicilian không bao giờ quên và họ cũng không bao giờ tha thứ. Đây là một sự thật con phải luôn nhớ lấy. Ta muốn thắng cuộc chiến này để sau đó chúng ta có thể hưởng hòa bình lâu dài và chết yên ổn với người thân vây quanh, nơi giường ngủ của chúng ta. Ta muốn Michael và Fredo và Tom đi vào những công cuộc kinh doanh hợp pháp, để chúng sẽ giàu có, thịnh vượng – và không giống như ta và bây giờ là con, Sonny, chúng sẽ không phải lúc nào cũng nơm nớp lo sợ ai sẽ là người tiếp theo cố tìm cách giết mình. Con có hiểu không, Sonny? Con có hiểu ta muốn làm gì cho gia đình này không?"

Sonny nói, "Thưa Bố, vâng, con hiểu."

"Tốt," Vito nói, và nhẹ nhàng vuốt ngược tóc Sonny ra sau, khỏi trán chàng. Khi một cánh cửa mở ra phía sau họ, Vito chạm vào vai Sonny và chỉ vào công tắc đèn ở gần cửa.

Sonny mở đèn lên và Clemenza bước vào phòng.

https://thuviensach.vn

Vito nói với Sonny, "Trong những ngày tới đây chúng ta có nhiều việc phải làm đấy." Ông lại chạm vào cánh tay Sonny. "Chúng ta phải trông chừng sự phản bội." Ông ngập ngừng và có vẻ như bị dính bẫy vào một thời khắc bất định.

"Ta sắp rời nơi đây ngay bây giờ," ông nói, và liếc nhìn một lần đến Sonny rồi nhanh chóng nhìn lãng đi, hầu như là ông sợ gặp đôi mắt chàng. " *Phản bội* " ông lại nói, khẽ khàng thì thầm một lời cảnh báo cho bản thân, và rồi ông đưa một ngón tay lên, gật đầu với Clemenza và Sonny, như thể để nhấn mạnh lời cảnh báo. "Hãy nghe Clemenza," ông nói với Sonny, rồi rời phòng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Sonny hỏi Clemenza.

" *Aspett,* " (Đợi đấy) Clemenza nói, và ông khép cửa lại nhẹ nhàng sau lưng Vito, như thể thận trọng không muốn gây quá nhiều tiếng ồn. "Ngồi xuống." Ông chỉ vào hai chiếc ghế đối diện nhau nơi trước đó mấy phút Sonny đã ngồi với bố mình.

"Được rồi," Sonny nói. Chàng ta ngồi xuống, vắt tréo hai chân, tự tìm tư thế ngồi cho thoải mái. "Chúng ta bàn chuyện gì đây?"

Clemenza đang mặc bộ com lê rộng thùng thình, nhàu nát, điển hình của ông với một cà vạt màu vàng sáng, mới cứng và sạch bong đến độ chắc hẳn phải là một chiếc cà vạt mới toanh, lần đầu "ngự" trên cổ ông. Ông thả phịch người xuống chiếc ghế đối diện Sonny, cười toe với cảm giác " *nhẹ nhõm thung thướng* " khi giải thoát đôi chân mình khỏi cái thể trọng đồ sộ nặng nề, và rút một... khẩu súng lục đen sì ra khỏi một túi áo jacket và một ống hãm thanh bằng bạc ra khỏi túi kia. Lão cầm cái ống hãm thanh lên. "Anh biết cái này chứ?"

Sonny ném cho Clemenza một cái nhìn lom lom. " *Phản bội,* " lời nhắc nhở của Bố thoảng qua óc chàng. Tất nhiên chàng biết đó là cái

https://thuviensach.vn

ống hãm thanh (silencer). "Cái này là... về chuyện gì vậy?" chàng hỏi lại, hơi chột... cái bụng.

"Bản thân ta không thích những cái ống hãm thanh," Clemenza nói. Ông xoay xở một cách rề rà để lắp ghép cái ống bằng kim loại khá nặng kia vào nòng súng trong khi ông nói, giọng khề khà, "Ta thích một khẩu súng gây tiếng động lớn, thật ồn ào," ông nói, "như thế sẽ tốt hơn để khiến người ta khiếp vía. Nổ ầm vang, mọi người hoảng hồn chạy tứ tán, còn bạn đường hoàng bỏ đi, *tỉnh như ruồi* ."

Cứ chỉ, lời nói của ông đã giải tỏa mọi nghi ngại trong lòng chàng, khiến Sonny cười lớn và chàng đan hai tay để sau gáy. Chàng dựa ngửa người ra và chờ cho Clemenza *vòng vo tam quốc ba đồng bảy đổi* trước khi *nói toạc móng heo* điều muốn nói.

Clemenza táy máy nghịch với cái ống hãm thanh. Ông tỏ ra lóng ngóng vụng về khi lắp ghép nó. Cuối cùng ông nói, "Cái này là dành cho Bobby Corcoran đây."

"Thế à," Sonny nói, và chàng liếc nhìn phía sau mình, qua khỏi cửa sổ, như thể đang tìm kiếm cái gì mà chàng vừa mới chợt nhớ là mình đã mất. "Tôi không thể hình dung chuyện đó," chàng ta nói khi quay lại với Clemenza – và cái cách chàng nói làm cho câu đó vang ra âm điệu như một câu hỏi.

"Cái gì mà phải hình dung?" Clemenza trả lời bằng câu hỏi.

Sonny nói, "Tôi không biết phải nghĩ thế nào, chú Pete à." Chàng liền chợt thấy bối rối khi thấy mình rơi trở lại cách gọi Clemenza hồi chàng còn nhỏ, và chàng cố gắng chạy ùa qua khoảnh khắc đó bằng cách nói nhanh. "Tôi biết là Bobby bắn Bố," chàng nói, "Tôi đã thấy chuyện đó như mọi người khác, nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà anh không thể tin," Clemenza nói, như thể ông biết Sonny đang nghĩ gì.

"Ờ," Sonny nói. "Chuyện là..." Chàng lại nhìn lãng đi, không biết nói gì khác.

"Nghe này, Sonny," Clemenza nói, và ông lại quay về táy máy với khẩu súng, nới lỏng ra rồi lại gắn chặt vào cái ống hãm thanh, kiểm tra việc nó có được lắp ghép vừa khít với nòng súng hay không. "Ta hiểu," ông nói, "rằng anh lớn lên với thằng nhóc Bobby đó, rằng anh đã biết nó suốt đời mình... " Ông dừng lại và gật đầu như thể đã giải thích điều gì đó cho chính mình một cách thỏa đáng. "Nhưng Bobby Corcoran phải đi ra khỏi cuộc đời này," ông nói. "Hắn đã bắn bố anh." Ông xoay cái ống hãm thanh một lần cuối, cho đến khi nó vừa khít với nòng súng, sau đó ông trao khẩu súng cho Sonny.

Sonny cầm lấy khẩu súng và để nó rơi vào lòng mình, như thể để nó qua một bên. "Cha mẹ của Bobby," chàng nói, lặng lẽ, "cả hai đều chết khi hắn hãy còn bé."

Clemenza gật đầu và yên lặng.

"Chị của hắn và con gái của chị, đó là những người thân duy nhất trên đời mà hắn có. Còn Bobby là người thân duy nhất của họ."

Clemenza lại giữ yên lặng.

"Eileen, chị của Bobby," Sonny tiếp tục, "chồng chị ta, Jimmy Gibson, một trong những thuộc hạ của Mariposa đã giết anh ta trong một cuộc bạo loạn đình công."

"Ai giết anh chàng ấy?" Clemenza hỏi.

"Một trong những thuộc hạ của Mariposa."

https://thuviensach.vn

"Phải đó là những gì anh nghe?"

"Vâng, đó là những gì tôi nghe."

"Bởi vì đó là những gì mà ai đó muốn anh nghe."

"Chú biết chuyện khác?"

"Nếu là chuyện liên quan đến các công đoàn," Clemenza nói, "thì chúng tôi cũng biết ít nhiều." Ông thở ra và nhìn lên trần nhà, ở đó một vệt ánh sáng đến từ phía sau cửa sổ di chuyển chầm chậm từ phải sang trái.

"Pete Murray đã giết Jimmy Gibson," ông nói. "Hắn đánh chết chàng ta bằng một ống chì. Có chuyện mâu thuẫn nặng giữa hai người – Ta không nhớ toàn bộ câu chuyện- nhưng Pete không muốn người ta loan truyền là hắn ta đã giết đồng đội, nên hắn đã thương lượng với Mariposa. Từ đó trở đi Pete Murray bị Mariposa xỏ mũi. Đó là nguyên do giúp Giuseppe khiển được đám Ái Nhĩ Lan."

"Jesus," Sonny nói. Chàng nhìn xuống khẩu súng và ống hãm thanh trong lòng mình.

"Nghe này, Sonny," Clemenza nói và rồi, giống như Vito đã làm trước đó, ông đặt bàn tay mình lên đầu gối Sonny. "Đây là một công việc gai góc. Đụng đến cảnh sát, quân đội..." ông nói và có vẻ đang vật lộn với chữ nghĩa.

"Chụp một mặt nạ lên người nào đó, bảo với người ta là anh phải giết tay kia bởi vì hắn là người xấu, anh phải giết hắn – và rồi bất kỳ ai cũng có thể bấm cò. Nhưng trong công việc này đôi khi anh phải giết những người có thể là bạn bè, người thân của anh."

Ông ngừng lời và nhún vai, như thể ông đang dành một lát để suy nghĩ về chuyện này.

https://thuviensach.vn

"Đó là cách hành xử trong cái thế giới đặc biệt này. Đôi khi có thể chính là đối với những người mà anh yêu mến, vậy mà anh vẫn phải... *hạ thủ bất nương tình.* Cái "đạo hành xử" trong thế giới này nó buộc phải thế. *Luật lệ quả là khắc nghiệt, nhưng đó là luật lệ.* Các nhà lập pháp La mã từ xa xưa đã bảo thế rồi. Không thể nào thay đổi."

Ông cầm lấy khẩu súng từ lòng Sonny lên và ấn vào tay chàng. "Đã đến lúc anh phải chứng tỏ bản lĩnh kẻ cầm gươm," ông nói. "Bobby Corcoran phải biến, và anh phải là người thực hiện chuyện đó. Hắn đã bắn bố anh, Santino à. Nói dài nói ngắn chẳng qua cũng chỉ là thế. Hắn phải... biến đi như một làn khói mỏng, và anh phải là người làm phép hô "biến!" Dứt khoát là thế, không có gì phải tranh cãi nữa cả!"

Sonny lại thả khẩu súng rơi vào lòng và nhìn xuống đó như nhìn vào một... huyền nhiệm (a mystery). Khi cuối cùng chàng cầm khẩu súng lên, nó đen sì và nặng trịch trong tay chàng, vì còn thêm trọng lượng của ống hãm thanh. Chàng vẫn còn trừng trừng nhìn vào nó khi chàng nghe cánh cửa khép lại và nhận ra rằng Clemenza đã rời phòng. Chàng lắc đầu như thể khước từ không tin vào những gì vừa xảy ra, mặc dầu khẩu súng vẫn còn nằm đó, trong tay chàng, chắc cứng và nặng nề. Một mình trong sự yên lặng bất chợt, chàng khép một nắm tay quanh báng súng. Trong một loạt những động tác tương thích một cách kỳ lạ với những động tác của Vito mấy phút trước đó, chàng nghiêng người tới trước, một tay chống đầu, tay kia luồn mấy ngón vuốt tóc, rồi dùng cả hai tay nâng đầu, báng súng lạnh áp vào thái dương. Chàng chạm một ngón tay vào cò súng và rồi ngồi đó bất động trong tĩnh lặng mênh mông.

Fredo thức giấc trong bóng đêm, đầu chàng vùi trong đống gối và hai đầu gối kéo lên ngực. Cậu ta không biết mình đang ở đâu trong một phút, và rồi sự phấn khích của ngày hôm trước trở về với cậu và cậu biết mình đang ở trong giường của mình và cậu nhớ lại cuộc diễu hành và nhớ rằng bố mình đã bị bắn nhưng may mắn đạn chỉ trúng

https://thuviensach.vn

vào vai, vết thương không nặng, sẽ khỏi trong thời gian ngắn thôi. Cậu đã thấy bố. Mama đã để cho cậu và Michael liếc nhìn bố trước khi bà kéo hai đứa lại và bắt hai đứa lên lầu về phòng của mỗi đứa, xa khỏi mọi lộn xộn ầm ĩ trong nhà.

Cánh tay trái của bố đặt trên băng đeo, nhưng trông ông okay – và rồi không ai nói với ông điều gì hơn nữa về những gì đã xảy ra. Ông cố nghe ở cửa chính, nhưng Mama ở trong phòng với hai cậu, bắt hai cậu làm bài vở và ngừa hai đứa nghe bất kỳ điều gì. Ngay cả vặn radio lên chúng cũng không làm được, và Mama không để Michael nói về chuyện đó, và rồi cậu ngủ thiếp đi. Tuy vậy, cậu vẫn biết rằng có trận bắn nhau trong cuộc diễu hành và Bố bị bắn vào vai.

Trong lúc nằm trong giường và để cho những sự kiện xảy ra ngày hôm đó quay trở lại với mình, Fredo lại thấy mình nổi giận bởi cậu đã thiếu may mắn khiến vuột mất mọi chuyện. Nếu như cậu đã có mặt ở đó có lẽ cậu đã có thể bảo vệ bố mình. Có lẽ cậu đã có thể ngăn ông khỏi bị bắn. Cậu có thể đã nhào lên trên người bố hay xô ông khỏi đường đi của viên đạn! Cậu ước chi mình đã có mặt ở đó. Cậu ước chi mình đã có cơ hội chứng tỏ cho Bố và mọi người khác thấy rằng cậu đâu còn là chú nhóc nữa. Nếu phải chi cậu có cơ hội cứu bố thoát khỏi bị bắn, mọi người đã chứng kiến và... ngưỡng mộ! Bây giờ cậu đã là chàng trai mười lăm. Cậu đâu còn là chú nhóc nữa.

Khi cuối cùng Fredo quay người, kéo đầu ra khỏi gối, cậu chếnh choáng vì... buồn ngủ. Bên kia phòng, chăn mền của Michael lệch hở trên đầu gối của cậu và ánh sáng rò rỉ ra quanh mép. "Michael, em đang làm gì đó?" Fredo thì thầm. "Em đang đọc cái gì đó hả?"

"Ờ," giọng của Michael đáp trả, nhưng bị hãm thanh. Sau đó cậu dỡ chăn mền và thò đầu ra. "Em lượm được tờ báo ở dưới nhà," cậu nói và chỉ cho Fredo tờ *Mirror.* Trên trang bìa là tấm hình một cậu bé

https://thuviensach.vn

nằm trên lề đường, cánh tay bấu trên chỗ đỗ xe tạm và trên bức hình là dòng tít to đùng: **Thảm sát băng đảng!**

"Bò cái linh thiêng!" (Holy cow!) Fredo rú khẽ, nhào ra khỏi giường và chạy đến bên giường Michael. "Báo nói gì thế?" Cậu giật tờ báo và cái đèn để bàn khỏi Michael.

"Báo nói Pop là một găng-x-tơ. Nói Bố là ông lớn trong tổ chức Mafia."

Fredo lật trang báo và thấy bức hình bố mình đang bị đẩy vào xe bít bùng. "Bố nói chẳng có cái gọi là Mafia nào cả," cậu nói và rồi cậu thấy bức hình Richie Gatto nằm ngửa mặt trong đường phố, tay chân vặn vẹo, máu chảy đầy chung quanh. "Đúng là Richie," cậu nói, giọng nhẹ nhàng.

"Phải," Michael nói. "Richie đã chết."

"Richie chết thật sao?" Fredo hỏi. "Em có thấy anh ấy bị bắn?" cậu hỏi lại em, sau đó buông rơi tờ báo vì cánh cửa phòng ngủ mở ra.

"Hai đứa làm gì đó?" Carmella chất vấn, giọng gay gắt. Bà bước vào phòng ngủ, mặc một chiếc rốp xanh khoác bên trên chiếc áo ngủ màu trắng, tóc không cài lại mà xõa xuống vai. "Con nhặt được cái này ở đâu vậy?" Bà cầm lấy tờ báo từ giường lên, gấp đôi lại, và để áp vào ngực như thể cố giấu nó đi.

"Michael lượm được ở nhà dưới," Fredo nói.

Michael nhìn Fredo rồi quay sang mẹ và gật đầu.

"Các con có đọc chưa?" bà hỏi.

"Michael đọc rồi," Fredo nói. "Richie chết thật à?"

https://thuviensach.vn

Carmella khoanh tay lại và giữ yên lặng, mặc dầu nét biểu cảm và những giọt lệ ứa ra từ mắt bà đã là câu trả lời đủ rồi.

Fredo nói, "Nhưng Bố không sao, đúng không?"

"Con đã chẳng thấy Bố sao?" Carmella nhét tờ báo gấp đôi vào trong túi chiếc rốp sau đó nắm cánh tay Fredo và dắt cậu ta trở về giường của cậu. Quay sang Michael bà nói, "Con không thể tin những gì con đọc trong báo đâu."

Michael hỏi, "Họ nói Bố là một ông lớn Mafia. Có đúng vậy không?"

"Tổ chức Mafia," Carmella nói, kéo chiếc rốp sát người. "Cứ có chuyện gì với người Ý là luôn luôn có Mafia. Một tay Mafia thì có thể quen biết với các đại biểu quốc hội như bố con được không?"

Michael vuốt tóc khỏi trán và có vẻ suy nghĩ về chuyện này. "Con sẽ không làm bản báo cáo về quốc hội nữa," cậu nói. "Con đổi ý rồi."

"Con đang nói chuyện gì thế, Michael? Với biết bao công sức con đã bỏ ra!"

"Con sẽ tìm ra đề tài khác." Michael vào giường nằm, kéo chăn lên phủ kín người.

Carmella lùi một bước. Bà lắc đầu với Michael, làm như thất vọng về cậu. Bà gạt nước mắt. "Mẹ nghe có tiếng động khác ở gần đâu đây," bà nói với Fredo. "Ta sẽ kể lại với bố các con." Bà nói điều đó một cách miễn cưỡng và rồi ngập ngừng, quan sát các con.

Khi bà rời phòng, kéo cánh cửa phòng ngủ khép lại sau mình, bà thấy Tom chờ ở đầu cầu thang. " *Madon!"* (Lạy Đức Mẹ!) bà thốt lên, đi đến chàng ta. "Tối nay không ai ngủ cả sao?"

https://thuviensach.vn

Tom ngồi ở bậc thang trên cùng và Carmella đến bên chàng ta.. "Chắc mấy em bối rối và thắc mắc nhiều?" chàng ta hỏi.

"Chúng biết Richie chết," bà trả lời và bà rút tờ *Mirror* từ chiếc áo rốp của mình ra và nhìn vào bức hình đứa bé chết nơi trang bìa.

Tom đón lấy tờ báo từ mẹ nuôi. "Con nên đến ở Long Island với những người đàn ông trong nhà." Chàng cuộn tờ báo thành một ống nhỏ chặt và dùng nó gõ gõ vào thành cầu thang. "Họ để con ở lại đây với mấy đứa nhỏ."

" *Per carita!"* (Vì lòng nhân ái) Carmella nói. "Chúa cũng cấm con đến đó."

"Nhưng Sonny đến đó," Tom nói, và khi nghe câu đó Carmella quay lãng đi. "Sonny sẽ không để con chiến đấu," chàng ta tiếp tục, giọng chàng hầu như trầm hẳn xuống thành tiếng thì thầm. Có vẻ như chàng đang nói với chính mình. "Hắn coi thường, xem mình như con nít."

"Sonny trông chừng cho con," Carmella nói. Bà nhìn lãng vào quãng xa. "Sonny vẫn luôn trông chừng cho con."

"Con biết điều đó," Tom nói. "Con muốn đền ơn khi giờ đây con đã lớn. Con muốn góp sức vào việc chung của gia đình."

Carmella nắm lấy bàn tay Tom và giữ nó bằng cả hai tay mình. Đôi mắt bà lại đầy lệ.

"Mama," Tom nói. "Con muốn ở đó để cùng lo với gia đình."

Carmella bóp bàn tay Tom. "Hãy cầu nguyện cho họ," bà nói. "Hãy cầu nguyện cho Vito và Sonny. Mọi chuyện đều ở trong tay Chúa," bà nói. "Mọi chuyện."

https://thuviensach.vn

.....&.....

https://thuviensach.vn

26.

L uca đỗ xe ở Phố Số Mười bên cạnh bờ sông và đi qua một dãy lán trại với gỗ và đồ phế liệu chất trên những mái tạm của chúng. Đêm lạnh buốt và một làn khói bụi dày thoát ra từ ống lò vươn lên từ cái lán cuối cùng trong dãy. Lúc đó đã hơn hai giờ sáng và Luca một mình trên đường phố. Về một phía của hắn là dãy lán trại và phía kia là con sông. Hắn kéo áo jacket sát vào người và tiếp tục đi ngược lên dãy nhà, tiếng bước chân của hắn là âm thanh duy nhất khác hơn là tiếng gió lào xào trên mặt nước. Khi hắn quẹo ở góc phố, JoJo và Paulie đang chờ phía ngoài một cánh cửa hư nát. Chúng đứng tựa người vào một bức tường gạch, JoJo với một điếu thuốc lá đong đưa trên đôi môi, Paulie gạt tàn khỏi điếu xì gà mập ú.

"Chú mày có chắc – chúng ở trong đó?" Luca hỏi khi gặp đàn em.

"Chúng đã bắn vào bọn em mấy phát rồi," Paulie nói và dán điếu xì gà vào mồm.

"Bọn em ngồi rình ở đây," JoJo thêm. "Nhìn kìa." Hắn chỉ về cánh cửa lớn.

"Chỗ này – là gì?"

"Lò sát sinh."

Luca khịt mũi. "Đúng là cái bọn Ái Nhĩ Lan. Đặt quầy hàng - trong lò sát sinh. Chỉ có hai đứa bọn chúng?"

"Ờ, đó là anh em Donnellys," Paulie nói, điếu xì gà vẫn còn trong mồm.

"Bọn em theo dõi chúng ở đây," JoJo nói.

https://thuviensach.vn

"Chúng hình dung là chúng chỉ cần kéo dài thêm vài giờ nữa." Paulie nhai nhai điếu xì gà.

"Rồi đám công nhân bắt đầu hiện ra," JoJo nói để gút lại ý của Paulie.

Luca nhìn vào lò mổ. Sàn nhà hầu như trống rỗng với những dãy móc đong đưa. Những lối đi bên chằng chịt trong tòa nhà. "Chúng ở đâu?" hắn hỏi.

"Ở đâu đó trên kia," JoJo nói. "Mình mà ló đầu vào là chúng bắn ngay đấy."

"Chú mày không có ý tưởng nào à?"

"Chúng đang di chuyển đây đó." Paulie nói. "Chúng có được lợi thế ở trên cao."

Luca nhìn vào lò mổ trở lại và thấy một cái thang để tựa vào bức tường gần đó dẫn đến các lối đi bên. "Có đường khác vào?"

"Phía kia của tòa nhà," JoJo nói. "Vinnie ở đó."

Luca rút khẩu 38 ra khỏi bao đeo ở vai. "Hãy đi với Vinnie – Khi các chú sẵn sàng – hãy bắn nhưng đừng nhắm vào cái gì – đừng chạm vào cái gì." Luca kiểm tra súng của mình. "Nói tóm lại là các chú cứ bắn bổng bắn bỏ - chứ đừng bắn ngang – khiến ta ăn đạn của các chú."

"Anh muốn bọn em bắn theo kiểu nghi binh để đánh lạc hướng bọn chúng," JoJo nói, "và anh sẽ đột kích bọn chúng từ phía này?"

"Chú mày có tí thông minh đấy," Luca khen JoJo đồng thời bất chợt quay sang phía Paulie, giật phắt điếu xì gà khỏi mồm hắn ta, dụi

https://thuviensach.vn

điếu thuốc vào tường. "Đi đi," hắn nói với cả hai tên đàn em. "Nhanh lên. Ta bắt đầu thấy mệt rồi đấy."

Khi đám đàn em đi khuất tầm nhìn, Luca rút một khẩu súng thứ nhì từ túi áo jacket và nhìn qua. Đó là một khẩu 357 Magnum mới cáu với nòng súng đen bóng, khá dài. Hắn lấy một viên đạn từ một trong những buồng đạn ra, rồi lắp trở lại, và rồi lại nhìn vào lò mổ. Bên trong của tòa nhà được chiếu sáng lờ mờ bởi một dãy bóng đèn treo từ trần xuống. Chúng tạo ra những khoảng sáng khoảng tối xen kẽ trên các bức tường và trên sàn nhà. Trong khi hắn quan sát, một cánh cửa nơi phía đối diện của tòa nhà mở bật ra và một luồng ánh sáng tràn ra từ trong tối. Trên những lối đi nhánh Luca phát hiện nhiều chùm tia sáng hình ống đến từ phía đối diện của tòa nhà và hắn lao vù tới chiếc thang. Hắn đã vào lối đi nhánh và đang nửa đường băng qua khoảng không gian giữa hắn và một dãy thùng gỗ che chắn một trong hai anh em Donnellys khi Rick kêu lên từ phía bên kia của tòa nhà để cảnh báo Billy là Luca đang tới gần hắn. Billy xoay xở bắn ra hai phát, phát thứ nhì trúng vào ngực Luca, phía trên trái tim một tí. Thế nhưng phát đạn không làm hắn ngã xuống vì những miếng thép dày của chiếc áo giáp đã bảo vệ hắn, và chỉ một giây sau Luca đã ở phía trên Billy, đánh văng khẩu súng khỏi tay Billy và dùng một cánh tay chẹt cổ anh chàng này khiến chàng ta không thể nói hay la lên tiếng nào ngoài âm thanh ùng ục kinh hoàng thoát ra từ cổ họng. Luca cũng tự dành cho mình một phút để phục hồi trong lúc hắn giữ Billy phía trước như một cái khiên để che chắn cho mình.

"Billy!" Rick gọi từ bên kia khoảng không gian rộng ở giữa họ.

JoJo và mấy tay kia đã đi lùi vào lòng đường. Lò mổ yên lặng, chỉ có tiếng thở khò khè của Billy là tiếng động duy nhất khác hơn là tiếng ì ầm thấp đến từ một nơi nào đó khuất tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

"Người anh em của chú mày vẫn bình an," Luca kêu lên. Hắn gạt các thùng gỗ chất đống qua một bên bằng tay kia, làm cho mấy thùng đổ nhào từ độ cao khoảng hai mươi feet xuống sàn nhà bên dưới. "Ra đi, Rick." Với những thùng gỗ được gạt qua một bên, hắn đẩy Billy đi trước hắn đến rìa mép của lối đi nhánh, đến sát hàng rào. Một tay hắn kẹp cổ Billy, tay kia đong đưa bên hông với khẩu súng lục trong tay. Khi Rick không trả lời, cũng không hiện ra, hắn nói, "Jumpin Joe muốn – gặp mấy người. Ông ấy muốn nói chuyện với chú mày và Billy."

"Mi nói nghe bốc mùi cứt chó," Rick đáp trả, "thúi không chịu nỗi!" Hắn nói như thể Luca ngồi bên kia bàn đối diện mình, bằng một giọng vừa tỏ vẻ chán ngấy, vừa muốn chọc tức cành hông cho bõ ghét.

Luca đẩy Billy dựa vào rào chắn, nâng hắn lên cao một tí. Luca nới lõng móng vuốt, giúp cho Billy dễ thở hơn một chút. "Bây giờ ra đi," hắn nói với Rick. "Đừng để ta đặt một viên đạn – vào đầu đứa em tội nghiệp của mày nhé. Giuseppe chỉ muốn nói chuyện."

"Mi nói láo," Rick nói, vẫn nấp sau một đống thùng gỗ. "Bây giờ mi đi làm tôi tớ cho nhà Corleones, ai mà chẳng biết chuyện đó."

"Ta làm cho ta, đéo cho ai cả," Luca nói. "Bọn Ái Nhĩ Lan các người nên biết điều đó."

"Cục kít, mi nói dối!" Billy quằn quại trong móng vuốt của Luca và hét lên. "Bắn nát đầu đồ chó đẻ đi, Rick."

"Được thôi, Billy," Luca thì thầm vào tai chàng trai. Hắn nâng chàng ta lên trên rào chắn, bẻ gãy chân chàng ta dễ dàng như bẻ gãy cẳng gà khiến chàng ta kêu rú lên vì đau đớn. Với Rick, Luca nói, "Hãy nói lời vĩnh biệt với em mày," và ngay lúc đó Rick đẩy mấy thùng hàng xuống đất và hiện ra với hai tay đưa lên khỏi đầu, lòng bàn tay đối diện Luca.

https://thuviensach.vn

"Tốt," Luca nói. Hắn thả Billy rớt xuống đồng thời giương súng lên và trút hết đạn vào ngực và bụng Rick. Rick nẩy ngược ra sau rồi ra trước lên hàng rào chắn, rồi ngã phịch xuống trên một băng tải.

Trên sàn, phía dưới Luca, Billy rên rỉ vì đau đớn và cố gắng đứng lên nhưng chân chàng ta đã gãy lòi xương ra. Chàng ta nôn mửa và bất tỉnh.

"Nhét chúng vào những thùng xi-măng," Luca nói khi JoJo bước chân vào sàn lò mổ, tiếp theo là Paulie và Vinnie. "Cho chúng đi mò nghêu sò ốc hến," hắn *chỉ đạo* thêm cho đàn em. Hắn thấy... hơi mệt chút xíu và đi tìm một giấc ngủ ngon và dứt khoát cấm không cho bất kỳ cơn ác mộng nào quấy rối giấc mơ êm đềm của... quỉ!

* * *

Nơi căn hộ của Romero, khoảng nửa tá người đàn ông trong những bộ com lê sẫm màu loại rẻ tiền đang nói chuyện với một cặp phụ nữ trẻ đội mũ hình cái chuông và áo dài bó sát người không thích hợp trong một tang lễ. Quần áo của các cô gái, Sonny suy đoán, có lẽ là tất cả những gì họ có để trưng diện vào bất kỳ dịp nào.

Chàng đã dừng xe tạm ở góc đường và đã quan sát dãy nhà khoảng nửa tiếng trước khi quyết định là có thể an toàn xuất hiện ở buổi lễ canh thức cho Vinnie. Gia đình Corleone đã gửi một vòng hoa tang đến nhà tang lễ và Sonny đã nhét năm ngàn đô la vào một phong bì lớn để nơi túi áo jacket mà chàng muốn đích thân giao tận tay người thân của Vinnie, mặc dầu chàng đã được lệnh phải đứng xa các lễ tang, đặc biệt là lễ tang của Vinnie. Mariposa, theo nhận định của Genco, không từ việc tóm lấy Sonny trong một lễ canh thức. Sonny hít một hơi sâu và cảm thấy yên tâm hơn với bao đeo súng ở vai.

Trước khi chàng đến phòng tang lễ, hai cô gái đã nhận ra chàng đang lại gần và họ vội vã lui vào trong nhà. Vào lúc Sonny bước lên

https://thuviensach.vn

những bậc đầu tiên của cầu thang dẫn đến căn hộ ở tầng hai của gia đình Romero thì Angelo Romero và Nico Angelopoulos đang đứng chờ ở đầu cầu thang. Trong ánh sáng lờ mờ của cầu thang khuôn mặt Angelo trông chừng như già đi cả chục tuổi. Đôi mắt chàng ta nổi gân máu đỏ và viền mắt có những vòng thâm quầng. Trông như thể chàng ta đã không ngủ kể từ buổi lễ diễu hành cho đến giờ. Tiếng người nói ra bằng giọng được ỉm đi tuông xuống cầu thang.

"Angelo," Sonny nói, và rồi chàng ngạc nhiên với nút thắt trong cổ mình làm cho chàng không thể nói thêm lời nào. Chàng đã không để cho mình nghĩ về Vinnie. Cái chết của chàng ta vẫn rõ mồn một trong tâm trí Sonny như một nước cờ chiếu bí mãi ám ảnh đầu óc. Chiếu bí! Và Vinnie chết. Nhưng không có gì hơn thế, không có gì chàng cảm nhận và không có gì chàng để mình nghĩ về. Tuy thế, ngay khi thốt ra cái tên Angelo thì một cái gì đó ùa dâng lên bên trong chàng và "cư trú" nơi cổ họng chàng khiến chàng không thể nói thêm lời nào nữa.

"Lẽ ra bạn không nên đến đây." Angelo dụi mắt mạnh đến độ trông giống như chàng ta đang cố bóp ép chúng hơn là cố tự an ủi mình. "Tôi mệt quá," chàng ta nói, và thêm, như thông báo một điều quá hiển nhiên, "Tôi chẳng ngủ được mấy tí."

"Bạn ấy có những giấc mộng," Nico nói. Chàng ta đặt tay lên vai Angelo. "Bạn ấy không ngủ được vì những giấc mộng đó."

Sonny tìm cách nói, "Mình rất tiếc, Angelo," mặc dầu chàng phải tranh đấu để nói ra được những lời đó.

"Ờ," Angelo nói, "nhưng lẽ ra bạn không nên đến đây."

Sonny nuốt nước miếng một cách khó khăn và nhìn xuống các cầu thang, vào đường phố ở đó ngày ảm đạm và đầy mây đang dần ló dạng qua cửa sổ ở phía trước. Chàng cảm thấy nghĩ về chuyện làm ăn chừng như dễ dàng hơn. "Mình đã kiểm tra mọi chuyện trước khi đến đây,"

https://thuviensach.vn

chàng nói. "Không có ai theo dõi nơi này hay có gì khả nghi. Mình sẽ ổn thôi, chẳng có sao đâu."

"Tôi không có ý nói chuyện đó," Angelo nói. "Mà tôi muốn nói là gia đình tôi, bố mẹ tôi không thích anh đến đây. Anh không thể dự buổi canh thức. Họ không muốn thế."

Sonny dành một lát để chén đắng lắng xuống tận đáy lòng. "Mình mang cái này đến." Chàng rút phòng bì ra khỏi túi áo jacket. "Của ít lòng nhiều, xin bạn nhận cho," chàng nói, và chìa cái phong bì cho Angelo.

Angelo khoanh tay trên ngực và lờ đi món quà. "Tôi sẽ không làm việc cho gia đình anh nữa," chàng ta nói. "Tôi có sẽ gặp rắc rối gì không?"

"Không có gì đâu," Sonny nói ngay, và chàng kéo phong bì ra xa,để bàn tay mình buông xuống bên hông. "Tại sao bạn lại nghĩ như thế?" chàng nói. "Bố mình sẽ hiểu mà."

"Tốt," Angelo nói, và rồi chàng ta bước tới gần Sonny hơn. Tưởng chừng như chàng ta có thể ôm Sonny nhưng rồi chàng ta dừng lại.

"Chúng ta đã nghĩ gì?" chàng ta hỏi, và những lời nói thoát ra khỏi chàng như một lời trần tình. "Rằng chúng ta chơi trò bắn nhau như trong các truyện tranh, rằng chúng ta không thể thực sự bị thương?" Chàng ta chờ, như thể chàng thực sự hy vọng rằng Sonny có thể có câu trả lời.

Khi Sonny yên lặng, chàng ta tiếp tục. "Hẳn là tôi đã từng mơ, hay tôi đã cảm nhận như thế, cũng như tất cả chúng ta hẳn là đã nằm mơ, tưởng rằng chúng ta không thể thật sự bị thương. Chúng ta không thể thực sự bị giết, nhưng... " Chàng ta dừng lại và thở dài, tiếng thở dài chấp nhận cái chết của Vinnie, tiếng thở dài *kham nhẫn định mệnh* .

https://thuviensach.vn

Vâng, tôi phải *kham nhẫn* chứ không thể nào *yêu định mệnh* cho được. *Amor Fati* ! Làm sao tôi có thể yêu định mệnh khi định mệnh đã phũ phàng lấy mất đi người anh em song sinh của tôi, một nửa thân thiết của tôi. Nhưng cho dầu tôi có đau đớn, tôi có thống hận muốn *thét lên một tiếng cho dài kẻo căm* thì tôi cũng đâu làm gì phản kháng được định mệnh. Vì định mệnh còn đứng trên cả thần linh kia mà!...

Chàng bỏ đi, hướng về phía cầu thang, đôi mắt vẫn nhìn về Sonny. "Ta nguyền rủa cái ngày ta gặp mi," chàng ta nói, "mi và gia đình mi," và chàng ta nói điều ấy một cách *phẳng lì* , không giận dữ cũng không ác ý. Vĩnh biệt Sonny. Ta không bao giờ còn muốn gặp mặt mi dầu mi chẳng hề làm điều gì xấu với ta, dầu mi chẳng có lỗi gì với anh em ta. Angelo đi ngược lên cầu thang trở lại và khuất tầm nhìn.

"Bạn ấy không có ý như vậy đâu," Nico nói, một khi Angelo đi khuất. "Bạn ấy đau khổ quá nên rối trí, Sonny à. Anh biết hai anh em nhà nó thân thiết nhau đến thế nào. Chúng giống nhau như hình với bóng, như bóng và hình của nhau. Lạy Chúa, Sonny ơi!"

"Ờ, đúng vậy." Sonny đưa phong bì đựng tiền cho Nico. "Nói với bạn ấy là mình hiểu," chàng nói. "Và bảo với bạn ấy rằng gia đình mình sẽ cung cấp bất kỳ cái gì bạn ấy và gia đình bạn ấy cần, trong hiện tại hay trong tương lai. Bạn hiểu chứ, Nico?"

"Bạn ấy hẳn là biết thế mà," Nico nói. Chàng ta đút phong bì vào túi. "Em chắc chắn sẽ trao tận tay cái này cho gia đình bạn ấy."

Sonny vỗ lên vai Nico như một cử chỉ tạm biệt, và rồi bắt đầu xuống cầu thang.

"Em sẽ đi với anh đến xe," Nico nói và đi theo Sonny. Khi cả hai đến đường phố, chàng ta hỏi, "Chuyện gì sẽ xảy ra với Bobby đây. Tôi nghe bạn ấy đang trốn."

https://thuviensach.vn

Sonny nói, "Mình không biết," và giọng nói của chàng cùng cách nói tỏ ra rằng chàng không muốn nhắc đến Bobby.

"Nghe này, em muốn nói với anh," Nico nói, nắm vào cánh tay Sonny và chận chàng lại trên đường phố. "Em và Angelo có nói chuyện với nhau và Angelo hình dung là Bobby chắc là nhắm bắn Stevie Dwyer chứ không phải nhắm bố anh. Nếu nói Bobby cố ý bắn bố anh thì vô lí quá, Sonny à. Anh cũng thấy điều đó chứ."

"Stevie Dwyer?"

"Là Angelo nghĩ như thế. Vinnie cũng nghĩ như thế. Hai đứa đã có cơ hội nói với nhau như thế trước khi Vinnie bị bắn."

Sonny gãi đầu và nhìn vào đường phố, như thể chàng có thể, một cách nào đó thấy lại được cái gì đã xảy ra trong cuộc diễu hành. "Stevie Dwyer?" chàng hỏi lại.

"Là Angelo nói thế. Họ không thấy tận mắt diễn tiến của sự việc, nhưng Angelo nói Stevie lúc đó ở phía sau bố anh, và rồi sau phát súng của Bobby, Luca đã bắn hạ Stevie. Em không có mặt ở đó," chàng ta nói, và thọc hai tay vào các túi, "nhưng Sonny, Bobby yêu anh và gia đình anh và bạn ấy ghét Stevie. Điều ấy có ý nghĩa nào chứ"

Sonny cố gắng hồi tưởng cuộc diễu hành. Chàng ta nhớ thấy Bobby bắn vào bố mình, và sau đó Vito ngã xuống và chàng ta chỉ nhớ có thế. Mọi người bắn tứ lung tung. Stevie cuối cùng chết. Chàng cố gắng hồi tưởng nhưng rồi mọi chuyện xảy ra trong lễ diễu hành và ngay sau đó đã trở thành một mớ lộn xộn, rối tung. Chàng ta cạ các đốt ngón tay vào cằm. "Mình không biết," chàng nói. "Mình không biết chuyện gì đã thực sự xảy ra. Mình phải nói chuyện với Bobby. Nhưng hắn trốn là không ổn tí nào."

https://thuviensach.vn

"Ờ, nhưng anh phải biết," Nico nói. Họ tiến lại gần xe của Sonny. "Anh phải biết là Bobby không thể cố ý bắn bố anh. Không thể nào như thế," chàng ta nói. "Anh biết như thế mà, Sonny."

"Mình cũng không biết là mình biết gì." Sonny bước vào đường phố, tiến lại xe mình. "Còn chú mày thế nào?" chàng hỏi, thay đổi đề tài."Thích công việc mình không?"

"Thì đó là... công việc." Nico dỡ mũ ra cầm tay lúc Sonny bước vào xe. "Việc nặng nhọc ở các bến tàu."

"Mình cũng nghe như thế." Sonny khép cửa xe và ngồi dựa ngửa vào ghế. "Nhưng lương tiền thì cũng không đến nỗi tệ, đúng không?"

"Hẳn rồi," Nico nói. "Em không kiếm đủ để mua quần áo hàng hiệu đắt tiền hay đi chơi ở những hộp đêm sang trọng, nhưng cũng đủ sống. Anh nghe em có bạn gái chưa?"

"Không," Sonny nói. "Cô nào vậy?"

"Anh không biết cô ấy đâu," Nico nói. "Tên cô ấy là Anastasia."

"Anastasia," Sonny lặp lại. "Vậy là chú mày kiếm được một cô Hy Lạp dễ thương rồi."

"Đúng vậy," Nico nói. "Bọn em đã bàn chuyện cưới hỏi và lên kế hoạch sản xuất oắt tì rồi. Em nghĩ là bây giờ em đã có một công việc đàng hoàng, em có thể lo cho tương lai của con cái mình." Nico mỉm cười rồi đỏ mặt, làm như chàng ta vừa mới tự ôm mình. "Nói với bố anh giùm em là em cám ơn ông nghe, Sonny. Nói với bác là em rất biết ơn bác đã tìm cho em công việc này, okay?"

Sonny nổ máy xe rồi thò người qua cửa xe bắt tay Nico. "Bảo trọng," chàng nói.

https://thuviensach.vn

"Bảo trọng," Nico đáp lời và rồi chàng ta chần chừ ở cửa xe, quan sát Sonny chừng như chàng ta còn có điều muốn nói. Chàng ta đứng đó khoảng một, hai giây nữa, ngần ngừ, lưỡng lự, muốn nói nhưng rồi lại thôi, cười xòa một tiếng rồi bước đi.

* * *

Jimmy Mancini huých vai mở đường qua một cánh cửa hẹp và kéo Corr Gibson vào một phòng không cửa sổ ở đó Clemenza đứng bên một bàn dài bằng inox, nhấc nhấc lên xuống một con dao xẻ thịt bóng loáng nơi tay phải như thể để kiểm tra sức nặng và độ cân bằng của nó. Al Hats đi theo Jimmy vào phòng.

"Ta đang ở nơi nào đây?" Corr hòi khi Jimmy dựng hắn lên trên đôi chân. Tay Ái Nhĩ Lan có vẻ say mèm, và hắn ta thực sự gần như đã uống suốt đêm trước khi Jimmy và Al tìm thấy hắn ngủ trong giường và nện cho hắn một trận nhừ tử khiến hắn trở nên... phi cảm giác, hết biết trời trăng mây nước! Trong những lúc chập choạng bước vào và bước ra khỏi miền ý thức hắn cứ tiếp tục hỏi hắn đang ở đâu và chuyện gì đang xảy ra, như thể hắn chưa bao giờ hoàn toàn tỉnh lại."Pete," hắn nói, hí mắt nhìn qua đôi mắt sưng húp, nửa khép nửa mở. "Clemenza," hắn hỏi. "Ta đang ở đâu vậy?"

Clemenza thấy một chiếc tạp dề treo gần đó bèn lấy đeo lên mình. "Chú mày không biết mình đang ở đâu hở Corr?" Lão buột chặt cái tạp dề. "Chỗ này nổi tiếng lắm đấy," lão nói. "Đây là Hàng Thịt Mario ở khu Little Italy. Ai mà chẳng biết nơi này. Ngài Thị trưởng LaGuardia cũng lấy xúc xích ở đây mà." Clemenza quay lại bàn và chạm vào lưỡi của con dao xẻ thịt. "Lão Mario này biết cách xài đồ nghề đây," lão nói. "Dao tiểu, dao trung, dao đại con nào cũng bén ngót, sắc lẹm! Cắt nhát nào nhát nấy ngon ơ! Cắt cổ mổ gan hay thiến phăng bộ tam sênh cũng chỉ xoạch một nhát là xong ngay! Đồ nghề như thế chơi mới sướng tay chứ!"

https://thuviensach.vn

"Hiện nay lão còn hành nghề không?" Corr thắc mắc. Hắn giật cánh tay tự do khỏi Jimmy và cố xoay xở để đứng lên bằng chính sức mình mặc dầu lảo đảo không vững. Hắn nhìn vào cái bàn inox và con dao xẻ thịt trong tay Clemenza và cười thê lương như kẻ mất trí, vừa biểu lộ lòng khinh thị tuyệt vọng, vừa để dìm xuống nỗi sợ hãi trong lòng, "Bọn guineas đù heo đé...o chó các người đúng là một lũ man rợ ghê tởm!"

Clemenza nói, vẫn bàn về Hàng Thịt Mario, "Tất nhiên là người Sicilian không đến nơi đây. Đây là nơi làm xúc xích của dân Neapolitan. Nhưng bọn chúng không biết làm xúc xích đúng điệu, cho dầu chúng có đủ đồ nghề ngon lành." Lão nhìn quanh vào sự phô bày những loại dao và những xô, chậu bóng loáng cùng những thiết bị làm bếp khác nhau, kể cả một cưa đai (band saw) ở đầu kia của bàn.

Clemenza ra dấu cho Jimmy, "Đưa hắn vào ngăn đông lạnh. Trong đó yên tĩnh lắm." Corr đi theo Jimmy về nơi yên nghỉ mà không kháng cự vì không còn sức để kháng cự nên biết rằng có kháng cự cũng chỉ vô ích, chi bằng... *kham nhẫn* và... *khinh bỉ!* Clemenza gọi với theo "Sẽ gặp lại bạn trong ít phút nữa, Corr thân mến!"

Khi anh chàng Ái Nhĩ Lan và mấy thuộc hạ đi khuất tầm nhìn, Clemenza đứng trước một dãy những dao, búa, đục, cưa đủ cỡ đủ kiểu treo trên tường. "Mời quí vị thưởng lãm những thứ đồ chơi này," lão gật gù, huýt sáo đánh giá cao những món đồ chơi vừa ý.

* * *

Tessio, với Emilio Barzini đàng trước và Phillip Tattaglia theo sau, mở đường đi qua một mê cung những cái bàn, ở đó khoảng hơn năm mươi thực khách trong trang phục buổi tối vừa ăn uống vừa nói cười. Câu lạc bộ này cũng thời thượng tương đương với Stork Club, nằm trong một khách sạn ở trung tâm thành phố và hàng đêm đều đông

https://thuviensach.vn

đảo những nhân vật tiếng tăm – nhưng đây không phải là một câu lạc bộ mà bất kỳ gia đình nào cũng lui tới. Tessio liếc từ bàn này qua bàn kia trong lúc mở lối đi về phía cuối phòng. Ông nghĩ có thể mình đã thấy Joan Blondell nơi một trong các bàn kia, ngồi đối diện một anh chàng đẹp trai lịch lãm mà ông không nhận ra. Về một phía của căn phòng nơi một ban nhạc nhỏ được dựng lên trên một tấm ván trắng dài được dùng làm sân khấu, một nhạc trưởng trong áo đuôi tôm bước tới một chiếc microphone to gần bên cây đàn piano lớn màu trắng và gõ vào chiếc micro ba lần với một cây gậy và cả ban nhạc tuôn ra một phiên bản nhanh hơn, dồn dập hơn của bài "My Blue Heaven." (Thiên đàng xanh của tôi)

"Người phụ nữ này có giọng hát như của một thiên thần," Tattaglia nói, khi một phụ nữ trẻ với đôi mắt màu khói (smoky eyes) và mái tóc dài màu đen tiến gần đến microphone và bắt đầu hát.

"Vâng," Tessio nói và đơn âm thoát ra giống một tiếng rên rỉ đau đớn.

Ở cuối phòng, Carmine Nhỏ, một trong những đàn em của Tomasino đứng trước hai tấm cửa kính, hai tay vòng lại trên ngực, nhìn chăm chú vào ca sĩ. Một bức màn nhẹ và mỏng che phủ chiều dài của hai tấm cửa kính, và qua đó Tessio có thể thấy nét phác thảo của hai khuôn mặt ngồi chung một bàn. Khi Emilio đến cửa, Carmine Nhỏ mở một cánh cửa cho lão ta, và Tessio và Tattaglia theo chân Emilio vào một căn phòng nhỏ có đặt một bàn tròn đủ rộng cho một tá người ngồi nhưng chỉ được sắp ghế cho năm người. Một người phục vụ nam đứng bên cạnh bàn với một chai rượu trong tay, kế bên Mariposa; lão mặc một bộ com lê ba mảnh màu xám với một cà vạt màu xanh sáng và một hoa cẩm chướng trắng. Tomasino Cinquemani ngồi kế bên Mariposa mặc một áo jacket nhàu với khuy áo trên cùng của áo sơ mi mở ra và cà vạt hơi nới lỏng. "Salvatore!" Mariposa gọi ra khi Tessio

https://thuviensach.vn

bước vào phòng. "Rất vui được gặp lại bạn già," lão nói. Lão đứng lên và chìa tay ra cho Tessio bắt.

"Tôi cũng thế, Joe à." Tessio gật đầu nhẹ chào Tomasino, anh chàng này không đứng lên nhưng tuy thế có vẻ vui khi gặp Tessio.

"Mời ngồi!" Mariposa chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh lão và rồi quay sự chú ý sang phía người phục vụ khi Barzini và Tattaglia nhập bọn với Tessio, ngồi xuống bên bàn.

Với người phục vụ Giuseppe nói, "Ta muốn những gì tốt nhất của mọi thứ cho các bạn của ta. Món antipasto phải chắc là còn tươi nhe," lão nói, kêu các món và dặn dò người phục vụ. "Tiếp theo là món mực tươi xốt chua ngọt với cà, ớt chuông. Món ravioli dùng cà tươi với tỏi, nhưng đứng quá nhiều tỏi vì chúng ta là người Ý chúng ta không muốn vì chiều theo sự khoái khẩu mà để người bốc mùi hành tỏi khiến phụ nữ né tránh! Nhớ nhé!" Lão cười và nhìn chung quanh bàn. Với Tessio lão nói, "Tôi đã *order* một bữa tiệc cho chúng ta. Chắc là bạn sẽ thích."

"Joe là người sành ăn," Tattaglia nói với cả bàn. Với Tessio lão thêm, "Joe mà *order* tiệc cho chúng ta là cả một hậu đãi đặc biệt đấy."

"Anh chàng này cứ ưa nói quá," Joe nói với Tattaglia, mặc dầu rõ ràng lão thấy khoái lời nịnh đúng. Với người phục vụ lão nói, để gút vấn đề, "Phải bảo đảm thịt cừu là loại cừu tơ – thịt của em nào vị thành niên càng tốt, lão pha trò – còn khoai tây chiên," lão nói, ra dấu với ngón cái và ngón trỏ bấu vào nhau, "phải là những lát khoai tươi, mới cứng, chiên cho giòn tan. *Capisc?"* (Hiểu chứ?)

"Chắc chắn rồi," người phục vụ trả lời, sau đó ra khỏi phòng, Carmine Nhỏ mở cửa từ phía ngoài khi anh ta đến gần.

https://thuviensach.vn

Khi người phục vụ đi rồi, Barzini nghiêng người trên bàn về phía Tessio, và cách nói cùng giọng nói của lão gợi ý rằng lão sắp đùa đây. "Joe luôn luôn nhấn mạnh với những người làm bếp phải chế biến thức ăn cho lão với dầu ô liu nguyên chất còn tươi," lão nói, và rồi đưa một ngón tay lên, đía thêm, " nhưng *không bao vờ* dùng Genco Pura!"

Mariposa cười hùa theo với những người khác, mặc dầu lão không có vẻ gì là đặc biệt thích thú. Khi cả bàn yên lặng, lão cũng an tọa nơi ghế ngồi, đan hai bàn tay phía trước mình và trao lời với Tessio. Âm nhạc từ sân khấu ngoài kia và tiếng nói chuyện của thực khách được "hãm thanh" đủ nhờ những cửa kính khép lại để nói chuyện dễ nghe hơn, tuy vậy Joe vẫn phải nói lớn để chế ngự tiếng ồn. "Salvatore," lão mở lời. "Bạn không biết chúng tôi vui đến thế nào khi gặp bạn đâu. Chúng tôi rất được hân hạnh rằng chúng ta sẽ là những người bạn chân tình trong những năm tháng còn lại của cuộc đời chúng ta."

Tessio trả lời, "Tôi vẫn luôn mong mỏi có được tình bạn của ngài, Don Mariposa à. Minh trí của ngài và thế lực của ngài đã khơi gợi lòng ngưỡng mộ nơi tôi."

Như thường lệ, Tessio nói ra giống như ông đang phát biểu một bài tụng ca. Dầu thế Mariposa vẫn rạng ngời mặt mũi, *thung thướng* vì được *nâng bi* đúng điệu nên rất phê!

"Này Salvatore," lão nói và bỗng dưng vẻ mặt lão chuyển sang nghiêm trang một cách quá ư... trọng thể! Lão đưa một bàn tay chạm vào tim. "Chắc hẳn là bạn hiểu, Salvatore: Chúng tôi không bao giờ muốn làm theo chuyện xảy ra trong cuộc diễu hành, thế nhưng nhà Corleones bây giờ lại ra cố thủ ở Long Beach. Người ta nói khi họ ở trong đó thì cả một đạo quân cũng khó làm gì được họ. Ông bạn Barzini đây đã phải trườn bò như con rắn để có thể trao đổi vài lời với bạn." Mariposa có vẻ rất giận nhà Corleones. "Bọn họ đổ vấy chuyện xảy ra trong lễ diễu hành lên chúng tôi," lão nói, "và hãy nhìn xem

https://thuviensach.vn

chuyện diễn biến ra theo chiều hướng nào!" Lão vỗ bàn. "Một vụ ô nhục kinh tởm!"

"Đúng thế," Tessio nói một cách nghiêm trọng. "Một vụ ô nhục kinh tởm!"

"Và giờ đây chúng ta buộc chúng phải trả giá," Mariposa nói, nghiêng người trên cái bàn. "Nói cho tôi nghe đi, Salvatore... " Lão rót đầy ly rượu của Tessio từ chai Montepulciano ở giữa bàn. "Tôi có thể làm gì để đền đáp thịnh tình bạn dành cho tôi?"

Tessio nhìn quanh bàn, ngạc nhiên vì được chuyển vào chuyện làm ăn nhanh đến thế. Emilio gật đầu, khuyến khích ông trả lời. Tessio nói với Mariposa, "Tôi muốn có một cuộc sống yên ổn. Thu tiền cá cược ở Brooklyn. Các nhượng địa ở Coney Island. Tôi chỉ mong được có thế."

Mariposa ngồi dựa ngửa ra trong ghế. "Đấy là một cuộc sống rất tốt," lão nói, "và yên lành." Lão dừng lời, như thể để suy nghĩ cho thấu đáo, và rồi nói, "Tôi hứa danh dự với bạn điều đó."

"Vậy là chúng ta đã thỏa thuận," Tessio nói. "Cám ơn ngài, Don Mariposa." Ông ta đứng lên, nghiêng người qua cái bàn để bắt tay.

" *Splendido,* " (Tuyệt quá) Emilio nói khi Mariposa và Tessio bắt tay nhau. Lão ta lịch sự vỗ tay cùng với Tattaglia rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay. Với Giuseppe lão nói, "Giờ đây hai người đã thỏa thuận với nhau xong rồi, Tattaglia và tôi cần xem xét một số việc với đám thuộc hạ của chúng tôi." Lão đứng lên và Tattaglia nhập bọn với lão. "Xin cho chúng tôi mấy phút," lão nói; "chúng tôi sẽ trở lại ngay."

"Nhưng các bạn đi đâu?" Giuseppe phản đối. Trông lão có vẻ ngạc nhiên. "Các bạn phải đi ngay bây giờ?"

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi phải thu xếp một vài việc đang diễn biến," Tattaglia nói.

"Sẽ không mất đến năm phút đâu," Emilio thêm, và lão đặt một tay lên vai Tattaglia, dẫn lão này đến cửa. Cánh cửa, như có ma thuật, lại mở ra cho lão.

Giuseppe nhìn vào Tomasino như để tìm sự bảo đảm. Với Tessio lão nói, "Công việc," và tạo một vẻ biểu cảm trên nét mặt. "Họ sẽ quay lại ngay thôi."

Một khi Tattaglia và Barzini ra khỏi phòng, Tomasino xoay người trong ghế và ghì hai cánh tay lực lưỡng quanh ngực Giuseppe, ghim lão ta vào chỗ ngồi trong khi cùng lúc đó, Tessio đứng lên và nhét một khăn bàn vào mồm lão.

Giuseppe vươn dài cổ ra, vặn vẹo, cố quay lại phía sau để xem đứa khốn nạn nào nó lại dám ghìm mình vào ghế ngồi. Qua cái khăn bàn nhét đầy mồm lão lầm bầm "Tomasino!"

Tomasino nói, "Công việc thôi, Joe à. Vì đại sự nên không nệ tiểu tiết, Joe... thông cảm nhé!" trong khi Tessio rút một sợi dây thắt cổ từ túi áo jacket ra và vụt sợi dây kim loại mỏng kêu đánh tách một tiếng trước mặt Giuseppe.

"Thường thì ta không còn làm công việc bẩn thỉu nữa," Tessio nói trong lúc di chuyển về phía sau Mariposa. "Nhưng đây là một điệp vụ quá đặc biệt," ông nói thêm, thì thầm vào tai lão. "Tôi đã cố nài để được hân hạnh phục vụ riêng tôn ông đấy." Ông quấn sợi dây đồng quanh cổ Mariposa, lúc đầu thật khoan thai cho lão có thời gian cảm nhận mẩu kim loại lạnh lẽo mơn man làn da cổ của mình. Rồi Tomasino buông Mariposa ra khi Tessio siết chặt sợi dây trong lúc đồng thời ấn đầu gối vào phía sau ghế của Giuseppe để tạo tác dụng đòn bẩy. Giuseppe vùng vẫy và tìm cách đá chân cái bàn ăn nhưng sợi

https://thuviensach.vn

dây đồng đã cắt ngang cổ họng lão làm bắn ra một tia máu trên chiếc khăn bàn màu trắng. Chỉ sau một vài giây thân hình lão ta trở nên mềm oặt và Tessio đẩy xác lão ra trước. Mariposa vẫn còn trong ghế ngồi, gục người xuống bàn, máu chảy ra từ cổ và nhanh chóng tràn đầy đĩa đựng thức ăn của lão trông giống như một đĩa tiết canh vịt đỏ tươi, khiến mấy tay ham nhậu nhìn là phát thèm!

"Ông ta cũng không đến nỗi quá tệ như mọi người nghĩ đâu," Tomasino nói, ý muốn trả lại sự công bằng cho người đã khuất. Công tâm mà nói, tay Tomasino này như thế cũng là có chút nghĩa khí đấy! Y vuốt thẳng nếp áo jacket và sửa lại tóc tai cho gọn ghẽ.

"Tôi hy vọng Don Corleone sẽ nhìn sự hợp tác của tôi trong vụ này như một biểu hiện cho lòng trung thành của tôi đối với ông ấy."

"Anh sẽ thấy Vito là người đáng cho ta phụng sự," Tessio nói. Ông chỉ về phía cửa chính, và Tomasino rời phòng.

Tessio rót nước vào một chiếc khăn trải bàn và cố lau đi vết máu trên cổ tay áo của mình. Khi ông chỉ thành công trong việc làm cho nó tệ hơn, ông bèn gấp cổ tay áo lên, khuất tầm nhìn, bên dưới tay áo jacket. Đến cửa ra ông ngoái nhìn lần cuối Mariposa ngã phịch xuống và chảy máu tràn lan trên bàn. Với một cơn tức giận trông có vẻ vô cớ, ông nói, "Để ta xem mi còn nhảy vào ta được nữa không, Joe?" Ông phun nước bọt xuống sàn và bước ra khỏi phòng, ở đó Eddie Veltri và Ken Cuisimano đang chờ ông, đứng trước hai cánh cửa kính, che khuất tầm nhìn từ phía câu lạc bộ. Ban nhạc đang chơi bài "Smoke Gets in Your Eyes." (Khói vương mắt em)

"Tôi thích bài ca này," Tessio nói với Ken. Ông chạm vào vai Eddie và nói, *"Andiamo."* (Đi thôi)

Trong lúc ba người tìm đường đi qua mê cung những cái bàn, Tessio ư ử hát theo cô ca sĩ trẻ. Khi lão la rống lên một câu trong ca từ

https://thuviensach.vn

- "something here inside cannot be denied".

Eddie vỗ vào lưng ông và nói, "Sal, tôi sẵn sàng lãnh một viên đạn thay cho ông và ông biết điều đó, nhưng, *Madre Deo* – Lạy Mẹ Chúa Trời – xin ông đừng... tra tấn lỗ tai tôi!"

Tessio lườm nguýt Eddie trước khi phá ra cười lớn. Lão ra khỏi câu lạc bộ đi vào các đường phố đông đúc của khu trung tâm Manhattan, và vẫn tỏn tẻn cười về cái giọng hát mê hồn đến phát ớn lạnh của mình!

Donnie O'Rourke vặn nhỏ radio xuống. Suốt đêm bố mẹ chàng ta đánh lộn nhau ở phòng bên cạnh, cả hai lại say mèm. Theo người thông báo của đài phát thanh thì lúc đó đã quá nửa đêm nhưng ông via bà via của chàng vẫn còn mềm môi chén mãi tít cung thang. Chàng hạ thấp âm lượng và quay về hướng cửa sổ mở kế bên giường nằm, ở đó chàng có thể nghe bức màn sáo để lọt vào cơn gió nhẹ. Chàng ta ngồi nơi chiếc ghế đá đối diện chiếc giường và cửa sổ, hai tay đan lại để trong lòng, một khăn choàng phủ trên hai chân. Nhanh chóng chàng ta vuốt tóc và sửa thẳng ra đôi mắt kính, để lại ngay ngắn trên sống mũi, kéo áo sơ mi thẳng thớm trên hai vai, gài cúc áo cho tới cổ. Chàng ta đứng lên và tự thu vén theo khả năng.

Chàng ta lại mất dấu thời gian, không có ý niệm nào về ngày hôm đó, mặc dầu chàng ta biết thời điểm đó còn là mùa xuân với mùa hè đang đến gần. Chàng ta có thể ngửi được mùi thời tiết giao mùa. Từ ngày đôi mắt bị mù thì thính giác và khứu giác của chàng lại phát triển độ tinh nhạy. Chàng có thể ngửi được mọi thứ. Chàng biết ngay đó là mẹ hay bố mình đang đi vào nhà bếp từ âm thanh những chuyển động của họ và từ mùi của họ, vốn là mùi bia rượu, nhưng khác nhau nơi mỗi người, mùi hơi khác nhau mà chàng nhận ra ngay mặc dầu chàng không thể diễn tả thành lời. Còn bây giờ thì chàng ta biết đó là mùi toát ra từ... tử thần Luca Brasi nơi lối thoát hỏa hoạn. Chàng ta biết

https://thuviensach.vn

chắc như thế. Khi chàng ta nghe hắn bước vào phòng qua cửa sổ mở ra, chàng ta mỉm cười với hắn và kêu tên hắn, dịu dàng. "Luca," chàng ta khẽ thốt lên. "Luca Brasi."

"Làm thế nào mi biết – đó là ta?" Luca cũng thật dịu dàng, chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một tí.

"Không cần lo lắng về người nhà của ta," Donnie nói. "Họ quá say xỉn cả rồi chẳng làm gì được mi đâu."

"Ta chẳng lo lắng gì về họ đâu," Luca nói. Hắn bước qua căn phòng cho đến khi hắn đứng trước cái ghế đá. Hắn hỏi lại, "Làm thế nào mà- mi lại biết – đó là ta, hở Donnie?"

"Ta có thể ngửi mùi mi," Donnie nói. Chàng ta cười và thêm, "Ôi Trời ơi, mi bốc mùi sao mà khiếp quá, hở Luca? Mi bốc mùi như một ống cống!"

"Ta không tắm rửa như lẽ ra ta nên làm thế," Luca trả lời chiếu lệ, chứ chẳng phải cần biện minh hay chống chế gì. "Ta không thích làm ướt người. Nước làm ta – phiền!"

Hắn im lặng một lát rồi hỏi, "Mi có sợ không?"

"Sợ à?" Donnie ngạo nghễ. "Mi nói nghe thúi hoắc, Luca à. Ta đã đợi mi từ lâu."

"Okay," Luca nói, "Bây giờ, ta đây nè, Donnie," và đặt tay quanh cổ Donnie.

Donnie ngửa người ra trong ghế, mở cúc áo trên cùng và ngước đầu nhìn lên trần. "Tiếp tục," chàng ta nói thản nhiên. "Làm tới đi."

Luca siết mạnh móng vuốt của hắn, cùng lúc, bạo liệt như thú dữ xé mồi. Và chỉ trong thoáng chốc tất cả chỉ là tối tăm, yên tĩnh và mọi

https://thuviensach.vn

thứ tan biến đi, cả mùi chua của bia rượu từ nhà bếp, cả mùi ngọt ngào của mùa xuân và của trời đất lúc giao mùa.

.....&.....

https://thuviensach.vn

27.

Mưa nhẹ - như màn sương dày rơi xuống từ những lối thoát hỏa hoạn nơi lối đi nhỏ phía sau tiệm bánh của Eileen. Đã muộn để Caitlin còn thức, và Sonny ngạc nhiên khi Eileen dừng nơi cửa sổ phòng khách và kéo bức màn xuống với Caitlin trong tay nàng. Hai mẹ con nhà này quả là một cặp đôi gồm một bản chính và một bản sao nhưng khổ nhỏ hơn: Eileen với mái tóc vàng cát uốn thành lọn dài như ngón tay, Caitlin với những lọn tóc như sóng vàng mịn xõa xuống đôi vai. Sonny dỡ chiếc mũ fedora và phủi đi lớp sương ướt khỏi vành mũ. Chàng ta đã đợi một thời gian dài nơi lối đi nhỏ. Chàng đã đỗ xe cách đó vài dãy nhà vào lúc chạng vạng, đợi cho đến lúc trời tối hẳn, mở một cánh cổng không khóa và chiếm một chỗ trong lối đi nhỏ nơi đó chàng có thể quan sát những cửa sổ phía sau của căn hộ Eileen. Một phần đầu óc chàng hình dung là Bobby sẽ không ở đó, với Eileen và Caitlin, còn phần khác của chàng lại không thể tưởng tượng Bobby có thể đi nơi nào khác – và rồi có lẽ một vài giây sau khi Eileen kéo bức màn, chàng biết Bobby đang ở đó với chị.

Chàng chưa bao giờ thấy bức màn đó kéo xuống trong bao nhiêu lần chàng viếng căn hộ của Eileen. Cửa sổ nhìn ra một bức tường trơn trong một lối đi có cổng mà không ai ngoài những người thu nhặt rác dùng tới. Một phút sau, cửa sổ kính mờ của căn phòng nhỏ phía sau tiệm bánh sáng lên với một ánh sáng màu cam mờ và Sonny biết đó là Bobby. Sonny hầu như có thể thấy chàng ta nằm vào chỗ chật hẹp đó và bật lên cái đèn bàn để bên kệ sách.

Cái chìa vặn mà chàng mang theo, biết rằng nếu cần, mình có thể dùng nó để cạy cửa sau của tiệm bánh, đang nằm trong túi quần và chàng dùng mấy ngón tay bọc cái cán gỗ có rãnh xoắn. Chàng quan sát cánh cửa trong mấy phút. Hình như chàng không thể kiên định

https://thuviensach.vn

đầu óc và điều khiển đôi chân mình di chuyển. Chàng đổ mồ hôi và cảm thấy như mình có thể đang nhuốm bệnh.

Chàng hít thở mấy hơi thật sâu và rồi rút cái ống hãm thanh trong túi áo jacket ra, ngắm nghía nó: một cái ống bằng bạc, nặng, có rãnh xoắn ở chỗ nó lắp vào nòng súng. Chàng ta nắm chắc nòng súng và lắp ống hãm thanh vào đó. Khi làm xong chàng đút khẩu súng vào túi áo jacket trở lại nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ, chỉ chờ ở đó trong làn sương nặng hạt, nhìn vào cánh cửa như thể bất cứ lúc nào nó cũng có thể mở ra và Bobby sẽ có mặt ở đó, tươi cười mời chàng vào.

Chàng dùng tay dụi mắt. Khi chàng nghe Eileen kêu Caitlin, chàng thấy mình đang bước qua lối đi nhỏ và luồn cái chìa vặn vào khoảng giữa khung và khóa cửa. Cánh cửa tiệm bánh mở ra dễ dàng, và chàng bước vào một khoảng không gian tối, yên tĩnh đầy mùi hương quế. Một luồng nhỏ ánh sáng chảy ra từ bên dưới cánh cửa đến phòng Bobby. Từ tầng trên, ngay phía trên đầu mình, chàng nghe tiếng nước chảy và tiếng bước chân Caitlin đi vào và đi ra khỏi phòng tắm. Chàng rút khẩu súng ra khỏi túi và rồi nhét nó trở vào và rồi lại rút nó ra và đẩy cánh cửa hẹp mở ra để thấy Bobby, như chàng đã đoán, nằm dài trên võng, một quyển sách trong tay, ngọn đèn bàn kế bên, một cái chụp đèn màu cam sáng mới che quanh bóng đèn. Bobby giật mình, để rơi quyển sách xuống sàn và rồi tê cóng người, giữa đường ra khỏi võng, đứng lại nhặt quyển sách lên và ngã ngửa với hai cánh tay tréo lại sau đầu. Đôi mắt chàng ta dán chặt vào khẩu súng trong tay Sonny. "Làm sao anh vào được?" chàng ta hỏi.

Sonny nãy giờ vẫn chỉa mũi súng vào Bobby. Bây giờ chàng ta để xuôi xuống một bên và dựa người vào tường. Với bàn tay kia, chàng dụi mắt. "Lạy Chúa," chàng nói. "Bobby..."

Bobby hé mắt nhìn và ngẩng đầu lên. "Anh đang làm gì ở đây, Sonny?"

https://thuviensach.vn

"Mi nghĩ ta đang làm gì ở đây, Bobby? Mi đã bắn bố ta."

"Chỉ là một tai nạn đáng tiếc." Cork quan sát Sonny đang đứng dựa vào tường. Chàng ta nghiên cứu nét mặt Sonny. "Clemenza không nói gì với anh sao?"

"Nói với ta cái gì?"

"Eileen đã trình bày sự việc với Clemenza. Hẳn là ông có nói với anh. Ông biết chuyện gì đã xảy ra trong cuộc diễu hành, Sonny à."

"Ta cũng biết chuyện gì xảy ra trong cuộc diễu hành," Sonny nói. "Ta có mặt ở đó mà, mi nhớ chứ?"

Bobby vuốt tóc khỏi mặt mình và gãi đầu. Chàng ta đang mặt quần kaki và áo sơ mi làm việc mở cúc áo đến ngang ngực. Chàng ta lại nhìn vào khẩu súng đong đưa nơi tay Sonny. "Một ống hãm thanh," chàng ta nói, và cười. "Sonny, đó chỉ là một sự cố bất ngờ, hoàn toàn ngoài ý muốn. Em thấy thằng Dwyer tiến đến phía sau bác Vito. Em bắn nó nhưng lại hụt và trúng bác Vito. Đó là những gì xảy ra, Sonny à. Hãy nghĩ về chuyện đó. Chắc anh không nghĩ rằng em lại cố ý bắn bố anh chứ, đúng không?"

"Ta thấy mi bắn bố ta."

"Có thế, nhưng em nhắm Dwyer mà."

"Ta phải công nhận rằng," Sonny nói, lại dụi mắt, "chú mày chưa bao giờ là tay thiện xạ cả."

"Tại em bối rối," Bobby nói, như thể tự biện hộ chống lại lời chê là tay xạ thủ tồi. "Lúc đó đạn bay khắp nơi. Tạ ơn Trời là em chỉ bắn trúng vai bác." Chàng ta lại nhìn vào khẩu súng trong tay Sonny. "Thế mà anh lại đến đây để giết tôi sao, Sonny? Ôi, Lạy Chúa lòng lành!"

https://thuviensach.vn

Sonny xoa xoa cánh mũi. Chàng ta nhìn lên trần nhà như thể những lời chàng đang tìm kiếm có thể được viết ra ở đó. "Ta phải giết chú mày, Bobby à," chàng ta nói, "cho dầu những gì chú mày nói là thật đi nữa. Không ai tin điều đó, và nếu ta bảo họ ta tin chú mày, thì trông ta có vẻ yếu lòng, có vẻ quá khờ khạo cả tin. Không được!"

"Anh trông giống kẻ khờ khạo cả tin? Anh vừa mới nói như thế? Anh muốn giết tôi để anh sẽ không có vẻ như một kẻ khờ khạo cả tin? Phải thế không?"

"Ta sẽ bị nhìn như là yếu đuối," Sonny nói, "và ngu đần. Gia đình ta sẽ nhìn ta như thế. Ta sẽ không chịu nỗi gánh nặng đó."

"Và vì thế anh sẽ giết tôi?" Bobby làm mặt ngạc nhiên quá mức "Jaysus Christi, Sonny," chàng ta nói. "Anh không thể giết tôi, ngay cả nếu anh nghĩ anh phải làm thế, chuyện này, nhân tiện mà nói, quả là hết sức lố bịch."

"Có gì lố bịch đâu nào."

"Có đấy!" Bobby nói, một nốt lanh lảnh sắc cạnh của cơn giận bắn ra từ giọng nói, mặc dầu chàng ta vẫn còn nằm nơi võng, hai tay để sau đầu. "Anh không thể giết tôi, Sonny à. Chúng ta đã biết nhau từ khi chúng ta còn nhỏ hơn cả cháu Caitlin hiện nay nữa. Anh đang nói đùa gì thế? Anh không thể giết tôi bởi vì lí do nếu không giết tôi thì trông anh sẽ như thế nào trong mắt của gia đình anh."

Chàng ta quan sát Sonny, đọc nét mặt và đôi mắt anh ta. "Anh sẽ không bắn tôi đâu," chàng ta nói. "Như thế khác nào bắn chính mình. Anh không thể làm điều đó."

Sonny nâng khẩu súng lên, chỉa vào Bobby và cảm thấy rằng anh chàng này nói đúng. Chàng không thể lẫy cò. Chàng biết vậy. Rằng

https://thuviensach.vn

chàng không bao giờ có thể lẫy cò. Bobby dường như cũng biết điều đó.

"Tôi thật thất vọng ở anh," Bobby nói. "Thật đau xé lòng khi anh nghĩ anh có thể làm một việc như thế này." Chàng ta trừng mắt nhìn Sonny một cách dữ dội và thêm, "Như thế này thì không phải là anh, Sonny à. Làm sao anh có thể nghĩ là anh có thể làm một việc như thế này."

Sonny vẫn giữ khẩu súng nhắm vào tim Bobby. "Ta phải làm thế, Cork à," chàng nói. "Ta không có lựa chọn nào khác."

"Đừng có mớm cho mình thứ thành kiến nhảm nhí đó. Anh vẫn có tự do lựa chọn mà."

"Ta không có," Sonny nói.

Cork lấy hai tay che mắt và thở dài, như thể đang tuyệt vọng. "Anh không thể làm điều đó," chàng ta nói, không nhìn vào Sonny. "Ngay cả nếu anh khá ngu để nghĩ rằng anh phải làm thế."

Sonny để khẩu súng xuôi xuống bên hông. "Bọn Ái Nhĩ Lan các chú," chàng nói, "đứa nào cũng giỏi mồm mép lắm."

"Tôi chỉ nói sự thật cho anh thôi," Cork nói. "Sự thật vẫn là sự thật, cho dầu ai đó có quá đần độn để không thấy nó."

"Chú mày nghĩ ta đần độn?"

"Là anh nói đấy nhé, Sonny."

Sonny cảm thấy như mình đang vật lộn với một vấn đề nan giải. Chàng ta nhìn xuống khẩu súng đong đưa nơi tay mình và rồi qua căn phòng đến Cork, và mặc dầu đôi mắt chàng chuyển động nhưng thân xác chàng như tê cóng tại chỗ. Trong khi những giây trôi qua khuôn

https://thuviensach.vn

mặt chàng càng tối sầm lại. Cuối cùng, chàng ta nói, "Bobby à, có thể là ta đần độn nhưng ít ra chị ta không phải là con điếm."

Cork nhìn lên Sonny và cười. "Anh đang nói cái gì thế?"

"Ta đang nói về Eileen," Sonny đáp. "Ê này, chú mày, ta đã đéo bà chị đoan trang tiết hạnh của chú mày từ nhiều năm nay rồi đấy."

"Ma ám quỉ nhập anh hay sao vậy?" Cork hỏi và chàng ta ngồi lên trên chiếc võng. "Tại sao anh lại nói chuyện bậy bạ như vậy với tôi?"

"Bởi vì đó là sự thật, tên Ái Nhĩ Lan ngu ngốc ạ. Ta đã đé...o thật đã, mỗi tuần năm bảy quả nàng Eileen chết chồng thèm c...t đó kể từ khi..."

"Câm mồm, đồ nói dối thối tha!" Cork nhìn lên trần nhà, nghe âm thanh của nước chảy nơi phòng tắm trên lầu, như thể lo lắng rằng Eileen hoặc Caitlin có thể nghe những gì đang được nói. "Chẳng buồn cười gì đâu, nếu đó là điều anh đang nghĩ," chàng ta nói với Sonny. "Eileen sẽ không tự làm bẩn mình với những thứ như anh, và chúng ta đều biết điều đó."

"Chú mày nhầm rồi," Sonny nói, và chàng ta tự đẩy mình ra khỏi tường, hai chân cuối cùng cũng chuyển động được. Chàng ta sấn bước về phía Cork. "Eileen thích chuyện đó," chàng ta nói. "Cô nàng thích bú"

Cork đứng lên, ra khỏi võng, và gần như đối diện Sonny trước khi chàng ta đưa súng lên, nhắm vào tim Cork, và bắn, phát súng thoát ra như một cú đấm cực mạnh, với âm thanh của một chiếc búa thép nện vào thạch cao. Một khối kính cửa sổ vỡ toang và những mảnh kính vỡ bắn vào cái chụp đèn màu cam, hất cái đèn xuống sàn nhà. Sonny buông rơi khẩu súng khỏi tay lúc chàng ta đỡ Cork trong hai cánh tay mình. Chàng ta thấy vết máu rộng đến không tưởng đang loang ra nơi

https://thuviensach.vn

lưng áo sơ mi của Cork và biết chắc rằng anh chàng này đã chết, rằng viên đạn đã xuyên ngang tim và thoát ra sau lưng và lưu lại nơi khung cửa sổ nhìn ra lối đi nhỏ. Chàng dành thời gian bế xốc Cork lên rồi đặt anh chàng xuống võng, đặt một cuốn sách mở ra phía trên vết máu đang loang ra trên tim, như thể giấu vết thương khỏi mắt Eileen, nàng đang chạy gấp xuống cầu thang, gọi tên Bobby, hỏi chàng ta có sao không.

Sonny đã ra khỏi lối đi nhỏ và đứng ở cổng khi chàng nghe tiếng la rú của nàng. Nàng rú lên một tiếng lớn và dài, tiếp theo là sự yên lặng. Ngồi vào xe, Sonny nổ máy rồi mở tung cửa, nghiêng người ra ngoài và nôn mửa xuống đường. Chàng lái xe đi, quẹt tay áo lau qua mồm, đầu chàng đầy tiếng vo ve kỳ lạ và dư âm tiếng la rú của Eileen và cú đấm mạnh của phát súng như thể nó đi ra từ tay chàng, một âm thanh mà chàng vừa nghe trong đầu và vừa cảm nhận từ trong xương tủy, như thể viên đạn đã bắn vào chàng cũng như vào Bobby. Trong một thời khắc điên rồ chàng nhìn xuống trái tim mình, chợt nghĩ biết đâu mình cũng bị bắn, và khi chàng thấy máu dính đầy khắp áo sơ mi của mình chàng kinh hoàng khiếp vía cho đến khi chàng nhận ra rằng đó là máu của Bobby chứ không phải của mình, thế nhưng chàng vẫn cho tay vào dưới áo sơ mi, dùng mấy ngón tay để cảm nhận làn da trên tim mình thấy cần một cách điên cuồng phải tự trấn an mình rằng mình vẫn ổn thôi, rằng chẳng có gì xảy ra cho mình cả, rằng mình vẫn bình an vô sự – và rồi chàng thấy rằng mình không lái xe trở về căn hộ của mình như chàng đã dự định, nhưng thay vì thế chàng lại hướng về bờ sông với các bến tàu.

Chàng không hiểu tại sao mình lại lái xe về hướng bờ sông, nhưng chàng không cưỡng được. Giống như có cái gì lôi kéo chàng tới đó – và chàng chưa bắt đầu duỗi thẳng người ra, làm cho tim chàng chậm nhịp lại và làm cho ý nghĩ mình mạch lạc thông suốt, cho đến khi chàng thấy mặt nước và đỗ xe gần đó, ngồi chờ trong bóng tối của

https://thuviensach.vn

chiếc xe nhìn ra sông đến những ngọn đèn thành phố, với những âm thanh kia trong đầu chàng bắt đầu phai dần, tiếng vo ve và tiếng la rú của Eileen và cú đấm cực mạnh kia vừa nghe vừa có thể còn cảm nhận trong xương tủy mình và áp lên tim mình.

Ôi cuộc đời với những bi kịch của ngộ nhận. Muôn đời vẫn còn đó, những bi kịch của ngộ nhận. Mà bạn ta chưa phải là nạn nhân cuối cùng. Và ta cũng chưa phải là... tội nhân cuối cùng! Chàng lầm bầm lời kinh cầu sám hối trước dòng sông đêm.

.....&.....

https://thuviensach.vn

28.

V ito ngồi dựa ngửa lên chiếc ghế sofa ở phòng khách và giữ Connie trong lòng bằng một tay vòng quanh ngực bé, để cho con bé nằm nép vào ông, thiu thiu ngủ trong khi vẫn nhìn ra phòng khách và nghe Jimmy Mancini và Al Hats tranh luận về bóng chày với vẻ như thực sự hứng thú. Lucy, con gái Jimmy, ngồi bên cạnh họ chú tâm thực hiện bức tranh bằng cách nối các điểm (connect-the-dots picture) trong một quyển sách màu sắc sặc sỡ. Thỉnh thoảng nó lại nhìn lên Connie như thể để yên tâm rằng bạn mình không đi đâu mất trong lúc nó đắm chìm vào việc nối các điểm để vẽ tranh. Tất cả đang ở phòng khách nhà Vito trên Đại lộ Hughes, giữa chiều Chủ nhật, một buổi chiều thật đẹp với bầu trời xanh trong và nhiệt độ khoảng bảy mươi độ Farenheit. Khi Tessio bước vào phòng, Al và Jimmy ngưng tranh luận, chủ yếu là về những cơ hội của đội Giants để lặp lại thành tích vô địch Giải Thế giới. Còn Tessio vốn là một kẻ hâm-mộ-chết-bỏ (a die-hard fan) của đội Brooklyn Dodgers nên dĩ nhiên là không thích nghe ai ca tụng đội đối thủ, bèn lờ đi những lời nghịch nhĩ của hai anh chàng kia, và ngồi xuống kế bên Lucy, chú ý vào quyển sách tập vẽ hình của con bé.

Một trận cười bùng ra từ nhà bếp, tiếp theo là Sandra rời phòng mặt đỏ bừng. Nàng bắt đầu bước lên các bậc thang, có lẽ là để đến phòng tắm. Vito không nghe cuộc trao đổi, nhưng ông biết mà không cần hỏi, rằng một trong những phụ nữ đã nói điều gì đó thô bạo và dâm tục về Sandra và Santino. Những trao đổi như vậy đã diễn ra kể từ khi thông báo việc đính hôn của nàng với Sonny và sẽ còn tiếp tục xuyên suốt lễ cưới và tuần trăng mật và xa hơn nữa. Ông đứng ngoài nhà bếp khi đám phụ nữ ở trong đó nấu nướng và tán gẫu.

https://thuviensach.vn

Sandra trên đường đi lên cầu thang chạy đụng vào Tom đang đi xuống. Tom nắm lấy hai tay nàng trong tay mình, hôn vào má nàng và cả hai bắt đầu một câu chuyện đủ hứng thú để cuối cùng cả hai ngồi xuống ngay nơi cầu thang và trao đổi sôi nổi. Câu chuyện đó, Vito biết, liên quan đến Santino. Chàng ta đã ẩn mình trong căn hộ riêng hơn một tuần rồi và Sandra, cũng như Carmella, muốn chàng đến cho bác sĩ khám- và dĩ nhiên là chàng đâu thèm đi.

Nó cứng đầu như một người đàn ông, Vito đã nghe Carmella bảo với Sandra như thế trước đây trong ngày. Giờ đây Tom nắm tay Sandra và trấn an nàng. *Sonny sẽ ổn thôi,* Vito có thể nghe Tom nói mà không thực sự nghe chàng ta. *Đừng lo lắng cho nó.* Carmella đã thúc giục Vito buộc Sonny phải đi đến bác sĩ, nhưng Vito đã từ chối. *Hắn chẳng sao đâu,* ông bảo bà. *Hãy cho hắn thời gian.*

Trong nhà bếp ai đó vặn radio lên – có lẽ là Michael – và giọng nói bị nhiễu của Thị trưởng LaGuardia lọt vào trong nhà, ngay lập tức làm phiền Vito. Trong khi phần lớn cư dân thành phố và cả nước đang nhanh chóng di chuyển khỏi đề tài tàn sát trong cuộc diễu hành, qui kết cho một nhóm Ái Nhĩ Lan điên khùng ghét người Ý vì giành giật chuyện làm ăn với họ - đó là giọng điệu mà một nhóm phóng viên được phe phái Mariposa trả lương tung ra – thì LaGuardia lại không muốn cho dư luận xuôi theo chiều đó. Ông ta nói chuyện như thể mình là một trong những người bị bắn trong ngày hôm đó. Trong báo chí và trên đài phát thanh, ông tiếp tục nói về "bọn hạ lưu." Vito mệt mỏi chán nản với chuyện đó và khi ông nghe lão ấy lải nhải trở lại chuyện đó, nói điều gì đó về thói ngạo mạn của đám hạ lưu mạt hạng thì ông ra khỏi ghế, đặt Connie xuống cạnh Lucy để đi vào nhà bếp, tắt radio. Ông ngạc nhiên thấy rằng chính Fredo đã vặn radio lên nhưng không ngạc nhiên về chuyện cu cậu lại không nghe. Khi Vito tắt đài, đến bên Fredo ở đó cu cậu ngồi ở bàn, giữa các bà vợ của Genco và Jimmy, gần như không ai để ý. "Michael đâu?" ông hỏi

https://thuviensach.vn

Carmella đang đứng nơi bồn rửa với Bà Columbo. Carmella đang nhồi món *braciol,* còn Bà Columbo đang vò những viên thịt trong lòng bàn tay và thả vào một cái chảo chiên với dầu sôi xèo xèo.

"Nó lại lên phòng!" Carmella nói có vẻ như giận dữ. "Cứ chúi đầu vào sách, lúc nào cũng thế!" Khi Vito bắt đầu ra khỏi bếp trên đường đến gặp Michael, Carmella gọi với theo. "Ông bảo nó xuống đây!" bà nói. "Suốt ngày rúc trong phòng đọc sách, như thế không tốt cho sức khỏe đâu!"

Vito tìm thấy Michael trong giường, nằm sấp, với một quyển sách mở ra để trên gối. Cậu quay đầu nhìn khi Vito vào phòng. "Pop?" cậu hỏi. "Má làm ầm lên về chuyện gì vậy? Con có làm gì sai không?"

Vito ngồi xuống cạnh Michael, vỗ vào đùi cậu theo một cách để nói với cậu đừng lo lắng gì, không ai chê trách gì cậu đâu. "Con đang đọc cái gì đó?" ông dịu dàng hỏi cậu.

Michael quay người lại nằm ngửa và đặt quyển sách lên ngực. "Đây là một cuốn lịch sử xứ New Orleans."

"New Orleans?" Vito nói. "Con đọc về New Orleans để làm gì?"

"Bởi vì," Michael nói. Cậu chập hai tay lại để trên quyển sách. "Đó là nơi đã diễn ra vụ treo cổ tập thể lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ."

"Khủng khiếp thật," Vito nói. "Tại sao con lại đọc về chuyện đó?"

"Con nghĩ con có thể viết bài tường thuật về đề tài này."

"Bố nghĩ bài tường thuật của con là về Quốc hội chứ."

"Con đã đổi ý," Michael nói. Cậu gạt quyển sách khỏi ngực mình và ngồi dậy, tựa người vào cái hộp ở đầu giường. "Con không thích làm bài về đề tài đó nữa."

https://thuviensach.vn

"Tại sao không?" Vito hỏi. Ông để một tay trên đùi Michael và quan sát nét biểu cảm nơi cậu con. Michael chỉ nhún vai và không trả lời. "Vậy bây giờ con làm bảng tường thuật về người da màu bị treo cổ ở Miền Nam?" Ông kéo mạnh cà vạt lên và thè lưỡi ra, để chọc cười cậu con.

"Không phải người da màu đâu, Bố à. Mà là người Ý."

"Người Ý bị treo cổ!" Vito giật ngửa người ra và nhìn Michael tỏ ý không tin.

"Người Ái Nhĩ Lan từ trước vẫn nắm quyền điều hành nơi các bến cảng ở New Orleans," Michael nói, "cho đến khi người Sicilian xuất hiện và giành lấy phần lớn công việc từ họ."

"Người Sicilian đã làm những công việc liên quan đến biển cả từ bao ngàn năm rồi," Vito nói.

"Nhưng mọi việc vẫn êm xuôi," Michael tiếp tục, "cho đến khi những tay găng-x-tơ người Ý xuất hiện, có lẽ là Mafia"

"Mafia?" Vito ngắt lời. "Mafia nào thế? Sách con đọc nói thế à? Chẳng có cái gì gọi là Mafia cả, ít ra là ở đây, tại nước Mỹ."

"Vâng, vậy là găng-x-tơ, Bố nhỉ," Michael nói, và rõ ràng là cậu muốn kết thúc câu chuyện. "Những tay găng-x-tơ bắn ông cảnh sát trưởng, và rồi khi chúng được tha bổng"

"Tha bổng," Vito nói, chộp lấy từ đó. "Vậy là họ không làm chuyện đó, đúng không?"

"Một số bọn chúng được tha bổng," Michael giải thích, "nhưng có lẽ những tay găng-x-tơ đã làm chuyện đó. Vậy là một đám đông hỗn tạp nhào vào đập phá nhà giam và treo cổ tất cả những người Ý mà họ

https://thuviensach.vn

bắt gặp. Mười một người Ý bị treo cổ cùng lúc và phần lớn có lẽ là những người vô tội."

"Phần lớn là người vô tội?" Vito hỏi lại.

"Vâng," Michael nói. Cậu gặp đôi mắt bố và hình như đang quan sát chúng cẩn thận. "Có lẽ chỉ một nhóm găng-x-tơ đã gây ra toàn bộ vụ việc."

"À, ra thế," Vito nói. Ông đáp trả tia nhìn của Michael cho đến khi cuối cùng cậu nhìn lãng đi. "Và đây là đề tài mà con muốn tường thuật?"

"Có thể," Michael trả lời, nhìn lên bố trở lại, có chút sắc thái nặng nề trong giọng nói của cậu. "Có thể là những cựu chiến binh Mỹ gốc Ý trong Đệ nhất Thế chiến. Đó là một đề tài khác mà con nghĩ cũng thú vị đấy. Có rất nhiều người hùng Mỹ gốc Ý trong cuộc chiến tranh đó."

"Ta không nghi ngờ gì điều đó," Vito nói, và rồi ông tiếp lời, "Michael... " dường như ông muốn giải thích điều gì đó cho cậu con, nhưng rồi dừng lại và chỉ quan sát trong yên lặng trước khi nhẹ nhàng vỗ lên má cậu. "Mỗi người đều có số phận của riêng mình," ông nói, ôm khuôn mặt của con trong tay mình và kéo cậu lại gần sát để hôn.

Michael trông chừng như đang đấu tranh với bản thân. Rồi cậu nghiêng người tới trước và ôm bố.

"Hãy xuống họp mặt với gia đình khi con đọc xong." Vito đứng lên khỏi giường. "Má con đang làm món *braciol-* " Ông hôn vào mấy đầu ngón tay mình để chỉ rằng món *braciol* ngon như thế nào.

"À," ông nói thêm, như thể ông vừa chợt nhớ ra, "Bố còn cái này cho con." Ông rút một tấm danh thiếp từ túi ra với một bức thư ngắn gửi cho Michael, khích lệ cậu học hành, do đích thân ông Thị trưởng

https://thuviensach.vn

LaGuardia viết và kí tên. Ông trao tấm thiếp cho Michael, vò tóc cậu, và để cậu lại một mình.

.....&.....

https://thuviensach.vn

29.

Sonny vừa mới rót một ly nước từ một bình thủy tinh thì một anh chàng tầm thước nhưng trông chắc khỏe, ăn mặc tinh tươm với một cái mũi khoằm đặt tay nhẹ lên vai chàng. "Này Sonny," chàng ta nói, "họ sẽ ở trong đó bao lâu nữa?"

"Mình đã có hân hạnh được quen bạn?" Sonny hơi ngờ ngợ. Clemenza và Tessio đang nói chuyện gần đó, cùng với một đám đông nhỏ những người bạn và những cộng sự của sáu Ông Trùm đang thương nghị nơi hội sảnh kế bên, năm vị ở New York và DiMeo đến từ New Jersey.

" *Tứ hải giai huynh đệ* mà – Within the four seas all men are brothers - Mình là Virgil Sollozzo," anh chàng kia nói, và chìa tay cho Sonny.

Sonny bắt tay chàng ta. "Họ vừa mới kết thúc." Chàng nâng cốc nước lọc lên. "Ông bố mình phải vất vả lao động miệng mồm nhiều quá, giờ cần phải bôi trơn mấy cái ống."

"Không có vấn đề gì chứ, Sonny?" Clemenza hỏi. Ông và Tessio tiến đến phía sau Sollozzo và đứng mỗi người một bên anh chàng này. Clemenza cầm một cái khay bằng bạc, bên trên chất đầy nào là *prosciutto, capicol, salami, anchovies* và *bruschetta.*

"Có vấn đề gì đâu," Sonny trả lời. Chàng liếc nhìn sự phô bày hào phóng đồ ăn thức uống trên một chiếc bàn dài và những người trong bộ com lê nhà bếp với thìa cán dài, môi múc xúp, dao kéo nĩa cầm tay, phục vụ cho đám đông thực khách. "Bố đã vượt qua chính mình," chàng nói. "Đây thực sự là một bữa tiệc."

https://thuviensach.vn

"Cái đó cho bố cháu đấy à?" Tessio hỏi, chỉ vào cốc nước trong tay Sonny.

"Vâng. Để ông bôi trơn ống phát thanh," Sonny nói.

"Ê!" Clemenza nói, chỉ vào hội sảnh với chiếc khay trên tay. *"Avanti!"* (Tiến lên).

"Tôi đi đây!" Sonny nói. " *Madon!* " (Lạy Mẹ!)

Trong hội trường nhà thờ Thánh Francis dưới những bức ảnh chân dung các vị thánh trang trí các bức tường, Vito vẫn còn nói. Ông ngồi ở đầu bàn trên một chiếc ghế thường - còn chiếc ghế kiểu ngai vàng vua chúa mà Mariposa từng đặt làm riêng cho y đã được dẹp đi khuất mắt – với bên trái ông là Stracci và Cuneo, bên phải là Tattaglia và DiMeo, và Barzini ở đầu bàn bên kia. Vito vẫy tay cho Sonny mang nước đến cho ông. Sonny đặt cốc nước trước mặt bố và rồi quay về vị trí cũ cùng với các cận vệ khác, đứng tựa lưng vào tường.

Vito uống một ngụm nước và rồi xếp hai tay để trên bàn. "Thưa quí vị," ông nói, "Tôi tin rằng ngày hôm nay, tại đây, chúng ta đã hoàn thành những việc lớn. Trước khi kết thúc cuộc tranh luận, tôi muốn nhắc lại, trên danh dự của gia đình tôi, và cam đoan với quí vị lời nói của tôi – và với tôi, các bạn biết là *nhất ngôn thiên kim* (my word is as good as gold). Tôi cam kết một lời với các bạn khi giờ đây cuộc chiến đã qua rồi. Tôi không bao giờ muốn xen vào, bằng bất kỳ cách nào, với chuyện làm ăn của bất kỳ người nào có mặt ở đây." Vito tạm dừng lời và nhìn từ người này đến người kia nơi bàn.

"Như chúng ta đã thỏa thuận," ông tiếp tục, "chúng ta sẽ gặp nhau một hoặc hai lần mỗi năm để bàn luận bất kỳ khó khăn nào mà người của chúng ta có thể có với nhau. Chúng ta đã đề ra một số qui tắc và chúng ta đã đi đến những thỏa thuận – và khi nào có vấn đề chúng ta

https://thuviensach.vn

có thể gặp gỡ và giải quyết chúng như là những doanh nhân trung thực."

Khi phát ra từ *doanh nhân* (businessmen) Vito gõ một ngón tay xuống bàn để nhấn mạnh. "Hiện nay có năm gia đình chúng ta ở New York," ông nói tiếp. "Còn có những gia đình khác ở Detroit, ở Cleveland và San Francisco, và khắp cả nước. Cuối cùng tất cả những gia đình này – tất cả những ai chấp nhận tuân thủ những qui tắc và thỏa thuận mà chúng ta đã thông qua – đều nên có đại diện trong một ủy ban mà mục tiêu quan trọng nhất được đề ra là gìn giữ hòa bình. Tất cả chúng ta đều biết," ông nói, "rằng nếu chúng ta còn có những cuộc tàn sát như trong vụ diễu hành vừa rồi, hay như những trò man rợ đang diễn ra ở Chicago, thì tương lai của chúng ta kể như lụi tàn. Nhưng nếu chúng ta có thể điều hành việc làm ăn một cách hòa bình, thì chúng ta sẽ an khang thịnh vượng."

Khi Vito dừng lời để chiêu một ngụm nước, Emilio Barzini đẩy ghế của mình lui ra sau một tí, đứng lên với hai tay đặt trên đầu bàn, các ngón tay trải ra trên mặt gỗ trơn bóng như thể đó là bàn phím dương cầm. "Tại đây tôi muốn nói, trước sự hiện diện của tất cả những nhân vật xuất chúng họp mặt nơi chiếc bàn này, rằng tôi đứng về phía Don Corleone và rằng tôi thề làm đúng theo những thỏa thuận đã được đề xuất tại đây vào ngày hôm nay – và giờ đây tôi hy vọng rằng tất cả quí vị sẽ cùng tôi long trọng tuyên thệ sẽ thi hành đúng những gì đã được thỏa thuận tại đây vào ngày hôm nay."

Những người khác tại bàn gật đầu chấp thuận và chuẩn bị để đến phiên mình đứng lên phát biểu và hình như Phillip Tattaglia sắp sửa đứng lên tuyên thệ, nhưng Vito đã lên tiếng trước, cắt ngang lão ta.

"Và bây giờ chúng ta hãy hứa rằng," Vito nói, đôi mắt chiếu lên Barzini, "nếu có bao giờ lại có người nào đó mưu đồ làm chuyện ô nhục như cuộc tàn sát trong cuộc diễu hành vừa rồi, một tội ác mà

https://thuviensach.vn

trong đó nhiều nạn nhân vô tội bị thảm sát, kể cả một cháu bé chỉ mới vài tuổi – nếu có bao giờ lại có bất kỳ người nào trong chúng ta đe dọa những kẻ vô tội và những thành viên gia đình với một vụ bắn giết tàn khốc như vậy, thì sẽ không có lòng nhân từ hay sự khoan thứ nào cả, mà sẽ phải nhận sự trừng trị đích đáng."

Khi mọi người ở bàn vỗ tay hoan hô Vito, giọng ông sôi nổi say mê hơn bất kỳ trong thời gian nào khác của cuộc họp kéo dài khá lâu, khi Barzini cũng vỗ tay, mặc dầu trễ hơn những người kia độ một giây – sau khi tất cả đều đã vỗ tay và mỗi người đã nói rõ ra và tuyên thệ sẽ thi hành đúng những quyết định đạt được trong cuộc thương nghị, sau đó Vito lại tiếp tục. Ông chắp hai bàn tay lại với nhau như thể trong cuộc cầu nguyện và đan các ngón tay với nhau. "Mong ước lớn nhất của tôi là được nghĩ đến như một nghĩa phụ, một người luôn sẵn sàng hoàn thành nhiệm vụ với bạn bè, luôn sẵn lòng giúp đỡ bạn bè khi khó khăn hoạn nạn – bằng lời khuyên, bằng tiền bạc, bằng sức mạnh của nhân tài vật lực và những quan hệ xã hội. Với mọi người nơi bàn này, tôi xin nói, kẻ thù của các bạn cũng là kẻ thù của tôi, và bạn của các bạn cũng là bạn của tôi. Hãy để cho cuộc gặp mặt này bảo đảm cho hòa bình giữa tất cả chúng ta."

Trước khi Vito dứt lời những người có mặt tại bàn đứng lên từ chỗ ngồi của họ để vỗ tay hoan hô ông. Ông đưa một tay lên, yêu cầu yên lặng. "Chúng ta hãy nhớ giữ lời," ông nói, với một giọng gợi ý rằng ông chỉ còn vài điều nữa để bộc bạch trước khi dứt lời. "Chúng ta hãy kiếm miếng ăn của mỗi người mà không làm đổ máu lẫn nhau. Tất cả chúng ta đều biết rằng thế giới bên ngoài đang hướng tới chiến tranh, nhưng chúng ta, trong thế giới của mình, hãy đi trong hòa bình." Vito nâng cốc nước lên, như thể trong cuộc cụng ly, và uống một hơi dài trong khi mọi người tại bàn lại vỗ tay trước khi từng người tiến đến gần ông để bắt tay và chia sẻ một vài lời cuối.

https://thuviensach.vn

Sonny tại vị trí của mình, đứng tựa lưng vào tường, nhìn bố mình bắt tay và chia sẻ những cú ôm với từng mỗi Ông Trùm. Khi đến lượt Barzini, Vito ôm lão ta như thể đó là một người anh em xa cách từ lâu giờ mới gặp lại, và khi Vito nới lỏng vòng ôm, Barzini hôn lên má ông.

"Người ta có lẽ nghĩ rằng họ là những người bạn tốt nhất của nhau," Sonny nói với Tomasino, người mới tiến lên cạnh chàng và cùng chàng nhìn ngắm Vito và Emilio.

"Đúng là thế," Tomasino nói, và vỗ vào lưng Sonny. "Mọi chuyện xích mích đều qua rồi. Bây giờ trở đi chúng ta chơi lịch sự hòa nhã với nhau." Anh ta nháy mắt với Sonny. "Mình sắp đi làm ít ly y lít với người bạn mới Luca đây" Anh ta xoa xoa vết sẹo dưới mắt và cười thành tiếng trước khi hướng về cửa chính và ngồi vào bàn tiệc.

Sonny nhìn lại một lần nữa Barzini và Tattaglia đang nói chuyện với bố chàng, và rồi theo chân Tomasino bước ra khỏi cửa.

Vào thời điểm mà người cuối cùng của những gia đình khác đã rời nhà thờ Thánh Francis, mặt trời xuống thấp trên các mái nhà. Những tia sáng thẳng đứng chiếu vào qua hai cửa sổ và soi sáng lên những phần còn lại của các đĩa antipasto và những khay thịt và pasta. Chỉ còn gia đình Corleone và họ cũng sắp rời đi. Vito đã kéo ra một cái ghế phía sau bàn, ngay ở giữa, và Genco và Tessio ngồi bên trái ông, trong khi Sonny và Clemenza ngồi bên phải. Jimmy Mancini và Al Hats và mấy người khác đã ra bên ngoài, đi lấy xe – và trong một phút căn phòng bỗng yên lặng, ngay cả những tiếng động giao thông thường ngày của thành phố cũng tạm thời lắng xuống.

"Nhìn đây này," Clemenza nói, phá vỡ sự yên lặng. Ông kéo một chai sâm banh chưa khui từ một thùng gỗ ở dưới bàn. "Họ để quên một chai," ông nói, và ông phủ một tấm khăn ăn lên trên nút chai và xoay xoay mở nút trong lúc những người khác nhìn theo dõi. Khi nút

https://thuviensach.vn

vụt ra đánh "bốp" một tiếng, Tessio sắp năm chiếc cốc sạch trên một cái khay, lấy một cái cho mình, và đẩy cái khay ra trước mặt Vito.

"Hôm nay quả là ngày tốt lành." Vito cầm một ly lên và để Clemenza rót đầy ly cho ông. "Giờ đây chúng ta là gia đình có thế lực nhất ở New York," ông nói, Trong lúc Clemenza đi vòng quanh rót rượu cho mọi người. "Trong mười năm nữa chúng ta sẽ là gia đình mạnh nhất ở Mỹ." Nghe đến đó, Tessio phấn khích reo lên, "Một hai, ba, dzô!" Mọi người hào hứng reo theo: "Dzô!" và cùng uống.

Khi căn phòng yên lặng trở lại Clemenza đứng lên nhìn vào Vito, như thể ông lưỡng lự về điều gì đó. Ông chần chừ một tí trước khi lên tiếng, "Vito," và giọng ông hàm ý rất mực nghiêm túc, điều này khiến cho nhiều con mắt mở to vì đấy vốn không phải là giọng thường có nơi Clemenza.

"Vito," ông lặp lại, "tất cả chúng ta đều biết rằng đây không phải là những gì bạn muốn cho Sonny. Bạn có những ước mơ khác," ông nói, và gật đầu với thống lĩnh của mình. "Nhưng giờ đây khi thế sự đã diễn ra như chúng đã diễn ra, tôi nghĩ chúng ta đều có thể tự hào về chàng Santino của chúng ta, trong thời gian ngắn vừa qua đã chứng tỏ được bản lĩnh và tình yêu thương đối với bố mình và đã đi vào thế giới của chúng ta, vào công việc làm ăn của chúng ta. Sonny, giờ đây cháu cũng là một trụ cột quan trọng của gia đình này rồi đấy." Clemenza nói, trao lời trực tiếp với Sonny. Ông nâng ly lên và nói lên câu chúc truyền thống *Cent'anni!* (Sống lâu trăm tuổi!). Những người khác, kể cả Vito, lặp lại *Cent'anni!* Và cùng cạn ly.

Sonny, không biết phải trả lời sao, chỉ lúng búng nói, " *Thếnh-ku!* " khiến mọi người cười rộ, chỉ trừ Vito. Mặt anh chàng đỏ ửng. Chàng nhìn vào ly rượu và cố uống những giọt cuối cùng còn sót lại. Vito, nhìn thấy sự lúng túng của Sonny, ôm mặt cậu con trong hai tay ông và hôn vào trán chàng. Mọi người hò reo tán thưởng, tiếp theo là

https://thuviensach.vn

những cú vỗ lưng và những cái ôm thân mật mà Sonny đáp trả với lòng biết ơn.

.....&.....

https://thuviensach.vn

MÙA HÈ 1935

https://thuviensach.vn

30.

Nơi bồn rửa nhà bếp, đứng cọ rửa lớp nhọ nồi khỏi đáy một cái chảo mà nàng đã làm cháy sém trong đêm trước, Eileen không biết điều gì làm nàng bực bội hơn, tình trạng thông gió kém trong căn hộ của nàng khiến cho nơi này biến thành một phòng tắm hơi bất cứ khi nào mà nhiệt độ chạm ngưỡng chín mươi độ Farenheit, như trong buổi xế trưa giữa tháng sáu đầy nắng chói chang hôm đó, hay tiếng kêu lách cách lọc xọc, lắc lư từ cái bàn phía sau nàng của một cái quạt Westinghouse cũ kỹ vốn không làm gì hơn là dường như trêu ngươi bằng cách tạo ra một nhiễu loạn nhẹ trong hồ không khí nóng phía trên nhà bếp, hay tiếng rên rỉ lải nhải cằn nhằn suốt ngày của Caitlin đi từ chuyện này đến chuyện nọ rồi xọ sang chuyện kia. Bao nhiêu chuyện phiền não lặt vặt đó tích hợp lại thành một khối đại phiền não muốn điên cái đầu!

Hiện nay thì những miếng nhãn dính có hình ảnh (stickers) trong tập nhãn của con bé không dán dính được vì trời quá nóng.

"Caitlin," nàng kêu mà không nhìn lên từ công việc của mình, "con mà không thôi cằn nhằn, khóc lóc thì con chỉ còn cách một trận đòn tét đít có một sợi tóc thôi đấy!" Nàng đã cố làm sao cho lời cảnh cáo của mình được gia vị với một chút âu yếm nhưng rồi câu nói đã không thoát ra được theo cách đó, mà lại phát ra một cách khó chịu, nghe đến là chán!

"Con có cằn nhằn, khóc lóc gì đâu!" Caitlin trả lời. "Chỉ là tại mấy miếng nhãn dính có hình chúng không chịu dán dính và con không thể chơi theo cách đó. Tại nó chớ bộ. Đâu phải tại con!" Con bé ngúng nguẩy, giận dỗi.

https://thuviensach.vn

Eileen phủ đáy chảo với nước xà-bông nóng cho lớp cháy sém dễ trốc ra. Nàng dành một giây để nén cơn giận đang chộp lấy nàng và rồi quay mặt lại con gái. "Caitlin," nàng nói, cố giữ giọng ngọt ngào như nàng có thể tạo ra, "tại sao con không ra ngoài và chơi với các bạn."

"Con chẳng có bạn nào cả," con bé phụng phịu. Môi dưới của nó run run và mắt con bé đầy lệ. Chiếc áo màu vàng mùa hè nó vừa thay chỉ một giờ trước đó bây giờ đã ướt sũng mồ hôi.

"Chắc chắn là con có bạn chứ," Eileen nói. Nàng lau tay vào một cái khăn lau chén đĩa màu đỏ và ban phát cho con một nụ cười.

"Không, con không có," Caitlin nói, cố biện minh cho mình, và rồi những giọt nước mắt mà nó đã đấu tranh để kìm lại, giờ đây tuôn tràn ràn rụa xuống đôi má nó trong một cơn nức nở và run rẩy. Nó chôn vùi khuôn mặt mình trong hai tay, cuộn mình trong cơn khốn khổ tuyệt vọng.

Eileen nhìn Caitlin khóc mà lạ thay, chẳng thấy xúc động gì. Nàng biết lẽ ra mình nên đến an ủi vỗ về con. Thay vì thế, nàng bỏ mặc cho con bé khóc ở bàn, còn nàng đi về phòng ngủ của mình ở đó nàng nằm ngửa trên chiếc giường không được sửa soạn, với đôi tay giang ra và đôi mắt dán lên trần nhà trơ trụi. Phòng ngủ còn nóng hơn cả nhà bếp nhưng ít ra tiếng khóc của Caitlin cũng được "hãm thanh" bớt vì các bức tường. Nàng nằm đó như thế một lúc lâu, trong trạng thái bối rối bàng hoàng, đôi mắt lang thang từ trần nhà đến các bức tường, đến chiếc tủ áo, nơi bức ảnh của Bobby được đặt lên kế bên bức ảnh của Jimmy, cả hai ở đó để nàng có thể thấy họ hằng đêm trước khi đi ngủ và mỗi sáng lúc vừa thức dậy.

Cuối cùng Caitlin đi vào phòng ngủ của mẹ, không còn khóc nữa với con hươu Boo đong đưa nơi tay. Nó trèo lên giường cạnh Eileen và

https://thuviensach.vn

nằm đó, tủi thân vì bị bỏ rơi.

Eileen vò tóc con gái và dịu dàng hôn lên đỉnh đầu con. Caitlin lủi đến gần mẹ và choàng một cánh tay qua bụng mẹ. Hai mẹ con nằm đó trong cái nóng bức bối của mùa hè, buồn ngủ lơ mơ, trong sự vắng lặng của căn nhà thiếu bóng đàn ông.

Ở giữa sân, được vây bọc bởi những bức tường đá đồ sộ của khu liên hợp, khoảng hai mươi người cả đàn ông lẫn đàn bà, láng giềng và bạn bè, nối vòng tay nhau và tạo nên một vòng tròn khi họ nhảy và đá chân theo Johnny Fontane đang hát bài "Luna Mezzo Mare" (Trăng giữa biển khơi) trên một sân khấu bằng gỗ, được đệm đàn bởi Nino Valenti chơi mandolin và một ban nhạc nhỏ gồm các nhạc công mặc tuxedos trắng. Vito quan sát đám đông từ một cái sàn ở rìa sân, gần bờ tường khu liên hợp. Ông đã dự định tạo một vườn cây cảnh ở đây vào mùa xuân. Ông đã lang thang đến đó từ bàn cô dâu kế bên sân khấu, để rời xa khỏi tiếng nhạc lớn và để nhìn toàn cảnh buổi dạ hội từ cái bục cao, và cũng vì ông muốn đơn độc trong ít phút với những ý tưởng của mình – thế nhưng Tessio và Genco đã tìm ra ông hầu như tức khắc và lại khởi động cuộc tán gẫu huyên thiên. Bây giờ họ đang vỗ tay và nhịp chân theo nhạc, mặt mày tươi cười rạng rỡ, ngay cả Tessio vốn thường ngày lúc nào mặt cũng như người đi đưa đám tang. Cái bục được dựng lên để chứa mọi trang thiết bị cho đám cưới. Vito tìm một cái ghế để tựa vào tường và ngồi xuống để nhìn ngắm những người dự lễ hội.

Trời nóng trên chín mươi độ Farenheit và mọi người đều đổ mồ hôi, kể cả Vito. Ông mở khuy trên cùng của chiếc áo sơ mi và nới lỏng cà vạt. Tất cả những người cộng tác làm ăn của ông đều có mặt ở tiệc cưới, tất cả mọi người. Họ ngồi khắp sân giữa gia đình ông, bạn bè và những người láng giềng. Phần lớn những khách mời không thân thiết lắm thì đã ra về, và bây giờ còn lại anh em nhà Barzinis, Emilio và Ettore, đang ngồi cùng bàn với anh em nhà Rosatos và các bà vợ của

https://thuviensach.vn

họ. Gần bên họ là cặp thuộc hạ của Tessio, Eddie Veltri và Ken Cuisimano, ngồi cùng bàn với Tomasino Cinquemani và JoJo DiGiorgio, một trong những đàn em của Luca. Cả những tay ở New Jersey cũng có mặt với Ông Trùm Mikey DiMeo cùng vợ và con. Mọi người tươi cười và vỗ tay theo tiếng nhạc, bắt chuyện nhau hoặc reo hò cổ vũ người khác. Trong số những người đang khiêu vũ thành vòng tròn, Ottilio Cuneo nối vòng tay với con gái một bên và vợ bên kia. Phillip Tattaglia và Anthony Stracci đứng bên ngoài vòng tròn với các bà vợ bên cạnh và những đứa con quanh quẩn bên bố mẹ vì nhút nhát, bẽn lẽn. Đây là đám cưới của cậu cả Sonny và Vito hài lòng rằng không ai được mời mà không dự và ông càng hài lòng hơn vì những quà tặng, lời chúc phúc, lời ngợi khen đều rất chân tình. Giờ đây mọi người đều yên ổn làm ra tiền. Mọi người đều thơ thới hân hoan, nên lời chúc mừng là thành thật chứ không hề khiên cưỡng.

Khi bài ca kết thúc với những làn sóng vỗ tay rào rào và hò reo tán thưởng, Genco đến gặp Vito và những người khác trên cái bục, một tô lớn bằng gỗ đựng đầy cam trong tay.

"Ê này," Clemenza kêu lên. Ông rút ra một chiếc khăn tay từ túi áo jacket và lau trán. "Tất cả số cam này là ý nghĩa gì vậy? Sao nhìn ở đâu tôi cũng thấy toàn cam là cam. Lí giải cái sự vụ này như thế nào đây?"

"Hỏi Sal ấy," Genco đáp, và trao cái bát cho Tessio. "Anh ta xuất hiện sáng nay với hàng thùng cam."

Tessio lấy ra một trái cam từ trong bát và lờ đi câu hỏi của Clemenza trong lúc ông cầm trái cam trong lòng bàn tay, kiểm tra trọng lượng và cảm nhận về nó.

Genco choàng một cánh tay quanh vai Vito và nói, "Đẹp quá, Vito. Tuyệt lắm," để khen ông về đám cưới.

https://thuviensach.vn

Vito nói, "Cám ơn bạn," và Genco thì thầm vào tai ông, "Có người quen khác cũng sắp làm đám cưới đấy."

"Ai vậy?" Vito hỏi.

Genco kéo Vito lùi lại một tí khỏi Clemenza và Tessio để có thể nói mà không bị nghe trộm. "Sáng nay," ông nói, "chúng ta được tin về Luigi Battaglia."

"Ai?"

"Hooks. Đàn em của Luca đã báo về những chuyện làm của hắn cho cành sát và cuỗm đi một số tiền lớn."

"À," Vito nói. "Và?"

"Hóa ra là hắn mở một nhà hàng ở một nơi nào đó thuộc Miền Tây Virginia. Hắn sắp kết hôn với một cô sơn nữ ở miền đó." Genco nháy nhó tỏ vẻ chế nhạo một sự điên rồ như vậy. "Thằng ngốc đó dùng tên thật trong thông báo đám cưới. Nhờ đó chúng tôi tìm được hắn."

"Luca có biết không?" Vito hỏi.

"Không," Genco trả lời.

"Tốt. Giữ mọi chuyện trong tình trạng đó. Luca không cần biết về chuyện này."

"Vito," Genco nói. "Hắn lấy của Luca nhiều tiền lắm."

Vito đưa một ngón tay lên cho Genco và nói, "Luca không nên biết. Không bao giờ. Không tí gì."

Trước khi Genco có thể nói thêm điều gì, Ursula Gatto đã bước lên cái bục, tay dắt cậu con trai mười tuổi, tên Paulie, theo sau bởi Frankie Pentangeli. Trong khi Frankie ôm Tessio và Clemenza, Ursula

https://thuviensach.vn

dắt cậu con đến bên Vito. Cậu bé đứng trước mặt ông và lặp lại những lời mà mẹ cậu rõ ràng là đã bắt cậu tập dượt nhiều lần. "Cám ơn Don Corleone đã mời chúng tôi dự đám cưới anh Santino và chị Sandra."

"Rất hoan nghênh đã đến chung vui với gia đình chúng tôi," Vito nói. Ông xoa tóc cậu bé và mở rộng vòng tay cho Ursula; cô ngã vào vòng ôm của ông, đôi mắt cô đã nhòa lệ. Vito vỗ vào lưng cô và hôn lên trán cô. "Bây giờ hai mẹ con cháu là người trong nhà này rồi," ông nói, và lau nước mắt cho cô. " *La nostra famiglia!* " (Gia đình của chúng ta) ông lặp lại. [Vì chồng nàng Ursula này là Gatto đã chết trong cuộc đấu súng hôm lễ diễu hành để bảo vệ Vito nên vì lẽ ấy mà giờ đây ông coi vợ con anh ta là người nhà. *Chú thích của Ng.d.*]

"Vâng," Ursula nói. "Mẹ con cháu cám ơn ông." Nàng cố nói thêm điều gì đó nhưng không thể nói mà không khóc. Nàng nắm tay Paulie, hôn lên má Vito và quay người đi đúng lúc Tom Hagen tiến lại gần ông.

Bên kia khoảng sân, trực đối với họ, Luca Brasi đếm bước chầm chậm theo bức tường đá và quay nhìn đám đông. Ánh mắt hắn trống không nhưng có lẽ từ nãy giờ hắn nhìn chăm chăm vào Vito. Genco nhìn thấy hắn và nói, "Mấy lúc gần đây anh có nói chuyện với Luca không, Vito? Trông hắn càng ngày càng đần độn thêm."

"Hắn không cần phải thông minh làm gì," Vito nói.

Tom Hagen bước lên và ôm hôn Vito. Chàng ta được tiếp bước bởi Tessio, Clemenza và Frankie Pentangeli, tất cả bỗng dưng đều muốn góp chuyện. Tom đã nắm bắt nhận định mới rồi của Genco về Luca. "Anh ta đi lang thang như một xác chết được phù thủy hồi sinh," chàng nói với Genco. "Không ai nói chuyện với anh ta."

"Hắn bốc mùi tởm quá!" Clemenza la lên. "Hắn làm ô uế đến tận trời cao! Hắn phải tắm thật kỹ mới được!"

https://thuviensach.vn

Khi tất cả đều nhìn vào Vito, chờ ông ban cho lời vàng ngọc để xử lí tình huống nan giải, ông chỉ nhún vai và nói, "Ai xung phong đi nói cho hắn biết điều ấy đây?"

Mọi người nhận định về đề xuất này một hồi lâu trước khi cùng phá ra cười. "Ai sẽ đi bảo ban cho hắn đây," Tessio lặp lại lời đùa và rồi chăm chú lột vỏ trái cam nơi tay.

Carmella quì xuống nơi đường viền chiếc áo cưới của Sandra với một cây kim và sợi chỉ được giữ cẩn thận giữa đôi môi. Một đường trong số nhiều đường hột cườm trang trí chiếc áo cưới bằng xa-tanh trắng của Sandra bị chùng ra và Carmella vừa mới khâu xong cho nó vào đúng chỗ. Bà vuốt thẳng nếp áo và nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp của con dâu được viền quanh bởi vải tuyn và đăng-ten trên đầu. "*Bella!*" (Đẹp quá!) bà nói, rồi quay sang Santino đang đứng chờ gần đó, đút hai tay trong túi áo, theo dõi khoảng nửa tá phụ nữ đang lăng xăng tíu tít sửa soạn cho Sandra chụp hình cưới. Connie và cô bạn Lucy ngồi trên sàn kế bên Sandra, đùa nghịch với những chiếc gối cưới. Mấy người phụ nữ đã tạm chiếm dụng thư phòng mới của Vito. Những khay đựng mỹ phẩm và nước hoa để đầy trên cái bàn giấy bằng gỗ hồ đào của Vito, còn những hộp quà cưới để rải khắp trên tấm thảm.

"Sonny!" Carmella nói. "Gọi bố con đến đây!"

"Để làm gì?" Sonny hỏi lại.

"Còn để làm gì nữa?" Carmella hét tướng lên, làm ra vẻ giận trong khi thực ra có giận gì đâu. "Để chụp hình chớ để làm gì. Có thế mà cũng hỏi!"

"*Madon!*" (Ôi, lạy Mẹ!) Sonny nói như thể phải chấp nhận một cách đầy hối tiếc cái gánh nặng phải đi ra ngoài tìm ông bố!

https://thuviensach.vn

Tính đến nay đã nhiều tuần Sonny phải chăm chú tuân theo mọi nghi thức của lễ cưới, từ những cuộc hội kiến với cha xứ và việc thông báo hôn nhân đến những cuộc diễn tập nghi thức, những bữa ăn tối và mọi thứ khác cho đến bây giờ chàng đã sẵn sàng để mọi thứ qua đi.

Giữa thư phòng và cửa trước của nhà bố chàng, chàng đã phải dừng bước đến ba lần để nhận những lời chúc mừng từ những người mới biết sơ qua, và khi cuối cùng chàng bước ra ngoài cửa và thấy mình được một mình, chàng đứng chờ, hít một hơi thở sâu và thưởng thức mấy giây không phải nói năng gì.

Từ nơi chàng đang đứng, dưới một cổng vòm ở lối vào nhà, chàng có được tầm nhìn tốt lên sân khấu. Johnny đang hát một khúc ballad thu hút sự chú ý của mọi người và khách khứa đang khiêu vũ nơi không gian trống giữa các dãy bàn và sân khấu. " *Cazzo,* " chàng nói lớn khi thấy Đại biểu Fischer nói chuyện trong vòng vây của Hubbell và Mitzner, hai luật sư trụ cột của gia đình chàng, và Al Hats và Jimmy Mancini, hai thuộc hạ của Clemenza. Họ đang tán chuyện sôi nổi và cười nói nhí nhố cứ như là một đám bạn chí cốt từ lâu.

Về một phía của khoảng sân, gần nơi bức tường thành, sát bên nhà mới của Sonny, nơi chàng sẽ sống với Sandra khi hai người trở về sau tuần trăng mật, chàng nhận ra bố mình đứng trên một cái bục thiết bị, hai tay chắp lại phía trước trong lúc nhìn ra đám đông. Ông nhìn chàng với vẻ rất nghiêm trang.

Từ bên kia cái bục, về phía kia của khoảng sân Luca Brasi nhìn lom lom những người khách dự đám cưới như thể muốn tìm cái gì đó hay người nào đó mà hắn đã đánh mất. Trong khi Sonny quan sát, họ cùng lúc đưa những trái cam lên miệng. Vito cắn ra một miếng và dùng khăn tay lau mồm, trong khi Luca ngoạm vào trái cam, từ vỏ tới ruột và có vẻ như không biết đến nước cam đang chảy từ má xuống cằm hắn.

https://thuviensach.vn

Michael nhảy ùm vào cái bục với Vito để chạy trốn Fredo đang đuổi sát theo sau và vung lên cái gì đấy giống như cây gậy. Khi Michael đâm sầm vào bố, suýt làm ông ngã nhào, Sonny cười khi thấy cảnh đó. Vito giật cây gậy khỏi tay Fredo và nhứ nhứ dọa đánh cu cậu, và Sonny lại cười, cũng như Frankie Pentangeli và Tessio, đang đứng hai bên của Vito và bé Paulie Gatto nãy giờ chạy theo Fredo và Michael và ùa vào cái bục theo chúng.

Sonny nhìn lễ hội lắng lại một lát, và chàng chợt thấy khi nhìn vị đại biểu và những luật sư, những thẩm phán, những sĩ quan cảnh sát, những thám tử hòa trộn cùng với những thủ lĩnh của các gia đình và thuộc hạ của họ - chàng chợt thấy rằng gia đình mình mạnh nhất so với tất cả và không có gì ngăn cản họ, hiện nay lại càng không. Gia đình chàng có tất cả, có mọi thứ, không có gì cản đường họ - không có gì cản đường chàng, bởi vì chàng là cậu cả trong gia đình và do vậy, là kẻ thừa kế của vương quốc. *Mọi thứ,* chàng nghĩ, và mặc dầu chàng không thể xác định rõ *mọi thứ* nghĩa là gì, nhưng chàng cảm nhận được điều đó, chàng cảm nhận đến tận xương tủy, như một luồng hơi nóng. Điều đó làm chàng muốn ngửa người ra và reo lên.

Khi Clemenza vẫy gọi Sonny đến với ông nơi cái bục, Sonny mở rộng hai tay như muốn ôm Clemenza và mọi người khách khác trong tiệc cưới – và chàng bước ra đi vào khoảng sân để nhập vào với gia đình.

.....&.....

https://thuviensach.vn

ĐẾN VÀO THÁNG NĂM 2012

Dựa theo một kịch bản do Mario Puzo viết, tác giả được giải thưởng Ed Falco viết tiếp thiên sử thi dân gian về Gia đình Corleone trong quyển sách tiền tiêu (prequel) lôi cuốn và mới mẻ của quyển *The Godfather.*

GIA ĐÌNH BỐ GIÀ CORLEONE

New York, 1933. Thành phố này và cả nước đang chìm sâu trong cuộc Đại Suy Thoái. Những gia đình tội ác của New York lại ăn nên làm ra trong thời kỳ này nhưng với việc bãi bỏ Đạo Luật Cấm Rượu, một cuộc chiến đang hiện ra và sẽ quyết định những tổ chức nào sẽ nổi lên và những tổ chức nào sẽ phải đối mặt với kết cục bi thảm.

Đối với Vito Corleone, không có gì quan trọng hơn là tương lai của gia đình mình. Trong khi những đứa con nhỏ Michael, Fredo và Connie còn đang đi học, chưa hay biết gì về công việc thực sự của bố mình, và đứa con nuôi Tom Hagen đang là sinh viên đại học, thì ông lo lắng nhất về Sonny, cậu con cả. Vito muốn hướng Sonny thành một nhà kinh doanh (businessman), nhưng Sonny – mười bảy tuổi, thiếu kiên nhẫn và phóng túng - lại muốn một cái gì khác. Chàng ta muốn giống như bố, và trở thành một thành phần trong công chuyện làm ăn thực sự của gia đình.

Một quyển truyện sâu sắc, gây phấn chấn về truyền thống và bạo lực, về lòng trung thành và sự phản bội, *GIA ĐÌNH CORLEONE* mang di sản của *The Godfather* cho những thế hệ mới.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn